

Giới thiệu Tiểu Xao Động

Editor: Shmily

Design: Mật Mật

Ngày đào hố: 09/07/2020

Ngày lấp hố: Chưa biết

Lịch đăng chương: Tùy hứng

Văn án:

Là thiếu gia nhà giàu, nhưng Nam ca lại sinh hoạt có chút tùy ý, ngay cả ăn nhậu chơi bời cũng không quá bắt bẻ.

Chính vì thế mà các huynh đệ đều gọi lão đệ Phật hệ.

Có một ngày, có một tiểu cô nương bỗng xuất hiện trong nhà Nam ca, người nhỏ nhắn lại cực kì dễ thương, vừa mềm vừa ngọt, ăn cơm thôi mà còn phải chú ý này nọ, bắt bẻ thế kia.

Tiểu Nam tỏ vẻ: "Làm màu."

Lại sau đó, có một ngày Tiểu Nam cùng các huynh đệ tốt ra ngoài ăn cơm. Điện thoại của Tiểu Nam vang lên. Một phút đồng hồ sau, các huynh đệ lấy mắt thường cũng có thể thấy được động tác lưu loát, nhanh nhẹn của Nam ca, đem tàn thuốc trên bàn quét hết vào thùng rác, còn dặn dò phục vụ mang thời một phần sườn heo chua ngọt, không thể quá ngọt cũng không thể quá chua, còn có đồ uống thì chỉ có thể bỏ ba viên đá, sau đó lại đi phụ cận mua một đóa hoa hồng tươi.

Các huynh đệ: "???"

Nam ca: "Lão Tứ, đem cúc áo cài chặt vào, lão Tam, trong miệng mày có mùi, đi súc miệng đi."

Lão Nhị: "Em thì sao?"

Nam ca: "Mày đi nhuộm cái đầu vàng của mày về lại như cũ đi, đừng dọa tới tiểu cô nương."

Các huynh đệ: "...."

Một khắc động tâm, mỗi một đêm đều không ngủ được, vừa nghĩ đến em liền khó lòng kìm lại.

~ Tiểu Nam

[Cuồng ma và mặt ~ Thiết cốt tranh tranh tháo hán tử X Nữ nhi quốc dân~ Thiếu nữ học bá ~ Tiểu yêu tinh vừa dã lại vừa ngọt]

1. Từ trường học đến áo cưới.

2. Đây là một câu chuyện yêu đương siêu cấp ngọt! So với bất cứ loại trái cây nào cũng ngọt hơn!

Đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia.

- - - - -

~ Nữ chính từ nhỏ đã là nghệ sĩ, cha mẹ cũng là diễn viên.

~ Nam chính là tên thiếu gia ăn chơi tùy hứng.

Đây là câu chuyện kể về quá trình tự vả của nam chính. Sủng, ngọt, HE.

~ Đây là truyện sủng ngọt, nhẹ nhàng, bạn nào thích truyện kịch tính, ngược luyện tàn tâm, SE, OE,.. thì đừng ấn vào là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Editor: Shmily

Thời tiết mấy ngày nay của thành phố A oi bức tới cực hạn, như là một cái lò lớn vậy, người đi trên đường đều có cảm giác như da thịt mình bị đem đi xông khói, đi không được mấy bước liền muốn ngất đến nơi.

Tháng tám là tháng nóng nực nhất của mùa hè, bất quá dù thời tiết có nóng cũng không ngăn cản được sự yêu thích của mọi người đối với các bãi biển. Thời điểm giữa trưa, tuyến tàu điện ngầm số 12 hướng đến biển vẫn như cũ chen chúc đông người.

"Sắp tới trạm dừng, đây là trạm cuối của con tàu này, cửa bên phải chuẩn bị mở..."

Cửa xe mở rộng ra, các hành khách chen chúc đi ra, thẳng đến khi trên tàu điện ngầm không còn mấy người, một nữ sinh đội mũ lưỡi trai ngồi trong góc mới chậm rãi đi ra bên ngoài.

Khuôn mặt của cô gái chỉ lớn bằng bàn tay, hơn nữa một nửa khuôn mặt đều bị kính râm che phủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn được hình dáng xinh đẹp của cái cằm nhỏ nhắn, còn có đôi môi đường cong rõ ràng. Môi của cô ấy rất đẹp, là đôi môi thịnh hành vào thời điểm bấy giờ, màu môi cũng hết sức rõ ràng, son dưỡng môi màu hồng có vị dâu tây, thậm chí còn có cảm giác thiếu nữ.

Lê Trà Trà đi ra khỏi trạm tàu điện ngầm.

Trạm tàu điện ngầm cách biển chỉ có khoảng cách 400 mét.

Trên baidu nói vậy.

Trên thực tế, cô đi phải đến gấp hai lần khoảng cách nó nói mới tới biên giới bờ biển.

Trên bãi cát có rất nhiều ô che nắng cùng ghế nghỉ mát, ở đó đều nằm rất nhiều người, dưới biển dường như cũng toàn người là người, tiếng người ồn ào, đủ loại thanh âm hỗn tạp ở chung một chỗ, âm âm gõ vào thần kinh của cô.

Cô có chút nóng, nghĩ muốn bỏ mũ và kính râm xuống, tay vừa mới chạm vào viền mũ, lời cha mẹ dặn dò lại như xuất hiện ở trong đầu cô ~

"Ở nơi công cộng phải chú ý hình tượng! Phải chú ý! Phải thận trọng! Con là nữ nhi quốc dân! Là công chúa quốc dân! Nhất cử nhất động đều không được làm người ta thất vọng! Đặc biệt là ở chỗ đông người, mỗi người đều có điện thoại, không thể bảo đảm hình tượng của con sẽ hoàn hảo một trăm phần trăm, đem kính râm với mũ đội thật tốt cho mẹ!"

Đôi lông mày bên dưới cặp kính râm hơi hơi nhíu lại.

Cuối cùng, tay của Lê Trà Trà vẫn buông lỏng vành mũ ra, rũ xuống, lộ ra một biểu tình phức tạp.

"... Thôi."

Cô cúi gằm, một tay xách lấy nó, tìm tới một nơi tương đối an tĩnh trên bờ cát.

Lê Trà Trà ôm đầu gối ngồi xuống, nhìn sóng biển đến phát ngốc.

Một tuần trước Lê tiên sinh cùng vợ của mình dù bận vẫn ngàn dặm xa xôi đưa con gái tới thành phố A, hai vợ chồng tươi cười thân thiết đối với quản gia của Tiểu gia nói lời khách sáo cả tiếng đồng hồ, mặt mày đều là vẻ vân đạm phong khinh, kỳ thật biểu tình nịnh nọt kia khiến cho cô đều xấu hổ cúi đầu toàn bộ hành trình.

Nếu dùng ba chữ để hình dung Tiểu gia, khẳng định chỉ có thể là ~ Rất có tiền.

Tiểu gia là tự mình lập nghiệp, sau đó lại tiến quân sang các ngành khác, phảng phất được Chi Thần chiếu cố, chưa từng có bại tích, từ đó dùng sinh hoạt cho tới sản phẩm điện tử, khắp nơi đều có bóng dáng Tiểu gia. Mấy năm gần đây Tiểu gia lại bùng bùng đã tâm đặt chân vào ngành sản xuất điện ảnh, đầu tư vào mấy bộ phim, mỗi một bộ đều trở thành hắc mã, kiếm được vô cùng nhiều tiền.

Chân Bảo nữ sĩ là vợ của tam thiếu Tiểu gia, hai vợ chồng là cặp đôi mẫu mực có tiếng tăm lừng lẫy trong vòng.

Chân Bảo nữ sĩ là một nữ nhi nô*, đáng tiếc mệnh của bà không có con gái, thấy nhà khác có một cô bé gái mềm mại đáng yêu, nội tâm đều vạn vạn hâm mộ, mỗi lần xem gameshow dành cho trẻ con đều ước gì mấy cô bé con đó là con của mình.

*Cuồng con gái.

Lê Trà Trà năm tuổi đã bắt đầu tham gia gameshow dành cho trẻ em, vừa ngoan ngoãn lại nhuyển mạnh đáng yêu, Chân Bảo nữ sĩ vẫn luôn có trí nhớ vô cùng tốt.

Mười một năm qua đi, Chân Bảo nữ sĩ ở trong yến hội gặp được mẹ của Lê Trà Trà, Văn Hương.

"Tiểu cô nương vẫn đáng yêu như vậy! Tôi vẫn luôn muốn có một đứa con gái như Trà Trà, giống như một cái áo bông nhỏ vậy, bồi ở bên người mỗi ngày. Ngẫm lại, thật sự là rất hâm mộ chị."

Văn Hương che miệng cười khê: "Trà Trà, chào đi đi con."

Lê Trà Trà: "Con chào dì."

Chân Bảo nữ sĩ nắm tay Lê Trà Trà: "Tiểu cô nương lớn lên thật đẹp mắt, thanh âm còn ngọt nữa, nhà tôi mà cũng có một đứa con gái như vậy, tôi đã sớm mừng tới nở hoa luôn rồi."

Văn Hương mặt không đổi sắc nói: "Trà Trà rất ít khi hợp ý với người nào, nói đến cũng khéo, Trà Trà cùng Tiểu phu nhân cũng thực có duyên, con bé thi đậu trường đại học A, tháng chín này sẽ bắt đầu khai giảng nhập học, Tiểu phu nhân cũng ở thành phố A có đúng không, nếu không thì để Trà Trà tới từ tháng tám bồi chị một tháng?"

Lê Trà Trà: "..."

Tuy cô xem yêu cầu này là vô cùng hoang đường, tuy Chân Bảo nữ sĩ vì khách sáo mà thuận miệng đồng ý, thế nhưng chỉ cần có đầu óc và có mặt mũi thì không ai sẽ thật sự đem con gái của mình qua đó. Thế nhưng một ngày tháng tám nào đó, cô đứng ở trong căn phòng xa lạ, đánh giá căn phòng công chúa trong tưởng tượng của Chân Bảo nữ sĩ khi có con gái, vô lực không biết nói gì.

Ở Tiểu gia một tuần, cô đến nửa thành viên của Tiểu gia cũng chưa từng gặp mặt.

Theo như lời Trương quản gia nói, bởi vì Tiểu phu nhân sợ nóng, Tiểu tiên sinh liền mang theo Chân Bảo nữ sĩ đi nghỉ phép ở Nam Bán Cầu, cũng chưa xác định ngày trở về. Bất quá Chân Bảo nữ sĩ thật ra là có gọi video cho cô, ở trong video, Chân Bảo nữ sĩ cười khanh khách, thoạt nhìn rất hòa ái dễ gần.

Nghe nói đôi vợ chồng này còn có một đứa con trai, gọi là Tiểu Nam, ở ngay bên cạnh phòng của cô. Chẳng qua là cô tới một tuần rồi, tới bóng người cũng chưa từng thấy qua.

.....

Gia nghiệp của Tiểu gia vô cùng lớn, phòng ở tự nhiên cũng không nhỏ. Trừ Trương quản gia ra thì còn có người phụ trách chuyên môn, ba người giúp việc. Đối với sự xuất hiện của cô, tuy rằng bọn họ không tỏ thái độ gì thế nhưng vẫn ở sau lưng nói vài điều.

"... Loại thủ đoạn trèo cao này thật đúng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy, Văn Hương không biết xấu hổ hay sao? Trước kia cô ta diễn vai nương nương đoan trang cao quý, không nghĩ tới ở bên ngoài lại không có giới hạn như vậy."

"Nghe nói tiểu cô nương biết dỗ phu nhân vui vẻ."

"Ồ trong giới giải trí thì có ai không phải là vua nịnh nọt? Phu nhân của chúng ta thiện tâm dễ nói chuyện, thế nhưng tiên sinh lại không giống. Nếu như phu nhân thân thể tốt một chút, có thể sinh một đứa con gái, làm sao có chuyện Văn Hương kia lại bám được vào loại quan hệ này?"

.....

Lê Trà Trà mặt vô biểu tình yên lặng lắng nghe.

Cha mẹ cô đều là nghệ sĩ mười tám tuyến, mấy năm qua đều diễn mấy vai phụ râu ria trong các bộ phim truyền hình. Thẳng đến lúc hai người kết hôn sinh con gái xong, vào lúc cô năm tuổi, ngẫu nhiên được mời tham gia một gameshow dành cho trẻ em. Lê Trà Trà ngoan ngoãn đáng yêu, lại nhuyễn mạnh ngọt ngào ngay lập tức đã dành được sự yêu mến của quần chúng nhân dân, một lần đó liền nổi tiếng, cha mẹ cô nhờ đó mà cũng được nhận nhiều tài nguyên có chất lượng hơn. Sau khi hai vợ chồng kết thúc gameshow, bằng vào những cử chỉ ân ái ngọt ngào liền được tham gia một bộ phim truyền hình, từ đó nhảy lên minh tinh nhị tuyến.

*Minh tinh 18 tuyến là những diễn viên chỉ đóng mấy vai con con, vai quần chúng, người qua đường.

*Minh tinh nhị tuyến (tuyến hai) là được đóng vai phụ quan trọng chỉ sau vai chính.

Cô tới Tiểu gia đã một tuần rồi, cha mẹ chỉ gọi có một cuộc điện thoại, cũng chỉ hỏi ít ỏi một vài thứ....

"Tiểu phu nhân trở về chưa?"

"Biểu hiện cho tốt."

"Mẹ bận rồi, cúp đây."

.....

Hoàn toàn không nghĩ tới việc hỏi cô xem: Ở chỗ này có quen hay không? Cảm giác như thế nào? Có ăn được nhiều không? Chuẩn bị vào đại học rồi có khăn trang hay không? Vui vẻ không?

Không có.

Đều không có.

.....

Có một con cua nhỏ trộm bò ra từ cục đá, bị sóng biển ào tới đập úp, liền nhanh chóng bò đến mặt khác của cục đá.

Lê Trà Trà thở mạnh hai lần, chỉ cảm thấy tâm tình áp lực phần nào được giảm bớt.

Biển rộng giàu có mị lực, sóng nhấp nhô vỗ vào bờ, nhìn một chút, tâm tình dần dần có thể bình tĩnh trở lại. Lê Trà Trà lấy lại tinh thần thì đã là lúc ánh chiều tà nhuộm cả bầu trời, ông mặt trời gay gắt đã biến thành nửa quả trứng vịt ở trong bát mì hoành thánh, như ẩn như hiện lấp ló ở sau tầng mây.

Lê Trà Trà duỗi cái eo lười, đứng lên, vừa lúc có gió thổi tới, mát mẻ lại khiến cho người ta thoải mái.

Lúc này ở trên bờ cát là thoải mái nhất, chẳng qua là ở xung quanh mình lại không có nhiều người lắm, Lê Trà Trà đang chuẩn bị rời đi lại nghe thấy có người kêu một tiếng.

"Oa! Có một con rùa biển này!"

Trên mặt biển quả thực có một con rùa, hình thể của nó so với trên thị trường có thể nhìn thấy to hơn rất nhiều, nó cũng không nhúc nhích mà tùy ý để cho sóng biển đem nó xô vào bờ, vừa khéo ngừng lại bên chân Lê Trà Trà.

Dần dần, có không ít người vây quanh lại đây, tò mò đánh giá nó, lại lôi điện thoại ra chụp ảnh, quay video, có người còn có ý đồ đi sờ đầu nó.

"... Có phải chết rồi hay không?"

"Sao lại không nhúc nhích nữa?"

Lời còn chưa dứt, cái đầu của con rùa đã mấp máy một chút, phát ra tiếng nước nổ.

Lê Trà Trà nao nao nói: "Hình như nó bị thương."

Nhưng vào lúc này, có một giọng nam sinh trong sáng vang lên: "A, nhường đường nhường đường cái nào, đừng tụ lại như thế, muốn chụp ảnh quay phim gì thì đứng gọn ra một chút, đừng làm trở ngại chúng ta cứu vớt thế giới!" Một quả đầu vàng chóc rục rờ nhô ra, dùng hết sức tách đám người sang hai bên.

Tóc vàng lớn lên gầy yếu lại thấp bé, màu da trắng nõn có chút quá phận, tách đám người ra xông liền đi tới trước mặt rùa biển, quay đầu, nói: "Nam ca, là một con rùa biển."

"Tránh ra."

Lần này là một thanh âm trầm thấp.

Tóc vàng lập tức nghiêng người.

Một thân ảnh cao gầy xuất hiện, ngược ánh hoàng hôn đi tới, Lê Trà Trà chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của người đó, đường cong rõ ràng, màu da màu lúa mạch cùng màu da trắng nõn của tóc vàng rõ ràng hình thành hai thế đối lập. Anh ngồi xổm xuống, nắm ngón tay thon dài hữu lực nhẹ nhàng cầm cái đầu của con rùa biển lên.

Anh cẩn thận kiểm tra, không đến nửa phút, trầm giọng nói: "Bao tay cùng nhíp."

Tóc vàng đáp một tiếng.

Thủ pháp của người này rất chuyên nghiệp, rất nhanh dùng cái nhíp gấp được một cái ống hút plastic bên trong lỗ mũi của con rùa ra, con rùa còn đang thở thoi thóp ngay lập tức phục hồi sinh khí. Tóc vàng đem ống hút plastic ném vào một cái túi nilon trong suốt, đối với đám người vây quanh nói: "Đừng có vứt rác ra biển nữa! Các người tưởng đây chỉ là chuyện của một mình con rùa sao? Không! Không phải! Đây là chuyện liên quan tới thế giới cùng mong tưởng về một hòa bình vĩ đại! Tôi..."

Đám người lập tức tản đi.

Tóc vàng nói: "Đệch, ông đây còn chưa nói xong!"

Người kia nhàn nhạt liếc hắt một cái, nói: "Lần sau bỏ mấy cái lời nhảm nhí đó đi." Anh nhìn túi nilon trong tay tóc vàng, hơi hơi nhú mồm, từ trong túi

móc ra một điều thuốc, chậm rãi phun ra một vòng, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Thật phiền phức."

Tóc vàng nói: "Nam ca, có một tiểu cô nương đang nhìn chăm chăm anh kia."

Người kia giương mắt nhìn lên.

Trước mắt có một tiểu cô nương đang đứng đó, lớn lên nhỏ nhỏ, mềm mềm, đứng yên ở trên bờ cát, mắt cá chân vừa nhỏ vừa trắng, thoát nhìn qua giống như vẫn còn chưa thành niên, an an tĩnh tĩnh đứng ở đó, hơi hơi ngẩng cổ, phảng phất nghĩ muốn xuyên qua cặp kính râm nhìn rõ được bộ dáng của anh. Tiểu Nam có một thân hình vô cùng tốt, lại là một cái móc treo quần áo*, có khoác túi đựng rác lên người cũng có thể mặc ra cảm giác quần áo thời thượng đi biểu diễn trên sân chữ T, ngày thường có không ít những cô gái đến gần anh, bắt quả người như cô gái nhỏ kia, vẫn là lần đầu tiên anh thấy.

*Ý chỉ mặc gì cũng đẹp.

Tiểu Nam không chút để ý cười cười: "Tiểu cô nương, có việc?"

Lê Trà Trà chậm rãi vươn tay, chỉ chỉ vào chân anh: "Anh dẫm lên giày tôi rồi."

Vừa mới bởi vì con rùa kia mà Lê Trà Trà bị người ta xô đẩy, đôi giày trắng cô cầm trên tay cũng bắt tri bắt giác rơi mất, tìm cả buổi trời mới phát hiện nó bị chôn dưới đồng cát, hơn nữa còn bị người con trai kia dẫm dưới chân.

Tiểu Nam dịch chân ra.

Lê Trà Trà đang muốn tiến lên nhặt lấy, Tiểu Nam đã khom người nhặt lên, bàn tay dày rộng vỗ vỗ dấu chân trên đó, đem những hạt cát bên trong đều đổ ra. Anh còn thổi một cái, liếc Lê Trà Trà, lúc này mới đem giày trắng đưa cho cô, nói: "Sắp mưa to, một tiểu cô nương như cô đừng đứng ngốc ở đây nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Editor: Shmily

Lúc này, trên mặt biển nổi lên một trận gió to.

Tóc vàng bỗng nhiên nói: "Nam ca trâu bò nha, so với dự báo thời tiết còn chuẩn hơn, đây là sắp có mưa to rồi đi! Anh xem hôm nay thời tiết thay đổi thất thường như vậy, cảm giác như ẩn chứa một nguồn sức mạnh bí ẩn nào đó chẳng."

Tiểu Nam nói: "Đi, đem thuyền của chúng ta buộc chặt vào."

Hai người rời đi rất nhanh.

Quanh đó cũng không còn bao nhiêu khách du lịch, Lê Trà Trà tháo kính râm xuống. Chỉ có vài phút ngắn ngủi, hơi nóng oi bức trên bãi cát liền hoàn toàn bị gió thổi tan, hoàng hôn cũng dần biến mất, trên trời cao có rất nhiều đám mây đen dày đặc, đây chính là dấu hiệu báo trước cho một trận mưa to gió lớn sắp đổ xuống.

Cô hít sâu một hơi.

Lúc này, di động của Lê Trà Trà liên vang lên.

Người gửi là Văn Hương nữ sĩ.

[Ngày mai Tiểu phu nhân sẽ về nước!]

Nhất thời, một hơi kia nện ở ngực.

Tin nhắn của Văn Hương nữ sĩ liên tục gửi tới, vô cùng nhiệt tình.

[Biểu hiện cho thật tốt nha!]

[Bày ra mị lực của nữ nhi quốc dân đi nào!]

[Con là công chúa quốc dân xinh đẹp nhất, thông minh nhất!]

[Tiểu phu nhân có một đứa con trai, con ở chung với người khác cho tốt, có thể nhện thì phải nhện, đừng đắc tội với ai.]

.....

Mặt Lê Trà Trà không một chút biểu tình, nhìn chăm chăm điện thoại.

Một lúc sau, cô mới nhấn lại một tin.

[Mẹ, mẹ mau tỉnh lại đi, sớm từ bảy, tám năm trước con cũng đã biết đọc báo rồi, một nhà ba người chúng hiện tại bị chửi như thế còn chưa đủ sao.]

Sau khi gửi tin nhắn xong, Lê Trà Trà liền nhủ mày, biểu tình uể oải.

Không đến nửa phút sau, di động lại "ong ong ong" vang lên vài tiếng.

Trên màn hình hiển thị ~ Lê Bách.

Cô nhấn nghe.

Bên kia điện thoại là ngữ khí ôn hòa: "Trà Trà, sao con có thể nói chuyện với mẹ mình như vậy chứ? Cha và mẹ con vì đâu mà phải đi bốn ba khắp nơi, làm việc không biết ngày đêm, đó là vì cái gì? Hiện tại xã hội này cạnh tranh kịch liệt, đây là thời đại của cha mẹ, chúng ta đều là vì con. Nếu không phải vì con, chúng ta có làm nghề sĩ 18 tuyến cũng chẳng sao cả. Chớ chọc mẹ con tức giận nữa, buổi tối nay bà ấy còn phải biểu diễn, hiện tại đã khóc đến đỏ cả mắt rồi. Mau đi xin lỗi mẹ đi, có được không?"

Lê Trà Trà không đáp.

Lê Bách lại nói: "Bây giờ cha có việc rồi, một lát nữa nhớ xin lỗi mẹ đấy, đừng quên."

Lê Trà Trà há mồm, lời còn chưa nói ra, di động đầu bên kia đã "Bang" một tiếng cắt đứt. Cơ hồ là đồng thời, điện thoại lại vang lên, trên màn hình hiển thị hai chữ ~ Văn Hương.

Cuộc gọi này, Văn Hương dịu dàng lại mang theo âm thanh ghen ngào truyền đến ~

"... Trên mạng đều là antifan, toàn nói bậy thôi, mẹ con chưa từng bị chửi, fans weibo lên tới 89 vạn...."

... 80 vạn là mua.

"... Một lần đăng weibo là bình luận đều lên tới 4 con số, chia sẻ đến 5 con số."

... Những bình luận thật còn không có đến 100 nữa kia, chia sẻ vẫn là do mẹ tìm những weibo account marketing chia sẻ cho.

"... Trương đạo diễn làm phim mới, mẹ con được làm nữ chính."

... Ồ, bộ phim có đó có đến gần 10 nữ chính.

"... Mẹ chưa từng bị chửi, cả nhà chúng ta cũng chưa từng bị chửi, đừng nghe người khác nói bậy. Con vẫn là nữ nhi quốc dân người gặp người thích, không có ai là không thích con cả. Ngày mai Tiểu phu nhân về nước, nhớ ở chung với người ta cho tốt, biết chưa?"

Lê Trà Trà mấp máy môi, không có trả lời.

Một lúc sau, người bên kia điện thoại hình như là khóc lên, thanh âm đứt quãng, cũng không nói lời nào, cứ thế khóc, thanh âm chui vào trong tai Trà Trà, nghe đến nổi phiền lòng.

"Con biết rồi."

Văn Hương nữ sĩ còn ở đó khóc lóc: "Cũng phải ở chung thật tốt với con trai Tiểu phu nhân, có biết không?"

"Vâng."

"Cái tính tình giống con nhím của con nhớ phải thu lại, biết chưa?"

"Vâng."

"Nữ nhi quốc dân của chúng ta là ngoan nhất, bye." Lời còn chưa dứt, điện thoại đã bị cúp.

Gió càng lúc càng lớn, thổi quần áo cô bay phấp phới, cô nhìn mây đen cuộn cuộn ở phía chân trời, thẳng đến lúc sấm chớp nổ "lũn" một cái, cô mới hoàn hồn, mím môi, chậm rì rì đeo kính râm lên, rời khỏi bờ cát.

.....

"May là chúng ta trở về sớm, bằng không nửa đường ở trên biển mà gặp phải bão táp, cái thuyền nhỏ kia của chúng ta khẳng định là sẽ bị phá nát, em mà lên được tới bờ chắc người cũng lạnh luôn rồi. Nam ca, một ngày nào đó nếu em treo trước thì anh nhớ đem ổ cứng 100G hòa táng cùng em với nhé. Em thử bấm tay tính toán rồi, mệnh cách của em hơn người, nếu như đột ngột chết đi, khẳng định là trong người có mang sứ mệnh gì đó, tỷ như chuyển sang kiếp khác đến dị giới cứu vớt thế giới..."

Đàm Minh tạm dừng một lúc, hần nhìn theo ánh mắt của Tiểu Nam, nhìn thấy tiểu cô nương vừa nãy, cũng không biết là nghĩ đến cái gì, kinh ngạc trừng lớn mắt: "Đệt, Nam ca, những nữ nhân câu dẫn anh toàn là các ngự ty ngực khủng, khó trách câu không được anh, nguyên lai là anh thích loại loli như thế này áy há! Chắc chắc, tiểu cô nương kia lớn lên nhỏ nhắn xinh xắn, tuy rằng mang kính râm không nhìn rõ mặt, thế nhưng em cảm thấy khẳng định là rất xinh đẹp nha! Nam ca, anh tin em đi, em có thể cảm nhận được khí chất xinh đẹp của người khác... Nam ca, bình thường anh đều không phải người chủ động với các loài giống cái, vậy mà mới nãy còn nói hai câu với tiểu cô nương nhà người ta, anh quả thực là..."

"Bang" một tiếng, trán Đàm Minh hung hăng bị gõ.

"Đau đau đau!"

Tiểu Nam hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, nói, "Cút qua một bên đi, chỉ biết nhìn khí chất xinh đẹp của tiểu cô nương, mày không thấy được cái gì khác nữa à?"

Đàm Minh ngốc một cái, đột nhiên hai mắt lại tròn to: "Chẳng lẽ cô ấy được người của thế giới khác chọn?"

"Đau đau đau! Nam ca, anh lại đánh em nữa rồi, đêm nay em nhất định phải vào viện nằm cho coil!"

Tiểu Nam nói: "Tối giờ uống thuốc rồi."

Đàm Minh kinh hãi, lập tức nói: "Nam ca, ngài để em ăn em sẽ ăn ngay."

Tiểu Nam lười biếng nâng mí mắt.

Thân ảnh của tiểu cô nương đã sớm biến mất, bởi vì khí hậu đột nhiên chuyển biến cho nên trên bãi biển lúc này cũng không còn mấy người, ở chân trời xa xa còn ần ần có tia sét đánh xuống, mới nãy còn có tiếng sấm nổ "lũn" một cái.

Đàm Minh lại hỏi: "Nam ca, tiểu cô nương đó rốt cuộc còn có cái gì khác?"

Tiểu Nam thối ra làn khói cuối cùng, khẽ cười một tiếng, nói: "Hỏi nhiều, hỏi nữa tao đánh mày."

Lúc này, di động của anh rung lên, đều là tin nhắn gửi tới mời đi uống rượu.

Đàm Minh cũng thấy, liền dùng sức lắc đầu: "Không không không, em không đi đâu, rượu có gì tốt mà uống, nếu không phải kỳ nghỉ hè này có hoạt động của xã đoàn, em đã ở trong nhà làm trạch nam rồi, bây giờ em muốn đi về."

.....

Bão táp xảy ra chừng vài tiếng đồng hồ, thẳng đến gần 11h tối mới hoàn toàn ngừng lại.

Biệt thự của Tiểu gia to như vậy, lại an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng châm rôi.

Đột nhiên, trên lầu hai có một tiếng vang rất nhỏ.

Cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, một thân ảnh yếu đuối vô thanh vô tức bước ra ngoài. Lê Trà Trà đi chân đất, tay trái xách theo một cái túi khá lớn, trên người mặc áo khoác gió dài không hợp với thời tiết bây giờ, tay chân nhẹ nhàng đóng cửa lại, rời khỏi biệt thự.

Biệt thự của Tiểu gia nằm ở đoạn đường vô cùng thuận lợi, chính là ở trung tâm thành phố, giao thông qua lại vô cùng tiện, toàn bộ tiểu khu đều là những kiến trúc Tây Âu ba bốn tầng.

Sau cơn mưa, tiểu khu lại hết sức yên tĩnh.

Lê Trà Trà từ trong cái túi lớn của mình lấy ra một đôi giày cao gót cao khoảng 10cm, sau khi đi vào liền quen cửa quen nẻo rồi khỏi tiểu khu, đứng ở trên vỉa hè gọi một chiếc taxi.

Cô nói với bác tài: "Quán bar Tinh Trì"

Bác tài nhìn qua kính chiếu hậu.

... Lốp trang điểm rất đậm, hình xăm, trên mặt đều là lệ khí, phảng phất viết lên bốn chữ "Cô gái bất lương" ở trên mặt.

.....

"Lão đại tới! Chúng mày mau đứng vào trị trí!"

Ghế dài ở trong quán bar, Vương Càn bị vây ở trong trung tâm liền đứng vọt dậy, nở một nụ cười rạng rỡ, dùng sức vẫy vẫy tay với người đang đứng ở bên ngoài. Quán bar vang lên tiếng nhạc sập sinh, trên sân nhảy cả trai lẫn gái đều đang chen chúc điên cuồng vận vẹo.

Người kia bước ngang qua sân nhảy, đi tới hướng bên này, trên đường liền xuất hiện một cô gái có thân hình uyển chuyển tới gần.

Người kia dừng bước, hơi hơi nghiêng đầu.

Vương Càn đập bàn một cái, hưng phấn nói: "Thấy không? Trên sân nhảy dễ thấy nhất chính là lão đại của tao! Lúc học trung học hẳn đã đánh bại tất cả các nhân vật phong vân của trường! Thân hình cứng như hợp kim titan! Đánh nhau chưa từng thua bất cứ thằng nào! Chưa học xong đã phải về nhà thừa kế gia sản hàng tỉ của gia đình rồi! Hiện tại cho dù bọn tao không học chung trường đại học, thế nhưng chỉ cần nhắc tới lão đại, những thiếu niên bất lương bên ngoài kia chân đều sẽ mềm nhũn không dám phản kháng!"

Một đồng tử lấp lánh kim quang dùng để hình dung khiến cho Vương Càn mới thu được rất nhiều tiểu đệ đang vạ phần chờ mong nhìn về phía người đang đứng ở phía sân nhảy kia.

Lúc này, nữ nhân đến gần liền bữu môi rồi đi.

Tiểu đệ nói: "Quả nhiên là lão đại của Vương ca, nữ nhân ngực to, chân dài, eo nhỏ, da trắng như thế cũng chóng mặt!"

Vương Càn thâm trầm nói: "Lão đại của chúng ta là Phật hệ."

Tiểu đệ: "Lão đại quả nhiên không giống người thường!"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, người kia đã tới được trước bàn bọn họ, đám tiểu đệ, ngay cả Vương Càn đều nhường ra một con đường, để Tiểu Nam ngồi lên vị trí chính giữa, Vương Càn châm một điếu thuốc, đưa lên, lặng lẽ nói: "Lão đại, hẹn anh đã nhiều lần rồi, cuối cùng anh cũng tới! Đây là những bạn học mới mà em vừa quen, hôm nay dẫn bọn hân tới chiêm ngưỡng thần quang của anh."

Một đám tiểu đệ trầm miệng một lời kêu lên: "Chúng em chào lão đại!"

Tiểu Nam tiếp nhận lấy điếu thuốc, hút một cái, thông dong gạt đầu.

"Ừm, tốt."

Ánh đèn ở quán bar mờ mờ, Tiểu Nam ngồi xuống rồi, bọn tiểu đệ mới nhìn rõ được dung mạo của lão đại trong miệng Vương ca.

Về mặt râu quai nón, nửa người trên tùy tiện mặc một cái áo T-shirt màu đen, dưới lớp áo mơ hồ có thể thấy được đường cong rõ ràng cùng thân thể cường tráng, nửa người dưới là một cái quần thể thao rộng thùng thình, chân còn đeo dép lười, trang điểm thập phần tùy ý, sương khói lượn lờ, mơ hồ có thể thấy được vẻ thâm thúy từ sâu trong ánh mắt của anh, nhìn như vậy liền có cảm giác vô cùng an toàn.

Vương Càn đợi đã lâu không thấy lão đại, nội tâm cao hứng đến hồng rồi, vừa mở miệng liền liên liến thoắng không ngừng: "Lão đại, hẹn anh cũng thật khó khăn, em nhắn nhiều như vậy mà anh lại không trả lời cái nào, gần đây bận gì sao?"

Tiểu Nam nói: "Tin hiệu trên biển không tốt."

Vương Càn bưng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là ở biển sao!"

Có tiểu đệ tiến lên rót rượu cho Tiểu Nam, anh uống được nửa ly, lại không chút để ý nhìn những người xung quanh. Lúc này, Vương Càn nói: "Lão đại, lâu lắm rồi anh không có tới, khẳng định không biết quán bar gần đây có tới một cô em vô cùng hấp dẫn, đáng người ngon nghê, chân dài eo lại nhỏ, lớn lên vừa dã lại vừa ngọt, trên sân nhảy, cô ấy là ánh hào quang duy nhất trong đám người đó! Em đảm bảo người hôm nay tới quán bar, có ít nhất 50% là vì cô ấy mà tới! Cô gái đó đã tới đây bảy ngày rồi, hôm nay hẳn là sẽ còn tới."

Lời còn chưa dứt, Vương Càn liền hưng phấn đập bàn.

"Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới rồi! Lão đại, xem kia, chính là cô ấy đó!"

.....

Trong đám người nhiều thêm một thân ảnh yếu điệu lại gọi cảm.

Áo hai dây màu đen để lộ chiếc eo nhỏ nhắn, thêm chiếc váy ngắn ôm gọn vòng ba, đôi chân dài vừa trắng lại vừa trắng. Chiếc váy ôm lấy bờ mông vênh lên của cô, phía trên bờ mông đó là vòng eo thon trắng như tuyết có thể ôm trọn bằng một vòng tay, đáng người như vậy, nếu là ngực quá lớn liền sẽ có cảm giác diễm tục. Thế nhưng thật đúng lúc, ngực cũng ở dạng vừa. Toàn thân cô gái đó tỏa ra một loại khí chất, một loại khí chất khiến cho người

ta có cảm giác người lạ chớ tới gần.

Mặt cô gái chỉ lớn bằng bàn tay, lớp trang điểm rất đậm, thoa kem nền màu trắng, phối hợp với màu mắt khoa trương cùng son môi vô cùng đậm màu, rất khó tưởng tượng được sau khi tẩy trang sẽ là bộ dáng gì.

Mà một cô gái như vậy, lại giống như một đóa hoa hồng có gai, mang theo biểu tình đáng hoàng không chút kiêng kỵ, cực kì chói mắt.

Toàn bộ những người ở đây bởi vì cô gái ấy xuất hiện mà không khí càng nóng hơn, cũng có không ít người huyết sáo.

.....

Vương Càn nhìn không chớp mắt, nói: "Lão đại, đẹp không! Cảnh đẹp ý vui mà!"

Tiểu Nam tùy tay gẩy gẩy tàn thuốc, nhàn nhạt nói: "Tiểu cô nương đang trong thời kì phản nghịch thôi."

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Buổi tối vui vẻ, một Trà Trà không giống bình thường như vậy, cùng với Nam ca chương sau sẽ cạo râu a!"

Shmily: Cảm giác như mấy nhân vật trong truyện này mạch não không được bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Editor: Shmily

- - - - -

Vương Càn vừa nghe liền ngăn người, lại nhìn sang cô gái bốc lửa đang cuồng dã ở trên sân nhảy kia.

Hiện tại những tiểu cô nương trẻ tuổi đã sớm học cách trang điểm, những phụ nữ có tuổi thì lại bảo dưỡng da mặt mình rất tốt, dưới tình huống không tiếp xúc bằng ngôn ngữ thì thật sự rất khó có thể phân biệt được tuổi tác. Có thể vào được trong quán bar thì đều sẽ là những người đã trưởng thành, nhìn cô gái có gương mặt lạnh nhạt lại tự tin kia, phỏng chừng lớn nhất cũng chỉ có hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi rồi thì cũng không được tính là trong thời kỳ phản nghịch.

Vương Càn nói: "Lão đại, sao anh nhìn ra được cô gái đó là một tiểu cô nương đang trong thời kỳ phản nghịch?"

Tiểu Nam lười nhác nhìn cậu ta một cái, rít một ngụm thuốc lá, sau đó dập tắt tàn thuốc vào gạt tàn, nói: "Nói đi, dàn trận lớn như vậy, phạm phải chuyện gì rồi?"

Vương Càn xoa xoa tay, nghiêm túc nói: "Lão đại, em giống hạng người như thế sao?"

Tiểu Nam: "Giống."

Vương Càn bị sắc mặt cái, đám tiểu đệ xung quanh lại ho nhẹ vài tiếng, Vương Càn trừng mắt nhìn bọn họ, sau đó lại tươi cười nhìn về phía Tiểu Nam, "Không có không có, lão đại, em thật sự là không phạm tội gì mà, em cũng không còn là mấy đứa trẻ trâu đang trong thời kỳ phản nghịch nữa, cũng thì xong đại học rồi, hiện tại vô cùng đứng đắn mà học lên đại học nha, sao có thể phạm chuyện gì chứ. Em tìm anh chủ yếu là muốn ôn chuyện, thuận tiện mang vài tiểu đệ ra đây chiêm ngưỡng thần quang của lão đại! Thật sự là không phạm tội gì cả!"

Cậu ta vỗ ngực, một bộ dáng lời thề sắt son.

Tiểu Nam liếc cậu ta một cái, cười khề nói: "Người anh em, mày nghĩ là có thể lừa ông đây hả? Là cái bàn bên kia phải không? Thế nào? Đắc tội ai? Hay lại là đám nhóc con kia?"

Mồ hôi lạnh của Vương Càn ứa ra, ừ ừ cụp đuôi nói: "Vẫn không lừa được lão đại, nhưng thật sự là không phải đắc tội với người khác. Đám ranh con ở bên kia cùng học chung đại học với em, ngày thường kiêu ngạo đến quên trời quên đất, cứ nhìn thấy em là tỏ thái độ khó chịu. Không gặp mặt thì thôi chứ một khi gặp mặt là phải thấy máu. Em cũng không muốn làm một học sinh bất lương, thế nhưng đó là do bọn nó ép buộc em. Em nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ đến lão đại! Đám ranh kia tuy rằng ngông cuồng là thế, nhưng sống ở cái thành phố A này, có ai là không biết tới uy danh của lão đại chứ, anh chính là con rắn độc nhất thành phố A! Bọn nó không tin em được lão đại che chở, hôm nay liền để bọn nó sáng mắt ra một chút, em sinh ra là người của lão đại, chết cũng là quý của lão đại!"

Tiểu Nam: "Cút sang một bên."

Nói thì nói thế, nhưng Tiểu Nam cũng không có động, bật nắp một chai bia, ngửa cổ lên rót nửa bình vào miệng, lại nói: "Mày biết quy củ của tao."

Vương Càn nghe thế liền vỗ ngực nói: "Biết biết, lão đại sau khi tốt nghiệp cấp ba liền rửa tay gác kiếm, anh không cần động thủ, ngồi ở chỗ này là được rồi."

.....

Bên tai vang lên tiếng nhạc Rock'n roll âm ỉ.

Lê Trà Trà vận vẹo thân thể, tay, chân, đầu, eo, giống như là muốn triệt để phóng thích tất cả theo tiếng nhạc, mồ hôi chảy ra, thấp ướt hình xăm hình ngọn lửa của cô. Hình xăm không lớn, chỉ là một ngọn lửa đang cháy, đoan đoan chính chính nằm ở phía dưới xương quai xanh.

Mồ hôi vô tình lướt qua hình xăm đó, trông vừa xinh đẹp vừa cuồng dã.

Nửa tiếng sau, Lê Trà Trà nhảy một rồi, cô thở gấp vài cái, rời khỏi sân nhảy, thành thạo cự tuyệt nam nhân thứ sáu vừa tiến tới gần, đi qua một bên quầy bar ngồi.

Tiểu ca ca pha chế rượu nhìn thấy được Lê Trà Trà chói mắt ngồi đó, cười hỏi: "Như cũ?"

Lê Trà Trà nhấp môi, lười nhác đáp một tiếng.

Một lát sau, tiểu ca ca pha chế đẩy một ly rượu hồng Mary không chứa cồn tới trước mặt Lê Trà Trà. Ly rượu Cocktail không còn nẩy hết sức đẹp mắt, có một khối băng xếp chồng lên nhau, màu đỏ phân thành từng mức đậm nhạt từ trên xuống, giống hệt như một khối bảo thạch màu hồng xa hoa vậy.

Uống vào, cảm giác vừa ngọt ngọt lại lạnh lạnh.

Từ lúc chàng vụng nhận được điện thoại của cha mẹ, bức bối trong nội tâm cô liền tích lũy chồng từng chồng lên, tựa như một đoàn mây đen nghìn nghịt lấp đầy trái tim cô, cảm giác áp bách khiến cho cô không có cách nào hô hấp được, thậm chí trong nháy mắt còn muốn dùng phương pháp cực đoan để áp chế cảm xúc đó.

Cô ngửa cổ, lại uống thêm vài ngụm, sau khi đặt cái ly xuống, bên người bỗng nhiên có thêm một nam nhân, trong tay hắn là ly rượu vang đỏ, bên môi là một nụ cười xấu xa hàm chứa ý đồ không đúng đắn: "Tiểu tỷ tỷ, Hồ gia của chúng tôi mời cô một ly."

Nói xong, cầm liền hất về phía hàng ghế dài ở phía đông.

Trên ghế dài có năm, sáu người đàn ông ngồi, nhìn thì tuổi tác cũng không lớn lắm, chắc cũng chỉ tầm hai mươi. Người đàn ông được gọi là Hồ gia hướng về phía Lê Trà Trà, ngà ngọc cong môi cười.

Lê Trà Trà lãnh đạm cự tuyệt: "Không cần."

Nam nhân hỏi: "Tiểu tỷ tỷ thích uống gì?"

Lê Trà Trà: "Đừng phiền tới tôi, cút ra xa một chút."

Nam nhân "A" một tiếng, nói: "Vẫn chỉ là một con mèo hoang mà thôi, khó trách lại đúng với khẩu vị của Hồ gia như vậy. Tới, bởi Hồ gia của chúng tao uống một chén, về sau cô cũng dễ sống hơn ở quán bar này. Hồ gia của bọn tao là Thái Tử gia của thành phố B, trong nhà có ruộng nha."

Nam nhân tiến lên trước hai bước, làm bộ dáng muốn nắm lấy cánh tay của Lê Trà Trà.

Không ngờ còn chưa chạm được vào tay của Lê Trà Trà đã bị một ly nước đá hất thẳng vào mặt. Lê Trà Trà cùng hắn ta nói, "Ôi, lỡ tay..."

Sắc mặt nam nhân lập tức thay đổi.

Kế tiếp, Lê Trà Trà bỗng nhiên cắn môi, nhìn xung quanh một cái rồi nói, "Mới nãy anh kéo tôi, lại hung dữ như vậy, tôi cho rằng anh muốn làm cái gì, tôi sợ..."

Cô trở mặt cực kì nhanh, mới vừa nãy còn là bộ dáng lão nương chính là muốn hất chết người, chỉ trong chớp mắt lại trở nên nhu nhược đáng thương, thoạt nhìn vừa cô độc lại vừa bất lực.

Phần lớn nam nhân đều có trong mình bản tính anh hùng cứu mỹ nhân, đặc biệt là Lê Trà Trà còn xinh đẹp đến lóa mắt như vậy, sau khi cô bước vào quán bar đều có không ít đôi mắt nam nhân dính chặt vào người. Lúc này thấy cô phát ra tín hiệu cầu cứu, lời còn chưa dứt đã có năm, sáu người động thủ.

Nam nhân kia biết mình đuối lý, cái gì cũng không dám nói, oán hận trừng mắt nhìn Lê Trà Trà, rồi đi.

Lê Trà Trà bất động thanh sắc bữu môi, chỉ cảm thấy mắt hửng.

Cô lại ngồi xuống quầy bar, uống hết ly Mary còn dư lại mới chậm rãi đứng dậy, rời khỏi quán bar. Cũng không biết có phải vô duyên vô cớ trời mưa to hay không mà lúc này rất khó bắt được xe, trên app gọi xe cũng biểu hiện còn 45 người xếp hàng phía trước, dự tính thời gian chờ là một tiếng.

Gió đêm thổi tới, mang theo mùi vị lạnh lẽo sau cơn mưa.

Cô khoác áo gió lên, đứng ở trên đường lớn đợi xe, cái đầu hơi rũ xuống, hình như đang thất thần. Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên có người đi tới vỗ lấy bả vai của cô.

"Tiểu tỷ tỷ là đang đợi tôi sao?"

Mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi cô, thân hình của cô trong nháy mắt cứng đờ, sau đó lại bình phục trở lại, lãnh đạm nói: "Anh nhầm người rồi."

Người nọ lại nói: "Ban nãy mày còn hất nước đá vào mặt tao, thế nào, hiện tại xung quanh đây không có ai, mày tưởng còn có người nào rảnh hơi đi anh hùng cứu mỹ nhân đây? Chuyện vừa nãy tao không so đo với mày, Hồ gia nhìn trúng mày là cho mày thể diện, đừng có không biết tốt xấu như vậy. Hồ gia biết thương hương tiếc ngọc cũng không có nghĩa là tao cũng vậy. Tính tình của tao vốn không tốt."

Ngữ khí của Lê Trà Trà nhẹ lại: "Hồ gia ở nơi nào?"

Nam nhân thấy cô yếu thế, trong lòng liền đắc ý, hừ một tiếng: "Đi theo tao." Nói xong thì xoay người, đi không được vài bước, giữa cổ liền có một dòng điện lưu truyền đến, tứ chi hần run rẩy, trong nháy mắt ngã ở trên mặt đất.

Lê Trà Trà mặt không biểu cảm thu hồi gây kích điện.

Ngay lúc này, một đạo thanh âm vang lên.

"Đủ dã, ông đây thích."

Lê Trà Trà giương mắt nhìn lên, là Hồ gia trong miệng nam nhân này, nhìn gần mới thấy, diện mạo cũng không tệ lắm, chỉ có điều trên mặt đều viết hai chữ "cuồng vọng", ánh mắt đánh giá cô cũng mang theo mấy phần ngả ngớn.

Lê Trà Trà vừa định động thì đã có người chế trụ cổ tay cô, sức lực giữa nam và nữ chung quy lại thì vẫn có sự chênh lệch quá lớn, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích, tiếp theo lại có người đoạt đi gây kích điện trên tay cô, nắm ở trong tay.

Hồ gia: "Bồi anh uống một chén, em muốn kích điện ai cũng được."

Những nam nhân khác ở đây đều cười lớn.

Lê Trà Trà bình tĩnh nói: "Được, tôi bồi anh uống một chén."

.....

Tiểu Nam bỗng nhiên dừng bước.

Anh giương mắt lên nhìn.

Dưới áo gió dài, thân hình đơn bạc của thiếu nữ hiện ra, giống như là trẻ con trộm mặc quần áo của người lớn vậy.

Tiểu Nam từ thanh âm nhận ra cô.

Là tiểu cô nương ở bờ biển lúc chạng vạng tối.

"Lão đại, em đã nói rồi, anh chỉ ngồi ở một chỗ thôi là đám nhãi ranh kia sẽ không dám ho he dù chỉ một chút. Nếu như bình thường thì đã sớm tới kiểm chuyện, hôm nay biết rõ em ở đây cũng không dám tới gần. Lão đại, anh tuy rằng đã rửa tay gác kiếm, thế nhưng trong giang hồ vẫn lưu truyền những truyền thuyết về anh..."

Vương Càn nói như thế, nhưng trong nội tâm vẫn nhẹ nhàng thờ ra.

Cậu ta chỉ sợ đêm hôm nay đám nhãi ranh kia lại lao đến gây sự. Thực ra thì cậu ta cũng không sợ đánh nhau, chỉ sợ phá hỏng quy tắc của lão đại.

Lúc lão đại còn là học sinh cấp ba đã trở thành nhân vật phong vân của thành phố A rồi, đánh nhau chưa từng thua, một mình chống lại một đám người chỉ là chuyện nhỏ, sự tàn nhẫn của anh khiến người nào vừa nghe thấy thôi là đã sợ đến mất mật, đồng thời cũng khiến cho các thầy cô giáo vô cùng đau đầu. Đám người hay đi đánh nhau liền có một điểm chung, thế nhưng lão đại nhà hần thì không giống, anh tuy rằng đánh rất tàn nhẫn, thế nhưng thành tích lại vô cùng nổi bật, còn cầm được giải Nhất cuộc thi Vật Lý toàn quốc, được cộng thêm 20 điểm khi đi thi đại học. Sau đó cũng không biết là xảy ra chuyện gì mà lão đại lại không đánh nhau nữa, quy quy củ củ làm một học sinh tốt, còn lập lời thề độc.

Bỗng dưng, Vương Càn sùng sốt nói: "Ôi, Hồ Hải Bân lại quán lấy gái kia, Hồ Hải Bân có tiếng là hoa tâm, một tuần mà có thể thay đến năm cô bạn

gái, sáng nay còn cùng cô gái khác ngọt ngào sến súa, đêm nay lại đi săn con mồi mới, bắt quả cô gái kia hình như không quá vui vẻ..."

Nhưng đây cũng chỉ là chuyện của người khác.

Vương Càn biết Hồ Hải Bân có tiền, lớn lên cũng coi như không tệ, rất nhiều cô gái đều nguyện đi chơi với hắn.

Đang suy nghĩ, Vương Càn bỗng nhiên nghe được lão đại của mình "xuy" một cái, không chút để ý nói: "Này, đứng ở đó làm gì?"

Nhóm người của Tiểu Nam với Hồ Hải Bân cách nhau khá xa, bắt quả lúc này bên ngoài quán bar cũng không có ai, Tiểu Nam cửa mở miệng liền lập tức trở thành tiêu điểm. Động tác của Hồ Hải Bân bên kia dừng lại, đám người bọn họ cũng đồng thời quay đầu.

Tiểu Nam khẽ nhếch cằm, nhìn Lê Trà Trà ra lệnh: "Lại đây."

Vương Càn sợ ngây người.

Lê Trà Trà cũng nao nao.

Hồ Hải Bân biết Tiểu Nam, từ sau khi Tiểu Nam tiến vào quán bar hắn đã nhận ra rồi. Thật không phải hắn kiêng kị gì Tiểu Nam, chỉ là người của Hồ gia với Tiểu gia lại có quan hệ hợp tác làm ăn, dứa cuồng vọng lại không hiểu chuyện như hắn cũng biết nên cho Tiểu gia vài phần thể diện.

Hắn liếc Lê Trà Trà một cái: "Quen?"

Lê Trà Trà nhìn về phía Tiểu Nam, trên mặt anh toàn là râu ria xồm xoàm, a, là người hôm nay cứu con rùa biển.

Thanh âm cô vang lên: "Ba ba!"

Cầm Vương Càn sắp rớt trên mặt đất.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Nam ca: Không được gọi ba ba, trên giường thì được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Editor: Shmily

- - - - -

Không phải là chưa từng có người gọi Tiểu Nam là "ba ba".

Mấy người cùng kí túc xá với anh thường xuyên cứ "ba ba" tới "ba ba" lui, lệnh cho "ba ba" quỳ xuống, lệnh cho "ba ba" đi mua com, lệnh cho "ba ba" làm việc nhà, đám người không biết xấu hổ kia, cái gì cũng dám kêu. Nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe thấy một tiểu cô nương kêu như vậy, còn kêu đến thập phần chân thật.

Cô tránh thoát khỏi cánh tay của đám người kia, chạy vọt tới, không nói hai lời liền ôm lấy cánh tay của anh, ngẩng đầu ngoan ngoãn hô một câu: "Ba ba."

..... Đủ dừng cảm nha.

Vương Càn chấn kinh, lắp bắp nói: "Bà nội nó, lão... lão đại... làm... làm con gái nuôi sao?"

Đại khái là nói lắp quá độ cho nên cuối cùng thì cái chữ "làm" bị cậu ta nhắc lại tới bốn lần.

Đám tiểu đệ ở đằng sau lập tức lĩnh ngộ, bày ra bộ dáng "Thì ra là như vậy".

Tiểu Nam: "Chó má."

Vương Càn biểu tình kiểu như "Không có việc gì, em hiểu mà, em nhất định sẽ giữ bí mật".

Tiểu Nam lười phản ứng với cậu ta, lại liếc mắt nhìn tiểu cô nương bên người mình một cái. Cô thế mà lại rất ngoan, sau khi chạy tới cũng không rên một tiếng, an an tĩnh tĩnh đợi ở đó, phăng phắt như thật sự là áo bông nhỏ tri kỉ của anh. Có lẽ là nhận thấy được anh đang nhìn mình thì hơi hơi cong mi.

Dưới lớp trang điểm đậm kia, mơ hồ có thể thấy bộ dáng vui vẻ của cô gái.

... Được rồi, quần thì cũng đã quần rồi, quần tới cùng luôn vậy.

Tiểu Nam nhàn nhạt nói với Hồ Hải Bân: "Người của tao, đi trước."

Các tiểu đệ bên phía Hồ Hải Bân đều rất bất mãn, đặc biệt là bọn họ còn có một người bị chích điện, hiện tại đang ngã chống vó ở dưới đất kia kia, bây giờ anh tới nói mang người đi liên mang đi, vậy thì mặt mũi của bọn họ biết để đi đâu?

"Ê..."

Nhưng mà lời chỉ mới nói được một nửa, thân ảnh cao lớn của Tiểu Nam đã tiến tới gần đây, anh khẽ nhếch cằm, chậm giọng nói: "Đưa đây."

Lịch sử đánh nhau của Tiểu Nam ở thành phố A quá huy hoàng.

Rời xa giang hồ đã lâu, thế nhưng truyền thuyết về đại lão còn ở đó.

Lúc này, anh tiến lại gần đây, khí tràng trên người đám tiểu đệ của Hồ Hải Bân liền thua hoàn toàn, khẩn trương "A" lên một tiếng. Cô gái nhỏ bên cạnh Tiểu Nam hình như cũng có chút mông lung, nâng mắt nhìn anh một cái.

Tiểu Nam lười nhác nói: "Gậy điện."

Đám tiểu đệ lập tức phản ứng lại, dùng hai tay trả lại gậy điện cho anh.

Lê Trà Trà cất lại vào trong túi.

Hồ Hải Bân không muốn chọc vào Tiểu Nam, để người kéo tên đang ngất xỉu dưới đất rời đi. Lúc này, Lê Trà Trà mới rút cánh tay đang khoác tay Tiểu Nam về, nghiêm trang ngoan ngoãn nói: "Có tiện quét mã QR không?"

Tiểu Nam không trả lời.

Vương Càn đi theo anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy lão đại không kháng cự việc con gái tới gần mình, lập tức đứng ra làm trợ công.

"Tiện, tiện mà! Để tôi kéo cô vào nhóm của bọn tôi!"

Vừa nói chuyện vừa nhanh chóng kéo Lê Trà Trà vào.

Lúc này, chiếc taxi Lê Trà Trà gọi mới khoan thai tới muộn, cô nhìn Tiểu Nam nói: "Cảm ơn anh đã thay tôi giải vây." Sau đó lên xe taxi. Chờ tới khi taxi đi xa, Vương Càn lại nói: "Cô gái này sao lại có nhiều mặt thế chứ, mới nãy còn như một cô bé ngoan ngoãn, một chút cũng không dã như thế này."

Tiểu Nam không cho là như vậy, nhàn nhạt nói một câu: "Giả bộ."

Di động của Vương Càn rung lên.

Lê Trà Trà ở trong nhóm chat đã phát một bao lì xì, nói là để cảm ơn vì đã giải vây.

Sau đó, cô liền rời khỏi nhóm chat.

Tiểu Nam là lần đầu tiên nhìn thấy thao tác khát nợ nhân tình dứt khoát lại lưu loát đến vậy, không khỏi sững sờ một cái, mặt không biểu tình hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Vương Càn nhận bao lì xì: "200 tệ."

Tiểu Nam: "Ồ, trị giá để tao ra mặt giải vây cũng chỉ có 200 tệ."

Vương Càn: "Lão đại, trọng điểm chẳng lẽ không phải là cô em này hoàn toàn không giống trong suy nghĩ của anh sao?"

Tiểu Nam: "A, không hiếm lạ gì."

.....

Lê Trà Trà rời khỏi nhóm không lâu sau, điện thoại liền vang lên.

"Trà Trà?"

Giọng nói rất ôn nhu, nghe vào liền khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, giống như là được một cơn gió xuân thổi tới.

Lê Trà Trà đeo tai nghe lên, cái lưng cứng ngắc hồi lâu rốt cuộc cũng thả lỏng được, dựa vào ghế, thanh âm cô thấp thấp nói: "Không có việc gì, cháu không sao."

"Xảy ra chuyện gì? Lại đụng phải quỷ rệu?"

Cô cúi đầu, mở WeChat ra, người đứng đầu danh sách chat là "Chú Ôn".

Bên trong là ba tin nhắn riêng biệt, thế nhưng cũng chỉ cách nhau có vài phút.

[Cứu cháu.]

[Định vị.]

[Không có việc gì nữa.]

Cô rời khỏi giao diện tin nhắn, nói: "Ban này gặp phải một người tốt giải vây hộ, đã không có việc gì nữa rồi, chú đừng lo."

Người bên kia điện thoại nói: "Được, có việc gì nhất định phải nói cho chú biết, ba tuần nữa là khai giảng rồi, trước khai giảng nhớ sắp xếp thời gian đến chỗ chú một chuyến."

"Vâng."

Lê Trà Trà cúp điện thoại, sau đó thuận thực thay giày cao gót, lại từ trong túi cầm ra khăn ướt tẩy trang, bắt đầu lau sạch son phấn trên mặt.

Trên, dưới, trái, phải, lau khắp mọi nơi...

Dần dần, một gương mặt trắng trẻo sạch sẽ được phản chiếu qua cửa sổ xe.

Cô nhìn ảnh mình ở trên đó, thần sắc có vài phần uể oải.

.....

Ngày hôm sau, vợ chồng Tiểu gia về nước.

Người hầu trong biệt thự đều đặc biệt cao hứng.

Mỗi lần Tiểu phu nhân đi du lịch nước ngoài về đều sẽ tri kỷ mua cho mỗi người bọn họ một phần quà.

Một vài a di phụ trách việc chính trong gia đình vừa dọn dẹp vừa hưng phấn nói chuyện.

"Lần trước phu nhân mua cho tôi một bình xịt nước hoa, tôi đưa cho con gái mình dùng, 50ml thôi mà đã tới mấy trăm tệ lận."

"Có lần phu nhân đi Pháp, vô cùng hào phóng mua cái túi lớn bằng bàn tay, cái túi đấy mà tôi bán đi kiếm lời được 9800 tệ."

"Lần này phu nhân từ Úc trở về, không biết sẽ mang quà gì về nữa."

.....

Lê Trà Trà ngồi ở trước bàn ăn ăn bữa sáng.

Bữa sáng phong phú, lại tinh xảo.

Trứng cá hồi hun khói, hai miếng bánh mì được nướng qua cộng với cách thức xào trứng tiêu chuẩn kiểu Pháp, còn có một phần hoa quả bơ sữa đặc, một ly nước ép chanh cùng một ly cafe thơm vị ngọt.

Cô ăn không hề phát ra tiếng động, thuận tiện vừa ăn vừa xem chương trình giải trí ~ Đến từ hiện trường bát quái do nhóm các a di thể hiện.

Mấy người đó hiển nhiên là xem nhẹ sự tồn tại của cô, trò chuyện đến hăng say, không biết từ lúc nào mà chủ đề chuyển từ quà của Tiểu phu nhân sang tới Tiểu Nam.

"Hôm nay thiếu gia chắc sẽ về đi."

"Tất nhiên là sẽ về rồi, hôm nay là ngày tiên sinh với phu nhân về nước, bất luận thế nào cũng phải ăn cùng một bữa cơm chứ? Tôi thấy phòng bếp có đủ nguyên liệu nấu ăn để nấu được món thiếu gia yêu thích rồi."

"Chỉ làm việc ở đây lâu như vậy mà không biết là thiếu gia ăn cơm không hề kén chọn sao, làm gì có thứ gì đặc biệt thích chứ? Đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy một thiếu gia nhà giàu ăn đến tùy tiện như vậy, chỉ cần ăn không chết người thì cậu ấy đều dám bỏ vào miệng."

.....

..... Heo sao? Cái gì cũng bỏ vào miệng?

Lê Trà Trà tới Tiểu gia một tuần rồi cũng chưa từng gặp qua vị thiếu gia xuất quỷ nhập thần này. Biệt thự Tiểu gia to như vậy, ở chính giữa thang lầu liền treo một bức ảnh gia đình ba người Tiểu gia chụp chung với nhau. Tiểu tiên sinh nghiêm túc ôn trọng cùng Tiểu phu nhân dịu dàng mỹ lệ, đứng ở giữa hai người chính là Tiểu Nam mặc một bộ tây trang, bộ dáng ước chừng là khoảng năm, sáu tuổi. Cậu bé này môi hồng răng trắng, có điều nhìn có vẻ hơi người lớn.

Lê Trà Trà vô cùng hâm mộ, cô nhìn ra được bầu không khí ấm áp của một nhà ba người họ.

Cô không phải là rất muốn gặp thiếu gia của Tiểu gia.

Cô là bị cha mẹ bắt tới chỗ này, sự xuất hiện của bản thân đã là một chuyện rất mất mặt rồi, cô chỉ nghĩ mình nên an an tĩnh tĩnh vượt qua ba tuần tới, sau đó cô sẽ tới đại học A báo danh, từ đây không có quan hệ gì với Tiểu gia nữa.

Cũng không biết có phải là ông trời nghe được khát vọng trong nội tâm của cô hay không, sau khi vợ chồng Tiểu gia về đến nhà, Tiểu phu nhân liền nhận được điện thoại của con trai, nói là hôm nay anh sẽ không về.

Tiểu phu nhân ôn hòa nói: "Được, ở bên ngoài chú ý an toàn đấy."

Nói chuyện điện thoại xong, bà mới quay sang Tiểu tiên sinh: "A Nam không về ăn cơm, nói ở bên ngoài có bữa tiệc."

Tiểu tiên sinh cười lạnh một tiếng: "Mới tí tuổi đầu thì có cái bữa tiệc khi gió gì."

Tiểu phu nhân nói: "A Nam cũng không còn nhỏ nữa, cũng đã 21 rồi, chính anh ở cái tuổi này cũng bắt đầu xã giao làm anh cho Tiểu gia còn gì."

Tiểu tiên sinh lại cười lạnh: "Nó lại không bận chuyện gì của Tiểu gia, hơn nữa có cái đại học nào tổ chức nhiều tiệc như thế? Anh ở tuổi này đã sớm biết hiểu kính làm bạn với cha mẹ, ai như nó cả ngày tìm không thấy bóng dáng, người không biết còn tưởng rằng nó nhật lý vạn ky* cơ đấy, lúc học cao trung còn như mấy thằng..."

*Nhật lý vạn ky (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết. (Nguồn_Google)

Nói được một lúc, ánh mắt Tiểu tiên sinh liền dừng ở trên người Lê Trà Trà an an tĩnh tĩnh ngồi trên ghế salon, hơi hơi nhúm mày, sau đó liền chuyển đề tài, hỏi: "Vợ, em còn say sao?"

Tiểu phu nhân nói: "Sau khi xuống máy bay thì tốt hơn rồi."

Tiểu tiên sinh "Ừm" một tiếng, nói: "Anh đi lên lầu xử lý chút chuyện."

.....

Tiểu tiên sinh vừa đi, phòng khách liền chỉ còn lại hai người Tiểu phu nhân và Lê Trà Trà.

Tiểu phu nhân lôi kéo cánh tay của cô, cười nói: "Con tới không đúng lúc gì cả, nếu con tới sớm một chút, dì đã mang con đi Úc nghỉ mát rồi. Ở chỗ đó, dì có rất nhiều biệt thự nhỏ, mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ, có bể bơi vô cực. Dì nghe nói mấy cô gái tuổi con đều thích bể bơi vô cực, còn có phao bơi màu hồng hình con hạc..."

Tiểu phu nhân nói chuyện rất dịu dàng, lại vô cùng hiền lành khiến cho bất cứ ai nghe được bà nói chuyện cũng cảm thấy thoải mái.

Nói một lúc lại hỏi: "Mấy ngày nay ở có quen không? Có thích phòng ở không? Nếu như không thích chỗ nào thì cứ nói với a dì, sáng mai a dì sẽ gọi người tới sửa. Con cứ xem nơi này là nhà của mình, đừng câu nệ, chông di không giỏi ăn nói lắm, nhưng trong nội tâm vẫn rất hoan nghênh con. Dì năm mơ cũng muốn có một cô con gái, đáng tiếc lại không có mệnh nữ nhi, chỉ sinh được con trai..."

Nhắc tới con trai mình, trong mắt Tiểu phu nhân lại nhiều thêm vài phần tự hào: "Lại nói, A Nam cũng học ở đại học A, sau kì nghỉ hè này sẽ lên năm ba, con cũng sắp vào học ở đó, về sau có gì không hiểu cứ đi hỏi thằng bé."

Tiểu phu nhân rất nhiệt tình, mở điện thoại, đem WeChat của Tiểu Nam đẩy qua cho Lê Trà Trà.

"Thêm bạn bè đi con."

Nói xong, bà lại nhấn một tin WeChat tới cho con trai.

Tiểu phu nhân: Trong nhà có một tiểu cô nương vừa mới tới, gọi là Lê Trà Trà, chính là người lần trước mẹ nói với con là sẽ tới ở nhà chúng ta một thời

gian ấy. Con bé cũng là học muội tương lai của con, về sau ở trong trường nhớ chiếu cố con bé một chút.

Lê Trà Trà đành phải mở trang cá nhân WeChat của Tiểu Nam ra.

Avatar của anh rất giống phong cách của mấy ông già và mấy bác trung niên, là hình ảnh biển rộng màu xanh lam mênh mông vô bờ bến. Tên WeChat là Nam ca, không có bất cứ bạn bè nào.

Tiểu phu nhân nói: "Con trai di giống cha của nó, lời nói ra cùng suy nghĩ trong bụng đều không giống nhau, nhìn qua thì không dễ ở chung, nhưng trên thực tế thì lại có tấm lòng thiện lương lại mềm mại..."

Lê Trà Trà ở dưới cái nhìn chăm chú của Tiểu phu nhân, ấn thêm bạn gửi đi.

Tin nhắn kết bạn viết một câu~

Chào học trưởng, em là Lê Trà Trà.

Nhưng mà gửi đi được một lúc, Tiểu Nam bên kia cũng không hồi âm lại, tin nhắn của Tiểu phu nhân cũng không nhận được phản hồi. Thẳng tới lúc chạng vạng, Lê Trà Trà cùng vợ chồng Tiểu gia ăn cơm chiều, một bóng người khoan thai đi vào.

Tiểu tiên sinh trầm giọng nói: "Còn biết về cơ à? Bao nhiêu tuổi rồi? Bạn nhiều chuyện đến thế hả?"

Tiểu phu nhân lập tức đứng lên: "A Nam, sao người lại bản như thế này? Di Lâm mau đi mở nước tắm."

"Không cần, di Lâm lấy cho cháu một cái khăn lông ướt là được rồi."

Lê Trà Trà nghe vậy, sùng sốt một cái, bỗng nhiên giương mắt lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt tìm tòi của Tiểu Nam.

..... A?

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Nam Ca: Tôi chỉ đáng giá 200 tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Editor: Shmily

- - - - -

Lê Trà Trà bất động thanh sắc ngăn lại biểu tình kinh ngạc của mình.

Có ba cái đề cô kinh ngạc.

Thứ nhất, không nghĩ tới lại gặp lại anh ở chỗ này.

Thứ hai, không nghĩ tới anh chính là Tiểu Nam trong truyền thuyết.

Thứ ba, anh thế mà mới 21 tuổi.

Lê Trà Trà thu liễm cảm xúc của mình thật tốt, hơi rù đầu. Tối hôm qua trời đen xì xì, cô lại trang điểm vừa đậm vừa khoa trương, hôm nay không trang điểm, lại ngoan ngoãn ở nhà, hai gương mặt khác nhau như vậy, chỉ cần không mở miệng, anh chưa chắc đã có thể nhận ra cô.

Vì để phòng vừa vụn vặt, Lê Trà Trà còn nhanh chóng đi đổi ảnh đại diện WeChat của mình.

Tiểu Nam không để ý tới việc trong nhà nhiều thêm một tiểu cô nương, mẹ anh sớm đã nói qua chuyện này, anh cũng không thèm để ý, dù sao cũng không ở mấy ngày, dù là một tiểu cô nương hay là con chó con mèo thì cũng đều như nhau.

Cho nên Tiểu Nam liếc mắt một cái liền không thèm để trong lòng.

Di Lâm đem khăn lông ướt lại đây, anh tùy ý lau mặt một cái, đang muốn thuận tay cởi áo phông ra mới nhớ tới trong nhà còn có một tiểu cô nương.

Cô ngồi thẳng tắp ở trên bàn ăn, thoạt nhìn có chút hướng nội lại nhất gan, mi mắt vẫn luôn buông xuống.

Anh nói: "Con lên lầu thay quần áo."

Tiểu phu nhân nói: "Nhanh thay rồi xuống dưới ăn cơm, mẹ đi Úc về có mua quà cho con đó."

Tiểu tiên sinh lại nói: "Mua cái gì mà mua, nhìn dáng vẻ của nó xem, đều đã 21 tuổi đầu rồi mà vẫn không khác gì đám thanh niên 15, 16 tuổi còn đang trong thời kì phản nghịch, cả ngày cùng một đám rác rưởi quậy với nhau..."

Tiểu phu nhân kéo cánh tay của Tiểu tiên sinh, ôn hòa nói: "Đứa bé yêu thích một cái gì đó không phải là chuyện tốt sao? A Nam mau đi thay quần áo đi, rồi xuống đây ăn cơm."

Tính tình của Tiểu tiên sinh nháy mắt tan ra, từ trong lỗ mũi không nhanh không chậm hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Lê Trà Trà yên lặng ngồi một bên nghe, bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua ở biển cô gặp được Tiểu Nam.

.... Thì ra cách nói chuyện đều tùy theo ý của Tiểu tiên sinh.

Tiểu Nam thay quần áo rất nhanh, không đến một phút đồng hồ liền đi từ trên lầu xuống, kéo ghế ra đặt mông ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa. Có lẽ là anh đói cho nên ăn cơm cũng rất nhanh, hơn nửa bát cơm trong nháy mắt đều được anh ăn vào trong bụng.

Tiểu phu nhân lại bảo Di Lâm làm thêm món ăn nữa cho anh.

Tiểu tiên sinh vẫn trước sau như một, chỉ nhìn vào tật xấu của anh: "Sao lại để râu thế kia? 21 tuổi mà làm như 30 tuổi vậy, giờ nói mày là ba ba của tiểu cô nương này cũng có người tin đấy!"

Lê Trà Trà đang ăn canh lập tức bị sặc, không ngừng ho sù sù.

Nhất thời, ba đôi mắt ở trên bàn cơm đều nhất trí dừng ở trên người Lê Trà Trà.

Tiểu phu nhân ngồi gần dưới tay vỗ nhẹ lưng Lê Trà Trà, ôn nhu nói: "Có chỗ nào không thoải mái sao? Nếu không thoải mái thì nhất định phải nói với đi."

Lê Trà Trà dùng âm thanh yếu ớt như muỗi kêu nói: "Bị sặc."

Tiểu phu nhân bảo Di Lâm bưng một ly nước ấm lại đây.

Lê Trà Trà uống mấy hớp mới dừng lại được. Có lẽ là lúc trước tự dung mãnh liệt ho, lúc này đôi mắt ánh lên hơi nước, giống như là nai con lạc trong rừng, sắc môi ửng đỏ, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay liền trở nên phần chần tinh thần hơn.

Tiểu nam nhìn nhiều thêm một cái, chỉ cái thấy tiểu cô nương này da trắng đến mức phát sáng.

Lúc này, Tiểu phu nhân vì muốn hoa hoãn cái bầu không khí giương cung bạt kiếm của hai cha con, liền kéo ra đề tài nói với Tiểu Nam: "A Nam, con xem tin nhắn WeChat chưa? Mẹ bảo Trà Trà thêm bạn với con, con bé là sinh viên năm nhất, là học muội của con."

Tiểu Nam thu hồi ánh mắt, lười nhác nói: "Không thấy."

Tiểu tiên sinh: "Mẹ mày bảo mày xem thì mau xem đi."

Tiểu phu nhân gấp đồ ăn cho ông, nói: "Ăn nhiều một chút" Ý tứ là ông bớt nói lại vài lời đi. Sau đó bà lại tiếp tục: "A Nam, con có nhớ Trà Trà không. Lúc còn nhỏ chúng ta còn xem qua tiết mục của con bé, khi đó mẹ còn nói với con là phải sinh cho con một đứa em gái giống vậy."

Tiểu Nam vừa nghe, mày liền nhú lại.

..... Hồi ức liên quan tới Lê Trà Trà cũng không quá tốt đẹp.

Lúc ấy anh mới học tiểu học, mẹ anh là Chân Bảo nữ sĩ rất mê một chương trình gameshow dành cho trẻ con, đối với Lê Trà Trà đều vô cùng yêu thích, mỗi lần Lê Trà Trà xuất hiện trên TV, bà ấy liền dùng một loại ngữ khí triu mến nói: "Ai da, con gái ngoan của mẹ, ai da Trà Trà của mẹ, ai da tiểu công chúa hôm nay cũng rất đáng yêu."

Này cũng thôi đi.

Chân Bảo nữ sĩ còn lôi kéo anh xem, chỉ vào Lê Trà Trà mặc váy công chúa màu hồng nhạt ở bên trong TV, nói: "Con trai, con xem cô bé con này có phải rất đáng yêu hay không? Trong lớp con có bạn nào đáng yêu như thế không vậy? Mời con bé tới nhà chúng ta chơi một chút. Về sau vợ của con, nhất định phải là một tiểu công chúa như thế này nhé."

Chân Bảo nữ sĩ mê Lê Trà Trà hai năm, chẳng đến sau khi cô ít xuất hiện trên màn ảnh, sợi nhiệt tình kia mới dần dần tiêu tán.

Nhưng với Tiểu Nam mà nói, tiểu công chúa trên TV này là một ác mộng lớn đối với tuổi thơ của anh.

Mỗi lần anh bị mẹ cưỡng ép xem tiết mục đều cảm thấy cô gái này đều làm ra vẻ cả, ăn cái gì cũng kén cá chọn canh, cái này không ăn cái kia cũng không ăn, bắt bẻ đến muốn mạng, thật đúng là coi mình thành tiểu công chúa.

Lê Trà Trà khi còn nhỏ dần dần trùng khớp với Lê Trà Trà ngồi trước mặt anh.

Mây Tiểu Nam nhú đến lợi hại.

Tiểu phu nhân không nhìn thấy, vẫn nhiệt tình như cũ hỏi: "Con còn nhớ rõ Trà Trà không?"

Tiểu Nam không biểu tình nói: "Không nhớ rõ."

Lê Trà Trà chỉ nghĩ muốn giảm cảm giác tồn tại của mình xuống, cho nên lấy cốc cổ họng không tốt, chậm rãi uống nước trong cốc, ý đồ dùng ly nước ngăn trở nửa gương mặt của mình. Trên thực tế, Tiểu Nam vẫn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của cô, mười ngón tay trắng trẻo tinh tế vân vê với nhau, màu móng tay tự nhiên phấn nộn.

Lúc này, trong phòng bếp bê ra thức ăn mới, là món thịt dê tái.

Tiểu phu nhân nói: "Đề trước mặt A Nam đi, Trà Trà không thích ăn thịt dê, đừng để con bé ngửi được món đó."

Thanh âm Lê Trà Trà vẫn yếu ớt như cũ: "Con không sao."

Tiểu phu nhân nói: "Nhìn con kìa, đến giọng nói cũng thay đổi rồi, đi Lâm, đi phòng khách lấy mấy đóa hoa hồng phần lại đây để chắn mùi vị cho Trà Trà." Hiệu suất làm việc của đi Lâm rất cao, không đến nửa phút liền đem cái bình hoa nhỏ tới đây, bên trong cắm sáu bông hoa hồng nhạt tươi mới.

Đi Lâm đem bình hoa đặt ở bên cạnh Lê Trà Trà.

Tiểu phu nhân mỉm cười nói: "Trà Trà thật xinh đẹp, so với hoa còn đẹp hơn."

Tiểu Nam lạnh nhạt nhìn cô.

... Vẫn làm màu giống hệt như lúc còn nhỏ.

.....

Một bữa cơm trôi qua bình an không có việc gì.

Sau khi Lê Trà Trà trở về phòng liền nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chắc là không bị nhận ra đâu nhỉ?

Cô của tối hôm đó tựa như người khác vậy, là phần người bí mật trong cô.

Lê Trà Trà ngồi trước bàn trang điểm, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt mình trong gương, gương mặt mộc này cùng với gương mặt được trang điểm đậm kia có khác biệt không nhỏ. Lúc cô trang điểm đều sẽ cố tình vẽ khoa trương hóa lên để người khác không nhận ra mình, còn sửa lại xương gò má, mũi, thậm chí còn dùng phấn nền đánh lên môi hồng làm cho môi mọng đi. Cho nên dung nhan đã được tinh tế điều chỉnh qua cùng với gương mặt mộc của cô hoàn toàn là hai phong cách khác nhau.

Cô đối với tay nghề trang điểm của mình thập phần tự tin, thậm chí còn dám nói, cho dù Văn Hương nữ sĩ đứng ở trước mặt cũng không thể nhận ra cô.

Còn lúc ở bãi biển liền càng không cần phải nói.

Cô mang mũ lưới trai, còn có cái kính râm chắn hết nửa khuôn mặt, Tiểu Nam bất quá cũng chỉ là một người xa lạ, khẳng định sẽ không liên tưởng tới mình, nếu như nói điểm giống nhau giữa những hoàn cảnh đó thì cũng chỉ có giọng nói.

Mà hình như...

Vị thiếu gia này có chút ghét bỏ cô?

Lúc này, điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên, trên màn hình hiện hai chữ ~ Văn Hương.

Suy nghĩ trong nháy mắt bị quấy rầy.

Lê Trà Trà nhìn thấy mình trong gương đang cắn môi, ngay sau đó liền lộ ra thần sắc lạnh nhạt, lúc này mới ấn nhận cuộc gọi.

Giống hệt như trong tưởng tượng của cô.

Cuộc điện thoại kéo dài 5 phút đồng hồ thì 2 phút là nói về Tiểu phu nhân, 2 phút là nói về chuyện cha cô, 1 phút còn lại, Văn Hương nữ sĩ cùng trợ lý bên người nói chuyện, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Lê Trà Trà ném điện thoại lên giường, tâm tình bắt đầu trở nên bức bối.

Cô cảm thấy hô hấp của mình có chút nhanh, cái loại cảm xúc cực đoan kia lại bắt đầu như ẩn như hiện, phảng phất gấy gao bóp chặt lấy yết hầu của cô.

Lê Trà Trà hít sâu mấy hơi, đi ra ngoài ban công.

Tiểu phu nhân chuẩn bị phòng cho cô đều thập phần mộng mơ kiểu công chúa, lại còn thiết kế ban công nhỏ tinh xảo, chủ yếu theo phong cách Châu Âu, đan xen bảy, tám chậu hoa xinh đẹp theo sở thích. Hơn nữa còn có một cái xích đu màu trắng được khắc hoa văn, mặt trên còn có một cái nệm mềm mại đáng yêu cùng một bộ bàn trà còn nguyên, không khó tưởng tượng sau giờ Ngọ*, gió thổi nhẹ, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, pha một bình trà thơm ngọt, phối hợp với ba tầng bánh tinh xảo được làm khi trà chiều, ngồi đó thưởng thức một video thú vị hoặc là đọc một quyển sách để giải trí, cảm giác đó sẽ có bao nhiêu thoải mái chứ.

*Giờ Ngọ: 11h~13h chiều

Cô lại hít thở sâu một lần nữa.

Bỗng nhiên, cô ngửi được mùi khói thuốc bay ra từ ban công cách vách.

Lê Trà Trà nâng mắt lên nhìn.

Tiểu Nam đang gọi điện WeChat với người khác, mở loa ngoài, điện thoại tùy ý đặt ở trên mặt bàn, từ góc độ của cô vừa lúc có thể nhìn thấy hình ảnh trên màn hình di động, là một nhân vật anime manga, thanh âm có chút quen tai.

"Nam ca! Anh kêu Đông Muội đi được chưa? Lướt mới của em còn chưa đuổi xong, cũ cũng chưa..."

"Có đi hay không? Máy chọn một đi."

"... Đi."

Lê Trà Trà đột nhiên nhớ tới anh chàng tóc vàng đi theo bên người Tiểu Nam ở bờ biển.

Lúc này, Tiểu Nam đã cúp điện thoại.

Tầm mắt của hai người giao nhau giữa không trung.

Mùi khói thuốc ngày càng nặng, cái mũi của Lê Trà Trà có chút không thoải mái, nhẹ nhàng hắt xì một cái, lại khụ hai tiếng. Tiểu nam thu lại tầm mắt, dập tắt tàn thuốc, một bộ dáng chưa từng nhìn thấy Lê Trà Trà, cũng không có bất kì dấu hiệu gì muốn chủ động bắt chuyện.

Anh không mở miệng, Lê Trà Trà cũng không nói gì.

Hai ban công cách nhau rất gần, chỉ có khoảng cách nửa cánh tay.

Tiểu Nam tựa hồ cũng không có tính đi vào bên trong, anh ngồi ở đó chơi điện thoại, chân dài tùy ý gác lên nhau, có loại không khí lười biếng tùy tiện. Lê Trà Trà rõ ràng nhìn thấy Tiểu Nam click mở WeChat, sau đó vào mục xin thêm bạn.

Không đến ba giây sau, anh rời khỏi giao diện xin thêm bạn.

Lúc này Lê Trà Trà đã khẳng định rằng,

.... Không phải hình như.

.... Vị thiếu gia này đích thực không hề thích cô.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Nam ca: Tôi cả đời này cũng không thích loại con gái hay làm màu.

Trà Trà: Ồ.

Nam ca:..... Đánh rắm, mới này là ai nói chuyện? Dù sao cũng không phải là anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Editor: Shmily

Kỳ thật thì đối một góc độ khác, cô cũng có thể lý giải được vì sao Tiểu Nam không thích mình. Giống như cô đang có một gia đình hạnh phúc, một nhà ba người, đột nhiên một ngày nọ xuất hiện thêm một người ngoài, còn ở ngay sát phòng mình, khó tránh khỏi sẽ có tâm lý bài ngoại.

Bất quá Lê Trà Trà cũng không có nghĩ nhiều.

Cô cũng không phải quá để ý tới suy nghĩ của Tiểu Nam, thích cũng được mà không thích cũng được, chẳng nào thì ba tuần nữa cô cũng đóng gói hành lý rồi đi, không toàn thành được sự tín nhiệm phiên toái của cha mẹ, sau đó liền vô cùng cao hứng mà đi đại học. Không thích cũng rất tốt, ít nhất thì sẽ không phải tiếp xúc nhiều, lại qua một đoạn thời gian nữa, nói không chừng Tiểu Nam sẽ đem chuyện ở quán bar Tinh Trì quên hết.

Lê Trà Trà quyết định sẽ kẹp mông làm người trước mặt Tiểu Nam, tận lực tránh xuất hiện ở trước mặt hắn, duy trì một khoảng cách an toàn.

.....

Trong nháy mắt, ba tuần đã qua đi.

Lê Trà Trà vốn tưởng rằng ở Tiểu gia mình sẽ rất xấu hổ, không ngờ thực tế lại không giống như cô tưởng tượng.

Tiểu tiên sinh nhìn thì ít nói ít cười, nghiêm túc lại đứng đắn, thế nhưng chỉ cần là Tiểu phu nhân ôn nhu mở miệng thì ông ấy lập tức biến thành nhiều chỉ nhu. Mà Tiểu Nam trong 3 tuần kia chỉ ở nhà có một nửa thời gian, một nửa thời gian còn lại, hoặc là đi sớm về trễ, hoặc là cùng cha anh cãi nhau, cuối cùng vẫn là Tiểu phu nhân nhẹ giọng khuyên giải, hai cha con mới quay mặt đi không hề rặng.

Nói tóm lại, Tiểu phu nhân Chân bảo nữ sĩ là người có tiếng nói nhất trong cái nhà này.

Mà Tiểu phu nhân đối với cô lại có một loại yêu thích quen thuộc.

Năm đó Lê Trà Trà nổi tiếng khắp cả nước, được giới truyền thông gọi là nữ nhi quốc dân cũng thường xuyên nhận được sự yêu thích như vậy.

Dùng từ ngữ lưu hành hiện nay mà nói, Tiểu phu nhân là fan của cô, fan mẹ.

Cho nên, dưới sự chiếu cố của mọi người, Lê Trà Trà cũng được thể nghiệm cảm giác như đang ở nhà. Hơn nữa may mắn chính là thời gian gặp mặt của cô với Tiểu Nam còn chưa đến hai tiếng đồng hồ.

Thời gian nhập học vào đại học A là hai ngày cuối cùng của tháng 8.

Lê Trà Trà thu dọn hành lý thật tốt, hành lý của cô cũng không nhiều lắm, lúc tới Tiểu gia cũng chỉ mang theo hai cái vali, quần áo, giày, mỹ phẩm dưỡng da, đồ trang điểm, còn lại đồ dùng sinh hoạt cô đều chuẩn bị tới trường mới mua lại sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô kéo hai chiếc vali xuống lầu, chuẩn bị chào tạm biệt Tiểu phu nhân.

Lúc xuống dưới, Tiểu phu nhân đã ngồi ở trong phòng khách, cười nhẹ vẫy cô tới.

"Trà Trà, lại đây."

Lê Trà Trà buông vali, đi qua đó, ngoan ngoãn mà ngồi xuống nói: "Cảm ơn đi đã chiếu cố con một tháng qua, con ở chỗ này thực sự rất vui vẻ."

"Nói lời khách khí như vậy làm gì, là con đã thỏa mãn tâm nguyện của đi, đi vẫn luôn mơ ước có một đứa con gái giống như con vậy, cùng nhau đi dạo phố mua quần áo, xem phim, thật sự như là một cái áo bông nhỏ tri kỷ mà. Đầu giống như A Nam, từ nhỏ đã bướng bỉnh, còn không hay ở nhà, có con ở đây, thời gian trôi thực nhanh chóng."

Tiểu phu nhân từ ái vuốt đầu Lê Trà Trà.

Tiểu cô nương lớn lên trắng nõn sạch sẽ, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, lúc nói chuyện thanh âm mềm mềm mại mại, một tiểu cô nương tốt như vậy sao lại có một cặp cha mẹ như thế kia? Tiểu phu nhân càng đau lòng cho Lê Trà Trà hơn, nắm lấy tay cô nói: "Con cũng đừng chê đi nhiều chuyện, đi thấy hành

lý con mang đến rất ít, một cô gái đi ở chỗ khác đều phải biết chiều cố lấy bản thân mình, cho nên đi đã sai người chuẩn bị cho con một ít đồ, đều đặt ở đằng sau cốp xe. Về sau có chuyện gì thì gọi cho dì, cuối tuần có thời gian rảnh cũng nhớ tới bồi đi ăn một bữa cơm có biết chưa?"

Môi dưới của Lê Trà Trà run run, nội tâm có vài phần bất an, cũng có vài phần thấp thòm.

Tiểu phu nhân đối với cô quan tâm lại nhiệt tình như vậy, hơn nữa còn rất yêu thích cô, chính là càng như vậy thì cô càng có cảm giác nặng nề, không biết phải dùng cái gì để báo đáp phần nhân tình này của bà ấy. Cuối cùng chỉ có thể lắp bắp đáp lại một câu: "Dạ.... Được ạ, cảm ơn dì."

Tiểu phu nhân lại nói: "Đúng rồi, hôm nay con đi nhập học, một lát nữa dì lại có việc không tiện đưa con đi, bảo A Nam đưa con đi. Con có gì muốn yêu cầu thì cứ bảo nó giúp." Nói xong, Tiểu phu nhân cúi đầu nhìn điện thoại, gọi đi.

Ngay sau đó, tiếng chuông điện thoại vang lên ngay ở phòng khách.

Một thân ảnh cao lớn tỳ ở ven tường, vẫn là bộ dáng tùy ý kia, anh lười biếng nhấn tắt điện thoại, dư quang liếc qua Lê Trà Trà: "Có đi hay không?"

Tiểu phu nhân nói: "Ồ trong trường nhớ chiều cố Trà Trà thật tốt, nếu có người khi dễ con bé, con phải giúp, có biết không?"

Tiểu Nam ậm ờ một tiếng.

Lê Trà Trà vừa nghe liền biết vị đại thiếu gia này chỉ trả lời cho có lệ.

Nếu thực sự có người khi dễ cô, hán khẳng định sẽ không quản.

Cô dùng tiếng nói tình tế vẫy vẫy tay với Tiểu phu nhân: "Dì, hẹn gặp lại."

Sau khi rời khỏi Tiểu gia, Lê Trà Trà chỉ cảm thấy nội tâm nhẹ nhàng thở ra, cô bắt động thanh sắc nhìn Tiểu Nam ở phía trước. Không đến nửa tiếng nữa, cô và vị đại thiếu gia này sẽ không bao giờ gặp mặt nhau nữa.

..... Kiên trì chính là thắng lợi!

.....

Tài xế Tiểu Trương ngồi ở trên ghế lái.

Lê Trà Trà cùng Tiểu Nam đều ngồi ở ghế sau.

Tiểu Nam từ sau khi lên xe, di động vẫn vang lên tin nhắn không ngừng, là tin nhắn WeChat.

[Thứ cho tao nói thẳng, đang ngồi đều là rác rưởi (4)]

Diệt bá ba ba: Nam ca, khi nào chúng ta đi ăn cơm?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Gần đây da tao bị dị ứng, không ăn hải sản.

Kỳ ca: Đề nghị ăn hải sản, Đông Muội nhìn chúng ta ăn.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất:???

Diệt bá ba ba: Nam ca! Em mới là người được có quyền lên tiếng, hoạt động hè là em bồi anh đi ra biển! Ăn gà chiên với uống bia đề!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Làm một công dân hợp pháp, chúng ta đều có quyền lên tiếng bình đẳng, báo cáo đại ca, em đã đến trường học.

Diệt bá ba ba: Em cũng tới rồi.

Kỳ ca: Em cũng vậy.

Tiểu Nam: Được, giữa trưa liên hoan, 12h.

.....

Trong nhóm WeChat đang bắt đầu náo nhiệt thảo luận về địa điểm ăn cơm.

Tiểu Nam đối với việc ăn uống không hề bất bẻ, lười đến tham dự thảo luận với đám người kia, buông di động xuống, dư quang thoáng mắt trong lúc vô tình nhìn thấy thân thể Lê Trà Trà ngồi ở một bên ghế gao dán vào cửa xe, nghiêng đầu, để cái ót hướng về phía anh. Cô vốn dĩ sinh ra đã nhỏ xinh như vậy, ngồi ở trong xe cũng nho nhỏ một góc, giống hệt một đứa bé con vậy.

Cô mặc một cái váy màu trắng liền áo, lộ ra cánh tay trắng nõn, giờ khắc này hơi hơi căng chặt.

Anh híp híp mắt, nghiêng đầu đánh giá cô.

Cô đeo một cái túi xách, ngón tay tính tề cầm vào túi, cả người ngồi nghiêm chỉnh.

Đây là đáng ngồi phòng bị tâm trọng.

Anh ngáp một cái, lười nhác mà thu hồi ánh mắt.

.....

Tiểu gia cách đại học A cũng không tính là xa, chỉ nửa giờ đi xe mà thôi. Tối trước công đại học A đã có thể rõ ràng nhìn thấy biển báo chỉ dẫn đến nhập học.

Địa điểm nhập học là thư viện của đại học A.

Trước cửa thư viện có dựng một cái lều xinh xắn, mặt trên còn có dán các văn tự của từng hệ.

Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học của sinh viên năm nhất, tối đây phần lớn đều là học sinh của nơi khác, học sinh bản địa đều là một ngày cuối cùng mới đi. Bất quá lúc này ở trước thư viện đã là biển người tấp nập.

Lê Trà Trà ước gì được xuống xe ngay lập tức, Tiểu Trương vừa dừng xe lại, cô liền nói: "Chú Trương, chú để cháu ở đây là được rồi, cảm ơn chú ạ." Nói xong, cô lại nhìn nhanh sang phía Tiểu Nam: "Cảm ơn học trường đã đưa em một đoạn đường."

Thanh âm nói chuyện của cô vẫn nhẹ như vậy, ngữ điệu rất nhanh, lời còn chưa dứt thì cô đã xuống xe, mở ra cốp xe đằng sau.

Này vừa mở ra một cái, hai mắt cô suýt nữa choáng váng.

Hai cái vali của cô đều bị nhét lên ghế lái phụ, cứ nghĩ rằng Tiểu phu nhân nói chuẩn bị cho cô ít đồ nhiều lắm cũng chỉ là một cái vali nhỏ, không nghĩ tới sẽ nhét đầy toàn bộ cốp sau, bên trái là chồng chất túi, bên phải còn có vài cái vali, đệm chăn, khăn trải giường cùng đồ dùng sinh hoạt, thậm chí còn có cả chậu rửa mặt cùng với hai bình nước khoáng.

Một thanh âm từ phía sau cô vang lên.

"Có chuyện gì?"

Tiểu Nam chắc một tiếng, nói: "Nữ nhân đều phiền toái như vậy." Nói xong liền cúi tay, trực tiếp lấy đi thư thông báo trúng tuyển trong tay Lê Trà Trà, lại nói: "Chờ ở trong xe, đừng có chạy lung tung." Anh cúi đầu, mắt nhìn thông báo trúng tuyển, hình như có chút ngoài ý muốn, nâng mắt nhìn qua Lê Trà Trà.

Điểm đặc biệt của đại học A chính là khoa quản lý doanh nghiệp, ở trong nước có thể được xếp vào top 3. Có thể thi vào được đại học A chính là một số người có thành tích vô cùng nổi bật, nhưng có thể tiến vào khoa quản lý doanh nghiệp, thì chính là người nổi bật nhất trong đám người nổi bật.

Anh cười khê một tiếng nói: "Khoa quản lý doanh nghiệp, không tệ."

Lê Trà Trà đang muốn nói chuyện, Tiểu Nam đã rời đi. Anh lớn lên cao ráo, chân cũng dài, ba bước biến thành hai bước vọt vào trong đám người, biến mất trong nháy mắt. Chú Trương từ bên trong xe nhô đầu ra, nói: "Lê tiểu thư, hôm nay nhiệt độ thời tiết là 33 độ C đấy, cô vẫn là vào trong xe đợi đi."

Lê Trà Trà ở bên ngoài chờ một lúc, cuối cùng vẫn là đi vào.

Không bao lâu sau, Tiểu Nam đã trở lại, anh nói với chú Trương: "Đi về hướng Tây, rẽ ở cái giao lộ thứ hai, sau đó cứ đi thẳng." Nói xong, anh ném đồ tới cho Lê Trà Trà, lớn lớn bé bé trang giấy, có giấy nhập học, còn có đủ loại giấy tờ thông báo nhập học.

Anh không thấy cô liếc mắt nhìn một cái, liền bỏ thêm một câu: "Tự mình nghiên cứu."

Lê Trà Trà: "Ồ, được, cảm ơn học trường."

Thanh âm của cô vẫn nhỏ như cũ.

Tiểu Nam hơi hơi nhú mày, nhìn cô một cái.

Sau khi tới ký túc xá của nữ sinh, chú Trương xuống xe, đem hành lý phía sau xe đều xách ra. Tiểu Nam nói: "Chú Trương, chú già rồi, cũng đừng kéo mấy cái này lên lâu nữa. Chú ở đây trông hành lý đi, để cháu."

Anh cuộn tay áo lên, lộ ra đường cong mạnh mẽ trên cánh tay.

Một đồng túi đặt ở đó, anh trực tiếp xách mỗi tay hai túi, đặt chân nệm lên hai cánh tay, trên đó để thêm bốn túi nữa, vừa đi vừa xách cái đồng này, anh tựa như chỉ đang xách một con gà, dễ dàng bẻ một đồng đồ đi lên ký túc xá.

Vai rộng eo thon mỡm vĩnh, trong lúc lơ đãng toát ra một loại hormone nam tính khiến cho người ta phải thét chói tai.

Ở ký túc xá có không ít sinh viên năm nhất, lúc này đều nhìn Tiểu Nam không chớp mắt.

Hôm nay Lê Trà Trà có chút trì hoãn, chậm mất nửa nhịp mới phản ứng lại, mở ra cửa ghế lái phụ, xách hai cái vali của mình ra, nhắm mắt theo đuôi anh. Tiểu Nam đi như bay, Lê Trà Trà lại như con rùa đen bò ở phía sau.

Ký túc xá của cô ở lầu sáu.

Thời điểm cô bò được lên lầu hai đã không thấy bóng người Tiểu Nam đâu, chờ tới khi cô khỏ sở bò lên tầng ba, Tiểu Nam đã xuống dưới.

Anh đứng ở giữa cầu thang.

Lê Trà Trà cúi đầu xách hành lý, không phát hiện ra Tiểu Nam.

Tiểu Nam nhìn cô.

Vali hành lý đặt ở bên cạnh cô có vẻ hơi to, có cảm giác như trẻ con đi cầm đồ vật của người lớn vậy. Cô hiển nhiên cũng đang rất cố sức, đi được hai bậc liền nghỉ một chốc, hơi thở hơi gấp, mồ hôi theo gương mặt trượt xuống.

Tiểu Nam chỉ nhìn một cái liền đi thẳng qua bên người cô, nhưng mới đi không được hai bước, anh lại dừng lại, khuôn mặt nhăn nhó: "Shit, thật phiền toái." Tiếp theo, anh trực tiếp đoạt lấy hành lý trong tay cô, lại nói: "Dọn cái gì, vừa lùn vừa yếu như vậy cũng đừng dọn nữa, đi lên trên ngồi đi."

Vừa dứt lời, anh cũng không quay đầu lại mà trực tiếp đi lên lầu.

Vài cô bé lớn lên thấp bé ở bên cạnh:????

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Thật hâm mộ Trà Trà!

QAQ Tôi cũng muốn có một anh bạn trai giúp tôi dọn hành lý!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Shmily

- - - - -

Ký túc xá của đại học A chia thành ba loại, phòng hai người, phòng bốn người và phòng sáu người.

Lê Trà Trà tới sớm cho nên được may mắn phân vào phòng hai người. Bạn cùng phòng của cô là một cô gái phương Bắc, gọi là Cố Diễm. Cô ấy tới còn sớm hơn so với Lê Trà Trà, lúc này đã dọn dẹp xong hết mọi thứ, đang khoanh chân ngồi trên giường.

Tiểu cô nương rất hoạt bát và nhiệt tình, chớp chớp đôi mắt, từ sau khi Lê Trà Trà tiến vào phòng ngủ liền liến thoắng không ngừng.

".... Oa, cậu là bạn cùng phòng của tớ sao? Lớn lên cũng quá xinh đẹp rồi! Lúc trước tớ còn nghe người ta nói mỹ nữ của đại học A không thiếu, không nghĩ tới bạn cùng phòng của mình cũng là một trong số đó! Cái này là giá trị nhan sắc thần tiên gì thế này!" Cô ấy nhảy xuống giường, tiến đến bên người Lê Trà Trà, vươn tay: "Chào cậu, tớ tên Cố Diễm, cậu có thể gọi tớ là Diễm Diễm.."

Nói xong lại chớp chớp mắt.

"... Da cậu tốt thật đấy! Sao có thể dưỡng được như vậy? Để sát vào xem quả thực là vô cùng mịn màng, giống y hệt như trong tiểu thuyết hay tả là trắng như trứng gà bóc ấy, tớ có thể sờ sờ không?"

Đôi mắt tiểu cô nương sáng lấp lánh, làm người ta căn bản không có biện pháp cự tuyệt.

Lê Trà Trà gật đầu.

Cố Diễm vươn tay, thật cẩn thận chạm chạm vào gương mặt của Lê Trà Trà, sau đó liền cảm thấy vô cùng mỹ mãn mà nói: "Giống y như trong tưởng

tượng của tớ."

Lê Trà Trà cảm thấy cô gái này rất đáng yêu: "Tớ tên Lê Trà Trà."

Cố Diễm nói: "Người bạn này giúp cậu bê đồ lên là ai thế? Lúc tớ nhìn thấy anh ấy liền thiếu chút nữa hoảng sợ, cho rằng bạn cùng phòng của mình là nam cơ, còn tưởng rằng đại học lại kích thích đến thế à? Sau đó ngẫm lại mới thấy không đúng, sao có thể là nam chứ. Tớ chào anh ấy, anh ấy chỉ không lạnh không nhạt gât đầu. Bất quá nhìn thoáng qua sức anh ấy vô cùng lớn, nhiều đồ vật như vậy, nhắc tới nhắc lui cũng không thấy lao lực chút nào, vừa vào cửa thì hormone nam tính liền ngay lập tức bùng nổ! Anh ấy là anh trai của cậu sao?"

Lê Trà Trà lắc đầu.

Cố Diễm lại hỏi: "Bạn trai?"

Lê Trà Trà lại lắc đầu.

Cố Diễm nói: "Người cậu thích?"

.....

Tiểu Nam đi qua đi lại vài chuyến, chuyến cuối cùng đồ vật cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy cái vali và một cái thùng. Anh ngựa quen đường cũ leo lên đến lầu sáu. Giọng nói của Lê Trà Trà và bạn cùng phòng không nhỏ, hơn nữa cửa phòng cũng không đóng, anh vừa lên tới liền nghe thấy được thanh âm của cô.

Sau đó liền nghe thấy Lê Trà Trà dùng thanh âm rất nhỏ và nhẹ nói: "Không phải loại hình mà tớ thích."

Tiểu Nam buông vali xuống, đánh gãy cuộc trò chuyện của hai cô gái.

Anh dọn nhiều hành lý như vậy, tựa hồ là không hề mệt mỏi một chút nào. Phòng của hai người không lớn, vóc dáng anh lại cao, đứng ở trước cửa phòng ngủ liền nhìn có chút chật chội. Thanh âm anh vẫn lười biếng như cũ.

"Hết đồ rồi."

Lê Trà Trà đứng lên, nhỏ giọng mà nói: "Cảm ơn học trưởng."

Tiểu Nam liếc mắt nhìn cô một cái.

Đại khái là trong phòng có điều hòa mát mẻ cho nên màu đỏ ửng trên má cô vì nóng đã biến mất, lộ ra bộ dáng trắng trắng nõn nõn, nhìn thuận mắt hơn nhiều so với lúc thở hồng hển ở cầu thang ban nãy, chẳng qua là thanh âm nghe vẫn còn rất kỳ cục.

..... Tiểu cô nương nói chuyện quá bé.

Tiểu nam không quá nhớ rõ khi còn nhỏ cô nói chuyện như thế nào, rốt cuộc là cũng đã quá lâu rồi, chỉ nhớ mang máng mẹ mình vừa nghe thấy cô bé nhỏ nói chuyện liền cao hứng không thôi, liên tục hô cái gì mà tiểu cục cưng của mẹ, tiểu bảo bối của mẹ, tiểu trà trà....

Nghĩ không ra, Tiểu Nam cũng lười nhớ lại, anh xoay người rời đi, đi được đến lầu ba, phía sau vang lên một thanh âm gọi anh lại: "Học trưởng."

Anh dừng bước.

Cô gái nhỏ đứng ở giữa cầu thang, thở hồng hển, khuôn ngực hơi phập phồng, thấy anh quay đầu lại, ba bước thành hai bước chạy nhanh tới, nhét vào tay anh một lọ sữa chua vị cam, lại bổ sung một câu: "Cảm ơn."

Nói xong liền cúi đầu với anh một cái, lập tức xoay người chạy lên lầu.

Tiểu Nam phản ứng lại.

.... Hóa ra Lê Trà Trà đưa cho anh lọ sữa chua vị cam này để cảm ơn việc mình giúp cô dọn hành lý? Tiểu cô nương này thật ra là không muốn nợ nhân tình của ai.

Bỗng dưng, Tiểu Nam nhớ tới cô gái 200 tệ đựng ở quán bar lần trước.

Bọn người Vương Càn không ai dám lấy 200 tệ kia, cuối cùng vòng đi vòng lại, 200 tệ vẫn về trong tài khoản WeChat của anh.

Những cô gái bây giờ đều sợ nợ nhân tình của người khác như thế à?

Anh nhú mày.

"Ê."

Lê Trà Trà dừng bước, nghi hoặc nhìn anh.

Tiểu Nam nhìn cô.

Thân hình của tiểu cô nương vốn rất tốt, anh ngược lên nhìn cô, cái lưng nhỏ của Lê Trà Trà lại thẳng hơn một chút, ra vẻ chần chừ thu mí lại, còn hơi hơi nhếch cằm, rũ xuống tầm mắt, động tác rất nhỏ, thế nhưng Tiểu Nam lại thu hết vào trong mắt.

"Cô đang sợ tôi?" Anh hỏi.

Lê Trà Trà lập tức nghiêm túc lắc đầu.

Không hiểu sao Tiểu Nam lại nhớ lại câu nói ban nãy của cô ~ Không phải loại hình mà tớ thích.

Anh gio cầm lên, nhân nhặt nói: "Tiểu cô nương, tôi giúp cô dọn hành lý là do mẹ tôi nhờ, cô không cần thiết phải cảm ơn gì hết."

Nói xong, anh muốn đem lọ sữa chua vị cam nhét trở lại trong tay Lê Trà Trà.

Động tác của Lê Trà Trà rất nhanh chóng, cô lui lại mấy bước, nhỏ giọng đáp: "Trời nóng, học trường cứ cầm đi."

"Tôi không thích uống cái này."

Lê Trà Trà nói: "Em đổi cho anh một chai nước khoáng nhé? Anh chờ một chút, em đi lên lấy..." Cũng không biết có phải do vừa mới chạy xuống lầu hay không mà cái trán trắng nõn bóng loáng kia lại ánh lên mấy giọt mồ hôi, cô dùng mu bàn tay lau đi, nói: "Em sẽ xuống ngay..."

"Quên đi."

Tiểu Nam cầm lọ sữa chua vị cam, nói: "Tôi rất bận, không cần." Nói xong liền xoay người đi xuống dưới lầu, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của Lê Trà Trà. Lúc này, cầu thang không có ai cả, Lê Trà Trà mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cô cũng quay về phòng, còn chưa tới cửa, Cố Diễm đã vẫy vẫy tay với cô.

"Trà Trà."

Chờ Lê Trà Trà tới gần, Cố Diễm liền bày ra vẻ mặt ái muội nháy mắt với cô, nói: "Còn nói không thích người ta, lúc nói chuyện với anh ấy, cậu tới cả giọng nói cũng đều biến đổi nhẹ nhàng ôn nhu kia, mới nãy tớ còn tò mò, sao tự dưng đang êm đang đẹp cậu lại nói cái giọng kỳ quái đó, nguyên lai là người trong lòng tớ a."

Lê Trà Trà nói: "Không phải người trong lòng, tớ không thích anh ta."

Giọng nói của cô nghiêm túc, Cố Diễm cũng không dám trêu nữa, hỏi: "Vậy cậu thích kiểu người gì?"

Lê Trà Trà chỉ biết sẽ không thích người đàn ông như Lê Bách, cô nghĩ nghĩ, nói: "Hiện tại chưa nghĩ tới."

Cố Diễm tò mò hỏi: "Vậy tới khi nào cậu mới nghĩ tới? Trà Trà, tớ nói cậu nghe, cậu lớn lên có bộ dáng như thế này, không tới nửa tháng khẳng định sẽ có người hướng tới hỏi thăm sở thích của bạn cùng phòng tớ cho mà coi! Nếu như người khác hỏi tớ, có phải tớ nên lãnh khốc đáp lại, không, Trà Trà không thích cậu?"

Lê Trà Trà nói: "Năm năm sau."

Cố Diễm ngây ngẩn cả người, nguyên chỉ tưởng rằng bạn cùng phòng của mình đang khuông muốn yêu đương cho nên chỉ thuận miệng nói vài câu, không nghĩ tới cô thế mà còn có thời gian cụ thể, lại nghe thấy cô trình trọng như vậy, hiển nhiên là đã trải qua suy xét cẩn thận. Cố Diễm chớp mắt, hỏi: "Có chuyện cũ?"

Lê Trà Trà: "Ừm, có chuyện cũ."

Cố Diễm nói: "Đi, tớ mời cậu ăn cơm."

.....

Đại học A gần một khu phố ẩm thực, bên trong tọa lạc toàn bộ mỹ thực của cả nước. Hiện tại là thời gian nhập học của sinh viên mới, người người chen đầy ở khu ẩm thực, phần lớn đều là sinh viên mới cùng phụ huynh của họ. Bọn người Đàm Minh định liên hoan bữa thịt nướng ở trong quán ăn Hàn Quốc, thế nhưng khả năng là thời gian này cũng sẽ không ăn được miếng thịt nào, vì thế đành phải lui về sau một bước, chọn lấy một nhà ăn không cần phải xếp hàng lâu.

Đây là một nhà ăn rất thần kỳ, ông chủ của quán này không thiếu tiền, mở quán chính là để phát triển tình cảm, luôn thích sáng tạo ra một ít hương vị kỳ lạ, chưa nói tới ngon hay không, rất nhiều học sinh ăn một lần liền không hề tới nữa. Tuy rằng hiện tại sinh viên năm nhất đều là người mới, thế nhưng dư dân mạng bình luận không ít ở trên app, những lời đó khiến cho mọi người đều phải chùn bước.

Đàm Minh đã từng dùng mấy trăm tệ ít ỏi của mình đi thử hương vị của quán ăn này, cuối cùng dùng hai mươi sáu chấm than cường điệu một câu: "Còn đến đây nữa, tôi sẽ là chó."

Ông chủ tính tình rất tốt, cười tủm tỉm đáp lại: Cảm ơn quý khách đã đến!

Hiện tại, Đàm-con chó-Minh ngồi ở trong góc, nói: "Ông chủ hẳn là sẽ không nhận ra tao đi? Thế nhưng thật sự là hết cách rồi mà! Mấy quán ăn lớn lớn bé bé xung quanh trường học đều bị một đám các học đệ, học muội chen chúc đầy một đường, tao chỉ có thể chọn chỗ này, không cần xếp hàng, Nam ca sẽ không đánh tao chứ?"

Kỳ Hinh nói: "Không sao, lão đại không kén ăn, cơm tẻ cũng có thể ăn ra được mỹ vị thôi, nhà hàng cơm tẻ này trông cũng không tệ lắm."

Trương Đông nói: "Sao lão đại còn chưa tới? Ngày thường anh ấy đều không đến trễ, đã qua 15p rồi. Chúng mày nhắn tin hỏi đi."

Lời còn chưa dứt, Đàm Minh liền nói: "Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới, kia chẳng phải là Nam ca hay sao? Ai da từ từ đã, là tao hoa mắt sao? Nam ca cầm cái gì trong tay thế kia? Cái thứ vừa to vừa thô ấy..."

"Bốp" một cái, Trương Đông gõ lên đỉnh đầu của Đàm Minh: "Mày hỏi cái gì đấy! Chỗ này của chúng ta còn có con gái!"

Đàm Minh: "Kỳ ca là huynh đệ, Đông Muội, mày quên mất là chúng ta bị Kỳ ca đánh toi bời ở trong trò chơi sao? Một mình Kỳ ca chơi chết cả năm người, sao có thể là con gái! Kỳ ca, mày nói có phải hay không?"

Kỳ Hinh không quá để ý tới hán, nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Thì ra lão đại cũng uống sữa chua vị cam..."

Lúc này, Tiểu Nam đi vào nhà ăn, liếc mắt đánh giá bốn phía một lát, cầm theo lọ sữa chua vị cam trực tiếp ngồi bên cạnh Đàm Minh.

Đàm Minh: "Nam ca, anh thế mà còn uống sữa chua vị cam!"

Tiểu Nam nói: "Người khác đưa, tao không uống."

Đàm Minh nói: "Thế thì vừa đúng lúc, em cũng đang khát, Nam ca cho em đi." Nói xong, Đàm Minh cầm lấy lọ sữa chua, đang muốn vận nắp bình ra, lại thấy Tiểu Nam nhìn hán, tay hán run run, lần đầu tiên không mở nổi cái nắp.

Trương Đông nói: "Đến cái nắp cũng không mở được, mày mới là con gái thì đúng hơn."

Trương Đông thử cầm lấy lọ sữa chua, không nghĩ tới cũng vận không ra.

Em gái Kỳ Hinh cũng đi xem náo nhiệt, cũng vận không được.

Cuối cùng ba người đều quay sang nhìn Tiểu Nam.

Tiểu Nam "xùy" một tiếng, duỗi tay đem lọ sữa chua vận ra, nắp vừa được bật liền tràn ngập hương vị cam quanh mũi. Anh tự dưng nhớ tới Lê Trà Trà. Tuy rằng tiểu cô nương này luôn làm ra vẻ, lại mềm yếu, nhưng cô mặc váy trắng đứng ở trên cầu thang, quanh thân mình cũng có một mùi hương cùng loại với mùi hương của nước cam này, nhàn nhạt, ngọt ngào, lại có chút dễ ngủ.

Đàm Minh lặng lẽ cười một tiếng.

"Nam ca, anh mở được rồi, em đây liền không khách khí nữa."

Nhưng mà bàn tay mới giờ ra được một nửa, hán liền nhìn thấy Nam ca từ trước đến nay luôn khịt mũi coi thường loại đồ uống này lại mà xui quýt khiến cầm lấy lọ sữa chua, ngửa cổ uống một ngụm.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Nam ca: Chẳng ngon gì cả.

Trà Trà: Có muốn ngã vào người em không..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

..... Ngọt quá.

Về mặt Tiểu Nam vô biểu tình mà buồn xuống.

Đàm Minh nói: "Nam ca, anh từ bỏ đi, đến đâu tây anh còn cảm thấy ngọt nữa thì loại đồ uống này chắc chắn không thích hợp với anh đâu, đừng uống nữa, để cho em đi! Em không chê nước miếng của anh đâu!" Nói xong, Đàm Minh lại vươn tay lần hai, nhưng giống hệt như lúc trước, chỉ đuổi được một nửa đã bị Tiểu Nam đoạt lấy trước.

Trương Đông dùng lời lẽ chính đáng nói: "Minh Nhị, mày đừng mơ mộng hôn môi gián tiếp với Nam ca, Nam ca còn lâu mới đồng ý."

Đàm Minh tùy tiện nói: "Lại không phải là thiếu nữ gì, Nam ca nào sẽ so đó chứ. Nam ca, em cùng anh gián tiếp hôn môi, anh có đồng ý không?"

Tiểu Nam: "Cút."

Đàm Minh bị thương.

Trương Đông cười ha hả.

Kỳ Hinh nhỏ giọng nói: "Cái kia... em cảm thấy có phải chúng ta nên chiêu mộ người mới cho xã đoàn hay không? Vốn dĩ trường học quy định phải có năm người mới được thành lập xã đoàn, hiện tại chúng ta lại thiếu mất một người, năm nay nhà trường kiểm tra mà xã đoàn của chúng ta chưa đủ, chắc chắn sẽ bị loại bỏ."

Kỳ Hinh vừa nói lời này, Đàm Minh liền đặc biệt ưu tư: "Cái này cũng không trách chúng ta được, năm trước có năm cô gái vì muốn theo đuổi Nam ca mà gia nhập vào xã đoàn của chúng ta chịu khổ đủ điều, thế nhưng Nam ca lại vừa là sắt thép vừa là thẳng nam, lãnh lĩnh đậm đậm sai con gái nhà người ta đi nhặt rác ở trong góc, thế thì có ai chịu nổi chứ. Cô gái chịu được lâu nhất hình như là học muội khoa quản lý doanh nghiệp đi, thời điểm cô bé đó rời khỏi xã đoàn, hai mắt đều rung rung, em cũng không dám giữ lại... Nam ca, em thân là thành viên của xã đoàn, mãnh liệt cầu xin anh đối với con gái nhà người ta ôn nhu một chút có được không, bằng không thì sẽ chẳng còn ai dám gia nhập cái xã đoàn này của chúng ta nữa a! Con trai thì coi như xong, xã đoàn của chúng ta cũng chỉ có một em gái, thế giới này thật đáng sợ khi chỉ có mấy thằng đực rựa ở chung với nhau mà. Còn có Đồng Muội, nữ phần nam trang nữa! Con trai thì sợ vào đây sẽ bị gay, con gái thì không xinh đẹp bằng hần, ai sẽ đồng ý gia nhập chứ? Em cả ngày chìm đắm trong một thế giới giả tưởng thì không nói làm gì, hiện tại chiêu bài hấp dẫn nhất trong nhóm của chúng ta chính là Nam ca anh nha! Cho nên Nam ca, cầu xin anh ôn nhu một chút, bán..."

Chữ "sắc" còn chưa có nói ra, Đàm Minh đã nhận được một cái liếc từ Tiểu Nam.

Ngay lập tức, cậu ta liền đổi lời.

"... Đồng Muội, tao đề nghị mày mặc nữ trang đi dụ dỗ các tiểu học đệ ngây thơ, trước cứ giấu diếm được năm nay đã, sang năm tính sau."

Trương Đông: "Tao thẳng, cảm ơn."

Đàm Minh: "Vi xã đoàn, cong một tháng có làm sao, ủy khuất một chút..."

Kỳ Hinh cảm thấy cả hai người đều không đáng tin cậy, nói: "Lão đại, thời gian chiêu mộ thành viên mới của xã đoàn bắt đầu từ tháng 9 đến tháng 10, vừa lúc là thời gian các học sinh năm nhất huấn luyện quân sự kết thúc. Hiện tại năm hai khẳng định đều không tham gia vào xã đoàn, em kiến nghị ra tay từ chỗ sinh viên năm nhất, dù sao cũng vừa mới vào đại học, đơn thuần lại dễ lừa."

Ba người nhìn về phía Tiểu Nam, chờ anh ra quyết định.

Ngón tay Tiểu Nam gõ gõ trên mặt bàn, một bộ dáng "giàu nứt đổ đổ vách" nói: "Bỏ tiền, chúng ta ra giá rõ ràng, ai thích tiền thì sẽ tới, đỡ tốn thời gian. Nói xong, Tiểu Nam liền rút 10 tờ Mao Trạch Đông từ trong túi tiền ra, ném ở trên mặt bàn: "Tan hợp."

Ba người này đối với tác phong của Tiểu Nam đã sớm tập thành thói quen, Đàm Minh cầm tiền lên, sau đó vui sướng chạy đi thông báo cho các sinh viên năm nhất.

Tiểu Nam từ trước đến nay vẫn không hề tham gia những đề tài như thế này, sau khi anh uống lọ sữa chua vị cam kia, yết hầu cảm thấy rất khó chịu, đi ra bên ngoài châm một điếu thuốc, lúc sau quay lại kiên nghe Đàm Minh nói: "... Trên diễn đàn đã bắt đầu bắt quái về một nhóm các học muội, tao nghe khoa quản lý doanh nghiệp nói, năm nay khoa bọn họ có một vị học muội tới, là một thiên tài, nhảy qua hai lớp trực tiếp vào thẳng đại học, vẫn còn chưa có thành niên nữa kia. Chưa chính thức khai giảng mà ai cũng trông ngóng được chiêm ngưỡng nhan sắc thần tiên của cô gái đó. Há há, khoa bọn họ còn thối phồng lên, bây giờ liền đem giấu đi, sống chết cũng không chịu tiết lộ ra bên ngoài. Không phải chứ, nhảy một lúc qua hai lớp vào thẳng đại học, khẳng định là rất chuyên chú vào việc học rồi, chắc chắn lớn lên cũng đều sẽ ngóc ngóc, đeo cặp kính đen, nặng 130 cân*, không biết trang điểm..."

*130 cân = 65kg

Lời còn chưa dứt, đôi mắt Đàm Minh bỗng sáng lên.

"... Ôi, tao vừa nhìn thấy nữ thần kia! Chúng mày nhìn xem, em gái bên kia thật xinh đẹp!"

.....

Cố Diễm kéo Lê Trà Trà vào nhà ăn.

Cô ấy nhìn bốn phía xung quanh.

Quán ăn quanh quẽ, chỉ có một bàn trong góc là có khách, bất quá nơi này có tính riêng tư rất tốt, ở đằng sau mấy chậu hoa đằng kia chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy vóc dáng cao ráo lộ ra nửa cái đầu. Cô ấy lôi kéo Lê Trà Trà đi về hướng bên kia, nói: "Chỗ này có vị trí tốt này, chúng ta ra đó ngồi, tớ xem ở trên app thấy có người bình luận là nhà hàng này toàn này ra ý tưởng món ăn lạ, đến ăn lần thứ hai chính là con chó, đằng sau còn có thêm hai mươi đầu chám than, không biết là đồ ăn có bao nhiêu khó ăn đây, tò mò ghê..."

Hình như nghĩ đến cái gì, cô ấy lại nói tiếp: "Bất quá này chỉ là một trong số những nguyên nhân mà thôi, hiện tại người xếp hàng ăn cơm cũng quá nhiều, mà các chỗ khác đều chật kín người, cũng không còn chỗ ngồi, nếu như cậu cảm thấy không thể ăn thì lần sau chúng ta đổi chỗ khác."

Lê Trà Trà gật đầu.

Hai người ngồi xuống.

Ông chủ đưa thực đơn qua.

Cố Diễm bắt đầu nghiên cứu thực đơn, ới: " "Nhìn lên ánh trắng", nghe có ý cảnh ghê, chúng ta chọn cái này đi! Cái "chanh ý nồng đậm" này thoát nhìn cũng không tồi, gọi một đĩa, "sắc đẹp không tha thứ", món này tên cũng thú vị này, gọi một đĩa, Trà Trà, cậu xem còn muốn gì nữa không?"

.....

Lúc này, người phục vụ mang đồ ăn lên.

Đàm Minh biết Tiểu Nam ăn rất nhiều, bốn người gọi đến bảy đĩa thức ăn, để đầy trên bàn bốn người.

Đồ ăn vừa lên, Tiểu Nam liền động đũa vui đầu ăn.

Đàm Minh hạ giọng.

"... Nữ thần thì ra tên là Trà Trà! Con mẹ nó tên đáng yêu quá, quả nhiên tên của nữ thần đều không giống như người bình thường! Hừ, chúng mày đừng nói chuyện nữa, để tao nghe xem thanh âm của nữ thần có dễ nghe hay không, những người như vậy, thanh âm thường sẽ không khó nghe, đều là kiểu đáng yêu thành thuần cả! Ở trường học hai năm cũng chưa từng gặp em gái nào như vậy, hơn nữa còn dám đến đây ăn, nhất định là sinh viên năm nhất, không biết là ở khoa nào nhỉ?"

Chiếc đũa của Tiểu Nam dừng lại, lập tức liền nhận ra thanh âm của bạn cùng phòng Lê Trà Trà.

Anh "xùy" một tiếng.

Đàm Minh nói: "Nam ca chỉ có hứng thú với rác rưởi thôi, đối với con gái đều chẳng có hứng thú gì. A không, nói tới chuyện này, tao lại có một tin tức kinh thiên động địa muốn chia sẻ với chúng mày. Ngày đó bọn tao làm hoạt động của xã đoàn ở ngoài biên, có gặp một cô gái nhỏ, Nam ca liền cảm thấy rất hứng thú, chúng mày đoán cô gái đó thuộc thể loại gì? Loli! Nam ca là loli không*!"

* Người có niềm yêu thích đặc biệt với loli.

Kỳ thật Đàm Minh cũng không có ấn tượng gì đối với cô gái hôm ấy, rốt cuộc thì cũng không nhìn rõ mặt, lại mang mũ lưỡi trai cùng kính râm che hết nửa khuôn mặt, hơn nữa hấn lại không dám nhìn chăm chăm cô gái đó, chỉ mơ hồ nhớ được cô gái đó lớn lên nhỏ xinh, ấn tượng đầu tiên chính là cô giống như một loli.

Hấn sợ khiến cho nữ thần ở đằng sau chú ý, thanh âm liền ép tới thấp thấp.

Trương Đông với Kỳ Hinh cũng cảm thấy khiếp sợ.

Tiểu Nam lại "xùy" một tiếng, cũng lười giải thích.

Trương Đông và Kỳ Hinh thấy thế liền biết Đàm Minh lại nói bừa, Trương Đông đang muốn mở miệng nói hấn liền thấy Đàm Hinh dùng sức lắc đầu, nói: "Hừ, đừng nói chuyện nữa, nữ thần tao sắp mở miệng rồi kia, tao muốn nghe thanh âm tự nhiên của nữ thần."

Không ngờ Tiểu Nam từ trước đến nay không tham gia loại chuyện này lại lên tiếng với giọng điệu chắc chắn: "Tự nhiên cái rắm, thanh âm chả khác gì muỗi kêu, mày có lấy cái ống nghe bệnh cũng không nghe rõ cô ta nói cái gì."

Cũng đúng lúc này, thanh âm Lê Trà Trà rõ ràng truyền tới.

"Tớ ăn gì cũng được."

Tiếng phở thông rõ ràng, âm điệu nghe hơi thanh thúy, còn mang theo một tia thanh lãnh.

Đàm Minh hưng phấn: "Giọng nói của nữ thần!"

Hắn lại hạ giọng nói: "Cứ tưởng rằng là loại giọng nói mềm mềm mại mại kia, không nghĩ tới lại là giọng nói của các ngự tỷ nha, thanh âm thật dễ nghe! Một chút cũng chẳng giống muỗi kêu tí nào, Nam ca, anh quả nhiên nhìn con gái không chuẩn. Nữ thần của em cứ cho là thanh âm như muỗi kêu cũng đều dễ nghe cả!"

Tiểu Nam bỗng nhiên lâm vào trầm mặc.

Anh lộ ra một biểu tình kỳ quái.

Đàm Minh thấy thế liền nói: "Nam ca, anh không cần nhọc lòng, anh nhìn con gái không chuẩn cũng không có vấn đề gì, anh có mị lực nha! Con gái đều chỉ ước có thể dán được lên người anh..."

Lông mày Tiểu Nam nhú lại.

Một lúc lâu sau, anh lạnh lùng nói một câu: "Shit."

.....

Cố Diễm là một cô gái nói rất nhiều.

Từ sau khi cô ấy ngồi xuống thì miệng cứ mấp máy không ngừng, phảng phất là dù có nói nhiều đến mấy cũng không hết chuyện, thậm chí là cũng không cần người khác đáp lại vẫn có thể thao thao bất tuyệt cho được, hơn nữa đề tài liên chuyển biến rất nhanh, chỉ trong thời gian một bữa cơm, Lê Trà Trà đã biết tất cả chuyện cũ quan trọng từ nhà trẻ cho đến cấp ba của Cố Diễm, cùng với chuyện cô ấy đã từng yêu thầm năm người con trai.

Một lúc sau, Cố Diễm trực tiếp chạy sang ngồi cạnh cô, vừa uống nước soda bạc hà vừa chớp mắt nói các loại tin đồn của đại học A.

"... Thứ hai tuần sau sẽ phải huấn luyện quân sự, không biết thầy huấn luyện của chúng ta có đẹp trai không nhì, tớ nghe các học trưởng, học tỷ nói, tuy rằng trường học cấm các huấn luyện viên yêu đương với học sinh, thế nhưng mỗi năm đều có huấn luyện viên vụng trộm yêu đương với học sinh! Nghe nói huấn luyện viên đa số đều rất tuần tú. Eo nhỏ như thế này này! Mặc quân trang vào, ối dồi soái đến không để đâu cho hết!"

"... Nếu huấn luyện viên của chúng ta cũng soái như vậy, tớ có thể huấn luyện một tháng liền! Nếu như không soái, Trà Trà, cậu nhìn mặt trời kia! Ồi dồi ối sẽ khổ muốn chết!"

"Nghiêm túc mà nói, tớ còn tương đối hy vọng huấn luyện quân sự sẽ qua nhanh một chút, tớ sợ bị phơi đen lắm, aizz, Trà Trà, cậu nhất định phải chuẩn bị tốt kem chống nắng, ngàn vạn lần đừng để bị phơi đen, làn da này của cậu mà đen đi sẽ rất đáng tiếc a..."

"Mà đúng rồi, sau khi huấn luyện xong chúng ta còn có thể tham gia xã đoàn, nghe nói xã đoàn ở đại học A đặc biệt nhiều, tớ muốn tham gia hội hán phục, mặc những bộ hán phục thật đẹp!"

.....

Lúc trước Lê Trà Trà còn mơ hồ nghe thấy chỗ ngồi cách vách có người kêu "nữ thần", sau đó lại bị thanh âm của Cố Diễm bao trùm.

Cô thất thần nghe.

Trải qua nửa tiếng, cô đã đại khái biết được tính tình của bạn cùng phòng ~ nhiệt tình, rộng rãi, nói nhiều. Cô chỉ ngẫu nhiên mới đáp lại vài câu, thế mà cô ấy có thể cao hứng đến nỗi nói cả một ngày. Lê Trà Trà còn rất hâm mộ người có tính cách như thế, có thể đường ra được một người như vậy, phần lớn đều là người được cha mẹ tỉ mỉ che chở, sung ái từ nhỏ tới lớn.

Lại nghĩ đến cha mẹ mình, Lê Trà Trà liền có chút bức bối, loại cảm giác quen thuộc kia lại nổi lên ở trong lòng.

Cô ngửa cổ uống hết một nửa ly nước cam lạnh như băng, ý đồ áp xuống mặt trái cảm xúc kia.

.....

Quán ăn này có vị trí địa lý không tồi, đây phố đều được xây dọc theo sông, trên sông còn có ba cái cầu hình vòm, quán ăn này nằm ở cái cầu hình vòm phía Tây, bối cảnh xung quanh còn không tệ. Ông chủ bị muốn để khách có thể thưởng thức được cảnh sông nước nên đã trang bị một cái cửa sổ sát đất thật lớn.

Lúc này, Lê Trà Trà nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất liền nhìn thấy mấy học sinh đứng ở trên cầu.

Tiểu Nam thân cao chân dài hết sức gây sự chú ý.

Ánh mắt đầu tiên của Lê Trà Trà liền ngay lập tức nhận ra được bóng dáng của anh, anh đứng ở giữa cầu, không chút để ý mà hút thuốc. Bên cạnh anh còn có vài người, trong đó có một cái đầu vàng ánh lên sắc vàng rực rỡ, Lê Trà Trà cũng nhận ra anh chàng đó là thiếu niên tóc vàng cô gặp ở bãi biển.

Tóc vàng tựa hồ như đang nhìn cô, ánh mắt chạm vào nhau, mặt cậu ta liền đỏ bừng nhanh chóng tránh đi.

Lê Trà Trà hơi giật mình.

Cố Diễm đưa cái đầu qua đây: "A, trùng hợp ghê, kia không phải là bạn cậu sao? Thế mà còn đụng phải được, duyên phận nha." Thanh âm Cố Diễm hơi cao: "Thật đẹp trai, cậu bạn bên cạnh bạn cậu cũng không tệ nha! Đại học quả nhiên cái gì cũng có! Tới đây một chuyến đúng là đáng giá mà! Đứng chung một chỗ với bạn cậu, nhất định cũng là học trường của chúng ta, không biết là học khoa nào nhờ... Trà Trà, cậu đoán hẳn học khoa nào?"

Lời nói được hỏi lâu cũng không có được đáp lại, Cố Diễm không khỏi nghiêng đầu nhìn Lê Trà Trà, lại thấy cô có chút thất thần.

Cô ấy nhìn theo tầm mắt của cô, cũng vẫn là đang nhìn mấy người trên cầu kia, chẳng qua là không có tiêu cự.

Bỗng dưng, Lê Trà Trà đứng lên.

"Diễm Diễm, cậu ở chỗ này đợi tới một lát, tớ đi mua ít đồ, sẽ quay lại ngay."

.....

Đàm Minh ở trên cầu đang hưng phấn bùng nổ tại chỗ.

"Aaaa, nữ thần mới vừa nhìn tao kia! Cô cô cô cô cô cô cô ấy vừa liếc mắt nhìn tao một cái! Tao đã cảm nhận được vị ngọt của tình yêu rồi, thậm chí tao còn nghĩ tới con của bọn tao về sau sẽ đi nhà trẻ nào! Tao muốn đem đồ mà tao làm giữ lại thật tốt, đợi đến kia con trai của bọn tao đủ 18 tuổi liền chính thức truyền lại cho nó..."

Trương Đông nói: "Mày thôi đi, chắc gì cô ấy đã nhìn mày, chúng ta nơi này có bốn người, tao đoán là nhìn lão đại đi."

Kỳ Hinh nói: "Nhìn Đông Muội cũng nên."

Đàm Minh: "Không, nữ thần nhìn tao thật mà! Nói không chừng nữ thần chính là thích tao thì sao, tuy rằng tao lớn lên chẳng ra gì, thế nhưng thâm tâm của tao rất quý giá, muốn cùng tao đi cứu vớt thế giới, tao tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh đặc biệt, nữ thần tuệ nhãn cao siêu... A! Nữ thần đứng lên kia! Ôi! Nữ thần chạy tới cửa hàng tiện lợi bên cạnh! Ôi dôi ôi! Nữ thần ra rồi kia! Aaa! Nữ thần đang chạy tới đây! Ôi mẹ ơi aaa! Nữ thần chạy về phía chúng ta! A..."

Đàm Minh khẩn trương đến mất cả giọng nói.

Trương Đông và Kỳ Hinh cũng nhìn qua, nữ thần trong miệng Đàm Minh thật sự đúng là đang đi về phía bọn họ, sau đó dừng ở trước mặt lão đại.

Hai người lộ ra biểu tình đã hiểu rõ, cũng đồng tình nhìn Đàm Minh.

"Học trường..."

Thanh âm của cô gái rất nhỏ.

Tiểu Nam đập tắt điếu thuốc, thần sắc cổ quái liếc cô.

Lê Trà Trà lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, đoan đoan chính chính đặt ở trong lòng bàn tay sau đó đưa tới trước mặt Tiểu Nam. Nhất cử nhất động này làm cho bọn Trương Đông, Kỳ Hinh sợ ngây người, bao gồm là Đàm Minh đang thất tình. Bọn họ từng gặp qua người đưa thư tình cho lão đại, thế nhưng đây là lần đầu tiên thấy một cô gái đưa thuốc lá cho anh.

Lúc này lại nghe thấy cô dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: "Em không biết anh hút loại nào, cho nên mua cái đắt nhất, cảm ơn học trường đã giúp em dọn hành lý."

Đàm Minh đang bị mất giọng ngay lập tức tìm về giọng nói của mình: "A, hai người quen biết?"

Tiểu Nam nhận lấy thuốc lá từ trong tay Lê Trà Trà, hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, nhàn nhạt hỏi: "Không gọi ba ba nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Shmily

Mọi người đều cả kinh, cảm sắp rớt đến trên mặt đất đến nơi rồi.

.... Ba ba?

.... Cái gì?

Đồng chí lão cha già Tiểu Nam làm như không thấy được biểu cảm khiếp sợ của các bạn nhỏ, còn đổ thêm dầu vào lửa: "Ngoan, khó có được lần con hiếu kính ba ba, cái này nhận." Anh nhìn cô, tưởng như sẽ nhìn được ra cảm xúc không biết làm sao từ khuôn mặt lớn bằng bàn tay kia, thế nhưng lại không có.

Lê Trà Trà chỉ là mờ mắt to một chút, dùng ngữ khí bình thường nói: "Dạ, ba ba."

Cô tựa hồ cũng như không thấy được những ánh mắt kinh ngạc của mấy người xung quanh, lại thêm dầu vào lửa lần thứ hai, lộ ra một nụ cười ngoan ngoãn, ngọt ngào nói: "Ba ba, con đi trước, bye bye."

Nói xong, cô xoay người rời khỏi cây cầu, chạy về phía quán ăn.

Kỳ Hinh là người đầu tiên thu lại biểu cảm của mình, vươn ngón tay cái ra: "Lão đại, trâu."

Trương Đông theo sát sau đó: "Lợi hại, tuổi còn trẻ mà đã làm ba ba."

Tiểu Nam cũng lười giải thích.

Hộp thuốc trong lòng bàn tay hơi hơi trầm xuống, nhất thời anh liền nhớ tới Lê Trà Trà ở quán bar buổi tối hôm đó, giống hệt như một đứa trẻ đang trong thời kỳ phản nghịch, mặc áo hai dây với váy ngắn, còn có hình xăm, ở trên sân nhảy cù chỉ giống như mèo hoang nhỏ. Mà Lê Trà Trà mấy ngày qua ở nhà anh, nói chuyện vừa mềm mại lại ngọt ngào ngoan ngoãn, giống như là em gái nhà bên vậy.

Một tiểu cô nương lại có đến vài gương mặt.

Tưởng tượng tới chuyện Lê Trà Trà vì lừa anh mà đem giọng nói của mình thu lại càng nhỏ, anh liền cảm thấy buồn cười.

Tiểu cô nương này cùng người lúc nhỏ ở trong TV kia, đều phiên muốn chết.

Lúc này, Đàm Minh rốt cuộc cũng hậu tri hậu giác phản ứng lại, lớn tiếng hô: "Ba ba!"

Tiểu Nam: "... Cút."

.....

Lê Trà Trà quay trở về quán ăn.

Cố Diễm chớp chớp mắt, hỏi: "Hình như cậu rất vui về?"

Lê Trà Trà nói: "Ừm, nợ người ra, trong lòng có hơi khó chịu." Bất quá cô cũng thất không nghĩ tới sẽ bị Tiểu Nam phát hiện, nhưng cũng không quan trọng, đại học A lớn như vậy, cô với anh lại không cùng một khoa, cũng không cùng một cấp học, về sau cũng sẽ không có cơ hội gặp gỡ.

Việc đã đến nước này, bị phát hiện rồi thì thôi đi.

.....

Buổi tối trước ngày huấn luyện quân sự, Cố Diễm đi hỏi thăm kinh nghiệm của các học trưởng học tỷ, chạy ra siêu thị mua sắm một loạt đồ vật chuẩn bị cho huấn luyện.

Cố Diễm cùng Lê Trà Trà đều học cùng một khoa quản lý doanh nghiệp, hai người lại học chung một lớp, chung một phòng ngủ, sau khi trải qua một tuần ở chung, tình cảm của hai người tiến bộ vượt bậc. Lê Trà Trà cũng dần dần thích ứng với sự nhiệt tình như lửa của Cố Diễm.

"... Giày nhà trường phát cứng quá, các học tỷ đều khuyên tớ nên đi siêu thị mua miếng lót giày mềm một chút, bằng không lót bằng băng vệ sinh cũng được. Băng vệ sinh còn có tính hút nước. Bất quá dùng nó có hơi xa xỉ, tính ra thì so với miếng đệm giày còn đắt hơn. Nếu không chúng ta cứ đi xem miếng đệm giày đi."

Lê Trà Trà "Ừm" một tiếng.

Cố Diễm lại lôi kéo Lê Trà Trà đi mua miếng đệm giày.

Rất nhanh, rô mua sắm đã chất đầy đủ loại đồ vật nhỏ, ví dụ như dầu thơm, kem chống nắng, bình xịt dưỡng ẩm, còn có vòng tay phòng muỗi.

Hai người xếp hàng tính tiền.

Ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự, siêu thị có không ít sinh viên năm nhất, người xếp hàng cũng rất nhiều. Lê Trà Trà với Cố Diễm đứng ở phía cuối. Một lát sau, Cố Diễm bỗng nhiên nói: "Trà Trà, kia là học trưởng của cậu đúng không? Đứng ở cửa kia kia, tớ bị cận, cậu xem có đúng hay không..."

Lê Trà Trà giương mắt nhìn lên, sau khi thu hồi ánh mắt liền nói: "Không phải."

Cố Diễm cũng không quá để ý, lại lôi kéo cô nói những chuyện khác.

.....

"Nam ca, nước tới!"

Đàm Minh tính tiền xong, ném chai nước khoáng cho Tiểu Nam đang đứng ở trước máy điều hòa. Tiểu Nam mới chơi bóng rổ xong, thật sự vô cùng nóng, anh vịn nắp bình, ngửa cổ tu hết một nửa. Trên người anh mặc quần áo bóng rổ không có tay, lộ ra hai cái cánh tay chắc khỏe, khi uống nước có thể nhìn thấy rõ đường cong được rèn luyện cẩn thận, hầu kết lẫn lộn lên xuống, vừa lúc ánh nắng hoàng hôn còn sót lại hắt lên sườn mặt anh, bao phủ một tầng hào quang, trông như đang tỏa sáng.

Người từ cửa đi ngang qua phần lớn đều nhìn không được lại phải quay đầu nhìn nhiều thêm vài lần.

Không ít những cô gái đang thì thầm nói nhỏ.

"... Mới nãy cậu có thấy người để râu quai nón đứng trước cửa không, đẹp trai quá!"

"Muốn sờ cánh tay của anh ấy quá đi, được anh ấy ôm chắc chắn là sẽ có cảm giác an toàn."

"Hừ! Cậu nhỏ giọng chút đi!"

"Hoàn toàn là hai loại phong cách khác hẳn với tiểu thịt tươi! Đây là kiểu người cứng rắn đi! Chắc là đàn anh khóa trên nhỉ? Nhìn qua không giống như là năm nhất..."

.....

Đàm Minh chơi với Tiểu Nam đã lâu, sớm đã tập thành thói quen đối với cảm giác bị những ánh mắt của các cô gái vây quanh. Tiểu Nam lại chẳng hề để ý đến những ánh mắt đó, anh ngửa cổ đem nửa chai nước còn lại uống hết, tùy tay ném một cái, tạo thành một đường cong hoàn hảo, bay vào thùng rác, lại một lần nữa đưa đến sự chú ý của các cô gái ở đây.

Anh nói: "Đàm Minh, đi thôi."

Đàm Minh thờ dãi, đối với loại người lúc nào cũng có thể phát ra hormone nam tính như Nam ca, vừa bắt đầu dĩ nhưng cũng rất hâm mộ. Lại nhìn cánh tay mềm oặt của chính mình, muốn rèn luyện được thành bộ dáng giống như anh chắc phải chôn mình trong phòng tập gym nửa năm mất. Nghĩ đến đây đã muốn bỏ cuộc.

Bỗng dưng, cậu ta kéo Tiểu Nam lại: "Nam ca, con gái anh kìa! Nữ thần của em!"

Tiểu Nam tùy ý liếc mắt một cái, vừa lúc nhìn thấy Lê Trà Trà với bạn cùng phòng cùng phòng của cô đang xếp hàng tính tiền, hai người không biết là đang nói cái gì rất chuyên chú.

Sau hôm nhập học tới giờ, Tiểu Nam chưa từng gặp lại Lê Trà Trà, hôm nay thấy cô và bạn cùng phòng nói chuyện phiếm, bộ dáng nhẹ nhàng lại tự tại, phảng phất như đây mới chính là bộ dáng chân thật của cô.

Anh nhìn nhiều thêm một cái.

Đàm Minh hứng thú bưng bưng tưởng chế tạo ra được một cơ hội gặp mặt ngẫu nhiên, chuẩn bị ăn vạ ở cửa siêu thị một lúc, đôi mắt liếc trước liếc sau, nói: "Nam ca, anh chờ em một chút, em đi quầy thu ngân một lát." Sau đó, Đàm Minh chờ đến khi bọn Lê Trà Trà bắt đầu tính tiền mới đi trở về, thẳng lưng đứng bên cạnh Tiểu Nam.

Lúc này, Lê Trà Trà và Cố Diễm đã thanh toán xong hóa đơn.

Hai người đi ra cửa siêu thị.

Đàm Minh ưỡn ngực.

Lê Trà Trà đang nói chuyện với Cố Diễm cho nên cũng không để ý tới ba ba Tiểu Nam của mình đứng ở cửa, rất nhanh liền đi ra một khoảng cách khá xa.

Tiểu Nam không hiểu sao lại thấy khó chịu.

Đàm Minh tự an ủi chính mình: "Không có việc gì, không có việc gì, nữ thần nhất định là nói chuyện với bạn quá nhập tâm cho nên mới không để ý tới mình..." Nói xong lại bỏ cho Tiểu Nam một đao: "Nhưng thế mà lại không phát hiện ra Nam ca, Nam ca kim quang lấp lánh như vậy, nữ thần nói chuyện phiếm cũng quá chuyên tâm rồi..."

Lúc tối, Tiểu Nam với Đàm Minh đi ăn khuya, lại ở quán ăn gặp được Lê Trà Trà.

Lần này chỉ có một mình cô.

Cô ngồi ở gần cửa, sau đó nhân viên quán ăn đóng gói đồ ăn đưa cho cô. Hai người Tiểu Nam cũng đứng ở cửa quán ăn, lúc này người trong quán không nhiều lắm, ở cửa chỉ có Tiểu nam với Đàm Minh, ánh đèn ngoài cửa sáng trưng, thế nhưng Lê Trà Trà lại cúi đầu xem di động, lần thứ hai lướt qua bên người anh.

"Ê..."

Tiểu Nam hô một tiếng.

Lê Trà Trà hình như không có nghe thấy, xách theo túi đồ trực tiếp đi về hướng cầu thang.

Tiểu nam rõ ràng nhìn thấy cô hơi dừng lại, thế nhưng lại tiếp tục đi.

Chân mày anh cau lại, nội tâm chợt dâng lên một nỗi khó chịu.

Đàm Minh: "Nam ca, hai người là cha con sao?"

Tiểu Nam lạnh lùng nói: "Thời kỳ phản nghịch."

Lúc tối, Tiểu Nam nhận được điện thoại của Chân Bảo nữ sĩ.

"A Nam, ở trường học sao rồi?"

Tiểu Nam: "Vẫn ổn."

"Khi nào về nhà ăn cơm?"

"Cuối tuần đi."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Rảnh thì gọi Trà Trà trở về ăn một bữa cơm, lâu rồi không gặp con bé, mẹ có chút nhớ."

Tiểu Nam nói: "Cô ấy còn phải huấn luyện quân sự, không rảnh."

Chân Bảo nữ sĩ hỏi: "Huấn luyện mấy ngày?"

Tiểu Nam: "Mười ngày."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Vất vả quá!"

Tiểu Nam "xùy" một tiếng: "Có cái gì mà vất vả?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Mặt trời, tia tử ngoại, đều là sát thủ của làn da cả. Con gái vốn dĩ phải được nâng niu, Trà Trà một mình ở thành phố A thật sự là không dễ dàng..." Hình như nghĩ đến cái gì, Chân Bảo nữ sĩ lại thờ dài một tiếng, nói: "Con bé là một cô gái, xác thực không dễ dàng gì, con trai, lời này mẹ ngầm nói cho con biết nhé. Cha mẹ của Trà Trà có dã tâm rất lớn, trên đời này cũng chẳng có cha mẹ nào lại như vậy, mẹ đối tốt với Trà Trà, một phần là thật sự thích tiểu cô nương này, một phần khác là cảm thấy con bé quá đáng thương, có một số việc dù nhìn thấy nhưng không thể nói toạc ra, đối với trẻ con mà nói, điều kiện gia đình là quan trọng nhất, cha mẹ yêu thương che chở cũng là điều nên có. Có một đôi cha mẹ như vậy, lớn lên không có tính cách cực đoan, xác thực là không dễ dàng."

Tìm Tiểu Nam đập hơi nhanh, hỏi: "Cha mẹ cô ấy làm sao?"

Chân Bảo nữ sĩ mơ hồ nói: "Tiểu gia của chúng ta gần đây có đầu tư một bộ phim truyền hình, giới giải trí có không ít người muốn tham gia, tặng quà là một chuyện rất bình thường, cha mẹ Trà Trà đối với con bé... ừm... Trà Trà đứa nhỏ này không biết chuyện, nếu cảm kích càng nhiều thì sẽ càng thương tâm hơn. Một tiểu cô nương như vậy, còn chưa có thành niên, thật sự không dễ dàng một chút nào. Con ở trường học nhớ chiều cố con bé nhiều hơn nhé. Sau khi huấn luyện kết thúc, gọi con bé về nhà ăn cơm."

Tiểu Nam nhớ tới ngày đó, anh nhìn thấy Lê Trà Trà ở trên bãi biển.

Tiểu cô nương đứng ở đó.

Ngày đó, sấm sét ầm ầm, bão táp sắp xảy ra, người trên bãi biển đều tránh còn không kịp, vội vàng chạy hết về bên trong, duy chỉ có cô đứng đó ngửa cổ, thậm chí còn đi về phía trước vài bước, phảng phất như lúc nào cũng có thể theo gió bay đi.

.....

Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự, buổi sáng 7h đã phải tập hợp.

5 giờ rưỡi Lê Trà Trà đã thức dậy, cứ tưởng rằng mình dậy đã rất sớm rồi, không nghĩ tới Cố Diễm dậy còn sớm hơn. Lúc cô bước xuống giường thì Cố Diễm đã ngồi trước gương thoa kem chống nắng, mặt đã thoa xong, còn có cổ với cánh tay nữa thôi. Trên bàn cô ấy còn bày bày, tám loại đồ vật nhỏ, còn có một bình nước màu vàng, nghe thấy tiếng liền quay đầu nói với Lê Trà Trà: "Trà Trà, cậu không cần mang kem chống nắng nữa đâu, tớ đã mang rồi, đội lát nữa chúng ta ăn sáng xong lại thoa thêm một lớp nữa, nhất định không thể để bị phơi đen!"

Lê Trà Trà cũng sợ bị đen, sau khi rửa mặt liền tỉ mỉ thoa kem chống nắng.

Trước khi con gái bước chân ra khỏi cửa đều tốn rất nhiều thời gian để chuẩn bị, Lê Trà Trà và Cố Diễm đều có một điểm chung như vậy, cho nên làm đủ kiểu xong thì cũng đã 6h40p, hai người vội vàng chạy đến canteen mua một cái bánh bao, vừa đi vừa ăn, may mắn là tới kịp giờ tập hợp.

Đại học A có một lời nguyên ~ cứ đến kì huấn luyện quân sự là mặt trời lại tỏa nắng rất to.

Mỗi lần huấn luyện đều là như vậy, nghe nói là các đàn anh đàn chị sau khi chịu đựng cực khổ xong liền chân thành chúc phúc cho các em khóa sau. Tới lượt Lê Trà Trà cũng không thoát khỏi lời chúc phúc này, lúc tập hợp còn tốt, sau khi xếp hàng, điểm danh xong cũng không có quá nhiều trở ngại, mặt trời cũng không phải rất chói, thế nhưng chờ sau khi làm xong mọi việc, tầm khoảng 9h, mặt trời liền chói lọi tỏa ánh nắng xuống, vô cùng nóng bức.

Huấn luyện viên lộ ra nụ cười vui mừng, bắt đầu huấn luyện bọn học sinh.

"... Hai gót chân khép lại, hai mũi chân tách ra 60 độ, thẳng chân lên, vai giương lên, cánh tay rũ xuống, hai bàn tay hơi cong ngón cái, dán vào ngón thứ hai. Bàn thứ hai hàng thứ ba, cầm thu lại, thẳng lưng lên!"

Lê Trà Trà hơi lùn, chỉ cao có 1m6 cho nên cô phải đứng ở vị trí đầu tiên của hàng thứ nhất.

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, làm đến thẳng tắp.

Ông mặt trời quả thực quá độc ác, không đến 10 phút, Lê Trà Trà đã nóng đến không chịu được, viền trong của mũ đã ướt đầm một vòng. 15p sau, huấn luyện viên thấy có người mặt mũi trắng bệch mới đại phát tám lòng từ bi mà để cho bọn họ nghỉ ngơi 5p đồng hồ. Đội ngũ vừa giải tán, Cố Diễm liền lôi kéo Lê Trà Trà đi tới chỗ có bóng râm nghỉ ngơi.

Lê Trà Trà uống hơn nửa chai nước khoáng.

Cố Diễm hỏi: "Tớ có nước lạnh này, cậu có uống không?"

Nói xong liền đưa bình nước màu vàng nhạt tới.

Cầm vào tay lạnh như băng, vô cùng thoải mái.

Cố Diễm lại nói: "Cái bình nước này đắt lắm đấy, thế nhưng dùng đặc biệt tốt, đông lạnh hay giữ ấm đều hiệu quả."

Lê Trà Trà bây giờ nóng đến mức chỉ ước có thể nhảy xuống bể bơi ngay lúc này, cô vặn chai nước ra, ngửa cổ uống, vừa mới nuốt vào họng, cô liền sững sờ.

Cố Diễm hỏi: "Sao thế? Không đủ lạnh sao?"

Lê Trà Trà lộ ra biểu tình kỳ quái, cô lắc đầu, nói: "Không phải, không có..." Cô lại mở chai nước khoáng của mình, uống vài hớp.

Cố Diễm nhiệt tình hỏi: "Còn muốn uống sữa bò của tớ nữa không?"

Lê Trà Trà lắc đầu.

.....

Tiểu Nam lại gặp phải Lê Trà Trà.

Cô đứng ở trong đội ngũ huấn luyện, vóc dáng lùn lùn, đứng ở vị trí đầu tiên, mặc đồng phục huấn luyện giống như với các bạn khác, cả người đứng thẳng tắp, môi còn nhẹ nhàng nhấp.

Đại khái là do quá nóng, khuôn mặt to bằng bàn tay bị phơi đến đỏ ửng, còn toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Có học sinh đi qua liền đứng vây lại xem sinh viên năm nhất đang huấn luyện quân sự.

Lê Trà Trà xinh xắn đến lóa mắt, rất nhanh liền khiến cho quần chúng vây xem chú ý tới.

"... Cô gái đứng đầu tiên kia xinh đẹp nhỉ."

"Eo nhỏ ghê."

"Học muộn lần này có giá trị nhan sắc rất cao nha, mồ hôi chảy nhiều như vậy khẳng định lớp trang điểm cũng bị trôi mất. Làn da trắng tốt như thế, tao nghĩ là hoa hậu giảng đường của chúng ta sắp thoái vị đến nơi rồi."

"Này hình như là người của khoa quản lý doanh nghiệp, nghe bọn của khoa đấy nói, tiểu sư muội mới tới da trắng mỹ miều, nhảy qua hai lớp lên thẳng đại học, học lực và nhan sắc đều vô cùng xuất sắc... tao chụp trộm một cái, sau đó truyền lên diễn đàn trường hỏi một chút xem có phải chính là nữ thần học bá của khoa quản lý doanh nghiệp không."

.....

Tất cả mọi người đều đang vây xem tiểu sư muội của khoa quản lý doanh nghiệp có bao nhiêu đẹp mắt, tựa hồ như không ai phát hiện tay của cô đã len lút nắm thành quyền, gắt gao捏 lại, đôi môi dưới mũi đã bắt đầu trở nên trắng bệch.

Tiểu Nam không biểu tình gì nhìn chăm chăm Lê Trà Trà.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam ca: Ôi, đứa con phản nghịch không hiểu thấu nỗi lòng của cha nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Shmily

Lê Trà Trà như đang cảm thấy có hàng ngàn cây kim đâm đâm ở trong dạ dày của cô, đứt quãng đứt quãng khiến cô đau đến mức mồ hôi chảy không ngừng.

Cô bị hội chứng không dung nạp lactose* nhẹ.

* Bệnh không dung nạp Lactose (tên tiếng Anh là lactose intolerance) được định nghĩa là khi người ăn hay uống ở các sản phẩm từ sữa mà không thể tiêu hóa hoàn toàn đường (loại lactose) trong sữa. Hậu quả là họ bị tiêu chảy và đầy hơi sau khi ăn hoặc uống các sản phẩm từ sữa. (Nguồn_ Google)

Không thể uống bất cứ thứ gì liên quan tới sữa bột, ngửi được mùi sữa bò đều sẽ không thoải mái. Bất quá lúc đó tuổi vẫn còn nhỏ, Lê Bách với Văn Hương lại không chú ý nhiều tới cô cho nên căn bản cũng không phát hiện được cô bị bệnh này, vẫn luôn đi quay gameshow, lúc ở trường quay, đạo diễn dưới con mắt hòa nhân kim tinh mới đưa ra sáu chữ* "hội chứng không dung nạp lactose", cha mẹ cô lúc ấy mới đưa cô đi khám, bác sĩ chẩn đoán là cô bị mắc hội chứng này ở mức nhẹ.

*Chỗ này trong nguyên tác là năm chữ, nhưng tiếng việt mình có sáu chữ nên mình để là sáu chữ.

Không phải không thể uống sữa bò, nhưng uống vào khả năng sẽ không thoải mái, đặc biệt là sữa bò nguyên chất.

Mười bảy năm sống trên đời, Lê Trà Trà dùng hết can đảm của mình đi thử rất nhiều loại đồ uống khác nhau, dùng kinh nghiệm của mình ném thử cái nào có thể uống, cái nào không thể uống. Ví dụ như sữa chua, cô uống vào sẽ không sao, nhưng chỉ cần uống loại khác là lập tức liền cảm thấy không khỏe.

Đến nay, Lê Trà Trà đã bảy, tám năm không uống qua sữa bò nguyên chất.

Ban này là thực sự quá khát, lại ở dưới tình trạng bị mặt trời phơi cho đến mơ hồ, khẩu giác tựa hồ cũng không được nhạy bén nữa, cho nên mới không ngửi được nước trong bình của Cố Diễm lại là mùi sữa bò nguyên chất. Hiện giờ sữa bò như đang dạt ở trong dạ dày cô quay cuồng, lại kích thích lên thần

kinh của cô, hơn nữa càng ngày mặt trời càng chói, cô cảm thấy cả người mình đều đang rất không ổn chút nào.

"... Còn 8 phút nữa là kết thúc, hàng cuối cùng, đừng có giờ trò, tôi sẽ trông chừng kĩ các cậu đấy."

.... 8 phút.

.... Có thể nhin.

.... Không có nỗi đau nào là không thể nhin.

Lê Trà Trà bắt đầu có chút hoảng.

Trong lúc mơ hồ, cô nhớ tới lúc còn nhỏ, cha mẹ lần đầu tiên mang cô tham gia gameshow, cô ngây thơ lại không hiểu sự đòi, đồng thời nội tâm lại thấp phần cao hứng. Bởi vì từ sau khi tham gia tiết mục, cha mẹ liên đới với cô chú ý cùng quan tâm hơn rất nhiều so với trước. Trước khi tham gia gameshow, người cô quen thuộc nhất chính là di giữ trẻ, rất hiếm khi được nhìn thấy cha mẹ một lần, nhưng sau khi tham gia gameshow, cô rốt cuộc cũng không cần đi nhà trẻ nữa, hơn nữa ở tổ tiết mục, cha và mẹ đều đối với cô hoi han ân cần, quan tâm săn sóc.

Lần đầu phát hiện ra hội chứng không dung nạp lactose cũng là lúc đang quay chương trình, tổ tiết mục chuẩn bị bữa sáng có sữa bò nóng, Văn Hương một muống lại một muống bón cho cô uống, mặt mày ôn nhu đầy ý cười, lúc đó Lê Trà Trà cảm thấy mình thật sự vui sướng, lại hạnh phúc.

Sau đó, tiết mục quay được một nửa, cô liền bắt đầu đau bụng tiêu chảy, bắt lấy tay của Văn Hương, nhỏ giọng nói: "Ma ma, con không thoải mái."

Văn Hương ghé vào lỗ tai cô, nói: "Nhin một chút đi con, sắp kết thúc rồi, ngoan, một tiếng nữa thôi, có thể nhin thì cố nhin, Trà Trà của mẹ rất giỏi mà, không có nỗi đau nào là không thể nhin."

Trẻ con khi còn nhỏ, tín ngưỡng lớn nhất của chúng chính là cha mẹ mình.

Lời cha mẹ nói, giống như Gậy Như Ý*.

*Gậy Như Ý của Tôn Ngộ Không, có đặc điểm là nặng ngàn cân. Chỗ này ý chỉ lời nói nặng ngàn cân.

Cô yên lặng chịu đựng.

Cô là Trà Trà ngoan nhất, không có nỗi đau nào là không thể nhin, nếu có, khẳng định là do chính mình làm chưa tốt.

.....

Cô hít sâu một hơi.

Yên lặng nói cho chính mình.

Mày có thể nhin, chỉ 8 phút nữa thôi, rất nhanh sẽ qua.

.....

"... Hàng cuối cùng lại giờ trò gì đấy, tập thể làm thêm năm phút đồng hồ, từ bây giờ trở đi còn 12 phút!"

Tất cả mọi người đang ở thời điểm tuyệt vọng nhất giờ lại bị giáng thêm một đòn cảnh cáo, nói cho bọn họ biết, hắc hắc, đừng tưởng thể là xuống tới đáy vực rồi, còn có thể rơi thêm chút nữa đấy.

.....

Lê Trà Trà cảm thấy mình bị đá kích đến ngu người rồi mới thấy được ảo ảnh xuất hiện trước mặt.

Cô hình như nhìn thấy Tiểu Nam.

Anh đi ngược lại với ánh mặt trời tiến tới.

Cô không thấy rõ ngũ quan của anh, chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh anh che đi ánh mặt trời, cao lớn lại lóe sáng, trong giọng nói còn ẩn chứa vài phần táo bạo: "Bảo cáo huấn luyện viên, Lê Trà Trà không thoải mái, em đưa em ấy tới phòng y tế." Huấn luyện viên nói gì đó, Lê Trà Trà không có nghe rõ, cô đau đến không còn sức lực gì nữa, chỉ thấy người vừa mới lên tiếng ngồi xổm trước mặt mình, trầm giọng nói: "Đi lên."

Cô nhin đã lâu, nghe được những lời này như gỡ được gánh nặng trên lưng xuống, đầu gối mềm nhũn, cả người mềm như bông nằm ở trên lưng anh.

Lưng anh rất rộng, còn cứng nữa.

Nhưng trong nháy mắt ấy, Lê Trà Trà giống như ở dưới đáy cốc tối tăm gặp được một tia ánh sáng ấm áp.

..... Chỉ cần kiên trì, hy vọng rồi cũng sẽ tới.

.....

Nội tâm Tiểu Nam có chút bạo.

Anh vốn dĩ muốn nhắc nhở huấn luyện viên rằng học sinh của thầy sắp té xỉu, nhưng sau khi nhắc nhở xong, anh vừa nhìn sang Lê Trà Trà lại chủ động cõng cô trên lưng đi đến phòng y tế. Tiểu cô nương ghé vào trên lưng anh, vừa mềm lại vừa nhẹ, cũng không biết có nổi 80 cân* hay không, anh cõng mà chẳng tốn chút sức lực gì.

*80 cân = 40kg

Cô giống như là đau đến mơ hồ, nằm ở trên lưng anh lăm bằm, cũng không biết đang nói cái gì.

Tiểu Nam không nhận được quả trách cô: "Đầu óc cô có phải bị bệnh rồi hay không? Đau cũng không biết nói cho huấn luyện viên sao? Không biết giờ tay xin phép hả? Nhận cái gì mà nhận? Nhận một cái cô liền được ban thưởng sao? Lớn lên đã lùn rồi thì chớ, còn không biết cách ứng phó tình huống, chỉ số thông minh cô dùng để thi vào khoa quản lý doanh nghiệp đi đâu hết rồi?"

"A, cái can đảm giả vờ như không quen biết tôi biến mất đi đâu rồi?"

"Có một chút can đảm đó sao không dùng để nói cho huấn luyện viên biết mình không thoải mái đi?"

.....

Lê Trà Trà: "Ừm..."

Một tiếng "ừm" này của cô, mềm mềm mại mại, còn kéo dài âm điệu, y như một cái lông chim mềm mại nhẹ nhàng gãi vào trong trái tim của Tiểu Nam. Một chút tức giận trong lòng nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hon, bao gồm cả sự khó chịu của ngày hôm qua, thậm chí anh còn có cảm giác miệng lưỡi khô khốc, có xúc động muốn hút một điếu thuốc.

Cái bóng trên mặt đất bị kéo đến hơi dài.

Trên lưng anh như kiểu đội thêm một cái tòa nhà của ốc sên vậy.

Tiểu Nam nhìn nhìn, lại ngừng nói, nhấp môi một cái, từ ánh mắt trời bên ngoài di chuyển vào bên trong tán cây.

Không có ánh nắng chói chang chiếu vào, cô gái trên lưng anh cũng an tĩnh đi rất nhiều, không còn lăm bằm nữa.

Tiểu Nam bước nhanh cước bộ hơn.

.....

Được Tiểu Nam cõng quá thoải mái, sau đó Lê Trà Trà liền bắt tri bắt giác ngủ một giấc, chờ tới lúc cô tỉnh lại, cô đã nằm trong phòng y tế truyền nước. Bên cửa sổ có một thân ảnh cao dài, đưa lưng về phía mình, có lẽ là nghe thấy tiếng động cho nên người đó mới quay đầu, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

.... Là Tiểu Nam

Ký ức của Lê Trà Trà cũng ủa về.

Hình như là huấn luyện cô bị đau bụng, sau đó có người cõng cô vào phòng y tế, mà người này là Tiểu Nam.

Cô hơi hé miệng, đang muốn nói chuyện thì Tiểu Nam đã đi tới bên mép giường ngồi xuống, thanh âm nặng nề nói: "Chỉ là bị cảm nắng thêm việc đau dạ dày, truyền xong chai nước này, nghỉ ngơi một lát là sẽ ổn. Hội chứng không dung nạp lactose, tôi cũng đã cùng bác sĩ nói."

Lúc này Lê Trà Trà thật sự kinh ngạc mà há to miệng: "Sao anh lại biết?"

Tiểu Nam vốn là không biết.

Sau khi anh cõng Lê Trà Trà tới phòng y tế, bác sĩ liền hỏi cô bị làm sao, anh cũng chỉ có thể trả lời là huấn luyện quân sự bị phơi nắng đến hôn mê. Bác sĩ lại hỏi cô hôm nay đã ăn qua thứ gì, không bao lâu sau bạn cùng phòng của cô cũng chạy tới, trả lời vấn đề này. Thời điểm cô ấy nhắc tới sữa bò, Tiểu Nam mới nghĩ tới chuyện Lê Trà Trà mắc hội chứng không dung nạp lactose.

Này là do mẹ của anh khiến hắn từ nhỏ phải biết tới loại bệnh không dung nạp lactose này, đương nhiên cũng là vì Lê Trà Trà.

Lúc ấy Lê Trà Trà ở trên gameshow bị phát hiện có hội chứng không dung nạp lactose, mẹ anh liền cứ nhắc đi nhắc lại nhiều lần, nói tiểu cô nương không thể uống sữa bò, quá đáng thương. Lúc ấy anh còn nhỏ, chỉ cảm thấy Lê Trà Trà làm màu tới phiên, người khác uống sữa bò có làm sao đâu, tới lượt cô thì lại xảy ra chuyện.

Thế cho nên Cố Diễm vừa nói, anh liền lập tức nghĩ tới, cùng bác sĩ nói quá, cho nên bác sĩ mới nhanh chóng truyền nước cho Lê Trà Trà.

Bất quá lí do này, Tiểu Nam lại không muốn nói với cô.

Anh liếc nhìn cô một cái: "Con là con gái của ta, ta có thể không biết hay sao?"

Lê Trà Trà sùng sốt, rất nhanh phản ứng lại, lập tức nói: "Cảm ơn ba ba."

Gọi đến không hề có chương ngại về tâm lý nào.

Tiểu Nam nghe xong, lạnh nhạt nói: "Như thế nào, không giả vờ không quen biết tôi nữa hả?"

Lời này vừa nói ra, Lê Trà Trà liền có chút trầm mặc, cô hình như muốn nói gì đó, thế nhưng là lời tới bên miệng rồi cũng không thành lời được.

Bộ dáng muốn nói lại thôi của cô dừng ở trong mắt Tiểu Nam, anh "hừ" một tiếng, cuối cùng vẫn cho bậc thang để cô leo xuống: "Hai tiếng "ba ba" này tôi nhận. Lúc cô ngủ toàn kéo tay không cho tôi đi, còn gọi tôi là "ba ba", tôi nể tình mẹ tôi cho nên mới ở lại..."

Lê Trà Trà mở miệng: "Cảm ơn."

Sau khi nói xong, cả hai đều có chút trầm mặc.

Tiểu nam không biết cách ở chung với con gái như thế nào, cho nên lúc này Lê Trà Trà đã ổn rồi, anh cảm thấy chính mình cũng nên rời đi, chẳng qua là nhìn bộ dáng trầm mặc này của cô, anh lại có chút khó chịu. Anh bỗng nhiên "Ê" một tiếng, tiếng nói có chút cao.

Lê Trà Trà giương mắt, giống như bị dọa.

Tiểu Nam không tự chủ được lại thả nhẹ âm điệu, nói: "Mỗi người đều có bí mật của mình, không có gì phải mất mặt, cũng không việc gì phải trốn tránh, cô có bao nhiêu gương mặt khác, tôi cũng không thêm để ý, dù sao tôi cùng cô cũng không có quan hệ, cô không cần thiết phải làm bộ không quen biết tôi. Tôi không để nó ở trong lòng đâu."

Tiểu Nam bỗng nhiên cảm thấy mình như kiểu đang vào vai nhân vật người cha tận tình khuyên nhủ con gái đang trong thời kỳ phản nghịch.

"Đi đây."

Tới cửa, anh lại quay đầu nói: "Lê Trà Trà, lần sau có đau thì phải nói ra, đừng có nhịn, xấu xí lắm."

Nói xong, anh vẫy vẫy tay, nghênh ngang rời đi.

Lê Trà Trà sững sờ ngồi trên giường bệnh.

Qua một lúc lâu sau, cô nhấp khóe môi, lén lút cong lên một độ cong nhẹ nhàng.

Cô chậm rãi đáp một tiếng: "..... Ồ."

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu ba ba ngày hôm nay vô cùng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Shmily

Cố Diễm biết được Lê Trà Trà là bởi vì uống sữa bò lạnh của mình cho nên mới phải tới phòng y tế, nội tâm liền vô cùng áy náy, thế cho nên trong lúc huấn luyện quân sự đều thập phần chiếu cố Lê Trà Trà. Bất quá thể chất của Lê Trà Trà kỳ thật cũng không tồi, nếu không phải vì sữa bò làm cho cô đau bụng, ít nhất cô cũng có thể kiên trì được rất lâu.

Trong nháy mắt, mười ngày huấn luyện liền kết thúc.

Cố Diễm từ lúc bắt đầu liền kêu gào rằng thời gian trôi qua quá chậm đến tận khi kết thúc huấn luyện vẫn quý khóc sùi gào không tha, lôi kéo Lê Trà Trà rời khỏi cái chỗ địa ngục trần gian này.

Từ đầu tới đuôi, Lê Trà Trà đều rất bình tĩnh.

Cố Diễm lau nước mắt nước mũi đi, nói: "Trà Trà, cậu không có một chút thương cảm nào sao?"

Lê Trà Trà nghĩ nghĩ, nói: "Có mười ngày thôi mà, vẫn chưa đủ ắp ử ra một loại cảm tình thâm hậu đâu."

Cố Diễm nghe thấy cô trả lời đến là nghiêm trang, không khỏi nín khóc mỉm cười, nói: "Tớ chỉ thuận miệng hỏi thôi, cậu không cần nghiêm túc trả lời như vậy. Mỗi người có một cảm nhận khác nhau, không có đúng sai, có người nhiệt tình, cũng có người lạnh nhạt mà."

Lê Trà Trà "ừ" một tiếng.

Cố Diễm đang muốn nói gì đó với cô, liền nhìn thấy màn hình di động của Lê Trà Trà sáng lên, tên hiển thị trên đó là "Chú Ôn".

Đôi mắt Lê Trà Trà lập tức hiện lên ý cười, nói với Cố Diễm: "Tớ đi nghe điện thoại, cậu về phòng trước đi."

Cố Diễm gật đầu.

Lê Trà Trà đi ra chỗ rừng trúc nghe điện thoại.

Tiếng nói từ di động truyền tới như được tắm mình trong gió xuân.

"Trà Trà, hôm nay kết thúc huấn luyện sao?"

"Dạ, đúng vậy."

"Có gặp chuyện gì thú vị không? Cháu ở phòng hai người đứng không, bạn cùng phòng có dễ ở chung không?"

"Dạ, tiểu cô nương ấy rất thú vị, cũng rất nhiệt tình, không tệ."

Đầu bên kia điện thoại chợt cười một tiếng, nói: "Cháu còn chưa có thành niên, nói người ta là 'tiểu cô nương' cũng được sao? Đừng có ông cụ non như vậy, ấu trĩ một chút mới tốt. Huấn luyện có mệt hay không?"

Lê Trà Trà nói: "Vâng, cháu hiểu, cháu sẽ cố gắng." Trả lời câu trước xong, lại nói: "Huấn luyện rất vui, hát quốc ca cũng rất tốt, buổi tối sau khi huấn luyện xong có chút mệt, nằm ở trên giường rồi cháu cũng chẳng muốn nghĩ cái gì nữa, rất nhanh liền đi ngủ, cũng không có mơ được cái gì. Sau khi cháu vào đại học, nửa tháng qua đi, mỗi ngày đều rất vui vẻ, sẽ không có..."

Cô hơi trầm mặc.

Giọng nói bên kia ôn nhu nói: "Đây là chuyện biến tốt, là chuyện tốt, cháu cứ tiếp tục như vậy nhé."

Lê Trà Trà nói: "Dạ, vâng."

"Nếu lại có loại cảm xúc kia, nhất định phải dùng phương thức mà cháu thích giải tỏa một chút, bất quá lúc giải tỏa tâm tình thì nhớ giữ định vị cho chú."

"Dạ."

Hình như nhớ tới chuyện gì, Lê Trà Trà hô một tiếng: "Chú Ôn."

"Hửm? Sao thế?"

Lê Trà Trà hơi do dự.

Đầu kia điện thoại lại nói: "Có chuyện gì đều có thể nói với chú."

Lê Trà Trà nói: "Cháu nợ nhân tình của một người, không biết nên làm thế nào, còn nợ rất nhiều lần nữa, những phương thức trả nợ cháu đều nghĩ qua rồi, lần này không biết nên dùng cách gì. Tuy rằng hẳn nói không cần, cũng không phải trả cái gì, nhưng là cháu cảm thấy cứ như thiếu nợ của người khác vậy, trong lòng không thoải mái."

"Nếu đối phương đã nói không cần mà cháu vẫn trả nợ cho người ta thì tương đương với việc cháu đang tạo gánh nặng cho người đó. Nếu như nội tâm cháu vẫn luôn không yên tâm thì cháu có thể thử làm chút chuyện vì người đó thử xem, coi như là lấp đầy nội tâm cảm thấy thiếu nợ người ta."

Lê Trà Trà như đang suy tư, đáp một tiếng.

.....

Thứ bảy tuần đó, thành phố A tổ chức triển lãm quốc tế trí tuệ nhân tạo.

Tiểu nam đều mua vé cho thành viên trong xã đoàn của mình.

10 giờ cùng ngày là bắt đầu khai mạc, Đàm Minh với đám người Trương Đông đã sớm đứng xếp hàng ở cửa, Kỳ Hinh đi phụ cận mua đồ uống Starbucks, khi trở lại thì Tiểu Nam cũng đã tới. Kỳ Hinh đưa cho Đàm Minh một cốc caramel macchiato, đưa cho Trương Đông một cốc đá bào raspberry, còn lại là chai nước Nông Phú Sơn Tuyền* của Tiểu Nam.

* Một loại nước trái cây của Trung Quốc.

Kỳ Hinh uống nước đào mới ra, cảm khái: "Phúc lợi của xã đoàn chúng ta tốt như vậy, không những được xem triển lãm mà còn được uống Starbucks miễn phí, làm gì có ai không nguyện ý gia nhập đâu chứ?"

Trương Đông nói: "Bởi vì lão đại quy định quá khắt khe, hiện tại người trẻ tuổi không có ai là nguyện ý đi ra biển nhặt rác cả."

Đàm Minh: "Không, là Nam ca không muốn gần nữ sắc, đối với các cô gái đều hung thấy sợ, hơn nữa bốn người trong xã đoàn chúng ta đều hút thuốc, ai mà vào nhóm chúng ta thì khác gì quét hoàng đánh phi* đâu." Đàm Minh nhìn Kỳ Hinh: "Kỳ ca, mày là một nữ nhân, hút thuốc cái gì?"

*Quét hoàng đánh phi: quét sạch văn hóa đồi trụy, đánh vào hàng phi pháp như băng đĩa lậu...

Kỳ Hinh nói: "Xã đoàn không chiêu mộ được người, áp lực quá lớn, quá khứ của lão đại quá nổi bật, nam nữ đều rất sợ anh ấy, bọn họ không hề bị tiền bạc làm cho lung lay!"

Động tác của ba người nhất trí nhìn về phía Tiểu Nam.

Trương Đông đề nghị: "Lão đại, hay là anh đi cạo râu đi? Nhìn qua chắc chắn sẽ không đáng sợ như trước nữa."

Tiểu Nam cự tuyệt: "Không."

Đàm Minh tri kỷ mà giải thích: "Chúng mày không biết gì cả, Nam ca cảm thấy để râu quai nón mới có khí khái của nam tử hán đó."

Kỳ Hinh nói: "Tao nói thật, lão đại không để râu quai nón cũng rất có khí khái của nam tử hán mà, bất quá tao vẫn tò mò, không biết lão đại cạo râu đi sẽ là bộ dáng gì..."

Đàm Minh: "Mơ đi, đời này mà bắt Nam ca cạo râu là không có khả năng."

Lúc này, điện thoại Tiểu Nam vang lên.

Anh ần nghe.

"... Không về, buổi trưa có liên hoan... Vâng, cuối tuần sẽ về."

30 giây trò chuyện kết thúc.

Kỳ Hinh cảm khái: "Đại sinh viên trò chuyện với cha mẹ cũng thực khác người."

Đàm Minh nói: "Nam ca, anh không cần vì bọn em mà không về nhà!"

Tiểu Nam lười nhác liếc hẳn một cái, nhưng cũng vẫn giải thích: "Triển lãm ít nhất phải tới 12 giờ, lúc về sẽ rất muộn. Mẹ tao thân thể không tốt, nếu cứ đợi tao về thì bà ấy nhất định sẽ nhện đối chờ tao cùng ăn. Đùng nghĩ là đến xem cho vui, xem xong triển lãm này, mỗi người viết một bài cảm tưởng 1000 chữ cho tao, Đàm Minh nói nhảm nhiều, 2000 chữ."

Đàm Minh: "Nam ca! Em là đang biểu đạt tình cảm của mình! Vì công nghệ AI tương lai của nước ta! Vì hoàn cảnh nước hải dương của ta! Thao bán ** tâm!"

Tiểu Nam: "Không thương lượng."

Vừa đến 10 giờ, triển lãm đúng giờ mở cửa.

Đám người Tiểu Nam đi vào xem triển lãm, thành viên trong xã đoàn đều biết lão đại của mình khi xem đều có thái độ hết sức chuyên nghiệp cùng nghiêm túc, không dám nhiều lời một câu vô nghĩa, hết sức chuyên chú đi xem triển lãm. Bất quá mấy người này đối với triển lãm cũng cảm thấy hứng thú, xem một lượt từ đầu tới cuối, thời gian đã trôi qua rất nhanh.

Hơn 12 giờ, một đám người mới từ trong trung tâm triển lãm đi ra bên ngoài, chuẩn bị đi phụ cận ăn cơm.

Lúc này, điện thoại của Tiểu Nam lại rung một cái, là tin nhắn WeChat.

Đàm Minh đứng ở bên người tiểu Nam, vừa lúc nhìn thấy, là mẹ của Tiểu Nam gửi tới một tấm hình, hình quá nhỏ, hẳn nhìn không rõ lắm, chỉ mơ hồ nhìn

thấy là ảnh chụp trong nhà, còn có bóng dáng của một cô gái.

Hắn đang muốn nhìn kỹ, Tiểu Nam đã nghiêng người đi.

Không bao lâu sau, Tiểu Nam lộ ra thần sắc hơi hơi kinh ngạc.

Lúc này, Kỳ Hinh hỏi: "Lão đại, chúng ta ăn cái gì? Thịt nướng?"

Trương Đông: "Một phiếu ủng hộ thịt nướng!"

Đàm Minh: "Hai phiếu!"

Tiểu Nam nói: "Ừm."

Tới cửa hàng thịt nướng, bốn người ngồi xuống, Đàm Minh rất nhanh phát hiện số lần nhìn điện thoại của Tiểu Nam hơi nhiều, mỗi lần nhìn đều có biểu tình không quá giống nhau, chờ người phục vụ bung thịt nướng lên, anh bỗng nhiên thu hồi di động, làm như đang thỏa hiệp cái gì đó, ngón tay gõ gõ mặt bàn: "Chúng mày ăn đi, tiền tính vào quỹ của xã đoàn, tao về trước."

.....

Lê Trà Trà đi từ trong phòng trên lầu hai ra.

Cô mặc một bộ váy phức tạp dày nặng đi xuống cầu thang, đoan trang lại rụt rè đứng ở trước thang lầu, hướng về phía Chân Bảo nữ sĩ cười nhẹ. Đôi mắt của Chân Bảo nữ sĩ sáng lên: "Bộ váy này cũng đẹp quá nè, kích thước rất vừa vặn, giống như là tiểu công chúa bước ra từ tranh sơn dầu vậy, di Lâm, đem cái mũ dạ nhỏ lần trước tôi mua lại đây, cái mà có đính hoa oải hương ấy."

Di Lâm rất nhanh mang mũ dạ nhỏ tới.

Chân Bảo nữ sĩ cong mắt cười: "Đẹp giống y như trong tưởng tượng của di, trước kia di luôn muốn trang điểm cho con gái, hôm nay cuối cùng cũng thực hiện được tâm nguyện rồi." Nói xong, Chân Bảo nữ sĩ lại cầm điện thoại lên chụp cho Lê Trà Trà mấy tấm. Lê Trà Trà giống như một người mẫu chuyên nghiệp, bày ra đủ loại tư thế.

Chờ sau khi Chân Bảo nữ sĩ chụp xong, Lê Trà Trà lại cười cười nói: "Bên trên còn mấy bộ nữa, để cháy đi thay bộ khác."

Nói xong, Lê Trà Trà lại xách váy đi lên lầu.

Thời điểm Tiểu Nam vào nhà vừa lúc nhìn thấy Lê Trà Trà mặc một bộ lễ phục hở vai chậm rãi đi xuống, màu chủ đạo của lễ phục là màu khói, có năm sáu tầng sa mỏng, mặt trên là chỉ bạc thêu thành hình trăng sao, bộ lễ phục này thiết kế kiểu bó eo, bó đến vòng eo nhỏ của Lê Trà Trà, dùng một tay cũng có thể ôm trọn.

Tóc cô để sang một bên, lộ ra cái cổ trắng nõn thon dài cùng xương quai xanh rõ ràng.

Mười ngày huấn luyện quân sự cô cũng không bị phơi đen, khuôn mặt trắng nõn hồng nhuận, ngay cả da thịt lộ ra cũng trắng đến mức phát sáng.

Cô nâng váy, chậm rãi đi xuống, ngẩng đầu hơi cong mi, mặt mày như có tinh quang lưu chuyển.

.....

Chân Bảo nữ sĩ lập tức đứng lên.

"Cái phong cách này cũng hợp quá này! Trà Trà lớn lên xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp..." Nói, lại cảm lấy di động "crack crack" chụp vài tấm. Sau khi chụp xong, di Lâm mới nhẹ giọng nhắc nhở: "Thiếu gia đã trở lại."

Lúc này, Chân Bảo nữ sĩ mới hậu tri hậu giác nhìn sang con trai nhà mình, kinh ngạc hỏi: "Không phải con nói không về sao?"

Tiểu Nam rời ánh mắt khỏi người Lê Trà Trà, nói: "Trong nhà còn cái gì không ạ?"

Chân Bảo nữ sĩ hỏi: "Con ăn cơm không?"

Tiểu Nam: "Ăn."

Chân Bảo nữ sĩ lại nói: "Ăn thì tốt, bảo di Lâm hâm nóng cơm lại đi, trong nhà có đủ đủ tuyết cấp hầm tổ yến, mùa hè nóng, uống rất thích hợp đấy." Bà lại cười cười nhìn Lê Trà Trà nói: "Sáng sớm hôm nay Trà Trà đã tới đây chơi với mẹ, quả nhiên con gái mới là tiểu áo bông tri kỷ, đâu như con, cả ngày cũng chả thấy bóng dáng. A Nam, con mau tới đây nhìn một cái, mẹ nói Trà Trà mặc gì cũng đẹp, người thật so với trong ảnh chụp còn đẹp mắt hơn. Phong cách gì con bé cũng có thể không chế được, mấy bộ này ban nãy chưa kịp gửi cho con, con nhìn cái này đi, lúc mẹ mua nó liền cảm thấy nó rất hợp với Trà Trà, hiện tại mặc vào, không chỉ vừa người mà còn có loại khí chất không dính khói lửa nhân gian nữa kìa, con xem, có phải rất đẹp hay không?"

Tiểu Nam lại nhìn sang, đối mặt với tầm mắt của Lê Trà Trà.

Anh dịch chuyển ánh mắt đi, nhàn nhạt nói: "Tạm được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Editor: Shmily

Chân Bảo nữ sĩ giận dữ Tiểu Nam, liếc mắt một cái, nói: "Con cùng cha con đều như nhau, thẩm mỹ đều y hệt, Trà Trà xinh đẹp như vậy còn nói là tạm được cái gì. Trà Trà, đừng nghe nó nói bậy. Đứa con này của di chưa bao giờ nói được cái gì hay ho cả, thẩm mỹ cùng người bình thường cũng không giống nhau, con nhìn râu của nó đi, di đã nói nó cạo đi rồi mà vẫn không chịu cạo."

Tiểu nam nói: "Con là người có thẩm mỹ."

Chân Bảo nữ sĩ: "Được được được, con có thẩm mỹ, mẹ tôn trọng sở thích của con. Lần tới đừng có cãi nhau với cha con nữa, cả hai người đều có tính nóng nảy như nhau, chẳng khác gì pháo cả, động một chút liền nổ."

Lê Trà Trà ở một bên an an tĩnh tĩnh lắng nghe, bên môi treo nụ cười mỉm, giống như búp bê sứ tinh xảo.

Chờ Chân Bảo nữ sĩ nói xong, Lê Trà Trà mới đứng lúc nói một câu: "Di, con đi lên thay quần áo, ánh mắt di thật tốt, âu phục con cũng rất thích, lúc vào phòng, con liếc mắt liền nhìn thấy một bộ âu phục."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Được, con không cần nghỉ ngơi một chút sao? Đều thay quần áo hai tiếng rồi."

Lê Trà Trà nói: "Không sao ạ, con không mệt, thay quần áo rất thú vị!"

Lúc này Chân Bảo nữ sĩ mới nói: "Được, khi nào mệt thì ngồi xuống uống trà."

Lê Trà Trà nhẹ nhàng gật đầu.

Chờ Lê Trà Trà lên lầu vào phòng, Chân Bảo nữ sĩ mới nhìn Tiểu Nam: "Không phải nói đi xem triển lãm sao? Buổi tối có ở lại ăn cơm không?" Mới nói xong, di động của Chân Bảo nữ sĩ liền vang lên, bà nghe điện thoại, trên mặt hàm chứa vài phần nhu ý, chờ trò chuyện kết thúc mới nói với Tiểu Nam: "Con có muốn ở lại cũng không được, tối nay cha con hẹn mẹ đi nhà ăn Michelin mới mở rồi, con mang theo Trà Trà ra ngoài ăn cơm đi."

Tiểu Nam không đồng ý, cũng không cự tuyệt, chỉ nói: "Nói sau đi."

Nói xong, anh vẫy vẫy tay: "Mẹ, con về phòng đây." Lúc lên lầu, vừa đứng gặp phải Lê Trà Trà từ trong phòng đi ra.

Lần này cô đổi một bộ âu phục màu hồng nhạt, cả bộ âu phục này lẫn cái váy màu hồng nhạt lúc này, quả thực đều là phong cách yêu thích của Chân Bảo nữ sĩ. Bất quá mặc ở trên người của cô lại hết sức có cảm giác thiếu nữ. Hiện giờ thái độ của cô khác hẳn với bộ dáng ngoan ngoãn dưới phòng khách, có vài phần câu nệ gật đầu với anh, không giả giọng nữa, dùng giọng nói tự nhiên khách sáo chào anh: "Học trưởng."

Tiểu Nam khẽ nhún mày hỏi cô: "Tối lúc nào?"

Lê Trà Trà đáp: "8h sáng nay."

"Ồ."

Tiểu Nam cũng không nói thêm gì nữa, xoay người vào phòng, lúc sau cũng không ra ngoài thêm lần nào. Thẳng đến lúc chạng vạng tối, khi Chân Bảo nữ sĩ nói muốn ra ngoài ăn cơm, anh mới chậm rãi đi ra.

Lê Trà Trà đã thay lại quần áo của mình, đơn giản là váy liền áo của những cô gái nhà bên, đứng ở cửa cười ngọt ngào, vẫy tay chào tạm biệt Chân Bảo nữ sĩ.

Chân Bảo nữ sĩ sờ sờ đầu cô, lại nói với Tiểu Nam "A Nam, cuối tuần về nhà ăn cơm đây."

Tiểu Nam ậm ờ một tiếng.

Lúc này Chân Bảo nữ sĩ mới ngồi lên xe rời khỏi biệt thự.

Lê Trà Trà nói: "Học trưởng, em trước..."

Tiểu Nam hoàn toàn không cho cô có cơ hội nói chuyện, cắt ngang: "Đi thôi, ăn cơm, cửa hàng tôi chọn."

.....

Tiểu Nam ăn cơm từ trước đến nay vẫn luôn không kén chọn, nói là tiệm cơm nhưng kỳ thật cũng chỉ là tùy tiện chọn một quán rượu gần nhà, ăn mấy món rau xào đơn giản. Quán rượu vẫn được tính là sạch sẽ, bất quá làm ăn không được tốt, tới giờ cơm tối rồi mà cũng không có lấy một bàn có khách, chỉ có Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà.

Tiểu Nam cầm thực đơn đưa cho cô.

"Nhìn xem muốn ăn cái gì."

Lê Trà Trà không phải quá quen với việc đơn độc ở cùng với Tiểu Nam, cứ có cảm giác không hiểu anh, cũng không biết nên dùng gương mặt gì để đối diện với anh. Cân nhắc một hồi, quyết định tốc chiến tốc thắng: "Em ăn một phần cơm sườn heo chua ngọt."

Tiểu Nam hỏi: "Thế thôi?"

Lê Trà Trà nói: "Thế thôi."

"Được." Tiểu Nam lấy thực đơn về, tùy ý quét qua vài lần, gọi chủ quán lại đây gọi món: "Gà xào ớt, thịt băm xào ớt xanh, trứng gà xào cà chua, canh cá trích đậu hũ, hai bát cơm, lại thêm một phần cơm sườn heo chua ngọt."

Thời gian gọi món không đến 30s.

Trí nhớ của Lê Trà Trà rất tốt, nếu như cô nhớ không nhầm thì tất cả món anh chọn đều là những món theo thứ tự ở đầu thực đơn.

Chủ quán đáp một tiếng, liền đi làm đồ.

.....

Hai người ngồi đối mặt với nhau.

Lê Trà Trà không biết nên nói gì cho nên chỉ trầm mặc.

Ba ba Tiểu Nam cũng trầm mặc.

Quán rượu không có người, bàn duy nhất có khách thì lại chẳng ai nói lời nào, chỉ có tiếng vang "ong ong" của quạt điện.

Tiểu Nam thật sự không có kinh nghiệm đơn độc ở chung với con gái, đối mặt cùng Lê Trà Trà nhìn nhau năm, sáu phút, nội tâm mới chửi bậy một tiếng "Shit", chỉ cảm thấy đầu óc mình như bị úng nước. Lại qua một lúc sau, Tiểu Nam mặt vô biểu tình lên mạng tra ~ Làm thế nào để ở chung được với cô gái nhỏ?

Sau đó, rốt cuộc mới mở miệng nói câu đầu tiên.

"Thành tích như thế nào?"

Lê Trà Trà ngạc nhiên ngẩng đầu, một lúc sau mới mông lung trả lời: "Thành... thành tích thi đại học sao? Không... không tệ lắm."

"Học kỳ mới có tính toán gì không?"

"... Học tập thật tốt?"

"Nghe mẹ tôi nói, cô biết nhảy? Tới triển lãm..." Dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn bình luận trên điện thoại, nói tới chỗ này, đột nhiên im bặt. Nội tâm Tiểu Nam phê phán một câu: Đệt, cái vấn đề chó má gì thế này. Nhưng mà lời đã nói ra, thu lại cũng không tốt lắm, anh cố gắng nói tiếp: "... Lần trước ở quán bar, cô nhảy cũng không tệ."

Lê Trà Trà: "... Cảm ơn."

Hình như lại nghĩ đến cái gì, Tiểu Nam nói tiếp: "Quán bar nhiều người hỗn tạp, một cô gái như cô ít tới những nơi như vậy thôi, muốn đi cũng phải tìm người đi cùng, có biết hay không?"

Đại khái là kinh nghiệm người cha này tự mình nghiệm ra, tuy rằng anh cũng không thông thạo lắm, nhưng cũng có thể hiểu ra được.

Tiểu Nam đã thực sự đảm đương trọng trách của nhân vật người cha này.

"... Đi quán bar không được ăn mặc hờ hang như vậy."

"... Mang theo gây chích điện mọi lúc mọi nơi, có ý thức phòng bị là không tệ, nhưng nếu thật sự gặp phải người bắt lương thật thì với sức của cô cũng không thắng được đám người đó đâu, lần sau vẫn đừng nên đi ra chỗ đó."

"... Không phải nói đi quán bar là không tốt, nhưng một tiêu cô nương như cô nên tự ý thức về vấn đề an toàn của bản thân."

.....

Tiểu Nam phảng phất là tìm được cảm giác, nói rất chi là đỉnh đặc với Lê Trà Trà.

Chờ đồ ăn lên, Lê Trà Trà lấy đũa chọn sườn heo chua ngọt, ăn một miếng liền không đụng vào nữa, chỉ ăn com bên cạnh.

Tiểu Nam vốn dĩ đang muốn nghiêm túc nói "Không được kén ăn", nhưng nhìn thấy thần sắc uể oải của Lê Trà Trà, lời đến miệng anh cũng không nói ra được thành lời nữa. Anh không dấu vết mà dịch chuyển mấy đĩa thức ăn tới trước mặt Lê Trà Trà. Lê Trà Trà chỉ ăn một miếng cũng không ăn nữa, tiếp tục ăn sườn trong đĩa của mình.

Tiểu Nam nếm nếm, cảm thấy hương vị cũng không đến nỗi nào, không đến mức khó ăn chỉ ăn có một miếng chứ.

Anh không hề có động tác.

Hai người tiếp tục trầm mặc ăn com.

Hai mươi phút sau, Tiểu Nam đem đồ ăn trên bàn ăn sạch sẽ, đĩa com của Lê Trà Trà vẫn còn thừa lại một nửa.

Lê Trà Trà nói: "En ăn no rồi, anh..." Nhìn thấy đồ ăn trước mặt đều không còn, cô lại sửa lại lời nói: "Chúng ta tính tiền đi?" Vừa lúc thiếu nợ người ta, lấy tiền trả người ta cũng được, thấy Tiểu Nam không có động tác gì, Lê Trà Trà vội vàng chạy đi ra quầy tính tiền, nhìn giá cả, không nhiều không ít vừa vặn 200 tệ, cô lập tức lấy điện thoại ra để ông chủ quét mã QR.

Từ đầu tới đuôi, Tiểu Nam cũng không tranh với cô, ngồi ở tại chỗ không động.

Lê Trà Trà tính tiền liền cảm thấy mỹ mãn, nội tâm nôn nóng khi thiếu nợ người khác rốt cuộc cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cô sợ Tiểu Nam lại trả tiền cho cô, cho nên liền lập tức nói: "Lần trước anh đưa em tới phòng y tế, em cũng chưa nói cảm ơn anh. Vẫn luôn muốn mời anh đi ăn com, hôm nay vừa lúc, học trưởng, anh đừng khách khí."

Lời nói khách sáo của cô nói hết sức lưu loát.

Tiểu Nam nhớ tới Lê Trà Trà ở quán bar hôm ấy, cũng là một người giỏi ăn nói, một chút cũng không có bộ dáng của bé ngoan.

Anh khẽ nhếch cằm hỏi: "Trong lòng thoải mái rồi?"

Lê Trà Trà sùng sốt.

Tiểu Nam: "Được rồi, trong lòng thoải mái là được, lần sau không cần lấy lòng mẹ tôi, mẹ tôi bắt cô lẩn lộn như thế rồi cũng sẽ cảm thấy mệt, đi thôi." Anh đứng lên, hình như nghĩ tới chuyện gì, lại hỏi: "Ăn no chưa?"

Lê Trà Trà gật đầu.

Không ngờ Tiểu Nam lại nhần lại mày.

Lê Trà Trà hỏi: "Làm sao vậy?"

Tiểu Nam nói: "Cô ngồi ở chỗ này, đừng chạy loạn, chờ tôi một lát." Nói xong, Tiểu Nam nhanh chóng rời khỏi quán rượu. Phụ cận có một cửa hàng bán bánh kem rất tinh xảo, là thứ bánh yêu thích của Chân Bảo nữ sĩ, Tiểu Nam ngẫu nhiên sẽ bị bà sai đi mua bánh kem, cũng không biết là nó đắt hay là do nó tiện, Tiểu Nam đối với tiền không có khái niệm gì, 200 tệ có thể mua được một cái bánh kem lớn bằng bàn tay, nhân viên cửa hàng sẽ đặt nó vào trong một chiếc hộp xinh đẹp, mỗi lần Chân Bảo nữ sĩ thấy đều phải khen một lần.

Tiểu Nam quét mắt nhìn bánh kem trước mặt, như sắp bị đủ loại màu sắc của bánh làm cho mù mắt.

Nhân viên cửa hàng cũng là người mới, thấy dáng vẻ của Tiểu Nam liền hỏi: "Mua cho bạn gái của ngài sao?"

Tiểu Nam: "Không phải."

"Ngài có yêu cầu gì không, tôi có thể giúp ngài. Bánh kem của tiệm chúng tôi thật sự không tệ chút nào, trang trí theo phong cách mộng mơ, rất nhiều người nổi tiếng đều yêu thích. Nếu ngài theo dõi douyin của Tiểu Hồng thì nhất định có thể thường xuyên nhìn thấy nó, không có cô gái nào có thể cưỡng lại được."

Tiểu Nam nhìn giá cà, gần 400 tệ một cái bánh kem, nói: "Chọn nó đi."

Nhân viên cửa hàng hỏi: "Có cần viết thiệp mừng không? Chỗ chúng tôi có phục vụ viết thiệp mừng hộ ạ."

Tiểu Nam nhìn những cái thiệp màu sắc rực rỡ, xem đến mắt cũng đau, bất quá tiểu cô nương Lê Trà Trà kia có lẽ thích mấy loại đồ sắc sỡ này, vì thế liền nói: "Cái này đi."

"Ngài muốn viết cái gì?"

Tiểu Nam nói: "Học hành tiến bộ."

Tác giả có lời muốn nói: Thời gian Nam ca cạo râu đếm ngược, bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Editor: Shmily

Hộp bánh kem xinh xắn đặt trước mặt Lê Trà Trà, bên trên còn cài thêm một tấm thiệp màu hồng nhạt, viết sáu chữ: Chúc cô học tập tiến bộ.

Lê Trà Trà ngốc luôn rồi.

Tiểu Nam nói: "Mở ra."

Lê Trà Trà cời dải lụa buộc hộp ra, bên trong là một cái bánh kem vừa tinh xảo vừa xinh đẹp.

Lê Trà Trà càng ngốc.

Tiểu Nam nói: "Người khác đưa, tôi không ăn mấy thứ trẻ con đó, ở trong tay tôi cũng sẽ bị ném đi thôi, cho cô, ăn hay vứt đều được." Ngừng một lúc lại nhìn nhạ nói: "Coi như là quà tặng kèm."

Tiểu Nam vừa nói như vậy, Lê Trà Trà lại không có cách nào cự tuyệt, mắt nhìn bánh kem bơ tuyết trắng, quả thực rất mê người, cô nuốt một ngụm nước bọt.

Tiểu Nam thấy thế, không dấu vết hừ một tiếng.

... Cô gái nhỏ quả nhiên là thích loại đồ trẻ con này.

Anh lại chêm thêm một câu: "Cô xem rồi làm đi, ném đi cũng được."

Lê Trà Trà nói: "Em sẽ mang về phòng ngủ."

Tiểu Nam ậm ờ một tiếng.

Nhưng vào lúc này, di động Lê Trà Trà vang lên, Tiểu Nam thấy cô cúi mắt nhìn màn hình di động, mặt mày lại hiện lên biểu tình quen thuộc, giống hệt như cái ngày cô đứng trên bãi biển. Rất nhanh, Tiểu Nam liền thấy cô trực tiếp cúp điện thoại.

Lê Trà Trà nói: "Học trưởng, em về trước."

Tiểu Nam nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi: "Về trường?"

Lê Trà Trà nói: "Dạ."

Tiểu Nam nói: "Tôi gọi tài xế trong nhà tới đón, vừa lúc tôi cũng muốn về đó, tiện đường mang cô đi một đoạn, miễn cho mẹ tôi lại nói tôi không biết đưa con gái trở về..."

Nghe anh nhắc tới Chân Bảo nữ sĩ, lời nói "Em tự bắt xe được rồi" của Lê Trà Trà đã đến miệng đang phải nuốt xuống.

.....

Không lâu sau, xe tới.

Lê Trà Trà xách theo bánh kem ngồi ở ghế sau, Tiểu Nam ngồi ở bên cạnh cô.

Trong xe vô cùng an tĩnh.

Lê Trà Trà vẫn luôn nghiêng đầu nhìn cảnh vật về đêm bên ngoài không ngừng lùi lại.

Tiểu Nam cúi đầu nhìn di động.

Chân Bảo nữ sĩ đã nhắn một tin WeChat tới đây, hỏi: [Có đưa Trà Trà đi ăn tối không đấy?]

Tiểu Nam trả lời một câu: [Có.]

Chân Bảo nữ sĩ rất vừa lòng, lại nói: [Đưa Trà Trà về trường.]

Tiểu Nam trả lời: [Đang trên đường.]

Chân Bảo nữ sĩ hỏi: [Thật hay giả? Con trai của tôi hôm nay nghe lời như thế sao? Chụp cái ảnh cho mẹ xem nào.]

Tiểu Nam: [?]

Chân Bảo nữ sĩ: [Ảnh chụp.]

Một lát sau, có một tin nhắn thoại được gửi tới.

Tiểu Nam click mở.

Thanh âm nghiêm khắc của cha anh vang lên: "Mẹ mày nói chụp thì chụp đi."

Tiểu Nam lười cãi nhau với cha mình, cầm điện thoại mở ra camera hướng về phía Lê Trà Trà chụp một tấm. May mắn điện thoại lúc chụp không phát ra âm thanh, hơn nữa Lê Trà Trà đang nhìn ra bên ngoài cửa sổ, căn bản không chú ý tới anh.

Tiểu Nam đem ảnh chụp gửi cho Chân Bảo nữ sĩ, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Anh lại không xem điện thoại nữa, trực tiếp ném qua một bên, miễn cho Chân Bảo nữ sĩ lại đưa ra một ít yêu cầu kỳ quái gì. Một lát sau, cũng không biết nghĩ tới cái gì, Tiểu Nam lại cầm lấy di động, mở album ra, nhìn ảnh chụp mình vừa chụp.

Sắc trời đã đen, chụp ảnh bên trong xe cơ hồ nhìn không rõ gì cả, chỉ có thể mơ hồ nhìn được hình dáng cô.

Lê Trà Trà đầu tóc đen nhánh, lúc này để xõa ra, cơ hồ là hòa làm một với màn đêm, để lộ ra vài phần cô độc.

Ánh mắt Tiểu Nam rời khỏi ảnh chụp, dừng ở trên người cô.

Cô vẫn luôn dựa sát vào cửa sổ xe, vốn lớn lên đã nhỏ bé, lúc này dựa sát vào cửa xe liền lập tức để lộ một khoảng trống lớn giữa hai người. Cô cũng không nhúc nhích, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, giờ khắc này nhìn cô tựa như là một búp bê không có sinh khí.

.....

Di động Lê Trà Trà vang lên vài tiếng, bốn, năm tin nhắn được gửi tới, là của Lê Bách và Văn Hương.

[Tại sao không nhận điện thoại của mẹ?]

[Cứ cho là mẹ gọi tới con không nhận được, nhưng nhìn thấy cũng không biết gọi lại sao?]

[Lê Trà Trà, con mới lên đại học có mấy ngày, điểm lễ phép cơ bản này cũng quên hết rồi hả? Thấy được tin nhắn thì gọi lại ngay cho mẹ, mẹ có việc hỏi con.]

[Trà Trà, mẹ con rất bận, ba ba của con cũng không có nhiều thời gian, chúng ta nhọc lòng như vậy là vì cái gì chứ? Còn không phải vì con sao? Đừng khiến mẹ con phiền lòng thêm nữa, lát nữa mẹ con còn một tiết mục phải diễn, nhận được tin nhắn thì gọi lại cho mẹ biết chưa.]

.....

Lê Trà Trà đọc xong tin nhắn, điện thoại lại vang lên một lần nữa.

Màn hình hiển thị ~ Văn Hương.

Lê Trà Trà tạm dừng vài giây, tiếng chuông hệ thống vang lên càng thêm chói tai. Cô nháp môi, nhận điện thoại. Điện thoại vừa được tiếp thông, đầu bên kia đã truyền tới tiếng nói dịu dàng của Văn Hương. Lê Trà Trà đã tập thành thói quen, thời điểm mà mẹ mình có thanh âm dịu dàng như vậy chắc chắn là ở bên cạnh có người khác.

"Tại sao không nghe điện thoại của mẹ? Mẹ lo cho con lắm đấy."

Lê Trà Trà kéo kéo môi, đáp một tiếng.

Văn Hương lại nói: "Phát sinh chuyện gì sao?"

Lê Trà Trà nói: "Không có."

Văn Hương hỏi: "Thế thì tại sao không nghe điện thoại của mẹ?"

Lê Trà Trà: "Không nhìn thấy."

Lúc này Văn Hương mới bỏ qua, ôn hòa nói: "Mẹ nghe nói gần đây con cùng Tiểu phu nhân quan hệ không tồi..." Đầu bên kia điện thoại vang lên thanh âm của một người khác, cũng không biết là đang nói gì, chỉ nghe thấy Văn Hương cười khê: "Nào có! Trà Trà nhà tôi chính là khiến người ta yêu thích như vậy, phải, tháng sau sẽ tiến tổ, Tiểu gia đầu tư nha..."

Nghe đến mấy lời này, Lê Trà Trà theo bản năng liếc mắt nhìn Tiểu Nam ở bên cạnh.

Sắc mặt cô bất giác nóng lên.

Tuy rằng biết Tiểu Nam không nghe thấy lời nói của mẹ mình, thế nhưng cứ nghĩ tới hành động của cha mẹ liền cảm thấy vô cùng mất mặt trước mặt anh.

Văn Hương lại nói: "Trà Trà, mẹ bận chút việc, nhớ phải ở chung thật tốt với con trai Tiểu gia nữa đấy."

Nói xong, Văn Hương liền cúp điện thoại.

.....

Lê Trà Trà nắm chặt di động, vẫn duy trì tư thế bất động.

Qua một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi buông di động xuống, rũ đầu.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay là một chương ngắn, ngày mai sẽ bù. Cảm ơn các tiểu thiên sứ a~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Editor: Shmily

- - - - -

Lúc Lê Trà Trà trở lại phòng, Cố Diễm đang nói chuyện video với cha mẹ.

Điện thoại được dựng ở trên bàn, bên trong là hai gương mặt hòa ái dễ dàng, nhìn có chút lớn tuổi, bất quá đều rất hiền từ, nhìn vô cùng bình dị gần gũi. Thấy Lê Trà Trà, mẹ Cố liền cười túm túm mở miệng: "Diễm Diễm, đây là bạn cùng phòng Trà Trà của con sao? Tiểu cô nương lớn lên thật xinh đẹp."

Cha Cố cũng mỉm cười theo.

Cố Diễm lập tức nghiêng người qua một bên, để camera thu lại rõ ràng gương mặt của Lê Trà Trà hơn, cô ấy xoay đầu nói: "Trà Trà, cậu về rồi, tớ đang nói chuyện video với cha mẹ, vừa nãy còn nhắc tới cậu xong đấy." Nói xong lại hướng về phía cha mẹ mình nói: "Con nói rồi mà, Trà Trà rất xinh đẹp, mấy mình tính hai người nhìn thấy trên TV cũng chưa chắc xinh đẹp bằng cậu ấy đâu."

Mẹ Cố: "Trà Trà có rảnh thì tới nhà của dì chơi nhé, dì nấu cơm cho con ăn, tay nghề của dì không tồi, Diễm Diễm ăn từ nhỏ tới lớn cũng chưa từng chê câu nào."

Lê Trà Trà nhìn điện thoại cô ấy, gật gật đầu nói: "Con chào chú, dì."

Mẹ Cố: "Chào con, chào con, ngày thường nhờ cháu chiều cố Diễm Diễm một chút, nó bị chúng ta chiều quá, cái gì cũng không biết."

Cố Diễm: "Mẹ! Làm gì có chuyện cái gì con cũng không biết chứ!"

Mẹ Cố: "Được được được, là mẹ sai rồi, Trà Trà, hai tiểu cô nương các con ở chung một phòng, bình thường có thể giúp đỡ lẫn nhau nhiều hơn."

Cha Cố: "Tục ngữ có câu, 'ở nhà dựa vào cha mẹ, ra ngoài dựa vào bạn bè', hai đứa ở cùng một phòng, hiện tại chính là chị em thân thiết."

Cố Diễm: "Ai nha! Cha! Mẹ! Hai người cứ nói mãi!" Nói xong, cô lại quay sang Lê Trà Trà nói: "Trà Trà, tớ nói chuyện với cha mẹ một lát, tý nữa nói với cậu sau nhé."

Lê Trà Trà đáp một tiếng, cô đem bánh kem để trên bàn, đôi mắt hơi rũ.

Chỉ nghe thấy phía sau vang lên thanh âm quan tâm săn sóc của mẹ Cố.

"... Huấn luyện quân sự có vất vả không con? Mặt nhỏ đã phơi thành cái bộ dáng này, mẹ có một cái phương thuốc cổ truyền, dùng nửa tháng là da có thể trắng nõn trở lại. Có muốn mẹ nấu cho con một bát không."

"... Tiền đủ dùng chứ? Không đủ cứ nói với ba ba, ba ba sẽ chuyển cho con. Không đủ nhất định phải nói biết chưa, đừng có tự mình chống đỡ. Hiện tại việc quan trọng nhất của con chính là học tập thật tốt, đừng đi làm ở bên ngoài không thể kiếm được bao nhiêu cả, còn vất vả nữa. Biết không hả? Không đủ tiền nhất định phải nói với cha mẹ, con là con gái duy nhất của cha mẹ, về sau tiền đều cho con hết, đừng tiếc tiền, muốn ăn cái gì thì mua cái đó, đừng cứ ăn đồ của canteen, đồ ăn trong trường con toàn đồ ăn nhanh, đối với thân thể không tốt, có điều kiện thì..."

"Đừng có nghe cha con nói thế, ông ấy chỉ ước có thể dọn đến gần đại học A, mỗi ngày nấu cơm cho con, ai da, nhìn con gái của mẹ kìa, sao lại gầy như vậy chứ, ăn nhiều một chút con nhé, con gái phải nhiều thêm thịt mới đẹp được."

.....

Lê Trà Trà không tiếng động nghe.

Cố Diễm gọi xong video đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Cô ấy vừa xoay người liền thấy Lê Trà Trà đang thu dọn đồ vật, nhét một đôi giày cao gót vào trong túi. Cố Diễm hơi sững sốt, hỏi: "Trà Trà, cậu làm gì thế? Một tiếng nữa là đến giờ gác cổng, cậu muốn ra ngoài sao?"

Lê Trà Trà đáp: "Ừm, nhà tớ có chút việc, tớ muốn ra ngoài một chuyến, đêm nay sẽ không về."

"Ồ, có quan trọng không?"

"Chút việc nhỏ thôi, sáng mai tớ sẽ về, lớp học vi phân và tích phân cậu giúp tớ để dành chỗ nhé." Hình như nghĩ đến cái gì, cô lại nói: "Cậu có muốn ăn bánh kem không, bánh kem tớ để ở trên bàn cậu cứ tự nhiên ăn đi, người khác đưa."

Cố Diễm vừa nghe, vội vàng nói: "Được rồi, cậu nhanh đi đi, có việc thì gọi điện thoại cho tớ."

Lê Trà Trà gật đầu.

.....

Đàm Minh dưới sự gài gắm của bạn học cùng khoa, đi đưa tư liệu lớp học cho nữ sinh trong khoa.

Một trạch nam như Đàm Minh, cơ bản là không hề dính dáng đến chuyện cùng bạn gái đứng dưới lầu ký túc xá nữ anh anh em em nói chuyện tình yêu. Học hơn hai năm đại học rồi mà cậu ta vẫn chưa từng được đặt chân vào ký túc xá, mỗi lần đi qua đều bước rất nhanh, chỉ sợ nhìn thấy cảnh tượng ngược cầu độc thân gì.

Hôm nay vẫn là đi vào buổi tối!

Buổi tối!

Bốn bỏ năm lên!

Tương đương với một lần có cơ hội nói chuyện yêu đương!

Đàm Minh vui sướng rạo rực đứng ở dưới lầu chờ nữ sinh trong khoa xuống dưới, nơi này muỗi con nhiều, nhưng Đàm Minh cũng không ngại một chút

nào, dưới bầu trời sao lấp lánh ánh trăng mong chờ họ xuống, đem tư liệu hoàn hảo trao tận tay nàng, đạt được một tiếng cảm ơn vừa ôn nhu vừa lễ phép.

Đàm Minh nghĩ đến thời đã hưng phấn tới mức muốn hét chói tai, nhìn theo bóng dáng cô gái đi lên lầu, đứng thật lâu cũng không muốn rời đi, cảm nhận dư vị một hồi lâu, rốt cuộc bị muỗi cắn đến không chịu được mới lủi lủnh xoay người.

Lúc quay người lại, Đàm Minh suýt chút nữa bị dọa sợ đến hồn bay phách lạc.

Nam ca đứng ở dưới bóng cây trước cửa ký túc xá nữ, đèn đường bên kia hông rồi, toàn bộ chỗ đó đều đen nhánh một mảnh, duy chỉ có ánh sáng đỏ tươi từ đầu thuốc lá le lói ở trên tay anh.

Đàm Minh lắp bắp: "Nam Nam Nam Nam Nam Nam ca?"

Tiểu Nam: "Hừm."

Đàm Minh tiếp tục lắp bắp: "Anh anh anh anh thấy hết rồi?"

Tiểu Nam: "Ừm."

Đàm Minh yếu ớt giải thích: "Em em em em em chỉ là ở đây phát phát phát ngốc một chút, tuyệt đối không có nghĩ đến chuyện gì kỳ quái cả. Em em em em chính là đi đưa tư liệu cho bạn học nữ trong khoa, không có bồ nào chuyện linh tinh gì cả.... em em em em em..."

Nói đến chỗ này, Đàm Minh liền giật mình hỏi: "Không đúng, Nam ca, anh đứng ở dưới lầu ký túc xá nữ làm gì?"

Tiểu Nam: "Hút thuốc."

Đàm Minh: "Cái thao tác gì thế này?"

Tiểu Nam: "Hút thuốc."

Đàm Minh: "Không, Nam ca, sao anh lại hút thuốc ở dưới lầu ký túc xá nữ? Là muốn làm cho mấy đôi tình nhân tú ân tú ái ngộp chết sao?" Suy nghĩ của Đàm Minh thật đúng là khác người, lại nói: "Chẳng lẽ anh muốn dùng mùi thuốc lá ngộp chết con muỗi, làm cho các đôi tình nhân tú ân tú ái thoải mái dễ chịu hơn à? Nam ca, anh quả thực là quá tốt, em..."

Còn chưa nói xong, một lực đạo bỗng nhiên truyền đến.

Đàm Minh bị Tiểu Nam kéo đến một bên, đồng thời, anh đem tàn thuốc dập tắt.

Đàm Minh hốt hoảng: "Nam ca, anh..."

Tiểu Nam trầm giọng nói: "Đừng nói chuyện."

Bầu không khí nghiêm túc như vậy khiến cho Đàm Minh nháy mắt nhập vai, hấn bỏ não ra rất nhiều câu chuyện, đồng thời đánh giá xung quanh mình. Nhưng mà dưới lầu ký túc xá nữ chỉ có một, hai đôi tình nhân đang anh anh em em, khó khăn chia lìa, đại khái là bởi vì giờ giới nghiêm sắp tới rồi, cho nên lúc này ở dưới lầu cũng không có bao nhiêu người.

Cũng đúng lúc này, Đàm Minh nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi ra khỏi ký túc xá.

Chờ người đó tới gần, rốt cuộc Đàm Minh cũng nhận ra.

Là nữ thần!

Hắn dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía Nam ca.

Nhưng Nam ca vẫn có vẻ mặt nghiêm túc như cũ mà nhìn nữ thần, sắc trời quá tối, đèn đường lại hồng, hắn căn bản không thấy rõ vẻ mặt của anh. Hắn kéo kéo Nam ca, Nam ca cũng không hé răng. Thẳng đến lúc Lê Trà Trà đi ngang qua bọn họ, đi ra xa một chút, Nam ca mới có động tác.

Anh rời khỏi bóng cây, không nhanh không chậm mà đuổi kịp.

Đàm Minh cảm thấy kích thích, tung ta tung tã chạy theo Tiểu Nam, nói: "Nam ca, chúng ta làm gì vậy? Theo dõi Lê Trà Trà sao? Mà Trà Trà nữ thần sao lại cầm một cái túi lớn đi ra ngoài vào tối muộn như vậy chứ, đi đâu vậy?"

Tiểu Nam cau mày nói: "Nói ít thôi."

Đàm Minh nhìn qua, lập tức hiểu rõ, nhất thời không dám lên tiếng. Hắn quen biết Nam ca hai năm, biết được thời điểm Nam ca đang tự hỏi chính mình đều sẽ lộ ra biểu tình như vậy, ai mà quấy rầy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

.....

Ước chừng qua khoảng 15p.

Lê Trà Trà đi vào một khách sạn gần trường học.

Đàm Minh ngạc nhiên, nhin không được nói: "Chẳng lẽ nữ thần có bạn trai sao? Bạn trai cô ấy cũng quá kém cỏi rồi, mang bạn gái tới một nơi kém cỏi như vậy, em là trạch nam mà còn biết bao nhiêu loại khách sạn tốt, loại khách sạn này không cần CMT cũng có thể thuê phòng được! Nữ thần của em sẽ bị phá hỏng sao? Nam ca, anh rốt cuộc đang làm gì?"

Tiểu Nam nhìn thời gian, lại nói: "Đã nói là nói ít thôi, chờ một lát, hoặc là chờ, hoặc là đi đi."

Rốt cuộc lòng hiếu kỳ của Đàm Minh cũng chiếm thế thượng phong, lại một lần nữa ngậm miệng.

Qua nửa tiếng, Tiểu Nam bỗng nhiên nói: "Đi."

Đàm Minh "A" một tiếng, hỏi: "Không phải chúng ta ở chỗ này chờ Lê Trà Trà sao? Hay là chờ xem bạn trai của Lê Trà Trà trông như thế nào? Hay là nói Nam ca, anh không muốn đợi nữa?"

Tiểu Nam không trả lời, ngăn một chiếc xe taxi, lôi Đàm Minh đi vào, nói với tài xế: "Đi theo chiếc xe taxi có biển số 2234 ở phía trước."

Đàm Minh chẳng hiểu gì, nhìn nhìn Tiểu Nam, anh vẫn là một bộ dáng thâm trầm tự hỏi như cũ.

Rốt cuộc, xe taxi cũng dừng lại.

Đàm Minh nhìn qua, là một quán bar, không khỏi ngần ra, hỏi: "Đi quán bar?"

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

.....

Anh mang theo Đàm Minh đi vào bên trong, chọn một cái ghế dài có vị trí khuất.

Đàm Minh ngày thường vô cùng trạch, hiếm khi tới những nơi như quán bar, lúc này ngồi ở trên ghế dài, nghe âm thanh nổ bập bùng bên tai, cùng với mùi rượu cồn, cả người hẳn đều không được tự nhiên, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, cả người co quắp lại, cuối cùng chỉ đành nhìn về phía lão đại nhà mình.

Tiểu Nam đang nhìn chăm chăm về một hướng trong sân nhảy.

Đàm Minh cũng nhìn theo, lúc này mới phát hiện trong sân nhảy quần ma loạn vũ, nhìn thấy một thân ảnh chói mắt lại nóng bỏng.

Hắn lại nhìn theo tầm mắt Tiểu Nam nhìn vài lần, rốt cuộc cũng xác định.

Nam ca là đang nhìn cái thân ảnh kia!

Đàm Minh lên lýt nhấn tin cho Trương Đông với Kỳ Hinh: [Tin hot, tin hot! Đến! Đến! Nam ca tới quán bar tán gái!]

Sau khi gửi đi xong, Đàm Minh cầm lấy di động, nghĩ lên lút chụp ảnh cô gái kia, Nam ca vẫn luôn không hé răng bỗng nhiên nói: "Bỏ di động xuống."

Đàm Minh: "A?"

Tiểu Nam nói: "Đừng chụp ảnh."

Đàm Minh hỏi: "Tại sao?"

Tiểu Nam liếc hắn một cái: "Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Đàm Minh run rẩy buông điện thoại xuống.

Lúc này, Tiểu Nam lại châm một điếu thuốc, nhìn vào trung tâm sân nhảy không chớp mắt. Đàm Minh lại xem vài lần, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: "Nam ca, không phải chúng ta đi theo Lê Trà Trà sao? Sao tự nhiên lại tới quán bar rồi?"

Tiểu Nam khẽ nâng cằm.

"Đó chính là Lê Trà Trà."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Shmily

"Như cũ?"

Lê Trà Trà ngồi trên ghế nhỏ cao ở quầy bar, một tay chống cằm, mang theo vài phần lười biếng, nói: "Ừ, Bloody Mary, không có cồn."

Anh trai pha rượu cười: "Lâu rồi không thấy cô tới, tôi còn tưởng cô sẽ không tới nữa, rất nhiều người đều tới tìm tôi hỏi thăm, hỏi tôi xem có phải cô không đến đây nữa hay không. Mấy ngày hôm trước còn có người cho tôi tiền boa chỉ để hỏi thăm về hành tung của cô thôi đấy." Anh ta đùa giỡn nói: "Cô không tới, khách của quán bar chúng tôi cũng giảm đi một nửa."

Lê Trà Trà cong môi không nói chuyện, một bộ dáng không có hứng thú.

Anh trai pha rượu thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Người tới quán bar này một mình, phần lớn đều có chuyện xua, hoặc là tận tình phóng túng bản thân, hoặc là tận tình hưởng thụ sự cô độc.

Anh ta sớm đã tập thành thói quen, chẳng qua giống như tiểu cô nương trước mắt có lá gan lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy.

Lớn lên xinh đẹp như vậy, lại luôn ở một mình, đây chính là chuyện vô cùng nguy hiểm ở quán bar này, rốt cuộc thì người ở đây đều bị cồn rượu làm cho mơ hồ, làm gì có chuyện trông cậy vào việc một con quỷ rượu sẽ có lý trí thanh tỉnh chứ? Ông chủ cũng đã dặn qua anh ta, để ý tiểu cô nương này nhiều một chút, miễn cho xảy ra chuyện gì ở địa bàn của bọn họ.

Bất quá tiểu cô nương này thật sự rất may mắn, thủ đoạn đối phó với nam nhân cũng coi như thành thạo, tới nhiều lần như vậy cũng chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh trai pha chế rượu đánh giá những người xung quanh.

Ánh mắt ngo ngoe rục rịch đối với cô vẫn nhiều như cũ.

Chẳng qua....

Hôm nay lại có chút kỳ quái, dựa theo tốc độ lúc trước, ít nhất thì bây giờ phải có ba người tiến lại gần đây rồi mới phải, thế nhưng hiện tại tới một người cũng không có, phần lớn đều là ánh mắt tìm tòi cùng đánh giá mà thôi.

.....

Lê Trà Trà không chú ý tới chuyện này.

Cô uống ly Bloody Mary ngọt ngào, đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Trải qua lần phát tiết ở sân nhảy, chút xao động trong nội tâm kia đã dần dần giảm bớt, khôi phục lại bình tĩnh.

Di động của cô rung lên, trên màn hình hiển thị tin nhắn WeChat: [Chú ý an toàn.]

Cô trả lời chú Ôn một câu: [Vâng.]

Trả lời xong lại thuận tay phát cái định vị.

Cô ngẩng đầu, liếc mắt nhìn xung quanh, thấy có không ít tầm mắt quen thuộc, chẳng qua là không giống với lúc trước nữa. Ngày trước, những ánh mắt đó phần lớn đều mang theo tính xâm lược, nhưng hôm nay lại tựa hồ có chút không giống lắm.

Lê Trà Trà không để bụng, ngửa cổ uống hết một ly Bloody Mary, tính tiền, chuẩn bị rời khỏi quán bar.

.....

Đàm Minh xem thế là đủ rồi.

Hắn cũng không biết danh tiếng của Nam ca khi còn học trung học có bao nhiêu vang dội, bởi vì lúc quen biết với Nam ca thì anh đã rửa tay gác kiếm rồi, không hề đánh nhau, rất ít khi thể hiện sự tức giận ở trước mặt người khác, phần lớn đều có bộ dáng đảm đương trách nhiệm trước mặt bọn họ.

Nhưng hôm nay, Đàm Minh ở tại quán bar này xem như chứng kiến một mặt đại lão xã hội đen của Nam ca.

Hắn nhìn thấy Nam ca gọi điện thoại, không đến hai phút sau liền không ngừng có người dùng một loại tầm mắt đánh giá quét về phía bên này, hình như còn sợ sệt khi đối diện với Nam ca cho nên rất cẩn thận mà quan sát.

Sau đó hắn đi vào toilet lại nghe thấy có người ở trong thảo luận.

"... Vị lão đại trong truyền thuyết kia ở chỗ này?"

"Đúng vậy, Tiểu thiếu gia."

"Nam gia!"

"Tôi nói mà, một tiểu cô nương như thế kia làm sao lại có lá gan lớn như vậy chứ, nguyên lai là sau lưng có chỗ dựa, lại còn là tòa núi lớn nữa chứ. Sợ thật, người này tuyệt không thể trên vào."

"Nữ nhân đáng sợ."

.....

Sau khi Đàm Minh đi toilet trở về, Tiểu Nam vẫn ngồi ở ghế dài, ánh mắt lâu lâu lại dừng ở trên người Lê Trà Trà trước quầy bar.

Đàm Minh hơi há mồm, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lúc này, Nam ca ném tiền mới trên bàn, nâng mắt, nói với hắn: "Ngây ngốc cái gì, đi thôi." Hắn lại chuyển tầm mắt qua chỗ kia, quả nhiên, Lê Trà Trà đã rời khỏi quầy bar, đang hướng về cửa chính quán bar đi.

Sau đó bọn họ lại theo một đường, thẳng đến lúc Lê Trà Trà bước vào khách sạn.

Tiểu Nam đứng ở cửa khách sạn, hơi trầm ngâm.

Đàm Minh hỏi: "Nam ca, chúng ta bây giờ đi về sao?"

Tiểu Nam nói: "Về đi."

Đàm Minh như nhớ tới cái gì, còn nói thêm: "Cái khách sạn này đặc biệt loạn, lúc tối em đã nói qua với anh rồi, thuê phòng ở đây cũng không cần tới CMT, thẳng trước hình như còn thiếu chút xảy ra một vụ án. Bất quá mới xảy ra chuyện đó cho nên khách sạn hẳn là sẽ chú ý một chút. A, em nhớ rồi, em biết vì cái gì mà nữ thần chọn khách sạn này rồi, nữ thần còn chưa có thành niên, khách sạn khác chắc chắn sẽ không để cô ấy thuê phòng..."

Hắn ngáp một cái.

"Bất quá, nữ thần có cát nhân tự hữu thiên tương*, ngủ một đêm chắc cũng không có vấn đề gì đâu, Nam ca, chúng ta đi..."

*Cát nhân tự hữu thiên tương: Người thiện sẽ được trời phù hộ.

Lời còn chưa dứt, Tiểu Nam lại nói: "Mệt."

Đàm Minh đáp: "Mệt thì chúng ta trở về phòng nhanh thôi, đi từ đây về chắc cũng mất nửa tiếng, hiện tại đã sắp 1h sáng rồi..."

Tiểu Nam nói: "Lười đi, ở chỗ này ngủ, tao đi thuê một phòng."

Đàm Minh kinh ngạc đến mức con buồn ngủ bay đi hết, hỏi: "Cái... Cái gì?"

Tiểu Nam nhấc chân đi vào khách sạn.

Đàm Minh sững sốt tại chỗ một lúc, sau đó cũng đi theo vào khách sạn, vừa vào liền nhìn thấy nam ca đưa cho nhân viên lễ tân 100 tệ, hỏi: "Cô gái ban nãy lấy phòng nào, tôi muốn phòng bên cạnh."

Nhân viên quầy lễ tân mặt không đổi sắc nhận tiền, đưa cho Tiểu Nam một cái thẻ phòng.

Đàm Minh đuổi theo anh.

Chờ sau khi vào phòng, Đàm Minh lại có bộ dáng muốn nói lại thôi nhìn chằm chằm Tiểu Nam.

Giường trong phòng là giường đôi.

Hai tay Tiểu Nam khoác ra sau đầu, nằm ở trên giường, chân dài gác lên nhau, hơi nhắm mắt. Qua một hồi lâu, anh mới mở mắt ra, nhìn Đàm Minh: "Nhìn cái gì? Không ngủ thì tự mình đi về đi."

Đàm Minh nuốt nước miếng, hỏi: "Nam ca, em hỏi anh một vấn đề nhé. Nếu như anh cảm thấy bị mạo phạm, anh có thể không trả lời cũng được, ngàn vạn lần đừng đánh em."

Tiểu Nam lười nhác liếc hần một cái, từ trong lỗ mũi "Hừ" ra một tiếng.

Đàm Minh hỏi: "Anh anh anh anh có phải thích Lê Trà Trà hay không?"

Tiểu Nam như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, cười lạnh một tiếng, nói: "Trong mắt Nam ca của mày không có nữ nhân, chỉ có sự nghiệp."

"Kia kia kia kia Nam ca, thế thì tại sao anh lại chú ý Lê Trà Trà như vậy..."

Đêm nay toàn làm ra những hành động giống y như tên biến thái cuồng theo dõi vậy!

.....

Tiểu Nam nhớ tới Lê Trà Trà lúc ngồi trên xe.

Sau khi cô nghe điện thoại xong, biểu tình đều cực kì không thích hợp.

Anh có học qua tâm lý học, nhìn mặt Lê Trà Trà liền nhìn ra được cô có tâm trạng không đúng, giống hệt như cái ngày cô đứng trên bãi biển vậy, phảng phất như tùy thời tùy chỗ đều có thể tự giết đi bản thân mình. Anh vốn dĩ không nghĩ sẽ quản, nhưng lại không nhìn được đứng ở dưới lầu ký túc xá của cô.

Đội gần hai tiếng, thật không ngờ là còn có thể chờ được tiểu cô nương.

Vấn đề của Đàm Minh, Tiểu Nam cũng tự hỏi chính mình.

Cuối cùng, anh cho Đàm Minh một đáp án.

"Cô ấy gọi tao là ba ba, tao có thể không để ý tới con gái của mình sao?"

Đàm Minh không có cách nào phản bác, cũng không còn ngôn từ nào để chống đỡ, nhìn Tiểu Nam, lại nói thêm một lần nữa: "Nam ca, anh thật sự không thích Lê Trà Trà, đúng không?"

Tiểu Nam nói như chém đinh chặt sắt: "Thích là không có khả năng, đời này cũng đều không có khả năng."

Đàm Minh lén lút ấn kết thúc đoạn ghi âm.

.....

Đêm nay Lê Trà Trà ngủ lại khách sạn, còn ngủ đến không tệ.

Lúc trước cô có xem bình luận ở trên mạng về khách sạn này, nói ở đây cách âm không tốt, còn rất loạn, lần trước còn kém chút nữa kiểm tra ra một vụ án, cho nên lúc đi ngủ luôn dùng khóa chống trộm, còn kéo ghế ra chặn trước cửa. Không nghĩ tới một đêm qua đi lại an tĩnh cực kỳ, không có bất luận kẻ nào đến gây phiền phức, ngẫu nhiên cũng chỉ có bước chân đi qua, hơn nữa lại còn cố ý thả nhẹ cước bộ.

Cô thần thanh khí sáng trả phòng, xách theo túi lớn đi ra cửa khách sạn.

Nửa đường gặp phải người quen ở canteen.

Là Tiểu Nam và một anh chàng đầu vàng.

Cô đối với anh chàng đầu vàng này có chút ấn tượng, bởi vì tóc của anh ta quá chói, còn đeo rất nhiều khuyên, hơn nữa lúc nhìn cô, ánh mắt đều mang theo vài phần ái mộ. Lê Trà Trà từ nhỏ đã xinh đẹp, đối với những ánh mắt như vậy đã sớm tập mãi thành thói quen.

Chỉ là hôm nay, ánh mắt của tóc vàng không giống như trước nữa, không còn ái mộ, ngược lại mang theo vài phần kính sợ.

Lê Trà Trà không hiểu lắm.

Xét thấy lúc trước còn ăn cơm chung với Tiểu Nam, cô rất có lễ phép chào một tiếng: "Học trưởng, chào buổi sáng."

Tiểu Nam gật gật đầu, biểu tình lãnh lãnh đạm đạm, một bộ dáng ngủ không tốt.

"Ừ."

Quảng thâm dưới mắt Đàm Minh quả thực rất nghiêm trọng, hần đứng ở phía sau Tiểu Nam, giống y như một con gấu trúc, hữu khí vô lực nhìn về phía Lê Trà Trà.

... Hấn rớt cuộc cũng hiểu lí do vì sao tối qua Nam ca lại thuê phòng rồi!

Cái khách sạn rác rưởi kia, buổi tối ồn ào muốn chết, bên ngoài cứ có một chút gió thổi cỏ lay là Nam ca lại sai hấn đi ra ngoài nhìn, thật sự là quá khó mà. Thế nên Nam ca mới đi ra ngoài tọa trấn, giống y như cái tượng Phật lớn đứng ở trên hành lang. Thời điểm Nam ca không nói tiếng nào, khí tràng liền khai hỏa toàn bộ, làm người đi qua đều không dám nói lời nào, thế cho nên những vị khách ở gần đó cũng không dám lớn tiếng ồn ào, còn thiếu chút nữa đem mấy đôi tình nhân dọa cho phát khóc, rón ra rón rén đi qua bên người Nam ca.

Một đêm trôi qua như vậy, ngủ ngon được có mà là quý!

Chờ Lê Trà Trà đi rồi, Tiểu Nam bỗng nhiên nói: "Chuyện tối hôm qua không được nói với anh, Trương Đông với Kỳ Hinh đều không được."

Đàm Minh nói: "Dạ!"

Tiểu Nam lại nói: "Bao gồm cả chuyện Lê Trà Trà đi quán bar."

"A, vâng..." Trả lời xong, Đàm Minh sâu kín nói một câu: "Nam ca, làm con gái anh thật sướng."

Tiểu Nam: "Có muốn làm không?"

Đàm Minh: "... Không, không."

..... Làm con gái của anh, trừ bỏ phải biến đổi cá tính ở bên ngoài ra, khéo còn phải biến đổi cả bên trong.

Hấn sờ sờ di động của mình, lại cười ngây ngô một cái.

Nhìn cái dáng vẻ này của Nam ca, sớm hay muộn đều sẽ bị đoạn ghi âm này vả mặt, nghĩ tới thời cũng thực là thú vị mà.

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói: Đàm Minh rất có dự kiến trước!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Editor: Shmily

- - - - -

Cố Diễm và Lê Trà Trà học xong tiết liền lôi kéo nhau tới thư viện.

Hôm nay là ngày đầu tiên chiêu mộ thành viên cho xã đoàn.

Trước cửa thư viện dựng đầy lều trại nhỏ đủ mọi màu sắc, phía dưới ngói đầy sinh viên phụ trách chiêu mộ thành viên cho xã đoàn, bên trên còn có các tấm biển quảng cáo cho xã đoàn đó. Cố Diễm cùng Lê Trà Trà đều là sinh viên năm nhất của khoa quản lý doanh nghiệp, hai người đều rất nổi tiếng ở trong khoa.

Lê Trà Trà là mỹ thiếu nữ học bá, nổi tiếng là chuyện đương nhiên, nhưng Cố Diễm nổi tiếng lại rất thần kỳ.

Nhập học cùng một thời gian thế nhưng Cố Diễm lại biết rất nhiều chuyện bí mật của trường học, còn có rất nhiều bất quá. Không có chuyện gì là Cố Diễm không hiểu, chỉ cần muốn biết chuyện gì, hỏi Cố Diễm liền chắc chắn nhận được câu trả lời.

*Xã đoàn kiểu như một club, nên từ bây giờ mình gọi nó là club nhé.

Cố Diễm ở thư viện nhận lấy quyển sách nhỏ giới thiệu về các club, thuộc như lòng bàn tay nói với Lê Trà Trà: "Ngán vạn lần đừng tham gia vào club tin tức, không nói tới chuyện chúng ta đều là sinh viên khoa học tự nhiên, tớ còn nghe nói club bọn họ mỗi ngày đều phải viết bản thảo, còn không được nhận tiền nhuận bút nữa chứ, hội trưởng của bọn họ là người theo chủ nghĩa ăn chay, người trong club đó mỗi lần đi ăn với club là không được ăn thịt; còn hội trưởng hội phó của club hợp xưởng thì lớn lên rất đẹp trai, thế nhưng lại quá hoa tâm, cơ hồ là bất cứ thành viên nào lớn lên không xấu một chút liền biến thành mục tiêu của bọn họ, siêu cấp ghê tởm, nếu không phải thực sự thích ca hát thì vẫn là đừng đi thi hơn..."

Cố Diễm lật quyển sách nhỏ, cứ lật đến club nào là cô ấy đều có thể biết được một chút chuyện.

Lê Trà Trà đối với năng lực này của cô ấy thực sự rất bội phục.

Cô hỏi: "Cậu muốn tham gia sao?"

Cố Diễm nói: "Tham gia là chắc chắn rồi, nhưng tớ vẫn chưa chọn được cái thích hợp. Tớ hôm qua tới lựa ra vài cái, kết hợp với sở thích cùng thời gian của tớ thì cũng chọn ra được vài cái cảm thấy hứng thú. Club tương đương với một xã hội cỡ nhỏ, trước cứ thể nghiệm một chút cũng khá tốt, về sau trên lý lịch sơ lược còn có thể nhiều thêm một bút..." Nói xong, Cố Diễm hỏi: "Cậu muốn tham gia không? Tớ có chọn được mấy cái như club nhiếp ảnh, vũ đạo, đàn cổ, còn có club Hán phục nữa, lúc còn nhỏ tớ muốn học nhạc cụ, thể nhưng lúc đó bận học với thi cho nên vẫn chưa có thời gian, hiện tại chúng ta mới năm nhất, học một, hai năm chắc cũng làm được không tệ, dù sao cũng không thể đạt đến trình độ cao thủ nhưng ra đời có thể biết được một chút cũng thỏa mãn rồi."

Trước cửa thư viện náo nhiệt lại sôi nổi, khắp nơi đều là sinh viên năm nhất đi qua đi lại. Huấn luyện quân sự mới kết thúc không lâu, phần lớn nam sinh đều đen đi không ít, Lê Trà Trà tùy ý nhìn một lượt liền nhìn thấy một "Club độc thân."

Cố Diễm nhìn theo tầm mắt của Lê Trà Trà, vỗ tay một cái nói: "Đúng rồi, trường chúng ta còn có rất nhiều club cổ quái kỳ cục nữa, club độc thân được thành lập là vì có một số học sinh không biết chọn cái nào, bên trong đều là quan hệ hữu nghị, nam sinh đặc biệt nhiều..."

Nói xong, Cố Diễm lại thâm trầm: "Aizz, không chỗ nào là không có hormone tuổi thanh xuân, chờ mùa xuân tới là có thể ***..."

Kỳ thật Lê Trà Trà cũng không có hứng thú tham gia club, tới chỗ này cũng chỉ là đi theo Cố Diễm xem náo nhiệt mà thôi.

Cô lướt qua một vòng mới nói: "Tớ không tham gia đâu, tớ chuẩn bị học tập thật tốt cho năm ba tới sẽ có một lần trao đổi sinh viên."

Cố Diễm hơi giật mình: "A? Cậu muốn xuất ngoại?"

Lê Trà Trà nói: "Tạm thời là vậy, còn chưa có xác định..."

Cố Diễm như gà con mổ thóc, gật gù đầu nói: "Cũng phải, học bá đều có suy nghĩ như vậy! Vậy cậu cố lên! Bất quá nếu như rảnh thì vẫn có thể tham gia club cho vui, lên đại học rồi mà không được thể nghiệm sinh hoạt của club thì không thú vị chút nào nha..."

Lê Trà Trà nói: "Để tớ xem lại."

.....

Vừa dứt lời, thư viện vốn đang âm ỉ bỗng nhiên vang lên một tiếng vang rất lớn, hiển nhiên là có người cầm loa kêu.

"... Vì tình yêu và chính nghĩa, vì hòa bình của thế giới, vì tương lai của chúng ta, hãy đến với chúng tôi để cùng nhau nhặt rác... A, Kỳ ca, mây đánh tao làm gì!"

Loa nhỏ lập tức thay đổi người, biến thành một giọng nữ có chút ngượng ngùng.

"Các vị học đệ, học muội, chúc mọi người một buổi sáng tốt lành. Chúng tôi là hiệp hội bảo vệ môi trường biển, hoan nghênh các bạn gia nhập đại gia đình thú vị của chúng tôi, hội trưởng của chúng tôi rất có tiền, sẽ cung cấp miễn phí các loại đồ uống buổi chiều, còn có cơm ăn miễn phí, thịt nướng, rau xào đều tùy ý các bạn chọn lựa! Định kỳ còn có các loại đi tham quan triển lãm! Quan trọng nhất chính là club của chúng tôi còn có một nữ thần cấp bậc cao, không phải chúng tôi khoác lác đâu, cô ấy đang có ý định xuất đạo, các minh tinh hạng nhất đều chuẩn bị thoái vị là vừa!"

Một thanh âm cô tình nhắc nhẹ người bên cạnh.

"Đồng Muội, nhanh bán manh một cái đi."

Một tiếng kêu cực kì không cam tâm tình nguyện vang lên: "Meo~"

Giọng nữ lại nói: "Các học đệ học muội, hiệp hội của chúng tôi ở B15 chờ mọi người đến! Nhanh lên nào, danh sách có hạn nha!"

.....

Lê Trà Trà nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm lập tức lục lại trí não của mình, gõ đầu một cái, lại thao thao bất tuyệt nói: "Đừng đi! Cái club này vất vả lắm, hội trưởng của bọn họ rất nghiêm khắc, yêu cầu các thành viên đi ra biển nhặt rác, nghe nói có người ở trên biển gặp được rắn biển, thiếu chút nữa là mất mạng, còn dọa ra bóng ma tâm lý, nửa năm không có được một giấc ngủ bình yên! Bất quá! Club của bọn họ rất đặc sắc! Đồng Muội ban nãy vừa mới nói kia, là nam giả nữ, là một người có tiếng tăm lừng lẫy ở đại học A!"

Đôi mắt Cố Diễm hơi hơi tỏa sáng: "Chúng ta đi nhìn một cái đi, lần trước tớ có nhìn thấy ảnh chụp, không biết người thật có xinh đẹp như vậy không!"

.....

Hai người đi đến B15.

Lê Trà Trà không phải chưa từng thấy qua Trương Đông.

Hôm đó ở trên cầu phố ẩm thực, cô cũng đã thấy qua anh chàng này, xác thật lớn lên trắng nõn sạch sẽ, mày rậm mắt to, nhìn rất thanh tú. Hôm nay còn trang điểm cho giống nữ nhân, đội một bộ tóc giả xoắn tít màu xanh lá, mặc một chiếc váy liền áo ống tay phồng, cũng không biết có phải độn ngực giả hay không mà phía trước hơi phồng lên, còn trang điểm vô cùng tinh xảo, đeo len màu đen, hai mắt có vẽ vô tội cực kỳ.

Nhìn xuống dưới, làn da thật đúng là tốt đến mức không thể bắt bẻ, nếu không phải trước đã nói hắn là nam sinh, chỉ sợ mọi người đều tưởng hắn là một cô gái xinh đẹp, cùng những cô gái nổi tiếng trên mạng cũng không sai biệt lắm.

Cố Diễm nhìn đến sáng cả mắt!

Trương Đông sớm đã tập thành thói quen với những ánh mắt như vậy, nhẩn nhệ cười gượng một cái, lại nhẩn nhệ mà ra về rụt rè, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đưa tới một tờ giấy báo danh của club.

Trương Đông đang muốn nói chuyện lại bị Kỳ Hinh bịt miệng lại, nói: "Đừng mở miệng, một khi mở miệng, hình tượng nữ thần của mày liền đi mất đấy."

Trương Đông đáng thương liếc mắt nhìn Kỳ Hinh.

Lúc này lại có một thiếu niên vô tri bị Trương Đông hấp dẫn tới, Trương Đông tiếp tục đưa cho hắn một tờ báo danh.

Thiếu niên vô tri nói: "Học tỷ, có thể... có thể thêm bạn WeChat không?"

Trương Đông không nhận nổi nữa, thô giọng nói, một bộ muốn móc ra *** để chứng minh, nói: "Lão tử không thích nam nhân."

Thiếu niên vô tri bị dọa không nhẹ, ném tờ báo danh đi, chạy biến, trong nháy mắt, khu B15 của bọn họ không còn bao nhiêu người. Kỳ Hinh thở dài, nhìn thời gian, nói: "Lần này so với năm ngoái có tiến bộ, nhiều hơn 10 phút, Đông Muội, có tiến bộ nha."

Lúc này, Trương Đông mới chú ý tới đằng sau Cố Diễm còn có một cô gái nữa, lại mỉm cười gượng gạo, đưa cho cô tờ báo danh.

Hắn nhìn vài lần, nói: "Cô gái nhỏ này nhìn quen mắt nhỉ?"

Kỳ Hinh nhìn lên, nói: "Ôi, đây không phải là con gái của lão đại chúng ta sao!"

Đàm Minh đang xem truyện tranh ở đằng sau thềm linh ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn sang Lê Trà Trà, cũng không biết nghĩ tới cái gì, lộ ra một nụ cười xấu xa, hắn đi lên hạ giọng nói với Kỳ Hinh: "Kỳ ca, mày phát huy hết sức mạnh của mày giữ hai em gái này lại đi, tao cho chúng mày xem trò vui."

Kỳ Hinh liếc hắn một cái, nói: "Tao cũng không muốn xem loại trò cứu vớt thế giới của mày."

Đàm Minh nói: "Không phải mà!" Hắn nhìn thời gian trên điện thoại, nói: "Hiện tại là 10h38p, mày có tin không. Nam ca trước 11h sẽ ở chỗ này?"

Trương Đông xen mồm vào: "Không có khả năng, lão đại đang ở phòng thí nghiệm làm thực nghiệm, bên ngoài trời có sập cũng chẳng biết ấy chứ."

Đàm Minh: "Một tuần mì ăn liền với nước trái cây, đánh cược không?"

Kỳ Hinh ha ha một tiếng: "Cược, tao mua mì ăn liền."

Trương Đông nhìn Kỳ Hinh, nói: "Tao cũng cược, mua nước trái cây."

Đàm Minh cười thần bí: "Chờ đi."

.....

Đàm Minh lén lút chụp ảnh Lê Trà Trà, sau đó gửi tới WeChat của Tiểu Nam.

Kèm thêm một câu.

[Nam ca, con gái của anh tới cửa club chúng ta này! Kỳ ca đang chiêu đãi cô ấy! Nam ca, club của chúng ta không phải thiếu người hay sao? Nếu không thì để con gái của anh gia nhập đi, người một nhà mà, càng thân thiết hơn! Nước phũ sa không chảy ruộng ngoài!]

.....

Hai mươi phút sau, Tiểu Nam xuất hiện ở cửa thư viện.

Kỳ Hinh với Trương Đông đều cực kỳ khiếp sợ.

Đàm Minh vươn tay: "Đã đánh cược thì phải chịu đó nha."

Kỳ Hinh: "... Được."

Trương Đông: "Không thành vấn đề."

.....

Thời điểm Lê Trà Trà nhìn thấy Tiểu Nam cũng rất ngoài ý muốn, không có cách nào đem vị đại thiếu gia của Tiểu gia này liên hệ chung với hiệp hội bảo vệ môi trường. Nhưng nghĩ lại một chút, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tiểu Nam là lúc ở biển, anh thuần thục cứu một con rùa, tựa như một người chuyên nghiệp.

Lê Trà Trà chớp chớp mắt, nói: "Thì ra anh là hội trưởng của club này."

Tiểu Nam âm ừ một tiếng, nhìn tờ báo danh trong tay cô, hỏi: "Như thế nào? Muốn vào club của tôi?"

Lê Trà Trà là tự xưng bị nhét cho tờ báo danh này, cô nói: "Em chỉ xem thôi, không phải rất muốn tham gia, sợ lãng phí thời gian học tập..."

Tiểu Nam nhìn Lê Trà Trà, cứ cảm thấy cô nhóc này sống quá áp lực, anh rời đi lực chú ý, không nhanh không chậm nói: "Nhìn thấy biển rộng chưa?"

Lê Trà Trà nao nao.

"Thấy rồi."

Tiểu Nam nói: "Không phải đứng ở bờ biển nhìn biển rộng mà là đứng ở biển rộng nhìn biển rộng, cô có thể nhìn thấy hoàng hôn ở trên biển hoặc là hải âu xẹt qua mặt nước, mây mẩn còn có thể nhìn thấy cá heo, xung quanh đều là biển rộng mênh mông, trên đỉnh đầu là không trung, toàn bộ thế giới chỉ có một mình cô. Mà gia nhập club của chúng tôi, cô có thể cảm nhận được tất cả."

Lê Trà Trà nghe được, có chút động tâm.

.....

Kỳ Hinh, Trương Đông, Đàm Minh, ba người này yên lặng móc di động ra, nhắn tin trong nhóm WeChat nhỏ.

Trương Đông: Lão đại ngày thường đều không nói như vậy, báo club của chúng ta không phân biệt nam nữ! Nam hay nữ hay gia súc, tới biển rồi toàn bộ đều phải nhắc mông đi nhặt rác cả.

Kỳ Hinh:.... Lão đại thế mà có thể nói ra được mấy lời lãng mạn như vậy!

Đàm Minh sửa lại tên nhóm chat ~

Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Shmily

Các bạn ạ! Tới tận chương này mình mới biết Kỳ Hinh là con gái, ôi!!!

- - - - -

Cuối cùng thì Lê Trà Trà cũng đáp ứng gia nhập hiệp hội bảo vệ môi trường biển.

Kỳ Hinh sợ Lê Trà Trà đổi ý, đến báo danh cũng không cần Lê Trà Trà tự điền, ân cần cầm bút điền giúp cô, cũng không cần phòng vấn gì cả, trực tiếp để Lê Trà Trà gia nhập.

Cố Diễm không tham gia, cô ấy có chứng sợ hãi biển sâu, cuối cùng chọn gia nhập club đàn cò.

Hai người đi canteen ăn cơm, Cố Diễm hỏi: "Sao tự xưng cậu lại muốn tham gia club?" Cô ấy do dự một lát, cuối cùng vẫn nói: "Lúc ấy tớ vốn muốn ngăn cậu, nhưng lại ngại nói trước mặt hội trưởng của bọn họ. Các cậu là người quen, tớ cũng không tiện nói nhiều, nhìn qua thì phúc lợi của bọn họ quả thực rất tốt, hội trưởng miêu tả cũng rất lãng mạn, nhưng thực tế thì nó không thích hợp với con gái một chút nào. Bọn họ có đôi khi đi ra biển không

phải là sẽ trở về ngay trong ngày, thậm chí còn có khả năng ở ngoài đó bốn, năm ngày liền, có khi còn tới một tuần ấy chứ. Tớ nghe những người từng tham gia nói, hoàn cảnh trên biển rất gian khổ, chiếc thuyền nhỏ kia của bọn họ miễn cưỡng có thể sử dụng, nhưng tới nam sinh còn cảm thấy khổ thì càng đừng nói đến nữ sinh sẽ khổ như thế nào đi. Trà Trà, hay là cậu suy nghĩ lại một chút?"

Lê Trà Trà lắc đầu.

Cô hơi trầm ngâm, nói: "Lúc anh ấy nói những lời đó, tớ cũng tưởng tượng ra những cảnh tượng ngoài kia, nội tâm liền ngoài ý muốn thấy bình thản đi rất nhiều." Lại nói: "Hơn nữa, cảnh đẹp phần lớn phải đi xa mới có thể nhìn thấy, tớ cứ thử đi cảm thụ trước đã, nếu thật sự không được thì sẽ rời đi."

.....

Ngày hôm đó, Kỳ Hinh đã phát thời khóa biểu cho Lê Trà Trà, ngày hôm sau liền kéo cô vào trong nhóm chat của bọn họ.

[Thứ cho tao nói thẳng, đang ngồi đều là rác rưởi (5)]

Diệt bá ba ba: Chào Trà Trà, anh là Đàm Minh, là người có cái đầu màu vàng ấy.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Trương Đông.

Kỳ ca: Chị là Kỳ Hinh.

Trà Trà: Em chào mọi người.

Kỳ ca: Bốn giờ chiều thứ sáu, club của chúng ta mở hội nghị tân sinh, nhất định phải đến đúng giờ nhé.

Trà Trà: Vâng.

Diệt bá ba ba: Em yên tâm, người của club chúng ta đều rất dễ nói chuyện, em muốn nói cái gì thì nói cái đó, không cần câu nệ đâu! Có chỗ nào không vui thì cứ đánh Đông Muội vài cái là thấy thoải mái liền.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ mỹ nhân:???

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Dựa vào cái gì?

Kỳ ca: Đông Muội đẹp như vậy, không thể đánh, Trà Trà, em đá đi.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Tao đẹp là sai sao!

.....

Bầu không khí trong nhóm chat rất thân thiện.

Lê Trà Trà không hiểu sao cảm thấy rất thoải mái, cả người bất tri bất giác đều thả lỏng ra. Cô an an tĩnh tĩnh nhìn xem bọn họ nói chuyện, lại huyền thoại với nhau, ngẫu nhiên nhấn một tin tham dự.

Một lát sau, cô phát hiện thành viên trong nhóm chat có năm nửa tính cả cô, thế nhưng nói chuyện ở trong này cũng chỉ có bốn người.

.....

Lúc này, Kỳ Hinh cũng sợ Trà Trà xấu hổ cho nên nói.

[Thứ cho tao nói thẳng, đang ngồi đều là rác rưởi (5)]

Kỳ ca: Hội trường ở trong phòng thí nghiệm, điện thoại chắc là lại để chế độ im lặng cho nên mới không thấy tin nhắn của chúng ta.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Trà Trà, em cứ tập thành thói quen đi, hội trường của chúng ta chưa bao giờ tham gia mấy cuộc họp này cả. Anh ấy chỉ chỉ tiền rồi tổng kết lại mà thôi.

Diệt bá ba ba: Hắc hắc hắc.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Minh Nhi, mày cười y như 250 (đồ ngốc) thiếu năng trí tuệ ấy.

Diệt bá ba ba: Mày không hiểu đâu.

Diệt bá ba ba: Về sau mày sẽ hiểu.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Có độc.

Trà trà: Phòng thí nghiệm?

Diệt bá ba ba: Phải, anh với Nam ca đều là người có trí năng khoa học cùng kỹ thuật chuyên nghiệp, Nam ca đang làm nghiên cứu phát minh, hơn phân nửa thời gian đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm, trừ phi có hoạt động của club ra thì anh ấy cơ bản đều ở trong đó. Hắc hắc hắc, Nam ca của chúng ta thật sự rất lợi hại, lúc còn năm nhất đã khai phá ra trí năng của người máy, còn cầm được Giải Nhất toàn quốc.

Diệt bá ba ba: Hình ảnh.jpg

.....

Lê Trà Trà click mở.

Là một bên sườn mặt của Tiểu Nam ở trong phòng thí nghiệm, trong tay anh là một bản vẽ, một tay khác cầm một cái dụng cụ bằng kim loại, mũi anh rất cao, hình dáng thâm thúy, bộ dáng hết sức chuyên chú, nghiêm túc.

[Thứ cho tao nói thẳng, đang ngồi đều là rác rưởi (5)]

Diệt bá ba ba: Nam ca có loại mị lực của người đàn ông trưởng thành! Đám người chưa đủ lông đủ cánh ở trong trường học này làm sao có thể so sánh được!

Đơng Đơng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Vẫn là mày tàn nhẫn nhất, đem cả bản thân mình cũng mắng vào.

Diệt bá ba ba: Mày không hiểu đâu!

Diệt bá ba ba: Trà Trà, cái kiểu xưng hô "ba ba" kia của em thật sự gọi đến không mệt! Thật! Không! Mệt!

.....

Lê Trà Trà cũng cảm thấy không mệt, tiếng "ba ba" kia, là cô gọi lúc Tiểu Nam đưa cô đến phòng y tế. Cứ cho rằng Tiểu Nam người này rất khó ở chung, không nghĩ tới bên ngoài thì mạnh mẽ nhưng bên trong thật ra lại rất mềm lòng. Xác thật là không mệt.

Cô xem ảnh chụp vài lần, rời khỏi giao diện, lại click mở chân dung của Tiểu Nam, ngón tay ngừng ở trên chữ "Thêm bạn tốt".

Lần trước thêm anh không thành công.

Lê Trà Trà nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn thôi đi.

.... Nói không chừng Tiểu Nam không thích thêm bạn tốt trên WeChat, dù sao cũng có nhóm chat kia rồi, có chuyện gì thì lên đó nói cũng được.

.....

Hiệp hội club bảo vệ môi trường biển có phòng họp sử dụng cố định. Sáng sớm Kỳ Hinh liền tìm người bên hội học sinh xin chìa khóa. Club của bọn họ xin phòng họp toàn là nơi không dùng, hoặc chưa có ai sử dụng cho nên hội học sinh cũng rất dễ tính, liền cho mượn ngay. Nhưng Kỳ Hinh lại biết lý do sâu xa, thực chất là do hội trưởng của bọn họ tài đại khí thô, một năm học ở trường đại học A đã quyên tặng một đồng khu dạy học, trường học còn làm riêng một dòng chữ lớn treo ở trên tường để tỏ ý cảm ơn sự cống hiến của Tiểu gia.

Ngày họp của hiệp hội bảo vệ môi trường biển tới, rốt cuộc Tiểu Nam cũng chui ra khỏi phòng thí nghiệm.

Kỳ Hinh gọi điện thoại cho anh, báo thời gian mở họp.

Thân làm hội trưởng, tất nhiên là phải tham dự.

Tiểu Nam không có thói quen đến trễ, từ trước đến nay đều đến sớm hơn 15 phút. Kỳ Hinh còn đi sớm hơn cả anh, đến từ 40 phút trước, sắp xếp phòng họp một chút, còn chuẩn bị một ít điểm tâm, thuận tiện đem quyển sách nhỏ phát đến trên mỗi một bàn.

Thói quen của Tiểu Nam, thành viên trong nhóm bảo vệ môi trường biển đều biết.

Cho nên lúc Tiểu Nam vào thì Trương Đông và Đàm Minh đã ở đó.

Tiểu Nam nhìn nhìn, hơi sững sốt: "Sao lại thế này?"

Kỳ Hinh nói: "Mấy ngày nay hội trưởng ở trong phòng thí nghiệm cho nên bọn em cũng không có quấy rầy tới anh, cũng chưa kịp nói với anh nữa. Chúng ta đã phá tan lịch sử trước kia, chiêu mộ thêm tới sáu thành viên mới! Em cũng đã nói với bọn họ ở trong nhóm chat rồi, hôm nay là hội nghị tân sinh cho nên cần phải tới đúng giờ. Hội trưởng, báo cho anh một tin vui, club của chúng ta hiện nay có rất nhiều người, tổng cộng là 11 thành viên, trừ em và Trà Trà sư muội thì đều là con trai! Nhóm sư đệ này rất được việc nha."

Trương Đông nói: "Thật sự là trước nay chưa từng có mà, là tin vui của club chúng ta, về sau có thể tận tình mà sai bảo các học đệ rồi!"

Đàm Minh nói: "Kỳ ca thật sự là quý tài marketing! Đã ra tay thì chỉ có thành công! Về sau nếu Kỳ ca đi làm tiếp thị bán nhà, không cần tới nửa năm cũng có thể đi lên đỉnh cao của nhân sinh, bao nuôi các tiểu bạch kiểm vừa đẹp trai vừa dùng tốt!"

Tiểu Nam hỏi: "Sao lại thế này?"

Đàm Minh nói: "Để em giải thích cho!"

Hắn là một bộ dáng xem kịch vui, nói: "Nói tới chỗ này, thật không thể không khen tài marketing của Kỳ ca, đương nhiên có thể thành công như vậy, phần công lao này vẫn phải nhờ đến Trà Trà sư muội. Trà Trà sư muội mới nhập học không đến một tháng, mọi người đều nói em ấy nhất định sẽ trở thành hoa hậu giảng đường, bao nhiêu người đều âm thầm ái mộ dung nhan của em ấy! Hoa hậu giảng đường tương lai ở trong club của chúng ta, những người ái mộ Trà Trà sư muội không học cùng khoa với em ấy tự nhiên sẽ bắt đầu ngo ngoe rục rịch, chỉ ước gì cận thủy lâu đài*, cho nên liên tục chen chúc nhau đi báo danh. Bọn em đều nhất trí cho rằng, thể lực của bọn họ không tồi, cũng tính là ưu thú, không đến mức đều là lũ t*ng trùng chui lên não, cho nên mới có thể để bọn họ cống hiến cho club của chúng ta! Là những người tốt nhất được chọn!"

* Cận thủy lâu đài: chỉ việc có lợi thế về cự ly nên giành trước đạt dc cái muốn có, nói rộng ra là chỉ có dc sự ưu tiên, ưu đãi về 1 mặt nào đó.

Kỳ Hinh bổ sung: "Hội trưởng, không phải anh nói Trà Trà sư muội là con gái anh sao? Bọn em đều mang tới vài đứa con rể không tồi để cho anh chọn này, đợi lát nữa anh liền có thể thực hiện quyền lợi của cha vợ rồi. Nếu như anh cảm thấy không được thì chúng ta đem hán đá đi."

Đàm Minh phụ họa đến thập phần vang dội.

"Phải! Quyền lợi của cha vợ!"

Tâm tình Tiểu Nam rất phức tạp, cứ cảm thấy thân phận người cha này của mình phải làm quá nhiều thứ, vừa quản thể xác và tinh thần khỏe mạnh cho con gái lại phải quản cảm xúc và sự an toàn cho cô, hiện tại còn phải quản cả nửa kia của cô nữa.

Tâm tình quá phức tạp cho nên Tiểu Nam không biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Đi đi."

.....

Không bao lâu sau, thành viên của club mới lục tục tới đông đủ.

Lê Trà Trà đứng giờ tới, cứ tưởng rằng sẽ vừa lúc nhưng lại không nghĩ tới mình là người đến muộn nhất. Cô vừa mới vào cửa thì mười ánh mắt hoặc quen thuộc hoặc xa lạ đều nhất trí dừng ở trên người cô. Ngay sau đó, còn có mấy nam sinh không hẹn mà cùng đứng lên.

"Trà Trà, cậu ngồi bên cạnh tớ đi."

"Chỗ này của tớ có điều hòa thổi đến này, cậu đi ở bên ngoài chắc cũng nóng, lại đây ngồi cho mát."

"Ừm, lúc này mà ngồi gần điều hòa sẽ dễ dàng bị cảm, nếu không cậu qua chỗ tôi ngồi đi, không nóng cũng không lạnh, ánh sáng cũng tốt nữa."

.....

Lê Trà Trà dừng một chút, nói: "Không cần, cảm ơn."

Vừa nhắc chân liền chọn vị trí cách xa bọn họ nhất ngồi xuống. Tuy rằng bọn họ gọi chỗ này là phòng họp nhưng kỳ thật cũng chỉ là một phòng học có 50 chỗ mà thôi. Kỳ Hinh bày đồ ăn đồ uống đều ở hàng thứ ba.

Từ trước đến nay Lê Trà Trà đều ngồi hàng đầu, thấy bàn đầu phía bên phải không có ai liền lập tức ngồi xuống.

Trương Đông khẽ nhếch miệng: "Này..." Đó là vị trí của lão đại.

Nhưng mà lời còn chưa nói ra, Tiểu Nam cũng đã mở miệng: "Được rồi, người đã tới đông đủ, bắt đầu đi, Trương Đông, mày lên giới thiệu về club của chúng ta." Tiểu Nam từ trên bục giảng đi xuống, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lê Trà Trà.

Hàng hai còn có một người ngồi, Lê Trà Trà chưa thấy qua hắn, lúc này hắn lén lút tới gần, hỏi cô: "Trà Trà, cậu muốn uống trà sữa thêm dừa hay thêm trân châu?"

Lê Trà Trà nhìn, trừ Tiểu Nam ra thì trong tay mỗi người đều cầm một cốc đồ uống, vì thế cũng không khách khí nói: "Trân châu, cảm ơn cậu."

Nam sinh vui sướng ra mặt, lại đỏ mặt mà nói: "Cho cậu."

Toàn bộ hành trình Tiểu Nam đều nhìn thấy, có chút không vui.

Shit, lấy tiền của lão tử đi mua đồ uống cho con gái lão tử sao!

- - - - -

Tác giả có lời muốn nói:

Nam ca: Không hợp lý! Cái gì cũng không hợp lý!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Shmily

Phía trên là power point giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ về hiệp hội bảo vệ môi trường biển của bọn họ, cùng với những thiết bị mà trước mắt bọn họ có được và những hoạt động thường ngày của club.

Trương Đông máy móc nhìn giấy đọc lại một lần, sau đó liếc nhìn những thành viên mới dưới bục giảng.

Phần lớn bọn họ nhìn lên Trà Trà còn nhiều hơn so với xem power point, hẳn dám cam đoan, trong số các thành viên mới, trừ bỏ Trà Trà sư muội ra thì khả năng là chẳng có ai thuật lại được những gì hắn vừa mới nói.

Bất quá Trương Đông cũng hiểu được.

Lớn lên xinh đẹp thực sự là không có biện pháp nào, đám nam nhân ngoài kia cũng từng nhìn hắn như thế này.

Người cùng hoàn cảnh sẽ dễ dàng thấu hiểu nhau hơn!

.....

Trương Đông tiếp tục nói phân tiếp theo.

"Trước khi các thành viên mới tự giới thiệu về bản thân, anh sẽ giới thiệu những thành viên cốt cán của nhóm trước..." Năm ngón tay hắn khép lại, chỉ về phía Tiểu Nam ngồi hàng đầu tiên: "Hội trưởng của chúng ta, Tiểu Nam, mọi người có thể gọi là học trưởng, hoặc là hội trưởng, Nam ca cũng được. Hội trưởng của chúng ta có năng lực vô cùng xuất chúng..."

Con chuột nhẹ điểm một cái.

Một trang power point được lật sang, đều là quá khứ vĩ đại của Tiểu Nam, bao gồm rất nhiều loại giải thưởng.

Trương Đông đối với lão đại của mình là vô cùng sùng bái, chỉ sợ người khác không nghiêm túc xem, lại mở miệng niệm lại những công lao vĩ đại của anh một lần.

Tiểu Nam đứng lên, xoay người, gật đầu, xem như cùng mọi người chào hỏi. Lúc ngồi xuống, dư quang nơi khóe mắt anh thoáng nhìn sang, vừa lúc thấy tiểu cô nương bên người ngăn cô, xem đến thập phần chuyên chú, cũng rất nghiêm túc lắng nghe.

Tiểu Nam vốn dĩ không quá để ý tới mấy giải thưởng đó. Đối với anh, nhận được giải thưởng là chuyện rất bình thường, dù sao tương lai còn có giải thưởng cao hơn thế nữa.

Power point là Kỳ Hình làm.

Lão đại của bọn họ chỉ có ấn tượng đối với những giải cấp bậc quốc gia mà thôi, những thứ khác đều là do cô hao hết tâm tư đi vơ vét, nghe nói trong nhà hội trưởng, các loại cúp bị anh ném vào trong một cái phòng nhỏ, nếu có cơ hội đi đến dọn dẹp nhà cho hội trưởng, cô hoàn toàn có thể chụp mấy tấm ảnh làm hình tuyên truyền, để cho mọi người nhìn một cái xem hội trưởng của bọn họ có tài hoa như thế nào!

Đáng tiếc, cô không có cơ hội đó.

Trên thực tế, giờ khắc này Tiểu Nam cũng đang suy nghĩ tới một đồng cúp lớn cúp bé ở trong nhà, trong ấn tượng của anh, lần trước không cẩn thận làm hỏng ghế dựa ở trong phòng ngủ, anh đã thuận tay cầm một cái đi lót chân ghế thì phải.

Nhìn sang tiểu cô nương đang xem rất thoải mái, Tiểu Nam cảm thấy nhất định phải để cho cô nhìn thấy mấy cái cúp kia của anh, cái khác không nói, mấy cái cúp của anh nhìn thôi cũng có cảm giác chấn động thị giác rồi.

Tiểu Nam băng quơ nhẹ nhàng nói: "Chỉ là một chút giải thưởng nhỏ mà thôi."

Lê Trà Trà nâng mắt: "Rất lợi hại."

Tiểu Nam nghe được chữ "rất" kia, không vừa lòng lắm với loại trình độ hình dung này, hừ một tiếng, nói: "Tạm được."

Lê Trà Trà bỗng nhiên nói: "Thì ra anh cũng lấy được giải thưởng Olympic Vật Lý của học sinh trung học toàn quốc, em cứ nghĩ là anh lấy được mấy loại giải thưởng đều là về khoa học kỹ thuật sáng tạo, cảm thấy anh đối với mấy thứ đó khá có hứng thú."

Tiểu Nam chú ý tới từ "cũng" của cô, nhìn Lê Trà Trà một cái: "Cô cũng lấy được?"

Lê Trà Trà nói: "Chỉ là giải ba thôi, nếu cuộc thi đó có anh, khả năng giải ba cũng không đến lượt em... Những giải thưởng mà em lấy được đều là về văn học, viết này nọ, nói vài lần là có thể lấy được..." Hình như nghĩ đến cái gì, cô lấy điện thoại di động ra, mở album, chọn một tấm hình, "Đây đều là giải thưởng em có được."

Tiểu Nam phóng to hình ảnh, nhìn qua.

Một kệ thủy tinh rất lớn, bên trong có rất nhiều cúp, vừa phóng to lên liền thấy có: Giải Nhất cuộc thi tìm kiếm cây bút trẻ, giải Nhất cuộc thi văn học do Bắc Đại tổ chức, giải Nhất cuộc thi tiếng Anh trung học toàn quốc, giải Nhất cuộc thi tiếng Anh ngôi sao hy vọng do đài truyền hình trung ương tổ chức, giải Nhất cuộc thi âm nhạc thanh thiếu niên, giải Nhất cuộc thi nhảy dịp quốc tế thiếu nhi,...

Lê Trà Trà nói: "Em học mấy cái này nhanh hơn người khác, sau khi học xong mới thích tham gia thi đấu, còn có rất nhiều cuộc thi nhỏ, giải nhì, giải ba, linh tinh đều được cất ở trong hộp."

Tiểu Nam nhớ tới lời Đàm Minh nói, cô nhóc Lê Trà Trà này là sinh viên nhảy lớp, đặc cách được nhận vào học khoa quản lý công thương.

Tiểu Nam vốn là đang không vừa lòng với câu khen kia của Lê Trà Trà, hiện giờ chút không hài lòng này cũng biến mất hầu như không còn, thay vào đó chính là một giọng điệu tự hào, anh gật đầu "Ừ" một tiếng, nói: "Hồ phụ không sinh khuyến nữ, không tòi."

Lê Trà Trà cũng rất nhập vai: "Ba ba vẫn là lợi hại nhất."

Tiểu Nam: "Về sau tiếp tục cố lên."

Lê Trà Trà: "Vâng, ba ba."

.....

Nam sinh trà sữa trân châu ngồi hàng hai vẫn luôn muốn nói chuyện với cô, thế nhưng nghe được cuộc đối thoại của hai người, nửa câu cũng không dám mở miệng.

Vốn tưởng rằng hần thi được vào đại học A đã xem như là một người rất ưu tú rồi, vạn vạn lần không nghĩ tới núi này cao sẽ có núi khác cao hơn, hai người họ căn bản không phải học bá nữa, mà là học thần đi! Loại người phạm như hần làm sao có thể chen lọt vào được!

.....

Rốt cuộc thi Trương Đông cũng dùng thanh âm và tình cảm phong phú của mình giới thiệu xong về Tiểu Nam, bắt đầu giới thiệu về những người khác.

"Kia là Đàm Minh, một trong những bô lão của nhóm, là một thiếu niên nhiệt huyết, học cùng một khoa với hội trưởng, đều là năm ba, xong rồi, tiếp theo là Kỳ Hinh, bọn anh gọi cô ấy là Kỳ ca!" Nói tới đây, Trương Đông nâng mắt, trộm ngắm Kỳ Hinh một cái, thanh âm có chút mất tự nhiên, "Kỳ ca thật ra là tương đối hướng nội lại thận trọng, nhưng nếu thân với cô ấy rồi thì sẽ cảm thấy cô ấy rất thân thiện. Kỳ ca là một marketing chuyên nghiệp, cô ấy và anh đều là học sinh năm hai, Kỳ ca chính là một con quỷ marketing, bởi vì trước đây club chỉ có mỗi cô ấy là con gái cho nên chuyện lớn chuyện bé đều do cô ấy phụ trách, ở... ở điểm này, anh đặc biệt muốn cảm ơn Kỳ ca, cảm ơn Kỳ ca đã cống hiến hết mình cho club của chúng ta."

Trương Đông hơi đỏ mặt, lại nói: "Kỳ ca chơi game rất lợi hại, bảng xếp hạng các đại thần ăn gà đều có mặt cô ấy, còn có rất nhiều người chuyên nghiệp đều từng mời Kỳ ca tham gia thi đấu, carry toàn trường là hoàn toàn không thành vấn đề."

Đàm Minh bắt mắt: "Dựa vào cái gì mà tao chỉ được có một câu giới thiệu mà Kỳ ca lại được giới thiệu dài như vậy chứ! Còn có mày quên nói một chuyện rồi, Kỳ ca đã vào game là tới người thân cũng không nhận, khủng bố muốn chết! Cả hội trưởng cô ấy cũng dám mắng!"

Kỳ Hinh mỉm cười: "Không thể nào."

Trương Đông tổng kết: "Tóm lại, Kỳ ca thật sự rất lợi hại, siêu lợi hại, là siêu cấp vô địch vũ trụ..." Hần lại nói: "Bô lão cuối cùng chính là anh, anh cũng không có gì nhiều, là sinh viên khoa luật, cho nên nếu mấy đứa có vấn đề gì về pháp luật tương quan đều có thể tới hỏi anh..."

Đàm Minh bổ sung: "Đông Muội giả làm con gái rất xinh đẹp, mấy đứa cũng đã được chiêm ngưỡng qua rồi đúng không! Đông Muội của chúng ta có một trái tim thiếu nữ, các cậu nhớ phải che chở Đông Muội thật tốt! Một kiến nghị thân thiện tới từ đàn anh của mấy đứa, ngàn vạn lần! Đừng! Cong! Đông Muội của chúng ta so với thằng nam, sắt thép còn thẳng hơn nhiều!"

Lời này nói ra khiến cho đại đa số người ở đây đều bật cười.

.....

Lê Trà Trà nghe bọn họ tự giới thiệu xong, lại không khỏi liếc mắt nhìn Tiểu Nam nhiều thêm một cái.

Cái club này tuy thiếu thành viên thế nhưng tất cả mọi người đều giữ vị trí nòng cốt, có một chỗ hữu dụng đặc biệt quan trọng. Những người này chung một nhóm, vô cùng hòa hợp, nếu ví như club này là một công ty loại nhỏ thì Kỳ Hinh phụ trách việc tuyên truyền marketing, Trương Đông phụ trách về bộ phận pháp luật, Tiểu Nam là ông chủ, mà Đàm Minh trước mắt xem ra là trợ lý kiêm người làm sinh động bầu không khí, đây là hình thức ban đầu mà một công ty phải có.

Ánh mắt nhìn người của Tiểu Nam quả thật không tệ, khó trách tại sao bầu không khí trong club có thể tốt như vậy.

Ba ba quả nhiên là ba ba.

Lúc này, Trương Đông lại nói: "Tiếp theo đây, chúng ta sẽ mời từng thành viên mới lên tự giới thiệu đi. Từ hàng đầu tiên nào."

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà đối với trường hợp như vậy có thể nói là thành thạo, cô hào phóng bước lên trước bục giảng, bắt đầu tự giới thiệu. Sau khi tự giới thiệu xong, sáu thành viên mới phía dưới vỗ tay cất lực, "bốp bốp bốp", phi thường có tiết tấu.

Có người hỏi: "Có thể hỏi một vài vấn đề không ạ?"

Lê Trà Trà nhìn Trương Đông.

Trương Đông nói: "Chỉ cần mọi người vui, anh không có ý kiến."

Lê Trà Trà hỏi: "Các cậu muốn hỏi gì?"

Nam sinh hỏi: "Cậu thích loại con trai như thế nào?"

Lê Trà Trà nói: "Không có một loại hình cố định..." Dừng một lát, cô lại mỉm cười nói: "Tớ quan tâm sự nghiệp và học tập hơn, trong năm năm tới sẽ không tính tới chuyện yêu đương." Lời này vừa nói ra, trong phòng họp đều là mấy tiếng kêu rên.

Bất quá cũng có người tin tưởng có thể dựa vào tấm lòng nhiệt huyết của mình làm cho Lê Trà Trà động tâm: "Trà Trà, cậu thực sự có lý tưởng, rất có kế hoạch đối với tương lai, tớ đặc biệt thích những cô gái như vậy. Tớ cũng giống cậu, năm năm tới cũng sẽ không tính tới chuyện yêu đương, chỉ một lòng tập trung vào học tập và sự nghiệp, đàn ông con trai hẳn là đều lập nghiệp trước rồi mới có gia đình mà."

Một câu nói đánh thức tất cả các bạn học nam ở xung quanh!

Bọn họ tỏ thái độ sôi nổi!

"Đúng vậy, tớ cũng nghĩ như thế, yêu đương lúc đại học quả thực là quá ngu ngốc mà, chúng ta vẫn đang còn trẻ, hẳn là phải đặt thời gian và tâm sức lên việc học mới đúng. Yêu đương quá tốn thời gian, thà để dành thời gian yêu đương nồng thắm cho việc chuẩn bị tương lai của mình thì hơn."

"Tục ngữ nói rất đúng, 'một nhà không quét, sao có thể quét thiên hạ', nhà mình còn chưa quét xong thì lấy cái gì để đi lập nghiệp chứ, tuy rằng nhà tớ nghèo, thế nhưng dựa vào việc đập đi xây lại, trong nhà có đến 12 phòng, tớ còn là con trai độc nhất..."

"Ha ha, tớ không giống cậu, hiện tại tớ mới 18 tuổi, tương lai của tớ còn dài, dù sao tớ tình nguyện nghèo cũng không để cho vợ tớ nghèo, hiện tại tớ sẽ dốc sức học tập vì tương lai của gia đình nhỏ! Để bản thân trở thành người có thể gánh vác được gánh nặng của gia đình, để vợ tương lai của tớ có thể thoải mái dễ chịu mà sống vui vẻ về!"

.....

Trương Đông không nghĩ tới sự tình sẽ chuyển hướng tới mức này.

Phần giới thiệu dành cho thành viên mới biến thành bữa tiệc dành cho không tước xòe đuôi đua đòi.

Hắn đang muốn lên tiếng ngăn cản, liền nghe thấy Lê Trà Trà nói: "Tớ nói xong rồi, bạn tiếp theo là ai?" Đối với ý kiến của mọi người, cô đều có bộ dáng đầu muối không ăn, phảng phất như căn bản không nghe vào tai.

Nam sinh trà sữa trần châu ở hàng hai đi lên nhận lấy microphone.

Lê Trà Trà đi về chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy Tiểu Nam ở bên cạnh đang viết cái gì đó lên giấy.

Cô nhìn qua.

Mặt trên có đánh số: 1, 2, 3, 4, 5, 6.

Phía dưới còn có gạch đỏ.

Cô nao nao, nếu như nói đây là đang khảo sát các thành viên mới thì hẳn là phải có bảy số mới đúng chứ, sao lại chỉ có sáu số?

Nam sinh trà sữa chân châu bắt đầu tự giới thiệu.

Tiểu Nam đặt bút xuống, lạnh lùng hừ một tiếng.

..... Đám con rê lần này, không được một đứa nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Shmily

Sau khi hội nghị tân sinh kết thúc, là tới tiết mục liên hoan của club.

Cũng giống như lúc trước, đều là Kỳ Hinh, Đàm Minh và Trương Đông thương lượng địa điểm, sau đó Tiểu Nam trả tiền. Đương nhiên là ba người họ cũng có chừng mực, còn địa phương đều phải suy tính kỹ càng về giá cả. Lần này, suy xét đến việc nhân số đông, Kỳ Hinh tri kỉ chọn một vài chỗ đi ăn giá cả chỉ khoảng 50 tệ một người, tiết kiệm tiền cho lão đại.

Sau khi họp xong, Kỳ Hinh ngồi ở bên cạnh Tiểu Nam, hạ giọng nói: "Lão đại, anh xem lát nữa chúng ta đi chỗ nào liên hoan vậy? Em chọn mấy chỗ rồi này, lần này người khá đông, em không quyết định được."

Kỳ Hinh mở từng quán ăn một theo thứ tự.

"Đầu tiên là quán thịt nướng, hoàn cảnh như thế này, có một cái ghế lô lớn, chúng ta có thể chia làm hai bàn, mỗi người ăn khoảng 50 tệ; quán này là quán lẩu tự phục vụ, vừa lúc có một cái bàn tròn 12 người, vừa vặn để tất cả chúng ta ngồi; còn có một chỗ là ăn rau xào, xem đánh giá trên app thì coi về không tồi, rất thích hợp cho học sinh, giá cả cũng khoảng 50 tệ một người. Lão đại, anh xem chúng ta đi đâu đây?"

Lấy hiểu biết của Kỳ Hinh về lão đại, anh sẽ vẫn như trước, ngại phiền phức, trực tiếp chọn ngay quán ăn đầu tiên, cho nên Kỳ Hinh liền đem quán thịt nướng Trương Đông thích nhất đặt lên đầu.

Nhưng không ngờ, lão đại hôm nay thế nhưng lại rất nghiêm túc xem từng chỗ một, còn đem hoàn cảnh từng chỗ xem hết một lượt, lại nhìn đến thực đơn của bọn họ, ước chừng khoảng 5 phút sau, anh mới hỏi cô một câu: "Còn chỗ nào khác không?"

Kỳ Hinh gian nan phản ứng lại, làm tốt chức trách nói: "Anh muốn tìm quán kiểu gì?"

Tiểu Nam nghĩ tới Lê Trà Trà ngày hôm đó, mỗi đĩa đồ ăn cô chỉ đụng có một gắp, ăn rất ít, liền nói: "Không chọn rau xào."

Kỳ Hinh hỏi: "Thế chọn cái gì?"

Tiểu Nam nói: "Chỗ nào mà sau khi ăn có phục vụ nhiều loại đồ ngọt."

Kỳ Hinh vừa nghe liền thập phần kinh ngạc, hỏi lại: "Sau khi ăn có phục vụ nhiều loại đồ ngọt là cái gì?"

Tiểu Nam lờ đi ý nhiều nói: "Bánh kem."

Kỳ Hinh cúi đầu nhanh chóng tìm: "Là cái bánh kem như thế này sao?"

Tiểu Nam liếc qua, nói: "Không đủ lờ lệt."

"Lờ lệt..." Kỳ Hinh lại tìm một lần nữa, lần này trực tiếp tìm đến mấy tấm ảnh về đồ ngọt mà người khác chụp. Người đó nói đây là tiệc buffet ở một khách sạn năm sao, rất nổi tiếng gần đây, có rất nhiều các loại đồ ngọt, đủ kiểu hình dáng khác nhau. Bên cạnh còn có một bàn socola, nhìn vô cùng mê người, cơ hồ là không có cô gái thích đồ ngọt nào có thể ngăn lại sự dụ hoặc đó, cô quay sang hỏi anh: "Cái này được không?"

Tiểu Nam vừa nhìn qua liền thấy lờ lệt tới mức có thể lờ mù mắt anh.

Kỳ Hinh lại nói: "Khách sạn này còn có rất nhiều món tự chọn, có bò bít tết, có thịt vịt nướng, có cả đồ ăn lạnh và đồ ăn nóng, thịt nướng, rất nhiều các loại đồ ngọt, không biết khẩu vị của người khác như thế nào thì chọn chỗ này cũng không tồi, bắt quá một người đến 240 tệ, chúng ta lại có tới 11 người..."

Kỳ Hinh cảm thấy hơi ngại, đang muốn đề nghị là mình sẽ chi một phần tiền thì đã nghe thấy lão đại nhà mình không để bụng mà nói: "Hơn 2000 tệ mà thôi, cũng không nhiều, đây là lần đầu tiên liên hoan thành viên mới, nên ăn long trọng một chút, chọn chỗ này đi."

Kỳ Hinh cảm thấy lão đại có chút kỳ quái, lén lút tìm Đàm Minh thảo luận.

Đàm Minh trả lời rất sắc bén: "Lão đại, chính là nữ nhi nó."

Kỳ Hinh cũng muốn có ba ba như vậy.

Nhà hàng buffet có một cái bàn dài, ngồi được 12 người.

Hai cô gái duy nhất được ngồi cạnh nhau.

Lê Trà Trà ngồi ở ngoài cùng, bên phải là Kỳ Hinh, vị trí đối diện của cô có rất nhiều người chọn, thế nhưng Đàm Minh lại lạnh tay lẹ mắt kéo ghế ra cho Tiểu Nam ngồi xuống. Tiểu Nam làm hội trưởng rất có uy nghiêm, những người khác đều không dám lơ đãng, đành phải hậm hực đi chọn chỗ ngồi khác.

Ban ngày Lê Trà Trà vội vàng đi học cho nên không ăn được cái gì, lúc này có hơi đói bụng, thấy có người đứng dậy đi lấy đồ ăn, cô cũng dứt khoát đứng dậy đi lấy luôn.

Tiệc buffet có rất nhiều loại đồ ăn.

Lê Trà Trà múc nửa bát cơm hoa màu, lại đổ thêm một ly nước ép chanh, cầm mấy phần thức ăn nóng. Thời điểm lướt qua khu vực đồ đồ điểm tâm ngọt, nhìn thấy rất nhiều loại bánh kem tinh xảo, cô thật sự không đòi mất được. Do dự một lát mới buông đĩa cơm xuống, từ phía dưới bàn dài lấy một cái đĩa màu trắng mới, lại lấy thêm một cặp kẹp, gấp một chiếc bánh kem dâu tây bơ, chocolate mousse, bánh kem phô mai, còn có một phần bánh kem hạt dẻ.

Trên bàn dài còn có bảy, tám các loại bánh kem mê người khác, cô nhìn một lát, muốn gấp chúng vào đĩa, thế nhưng tự biết rằng mình nhất định sẽ ăn không hết cho nên vẫn đứng ở đó rồi rấm.

Bỗng nhiên, sau lưng vang lên một thanh âm quen thuộc.

"Lê Trà Trà, đói đến choáng váng rồi?"

Lê Trà Trà lấy lại tinh thần, nói: "Không có, chỉ là có hơi khó chọn." Cô cũng không nghĩ nữa, trực tiếp buông cái kẹp ra, đang muốn đem đồ của mình trở lại chỗ ngồi, Tiểu Nam lại khẽ cười một tiếng: "Trẻ con mới đi chọn lựa đồ ăn, người lớn chẳng ai làm thế cả."

Anh cầm cái kẹp, đem mỗi loại bánh kem Lê Trà Trà chưa chọn gấp vào trong đĩa.

Đồ ăn lập tức tràn đầy trên mặt bàn.

Lê Trà Trà có chút không biết nói gì: "Em ăn không hết."

Tiểu Nam: "Ăn không hết lão tử giúp cô ăn." Nói xong, anh đem đồ ngọt ở trên đĩa của Lê Trà Trà cầm lên, khẽ nhếch cằm: "Tối, gọi một tiếng ba ba."

Lê Trà Trà cũng không biết có phải đã gọi thành thói quen rồi hay không mà cô mở miệng ra là gọi đến thập phần thuận miệng: "Ba ba."

Tiểu Nam ừ một tiếng, bất động thanh sắc cúi đầu nhìn mấy món đồ ăn nóng Lê Trà Trà chọn: sườn heo chua ngọt, trứng gà xào bánh mì, dấm xào khoai tây. Chờ tới lúc Lê Trà Trà ăn, anh mới phát hiện cô ăn hết tất cả ba món này.

Anh cũng đi tới khu đồ ăn nóng, chọn ba món này, lần lượt nếm thử.

Sườn heo chua ngọt so với lần trước nhạt hơn một chút, lại nhiều hơn vài phần vị ngọt.

.... Ô, thì ra Lê Trà Trà thích khẩu vị như thế này.

Lê Trà Trà đem đĩa đồ ngọt đặt ở giữa hai người.

Cô giải quyết đồ ăn nóng xong liền cầm dao nĩa lên, chuẩn bị bắt đầu ăn đồ ngọt. Kỳ Hinh cũng là con gái, tự nhiên là đối với các loại bánh kem đó cũng không có sức chống cự gì, nhìn Lê Trà Trà lớn lên mềm mềm nhỏ nhỏ như vậy, không nghĩ tới dạ dày còn rất lớn, nếu ăn hết mấy cái bánh kem này, ít nhất phải tăng tới hai, ba cân.

"Học muội..."

Lời nói "Có thể cho chị một cái được không" còn chưa có thốt ra khỏi miệng, Đàm Minh ngồi đối diện cô đã tinh linh đá tới.

Cô đau đến tròng cả mắt.

Sau đó, Trương Đông cũng đá lại Đàm Minh một cái.

Đàm Minh tròng mắt nhìn Trương Đông.

Ba người không tiếng động mà giao lưu bằng ánh mắt ~ Làm cái gì thế!

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Mày bệnh à, đá Kỳ ca làm gì?

Diệt bá ba ba: Tao có đá đâu, đây là nhắc nhở thôi! Người anh em! Mày mới gọi là đá đấy! Mày có tin hay không lát nữa tao đứng dậy không nổi không?

Kỳ ca: Không phải chứ Đàm Minh, mày đá tao làm gì?

Diệt bá ba ba: Tao mới nghe trộm được Nam ca với Trà Trà sư muội nói chuyện. Nam ca nói, nếu Trà Trà sư muội ăn không hết, anh ấy sẽ giải quyết nốt cho em ấy! Đây là tình cha con vĩ đại đến mức nào chứ! Chẳng lẽ chúng mày không muốn xem Nam ca ăn điểm tâm ngọt hay sao? Nam ca uống sữa chua vị cam thôi cũng có bộ dáng ghét bỏ, chúng mày không muốn thấy anh ấy ăn bánh kem sẽ có bộ dáng gì à?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân:.... Nói thật, tao muốn thấy.

Kỳ ca: Tha cho mày lần này.

Ba người già bộ đang ăn đồ ăn, bắt đầu không dấu vết quan sát Tiểu Nam và Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà muốn ăn tất cả các loại bánh kem, thế nhưng là biết chính mình khẳng định ăn không hết, nghĩ nghĩ, đơn giản cầm dao nĩa tỉ mỉ cắt một miếng nhỏ, sau đó mỗi một phần bánh kem đều chỉ ăn có một miếng. Sau khi ăn xong, Lê Trà Trà liền cảm thấy mỹ mãn, cúi đầu xem xét một lát, cảm thấy bánh kem dâu tây bơ ăn ngon nhất, cuối cùng liền đem nốt phần còn lại của nó ăn hết.

Ăn xong, cô mới buông dao nĩa.

Đôi mắt Tiểu Nam vẫn luôn không nâng lên, thế nhưng sau khi Lê Trà Trà buông dao nĩa, anh không hỏi một tiếng liền trực tiếp cầm đĩa chọc một miếng bánh kem hạt dẻ, nhét vào trong miệng.

Đàm Minh, Trương Đông, Kỳ Hinh ngừng hô hấp.

Nhưng làm cho bọn họ thất vọng chính là, Nam ca đến uống sữa chua vị cam cũng chửi một câu "Mẹ nó, đây là cái khi gì?" kia, lần này lại ăn rất an tĩnh, biểu tình trấn định, giống như là uống nước sôi để nguội vậy, thành thạo đem bánh kem trong đĩa ăn hết vào bụng.

Ngay sau đó, anh cầm ly nước bên cạnh, ngửa cổ uống hết một cốc nước lọc.

Anh xoa xoa miệng, ngẩng đầu, thấy Lê Trà Trà đang nhìn mình không chớp mắt, hỏi: "Còn muốn ăn bánh kem dâu tây không?"

Lê Trà Trà nói: "Em muốn ăn một miếng nữa."

Tiểu Nam đứng dậy, lại đi gấp bánh kem dâu tây trở về, còn bụng theo một ly nước đá. Anh đặt trước mặt Lê Trà Trà. Lê Trà Trà nói là ăn một miếng nữa nhưng kỳ thật cô lại ăn đến hai miếng, cuối cùng là thật sự không ăn được nữa mới buông nĩa xuống. Tiểu Nam lại đem nửa khối bánh dâu tây bơ giải quyết nốt, sau đó lại uống mấy ngụm nước đá.

Anh hơi hơi nâng cằm, nói: "Tôi bị nghiện thuốc lá, ra ngoài hút một điếu đã."

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Diệt bá ba ba:?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân:??

Kỳ ca:???

Kỳ ca:..... Nam ca thế mà lại thương con gái mình như vậy!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Đây có phải Trà Trà sư muội có thể được xem như là thiên kim đại tiểu thư của club chúng ta hay không?

Diệt bá ba ba: Nghe tao đi, về sau cho dù có phải chọc giận Nam ca cũng đừng cả gan đi chọc giận sư muội.

Diệt bá ba ba: [Ý vị thâm trường jg]

Tiểu Nam đi ra chỗ dành cho người hút thuốc châm một điếu.

Mùi vị thuốc lá ngập trong khoang miệng, một sợi ngọt ngấy trong lòng kia mới dần dần áp xuống.

Nói thật.

Mấy cái bánh kem kia con mẹ nó quá khó ăn.

Không biết là đám con gái tại sao lại thích loại đồ vật lung tung rối loạn này cơ chứ, vừa không tốt cho sức khỏe, ăn vào lại nóng người, làn da dễ dàng bị lão hóa đi, nhìn đi nhìn lại chẳng có cái ưu điểm nào, còn bán đắt như vậy. Tưởng tượng tới hương vị của bánh kem, Tiểu Nam lại cảm thấy ghê ghê, phải hút mấy điếu thuốc an ủi.

Bất quá nghĩ đến Lê Trà Trà ăn đến mỹ mãn, anh lại cảm thấy thật ra thì bánh kem cũng không ghê tới mức vậy.

Nhưng mà cổ vị ngọt kia vẫn lưu lại ở trong cổ họng, ngấy đến hoảnh.

Tiểu Nam hút chừng ba, bốn điếu mới hoàn toàn loại bỏ được cổ vị ngọt kia, chờ tới lúc anh trở lại chỗ ngồi thì mới phát hiện, nhóm các thành viên mới đều đang uống bia.

Có một tên con trai khai mở chai bia, ân cần đưa cho Lê Trà Trà.

"Trà Trà, cậu có muốn uống bia không?"

Lê Trà Trà còn chưa kịp trả lời thì đã có một bàn tay to rộng chặn lại.

Tiểu Nam cau mày, nói: "Không được uống."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: Shmily

Anh không cho Lê Trà Trà uống rượu không phải là đang đứng trên góc độ của một người cha già mà là đứng trên góc độ của một người trưởng thành bình thường.

Tiểu cô nương còn chưa có thành niên, làm sao có thể uống rượu?

Nghĩ đến chuyện này, Tiểu Nam bỗng nhiên lại ý thức được một chuyện, tiểu cô nương này chưa thành niên, làm sao có thể trà trộn vào quán bar được chứ? Nhưng cứ nhìn thấy hình dạng như mèo hoang nhỏ của cô ở quán bar, trà trộn vào đó cũng không phải việc gì quá khó.

Làm một người cha già, Tiểu Nam có rất nhiều việc cần phải suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy việc khiến anh nhọc lòng càng nhiều.

Anh nắm lấy chai bia, vẻ mặt không biểu tình mà nhìn nam sinh mời rượu kia.

"Cô ấy còn chưa có thành niên."

Nam sinh sùng sốt, một bộ dáng rất kinh ngạc.

Thanh âm Tiểu Nam nặng nề nói: "Lê Trà Trà chưa thành niên, chẳng lẽ mấy người không biết sao? Còn rót rượu cho cô ấy?" Khuôn mặt râu quai nón khiến anh thoát nhìn lớn tuổi hơn rất nhiều, lúc trầm mặt nói chuyện thì lại càng nghiêm khắc, mấy cậu con trai đằng kia nhìn một cái liền không dám ho he một chút gì.

Nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng.

Một bàn 12 người ăn đến an an tĩnh tĩnh không thể tưởng tượng được.

Cũng vào lúc này, một bàn tay mềm như bông bỗng nhiên nắm lấy bàn tay dày rộng của anh, từng chút một bò lên trên, sau đó cầm lấy chai bia, dùng

sức lôi kéo. Thế nhưng kéo thế nào nó cũng không động đậy, ngón tay mềm như bông lại dịch xuống, từng chút từng chút một gỡ từng ngón tay của Tiểu Nam ra.

Cô còn gỡ thật sự nghiêm túc, thế nhưng ngón tay đó vẫn cứ nằm im không động, làm cho cô có chút tức giận, "Người nào, đến rượu cũng không cho ta uống là sao."

Nói xong lại nắc một một cục.

Tiểu Nam cúi đầu nhìn lại.

Tiểu cô nương còn đang phân cao thấp với ngón tay của anh, sức lực của cô bé như con kiến cắn người, ngón tay man mát lạnh lạnh, nhìn lên trên một chút, gương mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, ánh mắt mang theo vài phần mê ly.

Mà trên bàn ăn đã có hai chai bia trống không.

Sắc mặt Tiểu Nam nháy mắt liên thay đổi.

"Ai cho cô ấy uống rượu?"

Không người nào hé răng.

Cuối cùng vẫn là Đàm Minh yếu ớt nói: "Nam ca, là sư muội tự mình nói muốn uống..."

Lúc này, Lê Trà Trà lại nắc một cục, rốt cuộc cũng từ bỏ việc đấu tranh với bàn tay của Tiểu Nam, tựa như là mệt mỏi, cô lười nhác ngáp một cái, nửa chống cằm nửa trừng mắt nhìn Tiểu Nam, cổ ngửa lên thật cao, nói chuyện có vài phần mơ hồ không rõ: "Ta ra lệnh cho người, đem rượu tới đây."

Cái dáng vẻ lúc cô nói lời này thật sự không có một chút khí thế nào cả.

Chẳng qua là khuôn mặt trắng nõn lộ ra chút ửng hồng, trông rất đẹp mắt. Ngay cả Kỳ Hinh là con gái mà còn nhìn đến không chớp mắt.

Tiểu Nam quét mắt.

Đám ranh con không tìm ra được một chút ưu điểm nào kia đang nhìn đắm đắm về phía cô.

Anh chần ở trước mặt Lê Trà Trà, trầm mặt nói: "Đều trở về đi."

Đưa tiền là đại gia.

Hội trường đã lên tiếng, những nam sinh đó cũng chỉ có thể mặt mũi xám xịt mà rời đi.

Trương Đông, Đàm Minh và Kỳ Hinh cũng rời đi ngay sau đó.

Rất nhanh, trên bàn ăn dài chỉ còn lại hai người Tiểu Nam và Lê Trà Trà.

Tiểu Nam nhìn Lê Trà Trà đã uống say, không hiểu sao lại cảm thấy đau đầu, cũng có chút hiểu được cái gì gọi là nuôi con mới biết ơn cha mẹ.

.... Còn chưa có thành niên, thế mà dám cả gan uống rượu.

.... Lại còn uống đến hai chai!

.... Nếu không phải anh về kịp lúc thì ba chai bia đã phải rót vào bụng cô rồi, quanh mình còn nhiều nhãi ranh mang ý đồ xấu ở trong lòng như thế nữa chứ. Cô nhóc này tại sao lại không có chút ý thức tự bảo hộ mình?

Nghĩ tới đây, anh liền có chút tức giận mà nói: "Lê Trà Trà."

Lê Trà Trà nửa tỉnh nửa say nhìn anh.

Tiểu Nam nói: "Cô say rồi."

Lê Trà Trà lập tức trả lời: "Em không có say."

Tiểu Nam: "Ai uống say cũng đều nói như vậy."

Lê Trà Trà: "Em thật sự không có say, anh không tin thì thử giở ngón tay ra hỏi em xem có mấy ngón đi."

"Không thử." Tiểu Nam cự tuyệt.

Lê Trà Trà nói: "Thử đi mà, ba ba."

Tiểu Nam không biết nói gì, cô nhóc này sao lại gọi anh là "ba ba" đến thuận miệng thế kia? Anh buông chai bia, duỗi ra hai ngón tay, hỏi: "Mấy ngón?"

Lê Trà Trà chớp mắt.

Bất thành linh, cô nắm lấy hai ngón tay của anh.

Ngón tay man mát lạnh lạnh chạm vào ngón tay anh liền nắm chặt lấy, ngay sau đó, cô dùng tốc độ sét đánh đem chai bia ở bên cạnh đoạt lấy, vào lúc Tiểu Nam còn chưa kịp phản ứng lại đã ngửa cổ uống một hớp lớn.

Cái thao tác này quả thực khiến cho Tiểu Nam tròn mắt há mồm.

Cô cảm thấy mỹ mãn, nắc một cái: "Anh thật ngốc."

Tiểu Nam: "..."

Lê Trà Trà còn muốn uống nữa, nhưng Tiểu Nam đã phản ứng lại, lạnh mặt ngăn cản cô, đem chai bia đẩy đến chỗ xa. Lê Trà Trà còn muốn đi cướp lại, đáng tiếc lại cướp không tới, nhảy đi nhảy lại cũng có chút mệt mỏi, cuối cùng cũng không cướp nữa, gồi đầu lên lưng ghế, nghiêng người nhìn anh.

"Ba ba."

"Ba ba."

"Ba ba."

Tiểu Nam nói: "Gọi ba ba cũng vô dụng."

Lê Trà Trà không hé răng, mở to hai mắt, đôi mắt cô vốn đã rất to, đen trắng rõ ràng, lại ngập nước, nhìn giống như là mắt em bé vậy. Một cái chớp mắt của cô cũng chọc cho người ta ngứa ngáy. Cô an an tĩnh tĩnh nhìn anh, trên mặt viết đầy mấy chữ "Em muốn uống bia."

Tiểu Nam không dao động.

Lê Trà Trà rốt cuộc cũng từ bỏ, cô bĩu môi, nói: "Anh chẳng thú vị gì cả." Cũng không biết nghĩ tới cái gì, có chút đắc ý nói: "Nam nhân khác đều trúng chiêu này của em, Lê Trà Trà em muốn câu dẫn nam nhân nào, thật sự chưa bao giờ thất bại qua."

Tiểu Nam nhớ tới bộ dáng thành thạo kia của cô ở quán bar, thanh âm nhàn nhạt: "Ồ, cô rất lợi hại."

Lê Trà Trà: "Quá khen quá khen."

Tiểu Nam: "Tôi không có khen cô."

Lê Trà Trà: "Không sao, em biết là anh đang khen em, chú Ôn của em nói, có đôi khi tâm lý ám chỉ cũng là một loại tự giảm bớt cảm xúc của mình, là chuyện tốt!" Cô ngáp một cái, tựa hồ có chút mệt, nửa híp mắt, lại ngáp một cái.

Cô nói: "Em buồn ngủ."

Tiểu Nam: "Đừng có ngủ ở đây, về phòng rồi ngủ."

Lê Trà Trà nói: "Em không thể về phòng với bộ dáng này, sẽ mang tới phiền phức cho Diêm Diêm..." Cô ngậy ngốc cười một tiếng, nói: "Hya là anh đưa em đi khách sạn gần đây đi, a, phải rồi, đây cũng là khách sạn mà nhĩ, nếu không thì anh giúp em thuê một phòng cũng được? Mà không, khách sạn này đắt quá, anh vẫn là đi phụ cận tìm một cái đi, nếu không thì chúng ta về khách sạn gần trường cũng được, chỗ đó không cần CMT cũng có thể..."

Tiểu Nam hỏi: "Cô rất nghèo?"

Anh nhớ rõ cô nhóc này tuy có một cặp cha mẹ không đáng tin cậy, thế nhưng nghe Chân Bảo nữ sĩ nói, trên phương diện tiền bạc, cặp cha mẹ kia vẫn tương đối hào phóng với cô, phí sinh hoạt của cô gấp năm, sáu lần một đứa trẻ bình thường cũng nên.

Lê Trà Trà híp mắt, phiến muộn nói: "Em thật sự đặc biệt nghèo, đặc biệt, đặc biệt nghèo, nợ đến ngập đầu luôn."

Tiểu Nam: "Nợ ai?"

Lê Trà Trà nói: "Lê Bách với Văn Hương."

Một lúc sau Tiểu Nam mới phản ứng được, đây là tên của cha mẹ cô, trong lòng không khỏi nao nao, đang muốn nói lúc nào liền nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lê Trà Trà, cả người giống như đang ngủ.

Anh đẩy đẩy cô: "Tĩnh tĩnh, đừng ngủ ở chỗ này."

Cô lại mở to mắt, ngây thơ mờ mịt nhìn anh, hỏi: "Cái gì?"

"Đừng ngủ ở chỗ này."

"Ồ."

Cô đứng lên, thân thể hơi lung lay, lại lần nữa ngồi xuống, tiếp theo cô lại thử đứng lên, lần này cô vịn vào lưng ghế, thật sự đứng lên được. Cô gật đầu, nói: "Đi."

Tiểu Nam: "Cô đi vài bước tôi xem nào."

Cô ngoan ngoãn nói: "Được."

Chân cô bước lên một bước, rồi hai bước.

Tiểu Nam: "Buông ghế dựa ra."

Lê Trà Trà giật giật, không buông tay, một lát sau, cô ngửa cổ lên nhìn Tiểu Nam, ủy khuất nói: "Ghế dựa không muốn để em đi, nó thích em, nó muốn cả đời này ở bên em, có chết cũng không tách rời, sinh ra là ghế dựa của em, chết đi liền cùng em hỏa táng."

Cô si tình nhìn ghế dựa.

Mọi người xung quanh đều nhìn qua đây.

Tiểu Nam không nghĩ tới Lê Trà Trà uống say sẽ thành cái dạng này, thật sự không có biện pháp, anh đưa lưng về phía cô, ngồi xổm xuống trước người cô, nói: "Đi lên, tôi cõng cô."

Lê Trà Trà nói: "Ghế dựa của em thì sao?"

Tiểu Nam: "Cô cứ lên đi, xử lý cô xong tôi lại đến cõng nó."

Lê Trà Trà hỏi: "Thật sao?"

Tiểu Nam: "... Thật."

Lê Trà Trà lại hỏi: "Không lừa em?"

Tiểu Nam: "Thích cái ghế này đến thế à?"

Lê Trà Trà: "Em cảm thấy nó thích em."

Tiểu Nam: "... Được được, không lừa cô."

Lê Trà Trà lại nói: "Thật sự không được gạt em đó, trên ghế có mùi nước hoa của em, anh không thể lấy cái ghế khác ra lừa em."

"Được."

Tiểu Nam cảm thấy giờ phút này mình hoàn toàn dùng hết sự kiên nhẫn suốt hai mươi năm qua rồi, may mắn là tiếp theo Lê Trà Trà cũng không có càn quấy nữa, ngoan ngoãn bò lên lưng anh. Anh trực tiếp thuê một phòng khách sạn ở đây, đem người đặt lên giường.

Cả người cô giang ra tành hình chữ đại (大), vẻ mặt không chút phòng bị.

Có lẽ là do rượu nên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, lông mi cong cong rũ xuống, tạo thành một cái bóng ở dưới mí mắt.

Cô gái nhỏ lớn lên xác thật rất xinh đẹp.

Tiểu Nam thấp giọng nói: "Không có chút phòng bị nào đối với nam nhân, cô sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện cho coi."

Nói xong, anh khom lưng đắp chăn cho cô.

Lê Trà Trà cảm thấy nóng, vừa đắp lên liền lập tức đá văng ra.

"Lê Trà Trà!"

Cô hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng: "... Nóng."

Tiểu Nam đi chỉnh điều hòa thấp xuống, thẳng tới lúc cô thành thành thật thật đắp chăn mới tính toán rồi đi. Anh lại nhìn cô vài lần, lúc đang muốn xoay người đi thì thỉnh thoảng có một bàn tay nho nhỏ mềm yếu không xương sờ lên mông của anh, còn dùng lực mà nhéo.

"... Xúc cảm so với trong tưởng tượng của mình thì tốt hơn nhiều."

Sống đến từng tuổi này, Tiểu Nam lần đầu tiên bị một tiểu cô nương chiếm tiện nghi, cả người như bị sét đánh.

Một lúc lâu sau, anh mới xoay người lại, nhìn chăm chăm Lê Trà Trà ở trên giường.

Cô híp mắt, khóe môi hơi cong, giống như là chú mèo con được thỏa mãn, còn nghiêm trang nói với anh: "Chúc mừng anh, mừng anh rất vênh đốn, em có thể sờ một cái nữa không?"

Tiểu Nam đen mặt: "Không được."

Lê Trà Trà "A" một tiếng.

Một lát sau, cô lại duỗi ra một đầu ngón tay: "Một cái thôi?"

"Không được."

"Một cái thôi mà? Không được sao?"

"Một nhóc con như cô sao lại có thói quen sờ mông nam nhân hả?"

Lê Trà Trà nói: "Em cũng chưa sờ qua người khác đâu, mới sờ có mỗi anh."

"Tôi còn phải cảm ơn cô đúng không?"

Lê Trà Trà tự hỏi, gật gật đầu: "Người khác muốn em sờ, em cũng không sờ đâu."

Tiểu Nam tức đến bật cười, nói: "Cô thật lợi hại."

"Cảm ơn đã khen."

Tiểu Nam trừng mắt nhìn cô.

Cô cũng không sợ hãi, cười hi hi nói: "Ba ba, người đừng trừng con, con sợ hãi."

"Chỗ nào của cô giống như đang sợ?"

Cô bỗng nhiên ngồi dậy, lôi kéo bàn tay của Tiểu Nam đặt lên ngực mình, bàn tay mềm mại ấn ấn tay anh, nói: "Anh có cảm nhận được không? Tim em đang đập liên hồi này, rất sợ hãi đó." Tiểu Nam không cảm nhận được trái tim cô đang nhảy lên, hiện giờ là mùa hè, Lê Trà Trà mặc rất mỏng manh, đặt bàn tay lên ngực cô chỉ cảm nhận được xúc cảm hết sức mềm mại, trong nháy mắt, Tiểu Nam cảm thấy bụng nhỏ căng chặt, giống như có cái gì đang thiêu đốt nó.

Anh động một cái.

Lê Trà Trà liền giữ chặt không cho anh đi.

Thanh âm Tiểu Nam khàn khàn, nói: "Lê Trà Trà, đừng nháo."

Lê Trà Trà nói: "Em không nháo."

Tiểu Nam: "Buông tay."

Lê Trà Trà một bộ dáng khờ dại, hỏi: "Người khác đều nói ngực em lớn, anh nói xem ngực em có lớn không?"

".... Lớn."

"Mềm không?"

".... Mềm."

"Xúc cảm thế nào?"

Tiểu Nam hít sâu một hơi, cơ hồ là muốn bạo đến nơi rồi, hung hăng quát cô: "Lê Trà Trà!"

"Làm gì!"

Nhưng không đợi Tiểu Nam trả lời, cô lại tự mình hắc hắc hắc cười rộ lên: "Em nhớ tới một chuyện rất buồn cười, ở quán bar có nghe người khác nói,

thời điểm người kia hỏi làm gì thì đều phải trả lời là làm."

"Đệt."

Tiểu cô nương này uống say còn đi kể truyện cười!

"Cô ở quán bar rồi cuộc còn học được cái gì nữa!"

Lê Trà Trà làm bộ như đang cố nhớ lại, nửa ngày sau mới nghiêng đầu nói: "Đệt cũng giống như làm?"

Tiểu Nam rút tay mình về, lực độ có chút không khống chế được, cơ thể Lê Trà Trà đều nghiêng cả về phía trước. Vốn dĩ cô đã ngồi ở mép giường, hiện tại bị anh kéo một cái, cô suýt nữa liền rớt xuống. Tiểu Nam lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy vòng eo của cô, cô cùng thuận thế ôm lấy cổ anh.

Giờ phút này, hai người lấy một lại tư thế ôm nhau cực kỳ ái muội lần thành một khối.

Cô ngẩng cổ, hoàn toàn mở to mắt, trong mắt đều là mê ly.

Hô hấp của hai người đan xen.

Lê Trà Trà nhẹ nhàng hít thở, một bàn tay đưa lên vuốt râu của anh, nói: "Anh để râu thật sự rất giống ba ba em, bất quá anh đẹp trai hơn so với ông ấy, thật đấy! Không lừa anh đâu. Anh tốt hơn ba ba em rất nhiều, ba ba chưa bao giờ giúp em ăn bánh kem, trừ những lúc quay chương trình ra, ông ấy cũng chưa từng công em..."

Cô lại nói: "Anh mà là ba ba em thì thật tốt."

Cô nói nói, bắt đầu sờ sờ râu của Tiểu Nam.

Ba ba Tiểu Nam lộ ra một sắc mặt cổ quái.

Hôm sau.

Lúc Lê Trà Trà tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau nhức, như kiểu mỗi dây thần kinh trong đầu cô đều bị người khác kéo căng ra.

Cô nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Một nơi vô cùng lạ lẫm.

Nhưng rất nhanh, cô liền phản ứng lại, đây là phòng khách sạn. Trên tủ đầu giường còn có một chai nước khoáng cùng với một hộp thuốc giải rượu. Cô giật mình, dùng sức nhớ lại một hồi lâu, mới nhớ mang máng được ngày hôm qua mình cùng với club đi ăn liên hoan ở một khách sạn năm sao.

Bánh kem ăn rất ngon.

Sườn heo chua ngọt không quá chua cũng không quá ngọt, hương vị rất vừa vặn.

..... Sau đó.

Cô lại cố nhớ lại.

Mọi người trong club bắt đầu uống bia, Kỳ Hinh đưa cho cô một chai bia, hỏi cô có uống hay không. Cô từ chối. Lê Trà Trà chưa bao giờ uống bia rượu, lúc đi bar cô cũng đều gọi đồ uống không có cồn. Thế nhưng không bao lâu sau, cô nhìn thấy bọn họ uống rất vui vẻ, cảm xúc cũng bị lây nhiễm, cũng muốn uống thử một ngụm, vì thế nên mới chủ động mở một chai bia.

Thời điểm mới uống lần đầu tiên, hương vị của nó đặc biệt kỳ quái, còn hơi có chút sặc, nhưng uống nhiều thêm vài ngụm, cô lại cảm thấy cả người sáng khoái, phảng phất như mỗi lỗ chân lông đều bị mở ra vậy.

Sau đó...

Cô không có ấn tượng gì nữa.

Đau đầu.

Lê Trà Trà xoa xoa huyệt thái dương, chịu đựng cơn đau đem thuốc giải rượu uống hết. Loại cảm giác nhỏ nhặt kia quá kém, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì. Sau khi uống thuốc xong, cô phát ngốc ở trên giường một lát, hình như nghĩ tới cái gì, cô sờ sờ, từ trong túi tìm được điện thoại di động.

Cô mở WeChat.

Tin nhắn của club là 99+.

Tất cả đều là hình ảnh liên hoan đêm hôm qua, bao gồm cả bộ dáng cô uống bia, ôm chai bia vui mừng như một đứa ngốc.

Cô sững sốt, chờ sau khi xem hết 99+ tin nhắn mới kết luận ra được một tin tức quan trọng ~ Tối hôm qua, người cô tiếp xúc cuối cùng là Tiểu Nam, là Tiểu Nam đưa cô đến khách sạn. Đằng sau đã xảy ra chuyện gì, cô không thể nào biết được.

Tiểu Nam cũng không nhắn câu nào trong nhóm chat.

Cô nghĩ có vài điều muốn hỏi anh, thế nhưng hai người cũng không phải bạn bè trên WeChat nên đành thôi.

Lê Trà Trà chờ tới lúc không còn nhức đầu như trước nữa mới ngồi tàu điện ngầm trở về trường học.

Hôm nay là thứ bảy, phần lớn sinh viên đều không ở trường cho nên trong trường học có chút an tĩnh. Cô trở về phòng, Cố Diễm không ở đây, nói là đi tham gia hoạt động của club. Sau khi uống rượu xong, cả người Lê Trà Trà có hơi trì độn.

Không bao lâu sau, điện thoại của cô vang lên.

"Chào ngài, xin hỏi ngài là tiểu thư Lê Trà Trà phải không ạ?"

Lê Trà Trà đáp một tiếng.

Bên kia di động lại nói: "Tôi là người bên công ty chuyển phát nhanh, ngài có một bưu phẩm chuyển phát nhanh tới. Hiện tại tôi đang ở dưới phòng ở của ngài, người quản lý ký túc nói phải có ngài tôi mới có thể đi lên trên đó. Chuyển phát nhanh là đồ có hơi lớn, lại khá nặng nữa."

Đầu óc trì độn của Lê Trà Trà nhất thời không nhớ ra gần đây mình có mua cái gì đó lớn hay không.

Gần đây cô mua khá nhiều đồ, nhưng trong ấn tượng thì hình như không có cái gì quá lớn.

Cô cầm điện thoại đi xuống lầu, sau đó nhìn thấy một cái hộp rất lớn, lớn hơn so với cô một chút, được bọc rất kỹ. Giờ khắc này, tuy là đầu óc có trì độn nhưng kí ức nhỏ nhặt vẫn ủa về, Lê Trà Trà có thể khẳng định cô không mua thứ nào có hình dáng như thế này.

Cô nói: "Anh xem xem có phải đưa sai rồi hay không, tôi không có mua đồ lớn như vậy."

Anh trai chuyển phát nhanh quét mắt nhìn đơn hàng, nói: "Là một khách sạn gửi tới, người gửi họ Lưu, là giám đốc khách sạn."

"Khách sạn tên gì vậy?"

Anh trai chuyển phát nhanh báo một cái tên.

Lê Trà Trà lại sững sốt, đó không phải là khách sạn hôm qua club của bọn họ liên hoan sao?

Cô nói: "Có thể mở ra không? Tôi muốn nhìn một chút xem bên trong là cái gì."

Anh trai chuyển phát rất sáng khoái nói: "Được."

Một lát sau, Lê Trà Trà có chút hỗn độn, lâm vào tình cảnh đối với nhân sinh của mình có hoài nghi nghiêm trọng.

.... Bên trong là một cái ghế dựa.

Khá quen mắt.

Tối hôm qua, hình như cái ghế mà bọn họ ngồi cũng có hình dáng như vậy. Tiệc buffet xe hoa theo phong cách châu Âu, ghế dựa của bọn họ đều là loại có đệm nhung, chỗ tựa lưng được khắc hoa văn long trọng theo kiểu châu Âu, hiện thờ đang an an tĩnh tĩnh nằm bên trong hộp giấy.

Chuyện nhỏ nhất ở trong kí ức của Lê Trà Trà khi ấy, dần dần hiện ra rõ ràng.

"Ghế dựa không muốn để em đi, nó thích em, nó muốn cả đời này ở bên em, có chết cũng không tách rời, sinh ra là ghế dựa của em, chết đi liền cùng em hỏa táng."

"Em cảm thấy nó thích em..."

"Thật sự không được gạt em đó, trên ghế có mùi nước hoa của em, anh không thể lấy cái ghế khác ra lừa em"

Lỗi tại Lê Trà Trà dần dần phiếm hồng.

Cô sợ phiền toái tới Cố Diễm cho nên vẫn hỏi ý kiến của cô ấy trước, không nghĩ tới Cố Diễm lại rất thích cái ghế dựa xa hoa này, mãnh liệt đề nghị Lê Trà Trà giữ lại. Lê Trà Trà nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng là đôi ghế trong phòng thành cái ghế dựa này.

Cô ngồi ở bên trên, nhìn mấy tính, cảm thấy nhân sinh không còn gì hối tiếc nữa.

.... Quá mất mặt rồi.

Đàm Minh, Trương Đông, Kỳ Hinh, ba người tuy rằng không học cùng một khoa thể nhưng bởi vì có quan hệ với club cho nên bình thường đều thường xuyên liên hệ. Hôm nay trường học được nghỉ, hôm qua đã chén một bữa no nê, hôm nay lại tiếp tục đi đến một tiệm cafe ở phố ẩm thực ngồi chém gió với nhau.

Đàm Minh dẫn đầu lên tiếng.

"Chúng mày không tò mò tới hôm qua Nam ca cùng Trà Trà sư muội làm gì sao?"

Trương Đông nói: "Có thể làm gì chứ? Sư muội đều uống say như thế, lão đại nhiều nhất chính là đưa em ấy về phòng thôi, hơn nữa lấy tâm thái của một người cha già, lão đại chắc chắn sẽ chiều cô sư muội thỏa đáng."

Kỳ Hinh phụ họa: "Đúng vậy, lần đầu tao nhìn thấy lão đại chiều cô người khác đấy. Nói tới đó, ngày hôm qua lão đại ăn nhiều bánh kem như thế, thật sự là làm tao mở rộng tầm mắt. Lão đại tuy cái gì cũng ăn được, thế nhưng những thứ mà con gái thích ăn, hẳn đều không chạm qua, không nghĩ tới lão đại có thể một lúc mà ăn nhiều bánh kem như thế, xem ra anh ấy vẫn thực sự rất thích bánh kem. Trước kia cũng không biết có phải là ngại nói với chúng ta hay không nữa, mỗi lần chúng ta ăn, hẳn cũng chẳng hé răng nửa lời. Lần sau chúng ta mua bánh kem, nhất định phải chia cho lão đại ăn với. Tao cũng muốn lão đại là ba ba của tao, anh ấy thực sự chiều cô Trà Trà sư muội quá mà!"

Đàm Minh lại buông tiếng thở dài.

Hắn liếc nhìn hai người trước mặt, đột nhiên hỏi một câu: "Hai người chúng mày có phải từ trước tới nay chưa từng yêu đương hay không?"

Sau đó, Đàm Minh bị hai người đồng thời trợn trắng mắt nói: "Nói như mày yêu đương rồi ấy."

Đàm Minh tỏ vẻ: "Tuy rằng tao không có kinh nghiệm thực tiễn, thế nhưng tao có kinh nghiệm về lý thuyết. Rất nhiều người anh em thất tình đều tìm đến tao để giải bày đây! Thượng đế chi từ! Khiến cho bọn nó xem nhẹ chuyện thất tình! Nghênh đón nhân sinh mới!"

Kỳ Hinh "ha ha" một tiếng: "Là đứa nào đến nói chuyện với con gái cũng khản trương như thế, cô gái nào nói với mày một câu mày cũng bỏ não đủ kiểu cho được."

Đàm Minh: "Nói vậy, tao có nói chuyện khản trương với mày đâu, à phải, Kỳ ca không phải là con gái."

Trương Đông nói: "Kỳ ca là con gái, mày mới nói vậy đây."

Đàm Minh thực sự mệt tâm, mỗi lần theo chân bọn họ cãi nhau, bọn họ đều tự động kết thành đồng minh. Hắn một thân một chiến tuyến căn bản không địch nổi hai người bọn họ.

Hắn chọc di động, cảm khái: "Vẫn là chủ nghĩa xã hội tốt hơn."

Kỳ Hinh: "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội rất tốt."

Trương Đông: "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội rất kỳ diệu!"

Đàm Minh càng không muốn nói nữa.

Hắn có nói cũng không có ai hiểu, hơn nữa chắc đến cả đương sự cũng không hiểu. Hiện tại hắn giống như là một nam nhân gánh vác trọng trách lớn của thế giới, mỗi ngày lên lút nhắc nhở một đám cóc, chỉ kèm chút hết thẳng vào tai bọn chúng: Đừng nghĩ nữa! Tình cha con chủ nghĩa của chúng mày là cái gì? Toàn là câu lương thôi! Câu lương đó!

Bỗng nhiên, Đàm Minh ngậy ra, phảng phất như gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, há to miệng, không nói nên lời.

Trương Đông và Kỳ Hinh nhìn theo tầm mắt của Đàm Minh, hai người cũng không nói nên lời.

Trên cây cầu bên kia có một người đang đứng.

Ở chỗ đó, chính là nơi hút thuốc yêu thích của lão đại, bởi vì nó thoáng, mà còn ít người sẽ ra chỗ đó.

Mà giờ khắc này, một thân ảnh cao dài thẳng tắp vừa quen thuộc vừa xa lạ đứng ở chỗ đó, không chút để ý mà hút thuốc.

Dưới làn khói mờ mờ là một gương mặt sạch sẽ, hình dáng thâm thúy, không có một cọng râu nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: Shmily

"Tao tao tao tao tao...."

"Hần hần hần hần hần...."

"AAAAAAAAAAAA....."

Trương Đông, Kỳ Hinh và Đàm Minh liếc nhau, lại là cũng nửa ngày không nói nên lời. Thật sự là quá chán động! Ba người bọn họ đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý chờ cho hai mươi năm sau, lão đại vẫn là cái dáng vẻ kia! Thậm chí Đàm Minh còn tỉ mỉ chuẩn bị một chiếc dùng cho 20 năm sau, chờ 20 năm sau gặp lại Nam ca có thể hắc hắc cười nói Nam ca cùng hai mươi năm trước giống nhau như đúc, một chút cũng không có dấu hiệu già đi, thời gian đối với anh quả thật quá tốt đi!

Nhưng mà!

Hiện tại!

Hội trường Nam ca của bọn họ cạo râu!

Ba người không hẹn mà cùng sinh ra một nghi hoặc.

Trương Đông yếu ớt nói: "Kia... thật... sự.... là...lão....đại sao?"

Kỳ Hinh nói: "Có phải lão đại có em trai song sinh không? Cái loại mà lưu lạc nhiều năm ở bên ngoài ấy."

Đàm Minh thâm trầm nói: "Hay là ba đứa mình đang nằm mơ?"

Ba người đồng thời véo má nhau.

Đau đến muốn mạng.

Xác thực là không phải đang nằm mơ.

Đàm Minh vô cùng đau đớn nói: "Rõ như ban ngày rồi, Nam ca cạo râu kia, là bị đạo đức chôn vùi hay là do nhân tính vụn vụn?"

Kỳ Hinh tự hỏi một lát: "Có phải lão đại đã chịu kích thích gì đó rồi không?"

Trương Đông nói: "Tối qua vẫn còn tốt mà, cùng ngày thường không có gì khác nhau, chẳng lẽ là sau khi chúng ta tan tiệc lại xảy ra chuyện gì nữa? Chúng mày, ai dám tiến lên gọi lão đại đi?"

Đàm Minh nghe được lời này, như có suy tư gì đó: "Chúng mày có ai liên lạc được với Trà Trà sư muội không?"

"Không có."

Đàm Minh lật lại lịch sử cuộc trò chuyện trong nhóm chat, không phát hiện ra Lê Trà Trà có trả lời, cũng là lúc này, hắn bỗng nhiên lóe lên một ý tưởng: "Tao có cách để Nam ca chủ động tiến tới đây!" Nói xong, hắn nhanh tay chụp bóng dáng nam nhân đứng trên cầu kia, sau đó gửi vào trong nhóm chat, thuận tiện tag Nam ca, hỏi~

[Em nhìn thấy có một người đặc biệt giống Nam ca, có phải rất giống hay không?]

Một lát sau, thân ảnh trên chiếc cầu động đây, ánh mắt dừng lên bà con người ngồi đằng sau cửa kính.

Sau đó liền nhấc chân, đi xuống cầu.

Nam ca sau khi cạo râu càng thêm chói mắt.

Từ chiếc cầu kia đi tới đây, bất quá chỉ có hai phút mà ba người bọn họ đã thấy có hai tiểu sư muội lớn mật hoạt bát tiến đến gần, nhưng lão đại khó hiểu phong tình aka sắt thép thẳng nam vẫn trước sau như một mà cự tuyệt.

Ba người xác nhận là không nhầm.

"... Cùng một thao tác, chính xác là lão đại không sai được."

Chân dài bước tới.

Tiểu Nam ngồi ở trong một góc quán cafe.

Ba đôi mắt nhìn anh chăm chăm, tràn ngập tò mò cùng nghi hoặc, đặc biệt là Đàm Minh, trên mặt cậu ta còn hiện rõ vẻ bất quáĩ.

Tiểu Nam không biểu tình nói: "Xem cái rắm."

Ba đôi mắt đồng thời thu lại, nhưng lão đại sau khi cạo râu xong thật sự quá đẹp, nếu nói Nam ca để râu quai nón liền có mị lực rắn rỏi của một đại thúc trưởng thành thì Nam ca sau khi cạo râu lại y như một đại thúc trẻ ra bảy, tám tuổi, cả người tản ra một loại mị lực mê người của người đẹp trai lăm lẹ. Hơn nữa ngũ quan của Nam ca so với người bình thường thâm thúy hơn nhiều, trông mắt còn hơi nâu, Đàm Minh cảm thấy Nam ca giống như từ quốc vương biến thành vương tử.

Cứ cho là tò mò đi nữa thì cũng phải nhìn một cái cho thật đã rồi tính!

Hiển nhiên, Trương Đông và Kỳ Hinh cũng có cái ý niệm như thế!

Kỳ Hinh hỏi: "Lão đại, sao tự nhiên anh lại đi cạo râu?"

Tiểu Nam nhẹ nhàng bâng quơ trả lời: "Nóng."

Ba người: Lúc trời hè nóng bức sao không thấy anh nói nóng? Bây giờ sắp nhập thu rồi mới kêu nóng là sao? Sao anh không lên trời luôn đi!

Trên thực tế, Tiểu Nam cạo râu xác thật cũng có quan hệ với chuyện nóng.

Anh tự mình cho rằng, mình cạo râu là do nóng.

Thời gian quay lại đêm hôm qua.

Tiểu Nam rời khỏi khách sạn, trở về kí túc xá.

Bởi vì là con trai của người đã quyên tặng một đồng tầng lầu cho trường nên cho dù trường không có bao nhiêu giường ngủ cũng đồng ý với yêu cầu của Tiểu Nam, một mình anh ở phòng hai người. Thời điểm Tiểu Nam trở lại phòng thì đã qua nửa đêm.

Anh vẫn giống như bình thường, tắm rửa một chút rồi tùy ý rửa mặt, leo lên giường ngủ.

Vốn dĩ sẽ không có việc gì xảy ra, thẳng đến lúc ngủ, Tiểu Nam lại mơ một giấc mơ.

Anh mơ thấy chính mình và người vợ không thấy rõ mặt cùng nhau vào bệnh viện.

Vợ anh bị đẩy nhanh vào phòng sinh.

Anh ở bên ngoài chờ vợ sinh con, qua thật lâu sau, bác sĩ mới đi ra, trong tay ôm một cái tã lót của trẻ con, nói với anh: "Tiểu tiên sinh, chúc mừng ngài có được một tiểu công chúa."

Mẹ anh, Chân Bảo nữ sĩ so với anh còn hưng phấn hơn, bà ôm đứa bé không chịu buông tay, trên mặt đầy vẻ từ ái, còn cùng cha anh nói: "Ai nha, cháu gái em thật đáng yêu, nhìn đôi mắt này, cái mũi này, miệng này, không khác gì đúc từ một khuôn với mẹ của nó. A Nam, con đi xem vợ con đi, xem xong thì lại đây nhìn con gái con. Cháu gái mẹ lớn lên chắc chắn sẽ rất đáng yêu!"

Tiểu Nam nhìn qua, sóng gió to lớn gì anh cũng từng gặp qua, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy kinh hách.

Đứa bé nhỏ như vậy lại có gương mặt giống hệt Lê Trà Trà, đang oa oa khóc lớn.

Chân Bảo nữ sĩ cao hứng hồng rồi: "Đây là cháu gái của mẹ đó!"

Chồng của bà: "Lại đây, ôm con gái của mày đi."

Tiểu Nam bế đứa bé lên.

Thanh âm của đứa nhỏ giống như đúc với Lê Trà Trà, ngoan ngoãn lại vang dội gọi anh một tiếng: "Ba ba."

Tiểu Nam đột ngột mở mắt ra.

Điều hòa để 18 độ.

Anh sờ trên mặt một cái, đều là mồ hôi.

Tiểu Nam xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt, sau khi rửa sạch xong, anh mới nhìn chính mình trong gương, bất chợt, lời nói say khướt của Lê Trà Trà hiện lên trong đầu anh~

"Anh để râu thật sự rất giống ba ba của em, nhưng mà anh đẹp trai hơn ba ba em, thật đấy! Không lừa anh. Anh tốt hơn ba ba em rất nhiều, ông ấy chưa từng giúp em ăn bánh kem đâu, trừ những lúc quay chương trình ra thì ông ấy cũng chưa từng công em... Anh mà là ba ba em thì thật tốt."

Tiểu cô nương một tay ôm cổ anh, cách anh rất gần, hơi thở thò ra còn mang theo hương vị còn nồng đậm.

Không phải rất dễ ngủ, thế nhưng anh lại không bài xích.

Cặp mắt to mê ly ngập nước, thực sự rất câu người, còn có ngực mềm..

Xúc cảm kia...

Tưởng tượng đến chỗ này, trong nháy mắt, bụng nhỏ của Tiểu Nam khô nóng căng chặt. Vốn là mới đầu hai mươi, là tuổi tràn đầy tinh lực nhất, có nhu cầu sinh lý là chuyện hết sức bình thường. Chỉ là trong đầu vừa nghĩ tới tiểu cô nương đó đã tùy tiện ngóc đầu*** lên, Tiểu Nam không có biện pháp thích ứng.

Năm phút sau, anh xụ mặt rời khỏi phòng tắm.

Anh chỉ mặc một cái quần góc bẹt màu đen, ánh đèn trong phòng ngủ lơ mờ, ánh sáng yếu ớt chiếu tới, mơ hồ có thể nhìn thấy chỗ đó phồng lên, chặt chẽ bị quần góc bẹt ngăn lại, xuống chút nữa là hai đôi chân thon dài, dầm lên một đôi dép lười, mà bên trên chiếc quần góc bẹt đó còn nhìn thấy cả khối cơ bụng sáu múi. Có lẽ là vừa mới tự mình vận động sinh lý xong cho nên bụng nhỏ của anh còn có một tầng mồ hôi mỏng.

Anh kẹp điều thuốc ở tay, ngồi ở trên ghế, hưng hăng hút, sau khi thở ra rồi, cả người mới cảm thấy sảng khoái.

Lúc này, anh không còn buồn ngủ nữa.

Tiểu Nam mở máy tính, mở hồ sơ, chuẩn bị đem báo cáo thực nghiệm chưa viết xong hoàn thành nốt, không ngờ vừa mới mở hồ sơ, gõ không được mấy chữ, câu nói kia của Lê Trà Trà liền y như ma chú xuất hiện trong đầu anh một lần nữa.

"... Anh thật sự rất giống ba ba em."

Ma xui quỷ khiến, Tiểu Nam lại đi tìm ảnh chụp của Lê Bách. Baidu cho ra mấy tấm ảnh chụp của Lê Bách, cũng để râu y như anh.

Tiểu Nam nhìn năm sinh của Lê Bách trên Baidu, sắc mặt nháy mắt đen lại.

... Thật con mẹ nó giống ba ba của cô.

... Giống cái rắm!

Lúc này, Kỳ Hinh bỗng nhiên nói: "Em cảm thấy không đến một tuần, trên diễn đàn trường học nhất định sẽ hỏi thăm lão đại học khoa nào cho mà coi. Mấy đứa con gái trường chúng ta vừa hướng ngoại lại còn lớn mật, nói không chừng club của chúng ta sẽ có thể mở rộng gấp đôi ấy chứ! Bọn họ đều có thể nguyện ý vì lão đại mà chịu đựng gian khổ! Còn nguyện ý chịu đựng sự thô bạo của lão đại sắt thép thẳng nam nữa!"

Kỳ ca vì tương lai của club, thực sự là phải suy xét quá nhiều.

"Về sau club của chúng ta chính là vô địch! Nam sắc có lão đại, nữ sắc có Trà Trà sư muội, liền cho là không có cô bé, chúng ta vẫn còn có Đông Muội! 360 độ không góc chết! Chỉ cần các người muốn, club của chúng tôi đều có! Vậy là chúng ta sẽ có thêm một nhóm người để sai vặt nữa rồi! Về sau việc vừa mệt vừa nhọc cứ để các học đệ học muội làm, để cho bọn họ cảm thụ được cái giá phải trả cho việc bị sắc đẹp hấp dẫn!"

Nói xong, Kỳ Hinh liền lấy điện thoại ra.

"Lão đại, em chụp anh một tấm được không? Em đăng lên nhóm chat, nếu không sợ rằng mấy thành viên mới không nhận ra anh mất."

Loại yêu cầu na ná như thế này, Tiểu Nam đều sẽ không từ chối.

Rốt cuộc thì từ nhỏ đến lớn đã có mị lực như vậy, bị chụp lên là chuyện rất bình thường, Tiểu Nam cũng đã quen với màn ảnh. Thế nhưng lúc này đây, anh lại cực tuyệt.

Kỳ Hinh hơi hơi sùng sốt.

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Đến hội trường cũng nhận không ra thì còn được tích sự gì nữa."

Đàm Minh ngẫm hiểu!

"Nam ca! Trà Trà sư muội khẳng định là có thể nhận ra anh! Không cần chúng ta mở miệng, cô ấy khẳng định là người đầu tiên nhận ra anh cho coi! Sau đó sẽ bị Nam ca làm cho khiếp sợ!"

Tiểu Nam cười khẽ.

Lúc này, Kỳ Hinh cũng minh bạch, nói: "Hiểu rồi, hiểu rồi, gửi ảnh không có ý tứ, vẫn là nên tận mắt nhìn thấy mới có ý tứ! Không gửi, không gửi, em không gửi nữa! Vậy thì lão đại có thể chụp một tấm hình kỷ niệm ngày mình cạo râu với bọn em được chứ?"

Lần này Tiểu Nam không từ chối nữa.

Trương Đông, Kỳ Hinh, Đàm Minh, ba người trao đổi cái ánh mắt "quả nhiên là như thế".

Trương Đông vẫn luôn mang theo máy chụp ảnh bên người, để cho nhân viên tiệm cafe chụp cho bọn họ một tấm, sau đó mỗi người cầm một tấm làm kỷ niệm. Tiểu Nam nhìn ảnh chụp chính mình, nói thật, không hề râu, chính anh cũng có chút không quen.

Trương Đông cảm khái nói: "Sau khi lão đại cạo râu xong, Trà Trà sư muội mà gọi anh ấy là ba ba thì có chút bản."

Đàm Minh ý vị thâm trường nói: "Cha nuôi."

Kỳ Hinh: "Làm người cha trẻ tuổi cũng được mà."

Tiểu Nam lạnh lùng mà nói: "Không thể."

Tiểu Nam vẫn đang đợi Lê Trà Trà tới trả nợ cho mình.

Anh tự nhận, mình vẫn tương đối hiểu cô.

Tiểu cô nương này, thuộc về loại không chịu nợ nhân tình của người khác, anh thanh toán tiền phòng cho cô, còn mua cho cô ghế dựa cô la hết đời muốn. Hai cái nhân tình này, cô khẳng định sẽ tìm mọi cách trả lại anh. Chờ tới khi cô tới trả nhân tình cho anh, anh sẽ để cô nhìn cho kỹ xem anh từ trên xuống dưới có chỗ nào giống cha cô?

Nhưng mà, một ngày đi qua, hai ngày đi qua, ba ngày đi qua... Một tuần cũng qua đi, anh đến cả nửa cái bóng của Lê Trà Trà cũng không thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: Shmily

Chương trình học của khoa quản lý doanh nghiệp đặc biệt nhiều, sau khi kết thúc huấn luyện quân sự không lâu, Lê Trà Trà liền cảm nhận được sự bận rộn của việc học.

Cô là người được nhận học bổng, mỗi một môn học, cô đều yêu cầu bản thân mình phải làm được tốt nhất. Cũng may miễn việc học bận rộn, hơn nữa từ sau khi club liên hoan xong cũng không có hoạt động gì khác cho nên Lê Trà Trà cũng không có cơ hội nào tiếp xúc với Tiểu Nam.

Chẳng qua là mỗi ngày trở lại kí túc xá, nhìn cái ghế dựa xa hoa kiểu châu Âu kia, cô đều cảm thấy mặt mình nóng rát.

Lê Trà Trà thử nhớ lại, nhưng đáng tiếc là cô hoàn toàn không nhớ được ngày hôm đó sau khi say rượu cô rốt cuộc đã làm gì.

Cô như kiểu mất đi một đoạn ký ức, đồng thời cũng cảm nhận được độ đáng sợ của rượu cồn, âm thầm quyết định không bao giờ chạm vào nó nữa. Nhưng cô vẫn còn nợ nhân tình của người ta, sau khi tra xét giá một đêm phòng khách sạn xong, sau đó lại liên hệ với giám đốc Lưu hỏi giá cả của cái ghế dựa, cộng với phí vận chuyển, tổng cộng hết 1800 nhân dân tệ.

Lê Trà Trà bớt thời gian đi ra cây ATM.

Cô có một tấm thẻ ngân hàng, không có network cho nên chỉ có thể sử dụng nó ở ngân hàng hoặc là ATM.

Sau khi rút 1800 tệ ra, cô cẩn thận đếm lại mới bỏ vào trong ví tiền. Đóng dấu xong xuôi, trên sổ của cô hiển thị số dư là 228,500. Cô vẫn chưa thành niên, thẻ ngân hàng là chú Ôn giúp cô làm, trên sổ cũng viết tên của chú ấy. Số tiền gần nhất chuyển vào là vì cô thi đỗ đại học làm về vang trường cũ cho nên trường mới ứng tiền thưởng thưởng cho cô.

Lê Trà Trà cơ hồ vẫn chưa từng chạm vào số tiền này.

Cô còn một tấm thẻ ngân hàng khác, là sinh hoạt phí Văn Hương với Lê Bách cho cô, trên thẻ đương nhiên là viết tên của Văn Hương, số di động cũng là của Văn Hương, nếu tiêu quá 1000 thì sẽ có thông báo của ngân hàng báo về.

Cô nhìn tờ giấy trên tay, không tiếng động tính toán một lát, buông tiếng thở dài.

... Vẫn còn rất nghèo.

Đem tờ giấy xé rách, ném vào thùng rác, cầm theo ví tiền nặng trĩu 1800 tệ, cảm thấy có chút khó khăn.

... Không biết phải trả thế nào đây.

Đặc biệt là khi nghĩ tới Tiểu Nam, cô liền nhin không được mà nhớ tới chuyện cô ôm cái ghế dựa xa hoa kia, khuôn mặt lại bắt đầu đỏ ửng lên. Cô click mở WeChat, mắt nhìn vào nhóm chat của club. Nhóm chat đó vẫn trước sau như một sinh động không thôi, Đàm Minh và Trương Đông nói nhiều nhất, nếu không chú ý một lát thôi, tin nhắn chat của club sẽ là 99+. Cô kéo lên một chút, biết được trong một tuần qua, Tiểu Nam không hề nhắn một tin nào trên nhóm này.

Cũng vào lúc này, Kỳ Hinh bỗng nhiên tag tất cả thành viên vào trong nhóm chat.

[10h sáng chủ nhật, tập hợp tại cửa số hai ở bãi biển, chúng ta sẽ tham quan thuyền của club, nếu thời tiết cho phép, chúng ta sẽ ra biển, nhớ tới đầy đủ, nhận được tin nhắn thì trả lời lại.]

Kỳ Hinh kiểm kê nhân số.

"Một, hai, ba, bốn, năm, sáu người... Tính cả bốn người chúng ta thì còn thiếu một người nữa." Cô sừng sốt, làm bầm một câu: "Thiếu ai nhỉ?"

Trương Đông nhìn một lát rồi nói: "Là Trà Trà sư muội."

Đàm Minh nhìn Tiểu Nam đang uống nước, nói: "Tag sư muội vào đi, nói không chừng là đang bận nên không đọc được tin nhắn."

Kỳ Hinh: "Không tốt lắm, tao mới thông báo chưa được năm phút đồng hồ, bây giờ thúc giục người ta trả lời ngay cũng không hay, chờ một lát nữa đi. Hơn nữa hoạt động lần này nên thông báo lúc đi liên hoan lần trước mới đúng, chỉ tại hôm đấy mãi ăn quá, quên bém mắt chuyện này."

Lúc này, người phục vụ mang đồ ăn tới.

Mọi người đều buông di động, bắt đầu ăn.

Kỳ thật thì trong club của bọn họ, nếu trừ lão đại ra thì ba người họ tụ lại một chỗ tương đối nhiều. Còn lão đại hả? Trừ phi bọn họ chủ động đưa ra tiệc liên hoan của club, hoặc là hoạt động ngoại khóa của club, hoặc là trùng hợp gặp mặt thì thời gian còn lại, cơ bản là không cùng nhau ăn cơm.

Bữa cơm hôm nay, là lão đại chủ động đề nghị, hơn nữa còn không gọi thành viên mới đi. Anh nói muốn các thành viên cũ tụ lại một chỗ, bàn luận một chút về sự phát triển của club. Bàn luận bàn luận, Kỳ Hinh mới đem hoạt động kia nói ra, vừa mở miệng, lão đại liền vui vẻ đồng ý, để cô đi nhắn tin trên nhóm chat.

Sau khi ăn cơm xong, Lê Trà Trà vẫn không trả lời lại tin nhắn trong nhóm.

Kỳ Hinh nói: "Hình như Trà Trà rất bận, thời khóa biểu của em ấy đều kín cả tuần, hơn nữa cô bé còn đặc biệt chăm chỉ, sợ dĩ người ta gọi cô bé là học bá cũng không phải không có đạo lý. Tao thấy tối nào cô ấy cũng đi tới thư viện."

Trương Đông nói: "Hình như tối hôm qua hơn 11h em ấy mới rời khỏi thư viện thì phải."

Đàm Minh: "Chính xác là hơn 11h15p."

Tiểu nam vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên nhú nhú mày: "Làm sao chúng mày biết rõ thế?"

Ba người trằm miệng một lời nói: "Nhờ kết bạn đó."

Sau đó, Trương Đông kinh ngạc hỏi: "Lão đại, chẳng lẽ Trà Trà sư muội không thêm WeChat của anh hả?"

Tiểu Nam không đáp lại, chỉ nói: "Tính tiền."

Lúc Lê Trà Trà chuẩn bị trả lời lại tin nhắn trong nhóm chat thì Cố Diễm gọi điện tới.

"Trà Trà, đêm nay cậu vẫn đi thư viện sao? Nếu không cần thiết thì đừng đi nữa, tớ mới nghe được một tin, nói bên khoa tài chính có bốn vị học trưởng, bởi vì áp lực thi lên thạc sĩ mà gần đây tinh thần cũng không được bình thường nữa, mấy ngày rồi đều ngồi xồm ở trước cửa thư viện, cũng không biết là hẳn muốn làm gì, chỉ nghe nói hẳn cứ âm thầm theo dõi những cô gái xinh đẹp, người khác tố hẳn theo dõi, nhưng lại tìm không ra chứng cứ. Trà Trà,

cậu xinh đẹp như vậy, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu của bọn họ. Mấy ngày nay cậu cũng không phát hiện ra điều gì lạ sao?"

Lê Trà Trà nói: "Không có."

Cố Diễm nói: "Chẳng lẽ tin tức của tớ không đúng? Bất quá, mặc kệ đúng hay sai, cậu vẫn nên để ý một chút nhé, tốt nhất là nên về sớm một chút. Nếu như trên đường về gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, nhớ phải gọi điện thoại cho tớ!"

Lê Trà Trà đáp: "Ừm, cậu cũng đừng lo quá, dù sao thì vẫn đang ở trong trường mà."

"Mong là thế."

Cố Diễm hơi yên tâm lại.

Lê Trà Trà không để ý tới chuyện này lắm, dù sao thì cũng đang ở trong trường, đại học A có nhiều học sinh giỏi như vậy, khắp nơi trong trường đều lắp camera theo dõi, hơn nữa còn có cả bảo vệ đi tuần tra. Nếu trong trường còn không an toàn nữa thì ngoài xã hội chẳng phải sẽ cực kì nguy hiểm sao?

Lê Trà Trà nói chuyện điện thoại với Cố Diễm xong mới nhớ tới mình chưa trả lời tin nhắn trong nhóm chat, thuận tay đáp một câu rồi đi đến thư viện.

Khoảng 11h, cô từ trong thư viện bước ra.

Hiện giờ là thời gian vừa khai giảng xong, ở thư viện trừ những người thi lên thạc sĩ ra thì chỉ có đám học sinh có ý định đi du học, cơ hồ là không có ai khác ở đây. Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, buổi chiều còn mưa to một trận, tới lúc cô đi về thì xung quanh lại an tĩnh cực kỳ, một người cũng không có.

Cô đi ở trên đường, im ắng.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng bước chân.

Lê Trà Trà quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào mà phía sau cô đã nhiều thêm một bóng người. Hắn thoạt nhìn có chút cao lớn, cả người đều là màu đen, quần đen, áo hoodie liền mũ đen, vào thời điểm nửa đêm nửa hôm rồi còn đeo khẩu trang đen cùng cái kính râm.

Cô đi nhanh, hắn cũng đi nhanh theo.

Cô đi chậm, hắn cũng thả chậm bước chân.

Lê Trà Trà lập tức nhớ tới lời Cố Diễm nói.

"... Bên khoa tài chính có bốn vị học trưởng, bởi vì áp lực thi lên thạc sĩ mà gần đây tinh thần cũng không được bình thường nữa, mấy ngày rồi đều ngồi xõm ở trước cửa thư viện, cũng không biết là hắn muốn làm gì, chỉ nghe nói hắn cứ âm thầm theo dõi những cô gái xinh đẹp..."

Lê Trà Trà rất bình tĩnh, một chút cũng không hoảng hốt.

Cô sờ gáy điện trong túi, nắm ở trong lòng bàn tay, đồng thời giấu ra sau lưng.

Lê Trà Trà đánh giá xung quanh, xác nhận được vị trí của camera xong liền trực tiếp đi tới đứng ở chỗ đó, sau đó quay người nhìn chằm chằm người nọ, đôi mắt không chớp lấy một cái.

Người nọ mới đầu còn cùng cô đối diện, nhưng không qua bao lâu, hắn bỗng nhiên cúi đầu, nhanh chóng rời đi.

Lê Trà Trà bĩu môi, cảm thấy không thú vị, vừa quay người lại liền bị một thân ảnh cao lớn trực tiếp bao trùm lên người.

Tiểu Nam mặt không biểu tình nhìn cô.

Lê Trà Trà rất ngạc nhiên, sững sốt một lát mới nói: "Anh... sao anh lại ở đây?"

Tiểu Nam liếc nhìn gáy điện trong tay cô, nhàn nhạt nói: "Cô có biết thể lực giữa con trai và con gái có chênh lệch lớn thế nào không? Cô biết cầm vũ khí, thế nhưng nếu bị đối phương đoạt mất thì phải làm sao? Cô có suy xét qua khả năng này chưa?"

Lê Trà Trà nói: "Có mà, nhưng chỗ này có camera, căn cứ theo thời gian tuần tra bình thường của bảo vệ thì sau năm phút, họ sẽ đi qua con đường này một lần, em kỳ thật rất an toàn."

Tiểu Nam kéo khỏe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Suy xét chu đáo quá nhỉ."

Lê Trà Trà nói: "Cảm ơn đã khen."

Tiểu Nam: "Không ai khen cô cả." Anh nghiêm túc nói: "Tôi nhắc cô một lần nữa, lần sau gặp phải chuyện như vậy thì chuyện duy nhất cô nên làm là chạy, biết chưa."

Lê Trà Trà biết anh là muốn tốt cho mình nên cũng không nói thêm gì nữa.

Bỗng nhiên, cô lại nghĩ tới chuyện lúc trước, cảm thấy khuôn mặt nóng rát cả lên. Trước kia cô đứng ở trên sân thi đấu rất biết ăn nói, hiện tại lại giống như người câm. Tiểu Nam cũng cố tình không nói lời nào, cứ thế nhìn cô chăm chăm.

Lê Trà Trà đành phải cứng ngắc hỏi: "Trên mặt em có gì sao?"

"Không có."

Thanh âm hình như có chút không vui.

Lê Trà Trà nghe ra được, cô nâng mắt, hỏi lại một lần nữa: "Học trưởng, sao anh lại ở chỗ này?"

Tiểu Nam cứng rắn đáp: "Đi ngang qua."

Lê Trà Trà: "Ồ, vậy em về phòng trước đây, sắp tới giờ giờ nghiêm..."

Tiểu Nam lại gọi cô lại, liếc nhìn, hỏi: "Không tính trả nợ tôi sao?"

Lê Trà Trà lúc này mới nhớ tới 1800 tệ trong túi, cô cầm ví tiền, móc 1800 tệ ra, đang muốn đưa cho anh, Tiểu Nam lại nói: "Không nhận tiền mặt, chỉ nhận chuyển khoản qua WeChat."

Lê Trà Trà đáp một tiếng: "Vậy em quét anh?"

Tiểu Nam mở mã QR thêm bạn tốt của mình ra.

Lê Trà Trà nói: "Kỳ thật quét trả bằng QR sẽ càng..."

Hai chữ "Thuận tiện" còn chưa nói ra, Tiểu Nam liền thúc giục: "Nhanh lên, đến giờ giờ nghiêm rồi."

Lê Trà Trà đành phải thêm bạn tốt.

Tiền trên tài khoản WeChat của cô không nhiều lắm, chỉ có thể chuyển khoản qua thẻ ngân hàng, mà chuyển khoản cần một chút thời gian, cô nói: "Nếu không sau khi về phòng em sẽ chuyển cho anh được không? WeChat của em còn mỗi 300 tệ."

Tiểu Nam nói: "Vậy thì đưa tôi 300 tệ."

Lê Trà Trà: "Nhưng mà em xem rồi, giá một đêm của khách sạn cộng với tiền ghế dựa là 1800."

Tiểu Nam: "Tôi là hội viên có thẻ bạch kim, một đêm ở chỉ 200, tiền ghế dựa cô không cần trả, coi như là phúc lợi gia nhập club, mỗi thành viên đều có. 100 tệ còn lại là tính phí chuyển phát nhanh, đừng lè mề nữa, nhanh chuyển 300 tệ cho tôi."

Lê Trà Trà nghe xong có chút phát ngốc.

... Miễn phí cho cô cái ghế thiên nga công chúa của khách sạn 5 sao kia sao?

Cô ngơ ngác.

Tiểu Nam lại ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, trên mặt tràn ngập không vui cùng bất mãn, lại như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không có nói ra, xụ mặt đưa cô đến dưới lầu KTX.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Editor: Shmily

Lê Trà Trà cứ cảm thấy hình như mình đã chọc cho Tiểu Nam không vui thì phải, trên mặt anh đều tràn ngập vẻ "lão tử rất khó chịu", nhưng tại sao lại khó chịu, Lê Trà Trà cũng không biết. Cô trái lo phải nghĩ, cảm thấy việc duy nhất mình làm mà chọc cho Tiểu Nam không vui chính là cái chuyện đêm hôm đó cô không nhớ rõ kia.

Lê Trà Trà suy nghĩ cả một đường, nhưng một tuần qua cô làm thế nào cũng không nhớ ra được chuyện đã xảy ra, hiện tại hiển nhiên cũng không có khả năng nhớ lại được.

Hai người trầm mặc không nói gì, y như hai người xa lạ.

Tối trước cửa KTX, Lê Trà Trà đứng yên, rốt cuộc cũng mở miệng nói một câu: "Cảm ơn học trưởng đã đưa em về, những lời anh mới nói, em đều sẽ nhớ kĩ."

Không ngờ Tiểu Nam lại hỏi: "Nói gì?"

Lê Trà Trà lặp lại một lần, một chữ cũng không thiếu.

Tiểu Nam: "Trí nhớ rất tốt."

Lê Trà Trà cảm thấy bầu không khí giữa hai người được cải thiện đôi chút, nói: "Trí nhớ em vẫn luôn rất tốt, sách chỉ cần đọc một hai lần là có thể nhớ kỹ." Làm như nhớ tới cái gì, còn nói thêm: "Anh từng chơi trò tìm điểm khác nhau chưa? Em chỉ cần nhìn một chút là có thể phát hiện được khác chỗ nào."

"Ồ, phải không?"

Lê Trà Trà rõ ràng cảm nhận được ngữ khí của Tiểu Nam có chuyển biến, sợi khó chịu kia càng ngày càng nồng hậu.

Cô nâng mắt, vừa lúc đối diện với tầm mắt của anh.

Anh vẫn như cũ dùng một loại ánh mắt nhìn chăm chăm cô, bỗng nhiên duỗi tay, chạm vào cằm của mình.

Lê Trà Trà phát hiện năm ngón tay của Tiểu Nam rất xinh đẹp, móng tay cũng vô cùng sạch sẽ, cắt tỉa cũng thật sự chỉnh tề. Trong lớp của cô có một nam sinh đặc biệt bản, có một lần hắn ngồi ở bên cạnh cô, cô tùy ý liếc qua thôi cũng nhìn thấy móng tay của hắn vừa bản vừa đen, y như vừa cào đồng bùn ra vậy. Sau đó lại nghe Diêm Diêm nói, nam sinh này ở trong kí túc xá không đến một tháng đã làm cho nhóm bạn cùng phòng không chịu nổi, mà vạn vạn không nghĩ tới chính là, người như hắn thể nhưng còn có bạn gái, có người hỏi cô ấy thích hắn vì cái gì, cô ấy liền trả lời thích chính là thích, cả móng tay dơ bẩn của hắn cô ấy cũng thích hết.

Lê Trà Trà không hiểu được tại sao cô gái đó lại có suy nghĩ như vậy.

Bất quá, tay Tiểu Nam thực sự rất đẹp.

Bỗng dưng, Lê Trà Trà liền nghe thấy anh ậm ừ một tiếng, như kiểu đang nhắc nhở cô cái gì đó. Đáng tiếc là cô vẫn chẳng hiểu gì, chỉ là nghĩ lại trước sau một chút, việc cô làm khiến Tiểu Nam khó chịu cũng chỉ có duy nhất một cái.

Vì thế, cô lại áp úng nói: "Học trưởng."

"Hửm?"

Cô nói: "Ngày hôm đó thực sự là làm phiền anh rồi, từ nhỏ tới lớn đó là lần đầu tiên em uống rượu, không biết rõ từ lượng của chính mình, cũng không biết khi say em sẽ làm ra chuyện gì. Nếu có làm gì chọc cho anh không vui, mong anh thông cảm cho em."

Giọng nói qua đi, sắc mặt Tiểu Nam hơi hơi biến, anh lại nhìn cô chăm chăm, hình như có chút nhụt chí, lúc sau rốt cuộc mới rời ánh mắt đi, nói: "Quên đi."

Lê Trà Trà nhẹ nhàng thở ra, nói: "Cảm ơn học trưởng."

Tiểu Nam lại nói: "Chưa thành niên thì đừng uống rượu."

"Vâng."

Nghe ngữ khí của anh có chút hòa hoãn, rốt cuộc Lê Trà Trà cũng hỏi ra nghi hoặc của mình suốt một tuần nay: "Sau khi em uống say, đã làm cái gì vậy?"

Tiểu Nam liếc cô một cái.

... Tiểu cô nương này, sau khi uống say còn cuồng dã hơn so với lúc cô ở quán bar khiêu vũ, một chút cũng không giống với cô gái nhỏ, toàn thân đều tràn ngập ý vị câu dẫn.

A, còn sờ mông của anh nữa.

Nhìn thấy cô tò mò, anh chỉ nhàn nhạt nói: "Không làm gì, nhưng về sau cũng đừng uống rượu nữa, cô còn chưa có thành niên, ảnh hưởng tới sự phát triển của cơ thể, đối với đầu óc cũng không tốt." Nói xong, anh lại sờ cằm của mình, thấy Lê Trà Trà vẫn không có phản ứng gì, lại nghiêm mặt nói: "Đi

đây."

.....

Thời điểm Lê Trà Trà trở lại phòng ngủ, Cổ Điềm đang nằm trên giường đắp mặt nạ.

Cô ấy nghe thấy tiếng động liền lập tức bò lên, hai cái chân lắc lư ở giữa không trung, hỏi: "Nửa đường có gặp phải biến thái khoa tài chính không? Trà Trà, cậu không trả lời tin nhắn của tớ, suýt chút nữa thì tớ đi báo cảnh sát đến nơi rồi. Tớ nhắn cho cậu năm tin liên, còn gọi tới hai cuộc, cũng chẳng thấy cậu đáp lại. Bình thường cậu đều 11h20 mới về phòng, hôm nay muộn những 10 phút."

Lê Trà Trà nao nao, cúi đầu nhìn điện thoại, nói: "Điện thoại để chế độ im lặng."

Cô ở thư viện học thường có thói quen tắt chuông điện thoại, sợ quấy rầy các học sinh khác.

Cổ Điềm lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, thật là làm tớ sợ muốn chết. Nếu cậu còn không trở về, tớ liền chạy ra ngoài tìm rồi. Sao đêm nay về muộn thế?"

Lê Trà Trà chỉ cảm thấy nội tâm có chút ấm áp, không khỏi cong khóe môi, nói: "Là tớ không tốt, không bật chuông điện thoại lên, sáng mai mời cậu ăn sáng." Cô ngồi ở trên ghế cời giày, thuận tiện nói: "Lúc về gặp phải một người quen, đứng ở dưới KTX nói chuyện một lát."

Cổ Điềm ngừ ngừ, cảm thấy có gì đó không bình thường, hỏi: "Người quen gì cơ?"

Lê Trà Trà nói: "Cậu cũng gặp qua rồi đấy, lúc mới khai giảng, anh ấy đã giúp tớ dọn hành lý, học trường năm ba..."

Lời còn chưa nói xong, Cổ Điềm đã đánh gãy, nói: "Biết biết! Chính là đàn anh cả người tàn ra hormone nam tính kia đúng không! Người mà chưa học xong đã phải trở về kế thừa gia sản của gia đình! Nhà anh ấy quyên góp cho trường chúng ta một đồng tầng lầu! Đây là đề tài được mọi người nhắc tới nhiều nhất trong các cuộc trà chanh chém gió! Vừa cạo râu liền từ đại thúc mị lực mê người biến thành soái ca anh tuấn ngút trời! A, phải rồi, anh ấy không phải loại hình cậu thích mà!"

Cổ Điềm lập tức dùng vô số từ để miêu tả Tiểu Nam.

Lê Trà Trà nghe xong liền cảm thấy buồn cười.

Từ mấy ngày trước, trên diễn đàn của trường đã có người chụp được ảnh Tiểu Nam sau khi cạo râu, sau đó một đám tiêu cô nương không có tiết tháo ở bên dưới bình luận gào thét đòi gả cho anh. Làm một Bách Hiếu Sinh* ngồi nghe bất quải – Cổ Điềm tự nhiên cũng phổ cập thêm kiến thức cho Lê Trà Trà biết, cho nên mấy ngày nay cô cũng không hiếm thấy ảnh chụp trước và sau khi cạo râu của Tiểu Nam.

*Bách Hiếu Sinh: Người được cho là hiểu biết rất nhiều. (Chi tiết xem trên Google)

Cổ Điềm hỏi: "Người thật sau khi cạo râu có đẹp trai hơn so với trong ảnh chụp không?"

Lê Trà Trà hơi hơi trầm ngâm, nói: "Trời tối quá, tớ không chú ý lắm, bất quá..."

Đôi mắt Cổ Điềm sâu hơn: "Bất quá cái gì?"

Lê Trà Trà nhớ tới bàn tay của Tiểu Nam, vừa to vừa rộng, năm ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, móng tay cũng sạch sẽ, cô bình luận: "Tay hội trưởng của bọn tớ, rất đẹp."

.....

Tiểu Nam không về phòng của mình.

Thời điểm này, ở ngoài sân trường cơ bản đã không còn ai, trừ một ít địa phương ngẫu nhiên sẽ có một đôi tình nhân đang âu yếm nhau ra, còn lại thì không có bóng người nào.

Anh tìm một chỗ an tĩnh ngồi hút thuốc.

Hút đến điều thứ hai, WeChat của anh có tin nhắn tới, là Chân Bảo nữ sĩ.

[A Nam, cuối tuần có rảnh thì mang Trà Trà về nhà ăn cơm.]

Sau đó, Chân Bảo nữ sĩ gửi một tấm ảnh.

Là phòng khách trong nhà, trên bàn là mặt chược, trong ảnh là ba vị phu nhân anh không biết.

Chân Bảo nữ sĩ lại gửi tới một tin nữa.

[Thằng được tiền sẽ mua quà cho con với Trà Trà.]

.....

Anh kéo danh sách bạn bè trên WeChat xuống.

Rất nhanh liền thấy được avarta của Lê Trà Trà.

Avarta của cô là một con thú bông lông xù màu vàng, cũng không biết là chó hay là mèo, hay là chuột nữa. Tin tức mới nhất của cô vẫn là tin tức tự động chào hỏi của WeChat. Nhìn lên avarta của Lê Trà Trà, anh không khỏi nhớ tới cô của đêm nay.

Anh gọi ý cho cô nhiều như thế, cô vẫn như cũ không thấy gì.

Tiểu Nam hung hăng hút thuốc.

.....

Bỗng nhiên, ánh mắt anh dừng trên avarta của Chân Bảo nữ sĩ.

Tiểu Nam hút xong điếu cuối cùng, lái xe về nhà.

Lúc về đến nhà, Chân Bảo nữ sĩ vẫn còn đang chơi mạt chược.

Mẹ anh bởi vì thân thể không tốt cho nên bình thường đi ngủ rất sớm, bất quá là bà nghiện mạt chược, cha anh mỗi tháng cũng chỉ chấp nhận cho bà thức đêm một lần, hôm nay phòng chừng chính là ngày duy nhất của tháng này. Nếu là ngày thường, cha anh rất có khả năng sẽ đi ra đuổi người.

Anh vừa vào cửa, Chân Bảo nữ sĩ liền liếc qua một cái, chột sùng sột.

"Con... Con trai?"

Tiểu nam khẽ nhếch cằm, "Ừm" một tiếng.

Thanh âm vẫn như cũ.

Chân Bảo nữ sĩ kinh ngạc, đến cả mạt chược cũng ném qua một bên, đi qua sờ sờ mặt Tiểu Nam: "A Nam, có phải con gặp chuyện gì không? Sao tự dưng lại cạo râu vậy? Đã xảy ra chuyện gì, con nói mẹ nghe, ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn."

Tiểu Nam nói: "Không có việc gì."

Chân Bảo nữ sĩ biết tính tình của con trai mình, anh nói không có việc gì chính là thật sự không có việc gì, cho nên bà cũng yên lòng, lại tỉ mỉ đánh giá gương mặt của anh, cao hứng nói: "Con phải sớm nên cạo râu mới đúng, người trẻ tuổi để râu làm gì cơ chứ, nhìn xem, hiện tại cạo đi nhìn cả người đều có tinh thần của tuổi trẻ rồi này."

Nhóm phụ nhân đằng kia sôi nổi phụ họa.

"Còn không phải vậy sao?"

"Thật đẹp trai mà."

"Lớn lên giống hệt ba ba nó vậy."

"Gen Tiểu gia các người đúng là tốt quá đi."

.....

Chân Bảo nữ sĩ cầm điện thoại lại đây, rắc rắc chụp vài tấm ảnh, cũng không dám chụp nhiều, bình thường mà chụp nhiều, anh sẽ không vui. Không ngờ hôm nay con trai mình lại không có bộ dáng không vui, còn nói: "Mẹ, mẹ chụp cái gì thế."

Tiếp theo còn thò đầu qua, cùng bà nói: "Tắm này được này."

Cuối cùng nói: "Mẹ muốn đăng lên vòng bạn bè thì đăng tắm này, con lên lầu đây."

.....

Chân Bảo nữ sĩ cuối cùng cũng đăng một tấm lên vòng bạn bè.

~ Con trai tôi cạo râu này, sợ gây người, gen của cha nó thật tốt.

Bên dưới là tấm ảnh ban nãy Tiểu Nam chỉ.

.....

Tiểu Nam rất vừa lòng.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, Tiểu Nam cũng không phát hiện được trong vòng bạn bè của mẹ anh có người anh muốn share bức ảnh đó, quay lại vòng bạn bè của mình, Đàm Minh đăng một dòng trạng thái đắc lệ lên trên đó: [Pikachu thật quá mạnh! Mạnh muốn khóc!]

Mà sau đó, Lê Trà Trà lại ấn share.

Sắc mặt Tiểu Nam càng ngày càng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Shmily

Chủ nhật hôm đó, ánh mặt trời cực kỳ chói, rõ ràng là cuối tháng chín rồi mà thời tiết vẫn nóng bức không khác gì mùa hè.

Lê Trà Trà đến chỗ tập hợp mà club quy định trước 20 phút.

Lần trước club họp, cô tới đúng giờ nhưng vẫn là người trễ nhất, có vết xe đổ phía trước, cô liền đi hỏi Kỳ Hinh một chút mới biết được club của bọn họ từ trước tới giờ đều quan niệm phải tới trước 15 phút.

Vì thế, Lê Trà Trà nghĩ, mình tới đúng giờ không bằng tới sớm trước.

Không ngờ chính là, club nói 15 phút thì chính là 15 phút, cô đi tàu điện ngầm đến cửa số hai của bãi biển, một người của club cũng không thấy bóng dáng.

Lê Trà Trà kéo mũ lưỡi trai, dựa vào tường.

Nghĩ tới hôm nay phải ở bãi biển hoặc đi ra trên biển tiếp nhận lễ rửa tội của ánh nắng mặt trời, Lê Trà Trà trước khi ra cửa đã bôi kem chống nắng thật kỹ, mang theo kính râm, mặc áo chống nắng, bất quá bên dưới vẫn để lộ ra đôi chân thon dài trắng tấp.

Cô đợi 5 phút đồng hồ.

Quả nhiên, thời gian vừa tới, người đầu tiên của club đã xuất hiện.

Cô bỏ kính râm xuống, nhìn qua.

Người đầu tiên tới là Tiểu Nam.

Anh liếc cô một cái.

Lê Trà Trà lễ phép chào hỏi: "Học trưởng."

Anh ừ một tiếng, sau đó liền đứng ở bên cạnh cô, không nói chuyện. Lê Trà Trà không dấu vết đánh giá Tiểu Nam, từ sau lần gặp mặt ở dưới KTX, cô cũng chưa từng gặp lại anh. Bất quá mấy ngày nay anh làm gì, Lê Trà Trà đều biết.

Ba hôm trước, anh ở trong phòng thí nghiệm.

Hôm kia, anh ở trên lớp chuyên ngành.

Hôm qua, cơm trưa anh ăn cái gì.

.....

Đương nhiên, những việc như thế này, Lê Trà Trà đều là từ Đàm Minh hoặc từ đám Trương Đồng biết được. Bọn họ là những thành viên có quan hệ gần gũi nhất với Tiểu Nam, tất nhiên là sẽ biết mấy chuyện đó.

Bất thành lĩnh, Tiểu Nam quay đầu lại, cô đối diện với ánh mắt của anh, anh đột nhiên hỏi: "Lạnh?"

Lê Trà Trà nao nao, nói: "Không lạnh."

Tiểu Nam chỉ vào quần áo cô: "Tay áo." Dừng một lát, lại nói: "Hôm nay nhiệt độ là 32 độ C."

Lê Trà Trà trầm mặc một lát, giải thích: "Đây là áo chống nắng, dùng để chắn ánh mặt trời."

Tiểu Nam nhìn tia nắng bên ngoài, nói: "Tiểu cô nương thì nên phơi nắng nhiều vào, thế mới có thể cao lên được." Nói xong, anh lại đột nhiên nhớ tới lời nói của Chân Bảo nữ sĩ.

.....

"... A Nam, sao con lại ăn mặc như thế? Mau mặc áo chống nắng vào. Ánh mặt trời có chứa tia tử ngoại, ngoài việc dễ bị phơi đen thì không nói, còn dễ dẫn tới những vấn đề như tàn nhang nữa. Con thường xuyên ra biển như vậy, hiện tại còn trẻ thì còn tốt, chứ sau này về già rồi, đến vợ con cũng ghét bỏ con cho coi."

.....

Tầm mắt anh dịch lên gương mặt của Lê Trà Trà.

Làn da cô như làm từ nước vậy, giống như trứng gà bóc, trắng nõn sạch sẽ.

.....

Anh nói: "Có tàn nhang cũng đẹp."

Lê Trà Trà: "... Dạ?"

Lời còn chưa dứt, từ bên kia cửa tàu điện ngầm đã truyền tới tiếng của Đàm Minh: "A! Nam ca! Anh tới sớm thế! Em cùng Đông Muội mới gặp nhau ở đây, Kỳ ca nói nhà nó có chút việc, bất quá cũng không phải việc lớn gì, cho nên sẽ tới muộn một chút."

Lúc Đàm Minh tới gần, Lê Trà Trà đã đeo kính râm lên.

Đàm Minh nhìn nhìn, hỏi: "Trà Trà sư muội?"

Lê Trà Trà gật đầu.

Đàm Minh nói: "Em cũng tới sớm nhỉ, em..." Giọng nói đột nhiên im bặt, hẩn lộ ra thần sắc kinh ngạc, lắp bắp nói: "Em em em em em em em..."

Lê Trà Trà hỏi: "Em làm sao ạ?"

Đàm Minh muốn nói cô là cô gái bọn họ gặp ở biển lúc nghỉ hè, nhưng nhìn sang biểu tình của Nam ca, tựa hồ một chút cũng không kinh ngạc, lại sửa lại lời nói: "Em tới sớm thật!" Sau đó, lén lút hỏi Tiểu Nam: "Nam ca, anh sớm nhận ra rồi?"

Tiểu Nam liếc nhìn hẩn một cái: "Tao không mù."

Đàm Minh lại yên lặng nhìn Lê Trà Trà, thầm nghĩ kỹ thuật trang điểm kia của Trà Trà sư muội, nhận ra có mã là quý! Nghĩ tới ngày đó Nam ca nhìn chăm chăm tiểu cô nương này, Đàm Minh lại có thể hiểu được.

..... Thì ra là thế!

.....

Không bao lâu sau, trừ Kỳ Hinh ra, còn lại các thành viên khác đều đến đông đủ.

Đoàn người hướng về phía biển đi.

Hiện giờ đã qua thời gian nghỉ hè, trên bãi biển đã không còn nhiều người nữa, lác đác lưa thưa có vài mống. Thuyền dừng ở một bên khác của bến tàu, đi qua tương đối mất thời gian. Tiểu Nam đi đầu tiên, theo sau là Đàm Minh và Trương Đông, sau đó mới tới Lê Trà Trà, cuối cùng là các thành viên khác.

Nhóm thành viên mới rất ân cần.

Bốn, năm nam sinh đi phía sau vây quanh bên người Lê Trà Trà.

"Trà Trà, có muốn uống nước không? Nước lạnh."

"Trà Trà, nóng sao? Tổ có bình xịt phun sương này, mua ở nước ngoài, bảo đảm không đen da."

"Trà Trà, tổ che ô cho cậu nhé."

"Có muốn ăn dưa hấu lạnh không? Trong túi tổ có này!"

.....

Lời này vừa rơi xuống, Đàm Minh không nhịn được nhìn qua, nam sinh nghiêng cái bao giữ nhiệt, bên trong thật sự đúng là có dưa hấu ướp lạnh.

Hắn nói thầm: "Làm con gái thật sướng."

Trương Đông băng quơ nhẹ nhàng nói: "Làm con trai cũng có đại ngộ giống vậy."

Đàm Minh che miệng mình lại: "Tao không muốn có cái đại ngộ đó."

Đàm Minh lén lút nhìn Tiểu Nam, phát hiện lão đại của bọn họ vẫn thẳng lưng, bước nhanh về phía trước, tựa hồ là không nghe thấy đám người ồn ào náo nhiệt ở phía sau. Nhưng vào lúc này, Tiểu Nam không quay đầu lại, nói một câu: "Lê Trà Trà, qua đây."

Giọng điệu còn rất nghiêm khắc.

Lê Trà Trà đáp một tiếng, ba bước biến thành hai đi qua, nhẹ giọng hỏi: "Sao ạ?"

Đàm Minh nghe thấy lão đại nhà mình cứng rắn nói: "Cô gọi điện hỏi Kỳ Hinh xem khi nào đến."

Trương Đông há mồm: "Em..."

Còn chưa kịp nói hai chữ "... hỏi cho" thì đã bị Đàm Minh kéo lấy tay áo, hắn nghi hoặc nhìn cậu ta: "Làm gì?"

Đàm Minh nói: "Kỳ ca là con gái, Trà Trà sư muội cũng là con gái, đương nhiên để em ấy hỏi sẽ tiện hơn."

Trương Đông nói: "Không phải lão đại đã từng nói rồi sao? Trong club của chúng ta, con gái đều như con trai hết mà? Từ lúc nào anh ấy xem Kỳ ca là con gái vậy?"

Đàm Minh nói: "Đây là sự lãng mạn của sắt thép thẳng nam."

Nhưng mà vừa nói xong, Đàm Minh lại cảm thấy chính mình đang bị vả mặt bốp bốp, có Trà Trà sư muội đi bên người, Nam ca vẫn đi rất nhanh. Cô đi theo phía sau hiển nhiên phải cố hết sức, bước chân đều bắt đầu nhanh dần.

Đàm Minh nặng nề buông tiếng thở dài.

Rốt cuộc thì lúc nào hắn mới có thể dùng đoạn ghi âm kia vả mặt Nam ca đây?

.....

Lê Trà Trà bình thường cũng không phải chưa từng đi chung với Tiểu Nam, nhưng hôm nay ở trên bãi biển, hai chân anh y như gắn thêm mô tơ vậy, trong nháy mắt liền cách cô năm, sáu bước chân. Khoảng cách quá xa, Lê Trà Trà cảm thấy ngượng ngùng, đành phải dốc hết sức đuổi kịp tốc độ của Tiểu Nam.

Chờ cho hai người đi ra tới bến tàu, đám người Đàm Minh, Trương Đông ít nhất cũng bị kéo ra khoảng cách 50 mét.

Lê Trà Trà đánh giá xung quanh, bến tàu bên này đồ bầy, tám chiếc thuyền không giống nhau, còn có du thuyền tư nhân.

Tiểu Nam đi lên một con thuyền màu lam, cũng không biết có phải do vì dài nắng dầm mưa quá lâu hay không mà bên ngoài có chút cũ nát, bất quá vẫn rất sạch sẽ, thân thuyền được cọ sạch sáng bóng.

Lê Trà Trà cũng đi theo lên thuyền.

Thuyền không nhỏ, có hai tầng, gấp hai, ba lần quy mô của một du thuyền tư nhân bình thường.

Cô tò mò đánh giá.

Lúc này, Tiểu Nam bỗng nhiên nói: "Lê Trà Trà."

Lại là cái loại ngữ khí nghiêm túc này.

Lê Trà Trà cảm thấy Tiểu Nam thật sự có phong thái của người đứng đầu, thanh âm anh trầm xuống, ánh mắt hơi thâm, khí thế toát ra, cô lập tức đáp

một tiếng, hỏi: "Muốn em làm cái gì sao?"

Tiểu Nam chỉ vào boong tàu, nói: "Cô đứng ở đây."

"A."

Chờ sau khi Lê Trà Trà đứng ở đó, đám người còn lại bao gồm cả Kỳ Hinh cũng đã lên thuyền.

Tiểu Nam bắt đầu giới thiệu.

"Đây là thuyền của chúng ta, chuyên môn đi thu dọn rác rưởi. Cụ thể mà nói là thu dọn các loại rác rưởi nổi ở trên mặt nước gây ra ô nhiễm nguồn nước, thu dọn xong sẽ chuyển hết lên xe chuyên dụng ở trên bờ, rác rưởi sẽ được đưa đi xử lí..."

"Đây là phần trước của thuyền, trang bị trước thu thập khoang..."

"... Trung gian là khoang đựng rác, chứa được khoảng 15 mét khối."

"Khoang trước có trang bị hệ thống hút dầu, còn có hai..."

Tiểu Nam giới thiệu rất chuyên nghiệp, những thành viên cũ đã sớm nắm rõ, cho nên cũng không có ai nghiêm túc nghe, nhóm thành viên mới chỉ cảm thấy tò mò, cũng không có nhiều hứng thú lắm, ngược lại, Lê Trà Trà nghe được rất nghiêm túc. Sau khi Tiểu Nam nói xong, cô còn đặt ra một vấn đề: "Em đã xem qua tư liệu, loại thuyền này có phải còn có chức năng phòng cháy ở trên biển nữa hay không?"

Tiểu Nam hơi kinh ngạc, nhìn Lê Trà Trà một lát mới nói: "Ồ thân tàu có bộ điều khiển, trước sau đó bố trí một đầu phun nước phòng cháy cùng một bình bọt chữa cháy."

Lê Trà Trà hỏi: "Phun được bao xa?"

Tiểu Nam: "80 mét."

Kế tiếp, hai người bắt đầu thảo luận về cái đề tài này, còn dùng những thuật ngữ chuyên nghiệp để nói chuyện nữa.

Nhóm thành viên cũ bình thường tiếp xúc với Tiểu Nam khá nhiều, còn tính là nghe hiểu được chứ nhóm thành viên mới hoàn toàn đều không hiểu gì.

.....

Boong tàu không lớn, 11 người đứng ở đó liền có chút chật chội.

Tiểu Nam với Lê Trà Trà thảo luận rất nhiệt liệt, những người còn lại không có việc gì làm, hơn nữa mặt trời lại chiếu quá gắt, nóng đến đổ mồ hôi.

Lúc này, Đàm Minh bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện!

Vị trí mà Lê Trà Trà đứng chính là chỗ tốt nhất, sau lưng cô là khoang điều khiển, vừa lúc có bóng râm trùm xuống, mà Nam ca lại đứng phía trước cô, dưới thân hình cao lớn thon dài của anh, ánh mặt trời căn bản không thể chiếu tới Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà không nhận ra chỗ đứng của mình không giống với mọi người, chỉ cảm thấy đứng ở trên boong tàu, ngẫu nhiên có gió biển thổi tới rất thoải mái.

Tiểu Nam nhìn cô, nhẹ nhàng cười khẽ một tiếng, trong mắt có một tia ý cười mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Editor: Shmily

Tiểu Nam vốn là muốn mang toàn bộ thành viên của club ra biển để cho bọn họ thể nghiệm việc nhặt rác trên biển, thể nhưng phao cứu sinh dự phòng trên thuyền không đủ, cuối cùng cũng chỉ đành từ bỏ.

Sau khi tham quan thân tàu xong thì cũng đã gần 12 rưỡi trưa, đã tới giờ ăn cơm cho nên bụng của mọi người đa số đều kêu vang, cho nên bọn họ liền

tìm một quán com gần đó lấp đầy cái bụng.

Quán ăn là một quán nhỏ ven biển, không có bàn lớn, club tổng cộng có 11 người, chia ra ngồi thành hai bàn.

Nhóm các thành viên mới đều muốn ngồi chung một bàn với Lê Trà Trà, nhưng Đàm Minh đã nhanh tay lẹ mắt gọi Lê Trà Trà tới bên này, còn lấy lý do tiếp tục thảo luận về chủ đề ban nãy ra, thành công ngăn chặn miệng lưỡi của đám người bên kia.

Bọn họ nghe không hiểu từ ngữ chuyên nghiệp, hơn nữa cũng không có hứng thú, lại còn nghe vào lúc giữa trưa nắng nóng như thế này thì càng không.

Ai đi qua đó nghe thì chính là tự tìm cái khổ để ăn.

Vì thế, nhóm thành viên mới chỉ đành hậm hực yên lặng.

Về mặt Đàm Minh gian manh cùng bộ dáng thành công, lần thứ hai lấy tôn chỉ tình cha con chủ nghĩa xã hội, đem Lê Trà Trà đẩy đến bên người Tiểu Nam, sau đó mới cầm lấy thực đơn, cùng Kỳ Hinh và Trương Đông thương lượng gọi món. Bình thường club liên hoan, phần lớn đều là do ba người bọn họ phụ trách chọn món ăn.

Kỳ Hinh tri kỷ hỏi: "Trà Trà sư muội, em có kiêng gì không?"

Lê Trà Trà khách khí nói: "Mọi người cứ chọn đi, em ăn gì cũng được."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Nam liền liếc cô một cái, nói: "Tiểu cô nương đang lớn không được kén ăn, ăn nhiều một chút, không cần sợ mập, kén ăn sẽ dễ bị suy dinh dưỡng." Nói xong lại đem thực đơn cầm lại đây, quét qua trên dưới vài lần, tiếp theo cũng không nói chuyện, đưa thực đơn cho Kỳ Hinh.

Không bao lâu sau, Kỳ Hinh gọi người phục vụ qua đây đặt món.

"Gà xào ớt, canh dê béo, cá hương thịt ti, khoai lang rút ti,..."

Đàm Minh: "Một phần phi ngừ hấp cách thủy, cho nhiều ớt một chút nha."

Kỳ Hinh: "Món chính thì cho một phần com chiên trứng, hai phần sủi cảo, cải bắp cuộn thịt heo, rau hẹ xào thịt bò." Kỳ Hinh buông thực đơn, lúc này, Tiểu Nam mới mở miệng: "Sườn heo chua ngọt, trứng gà xào bánh mì..." Dừng một lúc, anh nhìn qua người phục vụ: "Đảm bảo cái trứng có thể đổi thành khoai tây ti được không?"

Người phục vụ gật đầu: "Có thể có thể, sẽ cho ngài nhiều một chút."

"Được."

Mọi người ở đây đều có chút kinh ngạc.

Kỳ Hinh cùng Trương Đông, còn có cả Đàm Minh đều là lần đầu tiên thấy lão đại nhà mình nghiêm túc chọn món, còn Lê Trà Trà ngạc nhiên là vì những món này đều là những món bình thường cô thích ăn.

Cô có chút ngoài ý muốn, giương mắt nhìn Tiểu Nam.

Về ngoài anh vẫn là bộ dáng phong khinh vân đạm, thậm chí còn bắt đầu thảo luận với cô về vấn đề vừa nãy.

"Rác trên mặt biển được phân ra làm mấy loại?"

Lê Trà Trà hoàn hồn trong nháy mắt, tự hỏi một lát rồi nói: "Ba loại, một là rác nhựa bị vùi dưới lớp đất, bởi vì do nguyên nhân khí hậu như bão táp mà thổi nó tới trên mặt biển; thứ hai là một bộ phận nhân viên hoạt động trên biển thiếu ý thức bảo vệ một trường, vứt rác ra ngoài biển; ba là do sự cố."

Tiểu Nam nói: "Chuẩn bị được không tôi, đối với vấn đề này có hứng thú?"

Lê Trà Trà nói: "Bình thường a, em chỉ là theo thói quen chuẩn bị đầy đủ thôi, làm gì cũng phải chuẩn bị tốt trước."

Kế tiếp, Tiểu Nam lại hỏi Lê Trà Trà rất nhiều vấn đề về rác ở trên biển, không nghĩ tới toàn bộ đều được cô ứng đối như nước chảy, khi trả lời, môi cô sẽ nhẹ nhàng giương lên, đôi mắt cũng sẽ có ánh sáng, một bộ dáng đồ người có thể hỏi thảng ta được đó.

Tiểu Nam nhìn dáng vẻ này, cảm thấy mới mẻ, trong lòng cũng có tinh thần hơn: "Rác rưởi ngoài biển có thể thu về trí năng AI, cô biết chứ?"

Lê Trà Trà sững sốt, hiển nhiên là không thấy tư liệu về phương diện này, cô vắt hết óc, đem hiểu biết của mình cùng trí năng AI đều nói ra.

Tiểu Nam nhìn cô không nói.

Lê Trà Trà hỏi lại: "Em nói không đúng sao?"

Tiểu Nam nói: "Tinh hiểu thảng của nhóc rất cao."

Anh cảm thấy đáng về này thật đáng yêu.

... Rõ ràng là không có hiểu biết quá nhiều, ước chừng cũng chỉ biết đến một vài khái niệm mà thôi. Thật không hổ danh được giải Nhất viết văn, bằng một chút khái niệm này mà cũng có thể cùng anh thảo luận đến thao thao bất tuyệt, làm đến nghiêm trang y như mình thật sự hiểu biết, chính là có chết cũng không thừa nhận rằng mình không biết.

Anh cười khẽ một tiếng.

Ba người yên lặng vây xem ở một bên, rốt cuộc cũng có người nhỏ giọng mở miệng nói.

Đàm Minh: "Nam ca chuyên học về cái này mà."

Lê Trà Trà mặt không đổi sắc nói: "A, em biết rồi, hôm nay tới em chuẩn bị không đầy đủ lắm, trở về em học tập thêm một chút, sau đó sẽ trả lời vấn đề này của anh."

Tiểu Nam nói: "Được, khi nào?"

Lê Trà Trà: "Ngày mai đi."

Tiểu Nam: "Ừ, thời hạn là trước 9h tối."

.....

Người phục vụ muốn đem một đĩa thịt bò cay đặt ở trước mặt Lê Trà Trà, Tiểu Nam lại chỉ chỉ Kỳ Hinh ở đối diện, nói: "Đề ở chỗ đó."

Kỳ Hinh hỏi: "Sao lại đề trước mặt em?"

Tiểu Nam: "Không vì gì cả, sườn heo chua ngọt để bên này, còn có dấm lưúu khoay tây ti và trứng gà xào bánh mỳ. Những thứ khác đều để ở bên kia."

Người phục vụ ứng một tiếng.

Về mặt Kỳ Hinh đầy dấu chấm hỏi.

.....

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Diệt bá ba ba: Đừng hỏi!

Diệt bá ba ba: Chúng mày không thấy hả? Trà Trà sư muội không ăn cay! Đây là sự sủng ái đến từ một người cha già dành cho con gái mình đó!

Kỳ ca:.... A, tao nhớ rồi, hôm ăn buffet ngày đó, Trà Trà sư muội hình như cũng chọn ăn ba món này.

Đông Đông tiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Thì ra lão đại cũng có lúc tri kỷ như vậy.

Diệt bá ba ba: Còn có rất nhiều lúc chúng mày sẽ không lường tới được.

.....

Ba người lén lút nhắn tin WeChat ở dưới gầm bàn.

Lê Trà Trà nhin không được quay sang nhìn Tiểu Nam

Tiểu Nam: "Ăn cơm, ít nói thôi."

Lê Trà Trà "A" một tiếng.

Một lúc sau, cô lại trộm nhìn anh một cái, không hiểu sao khóe miệng lại hơi hơi cong lên.

.....

Hôm sau là chủ nhật*.

*Hôm qua vừa là chủ nhật, hôm sau cũng là chủ nhật. Thôi thì tác giả viết thế nên mình để thế nhé.

Tiểu Nam ngâm mình ở trong phòng thí nghiệm.

Đàm Minh cũng ở đó.

Báo cáo kết quả thực nghiệm chuyên ngành Đàm Minh vẫn chưa làm, chủ nhật liền chạy tới phòng thí nghiệm, tung ta tung tãng chuẩn bị chép của Tiểu Nam

"Phép di truyền tính thiết kế cùng thực hiện..."

"Sử dụng cơ sở hai mã hóa, tùy cơ bắt đầu sinh ra một..."

"Căn cứ vào xác suất giao nhau đối với giao phối trong thân thể tiến thành thao tác gen giao nhau, tạo thành một thể hệ mới..."

Đàm Minh vừa nhẩm đọc báo cáo thực nghiệm của Tiểu Nam, vừa nỗ lực chép cho khác đi.

Từ trước tới giờ hắn rất có thiên phú sao chép cho khác với bản gốc, đến thầy giáo cũng không phát hiện được là hắn đi chép. Chép xong rồi, vừa nhắc đầu lên liền nhìn thấy Nam ca đang làm thí nghiệm mới, tò mò đánh giá một lúc, cảm thấy khó hiểu.

Thầy giáo đều nói Nam ca là con quý AI, chương trình học phần lớn đều học xong vượt mức quy định, ở trên phương diện AI này còn càng có thiên phú hơn người.

Anh ở trên bản vẽ vẽ cái gì đó, nhìn giống như một chiếc phi cơ.

Hắn nhìn thêm vài lần, cảm thấy nhàm chán, đang chuẩn bị chuẩn đi thì phát hiện di động của Tiểu Nam vang lên. Vốn dĩ Nam ca đang chuyên tâm vẽ bản vẽ, lập tức dừng bút, cầm lấy di động, vừa quét mắt qua, sắc mặt chợt không được tốt lắm, tiếp theo lại một lần nữa buông di động.

Đàm Minh biết thói quen của Tiểu Nam, thời điểm anh làm thí nghiệm đều luôn tắt điện thoại, có thể nhìn thấy tin nhắn hay cuộc gọi hay không đều là tùy duyên.

Lúc này, điện thoại Tiểu Nam lại vang lên.

Anh lại lần nữa cầm lên xem, lại lần nữa lộ ra sắc mặt khó coi như lúc trước, còn mang theo hơi thở lạnh băng.

Đàm Minh ngồi ở một bên xem hai, ba lần như vậy xong, rốt cuộc cũng nhớ tới hoạt động ngày hôm qua của club, hóa ra ba ba Tiểu Nam đang chờ tin nhắn WeChat của con gái mình. Hắn trước nhìn một cái, sau nhìn một cái, tổng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, khả năng thật sự phải chờ tới ngày hắn cùng vợ kết hôn xong xuôi mới có thể uống được rượu mừng của Nam ca.

Hắn nghĩ nghĩ, cô ý hỏi: "Nam ca, anh đang đợi WeChat của ai sao?"

Tiểu Nam nói: "Không có."

Đàm Minh: "Thế tại sao anh vẫn luôn nhìn điện thoại thế?"

Tiểu Nam lạnh lùng: "Xem thời gian."

"Ồ..." Hắn kéo dài âm điệu, nói: "Lần trước Trà Trà sư muội share bài viết của em."

"Vậy à?"

"Đúng vậy, chính là cái này này."

Hắn mở điện thoại ra, đưa cho Tiểu Nam xem, cũng không biết có phải ảo giác hay không mà cứ có cảm giác lúc hắn đưa điện thoại qua, sắc mặt của Nam ca lại khó coi thêm vài phần. Đàm Minh sợ nhất là sắc mặt Nam ca trầm xuống, hắn lúng túng, ngữ điệu bay nhanh mà nói: "Đây là một bộ phim, cốt truyện rất bình thường thể nhưng có con Pikachu cực kì dễ thương, đặc biệt mạnh, bọn con gái đều rất thích cái này. Ngày đó sau khi Trà Trà sư muội share xong, em liền hỏi cô ấy có xem phim này chưa, Trà Trà sư muội bảo cô ấy bận cho nên không có thời gian đi xem. Nam ca, Trà Trà sư muội cũng gọi anh là ba ba rồi, hay anh mang cô ấy đi xem đi."

Tiểu Nam: "Tao không xem loại phim này, chép xong báo cáo rồi thì đi đi."

Chờ Đàm Minh đi rồi, Tiểu Nam lại tiếp tục vẽ.

Bất quá, lần này không chờ điện thoại chủ động vang lên trước, anh đã tự mình mở điện thoại ra, ấn vào WeChat, đầu tiên là nhìn avarta màu vàng của Lê Trà Trà, tiếp theo lại click mở vòng bạn bè của Đàm Minh, ánh mắt dừng ở một câu kia.

[Trà Trà đã trả lời Diệt bá ba ba: Gần đây bận đi thư viện quá, vẫn chưa có thời gian đi xem.]

Sau đó, Tiểu Nam lại nhìn vào bài viết Lê Trà Trà đã share, lại nghĩ tới cái bài viết Chân Bảo nữ sĩ đăng hôm trước, vốn dĩ đã qua lâu như vậy nhưng nỗi khó chịu dần dần biến mất kia lại trở dậy.

Anh phiền lòng thờ dài một hơi, đi ra ngoài hút một điếu thuốc.

Lúc trở về, Lê Trà Trà vẫn không gửi tin nhắn cho anh.

Anh lại đi ra ngoài hút thuốc.

Hút xong, lại một lần nữa quay lại phòng thí nghiệm, lần này anh trực tiếp thu dọn đồ vật trên bàn, sau đó rời khỏi phòng thí nghiệm. Sau khi ra khỏi trường học, anh mất một chiếc xe chạy thẳng tới rạp chiếu phim gần nhất.

Anh mua vé xem << Thám tử Pikachu >>, sau đó đi vào rạp.

Lúc Tiểu Nam mua vé thì cũng đã muộn, chỉ có thể ngồi ở vị trí hàng đầu, ở trong rạp đặc biệt nhiều trẻ con, ồn ào không chịu được. Lúc con Pikachu xuất hiện, đám con nít quanh đó đều hét chói tai, còn có người ngao ngao nói chuyện, cái gì mà "Thật đáng yêu", "Tớ muốn chết", "Đáng yêu chết người", "Muốn nuôi một con ghê",....

Toàn bộ hành trình, Tiểu Nam đều không có biểu cảm gì.

Sau khi ra khỏi đó, vừa vận dụng phải một tấm gương phản chiếu gương mặt của chính mình.

Ba ba Tiểu Nam không hiểu, con chuột lông vàng kia có chỗ nào so được với anh.

Đúng lúc này, Lê Trà Trà gửi tin nhắn WeChat tới, ước chừng là có 1000 chữ thao thao bất tuyệt tóm lược về trí tuệ nhân tạo thu được từ việc nhặt rác trên biển. Anh nhìn avatar của cô, một lát sau mới gửi cho cô định vị của mình.

Sau đó gửi một tin nhắn thoại.

"Cho cô hai mươi phút, tới chỗ này, tôi sẽ nói nhận xét của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Editor: Shmily

Lê Trà Trà nhìn định vị, có chút ngốc, xoa xoa đôi mắt, lại nhìn thêm vài lần, cuối cùng mới xác định là mình thật sự không nhìn lầm, định vị Tiểu Nam gửi chính là ở rạp chiếu phim gần trường đại học A, đi xe qua mất khoảng 5 phút đồng hồ.

Lê Trà Trà không hiểu lắm thao tác của lão đại, sừng sốt một lát mới cảm di động và chia khóa phòng, chạy ra ngoài.

Cô tính tính thời gian, vẫn nên bắt xe qua đó, lúc tới cửa rạp chiếu phim, thời gian không nhiều không ít vừa vặn 20 phút.

Cô nhìn xung quanh một vòng cũng không nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Nam, cúi đầu nhấn một tin WeChat: [Học trưởng, em tới rồi.]

Mới vừa nhấn đi xong, liền có người gọi cô một tiếng.

"Lê Trà Trà."

Cô ngẩng đầu nhìn lại, Tiểu Nam không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau cô, hỏi: "Sprite Coca hay Haagen-Dazs, có ăn bỏng ngô không?"

Lê Trà Trà thật sự ngốc một lát.

Nếu như là người con trai khác hỏi cô cái này, dùng đầu ngón chân cũng biết được là người đó muốn theo đuổi cô. Nhưng người này lại là Tiểu Nam, trên mặt viết đầy chữ "lão từ đối với cô không có hứng thú bằng việc đi nghiên cứu", bộ dáng nghiêm trang như vậy thật sự không giống như đang theo đuổi cô.

Tiểu Nam làm như không kiên nhẫn, lại hỏi: "Ăn hay không ăn?"

Lê Trà Trà: "... Không, không ăn."

Tiểu Nam nói: "Vậy thì đi."

Lê Trà Trà sừng sốt lần hai, hỏi: "Đi đâu cơ?"

Tiểu Nam nói: "Vào cùng tôi."

Một lát sau, Lê Trà Trà ngồi ở hàng cuối của rạp chiếu phim số 5, cô ngồi bên trái Tiểu Nam. Phim còn chưa chiếu, đã có không ít người lục tục đi vào, phần lớn là các đôi tình nhân trẻ, còn có không ít người lớn mang theo con của mình tới.

Lê Trà Trà không cần hỏi cũng biết tiếp theo chính là xem phim, thế nhưng..

Cô nghiêng đầu, đang muốn mở miệng, Tiểu Nam lại nghiêm túc nói: "Trật tự, xem phim."

Vé xem phim là Tiểu Nam cầm.

Lê Trà Trà cũng không biết phim mình xem là phim gì, chỉ biết là lúc vào cửa thì nhân viên công tác có đưa cho cô một cái kính 3D.

Lúc này, bên kia Lê Trà Trà ngồi một đôi tình nhân.

Đôi tình nhân này hẳn là đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt, hai người tình chàng ý thiếp, vừa ngồi xuống liền đem tay vịn giữa hai ghế kéo lên, chàng trai ôm cô gái, trong ngực cô gái ôm một bịch bắp rang bơ to, một tay khác của chàng trai thì đang cầm một cốc Coca cỡ lớn.

Cô gái ăn bắp rang, chàng trai ngẫu nhiên sẽ bón cho cô ấy một ngụm Coca, lúc tầm mắt của hai người đối diện nhau liền lấy tốc độ sét đánh lạng lẽ hôn một cái.

Lê Trà Trà nhìn nhiều thêm vài lần, yên lặng thu hồi ánh mắt.

Bất thành linh, Tiểu Nam hỏi: "Nhìn cái gì?"

Lê Trà Trà nói: "Không có gì."

Nghe cô nói vậy, Tiểu Nam liền bất động thanh sắc nhìn lại.

Lúc này, chàng trai kia đã rời khỏi chỗ ngồi, cô gái một tay ôm bịch bắp rang bơ, một tay cầm cốc Coca cỡ lớn, lười biếng nhìn quảng cáo trên màn hình.

Tiểu Nam thu hồi tầm mắt, lại liếc nhìn Lê Trà Trà.

Cô cũng đang xem quảng cáo, xem đến rất nhập tâm, bất quá ánh mắt lại thường thường liếc sang bên cạnh.

Bỗng nhiên, Tiểu Nam đứng lên nói: "Tôi ra ngoài một lát."

Không đợi Lê Trà Trà đáp lại, anh liền một bước chạy ra khỏi rạp chiếu phim.

Hôm nay rạp chiếu phim có hoạt động cho thêm bắp rang cùng Coca, bán kích cỡ không giống như bình thường. Một cốc Coca bình thường bây giờ lớn gấp 0.5 lần trước đó, lại nhìn sang bịch bắp rang bơ còn muốn lớn hơn nữa.

Nhân viên trước quầy hỏi: "Anh muốn loại nào?"

Tiểu Nam nhớ rõ cái bịch mà cô gái bên cạnh Lê Trà Trà ôm, cho nên nói: "Cái lớn nhất."

.....

Phim chiếu được 10 phút, Lê Trà Trà mới nhìn thấy Tiểu Nam quay trở lại.

Ánh sáng trong rạp quá tối, thẳng đến lúc Tiểu Nam ngồi xuống, cô mới phát hiện trong ngực anh ôm một bịch bắp rang bơ rất lớn, cùng một cốc Coca cũng lớn không kém, tiếp theo toàn bộ đều đưa cho cô, tỏ vẻ: "Cầm."

Lê Trà Trà hỏi: "Anh ra ngoài là đi mua Coca với bắp rang?"

Tiểu Nam nói: "Đi WC, tiện đường mua."

Lê Trà Trà trầm mặc một lát, nhin không được nói: "WC với chỗ bán bắp rang bơ không tiện đường mà?"

Tiểu Nam nói: "Tôi đi WC ở bên ngoài."

Lê Trà Trà hỏi: "Anh biết rạp chiếu phim cũng có WC chứ?"

Tiểu Nam: "Ồ, hiện tại thì biết rồi."

Lê Trà Trà có chút buồn cười, nhưng cô nhin không cười ra tiếng, ho nhẹ một cái, tùy tiện bóc một viên bắp rang bơ cho vào trong miệng. Ngày thường

khi xem phim cô cũng thích ăn bắp rang, bắt quá càng thích uống trà sữa phối hợp với nó hơn, chỉ là ngẫu nhiên uống Coca cũng cảm thấy không tồi.

Một viên bắp rang bơ cắn vào trong miệng, lại phối hợp thêm một ngụm Coca.

Lê Trà Trà nhin không được mặt mày cong cong.

Tiểu Nam thu lại vào trong mắt, nội tâm chỉ cảm thấy con gái quả nhiên là động vật khẩu thị tâm phi, trong miệng nói không cần kỳ thật khi mua về lại vui vẻ đến muốn mạng.

Nhưng vào lúc này, rạp chiếu phim có một số đứa bé kêu lên: "Mẹ ơi, Pikachu kia!"

Ngay sau đó, cũng có không ít người nói: "A, đáng yêu quá!"

Tiểu Nam đã tiếp thu qua một lần lễ rửa tội cho nên bây giờ vô cùng lạnh nhạt mà nghe, nghiêng đầu nhìn Lê Trà Trà, cô xem rất chăm chú, cũng rất an tĩnh, hoàn toàn không giống những người khác hô to gọi nhỏ như vậy. Cô cứ an an tĩnh tĩnh nhìn, nhìn đến chỗ vui vẻ liền sẽ nhọt nhạt dương môi.

Cô vô ý thức ăn bắp rang bơ, một viên lại một viên cho vào trong miệng.

Tiểu Nam xem phim sẽ không ăn cái gì, nhìn cô ăn liên tiếp như vậy liền mở miệng hỏi: "Ăn ngon sao?"

Lúc này Lê Trà Trà mới phản ứng lại, chính mình ôm một bịch lớn bắp rang bơ ăn đến là vui vẻ, hoàn toàn quên mất Tiểu Nam ở bên cạnh, cô vội vàng đem bịch bắp rang đưa qua, nói: "Ăn ngon lắm, anh ăn không?"

Tiểu Nam nói: "Không ăn, cô ăn đi."

Lê Trà Trà: "Một mình em không ăn hết được bịch lớn như vậy đâu."

Tiểu Nam: "Theo lệ cũ, cô ăn không hết thì tôi ăn."

Lê Trà Trà nghe tới cái lệ này cũng không cảm thấy có gì không ổn, đại khái là đã trải qua một lần ăn tiệc buffet ngọt rồi. Cô lại ăn một viên bắp rang bơ nữa, dư quang khóe mắt lơ đãng nhìn thoáng qua, thấy Tiểu Nam đang nhìn cô.

Cô nuốt nước miếng, hỏi: "Anh có muốn ném thử hay không?"

Tiểu Nam: "Chờ cô ăn không hết thì tôi ăn."

Lê Trà Trà bốc một viên lên, đưa tới bên miệng Tiểu Nam, nói: "Thật sự ăn rất ngon, học trưởng, anh ném thử xem?"

Bắp rang phủ một lớp ánh vàng, mang theo mùi vị thơm ngọt.

Vốn dĩ cũng không cầu người như thế, nhưng ở trong ngón tay mượt mà của cô lại nhỏ xinh giống như người vậy.

Ma xui quỷ khiến, Tiểu Nam lại há mồm ăn bắp rang, nuốt xuống.

Lê Trà Trà hỏi: "Ngon không?"

Tiểu Nam căn bản là chẳng ném ra vị gì, chỉ cảm thấy mình y như thăng biến thái, đến ăn bắp rang bơ thôi cũng sinh ra phản ứng sinh lý, liền lập tức đứng lên.

Lê Trà Trà vội vàng hỏi: "Anh đi đâu thế?"

"WC."

Nói xong, Tiểu Nam vội vã đi ra bên ngoài rạp chiếu.

.....

Chờ tới lúc anh trở về, phim đã chiếu được hơn nửa.

Lúc anh ngồi xuống, trên người còn mang theo mùi khói thuốc.

Lê Trà Trà đang nghiêm túc xem phim, ngửi được mùi thuốc lá mới phản ứng lại là Tiểu Nam đã trở về, nghiêng đầu hỏi: "Học trưởng, anh không khỏe sao?"

Tiểu Nam ậm ờ một tiếng cho qua, lại hỏi: "Ăn xong bắp rang rồi sao?"

Lê Trà Trà nói: "Còn một nửa, ăn không được nữa."

Tiểu Nam nói: "Đưa đây."

Anh ôm nửa bịch bắp rang còn dư lại, cầm lấy một nhúm bảo vào trong miệng. Ăn xong lại hỏi Lê Trà Trà: "Uống hết Coca rồi?"

Lê Trà Trà tất nhiên là uống không hết, vì thế cũng thuận tay đưa Coca cho anh.

Tiểu Nam cầm lấy, ngậm lấy ống hút hút một ngụm Coca lớn.

Lê Trà Trà hậu tri hậu giác phản ứng lại.

..... Ban nãy cô còn dùng cái ống hút đó hút Coca mà, hơn nữa cô còn có thói quen cắn ống hút, lúc này, đầu ống hút đã bị bẹp lại, ánh sáng từ màn hình chiếu phim chiếu xuống còn mơ hồ có thể nhìn thấy mấy cái dấu răng, mà Tiểu Nam tựa hồ như không phát hiện, trực tiếp ngậm lấy ống hút, bao trùm luôn có dấu răng của cô.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Lê Trà Trà liền đỏ ửng lên.

Tiểu Nam quay đầu lại.

Cô nhanh chóng dời ánh mắt đi, nhìn về phía màn hình.

Tiểu Nam hỏi cô: "Đẹp không?"

Lê Trà Trà nuốt nước miếng, nói: "Dạ... đẹp, Pikachu thực sự rất đáng yêu.

Tiểu Nam: "Đáng yêu đến bùng nổ?"

Lê Trà Trà rất khó tưởng tượng loại từ ngữ như thế sẽ được thốt ra từ miệng của Tiểu Nam, nhưng Pikachu xác thật là đáng yêu đến bùng nổ, vì thế cô liền dùng sức gật đầu. Đợi tới lúc Tiểu Nam không chú ý tới mình, cô lại lén lút nhìn về phía ống hút. Anh tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới Coca đã từng bị cô uống qua, không hề khúc mắc gì trực tiếp hút hết một hơi, sau đó ném cốc vào trong bịch bắp rang bơ đã hết.

Lê Trà Trà an ủi chính mình: Tiểu Nam là người không câu nệ tiểu tiết.

.....

Một lúc sau, cuối cùng thì cũng hết phim.

Lê Trà Trà rút cuộc cũng nhớ tới lí do mình đi tới rạp chiếu phim, cô hỏi: "Em viết thế nào?"

Tiểu Nam hỏi lại cô: "Tham khảo tư liệu gì?"

Lê Trà Trà đọc ra mấy quyển sách.

Tiểu Nam hơi gật đầu, nói: "Tìm được không tôi, cô viết cũng rất đúng trọng tâm, bất quá phương hướng phát triển trong tương lai sẽ rất cứng nhắc. Tôi về sẽ đề cử cho cô mấy quyển tư liệu, chắc chắn sẽ có phát hiện mới."

Hai người thảo luận đến khi ra khỏi rạp chiếu phim.

Lê Trà Trà lúc này mới hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình: "... Cái này với Pikachu thì có quan hệ gì?"

Tiểu Nam nói: "Không có quan hệ gì."

Lê Trà Trà hơi giật mình.

Tiểu Nam lại nói: "Tôi là một thằng con trai, đi xem loại phim này có chút kỳ quái, cho nên mới gọi cô tới giúp."

Lê Trà Trà nói: "Nhưng anh cũng có xem được nhiều đâu..."

Cô nghĩ nghĩ, thời gian Tiểu Nam ở trong rạp đoán chừng cũng chưa tới 30 phút nữa kia, mà phim thì chiếu những một tiếng rưỡi. Không ngờ Tiểu Nam lại nói: "Phim vừa chiếu được đoạn đầu tôi đã đoán được kết cục..."

Lê Trà Trà: "Phim chiếu được 10 phút anh mới vào mà."

Tiểu Nam: "Không cần xem từ đầu cũng có thể đoán được, cô không tin thì tôi thuật lại tình tiết một lần nữa cho cô nghe cũng được. Cha của nhân vật chính da đen chết, hẩn thừa kế chung cư của ông ta, ở bên trong đụng mặt với một con chuột lông vàng..."

Lê Trà Trà nhin không được sửa lại: "Con chuột lông vàng kia có tên."

Tiểu Nam: "Tôi biết, bất quá bản chất vẫn là con chuột lông vàng."

Lê Trà Trà: "Chính xác nó là con hamster."

Tiểu Nam: "Đều là chuột cả."

Lê Trà Trà không có cách nào phản bác, sau đó an an tĩnh tĩnh nghe Tiểu Nam thuật lại cốt truyện một lần, sau đó cô không thể không thừa nhận cốt truyện phát triển đúng thật là y như lời Tiểu Nam nói. Bất quá nghe anh gọi Pikachu là con chuột lông vàng, nội tâm cô liền có chút bất bình.

"Con chuột lông vàng gọi là Pikachu, nó rất đáng yêu."

Tiểu Nam: "Được, cô nói đáng yêu liền đáng yêu."

Lê Trà Trà: "Không được gọi nó là con chuột lông vàng."

Tiểu Nam: "... Được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Shmily

Bên ngoài rạp chiếu phim có một cái máy gấp thú.

Bởi vì chiếu phim << Thảm tử Pikachu >> cho nên bên ngoài có rất nhiều thú bông đáng yêu.

Lúc này, đứng trước máy gấp thú có không ít học sinh.

Lê Trà Trà lại nhìn thấy đôi tiểu tình nhân ban nãy ngồi bên cạnh mình, hai người đứng trước mặt gấu bông Pikachu, cô gái nói gì đó với chàng trai, chàng trai liền lập tức cầm di động quét mã QR bắt đầu gấp thú.

Nhưng mà, gấp ba lần cũng không được.

Lê Trà Trà xem đến nhập thần, Tiểu Nam cũng phát hiện ra đôi tình nhân bên kia. Đương nhiên là anh không biết hai người họ, rốt cuộc thì ban nãy rạp chiếu phim quá tối, lực chú ý của anh cũng chỉ có bịch bấp rang bơ cỡ lớn cùng cốc Coca của cô gái bên cạnh Lê Trà Trà mà thôi. Hiện giờ đi ra đây, thấy Lê Trà Trà nhìn hai người, anh cũng đánh giá trên dưới một lát, vừa lúc nhìn thấy trong tay cô gái kia xách hai cái túi màu hồng nhạt, dùng ngôn ngữ của Chân Bảo nữ sĩ mà nói, chính là đồ của thiếu nữ.

Chân Bảo nữ sĩ nói: "A Nam, chỉ cần là con gái thì đều có tâm hồn thiếu nữ, đối với những đồ vật đáng yêu như thế không hề có bất luận sức chống cự nào."

Tiểu Nam lại không cho là đúng, bất quá thấy Lê Trà Trà nhìn không chớp mắt, anh lại nhẹ nhàng hừ một tiếng, hỏi: "Thích?"

Lê Trà Trà nói: "Phần lớn các cô gái đều thích loại đồ vật đó mà."

Tiểu Nam lại hừ một tiếng: "Đúng vậy, chẳng phân biệt tuổi tác, mẹ tôi cũng thích mấy thứ đó."

Lê Trà Trà nao nao, nghĩ một lát, trong nhà Chân Bảo nữ sĩ xác thật có không ít thú bông.

Chân Bảo nữ sĩ có một trái tim thiếu nữ, thích Pikachu mạnh mẽ đáng yêu cũng không phải chuyện gì kỳ lạ. Bất quá Pikachu quả thực quá đáng yêu, đối với cả nam nữ, già trẻ cũng không thể chống lại lực công kích của nó. Tuy rằng cô cũng không nghĩ một đại nam nhân như Tiểu Nam mà cũng thích Pikachu, trong miệng anh cứ ghét bỏ kêu nó là con chuột lông vàng, thế nhưng lại vì thích xem nó nên mới gọi cô tới giúp, chắc là nội tâm cũng thực sự yêu thích nó đi.

Lê Trà Trà đã uống Coca và ăn bắp rang của Tiểu Nam rồi, còn ăn không của anh một tấm vé xem phim, nghĩ nghĩ vẫn có chút bối rối.

Lúc này, đôi tiểu tình nhân kia không gặp được con thú nào đành phải rời đi.

Cô gái kia tựa hồ có chút buồn, chàng trai lại ở trước mặt đám đông hôn cô ấy một cái, cô gái liền cười lên.

"Tôi.."

"Em.."

Tiểu Nam với Lê Trà Trà đồng thời mở miệng.

Hai người liếc nhau.

Anh ra lệnh: "Đứng đây chờ tôi."

Lê Trà Trà cầu mà không được, lập tức đáp theo: "Vâng."

.....

Tiểu Nam bước chân dài, chờ sau khi rời khỏi tầm mắt của Lê Trà Trà mới ba bước thành hai đuổi theo đôi tình nhân trên thang cuốn kia. Anh lớn lên cao ráo, bình thường lại ít nói ít cười, mặt mày trong lúc lơ đãng sẽ lộ ra một cổ bí khí, may mà gương mặt này thực sự vô cùng đẹp trai, lại không có râu quai nón che đậy, nửa đường ngăn người khác lại liền phảng phất mang theo một bầu không khí của phim thần tượng.

Cô gái nhìn bốn phía xung quanh, hỏi: "Anh đang quay chương trình thực tế sao?"

Tiểu Nam sửa miệng: "... Phải." Anh chỉ vào cái túi thiếu nữ màu hồng phấn của cô gái, cứng rắn nói: "Đây là cái gì?"

Chàng trai nói: "Hôm nay là kỷ niệm hai mươi ngày bọn tôi quen nhau, tôi liền mua quà tặng cho cô ấy."

Tiểu Nam: "Bên trong là cái gì?"

Cô gái tò mò hỏi: "Các anh đang quay tiết mục gì vậy?"

Tiểu Nam móc ra 100 tệ: "Mua ở đâu?"

Thao tác của Tiểu Nam dọa đôi tình nhân nhỏ sợ ngây người.

Chàng trai liên tục xua tay, nói: "Mua hoa tai ở cửa hàng trang sức bên kia, tiền... tiền không cần đâu."

Tiểu Nam vẫn nhét vào trong tay chàng trai.

"Có hỏi có đáp, anh cứ nhận đi."

Nói xong liền xoay người đi về phía cửa hàng trang sức.

Nói là cửa hàng trang sức cũng không phải chỉ chuyên bán trang sức, từ hoa tai, nhẫn, vòng cổ, vòng tay ra thì còn có đủ loại mũ với dây buộc tóc. Hôm nay là cuối tuần, chỗ này lại gần trường đại học cho nên có không ít sinh viên tụ tập ở bên trong thử hoa tai.

Loại người có vóc dáng cao lớn như Tiểu Nam, lại mang giới tính nam, trên mặt đầy vẻ ghét bỏ đứng ở giữa một đồng trang sức bling bling, có vẻ thập phần không hợp nhau.

Tiểu Nam cảm thấy mình sắp bị lóa cho mù mắt.

Nhân viên bán hàng đi tới gần anh, hỏi: "Tiểu ca ca này là muốn mua cái gì sao?"

"Hoa tai."

"Cho bạn gái ạ?"

"Không phải."

"Vậy là cho bạn là con gái sao?"

Tiểu Nam gật đầu.

Nhân viên cửa hàng bắt đầu giới thiệu: "Cửa hàng chúng tôi mới nhập về mấy mẫu rất được ưa chuộng, đều là những thứ các cô gái nhỏ sẽ yêu thích. Xin hỏi ngài, bạn nữ của ngài bao nhiêu tuổi rồi ạ?"

"Mười bảy."

"Mười bảy sao, đó vẫn là còn đang học cấp ba a. Tôi đề cử đôi hoa tai này, ngày thường đi học cũng có thể đeo, có tóc che đi, căn bản nhìn không thấy, hơn nữa..."

Tiểu Nam đánh gãy: "Không phải."

Nhân viên cửa hàng: "?"

Tiểu Nam: "Cô ấy lên đại học rồi, học nhảy lớp, rất thông minh, thành tích cũng rất tốt, lớn lên rất xinh đẹp. Cô gái như vậy hợp với loại hoa tai nào?"

Nhân viên cửa hàng ho một tiếng, nhưng rất có kỹ năng, tiếp tục nói: "Vậy thì bình thường cô gái đó thường đeo loại hoa tai như thế nào?"

Tiểu Nam: "... Không đề ý."

Nhân viên cửa hàng: "A... Vậy thì tôi đề cử ngài đôi này, vừa gọn gàng vừa hào phóng, sẽ không phải kiểu đáng lỗi một..." Còn chưa có nói xong, liền nhìn thấy anh chàng đẹp trai này nhìn về phía khác, cô ấy lập tức sử dụng nói: "Gần đây không phải có chiều phim << Thám tử Pikachu >> sao? Khuyến tai theo phong cách Pikachu đáng yêu của chúng tôi cũng rất được ưa chuộng..."

Tiểu Nam nâng đầu: "Được, cái này đi, gói lại cho tôi, để vào túi màu hồng nhạt."

.....

Tiểu Nam trở lại tầng dưới rạp chiếu phim lại không nhìn thấy Lê Trà Trà, vì thế liền nhắn cho cô một tin WeChat.

Lê Trà Trà một lúc sau mới nhắn lại: [Em ở chỗ gấp thú bông ấy.]

Tiểu Nam nhìn quanh bốn phía, chỗ gấp thú cách đó không xa có bảy, tám người vây quanh, mà trong đám người có một cánh tay mảnh khảnh vươn lên, vây vây với anh: "Học trường, bên này!" Trong đám người lộ ra một lối đi nhỏ, Tiểu Nam lúc này mới phát hiện Lê Trà Trà đang gấp thú bông, động tác thuần thục, thành thạo gấp một quả dưa hấu bằng bông.

Một cô gái lớn lên thanh thanh tú tú ở bên cạnh ôm lấy dưa hấu bằng bông, cao hứng nói: "Thật sự cảm ơn cậu!"

Lê Trà Trà nói: "Đừng khách sáo, người cuối cùng rồi, không gấp nữa."

Lúc này Tiểu Nam mới phát hiện người xung quanh Lê Trà Trà đều ôm một con thú bông, còn có một cô gái thò qua hỏi phương thức liên lạc của Lê Trà Trà: "Lần sau cùng nhau xem phim có được không? Tôi mời cậu xem phim, cậu giúp tôi gấp thú."

Lê Trà Trà nói: "Nếu chúng ta có duyên gặp lại thì tôi sẽ giúp cậu gấp thú bông."

Lời nói của cô uyển chuyển cự tuyệt rất rõ ràng.

Bất quá cô lớn lên xinh đẹp, lúc nói chuyện cũng là một bộ dáng hiền hòa, mang theo vài phần xa cách, như vậy cũng không khiến người khác phản cảm. Cô gái kia nghe xong cũng chỉ đành từ bỏ. Dần dần, những người xung quanh tản đi, Tiểu Nam hỏi: "Cô giúp người ta gấp thú?"

Lê Trà Trà nói: "Mấy cô ấy nhìn thấy em gấp được một con liền mời em giúp, một con là hai tệ, các cô ấy đưa cho em 10 tệ, trong chốc lát em liền kiếm được 80 tệ liền."

Tiểu Nam bỗng nhớ tới ngày đó Lê Trà Trà uống say, nói với anh: "Em rất nghèo, nợ rất nhiều tiền... Văn Hương và Lê Bách..."

Anh thu mi.

Đột nhiên, trước mắt anh xuất hiện một con thú bông lông vàng óng, tập trung nhìn thì phát hiện đó là con chuột lông vàng.

Lê Trà Trà nói: "Cho anh này, em gấp đó, coi như cảm ơn anh mời em xem phim với ăn bông uống Coca." Dùng một lát, lại giải thích: "Ban nãy em thấy đôi tình nhân kia gấp thú, nhìn sang cũng thấy anh đang nhìn họ, em nghĩ là anh cũng thích nó ~ Em lợi hại lắm đây, gấp một lần liền được rồi này."

Sắc mặt Tiểu Nam phức tạp, hỏi: "Ban nãy là cô nhìn họ gấp thú?"

Lê Trà Trà nói như đương nhiên: "Đúng vậy."

Tiểu Nam không hề rảnh.

Lê Trà Trà lại hỏi: "Học trường, ban nãy anh đi đâu thế?"

Tiểu Nam bất động thanh sắc đem cái túi màu hồng nhạt giấu ra sau lưng, nói: "WC." Tiếp theo, thừa lúc Lê Trà Trà không chú ý liền thô bạo đem cái túi chứa khuyến tai cuộn thành một khối nhỏ, nhét vào túi quần.

Lê Trà Trà thấy Tiểu Nam không nhận giấu bông liền cho rằng anh không thích, cũng không nói thêm cái gì nữa, yên lặng thu về, ôm vào trong ngực.

"Chúng ta về trường?"

Tiểu Nam không có chút hứng thú nào: "... Ừ."

.....

Thời điểm hai người rời khỏi rạp chiếu phim liền gặp được người quen, chính xác mà nói là người quen của Tiểu Nam. Bất quá Lê Trà Trà cũng có ấn tượng, ngày đó ở quán bar, chính nam sinh này đã quét mã QR kéo cô vào nhóm chat, gọi là Vương Càn.

Vương Càn đứng từ xa đã nhìn thấy Tiểu Nam, thẳng tới lúc tiến lại gần chào hỏi mới phát hiện bên cạnh lão đại nhà mình còn có một tiểu cô nương, lớn lên siêu đẹp thì không nói, trong ngực còn ôm một con Pikachu bằng bông đáng yêu. Tuy rằng hai người đi không gần nhau nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người vừa mới hẹn hò từ trong rạp chiếu phim ra.

Vương Càn mừng muốn khóc: "Lão đại, rốt cuộc thì anh cũng yêu đương rồi! Rốt cuộc thì anh cũng thoát kiếp độc thân rồi! Em còn sợ anh phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại chứ! Chào chị dâu, em là Vương Càn, Vương trong Vương Bát, Càn trong Càn Khôn Đại Na Di..."

Đây là lần đầu tiên Lê Trà Trà nghe người khác tự giới thiệu nói mình là Vương Bát, khiếp sợ đến độ quên chuyện so đo cái xưng hô "chị dâu" của hân.

Tiểu Nam cũng không giải thích, chỉ vào đầu: "Đầu nó có vấn đề."

Vương Càn quệt nước mắt nước mũi một phen: "Lúc trước đi theo lão đại đánh đông dẹp tây, đầu bị một cục gạch đập trúng, thiếu chút nữa xảy ra vấn đề, là lão đại cứu em, nếu không có lão đại, liền không có em của bây giờ. Chị dâu, chị chắc chắn phải cùng lão đại thanh minh tào mộ cho em..."

Lê Trà Trà ho một tiếng, ngay sau đó cũng không biết là nghĩ thấy cái gì, bỗng nhiên liền hắt xì hơi, lại hắt thêm năm, sáu cái. Cô sờ sờ vào trong túi, không thấy khăn giấy đâu, hậu tri hậu giác phát hiện mình đã dùng hết rồi.

Cô hít hít cái mũi.

Tiểu Nam hỏi: "Muốn khăn giấy?"

Lê Trà Trà gật đầu.

Tiểu Nam nói: "Tôi đi mua." Quay người liền đi đến trước quầy rạp chiếu phim.

Lúc này Vương Càn mới thờ dài một tiếng, nói: "Chị dâu, em nói chị nghe, chị nhất định phải đối xử thật tốt với lão đại của bọn em đó. Đừng nhìn lão đại vẻ vang, trong nhà có tiền, lớn lên lại đẹp trai... Ôi đệt! Em đã nói là có gì đó không đúng mà! Lão đại thể mà lại đem râu cạo đi! Nhất định đây chính là sức mạnh của tình yêu! Chị dâu, chị quả thực quá vĩ đại! Hồi còn học cao trung, lão đại cũng không để râu, nhưng từ sau khi tốt nghiệp xong, rửa tay gác kiếm rồi liền lập tức hạ quy tắc sẽ không bao giờ động thủ đánh nhau nữa, sau đó lại bắt đầu để râu. Bọn em cũng không ai biết rõ nguyên nhân, nhưng lão đại là thật sự không dễ dàng gì, chị dâu, về sau chị nhất định phải thông cảm cho anh ấy nhiều hơn..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Editor: Shmily

- - - - -

Sau khi Tiểu Nam mua giấy về, Vương Càn đã không thấy đâu.

Lê Trà Trà nhìn anh, nói: "Cậu ấy đi vào bên trong xem phim rồi."

Tiểu Nam đưa khăn giấy cho cô.

Lê Trà Trà nói một câu cảm ơn, rút ra một tờ khăn giấy xì mũi.

Lúc này, Tiểu Nam lại nói: "Nó có nói gì với cô thì cũng đừng để ý, phần lớn đều là nói quá cả thôi. Trước kia có người đặt cho nó danh hiệu Vương nói nhảm, một ngày nó không nói nhảm liền sẽ chết. Đền cả hắt xì hơi thôi nó cũng nói mình bị bệnh nan y được."

Lê Trà Trà nhớ tới những gì Vương Càn nói, nhẹ nhàng gật đầu.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, giống như Tiểu Nam sinh ra trong một gia đình như Tiểu gia, nhìn bề ngoài thì vẻ vang, vạn người hâm mộ, thế nhưng trên thực tế thì cũng không dễ dàng gì. Lê Trà Trà không ít lần nghe Lê Bách và Văn Hương nói về Tiểu gia, cha của Tiểu Nam là con trai thứ ba của Tiểu gia, nhà họ Tiểu của bọn họ là một đại gia tộc, bên trong rắc rối phức tạp. Con cái hào môn phần lớn cũng không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài, đặc biệt là loại người như Tiểu Nam, trong một đêm tính cách có thể có biến đổi lớn như vậy, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì đó.

Tuổi niên thiếu đã phải trưởng thành, thành thực hơn so với người khác, sau lưng tất nhiên là chua xót cùng dày vò mà người ngoài không thể tưởng tượng được.

Lê Trà Trà hiểu loại cảm giác này.

.....

Hai người tiện đường cùng bắt xe trở về trường học.

Lê Trà Trà tỏ vẻ hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, cô muốn về phòng ngủ tiếp.

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Cũng không biết có phải là đồng cảm với Tiểu Nam hay không mà Lê Trà Trà cảm thấy mình với anh thân cận hơn rất nhiều. Con Pikachu bị ôm trong ngực cảm thấy nặng trĩu, chỉ tiếc Tiểu Nam lại không thích. Lê Trà Trà còn nhớ rõ việc lần trước mình mua thuốc lá cho anh nên liền nói với Tiểu Nam: "Học trường, lần sau em mời anh hút thuốc."

Tiểu Nam liếc mắt nhìn cô một cái.

Lê Trà Trà nói: "Coi như cảm ơn chuyện anh mời em đi xem phim."

Tiểu Nam không nói gì.

Lê Trà Trà có hơi thấp thòm, nghĩ thầm, có phải là trả bằng thuốc lá có hơi bèo bọt hay không, đang muốn nói thì anh lại lên tiếng trước: "Tôi với cô không học cùng khoa, đừng gọi tôi là học trường."

Lê Trà Trà: "... Vậy anh muốn em gọi anh là gì?"

Tiểu Nam nhìn cô.

Lê Trà Trà chần chờ một lát: "... Ba ba?"

Tiểu Nam tức đến bật cười, nói: "Cô gọi ba ba đến nghiện rồi?"

Lê Trà Trà nói: "Em nghe nói con trai đều thích người khác gọi là ba ba, với em thì nó cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, không có ý nghĩa gì khác..."

"Tôi có chỗ nào giống ba ba cô?"

Rất cuộc thì Tiểu Nam cũng hỏi ra những lời này, có trời mới biết ngày đó anh bị mấy lời này của cô làm cho tức thành cái dạng gì, anh vẫn còn trẻ như vậy, lại không để râu, thế mà bị một cô nhóc 17 tuổi gọi là ba ba.

Lê Trà Trà tự hỏi nửa ngày, mới nói: "... Đều có râu, lúc anh vẫn để râu có chút giống."

Nghe cô nói vậy, Tiểu Nam hí híp mắt: "Ồ, cô biết tôi đã cạo râu."

Lê Trà Trà nói: "Đương nhiên là biết, sau khi anh cạo râu liền được đăng ở trên diễn đàn trường học, em có thấy."

"Ồ."

Tiểu Nam nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lê Trà Trà nghiêm túc hỏi: "Hội trưởng? Nam ca?"

Tiểu Nam: "Tùy cô."

Lê Trà Trà nói: "Vậy em sẽ gọi anh là hội trưởng, em về phòng trước đây."

"Chờ đã."

Tiểu Nam nhìn con Pikachu trong ngực cô, mặt không đổi sắc nói: "Thuốc lá thì không cần, đưa tôi."

Lê Trà Trà vừa nghe, nhất thời hiểu được.

... Tiểu Nam quả nhiên vẫn là yêu thích Pikachu nha, là anh ngại lòng tự tôn của nam nhân mà thôi, không dám đi xem phim một mình, cũng không dám một mình ôm Pikachu.

Vì thế, Lê Trà Trà liền rất tri kỷ mà lấy một cái túi bảo vệ môi trường từ trong túi ra, nhét con Pikachu bằng bông vào, sau đó mới đưa cho Tiểu Nam,

cô nhỏ giọng nói: "Hội trường, anh yên tâm, sẽ không ai phát hiện bên trong túi là Pikachu đâu, nếu như người khác phát hiện, anh cứ nói là mình mua tặng người khác. Sẽ không ai biết anh có tình yêu mãnh liệt đối với nó a!"

Lúc cô nói lời này, đầu hơi hơi sát lại gần đây.

Bây giờ là chạng vạng, hoàng hôn bao phủ, mi mắt cô cong cong, giống như có một thanh liễm điểm thủy quang.

Ánh mắt Tiểu Nam hơi sâu.

Anh bỗng nhiên gọi cô: "Lê Trà Trà."

"Dạ?"

Ngữ khí anh nhàn nhạt, nói: "Lần sau muốn tới quán bar thì gọi tôi."

.....

Tiểu Nam xách theo túi, đi về phòng của mình.

Từ trước tới nay lúc anh đi một mình thì trên mặt đều không có biểu cảm gì, rất ít khi nói cười.

Hôm nay mặt trời chiều ngã về tây, đem bóng dáng anh kéo ra thật dài.

Không ít sinh viên đều nhận ra Tiểu Nam, nói cho cùng thì anh coi như là một trong những nhân vật phong vân của trường. Cứ có cô gái nào tới gần đều sẽ bị anh thẳng thừng cự tuyệt, nhưng lại luôn có người không hề từ bỏ ý định. Thí dụ như giờ phút này, có người lấy hết cam đảm chạy tới: "Học... học trường, em là Chung Thanh Thanh, em..."

Còn chưa có nói xong, Tiểu Nam đã đi lướt qua bên người cô gái đó.

Cô gái: "???"

Cô gái vẫn chưa từ bỏ ý định: "Học trường!"

Tiểu Nam cũng không đáp lại, tiếp tục đi về phía trước.

Cô gái chỉ cảm thấy mắt mặt, nhấp môi, xoay người chạy.

Tiểu Nam căn bản không biết có người đang nói chuyện với anh.

Trong đầu anh đều là câu nói kia của Lê Trà Trà ~

"Đương nhiên là biết, sau khi anh cạo râu liền được đăng ở trên diễn đàn trường học, em có thấy."

Anh khẽ cười một tiếng.

Không lâu sau, lại khẽ cười lần thứ hai.

Sau đó, một đường cười cười trở lại phòng KTX.

Thời điểm trở về phòng, bởi vì quá nóng nên Tiểu Nam theo thói quen tính cởi quần áo trước, sau đó mới bật điều hòa. Chờ tới lúc anh cởi quần áo, bật điều hòa xong, mới liếc mắt nhìn cái túi bảo vệ môi trường đặt ở trên đất, hai cái tai nhọn của Pikachu vừa lúc lộ ra bên ngoài.

Tiểu Nam một tay xách tai nó ra.

Đôi mắt bằng nhựa màu đen của Pikachu đối diện với tầm mắt của anh.

Tiểu Nam xùy một tiếng: "Đáng yêu chỗ nào? Chỉ là một con chuột lông vàng."

Trong giọng nói chứa đầy vẻ ghét bỏ.

Nhưng mà tuy nói thì nói thế, Tiểu Nam vẫn nhìn chăm chăm nó hồi lâu, phảng phất như đang tìm chỗ đáng yêu của nó.

"Trừ đáng yêu ra, mày còn làm được cái gì?"

"Giật điện chết người phải chịu trách nhiệm hình sự."

"Trong phòng ngủ cũng không cho phép chứa đồ điện có công suất lớn."

.....

Tiểu Nam muốn ném nó về lại trong túi, tính toán tìm một xô vớt nó vào đó, nhưng tay còn chưa buông ra lại nghĩ tới lời nói của Lê Trà Trà ~

"Hội trưởng, anh yên tâm, sẽ không ai phát hiện bên trong túi là Pikachu đâu, nếu như người khác phát hiện, anh cứ nói là mình mua tặng người khác. Sẽ không ai biết anh có tình yêu mãnh liệt đối với nó a!"

Tròng mắt cô cũng là màu đen.

Ánh mắt lại di chuyển tới trên người con Pikachu.

Tiểu Nam nhìn chăm chăm nó một hồi, sau đó mặt không đổi sắc ném nó lên giường mình.

.....

Cố Diễm đang ở trong phòng ăn cơm hộp.

Cô vừa ăn vừa lướt diễn đàn trường học, nghe thấy tiếng mở cửa cũng không quay đầu lại, liền nói: "Trà Trà về rồi hả, tớ đang lướt diễn đàn này, ha ha, cậu biết gì không? Cái vị bên khoa tiếng Trung kia lại đang xoát cảm giác tồn tại này. Tớ đã sớm biết cái người đứng bên hồ tự sướng kia là cô ta mà, thật sự đúng là tự coi mình là minh tinh đẳng ảnh cho fans nhìn cơ đấy. Hôm nay đi trung tâm thương mại mua một đôi hoa tai thôi cũng phải tìm người ven đường chụp cho cô ta một bức ảnh, sau đó liền đăng lên Weibo đấy, trên diễn đàn cũng đăng mấy bài, bên dưới comments toàn là người của cô ta, cái công phu tự biên tự diễn này, cô ta mà thứ hai, đại học A của chúng ta không ai dám nhận đứng thứ nhất."

Lê Trà Trà hỏi: "Cậu đang nói ai thế?"

Cố Diễm nói: "Còn ai nữa, cái người tự xưng là Vương Ngữ Yên, là cái chị xinh đẹp bên khoa tiếng Trung ấy. Học tỷ năm hai, đã từng được bình chọn là hoa khôi của trường, bắt quá lần này chúng ta còn chưa có bình chọn đâu. Năm nhất của bọn mình đều nói, cậu so với Vương xinh đẹp kia đẹp hơn nhiều, Vương xinh đẹp không phục, cả ngày ở trên diễn đàn trường học diss cậu. Ha ha, có Cố Diễm tớ đây để làm gì? Vì chị em, mỗi ngày tớ đều nghiên cứu weibo của cô ta, rồi cuộc cũng phát hiện ra một vài dấu vết để lại, tìm hiểu nguồn gốc mấy cái bài đăng với fans của cô ta, thêm lên chính là vở kịch lớn của năm, nói thật, cô ta nên học khoa biểu diễn nghệ thuật mới đúng, trên sân khấu có một mình cô ta cũng đủ rồi..."

Nói đến chỗ này, rốt cuộc Cố Diễm cũng xoay đầu qua, hỏi: "Chiều nay cậu đi đâu thế?"

Dừng một chút, cô lại sùng sốt, có chút khản trương hỏi: "Trà Trà, sao mặt cậu đỏ như vậy? Có phải sốt rồi hay không?"

Lê Trà Trà nói: "Không sao đâu, chắc là bên ngoài nóng quá, tớ không có việc gì, uống nước nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, chiều nay có hoạt động của club ấy mà."

Cố Diễm không yên tâm, đứng lên vuốt tay sờ sờ trán Lê Trà Trà, xác nhận không có nóng mới nhẹ nhàng thở ra, lại ngồi trở về, tiếp tục làm nhảm: "Trà Trà, cậu yên tâm, tớ thay cậu nhìn chăm chăm Vương xinh đẹp, cô ta diss cậu tớ đều chụp lại hết, ngày nào đó nếu cô ta dám đi bôi đen cậu, tớ liền đem những hình ảnh đó ném thẳng vào mặt cô ta, để xem về sau cô ta dám ở chỗ nào tự xưng mình là thần tiên tỷ tỷ!"

Lê Trà Trà uống một ly nước sôi để nguội, sau khi uống xong mới cảm thấy mặt không còn nóng như trước nữa.

Túi đeo trên người cũng chưa lấy xuống, cô liền trực tiếp ngồi xuống bàn.

Vẫn có cảm giác mặt nóng quá.

Kỳ thật, thời tiết hôm nay cũng không tính là nóng, lúc về còn có gió lạnh thổi qua, nhưng câu nói kia của Tiểu Nam lại y như một ngọn lửa phả thẳng vào mặt cô.

Anh nói: "Lần sau muốn tới quán bar thì gọi tôi."

Muốn tới quán bar.

Gọi anh.

Lê Trà Trà cảm thấy mặt mình lại bị thiêu đỏ một lần nữa, cô cẩn thận nhớ lại, hôm nay anh còn uống cốc Coca của cô, trên ống hút còn óc dấu răng bị cô cắn qua, anh tựa hồ như không nhìn thấy, lập tức ngậm lấy cái ống hút, ngậm luôn cả dấu răng của cô, cũng không biết là dùng hàm trên hay là dùng lưỡi, hay là dùng răng và môi nữa.

Mặc kệ là ngậm bằng chỗ nào, Lê Trà Trà đều cảm thấy mặt mình rất nóng.

Cô hít sâu một hơi, ý muốn bình tĩnh trở lại, đáng tiếc lại không thể bình tĩnh nổi.

Bình thường vào giờ này mọi hôm, cô hoặc là đang học, hoặc là đang đọc sách, nhưng giờ phút này đây, nửa điểm tâm tư để học cô cũng không có. Cầm quyển sách hôm qua mới đọc được một nửa lên cũng không đọc thêm được trang nào, chỉ cảm thấy trong lòng có chút ngứa, phảng phất như có một con ong lông vũ lướt qua, nhẹ nhàng cào lên đầu quả tim cô.

Lê Trà Trà thật sự không xem được nữa, thế nên liền quyết định không xem.

Cô cảm thấy điện thoại, mà xui quẻ khiến lại ấn vào WeChat, sau đó tìm được nick của Tiểu Nam.

Avarta của anh là cảnh bờ biển rộng mênh mông, lần trước nhìn thấy, cô cảm thấy đây là phong cách của người già và mấy ông chú lớn tuổi, nhưng hiện tại nhìn lại, tựa hồ như nhìn ra một cảm xúc khác. Biển rộng màu xanh lam, tựa như trí tuệ rộng lớn của nam nhân, còn có tính cách phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết.

Cô ấn vào vòng bạn bè của anh, vẫn giống như lần trước, cái gì cũng không có.

Cô lại ấn vào vòng bạn bè của Chân Bảo nữ sĩ.

Chân Bảo nữ sĩ có đam mê đăng ảnh trong vòng bạn bè, mới có vài ngày mà đã đăng đến bao nhiêu bài, cô phải lướt rất lâu mới lướt tới ảnh chụp của Tiểu Nam, là lần Tiểu Nam chụp ở biệt thự sau khi cạo râu. Lúc ấy Lê Trà Trà nhìn thấy còn không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng hiện tại nhìn lại, cô cảm thấy Tiểu Nam lớn lên thực sự quá đẹp trai, trong mắt anh giống như là có đại dương mênh mông rộng lớn vậy.

Tay cô ấn liền một lát, lưu lại bức ảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Editor: Shmily

Mỗi một năm, đại học A đều sẽ tổ chức bình chọn hoa hậu giảng đường một lần, không phải do nhà trường đề ra mà là do các sinh viên tự chủ trương lập ra một bài vote trên diễn đàn.

Tuy rằng không phải do nhà trường đề ra, thế nhưng cứ một năm lại tiếp một năm như vậy, cuộc bình chọn này đã trở thành truyền thống bất thành văn của đại học A. Trường đại học A còn có một câu nói, cứ mười tháng, sẽ có một hoa hậu giảng đường mới. Hằng năm, vào mỗi đầu tháng 10, trên diễn đàn trường học đều sẽ đăng bài tuyển chọn hoa hậu giảng đường, bất cứ sinh viên nào của đại học A đều có thể đăng kí đề cử mình, thời gian là nửa tháng.

Sau khi nửa tháng kết thúc, lại mở cuộc bình chọn lần thứ hai cho những người được đề cử nhiều nhất vào nửa tháng đầu, số phiếu của ai nhiều nhất sẽ trở thành tân hoa hậu giảng đường của đại học A.

Cuộc chiến của các hoa hậu giảng đường, hùng hực khí thế.

Mỗi ngày Cố Diễm đều sẽ lái nhái bên tai của Lê Trà Trà.

"Trà Trà, bên dưới comments có rất nhiều người đề cử cậu, lý do đề cử khá khoa trương, đem cậu khen đến y như tiên nữ. Nhưng mà đương nhiên, cậu chính là tiên nữ! Một tiên nữ không dính khói lửa nhân gian!! Bọn họ khen rất đúng trọng tâm! Trà Trà của chúng ta không chỉ là tiên nữ, mà còn là học thần, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn thành tích có thành tích, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, điểm máu chốt là cậu vẫn còn trẻ!"

Mấy ngày nay, Lê Trà Trà đều đã quen với một Cố Diễm như vậy.

Ngày nào cũng biến đổi một phương thức khác để khen cô.

Khen xong, nhất định còn không quên khịa Vương xinh đẹp kia.

"... Ha ha, không giống như Vương xinh đẹp, thành tích của cô ta cứ bình bình sản sản như trước. Khoa tiếng Trung có hơn 300 người một tỷ thì cô ta đứng thứ 250. Sau khi thành tích được công bố thì liền lên Weibo kêu ca, nói học kỳ I đi làm tình nguyện nhiều, còn bận chuyện trong hội học sinh cho nên không có ôn tập được tốt. Thật là mẹ nó cười chết người ta mà, người khác cũng ở trong hội học sinh, cũng đi làm tình nguyện như cô ta, lại cùng học một khoa tiếng Trung đó, thế mà còn có thể thi được vào top 10 kia kia. Không phải là tởm nhắm vào cô ta đâu, là cô ta làm quá phận quá, dưới bình luận toàn là người đề cử cho cậu, cô ta không phục, liền đi thuê người, làm thế nào cũng phải đem số phiếu đề cử áp đảo cậu mới bằng lòng bỏ qua. Nay cũng thôi đi, mỗi người đều có lòng hiếu thắng, tớ cũng không trách làm gì, làm hoa hậu giảng đường lâu rồi bây giờ tự nhiên bị soán ngôi cảm giác rất khó chịu cũng có thể hiểu được, nhưng mà cô ta không thể đi nói với mọi người là cảm thấy cậu khó coi chứ! Mặt cô ta mà sao! Toàn thân trên dưới của cậu, đến một cái tế bào mạch máu thôi cũng đẹp hơn cô ta một trăm lần!"

Cố Diễm cầm giẻ chọc chọc com, vừa lướt điện thoại vừa nói.

Lê Trà Trà theo tiếng đáp lại: "Ừ ừ."

Cố Diễm nói: "Aizz, Trà Trà, cậu không muốn làm hoa hậu giảng đường sao? Về sau sau khi tốt nghiệp rồi còn có cái mà khoe, kiểu như, trước đây ta từng là hoa hậu giảng đường đại học A đó! Sao cậu lại không có hứng thú chứ? Tớ còn không thấy cậu lên diễn đàn bình luận nữa là. Tớ nghe nói mấy nữ sinh của khoa khác dự thi, mỗi ngày đều ở trên đó kêu gọi bình chọn."

Lê Trà Trà thành thật nói: "Tớ thực sự không có hứng thú."

Cố Diễm: "Cũng được, cậu không có hứng thú càng tốt, chờ khi Vương xinh đẹp biết cậu căn bản không hề có hứng thú, còn dễ như trở bàn tay mà cầm được cái danh hoa hậu giảng đường, khẳng định sẽ bị tức đến giờ chôn cho mà coi, thì cuối kỳ khéo còn thi lọt khỏi top 300 ấy chứ. Không sao không sao, cậu không có hứng thú nhưng tớ cảm thấy có hứng thú, cậu không cần làm gì cả, để tớ! Vì vinh quang của phòng chúng ta! Về sau tớ liền có thể cùng người khác khoe khoang, bạn cùng phòng của tớ là hoa hậu giảng đường rồi!"

Lê Trà Trà không có biện pháp ngăn Cố Diễm, đành để tùy cô ấy vậy.

So với cuộc bình chọn cho hoa hậu giảng đường thì cô càng cảm thấy hứng thú hơn với tư liệu mà Tiểu Nam gửi. Bình thường cô đối với trí tuệ nhân tạo không chú ý nhiều lắm, cũng không cảm thấy hứng thú, Tiểu Nam đề cử cho cô mấy quyển dễ hiểu, lại rất có chiều sâu, cô xem đến đặc biệt thích thú.

Trừ vào ban ngày đi học và thời gian tự học buổi tối ra, lúc nào rảnh rỗi cô đều mang sách ra đọc, cô thậm chí còn đọc xong hai quyển sách trong ngày lễ quốc khánh.

Hiện giờ đã qua ngày nghỉ lễ, cô liền xem tiếp quyển thứ ba, chỗ nào không hiểu liền đi hỏi Tiểu Nam.

Tiểu Nam cũng rất có kiên nhẫn, mỗi lần đều trả lời cô rất nhanh.

Lê Trà Trà đem miếng cà chua cuối cùng trong khay đồ ăn nhét vào trong miệng, buông đũa xuống, mắt nhìn Cố Diễm, thấy khay thức ăn của cô ấy còn một nửa. Lê Trà Trà đã sớm quen với tốc độ ăn cơm của cô ấy, ngày nào cũng như ngày nào, cô ấy đều vừa ăn vừa lướt điện thoại, Cố Diễm thuộc về kiểu người không có điện thoại sẽ ăn không ngon.

Cô lấy kindle* từ trong túi ra, tiếp tục đọc sách.

*Kindle: Máy đọc sách.

Một lát sau, điện thoại rung lên, là tin nhắn WeChat.

Cô nhìn lướt qua màn hình, thấy hai chữ "Tiểu Nam" liền lập tức buông kindle xuống.

[Tiểu Nam: Đang ở đâu?]

Cô chụp một bức ảnh gửi qua.

[Tiểu Nam: Ở canteen?]

[Trà Trà: Dạ.]

[Tiểu Nam: Canteen nào?]

[Trà Trà: Số ba.]

[Tiểu Nam: Chờ tôi một lát.]

Ánh mắt Lê Trà Trà dừng ở trên bốn chữ "Chờ tôi một lát", tiếp theo liền nâng ánh mắt nhìn xung quanh, không hiểu sao liền có cảm giác khẩn trương. Cố Diễm vốn đang chú ý đến mấy bài viết trên diễn đàn, vừa giương mắt nhìn lên liền thấy Lê Trà Trà đang thất thần, nhìn theo tầm mắt của cô, này vừa nhìn, Cố Diễm liền nhìn thấy Tiểu Nam ở trước cửa canteen.

Cô ấy đang muốn nói "Kia không phải hội trưởng club của cậu sao?" thì Tiểu Nam đã nhìn qua đây, bày ra ưu thế của cặp chân dài, trong nháy mắt liền đi tới ngồi trước mặt Lê Trà Trà.

Anh nói: "Mới kết thúc giờ học xong, tiện đường qua đây."

Lê Trà Trà hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Tiểu Nam: "Chưa, cô ăn xong rồi?"

Lê Trà Trà nói: "Em ăn xong rồi, nhưng vẫn đang chờ cô ấy, Diễm Diễm ăn cơm khá chậm."

Tiểu Nam: "Ừm."

Nói xong liền đem sách vở cùng ly nước trong tay đặt xuống, lại nói với Lê Trà Trà: "Tôi đi lấy com, cô trông giúp tôi."

Lê Trà Trà đáp lại một tiếng.

Tiểu Nam đứng dậy đi ra bên kia lấy com.

Rất nhanh sau đó anh đã trở lại, trong tay còn nhiều thêm hai hộp com.

Phía Đông Bắc của canteen số ba có một cửa hàng bánh kem, gần đây mới đưa ra bán một loại bánh mì mới, da giòn giòn, bên trong là nhân dâu tây thơm nồng, rất được các sinh viên ưa chuộng, mỗi một mẻ mới ra lò đều có người nóng lòng đứng chờ.

Tiểu Nam không mua loại bánh kem đó, anh mua hai khối bánh kem dâu tây bơ, còn có một hộp bánh tart trứng.

Tay phải anh cầm thức ăn, tay trái cầm hai hộp điểm tâm đặt xuống bàn, rất tự nhiên đưa qua cho Lê Trà Trà và Cố Diễm.

"Thuận tay mua, cô ăn thử xem có ngon không, nếu ngon thì lần sau bảo Kỳ Hinh tới đây mua bánh cho club lúc trà chiều."

Nói xong, anh cũng không nói thêm gì nữa, vùi đầu bắt đầu ăn com.

Lê Trà Trà mở hộp bánh kem, lấy ra một khối bánh dâu tây, cái còn lại đưa cho Cố Diễm. Sau đó cô bắt đầu ăn bánh. Bánh kem bán trong trường học thật sự rất rẻ, nếu là ở bên ngoài thì một khối bánh như vậy hầu như đều hơn hai mươi mấy tệ, nhưng ở trong trường thì chỉ bán có bảy, tám tệ mà thôi, hương vị tuy rằng không tệ nhưng tất nhiên vẫn kém hơn so với bánh kem tinh xảo ở bên ngoài.

Từ trước tới nay Lê Trà Trà ăn bánh kem đều rất kén chọn, ăn một hai miếng liền không muốn ăn nữa, buông nĩa xuống, quay đầu mở hộp bánh tart trứng.

Bánh tart trứng ăn cũng không tệ, Lê Trà Trà ăn hai cái, còn lại đều đưa qua cho Cố Diễm.

Cố Diễm cảm thấy hơi ngượng ngùng, hỏi: "Hội trưởng của cậu không ăn sao?"

Lê Trà Trà hỏi: "Hội trưởng, anh có ăn bánh tart trứng không?"

Tiểu Nam: "Không ăn."

Cố Diễm rất thích bánh kem của cửa hàng này, thế nên khi nghe thấy Tiểu Nam nói như vậy liền không khách khí nói: "Cảm ơn hội trưởng đã mời em ăn bánh kem, không phải thành viên của club mấy anh mà còn ăn đồ của mấy anh, ngại quá."

Tiểu Nam nói: "Cô là bạn cùng phòng Lê Trà Trà, có thể ăn."

Cố Diễm cứ cảm thấy lời này có chỗ nào đó không thích hợp. Mà lúc này, Tiểu Nam đã ăn hết sạch khay thức ăn của mình, một chút đồ cũng không để thừa lại, nhìn thấy bánh kem dâu tây bơ của Lê Trà Trà còn thừa hơn nửa, liền hỏi: "Không ăn?"

Lê Trà Trà nói: "Ăn không nổi."

"Ồ."

Tiểu Nam cúi tay, đem bánh kem kéo đến trước mặt mình, trực tiếp dùng quai nĩa bánh kem Lê Trà Trà đã dùng, bốn, năm miếng đã xử lý xong cái bánh kem dâu tây bơ vào trong bụng.

Cố Diễm nhìn mà trợn mắt há mồm, một bộ dáng ghen hòng nhìn trần trối, liếc Tiểu Nam một cái, lại liếc Lê Trà Trà một cái, thế nhưng hai người này lại không hề biểu lộ ra một chút khác lạ nào, ngược lại như kiểu đã thành thói quen, hơn nữa còn bắt đầu thảo luận về đề tài trí tuệ nhân tạo thu được từ việc dọn rác rưởi trên đại dương.

Hai người một câu lại tiếp một câu mà nói chuyện, phăng phất như nơi này không phải nhà ăn mà là thư viện, một bộ dáng nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn.

Cố Diễm không có tâm tư đi lướt diễn đàn nữa, vừa ăn bánh vừa đánh giá hai người, nghe một lát liền có cảm giác chỉ số thông minh của nhóm người học bá này đang nghiền áp mình, lại đen mặt mà quay lại lướt điện thoại. Vừa vặn, lúc này liền lướt tới một bài viết mới.

[Có một số người lớn lên xinh đẹp nhưng trong lòng lại thật độc ác, nếu ở trong phim chắc chắn sẽ sống không quá hai tập, đến vai ác cũng không tới phiên cô ta đâu.]

Cố Diễm rất nhanh liền nghĩ tới lời nói này là dành cho Vương xinh đẹp, thuận tay click mở bài viết, không nghĩ tới đây thật sự đúng là đang mắng Vương xinh đẹp thật. Bảy, tám trăm từ rất lưu loát, lấy miệng lưỡi của một đàn anh khóa trên để khiển trách việc Vương xinh đẹp tự biên tự diễn nói Lê Trà Trà lớn lên khó coi, còn từng phẫu thuật thẩm mỹ, ngữ khí vô cùng thẳng thắn khiến Cố Diễm xem đến rất sáng khoái.

Cô nhìn ID của người đăng.

Diệt bá ba ba.

Cố Diễm cảm thấy rất thú vị, lập tức đi đăng kí cái ID mới, đặt là "Diệt bá ma ma", sau đó bình luận vào bài viết này, gia nhập hội cà khịa Vương xinh đẹp. Chờ cô ấy khịa xong ngừng đầu lên thì Tiểu Nam đã không thấy đâu.

Cô ấy hỏi: "Hội trưởng của cậu đâu?"

Lê Trà Trà nói: "Tôi nay còn có lớp học, đi rồi."

Cố Diễm như có gì suy nghĩ, hỏi: "Cái kia... Cậu với hội trưởng rốt cuộc là thế nào?"

Lê Trà Trà: "Hả?"

Cố Diễm nhớ tới việc lúc trước Lê Trà Trà nói "Anh ta không phải loại người mà tớ thích" cùng với "Trong vòng năm năm không tính tới chuyện yêu đương", ngay lập tức liền sửa miệng nói: "Không... Không có gì, chỉ cảm thấy người trong club của cậu thật thân thiện."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Editor: Shmily

Chiều thứ năm Tiểu Nam có tiết.

Đàm Minh tới sớm nửa tiếng đồng hồ để chiếm được chỗ ngồi tốt nhất ~ chính là ở hàng cuối cùng. Thầy Dương ở trên bục giảng nước miếng văng tứ tung nói về thị trường kinh tế xã hội chủ nghĩa, Đàm Minh ở bên dưới thì hứng thú bùng bùng lướt diễn đàn trường học.

Gần đây hắn có quen một đồng bọn cùng chung chí hướng, hai người bọn họ đều có tên là "Diệt bá", một người là ba ba, một người là ma ma.

Cũng không cần biết đối phương là nam hay nữ, Đàm Minh với cái người đứng sau ID này nói chuyện tới phi thường hợp nhau, hơn nữa nhờ đối phương mà hắn còn biết được hoa hậu giảng đường khoa tiếng Trung Vương Ngữ Yên kia thật con mẹ nó diễn quá nhiều!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn biết được, thì ra con gái trên đời này không phải ai cũng đều đơn thuần thiện lương đáng yêu hết, cũng có loại người trong ngoài không đồng nhất như Vương xinh đẹp kia!

Đàm Minh như được mở ra một thế giới mới!

Hắn lướt diễn đàn hết sức chuyên chú, hoàn toàn không hề nghe thầy giáo đang giảng bài.

So với Đàm Minh, Tiểu Nam cũng không nghiêm túc nghe giảng hơn là bao, anh đang ngồi vẽ nốt bản vẽ thực nghiệm máy móc, bên cạnh còn có một chồng sách chuyên ngành dày cộp.

Đàm Minh lướt xong một hồi lại đem tin nhắn của "Diệt bá ma ma" trả lời hắn nhìn một lần nữa, bắt đầu cảm thấy nhàm chán, nói: "Mới hết có 20 phút là sao, còn có 70 phút nữa mới tan học lận. A.... lâu quá... 70 phút thật là lâu quá.... làm thế nào để trôi qua bây giờ..."

Tiểu Nam giương mắt: "... Câm miệng."

Đàm Minh nói: "Nam ca, anh cùng em nói chuyện phiếm đi?"

Tiểu Nam: "Không."

Đàm Minh: "Nam ca, em cảm thấy chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn, làm bạn học nhiều năm như vậy, lại còn là người cùng club, nếu đặt ở trong hoàn cảnh anime manga, hai chúng ta mà đi phiêu lưu qua thế giới khác, thế nào cũng thành đồng đội cùng cộng hưởng tính mạng cho coi!"

Tiểu Nam dùng ánh mắt nhìn một thằng bị thiếu năng trí tuệ nhìn Đàm Minh.

Đàm Minh đành phải xuất ra đòn sát thủ, hỏi: "Nam ca, mấy ngày nay anh có chú ý cuộc bình chọn hoa hậu giảng đường của đại học A chúng ta không, có danh sách những người đứng đầu rồi đấy! Trà Trà sư muội của club chúng ta cũng lên top, đúng như trong dự kiến của em..."

Hắn cố ý nói: "Nam ca, em chọn được mấy thằng con rề không tôi, lúc bọn chúng đề cử Trà Trà sư muội thì lời văn viết rất đúng trọng tâm! Sinh viên của ngành khoa học và công nghệ cũng có thể hành văn tinh tế đến vậy, mỗi một đứa đều có khả năng trở thành một nhà văn xuất sắc! Anh nhìn xem..."

Hắn mở ra khu bình luận.

"Tôi đề cử Lê Trà Trà năm nhất của khoa quản lý doanh nghiệp, tôi cho rằng, những câu thơ lời văn để miêu tả những mỹ nhân thời cổ đại đều không đủ để hình dung về đẹp mỹ lệ của nàng, nếu đặt nàng vào thời cổ đại, nhất định chính là lục cung phần đại vô nhan sắc*, hoàng đế cũng đều nguyện ý trở thành vấy hạ chi thân của nàng, chẳng sợ nước mất nhà tan!"

* Hồi mâu nhất tiểu bách nhị sinh/Lục cung phần đại vô nhan sắc (Trường hận ca – Bạch Cư Dị): Ý chỉ nàng liếc mắt qua, nở một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh. Khiến cho các phi tần trong lục cung (6 cung) đều như không có sắc đẹp.

"A, còn có cái này nữa cơ. Cái gì mà toilet vàng ròng 999 ở trước mặt tôi, hay là mười tám phòng phá bỏ và di dời, không, những cái này đều không quan trọng, không có quan trọng bằng một sợi tóc của Lê Trà Trà, cô ấy là hoa hậu giảng đường trong lòng tôi, so với mười tám phòng, so với toilet bằng vàng ròng 999 còn quan trọng hơn!"*

*Editor không hiểu bọn họ đang nói gì. Vì vậy nên chân thành mong quý vị độc giả bỏ qua cho!!

Tiểu Nam: "...."

Mất thấy Tiểu Nam đã buông bút chì xuống, ánh mắt liếc lại đây, nội tâm Đàm Minh thập phần lảng lảng, xê dịch điện thoại qua một bên, lại nói: "Anh nhìn này, bọn họ còn lưu truyền ảnh chụp của Trà Trà sư muội nữa, chắc là chụp lên, nhưng chụp rất đẹp, đây là một bên sườn mặt của Trà Trà sư muội lúc huấn luyện quân sự, còn đây là ảnh lúc em ấy đang trả lời câu hỏi của giáo sư..."

Còn chưa có nói xong, Tiểu Nam liền không ngại không ngại nói: "Nhảm chán, rảnh rồi làm ba cái việc này không bằng tìm việc gì đó hay ho để làm đi."

Nói xong, Tiểu Nam lại thu hồi ánh mắt, tiếp tục chuyên chú vẽ bản vẽ của mình.

Đàm Minh rất buồn phiền.

.....

Sau khi tiết học kết thúc, Đàm Minh như một con cá mập, sống không còn gì luyến tiếc hỏi: "Nam ca, đi canteen ăn cơm không?"

Tiểu Nam: "Ăn cơm hộp."

Đàm Minh khiếp sợ hỏi: "Nam ca, ngày thường anh chẳng phải chưa bao giờ ăn cơm hộp sao? Nói plastic là phế phẩm, không bao giờ ăn cơ mà?"

Tiểu Nam: "Hộp cơm tự mang."

Đàm Minh ngó trái ngó phải: "Đâu đâu?"

Tiểu Nam: "Phòng ngủ."

Đàm Minh nuốt nước miếng, hỏi: "Nói như vậy là anh muốn về phòng ngủ lấy hộp cơm, sau đó đến nhà ăn cho cơm vào đó?"

Tiểu Nam: "Có vấn đề?"

Nội tâm Đàm Minh: Đương nhiên là có! Chuyện phiền phức như vậy, nếu như là Nam ca của ngày trước chắc chắn sẽ không làm ra!

Nhưng mà dù nội tâm có gào thét như thế thì Đàm Minh cũng chỉ có thể yên lặng tỏ vẻ: "Không có vấn đề gì hết!"

Tiểu Nam âm ừ một tiếng, dứt khoát chạy lấy người.

Đàm Minh nhìn bóng dáng Nam ca nhà mình, cứ cảm thấy tốc độ đi đường ngày hôm nay của anh nhanh gấp đôi bình thường. Trên thực tế, Tiểu Nam đích xác là về phòng ngủ trước, sau đó cầm hộp cơm đi canteen gần nhất lấy cơm, sau đó lại nhanh chóng trở về phòng ngủ.

Cơ hồ là vừa mới ngồi xuống, Tiểu Nam liền mở máy tính ra, về mặt không biểu cảm đem tất cả những bình luận bầu chọn cho Lê Trà Trà nhìn qua một lần.

Lúc này mới phát hiện, thời gian nửa tháng đề cử đã qua, hiện tại đang là đợt thứ hai của cuộc bình chọn.

Lê Trà Trà lấy 650 phiếu, tạm thời đứng thứ nhất.

Anh nhấn chuột, số phiếu của Lê Trà Trà liền nhảy lên con số 657.

Lúc rời khỏi bảng bình chọn, anh lại nhìn thấy một bài viết mới được đăng đang ở trên đầu diễn đàn, tiêu đề bài viết viết ~ Hôm nay vì Trà Trà bỏ phiếu chứ? ID cũng là "Mỗi ngày đều trầm mê vào mỹ mạo của Trà Trà".

Tiểu Nam vốn dĩ không để ý tới cái bài viết này, thế nhưng vừa đổi mới lại một lần liền phát hiện bài viết này có nhiệt độ kinh người, trong nháy mắt mà có mấy trăm người click đọc, còn có ba, bốn mươi người comments.

Anh nhấn vào cái tên ID này, phát hiện ID này còn tự giới thiệu ~ Tôi tên là Điền Siêu Cường, bạn cùng lớp của Trà Trà, mỗi lần đi học đều ngồi cùng nhau, cảm tình rất tốt, tôi đã hỏi qua hình mẫu lý tưởng của Trà Trà, chính là loại người giống như tôi vậy.

Hắn ta còn đăng rất nhiều bài viết, tất cả đều có quan hệ với Lê Trà Trà, thậm chí còn đăng không ít ảnh chụp lúc Lê Trà Trà ở trên lớp, xem từ góc độ thì đích xác là ngồi rất gần cô, còn có không ít ảnh Lê Trà Trà đang cười với màn ảnh.

Mày Tiểu Nam lập tức nhấn lại.

Avarta của ID "Mỗi ngày đều trầm mê vào mỹ mạo của Trà Trà" cũng là ảnh selfie.

Tiểu Nam nhấn vào avarta của hắn ta, là một nam sinh mi thanh mục tú, lớn lên trắng nõn sạch sẽ, bên dưới góc trái còn thấy rõ biểu tượng của app chụp ảnh.

Anh bất chợt nhớ tới lúc đầu, Lê Trà Trà từng nói với Cố Diễm ~ "Anh ta không phải mẫu người tớ thích."

Tiểu Nam trầm mặc tất diễn đàn đi, ra ngoài ban công hút hết nửa bao thuốc lá.

Một lúc lâu sau, anh nhú mày thật chặt, nói: "Đệt, tiểu bạch kiểm."

.....

Anh gọi điện cho Đàm Minh.

Điện thoại vừa thông liền đánh úp xuống một câu ~

"Mỗi ngày đều trầm mê vào mỹ mạo của Trà Trà" có địa vị gì trên diễn đàn?"

Đàm Minh sững sốt một lát mới phản ứng lại được, cảm giác phiền muộn từ nãy tới giờ cũng nhất thời không cánh mà bay, lập tức đem toàn bộ tin tức mình biết nói cho Tiểu Nam: "Nam ca! Anh không biết rồi! Trà Trà sư muội vô cùng được sủng ái ở trong khoa quản lý doanh nghiệp. Sau đó tên tiểu tử họ Điền kia đem lòng yêu thích em ấy, lại quá tự luyện, tự mình chủ trương kêu gọi phiếu bình chọn cho Trà Trà, khoa quản lý doanh nghiệp của bọn họ lâu rồi không có hoa hậu giảng đường nào, cho nên mới luôn bị gọi là mấy con mọt sách. Năm nay khó có được một Trà Trà sư muội vừa có dáng người vừa có thành tích ưu tú, lại còn là học bá cấp tiên nữ nữa, bọn họ khẳng định sẽ dốc hết sức đẩy em ấy lên ngôi cái ghế hoa hậu giảng đường, làm vẻ vang cho khoa của bọn họ a! Cho nên Điền Siêu Cường được rất nhiều người trong khoa quản lý doanh nghiệp ủng hộ, nghe hắn sai sử, nhân khí tự nhiên cũng tăng cao."

"Ồ."

Tiểu Nam cúp điện thoại.

Anh lại trở lại trước màn hình máy tính, xụ mặt, đăng ký một cái tài khoản, ấn vào chỗ đăng bài viết, bắt đầu biên tập một bài.

[Bình chọn cho Lê Trà Trà, chụp lại màn hình gửi vào đây sẽ được nhận một bao lì xì.]

Thời điểm chuẩn bị gửi đi, anh lại hơi chần chờ, cuối cùng cũng không lựa chọn nhấn đăng mà lại nhấn tin qua cho Lê Trà Trà.

.....

[Tiểu Nam: Có muốn làm hoa hậu giảng đường không?]

[Trà Trà: Không muốn, một chút cũng không muốn.]

[Tiểu Nam:Ồ.]

Anh nhấn hủy bài viết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Lê Trà Trà buông di động.

Cô có chút tò mò, không hiểu sao Tiểu Nam lại nhắn tin hỏi cô vấn đề này?

Cô cúi đầu yên lặng xem tin nhắn của anh vài lần, suy nghĩ một lát, bắt đầu soạn tin nhắn: [Sao lại hỏi cái này?], nhưng còn chưa có gửi qua, Cố Diễm sau lưng đã hét lên, nói: "Cái... cái gì? Tớ không tin! Không có khả năng! Trà Trà."

Lê Trà Trà hỏi: "Làm sao vậy?"

Cố Diễm xoay người, vẻ mặt phức tạp, nói: "Ách... Kỳ thật... cũng không có gì... Tớ chỉ là thấy được một tin bất quái, cảm thấy không quá có khả năng, nhất định là gạt người, qua mức kinh ngạc, sau đó mới thuận mồm gọi tên cậu."

Lê Trà Trà từ trước tới nay rất biết quan sát những chi tiết nhỏ, ở chung với Cố Diễm hơn một tháng, liếc mắt một cái liền nhìn ra cô ấy đang không được tự nhiên.

Cô cũng không chọc thủng lời cô ấy nói: "Ừm, được, có chuyện gì gọi tớ."

Cố Diễm gật đầu.

Lê Trà Trà yên lặng đếm ở trong lòng.

1, 2, 3.

Quả nhiên, Cố Diễm bên kia lại nhẹ nhàng gọi cô một tiếng: "Trà Trà ơi..."

Cô xoay người hỏi: "Hử? Sao thế?"

Cố Diễm vẫn mang vẻ mặt phức tạp, cắn môi, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Lê Trà Trà vẫn kiên nhẫn chờ. Một lát sau, rốt cuộc thì Cố Diễm cũng hạ quyết tâm, cắn răng, thật cẩn thận nhìn Lê Trà Trà, nói: "Tớ có chuyện muốn nói với cậu, cậu nghe xong nhất định không được buồn đâu đấy."

Lê Trà Trà nói: "Được, cậu nói đi, tớ không buồn đâu."

Cố Diễm quay laptop qua, mở một bài viết, nói: "Là bài viết có liên quan tới hội trưởng club của cậu, cậu cũng biết đó, Tiểu Nam trong trường chúng ta được coi là nhân vật phong vân, từ sau khi cạo râu, độ chú ý liền được tăng cao hơn rất nhiều. Mọi người đều rất tò mò bạn gái của anh ấy sẽ là cái dạng gì, trên diễn đàn trường học còn có bài viết thảo luận về bạn gái của Tiểu Nam..."

Lê Trà Trà nhìn qua, bài viết chỉ có ngắn ngủi vài câu nói.

.....

[Các cậu đoán xem tôi ở cửa hàng trang sức nhìn thấy ai nào? Tiểu Nam đó! Anh ấy đi mua một đôi hoa tai! Là hoa tai Pikachu! Tiểu học trưởng luôn độc thân của chúng ta đã thoát kiếp FA rồi sao? Là chị gái tiểu thư nào có bản lĩnh như vậy?]

Hình minh họa bên dưới chính là ảnh Tiểu Nam cầm đôi hoa tai Pikachu đi tính tiền.

Ảnh chụp chụp đến vô cùng rõ ràng, hẳn là người chụp ở ngay bên cạnh.

Lê Trà Trà cẩn thận nhìn vài lần, nhận ra cửa hàng trang sức này chính là cửa hàng ngay bên dưới rạp chiếu phim hôm đó cô với Tiểu Nam đi xem, quần áo anh mặc trên người cũng giống với hôm đó y như đúc. Chẳng qua Lê Trà Trà cũng không quá xác định, quần áo Tiểu Nam đều na ná như nhau, anh đối với màu đen có sự yêu thích sâu sắc, áo phong thuần một màu đen, ở cái góc độ chụp này chỉ có thể nhìn thấy màu đen của áo chứ không thấy họa tiết gì ở trên áo cả. Hơn nữa bộ quần áo này hôm trước gặp ở canteen anh cũng mặc, cho nên cũng không xác định chắc chắn có phải cái ảnh này chụp cùng một ngày đi xem phim kia không.

Lúc này, Cố Diễm lại nói: "Mà hôm nay, Weibo của Vương xinh đẹp của post một bức ảnh."

Cô ấy lấy di động mở Weibo của Vương xinh đẹp ra.

.....

[Món quà thật đáng yêu! Cảm ơn {tym} {tym} {tym}]

Hình bên dưới chính là hình selfie của Vương xinh đẹp, tóc mái dọc vén ra sau tai, để lộ đôi hoa tai hình Pikachu.

.....

Vương xinh đẹp đã từng đăng quang ngôi vị hoa hậu giảng đường, chắc chắn nhan sắc cũng không kém, lại còn là thành viên của hội học sinh, còn là người chủ trì cho buổi văn nghệ của tiệc tối, là tâm phúc của trường học, cũng có không ít nam sinh quý gồi dưới váy cô ta. Weibo cũng coi như có chút nhân khí, mỗi lần đăng bài, lượng người chia sẻ cũng có thể đạt lên con số hàng trăm.

Hiện giờ cô ta đăng một bài Weibo như vậy, bên dưới đều bình luận hỏi xem có phải cô ta có bạn trai rồi hay không.

Vương xinh đẹp chỉ trả lời một bình luận trong đó.

[Đào Đào ghen tuông ha ha: Tiểu Nam cũng mua một đôi khuyên tai Pikachu, cái này là anh ấy tặng sao?]

[Girl Ngừ Yên trả lời Đào Đào ghen tuông ha ha: Ai nha, không phải đâu, làm sao có thể chứ, thật sự không phải mà. { thẹn thùng } { thẹn thùng } { thẹn thùng }]

.....

Có 78 người bình luận, Vương xinh đẹp lại chỉ rep lại duy nhất một người này.

Cố Diễm nói: "Biết nghệ thuật ngôn ngữ Trung Hoa chứ? Đây chính là nó đó! Đừng nhìn thấy cô ta mỗi một câu đều phủ nhận, nhìn đằng sau mà xem, còn thêm ba cái icon thẹn thùng như vậy, ý vị rất thâm trường đó. Hơn nữa mấy hôm trước còn có người nhìn thấy hai người họ đi ra từ một cái canteen, còn có hôm Tiểu Nam đi thực nghiệp, Vương xinh đẹp đứng ở bên ngoài chờ mấy tiếng đồng hồ liền. Hiện tại bọn họ đều đang truyền miệng nhau, nói Tiểu Nam với Vương xinh đẹp đang hẹn hò yêu đương..."

Cô ấy đánh giá biểu tình của Lê Trà Trà.

Ngày hôm đó ở canteen số ba, cô ấy nhìn ra được quan hệ của hai người này có điểm không bình thường.

Lê Trà Trà nhẹ nhàng cười một cái, nói: "Việc riêng của hội trưởng, tớ cũng không rõ lắm."

Cố Diễm hỏi: "Cậu có buồn không?"

Lê Trà Trà vẫn nhẹ nhàng cười: "Không có mà."

Cố Diễm nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vậy là tốt rồi, nếu Tiểu Nam thật sự yêu đương với Vương xinh đẹp, đó chính là mất anh ta mù rồi!"

Lê Trà Trà nói: "Tớ đọc sách tiếp đây, có chuyện gì thì cứ gọi."

Cô lại trở lại trên ghế một lần nữa, ấn sáng màn hình di động, bên trên là khung thoại WeChat với Tiểu Nam. Cô trầm mặc nhìn nhìn, đem câu [Sao lại hỏi cái này?] xóa đi.

.....

Tối ngày hôm sau, Lê Trà Trà có một tiết học tự chọn ~ tiếng Nhật.

Cố Diễm rất ghét học mấy loại ngôn ngữ này, nhìn thấy 50 âm đồ chẳng chút liên từ bỏ ý định cùng đi học với Lê Trà Trà, liền chọn môn tự chọn điện ảnh không cần kiểm tra vào cuối kỳ. Hai người ở canteen ăn cơm chiều xong, liền đường ai nấy đi, từng người đi vào hai phòng học tự chọn khác nhau.

Lê Trà Trà đi học từ trước tới nay đều thích ngồi hai hàng đầu tiên.

Nói chung thì cơ hồ là không có ai ngồi ở hàng thứ nhất cả.

Cô lựa chọn ngồi hàng thứ nhất, có năm chỗ ngồi, cô liền chọn chỗ gần bục giảng nhất. Cơ hồ là vừa ngồi xuống liền có người hỏi cô: "Trà Trà, bên cạnh cậu có người không?"

Lê Trà Trà nâng mắt nhìn qua.

Là bạn học trong lớp của cô, cũng chọn học môn tiếng Nhật cho giờ tự chọn, hình như là họ Vương, mấy tiết tự chọn tiếng Nhật trước đều thích ngồi bên cạnh cô. Vị bạn học Vương này học tiếng Nhật không tồi, nhìn ra được là trước kia học rất chắc.

Đây là ấn tượng duy nhất của Lê Trà Trà đối với bạn học Vương này.

Cô lắc đầu.

Bạn học Vương ngồi xuống, cười tủm tỉm nói: "Học thuộc 50 âm đồ chưa? Tiết này giáo sư sẽ kiểm tra đó."

Lê Trà Trà nói: "Thuộc rồi."

Bạn học Vương lại nói: "Cũng đúng, trí nhớ cậu tốt như vậy, 50 âm đồ khẳng định không làm khó được cậu. Tớ còn nghĩ nếu cậu không thuộc được, tớ

sẽ dạy cho cậu một cách học rất thú vị..."

Lê Trà Trà nói: "Không cần đâu, cảm ơn cậu."

Bạn học Vương cười ngây ngô: "Đừng khách sáo, mọi người đều là bạn học cùng lớp, Điền Siêu Cường tớ vẫn luôn thích giúp đỡ mọi người, chỉ cần bạn học nhờ, tớ nhất định sẽ giúp tận tình!"

Thấy Lê Trà Trà hơi hơi chớp mí, Điền Siêu Cường cho rằng lời nói của mình đã khiến cô động tâm! Nội tâm hân mừng thầm, lại vỗ ngực nói: "Trà Trà, về sau cậu có yêu cầu gì, cứ việc gọi tớ."

Lê Trà Trà đang muốn mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy tiếng "ồ" lớn vang lên trong phòng học.

"... Kia không phải là Tiểu Nam sao?"

"Là cái người học năm ba kia?"

"Phải phải phải, là cái người không cần học cũng có thể về nhà kế thừa gia sản hàng tỉ ấy!"

"Người thật so với ảnh chụp đẹp trai hơn nhiều."

"Cảm giác hormone nam tính muốn bạo!"

....

Lê Trà Trà nghe thấy, có chút ngạc nhiên, cô xoay người nhìn lại.

Cửa sau phòng học không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người quen thuộc, đúng là Tiểu Nam trong miệng các bạn học. Anh đứng ở cửa sau, ánh mắt nặng nề như đang tìm kiếm cái gì đó, không bao lâu sau, liền đối diện với tầm mắt của cô.

Anh chân dài bước tới, ở trước mắt bao nhiêu người đi về phía hàng đầu tiên.

Chỗ ngồi cạnh cửa sổ không có ai ngồi, anh liền trực tiếp ngồi xuống, vừa lúc cách Lê Trà Trà một khoảng lối đi nhỏ.

Lê Trà Trà ngạc nhiên: "Hội trường?"

Tiểu Nam lơ đãng liếc cô một cái, lại nhìn Điền Siêu Cường ở bên cạnh cô. Lê Trà Trà không biết có phải ảo giác hay không mà cứ có cảm giác ánh mắt Tiểu Nam lạnh đi vài phần. Anh nhẹ nhàng, băng quơ nói: "Dự thính."

Lê Trà Trà càng kinh ngạc.

.... Đàn anh năm ba sao tự xưng lại đi dự thính lớp tiếng Nhật!

Lúc này, Điền Siêu Cường gọi cô một tiếng: "Trà Trà."

"Hả?"

Điền Siêu Cường mở sách tiếng Nhật ra, hỏi: "Bài này làm thế nào vậy? Tớ cũng không rành lắm, có thể xem bài của cậu có được không?"

Lê Trà Trà rất nguyện ý giúp đỡ bạn học cùng lớp, cho nên lấy một quyển sách giáo khoa từ trong cặp ra, đưa cho Điền Siêu Cường.

Điền Siêu Cường mở sách giáo khoa, cảm thán: "Trà Trà, chữ cậu đẹp thật đấy! Lúc cậu nói tiếng Nhật, nghe đáng yêu cực, y như mấy người lòng tiếng cho anime Nhật Bản ấy."

Đối thoại của hai người bay tới trong tai Tiểu Nam.

Tiểu Nam cứng rần quay đầu, cứng rần liếc nhìn hai người một cái, lại cứng rần quay về chỗ cũ.

Một lát sau, anh đột nhiên gọi: "Lê Trà Trà."

Lê Trà Trà: "Dạ?"

Tiểu Nam: "Tôi không mang sách, cô qua đây."

Điền Siêu Cường nói: "Bạn học, nếu không thì xem sách của tôi..." Còn chưa có nói xong, Tiểu Nam liền đánh gãy: "Tôi không quen cậu, Lê Trà Trà, lại đây."

Không ngờ, Lê Trà Trà lại đưa sách của mình cho Tiểu Nam, người cũng không nhúc nhích, ngữ khí cũng có chút cứng rắn: "Sách cho anh, em xem cùng với bạn học Vương."

Điền Siêu Cường: "A... tớ họ..."

Chữ "Điền" còn chưa nói ra khỏi miệng, Tiểu Nam trực tiếp cầm sách của Lê Trà Trà đi tới bên cạnh Điền Siêu Cường, nói: "Họ Vương, tránh ra."

Điền Siêu Cường: "Tôi họ....."

Lê Trà Trà: "Anh dựa vào cái gì yêu cầu bạn học Vương tránh ra?"

Tiểu Nam liếc cô, lúc này mới ý thức được tiểu cô nương hôm nay có vẻ khác với bình thường. Biểu cảm trên mặt vẫn vậy, thế nhưng lại có một chút khác biệt không nói rõ được. Ngực khí của anh mềm xuống, nói: "Giáo sư sắp tới rồi."

Lúc này Lê Trà Trà mới ý thức được cô vốn dĩ đang ngồi ở hàng đầu, hơn nữa Tiểu Nam lại quá gây sự chú ý, lúc này mọi người trong lớp đều đang nhìn bọn họ.

Lê Trà Trà cầm sách của mình, đi qua bên chỗ gần cửa sổ ngồi.

Tiểu Nam cũng đi theo.

Điền Siêu Cường yếu ớt ngồi tại chỗ nói một câu: "Tôi không phải họ Vương, là họ Điền mà."

Nhưng mà, đã không còn ai phản ứng nữa.

Nhóm quần chúng ăn dưa đều là một bộ dáng hứng thú bưng bưng, còn có người ở trên diễn đàn trường đăng một bài viết ~

[Khiếp sợ! Lão đại Tiểu Nam cùng hoa hậu giảng đường được đề cử, Lê Trà Trà, cãi nhau!]

Qua một cái bài viết, nội dung liên biến hóa không thể ngờ ~

[Các người! Chưa bao giờ! Gặp qua! Lão đại Tiểu Nam!]

[Đối với nữ sinh không hề để lộ ra sắc thái của một lão đại, hơn nữa ngực khí còn rất nhẹ!]

[Như! Đang! Đỗ! Lê Trà Trà.]

Địa điểm: Tòa nhà 201.

Nhanh nhanh đến xem, chỗ ngồi dự thính không nhiều lắm! Nhanh nhanh kéo hết chỗ!

- - - - -

Editor: Đọc tới chỗ này tự dung lại nhớ tới Tiêu Nại tới dự thính lớp học lịch sử của Bối Vi Vi!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Editor: Shmily

- - - - -

Chuông học vang lên, giáo sư Trần dạy môn tự chọn tiếng Nhật đứng giờ tiến vào phòng học.

Sau khi vào phòng, giáo sư Trần liền phát hiện ra lớp học hôm nay hết sức náo nhiệt, nhìn qua thì toàn bộ học sinh đều đến đông đủ, cũng ngồi kín cả cái phòng học này. Trừ chỗ ở gần cửa sổ hàng thứ nhất ra thì toàn bộ đều ngồi đầy sinh viên, còn có một vài người mang ghế nhựa đến ngồi ở trên cái lối đi nhỏ.

Giáo sư Trần tuổi nghề dạy học không lâu, lần đầu tiên được nhiều học sinh tới cổ động như vậy, vui mừng lại hiền từ nói: "Bạn học mang ghế nhựa có thể ngồi vào hàng thứ nhất, bên này còn có ba chỗ trống."

Có người đáp lại: "Bọn em ngồi chỗ này được rồi ạ, cảm ơn giáo sư!"

Còn có người đáp: "Bảo cáo giáo sư! Chỉ có khi ngồi ở trên ghế nhựa em mới có thể học tập thật tốt!"

Nhất thời khiến cho cả lớp cười to.

Giáo sư Trần từ trước tới giờ đều hiền hòa, cũng không có cường cầu, cười ha hả bắt đầu giảng bài.

.....

Sinh viên ngồi trên ghế nhựa chính là Đàm Minh.

Hắn sợ Tiểu Nam nhận ra, cho nên mới bóp méo giọng trả lời giáo sư.

Lúc này Đàm Minh thấy bài viết ở trên diễn đàn liền lập tức đem ghế nhựa ở phòng ngủ theo tới, để chứng kiến thời khắc Nam ca dỗ dành em gái nhỏ! Mặc kệ như thế nào, cứ tới đã rồi nói sau! Cảnh tượng Nam ca dỗ con gái trăm năm khó gặp như vậy, ghi lại rồi sau này sẽ có cái cho các thành viên trong club nhìn lại.

Hắn bá chiếm một vị trí vô cùng tốt, cùng một hàng với Trà Trà sư muội và Nam ca, tuy rằng góc độ có hơi xa, thế nhưng màn ảnh kéo gần lại cũng có thể chụp đến đầu của hai người.

Bỗng nhiên, có người lén lút vỗ vai hắn.

Hắn vừa quay đầu liền thấy một cô gái không biết từ khi nào đã ngồi xổm bên cạnh mình, hạ giọng nói: "Hắc, bạn học, tôi thấy cậu có hai cái ghế nhựa, chia cho tôi một cái được không?"

Lúc này Đàm Minh mới phát hiện, lúc mảy ra cửa đã tiện tay cầm theo hai cái ghế bị dính liền vào nhau.

Hắn tách hai cái ra, đưa một cái cho cô.

Cô gái nói cảm ơn, rồi thuận miệng hỏi: "Cậu cũng là nhìn thấy bài viết trên diễn đàn mới tới đây ăn dưa sao?"

Đàm Minh vốn muốn nói hắn ở cùng một club với Nam ca, không phải quần chúng ăn dưa thông thường, hắn là đang chứng kiến thời khắc và mặt quan trọng của Tiểu Nam. Nhưng mà, làm một trạch nam đủ tư cách, hắn đối với fan anime manga hay người quen đều có thể thao thao bất tuyệt, thế nhưng đối với những đứa con gái không quen biết này lại phi thường áp úng, có chút hướng nội đáp một tiếng.

Đáp xong một tiếng, hắn lại lén lút đánh giá cô gái này, cứ cảm thấy cô ấy có chút quen mắt, giống như đã gặp qua ở đâu.

Bất chợt, hắn mới phản ứng lại.

Đây không phải là cô gái đi cùng Trà Trà sư muội trong ngày chiêu mộ thành viên mới cho club sao! Chính là bạn cùng phòng của cô!

Cố Diễm căn bản không chú ý tới Đàm Minh.

Trong đầu cô ấy bây giờ đều là phải chụp sao cho đẹp, sau đó bạch bạch bạch vả thẳng vào mặt Vương xinh đẹp.

"Bạn học, cậu có thể hơi nhường một chút được không? Cho tôi một vị trí tốt để chụp ảnh."

Đàm Minh: "Cô... Cô muốn chụp cái gì?"

Cố Diễm: "Ảnh thân mật của hai người kia."

Đàm Minh: "Tôi... Tôi chụp rồi gửi cho cô."

Lúc này Cố Diễm mới phát hiện nam sinh phía trước cô, trong tay đang cầm một cái điện thoại, màn hình đã mở trạng thái camera. Cố Diễm lờ lễ chính đáng nói: "Cậu chụp được cái gì rồi, cho tôi xem một chút, tôi là bạn cùng phòng của Lê Trà Trà, cậu không được tùy tiện bịa chuyện, không được bôi đen Trà Trà của tôi."

Đàm Minh nói: "... Thật... thật trùng hợp, tôi là bạn học của Tiểu Nam, là người cùng club với Trà Trà sư muội, tôi... tôi tên là Đàm Minh, lần trước lúc chiêu mộ thành viên mới, chúng ta đã gặp qua trước cửa thư viện."

Cố Diễm rất nhanh đã nhớ lại: "Quả nhiên là trùng hợp, người quen người quen!"

.....

Hàng đầu tiên, hai vị kia hiện giờ đều đang trầm mặc.

Sách giáo khoa nằm giữa vị trí của hai người, mà Lê Trà Trà và Tiểu Nam cũng không có ai mở miệng nói chuyện.

Nửa tiếng sau, hai người vẫn như cũ không nói một câu.

Lê Trà Trà cầm bút, vừa nghe giảng vừa ghi chép lại, thoạt nhìn qua thì cô hết sức là chăm chú nghiêm túc, phảng phất như bên cạnh không có người ngồi. Tiểu Nam chưa từng thấy một Lê Trà Trà như vậy, hoàn toàn không biết cô đang giận cái gì, cứ cảm thấy chẳng thể hiểu nổi.

Nội tâm Tiểu Nam có chút bức bối, lại cẩn thận nhớ lại, từ lúc anh tiến vào phòng học tới bây giờ, con mẹ nó, cô nói ba câu thì hai câu đều là bạn học Vương.

Cứ nhớ lại chuyện này là Tiểu Nam càng thêm bức bối.

Lê Trà Trà không nói lời nào, Tiểu Nam cũng không nói chuyện.

Lại qua 15 phút, giờ là thời gian nghỉ giữa tiết. Chuông tan học vang lên, Lê Trà Trà liền đứng dậy đi ra khỏi phòng học, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi. Các bạn học trong lớp nhìn về phía Tiểu Nam, đại lão Tiểu Nam mặt mũi âm trầm, cũng đứng lên đi nhanh ra bên ngoài.

Lê Trà Trà là đi vào toilet.

Cô vặn mở vòi nước, rửa mặt, nước lạnh hắt lên trên mặt, cô ngơ ngẩn nhìn chính mình ở trong gương.

Lê Trà Trà tình huống phát hiện ra nội tâm của mình đang rất khó chịu, không phải bởi vì chuyện của Tiểu Nam và Vương xinh đẹp.

Cô biết Tiểu Nam với Vương xinh đẹp sẽ không có khả năng xảy ra cái gì, những chuyện kia trăm phần trăm chính là do Vương xinh đẹp tự mình bịa ra để cợt nhả Tiểu Nam mà thôi. Là chuyện bịa, cho nên cô cũng không để trong lòng.

Cô rất rõ ràng, cái mà cô khó chịu chính là việc Tiểu Nam đi mua hoa tai Pikachu.

Một đôi hoa tai như vậy, hiển nhiên là mua cho con gái, cũng không có khả năng mua cho Chân Bảo nữ sĩ, Chân Bảo nữ sĩ sẽ không đeo vật như vậy, cho nên, rốt cuộc là mua cho ai?

Lê Trà Trà bắt đầu chán ghét bản thân mình như vậy.

Cô sinh ra cảm xúc ghen tuông, biết rõ Tiểu Nam đưa cho ai đi chẳng nữa cũng chẳng có quan hệ gì với cô, thế nhưng trong thâm tâm lại luôn có một loại dục vọng chiếm hữu.

Cô thế mà bởi vì Tiểu Nam mua hoa tai cho cô gái khác mà không vui.

Lê Trà Trà vặn vòi nước, lại rửa mặt một lần nữa, sau khi ngẩng đầu lên, cô thấy được bản thân mình trong gương, trên mặt rõ ràng viết một câu ~ Cô đang rất không vui. Lê Trà Trà có chút sợ hãi cảm xúc này của mình, căn bản không dám nghĩ tới nữa.

Chuông học vang lên.

Lê Trà Trà hít sâu một hơi, đi về phòng học.

Lúc cô trở lại phòng học, Tiểu Nam đã ở trên chỗ ngồi. Thời điểm cô ngồi xuống liền ngửi thấy một cỗ mùi vị thuốc lá nhàn nhạt. Tiểu Nam bỗng nhiên trầm giọng hỏi: "Có muốn ăn bánh tart trứng hay không?"

Lê Trà Trà nao nao: "Cái gì?"

Tiểu Nam nói: "Sau khi tan học mời cô đi ăn bánh tart trứng, ăn hay không?"

Lê Trà Trà nói: "Không ăn."

Tiểu Nam trầm mặc, lại nói: "Ăn bánh kem?"

Lê Trà Trà: "Không ăn."

Tiểu Nam: "Sườn heo chua ngọt?"

Lê Trà Trà: "Không ăn."

Tiểu Nam: "Vậy cô muốn ăn cái gì? Nói."

Lê Trà Trà hỏi: "Vì sao em nhất định phải ăn cái gì?"

Tiểu Nam: "Không ăn cũng phải ăn, Lê Trà Trà, cô thiếu nợ tôi thì phải ăn đồ của tôi."

Lê Trà Trà có chút ngốc: "Em nợ anh lúc nào?"

Tiểu Nam: "Tự nghĩ đi."

Lê Trà Trà suy nghĩ hơn 10 phút cũng chưa nghĩ ra rốt cuộc mình nợ anh cái gì, nói: "Em không có nợ anh."

Tiểu Nam: "Giới thiệu mấy quyển sách kia, không tính?"

Lê Trà Trà không có cách nào phản bác.

Tiểu Nam hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Lê Trà Trà nói: "Bánh kem."

.....

Sau khi tan học tiết tự học xong, tiệm cafe bán bánh kem trong trường học đều đã đóng cửa, chỉ còn cửa hàng bánh kem ở canteen số ba còn mở.

Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà đi tới canteen số ba, anh đem tất cả bánh kem còn dư lại trong tiệm mua hết, chỉnh tề cắt vài trong ba cái hộp hình vuông trong suốt, tổng cộng có sáu cái bánh, mỗi cái đều có vị không giống nhau.

Lê Trà Trà nói: "Ăn xong là hết nợ?"

Tiểu Nam xùy một tiếng: "Cô chắc là dạ dày chim nhò kia của cô có thể ăn hết được?"

Lê Trà Trà quát cường nói: "Em! Có! Thê! Ăn! Hết!"

Tiểu Nam: "Được, ăn đi."

Cơm chiều nay Lê Trà Trà ăn không ít, lúc này bụng vẫn còn lửng lửng, cứ cho là dùng cái dạ dày thứ hai chuyên ăn đồ ngọt của con gái thì đối với Lê Trà Trà, hai cái bánh thôi cũng đã là cực hạn. Thời điểm cô ăn cái thứ ba, dạ dày liền nhịn không được nữa, tốc độ ăn bánh kem rõ ràng giảm bớt, một ngụm lại một ngụm, gian nan nuốt xuống.

Tiểu Nam lạnh mắt nhìn.

Lê Trà Trà rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lấy bình nước từ trong túi ra, vắn một cái uống một ngụm, lại tiếp tục cầm lấy nữa. Không ngờ lúc này, Tiểu Nam lại đoạt nữa của cô, lạnh như băng nói: "Ăn cái rắm, ăn không vào còn cố làm gì."

Lê Trà Trà: "Em ăn được."

Tiểu Nam: "Cô ăn tôi xem."

Lê Trà Trà lại lấy cái nữa mới, còn chưa mở giấy gói ra, Tiểu Nam đã cướp đi. Lê Trà Trà lại đi lấy cái khác, Tiểu Nam lại lần nữa cướp mất. Cứ như vậy, tất cả cái cô bóc ra đều nằm trong tay Tiểu Nam.

Lê Trà Trà trừng mắt nhìn anh: "Anh không có em ăn."

Tiểu Nam lại hỏi câu khác: "Cô đang giận tôi cái gì?"

Lê Trà Trà lập tức ngốc trệ, cô cúi đầu: "Em không có giận."

Tiểu Nam nhú mày: "Cô giận đối với tôi, còn cùng tôi xa lạ, ngày thường cô ăn không hết đều nói tôi ăn giúp, con mẹ nó là bởi vì bạn học Vương kia hả?"

Lê Trà Trà lập tức ngẩng đầu, hỏi: "Có quan hệ gì với bạn học Vương?"

Tiểu Nam: "Hôm nay cô nói ba câu thì hai câu không rời bạn học Vương."

Lê Trà Trà sửa lại: "Em cảm thấy hôm nay em nói ba câu thì hai câu đều liên quan đến chữ "ăn"."

Tiểu Nam cười lạnh: "Ba ba nói cho con biết, không chấp nhận đũa con rề Vương này đâu."

Lê Trà Trà trừng lớn mắt: "Cái gì mà con rề? Em cùng hần căn bản không có thân! Chỉ có lúc học môn tự chọn mới nói chuyện với nhau thôi, bình thường đi học căn bản là chẳng nói được mấy câu. Đến cả mặt hần như thế nào em cũng không nhớ rõ!" Cô cũng học theo anh, cười lạnh: "Em gọi anh là ba ba, anh liền thật sự nghĩ mình là ba em hả? Được, vậy thì khi nào mang mẹ Pikachu tới đây cho em nhìn một lần đi? Để đũa con gái này nhìn xem có được hay không?"

Tiểu Nam hỏi: "Cô nghĩ cái gì trong đầu đấy? Tại sao tôi lại phải cười một con chuột lông vàng làm vợ? Tôi là không đủ tiền đóng tiền điện hay sao? Cười nó để nó phát điện cho à?"

Lê Trà Trà nói: "Anh mới nghĩ cái gì trong đầu ấy! Em nói là hoa tai hình Pikachu! Anh chuẩn bị đưa cho cô gái nào? Anh muốn tặng cho ai liền đưa tới

đây cho em gấp xem!"

"Cho cô."

Lê Trà Trà nói: "Cho cô là cho ai! Mang tới đây! Em muốn gấp!"

Tiểu Nam: "Cô! Lê Trà Trà!"

Lê Trà Trà lập tức phản ứng lại, lắp bắp nói: "Cái... cái gì?"

Tâm tình của Tiểu Nam sớm đã tốt hơn rất nhiều từ lúc cô nói "Đến cả mặt hần như thế nào em cũng không nhớ rõ!", lúc này thấy Lê Trà Trà không giương cung bạt kiếm nữa, ngữ điệu cũng mềm đi, đầu tiên là hừ một tiếng từ tọng lỗ mũi, sau đó mới từ từ nói: "Ngày hôm đó cô cứ nhìn chăm chăm con gấu bông Pikachu đó, tôi cho rằng cô thích, liền thuận tay muốn mua tặng cô để cảm ơn việc cô đi xem phim với tôi, sau đó lại quên đưa."

Lê Trà Trà "A" một tiếng, mặt hơi hồng hồng.

Tiểu Nam: "Có ăn bánh kem nữa không?"

Lê Trà Trà nhỏ giọng nói: "Không ăn, không ăn được nữa."

Tiểu Nam nói: "Lãng phí, kén ăn."

Nói thì nói vậy, thế nhưng anh vẫn đem bánh kem còn dư lại ăn hết.

- - - - -

Shmily: Cười chết tôi!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Shmily

- - - - -

Lê Trà Trà cùng Tiểu Nam đi ra khỏi canteen.

KTX của Lê Trà Trà cách canteen số ba rất gần, đi năm, sáu phút là tới nơi. KTX của Tiểu Nam lại hơi xa, canteen số ba của đại học A ở phía Nam, mà KTX của anh lại ở tận phía Bắc, mất tầm khoảng 20 phút đi bộ.

Lê Trà Trà biết chuyện đó.

Hiện giờ cô đã rất vui vẻ thoải mái, thần thanh khí sảng, hoàn toàn không còn cảm giác gợn dỗi nữa cho nên cô rất sẵn sàng, muốn nói với anh là cô có thể tự mình về KTX, nhưng vừa quay qua thì lại phát hiện, sắc mặt Tiểu Nam có hơi sai sai.

Cô hỏi: "Anh không thoải mái sao?"

Tiểu Nam nói như chém đinh chặt sắt: "Không phải."

Lê Trà Trà "A" một tiếng, tròn mắt quay tròn, sau đó như phát hiện ra cái gì, liền lộ ra biểu tình kinh ngạc: "A, thì ra ngài cũng sẽ ăn đến căng bụng nha, em cứ cho rằng cái bụng của hội trưởng như dạ dày không đáy, hóa ra ăn nhiều cũng sẽ đầy bụng."

Tuy rằng lời nói mang theo từ "Ngài", thế nhưng ngữ khí lại rất nhẹ nhàng.

Tiểu Nam phát hiện, phảng phất như trải qua một trận cãi nhau kia xong, Lê Trà Trà càng trở nên tươi hơn, không giống như vẻ ngoan ngoãn làm màu bình thường của cô, cũng không giống dáng vẻ kiêu ngạo khi ở quán bar, giờ khắc này trên mặt cô đều là ý cười, còn mang theo vài phần nghịch ngợm, càng ngày càng giống một tiểu cô nương chân chính.

Tiểu Nam cười khê: "Lê Trà Trà, lá gan cô to quá nhỉ, dám nói tôi là thùng cơm?"

Anh duỗi tay đặt lên đầu cô.

"Có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa cho tôi xem."

Buổi tối của tháng 10 đã vào thu, hơi hơi lạnh, bàn tay của anh lại lớn, còn mang theo một cảm giác ấm áp, giống y như ánh mặt trời. Thời điểm bàn tay đụng vào đầu cô, cô có thể cảm nhận được anh cố tình thả nhẹ lực đạo, phảng phất như đang sờ đầu cô.

Lê Trà Trà không phải chưa từng bị người khác xoa đầu.

Từ nhỏ tới lớn, cô mang trong mình cái danh nữ nhi quốc dân cùng thành tích học tập nổi bật, có không ít người lớn đều thích xoa đầu cô, hoặc nhẹ, hoặc nặng, cô cũng chưa hề có bất cứ cảm giác gì, chỉ cảm thấy động tác này rất tâm thường. Thế nhưng Tiểu Nam vừa sờ, cô liền cảm nhận được trái tim mình nặng nề đập, ngón tay anh như có dòng điện lưu, khiến cho cô hơi hơi tê dại.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Lê Trà Trà đỏ lên.

Cô há mồm, dùng thanh âm yếu ớt như muỗi kêu nói: "Com...thùng com."

Nếu như là bình thường có cô gái nào dám nói như vậy, Tiểu Nam khẳng định sẽ nói cô ta có dáng vẻ kệch cỡm, chẳng qua là vào lúc này, đặt ở trên người Lê Trà Trà, anh ngược lại còn nhìn ra vài phần đáng yêu, bị mắng là thùng com cũng không nghĩ muốn so đo với cô.

Chỉ nói.

"Được được, tôi ăn nhiều quá rồi."

Lê Trà Trà nói: "Đúng vậy."

Tiểu Nam: "Là cô ăn thừa lại, tôi đành phải đem chỗ đó ăn sạch sẽ, không thể lãng phí lương thực."

Lê Trà Trà: "... Kỳ thật, anh cũng có thể để lại đến ngày mai ăn mà, với thời tiết như thế này, bánh kem có thể để cả đêm cũng không sao."

Tiểu Nam: "..."

Lê Trà Trà hỏi: "Anh có phải chưa từng nghĩ tới cái này..."

Tiểu Nam không trả lời.

Lê Trà Trà cảm thấy bản thân khó có thể phát hiện ra được một thứ mà Tiểu Nam không biết, cũng không rảnh lo mặt mình có đồ hay không, cô tiến tới gần anh, mở to mắt, cười cười nói: "Xem ra hội trưởng không có kiến thức về sinh hoạt bình thường rồi, không sao không sao, em nhất định sẽ giữ bí mật cho anh, bảo đảm sẽ không có người thứ ba biết tới."

Cô một bước tới gần như vậy, anh vừa cúi đầu liền có thể nhìn thấy làn da trắng nõn tinh tế của cô, nét đỏ ửng còn chưa có rút đi, khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay lộ ra trắng trắng hồng hồng, giống như bánh kem dâu tây bơ ban nãy vậy, có lẽ ăn vào cũng đều ngọt ngào như nhau.

Tiểu Nam nhận ra mình đang suy nghĩ mấy chuyện xấu xa, cố gắng cưỡng ép mình dời ánh mắt đi.

Lê Trà Trà nhìn thấy anh ngượng ngùng, cảm thấy cảnh tượng này thực sự là trăm năm khó gặp, lại tiến thêm một bước, ngẩng đầu nói: "Chuyện anh thích gấu bông Pikachu, em cũng sẽ không nói cho người thứ ba!"

Tiểu Nam lại dời ánh mắt qua chỗ khác.

Lê Trà Trà thay đổi một cái góc độ, lần thứ hai đối diện với ánh mắt anh.

Làm được vài lần như vậy, Tiểu Nam liền không dịch ánh mắt qua chỗ khác nữa, tầm mắt hai người lẳng lặng đối diện với nhau, một lát sau, hai người không hẹn mà cùng nghiêng đầu. Lê Trà Trà nắm lấy góc áo của mình, ngẩng đầu bay nhanh, nói: "Em về phòng đây, mai... gặp..."

Mới bước được một bước, lại nghe Tiểu Nam nói: "Tôi no quá."

Cô thu hồi bước chân: "Vậy... làm sao bây giờ?"

Tiểu Nam: "Đi dạo một lát."

Lê Trà Trà: "Được."

.....

Chờ hai người vừa đi, từ trong một góc của canteen lộ ra hai bóng người.

Đàm Minh với Cố Diễm liếc nhìn nhau một cái.

Đàm Minh nói: "Ảnh chụp ảnh chụp! Chụp được ảnh Trà Trà sư muội đỏ mặt rồi!"

Cố Diễm: "Gửi cho em một cái, không được đăng lên diễn đàn! Trà Trà đã nói là cô ấy không yêu đương, nếu đưa lên trên mạng chắc chắn sẽ rất rắc rối. Tuy rằng em rất muốn và mặt Vương xinh đẹp, thế nhưng cũng không thể dùng phương thức này..."

Cô ấy lẩm bẩm: "Bất quá hôm nay có vở diễn tiết tự chọn này, cái màn xiếc do Vương xinh đẹp dựng lên cũng tự khắc sẽ sụp đổ đi..." Nghĩ như vậy, Cố Diễm liền có cảm giác vui vẻ, nói: "Ngậm khẩu khí ghen trong lòng kia cuối cùng cũng xả ra được rồi, bạn học Đàm, anh làm gì vậy? Đừng đi theo! Vợ chồng son nhà người ta đang bồi dưỡng tình cảm, anh cũng đừng chạy đi xem náo nhiệt, để bọn họ ở trong thế giới của hai người đi. Em về phòng trước đây, tâm tình thật quá sáng khoái, hôm nào mời anh đi ăn cơm nha!"

Đàm Minh yên lặng nhìn Cố Diễm.

Cố Diễm hỏi: "Sao vậy?"

Đàm Minh: "Em... em ghét Vương xinh đẹp?"

Lúc này Cố Diễm mới nhớ tới, tuy rằng cô ghét Vương xinh đẹp, thế nhưng bọn con trai thì sao, phần lớn đều thích loại bạch liên hoa nhu nhược động lòng người như cô ta.

Cô đánh giá Đàm Minh.

Nam sinh trước mặt lớn lên là một bộ dáng một sách trạch nam, phòng chừng cũng thích bộ dáng kia của Vương xinh đẹp...

Cố Diễm xét thấy hai người đêm nay có quan hệ cách mạng hữu nghị cho nên cũng không so đo với hắn, dù sao thì cũng không có mấy thằng con trai giống Diệt bá ba ba, có con mất tính đời! Một đôi mắt sáng rõ có thể nhìn thấy bộ mặt thật của Vương xinh đẹp.

Cô vẫy vẫy tay.

"Đi đây, ngủ ngon, hôm nào mời anh ăn."

.....

Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà đi lang thang tản bộ không có mục tiêu ở trong trường học.

Hai người cũng không biết nên nói gì, mới đầu có đều có chút trầm mặc, thẳng đến lúc sau Tiểu Nam nhắc tới mấy quyển sách anh giới thiệu cho Lê Trà Trà, hai người mới dần dần mở lời nói chuyện.

Trầm mặc giữa hai người biến mất.

Cũng không biết là qua bao lâu, Tiểu Nam bỗng nhiên dừng lại, vươn tay khư khư, nói: "Lê Trà Trà, cô cao có 1m5 à?"

Lê Trà Trà: "Em cao 1m6!"

Tiểu Nam nói: "Tiểu Ái Tử*, về sau ăn nhiều một chút nghe chưa."

*Tiểu Ái Tử: Lùn

Lê Trà Trà: "Ai là tiểu Ái Tử chứ? Em cao 1m6, so với những cô gái ở phương Nam thì không được tính là lùn, hơn nữa em còn chưa thành niên, còn có thể cao hơn nữa..." Cô nhón chân, dùng bàn tay khư khư, nói: "Ít nhất cũng có thể cao tới bả vai anh."

Tiểu Nam "hừ" một tiếng, nói: "Hiện tại cô cũng chỉ tới ngực tôi."

Lê Trà Trà: "Đó là do anh quá cao." Cô ngửa cổ lên đánh giá anh, nói: "Hội trường, anh cao 1m9 sao?"

"Không."

Lê Trà Trà: "1m85?"

Tiểu Nam: "Hơn một chút."

Lê Trà Trà nói: "1m86?"

Tiểu Nam: "Ừ."

Lê Trà Trà: "Này cũng chỉ cao hơn em có 26 cm, mỗi ngày em ăn ba bát cơm là có thể cao được đến bả vai anh."

Tiểu Nam: "... Vậy đến lúc đó cô cũng không phải chỉ là tiểu Ái Tử, còn là tiểu mập mập nữa."

Phần lớn các cô gái đều không chịu được khi người khác nói mình béo.

Lê Trà Trà cũng không ngoại lệ, trừng mắt nhìn anh, nói: "Em ăn gạo nhà anh à? Anh lại dám chê em béo!"

Tiểu Nam liếc cô: "Đã từng ăn qua rồi còn gì."

Lê Trà Trà không có cách nào phản bác!

Cô thật đúng là đã từng ăn qua!

"Không ăn, về sau đều không ăn, em cao như thế này là tốt rồi, dù sao bản thân em cũng rất hài lòng với mình..." Cô dẫm lên đôi giày trắng, hậm hực đi về phía trước, không để ý một chút liềm vấp phải miếng gạch bị nhô lên.

Lúc Lê Trà Trà sắp hưng hăng ngã sấp trên mặt cỏ thì đột nhiên có một lực đạo nắm lấy cổ tay của cô, trời đất quay cuồng một trận, tầm mắt của cô quay nhanh, từ mặt cỏ đen như mực cho tới khuôn mặt đen như mực, bên hông còn có một cánh tay rắn chắc.

Hôm nay cô mặc váy hơi mỏng, độ ấm trên cánh tay của Tiểu Nam truyền tới rất rõ ràng, trái tim Lê Trà Trà đột nhiên đập nhanh đến kịch liệt.

Trên đầu vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

"... Không ăn thì không ăn, có ai đi đường như cô sao? Nếu không có tôi ở đây, cô sẽ ngã thành cái dạng gì?"

Lê Trà Trà nhẹ giọng "Ừm" một tiếng.

Ban này Tiểu Nam nhìn thấy Lê Trà Trà suýt nữa té ngã, khẩn trương đến không chịu được, lúc này đem người ỏ định lại rồi, lập tức ào tới một đồng lòng quả trách, quả trách qua đi mới dần dần ý thức được cô gái nhỏ đang ở trong ngực mình.

Trên người cô có một cổ mùi hương ngọt ngào, giống như bánh kem dâu tây bơ, nhưng không ngấy như thế.

Ôm cô vào người, xúc cảm so với con chuột lông vàng trong phòng của anh còn tốt hơn gấp vạn lần, mềm mại, ngọt ngào...

Trong thoáng chốc, không muốn buông tay.

Hai người đều an tĩnh cực kỳ.

Bỗng nhiên, có tiếng nước kỳ quái vang lên, cùng với nó là tiếng thở dốc khiến cho người ta mặt đỏ tai hồng. Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà đồng thời phản ứng lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía phát ra thanh âm. Đây vừa nhìn liền nhìn đến không nổi nữa. Tuy rằng đèn thui lụi, cái gì cũng không thấy, thế nhưng nơi này chính là địa bàn nổi tiếng của các cặp tình nhân đại học A.

Địa bàn của các cặp tình nhân, tên gọi như ý nghĩa, chính là khu rừng vô cùng thích hợp cho các cặp tình nhân ân ái.

Lúc ánh trăng lên cao, trong rừng an tĩnh lại ôn nhu, tình lữ nhìn nhau liếc mắt đưa tình, vô cùng có khả năng liên nhiệt huyết dâng trào...

Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà mới vừa trò chuyện đến nhập thần, hai người căn bản không phát hiện đến đôi tình nhân ở trong rừng, hiện tại nghe được thanh âm như vậy, hai người đều biết cái này đại biểu cho cái gì. Lê Trà Trà nháy mắt liềm đẩy Tiểu Nam ra, ho nhẹ một tiếng.

"Em... Em không sao, cảm ơn."

Ngần vạn lần không nghĩ tới chính là, tiếp đó lại nghe thấy tiếng thét chói tai của cô gái từ trong bóng rối: "Có sâu!"

"Không sao không sao, đánh chết là được."

"Sợ!"

"Không sao không sao, chúng ta đi chỗ khác."

Sau đó, đôi tình nhân đó đi ra từ trong bóng đêm, quần áo hai người chỉnh tề, đối diện với ánh mắt của Lê Trà Trà, còn có Tiểu Nam.

Cô gái có chút xấu hổ, tránh ở trong ngực của chàng trai.

Chàng trai lại có vẻ rất thẳng thắn, đối với Tiểu Nam nói: "Người anh em, chúng ta không có làm gì hết, chỉ ở bên trong hôn môi..." Mắt nhìn sang Lê Trà Trà, lại rất tri kỷ nói: "Nếu như bạn gái cậu sợ sâu thì ngàn vạn lần đừng đi phía Đông, không biết tại sao mà ở bên đó đặc biệt nhiều sâu, tôi nghe nói lần trước còn có một đôi gặp phải rắn, hai người có cần thuốc xịt không? Tôi có mang theo bên người này, có thể cho cậu..."

Cô gái: "Đi thôi."

Chàng trai: "Được được được, bảo bối, chúng ta đi."

Chàng trai vừa đi vừa quay đầu lại, nói: "Nhớ kỹ nhé, kinh nghiệm tôi tự mình rút ra đó, ngàn vạn lần đừng hôn nhau ở phía Đông nha!"

.....

Quần chúng nhiệt tình vừa mới rời đi, Tiểu Nam với Lê Trà Trà đều có chút xấu hổ.

Hai người nhìn nhau.

Lê Trà Trà hỏi: "Anh còn no không?"

Tiểu Nam: "Hết rồi."

Lê Trà Trà: "Vậy thì về thôi."

Tiểu Nam: "Được."

.....

Tiểu Nam trở lại phòng ngủ xong, tắm rửa qua một cái, sau khi ra ngoài lại nhìn thấy con Pikachu bị mình ném ở góc giường.

Anh như nghĩ tới cái gì, lục tung tủ lên tìm được đôi hoa tai Pikachu mua ngày hôm đó.

Anh chụp một tấm, gửi cho Lê Trà Trà.

[Tiểu Nam: Ngày mai đưa cho cô.]

[Trà Trà: Dạ.]

Tiểu Nam ném điện thoại đi ngủ, nửa ngày sau vẫn không ngủ được, vừa mở mắt liền nhìn thấy Pikachu đang nhìn mình.

Anh duỗi tay chọc nó một cái, ghét bỏ nói: "Không mềm bằng Lê Trà Trà."

Pikachu vẫn nhìn anh như cũ.

Tiểu Nam cười khẽ một tiếng, lại nói: "Cũng không đáng yêu bằng Lê Trà Trà, cô ấy thích hợp làm búp bê hơn."

.....

Đêm đến, Tiểu Nam mơ một giấc mơ.

Anh mơ thấy mình táng gia bại sản, thay đổi một phòng toàn màu vàng, chứa đầy máy gấp thú bông Lê Trà Trà.

Búp bê Lê Trà Trà giống y như đúc với cô, giương cái miệng nhỏ, ở đằng kia ề ề nói chuyện.

"Ca ca, mau gấp em đi."

"Hội trường, em không muốn ở chỗ này."

"Ba ba, con muốn đi ra ngoài!"

"Tiểu ca ca, tiểu ca ca..."

Vì thế, Tiểu Nam dùng cả một đêm để gấp búp bê, có người tiến đến muốn thử, anh liền trực tiếp đánh cho tơi bời, cuối cùng Tiểu Nam gấp búp bê Lê Trà Trà tới táng gia bại sản. Thời điểm tỉnh lại, anh liền bị chính giấc mơ của mình làm cho chấn kinh.

Đoạn mơ ở phía sau, Tiểu Nam nhớ hết sức rõ ràng.

Cũng không biết là như thế nào, cảnh tượng chuyển biến, tới cái chỗ địa phương dành cho tình nhân trong trường kia.

Anh đem Lê Trà Trà ẩn ở trên cây, hôn đến mức cô thở không nổi, đôi mắt hiện lên ánh nước mê ly, dùng ngữ khí mềm mềm nhu nhu gọi anh hai tiếng: "Ca ca..."

Hồi tưởng lại cảnh tượng trong giấc mơ, Tiểu Nam rõ ràng cảm nhận được thân thể mình có biến hóa.

So với lần đầu tiên dựng lên phản ứng với Lê Trà Trà, anh hiện tại bình tĩnh hơn rất nhiều, thuần thục làm xong, sau đó lấy khăn giấy lau khô. Giải quyết xong nhu cầu sinh lý, anh liền trầm mặc nhìn chằm chằm ảnh Lê Trà Trà cười ôn nhu bên trong điện thoại di động.

Sau đó, Tiểu Nam đi ra ban công hút thuốc.

Lúc này đã là 7h sáng.

Bên ngoài ban công phòng của anh vừa vặn chính là hồ nước trong trường học, thời gian này đã có không ít học sinh chạy bộ xung quanh, còn có người của club hợp xướng đang đứng luyện giọng ở đó. Tiểu Nam còn nhìn thấy một đôi tình nhân, tay nắm tay đi xung quanh hồ, đi rất chậm, chàng trai cũng không biết nói gì mà khiến cho cô gái bên cạnh cười ha ha, đột nhiên cô gái nhón chân lên hôn chàng trai kia một cái, sau đó buông tay chạy mất, chàng trai lại lập tức đuổi theo, hướng cái trán của cô gái hôn một cái, hai người lại tiếp tục tay trong tay chậm rãi dạo quanh hồ.

Cảnh tượng như vậy, ngày thường Tiểu Nam nhìn thấy cũng chỉ liếc một cái liền vội biếng dời tầm mắt đi, thế nhưng hôm nay không biết làm sao mà lại nhìn đến không dời mắt.

Qua thật lâu sau, anh rút cuộc cũng thu ánh mắt lại.

Mở điện thoại ra, nhấn một tin WeChat cho Chân Bảo nữ sĩ.

[Tiểu Nam: Mẹ, lúc trước cha theo đuổi mẹ bao lâu?]

.....

Hôm nay Lê Trà Trà không có tiết học sớm nào, cô tính ngủ đến tận 9h, sau đó sẽ ngồi đọc sách chuyên ngành, chờ tới trưa sẽ cùng với Cố Diễm đi canteen ăn cơm trưa, sau đó lại đi đọc sách. Không ngờ là mới có 8h, Lê Trà Trà đã tự mình tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại cô cũng không hề buồn ngủ nữa, quay người liền nhìn thấy Cố Diễm đang ngồi trước máy tính, nhẹ nhàng gõ bàn phím.

Ở trong ấn tượng của cô, Cố Diễm là một cô gái rất thích ngủ, một ngày cô ấy hoàn toàn có thể ngủ được 12 tiếng đồng hồ, những hôm không có tiết buổi sớm, cô nàng khẳng định là phải ngủ tới giữa trưa mới chịu tỉnh, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn một phen, cuối cùng là theo cô đi đến canteen ăn cơm.

Lê Trà Trà nhìn đồng hồ.

~ 7h 20p.

Cố Diễm ở trước mặt cô này, nhất định là giả.

Có lẽ là nghe được động tĩnh của Lê Trà Trà, cô nàng xoay đầu qua, hỏi: "Cậu dậy rồi à? Là bị tớ đánh thức sao?"

Lê Trà Trà nói: "Không có, tự nhiên tỉnh thôi, sao cậu dậy sớm thế?"

Cố Diễm bùm bùm gõ bàn phím, nói: "Lúc trước không phải tớ quen biết được một người trên diễn đàn trường học sao? Hắn có sở thích rất giống tớ cho nên tớ với hắn nói chuyện đặc biệt nhiều. Không biết vì cái gì mà từ hôm qua hắn liền bắt đầu vô cùng nhiệt tình với tớ, mới sáng sớm hôm nay đã nhắn tin, tớ bị hắn đánh thức xong ở trên giường ngồi đợi cậu cũng nhằm chán cho nên mới xuống giường mở máy tính nói chuyện với hắn, thuận tiện chú ý một chút động thái mới nhất của Vương xinh đẹp..."

Nói đến chỗ này, Cố Diễm lại ha ha mà cười vài tiếng: "Cậu biết không! Vương xinh đẹp xóa Weibo rồi! Đem cái ảnh có đôi bông tai Pikachu kia xóa rồi! Tớ cười đến đau cả bụng! Cô ta xám xịt xóa Weibo, thật là khiến cho người ta thoải mái mà, ha ha, vì muốn cọ nhiệt với Tiểu Nam mà còn cố ý đứng ở trước cửa phòng thí nghiệm chờ anh ấy, ngày hôm qua tớ có hỏi bạn bè của Tiểu Nam, hắn nói Tiểu Nam đến Vương xinh đẹp còn chẳng biết là ai nữa kia! Ngày hôm đó ở bên ngoài phòng thí nghiệm, anh ấy căn bản không liếc mắt nhìn Vương xinh đẹp lấy một cái. Vương xinh đẹp hẳn là nên đi học khoa diễn xuất mới đúng, với cái kỹ thuật diễn đó của cô ta, ở lại khoa tiếng Trung đúng là phí phạm nhân tài mà!"

Lê Trà Trà cũng không quan tâm chuyện của Vương xinh đẹp, biết được Cố Diễm là vì bạn qua mạng nói chuyện phiếm cho nên mới dậy sớm như vậy thì cũng yên tâm.

Lúc này, Cố Diễm lại nói: "Đúng rồi, tớ cảm thấy lần tuyển chọn hoa hậu giảng đường này, chỉ cần Vương xinh đẹp không làm ra chuyện gì quá đáng thì cậu chắc chắn sẽ ngồi vững trên vị trí hoa khôi cho mà coi. Cũng không biết có phải do nhiệt độ của bài viết trên diễn đàn ngày hôm qua hay không mà sáng nay số phiếu bầu chọn cho cậu tăng hơn 5000, hiện tại cậu đã có hơn 9000 phiếu, này mới chỉ là số phiếu của ngày thứ tư thôi đó. Trường chúng ta có tới 25000 sinh viên thì một phần ba đã bầu cho cậu hết rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: Shmily

Đối với việc bình chọn cho hoa hậu giảng đường này thì Lê Trà Trà trước sau vẫn luôn không có hứng thú, nghe xong cũng không có nhiều phản ứng lắm

Cô đi toilet rửa mặt, thu dọn một chút rồi chuẩn bị đi xuống canteen ăn sáng.

Lê Trà Trà nhìn sang Cố Diễm vẫn còn đang dán mắt vào màn hình máy tính, hỏi: "Tớ đi mua bữa sáng cho cậu nhé, muốn ăn cái gì?"

"A a a, Trà Trà, cậu thật sự là thiên sứ nhỏ của tớ mà!"

Cố Diễm cũng không quay đầu lại, mười ngón tay vẫn tung bay trên bàn phím

"Tớ muốn ăn bánh cuốn ở cửa số 12 ấy, cho thêm hai quả trứng nữa nhé, nhiều rau xà lách một chút nha, yêu cậu nhiều! Moah!"

"Được."

.....

Lê Trà Trà bắt đầu thay quần áo.

Thời điểm thay xong, điện thoại lại đột nhiên có tin nhắn tới.

Cô tùy ý liếc mắt, phát hiện là Tiểu Nam gửi.

Tin nhắn WeChat của anh từ trước tới nay vẫn luôn rất ngắn gọn, có thể sử dụng một câu để gói gọn thì tuyệt đối sẽ không nói đến câu thứ hai.

[Tiểu Nam: Ăn sáng chưa?]

[Trà Trà: Chưa ạ.]

[Tiểu Nam: Bữa sáng mua hơi nhiều, có muốn ăn không? Không ăn tôi vứt đi.]

[Trà Trà:....]

[Tiểu Nam: Ba chấm là có ý gì?]

[Trà Trà:.... Ăn.]

[Tiểu Nam: Mười phút sau xuống dưới.]

.....

Lê Trà Trà có hơi ngây ngời.

Qua vài phút, Cố Diễm đắm chìm trong cuộc trò chuyện với người bạn qua mạng kia rồi cuộc cũng phát hiện bạn cùng phòng của mình đang ngẩn ngời, liền hỏi: "Cậu không phải muốn đi canteen mua bữa sáng sao?"

Lê Trà Trà nói: "Có lẽ là không đi nữa."

Cố Diễm lại nói: "Không sao không sao, dù sao thì tớ cũng không đói bụng, nếu như cậu đói thì chỗ tớ còn có mấy cái bánh mì..." Cô ấy duỗi tay sờ soạng trong túi một hồi, vui mừng nói: "Còn một cái sandwich nè! Thịt xông khói nữa! Có ăn không?"

Lê Trà Trà: "Không... ăn."

Cố Diễm lại trở về trước máy tính, tiếp tục lạch cạch lạch cạch gõ chữ.

Lúc này, WeChat của Lê Trà Trà lại vang lên, Tiểu Nam gửi một tin nhắn qua, lần này còn kèm theo đồ. Cô click mở tấm ảnh ra, không khỏi nao nao. Đây là một bức ảnh chụp vô cùng bình thường, cũng không biết là chụp ở chỗ nào, bên cạnh đó còn có rác.

[Tiểu Nam: Có sinh viên ném rác bữa bãi.]

[Trà Trà: Ừm, không phải thói quen tốt.]

Cô tự hỏi một hồi, không hiểu ý tứ cái WeChat này của Tiểu Nam cho lắm, không lâu sau, anh lại gửi tiếp một bức ảnh nữa, lần này còn kèm thêm một câu. Ảnh chụp chắc là Tiểu Nam tự mình chụp, là ảnh thùng rác phân loại rác thải ướt.

[Tiểu Nam: Tôi nhặt lên ném vào.]

[Trà Trà:... Tốt.]

[Tiểu Nam: Phân loại rác trong trường học làm không được tốt, hẳn là nên kiến nghị lên hội học sinh để họ chỉnh đốn lại.]

Lê Trà Trà nghĩ nghĩ, cảm thấy ngày thường mình vẫn là một công dân phi thường văn minh, trước nay cô đều không ném loạn rác, từ sau khi bắt đầu phân loại rác thì cô luôn cố gắng làm được tốt nhất, vì văn minh thành thị mà cống hiến một phần sức lực.

Nhưng mà!

Hôm trước lúc cô đi học, Cố Điềm có mua trà sữa cho cô, cô uống không nhiều lắm, bởi vì phòng học có chút xa nên cô vội vàng ném rác đi, cũng không đem trà sữa đổ ra ngoài đã trực tiếp ném vào thùng rác khô.

Vốn dĩ là phải đem trà sữa đổ ra ngoài trước, bên trong đó có trân châu với thạch đều phải phân loại vào trong thùng rác ướt, còn cái ly plastic thì ném vào thùng rác khô.

Chẳng lẽ cô ném rác bừa bãi như thế đã bị Tiểu Nam phát hiện?

Nghĩ như vậy, Lê Trà Trà nhìn mấy câu WeChat của Tiểu Nam liền có chút vi diệu, còn ần ần có vài phần chột dạ, suy nghĩ thật lâu mới trả lời lại anh ~
[Hội trường, em sẽ thực hiện thật tốt!]

Tiểu Nam trả lời lại một chữ [Tốt.]

Lê Trà Trà cảm thấy ngày đó mình ném loạn rác đã bị Tiểu Nam phát hiện, bằng không thì Tiểu Nam cũng không có khả năng vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện này với cô, sau đó mới uyển chuyển nói để sau này cô đừng ném loạn rác nữa.

Lê Trà Trà đảo mắt tưởng tượng, lại cảm thấy Tiểu Nam như vậy là quá ôn nhu, anh không hề trách cứ cô thẳng thừng mà dẫn dắt từng bước một, để cô nhận rõ sau lưng của chính mình, còn lấy bữa sáng làm cái cớ nữa.

Nhất thời, Lê Trà Trà hiểu ra Tiểu Nam vì cái gì lại đem bữa sáng cho mình!

Đây là khen thưởng!

Khen thưởng cô biết sai liền sửa! Khen thưởng cô lạc đường biết quay lại! Khen thưởng cô nghiêm khắc kiểm chế bản thân!

Chờ tới khi Lê Trà Trà đi xuống dưới lầu liền nhìn thấy Tiểu Nam cầm bữa sáng trong tay, nội tâm càng thêm cảm động. Tiểu Nam nói là tới đưa bữa sáng cho cô, không chừng là do anh tùy tiện đóng gói bữa vài món ở canteen mang tới, khéo còn có cả bánh cuốn Cố Điềm muốn ăn.

Tiểu Nam cứng rắn nói: "Mua nhiều."

Lê Trà Trà nói: "Em biết."

Tiểu Nam: "Nhìn xem thích cái nào?"

Lê Trà Trà hỏi: "Có sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh bao không?"

"Có, bánh bao gì?"

Lê Trà Trà: "Bánh bao nhân đậu."

Tiểu Nam đưa cái túi có sữa đậu này với bánh quẩy đưa cho Lê Trà Trà.

Nhưng bánh bao thì...

Từ nhỏ tới lớn anh đều không thể phân biệt được mấy cái cục bột này với nhau, trừ bánh bao nhân trứng sữa phân rõ ở bên ngoài ra thì cái nào là bánh bao nhân đậu anh cũng không biết. Tiểu Nam trầm mặc một lát, hỏi: "Có biết cái nào là bánh bao nhân đậu không?"

Lê Trà Trà: "... Không biết."

Tiểu Nam liền trực tiếp đem mỗi cái bánh bao đều bẻ ra, thật không khéo chính là bẻ đến hai cái cuối mới tìm được bánh bao nhân đậu.

Anh đem hai nửa bánh bao nhân đậu đưa cho Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà chỉ lấy một nửa, hỏi: "Bình thường có phải anh không ăn bánh bao nhân đậu không?"

Tiểu Nam: "Ăn."

Lê Trà Trà nói: "Em chia cho anh một nửa, em thích nhất là bánh nhân đậu, nhân rất ngọt, còn có mùi đậu nữa." Đại khái là bình thường cho Tiểu Nam ăn phần đồ ăn còn lại của mình quá nhiều nên khi cô kiếng chân đem nửa cái bánh đậu đến bên miệng anh lại cảm thấy vô cùng tự nhiên.

Tiểu Nam hơi hơi rũ mắt.

... Bánh đậu trước mặt lộ ra nhân đậu bên trong, được tiểu cô nương dùng ngón tay trắng nõn sạch sẽ đưa tới, không hiểu sao lại có chút dụ hoặc.

Anh há mồm ăn miếng bánh, một ngụm liền đem nửa cái bánh bao nhân đậu ăn xong.

Lê Trà Trà cười cười: "Ăn rất ngon phải không?"

Không nghĩ tới Tiểu Nam lại hỏi: "Cô xịt nước hoa?"

Lúc Lê Trà Trà xuống lầu thì cô có cầm một lọ nước hoa xịt vài cái, nhưng cái vòi xịt của nó dùng không được tốt lắm nên làm nước hoa đều dính lên đầu ngón tay. Mùi nước hoa này cũng không nồng, không nghĩ tới Tiểu Nam lại đoán được, cô ho nhẹ một tiếng, nói: "Ừm, phải."

Tiểu Nam: "Hương gì?"

"Hoa hồng."

Tiểu Nam: "Khá dễ ngủi."

Lê Trà Trà vừa nghe, nội tâm liền có chút vui sướng nho nhỏ, hình như nghĩ tới cái gì, lại hỏi: "Đây là bánh cuốn sao? Có hai quả trứng không ạ?"

Tiểu Nam: "Có một quả." Dùng một lát, lại lôi một quả trứng luộc ra: "Hiện tại có hai quả."

Lê Trà Trà có chút dở khóc dở cười.

"Cố Diễm cùng phòng em ấy, vốn là em đi mua bữa sáng giúp cô ấy, cô ấy nói thích ăn bánh cuốn thêm hai quả trứng..."

Tiểu Nam trực tiếp đem hộp bánh cuốn đưa cho cô.

Lê Trà Trà nói: "Em... Bạn cùng phòng của em cũng có phần?"

Tiểu Nam: "Dù sao mua cũng nhiều, cô có ăn bánh cuốn không?"

Lê Trà Trà nói: "Có ăn, bất quá em ăn bánh quẩy, bánh bao với sữa đậu nành xong sẽ không ăn được cái gì nữa, chứ bình thường vẫn ăn."

"Bánh cuốn gì?"

Lê Trà Trà: "Tôm bóc vỏ thêm trứng gà."

Tiểu Nam: "Một quả trứng hay là hai?"

Lê Trà Trà: "Một quả."

Tiểu Nam "ừ" một tiếng, nói: "Được, đã biết, lên lầu đi, bữa sáng sắp nguội rồi."

Lê Trà Trà nói: "Ăn xong em nhất định sẽ vứt rác đúng chỗ!"

Tiểu Nam: "Ừ."

.....

Tiểu Nam nhìn theo bóng dáng Lê Trà Trà lên lầu.

Chờ sau khi thân ảnh cô biến mất khỏi tầm mắt, điện thoại của anh liền vang lên tin nhắn, quét mắt nhìn một cái, là của Chân Bảo nữ sĩ gửi.

[Mẹ: Cha con chính là một tên ngốc, đời nào sẽ biết theo đuổi con gái chứ?]

[Mẹ: Sau khi bọn mẹ ở bên nhau, ông ấy mới nói là đã theo đuổi mẹ được một năm rồi, mẹ chẳng hiểu gì cả, sau đó cẩn thận nghĩ lại mới hiểu được là mỗi ngày ông ấy đều đem sinh hoạt của mình nói cho mẹ thì đó gọi là theo đuổi mẹ. Nếu không phải cha con lớn lên đẹp trai thì phương pháp này còn lâu mới có hiệu quả.]

[Mẹ: Bất quá nói đi cũng phải nói lại, thời điểm cha con thổ lộ với mẹ, hiện tại mẹ vẫn khắc sâu ấn tượng. Ông ấy nói, thích một người chính là cùng người đó chia sẻ những sinh hoạt của mình, bất kể nhỏ hay lớn, toàn bộ đều muốn nói cho mẹ nghe.]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Editor: Shmily

Ngày hôm nay, Lê Trà Trà cứ cảm thấy Tiểu Nam có chút quái quái.

Trước đây anh sẽ không gửi nhiều tin nhắn cùng một ngày cho cô như vậy, có nhắn thì cũng đều là có chuyện hoặc liên quan tới club, hoặc là mấy quyền sách hai người đang cùng thảo luận mà thôi. Thế nhưng hôm nay Tiểu Nam lại không giống.

Từ sáng sớm cô bắt đầu mở mắt cho tới lúc kết thúc tiết học cuối cùng trong ngày, Tiểu Nam đã gửi cho cô rất nhiều tin nhắn.

.....

[Tiểu Nam: Đang đi học.]

[Tiểu Nam: Ở góc tường có một con gián chết.]

[Tiểu Nam: Đang làm thí nghiệm.]

[Tiểu Nam: Đang ăn cơm trưa.jpg]

[Tiểu Nam: Thấy có người đang ném rác bừa bãi.]

[Tiểu Nam: Thời gian nghỉ trưa thích hợp rèn luyện, tôi đang chạy bộ, cô cũng nên rèn luyện thân thể, như vậy sẽ tốt cho sức khỏe.]

[Tiểu Nam: Sợ đen da thì có thể để tôi chạy cũng được.]

[Tiểu Nam: Đang đi học, hai tiết liền nhau.]

[Tiểu Nam: Tôi đang cùng người khác chơi game.]

40 phút sau.

[Tiểu Nam: Ăn gà xong*]

* Thuật ngữ game, không phải ăn thịt gà đâu ạ.

[Tiểu Nam: Đang lên lớp, buổi tối còn có tiết, ở tòa nhà Trí Hoa]

.....

Lê Trà Trà đang cùng Cố Diễm ăn cơm tối ở canteen.

Cố Diễm vẫn đang trầm mê nói chuyện phiếm với người bạn quen qua mạng, ăn một bữa cơm thôi mà cái điện thoại cũng không thể đặt xuống được. Nếu là ngày thường thì Lê Trà Trà sẽ rất ít khi động đến điện thoại lúc ăn cơm, thế nhưng hôm nay thì khác, cô nhìn lại một loạt tin nhắn Tiểu Nam gửi cho mình, nghĩ đến nát óc cũng không ra.

Tiểu Nam gửi tin nhắn cho cô, cô tất nhiên cũng có đáp lại.

Thế nhưng mấy tin anh gửi đều là câu trần thuật, cô cũng không biết nên đáp lại như thế nào, cũng gửi đi hai câu y như vậy để kết thúc đề tài. Nhưng sau đó không bao lâu, Tiểu Nam lại gửi tới một tin nhắn trần thuật nữa. Cứ tuần hoàn như vậy cho tới tận bây giờ.

Tiểu Nam này có chút không giống với Tiểu Nam mà cô quen biết, điều này khiến cho Lê Trà Trà có chút bất an cùng lo lắng.

Cô lén lút đi nhìn vòng bạn bè của Chân Bảo nữ sĩ, cũng vẫn như bình thường. Hằng ngày Chân Bảo nữ sĩ cũng chỉ làm có ba việc, mua mua mua, tú tú tú và chơi mật chược. Bài đăng gần đây nhất của bà ấy cũng chỉ có như vậy. Cho nên có thể suy luận được rằng, biến hóa của Tiểu Nam không có quan hệ gì với gia đình cả.

Vậy thì, vì cái gì đã khiến cho Tiểu Nam có những hành động kỳ quái như vậy?

Lê Trà Trà lại đi xem vòng bạn bè của bạn bè Tiểu Nam, cơ bản cũng không ai đề cập tới anh. Lê Trà Trà muốn đi hỏi Kỳ Hinh, bởi vì trong club thì chỉ có cô với Kỳ Hinh là con gái cho nên cô khá thân với cô ấy, thế nhưng nghĩ lại thì lại không biết phải mở miệng như thế nào.

Cô một lần nữa nhìn tin nhắn cuối cùng mà Tiểu Nam gửi.

[Tiểu Nam: Đang lên lớp, buổi tối còn có tiết, ở tòa nhà Trí Hoa.]

Sau đó trả lời lại ~ [Buổi tối em không có tiết.]

Tiếp theo đó thì Tiểu Nam lại không có trả lời lại.

.....

Lê Trà Trà lướt lướt lên phía bên trên.

Tiểu Nam ĐANG học ở tòa nhà Nhạc Dục, diện tích của đại học A rất lớn, tòa nhà Nhạc Dục và Trí Hoa là hai khu dạy học một Nam một Bắc, bình thường cô đi qua đi lại cũng phải mất tới 15 phút, nếu đi bằng xe đạp thì cũng phải mất 5 đến 6 phút để tới nơi.

Bình thường cô chưa từng thấy Tiểu Nam đi xe đạp, vậy thì chắc là trước giờ anh đều đi bộ.

Khoảng cách nghỉ ngơi giữa hai tiết chỉ có 40 phút, tính thời gian đi qua đi lại thì cũng chỉ còn chưa đầy 30 phút.

Anh cũng không gửi ảnh cơm tối, phỏng chừng là vẫn chưa ăn?

.....

Lê Trà Trà nghĩ nghĩ, lại gửi một tin nhắn qua ~ [Tối nay anh có mấy tiết?]

Tiểu Nam ~ [Ba tiết.]

.....

"Ha ha ha ha ha ha Trà Trà, cậu giỏi quá! Số phiếu của cậu đã vượt qua 10 nghìn 500 rồi nè! Không biết là có bao nhiêu kẻ âm thầm bỏ phiếu cho cậu nữa! Cậu có biết cậu hơn Vương xinh đẹp kia bao nhiêu phiếu không? Ha ha ha ha ha, là 8759 phiếu đó! Tớ dùng tất cả nick phụ bầu chọn cho cậu, Vương xinh đẹp hẳn là không còn sức lực làm ra mấy chuyện xấu kia nữa rồi. Hừ, tớ đã nói mà, công đạo vẫn luôn ở đây! Vương xinh đẹp bôi đen cậu ở sau lưng, cô ta không xứng đáng làm hoa hậu giảng đường một chút nào. Ai nha, cứ tưởng tượng tới việc Trà Trà nhà ta ngồi trên vị trí hoa hậu giảng đường, Vương xinh đẹp lại chỉ có thể gào khóc trên Weibo, tớ liền cảm thấy sáng khoái không thôi! Đây chính là phần thắng đã thuộc về phe chính nghĩa nha!"

Rốt cuộc thì Cố Diễm cũng ngược lên khỏi cái màn hình điện thoại, thấy Lê Trà Trà đang nhìn quầy bán đồ ăn, lại hỏi: "Cậu còn muốn ăn cái gì sao? Vậy thì đi mua đi, tớ trông đồ cho, tớ ăn chậm lắm, cậu có thể ăn thêm một chút."

Lê Trà Trà lại hỏi: "Bình thường cậu đi học thì ăn cái gì?"

"Kẹo, bánh chocolate, những thứ ngọt ngọt ấy!"

Lê Trà Trà như có điều suy nghĩ: "Xe đạp của cậu ở bên ngoài đúng không? Tớ mượn dùng một lát, cho tớ chìa khóa đi."

"A? Được! Cái màu tím ở trước cửa canteen ấy."

"Cảm ơn."

.....

Chương trình học hôm nay của Tiểu Nam đặc biệt dài, trừ bỏ buổi sáng có duy nhất một tiết ra thì còn lại đều rất lâu la. Bất quá cường độ như vậy anh cũng đã sớm thích ứng. Tiết học cuối cùng của buổi chiều kết thúc, anh liền cấp tốc chạy tới canteen gần nhất, không tới 10 phút liền giải quyết xong cơm tối, lúc chạy tới phòng học thì vẫn còn thừa tới 5 phút.

Chương trình học của năm ba khá bận rộn, hơn nữa anh lại chọn học chuyên nghiệp, cùng với việc phải phụ trách việc của club khiến anh càng vội đến mức chân không chạm đất.

Đến lớp học xong, Tiểu Nam tùy tiện chọn một chỗ không có ai ngồi ngồi xuống.

Lúc mới bắt đầu thì còn có vài người thích sán lại gần anh ngồi, thế nhưng hiện tại đã học được hai tháng, bạn cùng lớp đều rất tự giác, tận lực không quấy rầy vị đại thần này. Vì thế nên chỗ ngồi xung quanh Tiểu Nam đều không có ai cả.

Tuy nói rằng bây giờ còn chưa đến một ngày, thế nhưng Tiểu Nam lại có chút thói quen muốn chia sẻ hoạt động hằng ngày với Lê Trà Trà.

Anh lấy điện thoại ra chụp ảnh phòng học.

[Tiểu Nam: Năm phút nữa sẽ vào học.]

[Lê Trà Trà: Anh học ở phòng nào?]

[Tiểu Nam: 505.]

.....

Tiểu Nam nhìn tin nhắn của Lê Trà Trà, mấy chữ vô cùng đơn giản này thôi cũng khiến anh không nhịn được mà vui vẻ một trận.

Hiện giờ thì Tiểu Nam hoàn toàn có thể cảm nhận được tâm trạng của cha mình mỗi khi chia sẻ hoạt động với mẹ rồi, khóe miệng không nhịn được liền giương lên.

Không bao lâu sau, chuông học vang lên.

Tiểu Nam buông di động, nghiêm túc nghe giảng bài.

Một lát sau, bỗng nhiên có người nhẹ nhàng chọc chọc lưng anh.

"Tiểu... Bạn học Tiểu..."

Tiểu Nam quay đầu, phát hiện là một bạn học nữ cùng lớp, đang nom nớp lo sợ nhìn mình: "Bánh... Bánh quy... có người đưa cho cậu."

Tiểu Nam trực tiếp từ chối: "Tôi không ăn bánh quy."

Bạn học nữ: "Kìa... cái kia..."

Còn chưa có nói xong, Tiểu Nam đã lãnh đạm quay đầu lại tiếp tục nghe giảng.

Lúc này, có một bóng người lén lút lên từ cửa sau phòng học vào, lại lén lút ngồi xuống bên người Tiểu Nam, hỏi: "Nam ca, giáo sư có điểm danh không?"

Tiểu Nam: "Cái mạng chó của mày hôm nay xem như giữ được."

Đàm Minh nhẹ nhàng thở phào một cái, sờ sờ ngực, nói: "Tốt quá tốt quá, em sợ bị điểm danh lắm, aizz, còn không phải là nói chuyện với đứa con quen qua mạng kia đến quên trời quên đất sao? Em còn quên cả ăn cơm, nói chuyện phiếm với cô ấy thật sự rất vui vẻ!"

"Bạn... Bạn học Tiểu, tớ để bánh quy ở đây nhé."

Bạn học nữ không dám nói thêm cái gì, nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ.

Đàm Minh liếc mắt, nói: "Bánh quy nha, Nam ca, bạn nữ đó cho anh sao, anh không ăn em ăn nhé?"

Tiểu Nam: "Tùy tiện."

Đàm Minh duỗi tay đem bánh quy kéo lại gần mình, lại nói: "Đói chết em rồi."

Hắn lại nói: "Bạn học nữ kia có phải biết anh ăn được nhiều hay không mà mua nhiều thế, một túi lớn như vậy, ăn bao giờ mới hết."

Vừa nói vừa xé giấy gói đi.

.....

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Tiểu Nam lại rung lên, mấy tin nhắn WeChat được gửi tới.

[Trà Trà: Em đoán anh vẫn chưa ăn cơm tối cho nên em mua bánh cho anh ăn, em nhờ bạn cùng lớp anh đưa rồi đó.]

[Trà Trà: {hình ảnh.jpg}]

[Trà Trà: Không biết anh có thích bánh quy vị này hay không?]

Đàm Minh vừa mới xé được cái bao bì ra, chuẩn bị đem cái bánh quy nhét vào mồm thì bất chợt nhận được một cái ánh mắt lạnh như băng lia tới.

Hắn quay đầu, hỏi: "Ồi? Nam ca, anh cũng muốn ăn?"

Tiểu Nam mở miệng: "Nhét trở về."

Đàm Minh: "Ồ?"

Tiểu Nam chỉ vào cái bánh trên tay hắn: "Nhét trở về."

Đàm Minh: "Cái... cái gì?"

Tiểu Nam: "Trong mười phút, tao muốn nhìn thấy một cái bánh quy ở trong vỏ như lúc ban đầu, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Đàm Minh sợ nhất là bộ dáng như vậy của Tiểu Nam, cũng chẳng biết lí do là gì, hắn lập tức gạt đầu lia lịa. Rốt cuộc thì "tự gánh lấy hậu quả" mà Nam ca nói thật sự chính là đi tìm chết! Hắn liền hỏi mượn các bạn học ở xung quanh băng dính trong suốt, đem góc túi bánh vừa bị xé mở ra một lần nữa dán trở về.

Tuy nói hắn là trạch nam nhưng mấy việc này hắn lại làm không ít, có đôi khi hậu đậu làm rách cái gì, hắn đều tự mình dán trở lại, một thời gian dài như vậy liền luyện ra một loại kỹ năng thủ công.

"Anh... anh xem được chưa?"

Lúc này Tiểu Nam mới nhận nhạ mà "Ừ" một tiếng, sau đó đem bánh quy lấy trở về.

Đàm Minh nhìn cái tư thế này, linh quang chợt lóe, hỏi: "Trà Trà sư muội mua?"

Tiểu Nam không mặn không nhạt nói: "Ồ."

Ngữ điệu tuy rằng là hồ hững nhưng khoe môi đã nhin không được sắp nhếch lên tận trời cao!

Đàm Minh nhớ rõ cái hộp bánh ban nãy, ở siêu thị trong trường học bán có 13.88 tệ, còn không đến 14 tệ, Nam ca đã bị dỗ thành cái dáng vẻ này.

Hắn buông tiếng thở dài, lắc đầu.

~ Dễ dỗ quá.

.....

Tối đến.

Chân Bảo nữ sĩ hậu tri hậu giác mà gọi cho con trai nhà mình.

"Sao tự dưng sáng nay lại hỏi việc cha con theo đuổi mẹ thế?"

Tiểu Nam: "Thuận miệng."

Chân Bảo nữ sĩ: "Thôi đi, con là do ta sinh rồi nuôi tới từng này tuổi, có bản tính như thế nào ta còn lạ sao? Thế nào, thích cô gái nào rồi hả?"

Tiểu Nam không trả lời.

Chân bảo nữ sĩ: "Khi nào mang về nhà cho mẹ nhìn một cái xem?" Như nghĩ tới cái gì, bà lại nói: "Trà..." Thế nhưng mà vừa nói được chữ này, dừng một chút, sửa lại lời nói: "Được rồi, con thích ai thì thích, mẹ cũng không phản đối, cha con bên này cũng dễ nói, về phần ông nội con, trước mắt thì yêu đương cũng không phải chuyện gì lớn, chờ tới khi con muốn kết hôn, nếu ông nội phản đối, cha và mẹ đều sẽ đứng về phía con."

Chân Bảo nữ sĩ lại hỏi: "Cô bé kia có xinh đẹp không?"

"Xinh đẹp."

"Còn đang theo đuổi sao? Ngần vạ lần dừng dừng cái phương thức kia của cha con..."

Tiểu Nam nói: "Con biết rồi, vợ con con tự mình theo đuổi."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Con thì biết cái gì? Nếu không phải mẹ cũng thích cha con từ lâu rồi thì cái với cái loại phương thức theo đuổi con gái nhà người ta kia của cha con còn lâu mới theo đuổi được. A Nam, mẹ nói con nghe, theo đuổi con gái đều phải dùng tâm, còn phải dùng tiền, dùng thời gian, thứ gì nên tốn vẫn phải tốn."

"Biết rồi."

"Con phải kiên nhẫn, muốn theo đuổi con gái thật sự không thể dùng cái phương pháp kia của cha con đâu."

Tiểu Nam nhìn con Pikachu bên cạnh cùng hộp bánh quy, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Cô ấy tặng quà cho con..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Shmily

Còn chưa tới 10 giờ, Cố Điềm đã ôm di động lên giường, đeo tai nghe, cùng người bạn quen qua mạng kia trò chuyện náo nhiệt, lâu lâu sẽ truyền đến tiếng cười khê. Trong phòng ngủ đã tắt đèn, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình máy tính của Lê Trà Trà cùng một cái đèn nhỏ.

Lê Trà Trà vẫn cứ ngồi ở trước máy tính.

Cô đã rửa mặt, bôi mỹ phẩm dưỡng da xong, giờ phút này lại ngồi đối diện cái gương nhìn đến nhập thần.

Trong gương, Lê Trà Trà xoa tóc, tóc mai đều bị vén ra sau tai, lộ ra lỗ tai nhỏ nhắn tinh xảo. Trên lỗ tai là đôi hoa tai hình Pikachu, được làm bằng kim loại và gỗ, ở dưới ánh sáng của đèn led, hơi hơi lóe sáng.

Cô nhìn cực kì chuyên chú, chờ tới lúc hồi phục tinh thần lại thì mới phát hiện khoe môi mình đã giương lên một độ cong nhất định.

Cô nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào đôi hoa tai lạnh lẽo, chỉ cảm thấy hai má nóng lên.

Cảnh tượng một tiếng trước lại mạnh mẽ hiện lên ở trong đầu.

.....

Tiểu Nam gửi tin nhắn WeChat cho cô, lúc ấy đã gần 10 giờ, cô vừa tắm, cũng rửa mặt xong xuôi, đang mặc áo ngủ nằm ở trên giường đọc sách.

[Tiểu Nam: Xuống dưới.]

[Trà Trà: Dạ?]

[Tiểu Nam: Tôi ở dưới KTX đợi cô.]

[Trà Trà: Chờ em năm phút.]

Cô nhanh chóng bò xuống giường, duỗi tay cầm lấy quần áo ngày mai chuẩn bị mặc, nhanh chóng vẽ lại lông mày, to son dưỡng môi. Thấy cô hấp tấp như vậy, Cố Điềm nhìn đến sợ ngây người.

"Cậu cậu cậu cậu muốn đi đâu?"

Lê Trà Trà: "Xuống lầu đổ rác."

Cố Điềm nhất thời ngàng ngơ: "Được! Đổ chậm một chút! He he he! Cứ từ từ mà đổ! Nếu đổ lâu quá mà không trở lại, tớ cũng có thể hiểu được mà! Có gì thông báo qua điện thoại cho tớ biết một tiếng là được rồi!"

Lê Trà Trà chạy như bay xuống lầu.

KTX của các cô nằm ngay bên trên sườn núi, lúc này đã gần tới giờ giới nghiêm, từ trên xuống dưới đều là mấy đôi tình nhân đang lưu luyến không muốn rời xa nhau, Lê Trà Trà vừa ra khỏi KTX liền nhìn thấy Tiểu Nam như hạc đứng trong một đám tình nhân.

Anh cũng lập tức nhìn thấy cô, chân dài bước vài bước đi tới, dừng ở trước mặt Lê Trà Trà.

"Đưa tay."

Cô ngoan ngoãn giơ tay ra.

Một cái túi hơi nhẵn đậm chất thiếu nữ to bằng lòng bàn tay đặt ở trong tay cô.

Lê Trà Trà nao nao, hỏi: "Đây là..."

Tiểu Nam: "Hoa tai."

Lê Trà Trà nghĩ tới đây, trong ngực là một trận ngọt ngào, nắm ngón tay nắm thật chặt cái túi, hỏi: "Bánh quy ăn có ngon không?"

Tiểu Nam: "Ngon."

Lê Trà Trà: "Vậy lần sau em lại mua cho anh nhé?"

Tiểu Nam: "Ừm."

.....

Hồi tưởng kết thúc.

Lê Trà Trà lại nhớ lại mấy lần, mỗi một câu, mỗi một ánh mắt, một động tác của Tiểu Nam và bản thân mình thay phiên xuất hiện ở trong đầu, rõ ràng là một chuyện rất bình thường, cũng là ánh mắt rất bình thường, động tác cũng thực bình thường, thế nhưng cô lại cứ cảm thấy ngọt ngào không thôi.

Lê Trà Trà nhẹ nhàng chạm vào hoa tai Pikachu, cuối cùng vẫn là không nhìn được hé môi cười ra tiếng.

Khi mới tới thành phố A, tâm trạng của cô vẫn còn trầm trọng, nặng nề, bất luận làm cách nào cũng không thể vui vẻ, cao hứng cho được, thế nhưng hiện tại, tâm tình của cô giống như ánh mắt trời chiếu xuống hồ nước bên trong trường học, gọn lên từng tầng nhộn nhạo, bất chợt lóe sáng.

.....

Bỗng nhiên điện thoại vang lên.

Lê Trà Trà nhìn chữ hiển thị trên màn hình, vẻ tươi cười nhất thời thu lại, cô mím môi, cầm di động đi ra ban công.

Một lát sau, cô hít sâu một hơi mới ấn nghe.

Đầu bên kia điện thoại vang lên một thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"... Trà Trà, mẹ với ba ba con đã tới thành phố A, lâu rồi không gặp con, ngày mai con ra ngoài ăn một bữa cơm với chúng ta, đợi lát nữa mẹ sẽ gửi địa chỉ cho con, 12h trưa mai, đừng tới trễ."

Lê Trà Trà hơi hơi nhúm mày.

Ngữ khí như vậy của Văn Hương, cô đã sớm quen thuộc.

Lê Trà Trà trực tiếp hỏi: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

Văn Hương cất cao thanh âm: "Chuyện gì là chuyện gì? Cha mẹ nhớ con, muốn tìm con ăn một bữa cơm cũng phải có lý do mới được sao? Đứa nhỏ này, vừa mới lên đại học cái là không hiểu mấy cái lễ phép cơ bản nữa hả? Cha mẹ lâu rồi không gặp con, nhớ con, muốn cùng con ăn một bữa cơm thì có thể có chuyện gì? Nhớ đây, ngày mai đúng giờ phải tới."

Lê Trà Trà đang muốn nói gì đó, Văn Hương bên kia liền chen vào một câu: "Mà đúng rồi, mai con có tiết không?"

Lê Trà Trà hơi kinh ngạc.

... Mẹ cô, thế mà lại có thể hỏi xem mai cô có tiết hay không.

"Buổi chiều có một môn thôi ạ."

Văn Hương lại hỏi: "Mấy giờ học?"

Lê Trà Trà: "Bốn giờ."

Văn Hương nói: "Vậy thì được, sau khi ăn trưa còn dư dả rất nhiều thời gian, ăn xong mẹ còn có việc, ba ba con rảnh, để ông ấy đưa con về trường. Ngày mai ăn mặc đẹp một chút, đừng mặc mấy bộ quần áo mấy trăm tệ kia, mặc..." Bà dừng một lát, mới nói: "Nghỉ hè năm ngoái mẹ có mua cho con cái váy Gucci với đôi giày trắng đây."

Lê Trà Trà vừa nghe tới cái này liền hỏi: "Ăn cơm cùng ai?"

Văn Hương: "Còn ai nữa? Mẹ, ba ba con, và con."

Lê Trà Trà hỏi: "Không có người thứ tư?"

Văn Hương: "Không có, không nói nữa, con nghỉ ngơi cho tốt, trước khi ngủ nhớ đắp mặt nạ, mẹ còn có việc, cúp đây." Rất nhanh lại dặn dò thêm:

"Ngày mai trước khi tới đây nhớ gội đầu đi, ở bên ngoài, con thân là nữ nhi quốc dân thì phải chú ý hình tượng một chút."

Lê Trà Trà bĩu môi: "Vâng."

Văn Hương cúp điện thoại.

.....

Ngày hôm sau, Lê Trà Trà dậy rất sớm.

Cô ngồi trước máy tính, đọc nốt quyển sách hôm qua còn dở dang, qua nửa tiếng, vẫn dừng ở một trang đó.

Lê Trà Trà rũ mắt, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Một lát sau, cô mới nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, nhận mệnh mà đi vào phòng tắm gội đầu, sau khi đi ra thì tìm cái váy mà Văn Hương bảo, mặc vào, rồi đi thêm đôi giày trắng. Lúc sau, cô trang điểm nhẹ một chút rồi mới ra cửa.

Lúc cô chuẩn bị gọi xe đi qua đó, thế nhưng vừa ra khỏi KTX liền nhớ tới gì đó, vội vội vàng vàng chạy về phòng ngủ, đem kính râm cùng khẩu trang và mũ lưỡi trai đều lấy ra.

.....

Địa điểm ăn cơm là một nhà hàng Pháp, cách khá xa đại học A, đi xe qua cũng phải mất 40 phút.

Sau khi Lê Trà Trà tới nhà hàng liền gửi tin nhắn cho Văn Hương ~ [Con tới rồi.]

Văn Hương lập tức trả lời lại ~ [Cha mẹ ở bàn số 23 cạnh cửa sổ.]

Lê Trà Trà có chút giật mình.

Mẹ của cô, Văn Hương nữ sĩ, từ trước tới nay ăn cơm đều muốn ngồi ghế lô, phi thường có cảm giác của thần tượng. Ở trong ấn tượng của Lê Trà Trà, mỗi lần ăn cơm với Văn Hương và Lê Bách thì hiếm có khi nào ăn ở đại sảnh, hoặc là một nhà ăn có tính tư mật cao, hoặc chính là một cái ghế lô kín mít không có kẻ hở. Mà hôm nay, ở nhà hàng Pháp xa hoa này, tuy hợp với thẩm mỹ cùng yêu cầu về cấp bậc của Văn Hương và Lê Bách, nhưng về tính riêng tư thì chưa chắc.

Phục vụ dẫn cô vào cửa.

Rất nhanh, cô liếc mắt một cái liền phát hiện ra Lê Bách và Văn Hương, cha mẹ cô đang ngồi bên cửa sổ, cũng không biết cha nói gì mà mẹ cô lại hơi hơi mỉm cười.

Lê Trà Trà xem đến bất động thanh sắc.

Người phục vụ hỏi: "Tiểu thư, ngài sao vậy?"

Lê Trà Trà tỉ mỉ quan sát bốn phía, thế nhưng cũng không phát hiện có gì đó không ổn, càng không gặp được bàn nào có thể khiến cho cha mẹ cô thấy hứng thú. Lúc này, Văn Hương nhìn thấy cô liền hướng về phía cô ưu nhã vẫy tay, Lê Bách cũng nhìn qua đây, tựa như một người cha nghiêm khắc, khề gật đầu.

Lê Trà Trà ngồi xuống.

Văn Hương cười nói: "Mẹ gọi món rồi, là một phần ăn gia đình." Nói xong, Văn Hương liền nhìn Lê Trà Trà từ trên xuống, nói: "Ăn cơm rồi, đem khẩu trang với kính râm bỏ xuống đi."

Lê Trà Trà đáp một tiếng.

Văn Hương lại nói: "Mẹ mới đi đóng phim từ Pháp về, mua cho con một thỏi son mới, màu sắc đều là loại đứng đầu, con thử xem."

Vừa nói, Văn Hương vừa lấy một thỏi son vẫn chưa bóc vỏ từ trong túi ra, bên dưới lớp vỏ trắng là một màu hồng nhạt.

Lê Trà Trà bôi một tầng.

Văn Hương nói: "Quả nhiên là hợp với con, rất đẹp, bôi thêm chút nữa đi."

Lê Trà Trà làm theo.

Văn Hương lại nói: "Tuổi như con thật tốt, bôi cái gì, bôi như thế nào đều đẹp, nhìn Collagen trên mặt là khiến cho người khác hâm mộ, Trà Trà của chúng ta lớn lên xinh đẹp, lại giống mẹ, cũng giống anh..."

Bà nhìn về phía Lê Bách, cười cười hỏi: "Có đúng không?"

Trong mắt Lê Bách cũng chứa ý cười: "Giống em nhiều hơn."

Không lâu sau, đồ ăn được mang lên.

Lê Trà Trà cầm một cái bánh mì ăn, Lê Bách lại hỏi cô: "Cha nghe nói ở trường con có cuộc bình chọn hoa hậu giảng đường đúng không? Con có tham gia không? Vừa mới vào đại học, chương trình học có nhiều không? Gần đây cha có việc phải làm ở gần thành phố A, con đem thời khóa biểu đưa cho ta, nếu gặp sẽ cùng nhau ăn cơm."

Lê Trà Trà nhìn Văn Hương, lại nhìn Lê Bách, nửa ngày cũng nói không ra lời, lại nhìn nhìn xung quanh nhà hàng, cũng không phát hiện ra cái gì kỳ quái.

Lê Bách lại hỏi: "Được không?"

Lê Trà Trà chậm rãi trả lời vấn đề của Lê Bách, trong lòng cảm thấy quái dị cực kỳ, Lê Bách cùng Văn Hương ở trước mặt cô y như cặp cha mẹ tới từ thế giới song song, một thế giới lý tưởng của cô vậy, hiểu được cô, quan tâm cô, để ý cô.

Cô chờ mong cha mẹ mình sẽ như vậy, nhưng một lần lại một lần mà thất vọng, nhưng lại không nhận được sẽ tiếp tục chờ mong.

Cô không có cách nào không chế nổi chờ mong của mình, cũng không có cách nào không chế nổi thất vọng của mình. Sau đó, cô liên tục như chính mình đừng nên chờ mong nữa. Con người mà, chỉ cần không chờ mong liền sẽ không thất vọng, đem nỗi chờ mong đó đẩy xuống hàng âm liền sẽ cảm thấy nhân sinh này rất vui vẻ.

Hiện tại, giống như là đang có cameras vô hình bày ở xung quanh vậy.

Lê Bách và Văn Hương đều bày ra vẻ mặt đối trá nhất của mình, dốc hết sức lực mà xây dựng nên một nhà ba người hài hòa ấm áp.

Lê Trà Trà nghĩ tới kết quả có khả năng nhất, ép buộc chính mình tiếp thu nó, sau đó liền không hề có bất luận tâm tình mong chờ nào nữa. Hiện tại cô thậm chí còn có thể tiếp nhận chuyện người phục vụ sẽ đột nhiên xuất hiện giữa chừng, không có cameras, nói với bọn họ rằng: Bọn họ đang quay chương trình.

Lại hoặc như kiểu, Lê Bách và Văn Hương không biết đã nhìn trúng đứa con trai nào của hào môn chẳng hạn.

Chẳng qua cô đã nhìn khách khứa ở đây một vòng, nhìn nhìn cũng không phát hiện ra có ai chạc tuổi như cô.

Nghĩ như vậy, nội tâm cô lại càng thêm bình tĩnh, bình tĩnh bởi Văn Hương và Lê Bách nói chuyện phiếm, ăn xong bữa cơm Pháp sang trọng này.

Thời điểm tính tiền, xung quanh cũng không xuất hiện nhân viên công tác không có cameras, chỉ có Lê Bách đang thanh toán, giống hệt như lời tối hôm qua Văn Hương nói, đợi lát nữa sẽ đưa cô trở về trường. Lê Bách tiễn Văn Hương lên xe xong mới đi đến bãi đỗ xe lái xe qua đây, tiếp theo lại một đường đưa Lê Trà Trà về đại học A.

Lê Trà Trà có chút ngạc nhiên.

.... Màn biểu diễn một nhà ba người ấm áp này vẫn còn đang tiếp diễn?

Lúc tới đại học A, bầu trời liền nổi lên đợt mưa nhỏ, đầu mùa thu đã hơi lạnh, Lê Trà Trà liền không nhận được hắt xì một cái.

Lê Bách cởi áo khoác tây trang ra, khoác lên người cô, lại đưa cô cho cô, nói: "Trà Trà, đừng để bị cảm, về phòng đi, cuối tuần rảnh, ba ba sẽ cùng con đi ăn cơm, con muốn ăn cái gì thì nhắn qua WeChat cho ta."

Lê Trà Trà cầm lấy cán dù, thanh âm nhỏ nhỏ "Dạ" một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Editor: Shmily

Chiều nay Lê Trà Trà còn có tiết, sau khi tạm biệt Lê Bách xong, cô liền trực tiếp chạy tới phòng học.

Bên ngoài vẫn còn đang mưa, lúc Lê Trà Trà tan học, mưa vẫn chưa dứt. Cô mở ô mà Lê Bách đưa cho mình ra, đi về phía canteen. Sau khi tới canteen, cô mới thu ô lại, tỉ mỉ rửa sạch nước, sau đó mới treo lên ở cánh tay.

Giờ đã là 5 rưỡi, người ở canteen tương đối nhiều, mỗi một cửa sổ phát đồ ăn đều xếp một hàng người rất dài.

Lê Trà Trà lấy điện thoại từ trong túi ra, muốn hỏi xem Cố Diễm muốn ăn cái gì không để cô tiện đường mang về luôn, thế nhưng lúc lấy điện thoại ra mới phát hiện máy bị sập nguồn. Bất quá thói quen của Cố Diễm cũng rất dễ đoán, chiều nay cô ấy không có tiết, khẳng định là vẫn ở trong phòng trùm chăn ngủ rồi.

Nghĩ như vậy, Lê Trà Trà liền đi lấy bữa tối của mình trước, sau đó lại đi sang một cửa sổ khác để xếp hàng.

Hôm nay cô đeo một cái balo rất to, lại thêm việc trên cánh tay còn khoác thêm một cái ô, tay trái lại cầm bữa tối. Bỗng nhiên, có bạn học bê đồ ăn đi vội qua bên người cô: "Nhờ chút nhờ chút ạ."

Cô định né sang bên cạnh, lại không cẩn thận mà đụng phải người khác.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Ồi" rồi "cạnh" một cái, bát canh đựng đầy nước canh rơi trên mặt đất, bắn tung ra sàn nhà.

Lê Trà Trà vội vàng nói: "Xin lỗi."

May mà bạn học này rất dễ tính, cũng nói: "Không sao không sao, dù sao canh này cũng không mất tiền, tôi đi lấy cái khác là được rồi."

Lê Trà Trà lại nói: "Đề tôi dọn chỗ này, ngại quá."

Bạn học vừa đi, Lê Trà Trà liền nhìn xung quanh một lượt, lúc này nhà ăn rất nhiều người, đã sớm không còn chỗ trống nào nữa rồi. Cô không tìm được vị trí để đồ đạc đem bữa tối tất cả cầm ở bên tay phải, chạy tới một góc canteen cầm chổi lau nhà tới.

Lúc quay lại, liền gặp Tiểu Nam.

Anh hơi nhú mày, hỏi: "Bị làm sao?"

Lê Trà Trà ho nhẹ một tiếng, nói: "Không cẩn thận đụng vào người khác, làm đổ canh."

Anh liếc nhìn cô trên dưới một lần.

Lê Trà Trà vốn lớn lên nhỏ xinh, lúc này trên người còn khoác một kiện áo tây trang, y như trẻ con mặc áo người lớn.

"Không nhờ người khác giúp à?"

Lê Trà Trà nói: "Em tự làm được mà."

Tiểu Nam nói: "Được, cô có thể, làm đi."

Lê Trà Trà cứ cảm thấy lời này của Tiểu Nam có chút tức giận, giương mắt nhìn anh, nói: "Được, em làm cho mà xem." Nói xong liền đặt cây chổi xuống đất bắt đầu lau. Nhưng vừa mới lau qua được một cái, Tiểu Nam liền đoạt lại cây lau nhà trong tay cô, nói: "Được cái rắm, Lê Trà Trà, cô qua bên kia ngồi ăn cơm của cô đi."

Lê Trà Trà: "Hết chỗ rồi."

Tiểu Nam: "Có, tôi giữ."

Anh chỉ chỉ chỗ ngồi.

Lê Trà Trà "A" một tiếng, nhấc chân đi về phía cửa sổ bán cơm canteen, mới đi được vào bước, Tiểu Nam lại nói: "Cô đi đâu đấy?"

Lê Trà Trà: "Lấy cơm, trong tay em là bữa tối của Diễm Diễm."

Tiểu Nam lại nói: "Xách nhiều đồ như vậy thì làm sao lấy được cơm, đi qua bên kia ngồi đi, ăn cái gì?"

"Gà om sáu."

.....

Lê Trà Trà xách đồ đi đến vị trí mà Tiểu Nam chỉ, để balo cùng bữa tối của Diễm Diễm ở một bên, lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiểu Nam đang xếp hàng chờ ở cửa sổ số 6. Có lẽ là nhận ra được cô đang nhìn mình, anh liền nhìn qua, lại lập tức quay đầu lại.

Không lâu sau, Tiểu Nam bê hai phần đồ ăn tới đây, đưa cho Lê Trà Trà một phần, sau đó liền vui vẻ ăn cơm.

Lê Trà Trà gọi anh một tiếng: "Hội trưởng."

Anh giương mắt, dừng động tác.

Lê Trà Trà hỏi: "Có phải em đã chọc cho anh không vui không?"

Tiểu Nam xụ mặt, hỏi: "Tại sao không trả lời tin nhắn của tôi?"

Lê Trà Trà nao nao, cúi đầu lấy điện thoại từ trong balo ra, quơ quơ trước mặt anh, nói: "Sập nguồn rồi, cũng quên mang theo sạc dự phòng." Dừng một lát, lại hỏi: "Anh nhắn cái gì cho em thế?"

Tiểu Nam: "Sinh hoạt hằng ngày."

Lê Trà Trà muốn hỏi Tiểu Nam xem vì sao anh lại gửi cho cô mấy cái sinh hoạt hằng ngày ấy làm gì, nhưng lời nói tới bên miệng, nhìn thấy anh liền không nói được thành lời, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "À."

Tiểu Nam đưa cho cô cái sạc dự phòng: "Sạc vào."

Lê Trà Trà cầm điện, bật nguồn, lúc này mới phát hiện Cố Diễm đã gọi cho cô mấy cuộc liên, còn gửi hơn chục tin nhắn WeChat, tất cả đều là [Trà Trà, sao cậu lại tắt máy?], [Trà Trà, cậu đi đâu vậy?], [Trà Trà, hội trưởng của cậu hỏi tớ cậu đi đâu kìa.], [Trà Trà, cậu đừng làm tớ sợ.],... cùng với mấy tin nhắn linh tinh.

Lê Trà Trà trả lời Cố Diễm xong mới quay sang hỏi Tiểu Nam: "Anh hỏi Diễm Diễm em đang ở đâu sao?"

Tiểu Nam đang ăn đùi gà, nghe thấy vậy, động tác liền dừng lại, sau đó lại làm như không có việc gì gấp tiếp, nuốt xong miếng thịt trong miệng, ra về bâng quơ nói: "Ừ, sợ cô bị lừa bán đi."

Lê Trà Trà "Xi" một tiếng, cười nói: "Ai có thể lừa được em chứ?"

Tiểu Nam: "Lừa cô bắt vào núi làm vợ đấy. Lê Trà Trà, cô nên đọc nhiều báo hơn đi, cái dáng vẻ này của cô thực quá dễ dàng bị mấy mẹ mìn nhìn trúng, chờ tới lúc cô thật sự bị bắt đi rồi thì muốn khóc cũng không kịp nữa đâu, đừng thiếu cảnh giác..."

Vừa nói, Tiểu Nam liền gửi cho Lê Trà Trà năm, sáu bài viết về việc đả bôn người bắt cóc các nữ sinh vào núi.

Lê Trà Trà click mở WeChat, nhìn nhìn, nuốt nước miếng: "Anh còn xem mấy cái tin này nữa cơ à? Thật sự cho rằng em bị lừa bán?"

Tiểu Nam: "Cô không thể không nghĩ tới cái khả năng này chứ."

Lê Trà Trà không có cách nào phản bác.

Tiểu Nam nghiêm túc dặn dò: "Lần sau phải mang sạc dự phòng đi, không liên lạc được với cô, tôi đi học cũng không tập trung được."

Lê Trà Trà không nghĩ tới Tiểu Nam sẽ nói ra mấy lời như vậy, hai tai hơi hơi nóng lên.

"Em... tôi nay về em sẽ mua một cái."

Tiểu Nam: "Cái này cho cô."

Lê Trà Trà sững sốt.

Tiểu Nam lại nói: "Cũ rồi, cũng không cần nữa."

Lê Trà Trà nhìn nhìn, sạc dự phòng trong tay là kiểu sạc dự phòng màu đen phổ biến, 20000 mAh, nhìn kiểu gì cũng không giống như đã cũ. Lê Trà Trà cứ cảm thấy xấu hổ khi cầm đồ của Tiểu Nam, đang muốn từ chối thì không biết Tiểu Nam từ đâu lấy ra mấy cái hình dán, bóc lấy một cái hình Pikachu dán lên trên cái sạc.

"Cô không cần tôi liền đem con Pikachu này vứt đi."

Lê Trà Trà vụn vụn không nghĩ tới Tiểu Nam còn có loại thao tác uy hiếp này, sợ ngay người.

Tiểu Nam: "Cho nên, có cần hay không?"

Lê Trà Trà: "... Cần."

Tiểu Nam: "Ừ."

.....

Sau khi ăn cơm tối xong, bên ngoài vẫn còn lất phất mấy hạt mưa.

Lê Trà Trà cúi đầu nhìn, thấy cái ô dài mà Lê Bách đưa cho có dính chút nước canh ban nãy, liền lấy khăn ướt trong balo ra tỉ mỉ lau một lần. Tiểu Nam nhìn thấy bộ dáng cẩn thận này của cô, không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần cái ô cán dài này.

Anh đối với cái ô cán dài này không có ấn tượng gì.

Tiểu Nam biết Lê Trà Trà có hai cái ô, một cái màu đen nhỏ nhắn nhẹ nhàng, mặt trong của cô có một đóa hoa màu đỏ, lúc trời nắng quá gắt, cô sẽ đem theo cái ô này. Còn một cái ô đen khác thì bên trên có một bông hoa nhỏ, lúc trời mưa cô sẽ dùng cái này. Cả hai cái đều là dạng gấp. Mà cái trong tay cô lúc này lại là cái bật mở cán dài, màu lục đậm.

Anh hỏi: "Mua ô mới?"

Lê Trà Trà nhẹ cười một cái, nói: "Không phải, cái này của ba ba em."

Nghe được hai chữ "ba ba", Tiểu Nam mắt một lúc mới phản ứng được đây là ô của Lê Bách, hỏi: "Cả ngày nay cô đi với ba ba cô?"

Lê Trà Trà nhẹ giọng nói: "Ừ, cha mẹ em mới tới thành phố A, em theo họ ăn một bữa cơm, sau đó ba ba đưa em về trường." Cô nói xong liền nhớ tới cuộc điện thoại ngày đó của Văn Hương, bà luôn miệng nhắc tới quan hệ của mình với Tiểu gia.

Cô giương mắt nhìn Tiểu Nam, thanh âm càng ngày càng nhỏ, một lúc sau, bỗng nhiên chuyển đề tài, nói: "Cảm ơn anh vì cái sạc."

.....

Ngay lúc này, một bóng người yếu ớt xuất hiện trước mắt hai người.

Lê Trà Trà nhìn qua, cảm thấy có chút quen mắt, liền hỏi: "Cô là?"

Cô gái liếc nhìn Lê Trà Trà, lại nhìn sang Tiểu Nam, thần sắc có hơi phức tạp, lại có một chút gì đó không cam lòng, cắn cắn môi, nói: "Vương Ngữ Yên."

Lê Trà Trà vừa nghe thấy cái tên này liền nhớ ra.

..... Khó trách cô cảm thấy quen mắt, Điềm Điềm ngày nào cũng nhắc tới "Vương xinh đẹp" này bên tai cô mà.

Nhìn cô ta có bộ dáng đàng đàng sát khí, Lê Trà Trà vẫn lễ phép hỏi: "Có việc gì sao?"

Hôm nay Vương Ngữ Yên muốn tới đây chất vấn Lê Trà Trà.

Cô ta hoài nghi số phiếu kia của cô, nhưng mà lại không có chứng cứ. Vương Ngữ Yên chú ý tới số phiếu kia cả một ngày, 2h chiều nay đổi mới một cái, số phiếu của Lê Trà Trà đã nhiều thêm 1000, hiện tại đã rất nhanh cán mốc 20000. Trường học mới có 20500* người, cô ta mới có hơn 8000 phiếu, thế mà Lê Trà Trà lại nhiều hơn cô ta gấp đôi?

*Chỗ này hình như chương trước mình dịch là 25000 người. Mà mình lại không nhớ nó là chương nào, bạn nào biết chỉ mình với nhé!! QAQ

Nguyên bản là cô ta muốn tới đây nói cho Lê Trà Trà biết, làm người không cần quá kiêu ngạo.

Thế nhưng bây giờ bên người Lê Trà Trà lại có Tiểu Nam đang dùng ánh mắt lạnh buốt nhìn cô ta, làm cho lời cô ta nói sắp tới bên miệng rồi lại cưỡng ép nuốt trở về.

Vương Ngữ Yên càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, thân là hoa hậu giảng đường một năm qua, vì muốn năm nay tiếp tục được bầu chọn mà cô ta đều phải duy trì hình tượng suốt cả một năm, vốn nghĩ cái danh này sẽ nằm gọn trong lòng bàn tay, thế nhưng không nghĩ tới giữa đường lại xuất hiện một Lê Trà Trà, mà cái khiến người ta không cam lòng chính là vừa tới gần liền nhận ra làn da của cô con mẹ nó đúng là quá trắng, đến cái lỗ chân lông cũng không tìm ra.

Cô ta hít sâu một hơi, lấy hết can đảm, nói: "Trường học chúng ta đều yêu cầu việc tuyển chọn hoa hậu giảng đường này phải công bằng công chính, nếu có bất luận hành vi gian lận phiếu ảo..."

Còn chưa có nói xong, Lê Trà Trà đã đánh gãy lời nói của cô ta: "Học tỷ, em đối với hoa hậu giảng đường không có hứng thú."

Vương Ngữ Yên sững sốt.

Lê Trà Trà lại nói: "Em có thể đăng một bài viết chủ động yêu cầu rời khỏi vị trí ứng cử làm hoa hậu giảng đường, hiện tại cũng có thể." Vừa nói, cô vừa lấy điện thoại mở diễn đàn trường học ra, trước mặt Vương Ngữ Yên soạn một bài viết.

Rất nhanh liền soạn xong một bài, không đến ba phút liền đem nó đăng trên diễn đàn.

Vương Ngữ Yên há mồm, không nghĩ tới Lê Trà Trà lại dứt khoát như vậy, trong thoáng chốc lại có chút không biết phải làm sao. Chờ Vương Ngữ Yên

rời đi, Lê Trà Trà lại click mở khi bình chọn, cô nhìn số phiếu rõ ràng có chút cao của mình, đầu lông mày hơi hơi nhăn lại.

Tiểu Nam hỏi: "Tiếc hả?"

Lê Trà Trà nói: "Không phải." Một lát sau, cô mới chậm rãi nói tiếp: "Em cũng cảm thấy số phiếu này quá kỳ quái, nó rõ ràng là quá cao rồi, em không giống như Vương Ngữ Yên hoạt động sôi nổi như vậy trong trường học, chỉ dựa vào gương mặt này cùng quan hệ với bạn học trong khoa quản lý doanh nghiệp thôi thì cũng không có khả năng kéo được số phiếu cao đến thế..."

Tiểu Nam đột nhiên nói: "Cô so với Vương Ngữ Yên xinh đẹp hơn."

Lê Trà Trà nghiêng đầu, đối diện với tầm mắt của Tiểu Nam, anh nói rất nghiêm túc, nghe thấy thế, trong lòng cô có chút ngứa.

Cô ho nhẹ một tiếng, dời tầm mắt đi.

Lúc này, Tiểu Nam lại nói: "Bất quá nếu như cô phiền lòng thì tôi có thể giúp cô đem số phiếu trở về con số 0."

Cô kinh ngạc hỏi: "Làm được à?"

Tiểu Nam: "Con trai ngành khoa học và công nghệ không ai là không làm được."

"Thật sao?"

Tiểu Nam: "Hội trưởng của cô cũng không hứa những chuyện mình không làm được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Editor: Shmily

Cuối cùng thì dưới sự kiên trì của Lê Trà Trà, Tiểu Nam vẫn không hack số phiếu của cô về 0.

Số phiếu của bản thân cao quá mức, cô lại đã đăng bài viết rút khỏi vị trí ứng cử viên, không lâu sau đó số phiếu toàn bộ đều biến mất, như vậy khó tránh khỏi có hiềm nghi bị nói là có tật giật mình. Lê Trà Trà nói như vậy, cũng không thể thuyết phục được Tiểu Nam, bất quá cô lại nói thêm một câu, tỏ vẻ lo sợ Tiểu Nam sẽ bị diễn đàn trường học bắt vì tội hack số phiếu.

Lúc này, Tiểu Nam mới cảm thấy hòa hoãn, râm rì tỏ vẻ cô là đang lo lắng cho mình, cho nên mới không để mình đi hack phiếu.

Hai người ăn một bữa cơm từ chiều tối tới tận 8h.

Buổi tối Tiểu Nam còn có tiết cho nên anh cũng đi học luôn.

Lê Trà Trà trở về KTX, trên đường về còn mua bánh kem mà ngày thường Cố Diễm thích ăn.

Cuộc bình chọn cho hoa hậu giảng đường này, Diễm Diễm tham dự còn kịch liệt hơn đương sự là cô, cô không một tiếng liền đăng một bài viết nói rút khỏi cuộc bình chọn, cho nên có chút lo lắng Cố Diễm sẽ không vui. Không ngờ vừa trở lại phòng ngủ, Cố Diễm vừa ăn bánh kem cô mua vừa cười ha hả nói: "Quá sung sướng! Cái và mặt chất chất này và đến thật sự sướng mà! Vương xinh đẹp kia có làm hoa hậu giảng đường hay không thì trong lòng cũng đều ghen khắt tới chết, cuộc bình chọn này, ai cũng biết là Trà Trà cậu không cần mới miễn cưỡng rơi xuống đầu cô ta, cho nên có dành được cái vị trí đó thì cô ta cũng không cam lòng. Hoa hậu giảng đường này thật sự là trần trụi bị Lê Trà Trà đánh cho liên tiếp vài phát mà, ha ha ha..."

Cô ấy giơ ngón tay cái lên.

"Trà Trà, chiêu này của cậu thật cao minh!"

Lê Trà Trà thấy cô ấy cao hứng như vậy mới hơi hơi nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Cố Diễm ăn bánh kem xong, lại nói: "Cậu muốn làm gì thì làm cái đó, đừng bận tâm tới tở, làm người, quan trọng nhất là phải vui vẻ, cậu làm gì, tớ đều ủng hộ cậu!"

Lê Trà Trà ngày thường biết Cố Diễm là một người nói chuyện rất tùy tiện, thế nhưng kỳ thật cô ấy lại là một người vô cùng ôn nhu sẵn sàng lắng nghe người khác,

hôm nay nghe cô ấy nói vậy, đáy lòng không khỏi mềm mại đi vài phần, Cố Diễm lại nói: "A, con trai nhà tớ nhắn tin rồi, tớ đi trả lời cậu ta đây."

Cô ấy đặt mông ngồi xuống, lại bắt đầu điên cuồng gõ chữ trên điện thoại.

Lê Trà Trà nhìn nhìn cái ót của Cố Diễm buộc tóc lỏng lẻo, lại nhìn cái ô cán dài ở đầu giường, cuối cùng sờ sờ sạc điện thoại Tiểu Nam đưa cho mình. Bên trên là con Piakchu đang mở to đôi mắt đen lánh nhìn cô, mạnh đến muốn mạng.

Lê Trà Trà cong cong mặt mày, nói: "Thật đáng yêu."

Cố Diễm: "Hử? Cậu nói gì thế?"

Lê Trà Trà nói: "Không, tớ cảm thấy hôm nay thật vui vẻ."

.....

Ngày hôm sau, Lê Trà Trà là bị tiếng kêu sợ hãi của Cố Diễm đánh thức.

"Trời ơi! Trà Trà! Cậu nhanh nhanh tỉnh tỉnh! Đừng ngủ nữa! Cậu lên hot search rồi! Hot search weibo đó! Aaaaaaa, trời đất ơi! Đây là cái nhan sắc thần tiên gì thế này! Cậu quả nhiên là ăn sự đáng yêu mà lớn lên mà! Khi còn nhỏ đã đẹp như vậy rồi! Đáng yêu quá đi! Sao cậu lại có thể đẹp như vậy chứ! Con mẹ nó, Lê Bách và Văn Hương là cha mẹ cậu sao! Tớ từng xem phim họ đóng rồi đó! A a a, khi còn nhỏ cậu nhảy rất đẹp a! Khó trách thân hình cậu lại mềm mại, lại tốt đến như vậy, nguyên lai là ngay từ nhỏ đã học nhảy nha..."

Lê Trà Trà vốn dĩ là ngủ đến mơ mơ màng màng, vừa nghe đến hai cái tên "Lê Bách và Văn Hương" này, trong nhất thời, buồn ngủ đều bay sạch, từ trên giường lập tức bật dậy.

"... Trà Trà, sao bình thường cậu không nói với tớ mấy cái này? Ngao! Cái gameshow này cha mẹ tớ cũng từng xem qua! Lúc ấy mẹ tớ còn nói thích cậu nữa đấy! Tớ nhớ ra rồi! Tớ nói mà, sao ảnh chụp lúc nhỏ của cậu nhìn lại quen mắt đến vậy! Y như loli trên hình nền di động của tớ ấy! Mẹ tớ còn khen cậu quá xinh đẹp rồi! Nói cô bé này sau khi lớn lên nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân, không thua kém bất kỳ ai cả. Lời nói của lão nhân gia quả nhiên là linh nghiệm, Trà Trà, cậu lớn lên thật là quá xinh đẹp mà! Ha ha ha ha ha, tớ thế mà lại trở thành bạn cùng phòng của cậu kìa!"

Lê Trà Trà đột nhiên hoàn hồn, run rẩy lấy điện thoại từ dưới gối đầu ra, mở hot search weibo.

#Nữ nhi quốc dân sau khi lớn#

#Nhan sắc thần tiên của hoa hậu giảng đường đại học A#

#Nữ nhi quốc dân là học bá#

Ba cái hot search này đứng ngay cạnh nhau.

Lê Trà Trà theo thứ tự click mở từng cái một, bên trong tất cả đều là bài viết đem cô khen đến độc nhất vô nhị, còn chụp lại phiếu điểm của cô, trên diễn đàn của đại học A cũng có, thậm chí còn có một tài khoản marketing cũng đăng một bài weibo.

Tổng cục bát quái: Tối hôm qua bắt gặp Lê Bách cùng Văn Hương ăn com ở nhà hàng J, bên cạnh còn có một cô gái văn văn tĩnh tĩnh, thì ra người đó chính là Lê Trà Trà. Một nhà ba người này, tình cảm thật sự quá tốt rồi, lúc ăn com vừa cười vừa nói như vậy, hai người họ có cô con gái xinh đẹp thật, vừa nhìn liền nhận ra Lê Trà Trà rất có giáo dưỡng. Không nghĩ tới cô lại là siêu cấp học bá, nhảy qua hai lớp thi đậu vào khoa quản lý doanh nghiệp của đại học A, nhan sắc 360 độ không góc chết! Tối, thưởng thức giá trị nhan sắc của hoa hậu giảng đường đại học A đi nào!

Bên dưới đó, trừ mấy tấm ảnh Lê Trà Trà ăn com với cha mẹ ra thì còn có tấm hình chụp Lê Bách xuống xe đưa ô cho cô ở trước cổng đại học A.

.....

Bình luận trên weibo ~

[Tiểu cô nương này thật sự quá có linh khí, lớn lên lại có thể xinh đẹp như vậy! Lại còn là học bá nữa chứ! Học bá của đại học A nha! Khoa quản lý doanh nghiệp cũng rất khó để thi được vào! Lại còn nhảy qua tận hai lớp liền! Thật thật!]

[Lúc cô bé này còn nhỏ, tôi liền cảm thấy cô bé rất xinh đẹp, cái đôi mắt ngập nước kia, còn có đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng đó, ai mà chịu cho nổi! Sau khi lớn lên, nhan sắc không những không giảm đi mà còn đẹp hơn gấp mấy lần! Tôi tuyên bố, từ hôm nay tôi sẽ là fan của Lê Trà Trà!]

[Hâm mộ đến điên rồi, một nhà ba người này là cái giá trị nhan sắc thần tiên gì chứ! Lê Bách với Văn Hương đời trước tu luyện thể nào mới có thể sinh ra được một đứa con gái như vậy!]

[Đây là tố nhan sao? Tràn đầy collagen! Mấy chị nữ chính trong phim thanh xuân vườn trường sắp thất nghiệp hết rồi! Toàn là mấy chị gái sắp 30 tuổi diễn vai một tiểu cô nương 18 tuổi, nhường đường một chút nào, đến, để cô bé này diễn mới hợp!]

[Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc này mà kiếm som, thế nhưng vẫn lựa chọn dựa vào tài hoa!]

[Có mỗi mình tôi cảm thấy đây là đang lãng xê sao? Lâu lâu liền có một bài viết nổi lên đề lãng xê hoa hậu giăng đường. Tinh tinh tinh đi, hoa hậu giăng đường chẳng khác gì Ưu Nhạc Mỹ* cả, vòng quanh địa cầu có thể chuyển đến ba vòng.]

*Ưu Nhạc Mỹ: Là một loại trà sữa. Mình cũng chẳng hiểu lắm.

[Phi! Lê Trà Trà còn cần phải lãng xê sao? Cô ấy từ nhỏ đã là nữ nhi quốc dân rồi, không biết thì trở về hỏi cha mẹ mình đi, ngôi sao nhí nổi danh như vậy, lúc trước có bao nhiêu quảng cáo tới mời cô ấy hả? Lúc anh còn đang uống sữa bột, còn đang học bảng chữ cái, còn dùng đồng hồ trẻ con thì Lê Trà Trà đã là người đại diện cho mấy nhãn hàng rồi đó!]

[Phi! Cái gì mà sữa bột với trà đồng hồ trẻ con, tôi còn chưa dùng qua.]

.....

"... Thật quá đáng! Thế mà lại mất gương mặt của Trà Trà là đi chinh sửa! Mất của đám này mù hết rồi! Trà Trà..." Cố Diễm nhìn Lê Trà Trà ngồi trên giường, giọng nói đột nhiên im bặt.

Cô chưa bao giờ gặp qua một Trà Trà như vậy, môi mím thành một đường thẳng, khuôn mặt ừ rừ đến không có cách nào hình dung, mang theo sự tuyệt vọng, cô độc, còn có bất lực, tựa như đang đứng ở trên vách đá, chỉ cần một trận gió nhẹ thổi qua liền có thể đẩy cô xuống vực.

Cố Diễm có chút không biết làm sao.

"Trà... Trà Trà, cậu đừng... đám người trên mạng đó, đều nói vậy..." Cố Diễm tay chân luống cuống muốn tìm một bình luận tốt để đọc cho Lê Trà Trà nghe.

Lê Trà Trà giật giật môi, nói: "Tớ không sao, tớ vẫn hơi buồn ngủ, ngủ tiếp đây."

Nói xong, Cố Diễm liền nhìn thấy Lê Trà Trà lại nằm xuống một lần nữa, nghiêng người đưa lưng về phía cô ấy, chần chập kín đinh đầu.

Trong một chốc, Cố Diễm không dám chạm vào bàn phím.

Nhất thời, phòng ngủ an tĩnh đến mức châm roi cũng có thể nghe thấy.

Một lát sau, Lê Trà Trà lại ngồi dậy một lần nữa, cô rừ đầu, Cố Diễm cũng không thấy rõ biểu tình của cô, đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy cô nói: "Tớ ra ban công gọi điện thoại." Thanh âm rất nhẹ.

Cô bò xuống giường, đi ra ban công, lại đem cửa đóng lại.

.....

Đầu kia điện thoại thật lâu mới bắt máy.

Văn Hương hiền nhiên đang rất vui vẻ, nói: "Nhìn thấy hot search chưa? Mẹ nói mà, nhà chúng ta chưa từng bị ghét, năm phút trước mẹ còn nhận được lời mời cho gameshow đây này, họ chỉ tên muốn một nhà ba người chúng ta cùng nhau tham gia, mẹ thấy khách mời của bọn họ đều là người bình thường, mấy cô gái đều không xinh đẹp bằng con, con thừa kế gen ưu tú của cha mẹ, luận về tướng mạo, con tuyệt đối không thua bất cứ ai."

"Nhà chúng ta thật nhiên gen ưu tú nha..."

"Người chế tác còn nói riêng với mẹ, xét đến việc con còn đang đi học liền chọn thứ bảy này mới quay, quay tám tập, một tập hai ngày, nhiều lắm thì cũng chỉ mới còn quay một ngày mà thôi."

"Cái hot search này tuy rằng có một nửa là mua, thế nhưng là nếu bản chất nó không được như thế thì cũng không thể nổi nhanh đến vậy. Con nhìn xem, con lại một lần nữa lọt vào mắt của mọi người, mọi người lại càng thích con hơn."

.....

Lê Trà Trà an an tĩnh tĩnh nghe.

Cô rừ mắt.

Văn Hương nói rất hăng say, ước chừng là nói đến gameshow hết 15p, nói xong mới hỏi sang chuyện khác: "Gần đây con cùng Tiểu thiếu gia thế nào rồi?"

Lê Trà Trà bỗng nhiên nói: "Mẹ, mẹ biết Tiểu thiếu tên là gì không?"

Văn Hương: "Tiểu Bắc?"

Lê Trà Trà nhấp cánh môi, lại hỏi: "Ảnh chụp hôm qua là sao?"

Văn Hương nói: "Con không quá biết diễn, sợ con cảm thấy có camera liền mất tự nhiên nên mới không nói với con, làn sóng marketing này thật sự không tồi, Linda, nhớ cho em một bút công lao..."

Lê Trà Trà nghe được đầu kia điện thoại có một giọng nữ quen thuộc vang lên.

Là Linda, trợ lý của mẹ cô.

Văn Hương lại nói: "Trà Trà, mẹ con còn phải chạy show, tối nay sẽ cùng con nói tiếp. Giữa tháng 11 là vào thu rồi, trước khi vào thu con nhất định phải quản lý thân hình dáng người cho thật tốt, ngày mai mẹ bảo Linda gửi cho con chế độ ăn, làm việc và nghỉ ngơi, con dựa theo cái đó mà làm cho mẹ. Hiện tại con có hơi béo, gầy đi 10 cân nữa mới tốt, bằng không lên tivi sẽ rất béo cho coi. Hiện tại trong vòng này yêu cầu rất nghiêm khắc, không thể để xảy ra chút tí vết nào cả, con là nữ nhi quốc dân, một chút sai lầm cũng không được để lộ ra, biết chưa?"

Lê Trà Trà rũ mắt, không trả lời.

Văn Hương hỏi lại: "Con có đang nghe mẹ nói không đấy? Trà Trà?"

Năm ngón tay nắm điện thoại của cô trở nên trắng bệch.

Lê Trà Trà nói: "Gameshow, con sẽ không tham gia."

Sau đó, cô liền cúp điện thoại.

Cơ hồ là đồng thời, Văn Hương lại gọi thêm một lần nữa, Lê Trà Trà lại cúp máy lần thứ hai, tắt máy. Cô cầm điện thoại, thật lâu không nói nên lời. Một con gió mùa thu thổi tới, mang theo chút lá rụng bay bay trên mặt đất.

Lê Trà Trà cảm thấy lá rụng thật đáng thương, giống như đứa trẻ không có nhà vậy.

.....

Cố Diễm nhờ nhẹ, thời thời khắc khắc chú ý tới động tĩnh của Lê Trà Trà.

Ban công cũng không có cách âm, thế nhưng thanh âm Lê Trà Trà nói chuyện quá nhỏ, đến nửa chữ cô cũng không nghe thấy, chỉ có thể từ bên trong nhìn thấy bóng dáng của Lê Trà Trà, thân ảnh gầy yếu nhỏ xinh tùy thời cũng có thể bị gió thổi đi.

Cô cúi đầu gửi tin nhắn cho Diệt bá ba ba ~

[Aizz, bạn cũng phòng của em không biết làm sao nữa? Em cảm thấy cô ấy hình như đang rất khổ sở, nhưng lại không dám hỏi, sợ lại hỏi phải thứ không nên hỏi mất.]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: Shmily

- - - - -

"Nam ca, hình như Trà Trà sư muội đang rất buồn."

Tiểu Nam với Đàm Minh sáng sớm nay có tiết, 8h bắt đầu, hai người đều đang có mặt ở phòng học. Nghe được lời này, Tiểu Nam liếc qua Đàm Minh một cái, Đàm Minh lại nói: "Thật mà, không lừa anh, không phải em đã từng nói em quen biết bạn cùng phòng của Trà Trà sư muội sao? Cô ấy nói với em là sáng nay Trà Trà sư muội đã lên hot search weibo, thì ra cô ấy từ nhỏ đã là ngôi sao nhí nha, khó trách lớn lên lại xinh đẹp như vậy..."

Lời còn chưa dứt, Đàm Minh liền nhìn thấy thần sắc Tiểu Nam ngưng trọng.

Anh hỏi: "Cố Diễm còn nói gì với mày nữa?"

Đàm Minh đem cuộc nói chuyện của mình với Cố Diễm dăm ba câu khái quát hết, cuối cùng liền tổng kết lại: "Có thể là bởi vì bị đám cư dân mạng bôi đen, mắng đến quá hung cho nên mới thành ra như vậy đi. Em nhìn co vài lần đã không nhìn nổi nữa rồi, thật khó coi, Trà Trà sư muội còn chưa có trưởng thành, làm sao có thể chịu được việc bị bạo lực internet này chứ..."

"Không phải." Bất chợt, Tiểu Nam nhìn mày nói một câu.

Đàm Minh hơi giật mình: "Cái gì không phải cơ?"

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Thứ cô ấy có thể chịu đựng còn nhiều hơn mây tưởng tượng." Anh khép sách giáo khoa lại, nói: "Hôm nay tao không lên lớp, Đàm Minh, mày nghe một mình đi."

"A?"

Đàm Minh còn chưa phản ứng lại, Tiểu Nam đã đứng lên. Thật không khéo chính là giáo sư đang viết chữ trên bảng bỗng nhiên xoay người, gọi anh một tiếng: "Tiểu Nam, có gì muốn hỏi sao?"

"Trong nhà em có việc gấp, em xin nghỉ."

.....

Lê Trà Trà ngồi ở trên xe taxi.

Cô nghiêng mặt, không tiếng động nhìn từng tòa nhà cao tầng lùi lại phía sau cửa xe ô tô.

Tài xế taxi là một chàng trai trẻ tuổi, lúc này liếc trộm nhìn Lê Trà Trà qua kính chiếu hậu. Mười lăm phút trước, hắn ở quán bar Tinh Trì nhận được vị khách này, nhìn qua thì giống như học sinh, bất quá hiện tại cô gái này lại trang điểm đến xuất thần nhập hóa, nhìn không ra tuổi thật.

Cô gái này vừa lên xe liền nói: "Tùy tiện chọn một chỗ."

Sau đó, không hề lên tiếng nữa, từ khi lên xe vẫn luôn duy trì tư thế đó, nhìn qua khiến cho người khác cảm thấy đau lòng, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì nữa. Anh trai lái xe nhin không được mở miệng: "Tôi không biết nhiều về quán bar, thế nhưng ban ngày chắc nó không mở cửa đâu."

Lê Trà Trà nói: "Ừ."

Anh trai lái xe: "Ách... nhân sinh nhạ, chính là lên lên xuống xuống vui buồn lẫn lộn như vậy, chỉ cần có một thân thể khỏe mạnh, thì chắc chắn không gì không thể vượt qua!"

Lê Trà Trà: "Ừ, cảm ơn anh."

Anh trai lái xe: "Ách..."

Lê Trà Trà: "Cảm ơn anh đã an ủi, tôi muốn yên tĩnh một chút."

Trong xe vẫn luôn mở radio, vừa lúc lại đang nói đến chuyện gia đình.

Lê Trà Trà dùng sức hít hít mũi.

Anh trai lái xe nhanh chóng tắt radio đi, trong xe taxi, nhất thời chỉ có tiếng gió phật phật truyền từ ngoài cửa vào. Thời điểm chạng vạng bỗng nhiên đổ một trận mưa to. Sau khi thành phố A vào thu, sau trận mưa này, nhiệt độ liền giảm xuống ba, bốn độ. Hiện tại đã là cuối tháng 10, kết hợp với mưa thu khiến trong không khí tràn ngập một cổ hương vị lạnh lẽo.

Quán bar Tinh Trì 8h tối mới bắt đầu hoạt động, có lẽ là do mưa nên lúc này có vài phần quanh quẽ.

Lê Trà Trà xuống xe.

Cô dẫm lên giày cao gót 10 cm đi về phía quán bar, vừa đến cửa liền có một thân ảnh cao lớn bất chợt xuất hiện, không nói hai lời liền nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô đi về hướng mái hiên.

Lực đạo rất lớn, nắm đến mức cô có chút đau.

"Anh..."

Lê Trà Trà vừa mới nói một câu liền đối diện với tầm mắt quen thuộc.

Giọng nói đột nhiên im bặt.

Là Tiểu Nam.

.....

Tiểu Nam tìm Lê Trà Trà cả ngày.

Sau khi anh rời phòng học liền gửi tin nhắn cho Lê Trà Trà, lại gọi điện thoại, kết quả phát hiện cô đã tắt máy. Lại bảo Đàm Minh cho mình phương thức

liên lạc của Cố Điềm, sau khi liên hệ cho cô ấy mới biết được hôm nay Lê Trà Trà xin nghỉ, không lên lớp, anh hỏi cô đi đâu, Cố Điềm cũng không biết, chỉ nói nhìn thấy cô mang theo một cái túi đồ trang điểm lớn đi ra ngoài.

Nói tới đây, Tiểu Nam liền biết Lê Trà Trà khẳng định là muốn tới quán bar.

Phần lớn các quán bar đều không mở cửa vào ban ngày, nhưng cũng chưa chắc tất cả đều như vậy. Là khu đô thị bậc nhất, quán bar mở cửa ban ngày của thành phố A có ít nhất 10 cái, trải rộng ở khắp các nơi. Anh chạy đi hết cả 10 chỗ cũng không tìm thấy Lê Trà Trà, tâm tình bực bội tới cực hạn.

Thậm chí anh còn có suy nghĩ, chờ tới khi gặp được cô, anh nhất định phải hung hăng mắng cô một trận, người bao lớn rồi chứ, điện thoại không những không mở mà còn chạy loạn, lại còn chuyên môn chạy đi quán bar, còn muốn mạng nữa hay không?

Nhưng những lời này, ở một khắc nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ kia của cô liền toàn bộ hóa hư vô.

.....

Tiểu Nam buông lỏng cổ tay cô ra.

Lê Trà Trà lui lại một bước, không ngờ lại vấp phải viên gạch bị nhô lên, nghiêng người suýt chút nữa không đứng vững, theo bản năng liền duỗi tay ra muốn nắm lấy thứ gì đó làm điểm trụ, lúc này Tiểu Nam lại giơ tay ra lần nữa để cô nắm lấy.

Lê Trà Trà đứng vững thân thể, vừa cúi đầu nhìn mới phát hiện trên mặt đất có rất nhiều tàn thuốc.

Cô lại ngẩng đầu lên lần nữa.

Ngồi điệu Tiểu Nam bình tĩnh, hỏi: "Có vào không?"

.....

8h tối, quán bar cơ hồ không có ai, quanh quẽ.

Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà đi đến một cái ghế dài ngồi.

Anh trai pha rượu ở quầy nhìn thấy Lê Trà Trà, vừa đúng lúc này lại không có ai, cầm rượu đi tới, nói: "Lâu rồi không thấy cô tới, vẫn như cũ sao?"

Đây là lần đầu tiên Lê Trà Trà cùng người khác tới quán bar, nhìn qua Tiểu Nam, có chút co quắp, nhanh chóng gật đầu.

Anh trai pha rượu cũng biết Tiểu Nam

Ông chủ cho Tiểu gia mặt mũi, đương nhiên cũng sẽ cho Tiểu Nam mặt mũi.

Hắn hỏi: "Còn ngài?"

Tiểu Nam nói: "Gọi ông chủ của anh ra đây."

Anh trai pha rượu hơi giật mình.

Quán bar bắt đầu buôn bán lúc 8h, Tiểu Nam 6 rưỡi đã ngồi trước cửa, sớm đã có người thông báo cho ông chủ. Ông chủ hôm nay vốn dĩ không tính tới xem quán bar, nhưng bởi vì có Tiểu Nam ở đây cho nên mới mở một đường máu ngay giờ cao điểm chạy thẳng tới, lúc chạy tới quán bar vừa vặn liền nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, tươi cười thân thiết đi tới, nói: "Lần trước Nam ca qua đây tôi không có mặt, tôi đã giáo huấn bọn chúng, nói bọn chúng không hiểu chuyện, ngài đến cũng không nói cho tôi biết một tiếng. Nam ca khó có được khi đại giá quang lâm, tôi thân là ông chủ đương nhiên phải tới tiếp đãi rồi, thật trùng hợp, có chuyện muốn bàn bạc với Nam ca."

Tiểu Nam lấy ra một tấm thẻ đen.

"Tôi bao cả tối hôm nay."

.....

Ông chủ tặng Tiểu Nam một bàn rượu, còn để anh trai pha chế đi điều chế mấy cốc Cocktail mà Lê Trà Trà thích. Tiểu Nam ra tay rộng rãi, anh trai pha chế cũng được cấp mặt mũi, pha ra mười ly rượu Cocktail mộng ảo, đưa ra theo thứ tự, chỉnh chỉnh tề tề đặt bên trên bàn tiệc.

DJ ở bên trên sân nhảy đã bắt đầu mở nhạc, trên sân nhảy lấp lóe ánh đèn, một người cũng không có.

Tiểu Nam hơi hơi ngẩng đầu, trầm giọng nói: "Muốn uống, muốn nhảy, muốn điên cuồng, tùy ý."

Lê Trà Trà không động.

Tiểu Nam giảm nhẹ thanh âm: "Muốn làm gì thì làm, coi như tôi không ở đây."

Trong nháy mắt kia, Lê Trà Trà có chút muốn khóc.

Từ sáng tới giờ, tâm tình cô liền cực kì không tốt, cảm xúc cũng không quá ổn định, cả người tối tăm cực kỳ, trong ngực như thể có gì đó đang lôi kéo, phảng phất như không cẩn thận sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng. Trước đây đều là tối sân nhảy phát tiết, bình ổn cảm xúc, thế nhưng hôm nay vừa nghe Tiểu Nam nói như vậy, một chút cảm xúc phập phồng ở ngực liền biến mất.

Cô cầm lấy một ly Cocktail, ngửa cổ uống sạch, chờ tới khi thấy đáy cốc, cô mới yên lặng nhìn Tiểu Nam, hỏi: "Tại sao anh lại tốt với em như vậy?"

Lời còn chưa dứt, cô lại đột nhiên lắc đầu.

"Không, anh đừng nói cho em, em không muốn biết."

"Là bởi vì đi sao?"

"Không, em không muốn biết."

"Anh đừng nói với em."

.....

Tiểu Nam hé miệng.

Lê Trà Trà nhét vào tay anh một chai bia: "Anh không cần phải nói chuyện."

Tiểu Nam không uống, anh đem chai bia để lại trên bàn, kêu phục vụ đưa lên một mâm đựng trái cây lớn, đẩy đến trước mặt Lê Trà Trà, hỏi: "Hôm nay đã ăn cơm chưa?"

Lê Trà Trà: "Chưa."

Tiểu Nam: "Cơm trưa cũng không ăn?"

Lê Trà Trà: "Cả bữa sáng nữa."

Sắc mặt Tiểu Nam đột nhiên biến đổi, rốt cuộc vẫn là không nhịn được, ngữ khí có chút hung: "Cô bao lớn rồi hả? Đến cơm cũng không ăn? Cơm không ăn còn ở đây uống rượu? Lê Trà Trà, cô còn biết trời cao không hả? Mang đôi giày cao gót cao như vậy? Hôm nay trời mấy độ có biết không? Cô không biết? Sao lại mặc ít như vậy? Cô muốn ngày mai vào bệnh viện hay là trực tiếp mang đi hỏa táng hả?"

Hốc mắt Lê Trà Trà lập tức phồng to.

Cô cầm ly Cocktail thứ hai lên, ngửa cổ uống, uống tới một nửa liền bị Tiểu Nam đoạt lấy.

Lê Trà Trà: "Anh nói để cho em tùy tiện uống!"

Tiểu Nam: "Uống cái rắm, ăn cơm trước!" Nói xong liền gọi phục vụ mang một phần cơm lên đây.

Lê Trà Trà: "Em không ăn, em muốn uống rượu."

Tiểu Nam: "Tôi nói không được."

Lê Trà Trà nghe xong cũng học theo Tiểu Nam: "Anh nói không được liền không được, Tiểu Nam, sao anh không lên trời luôn đi?"

Tiểu Nam tức đến bật cười, nói: "Trước kia cô gọi tôi là ba ba sao không nói mấy câu như vậy."

Lê Trà Trà cất cao thanh âm: "Em lại không thật sự coi anh là cha em!"

Tiểu Nam trừng cô, hung hăng nói: "Ăn hay không?"

"Ăn!"

Lê Trà Trà không đi theo kịch bản thông thường, cầm cái muỗng xúc cơm, một miếng lại một miếng cho vào miệng. Tiểu Nam cầm đũa ngồi bên cạnh đem mấy món mặn gắp vào đĩa của cô, nói: "Ăn thịt đi, đừng chỉ ăn cơm không thể."

Không ngờ lời nói vừa dứt, Lê Trà Trà liền dừng động tác trong tay lại.

Vừa rồi đôi mắt chỉ là hơi nhắm hờ, bây giờ nước mắt lại từng chút một rơi xuống.

Tiểu Nam nhìn thấy cô khóc, liền có chút không biết phải làm sao, nói: "Không ăn thịt thì không ăn nữa, khóc cái gì! Có cái gì mà phải khóc? Cô thích ăn

com thì ăn com, phục vụ, mang một thùng com lại đây!"

Đây là yêu cầu kì cục nhất từ trước tới giờ ở cái quán bar này.

Người phục vụ lập tức đi ra sau bếp bê một thùng com lại đây, đặt ở trên bàn tiệc, nhìn có chút giống quái vật khổng lồ.

Tiểu Nam đưa cho cô một cái muống bằng gỗ to.

"Nào, đừng khóc nữa, com tới rồi, ăn đi, muốn ăn nhiều hay ít tùy cô!"

Lê Trà Trà nắm cây muống to, nhìn ánh mắt quan tâm săn sóc của Tiểu Nam, "Oa" một tiếng, lại khóc to đến mức không nhận được. Tiểu Nam không biết phải làm sao, nhìn người phục vụ, lại nhìn anh trai pha rượu cách đó không xa, có chút mông lung.

Một lát sau, Lê Trà Trà dường như đã khóc đủ rồi mới hít hít cái mũi, dùng toàn bộ đôi mắt hồng hồng nhìn anh, thanh âm còn vô cùng khàn khàn, nói: "Anh đối với em còn tốt hơn cha em nữa."

Cô dùng một chút, liền đổi một cái thành ngữ.

"Cảm nhận được tình cha như núi."

Ánh mắt mông lung của Tiểu Nam trong nháy mắt thay đổi, thanh âm anh nặng nề nói: "Tình cha như núi cái rắm, em con mẹ nó không nhìn ra là lão tử thích em hả?"

- - - - -

Shmily: Thề là không nhận được cười sau khi edit xong chương này!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Shmily

- - - - -

Nếu có người hỏi Tiểu Nam rằng, tỏ tình với con gái là trải nghiệm như thế nào, Tiểu Nam khẳng định sẽ đáp lại một câu ~

"Đệt, con mẹ nó quá khản trương."

Tiểu Nam không nghĩ tới việc hôm nay sẽ thô lộ với cô.

Hôm nay cũng chẳng phải ngày thích hợp gì, cảm xúc của Lê Trà Trà không tốt, anh vốn là muốn tới an ủi cô chứ không phải là bùng nổ nói ra mấy lời đó. Nhưng vừa nghe thấy cô nói câu kia, huyết thái dương của anh liền có chút đau, lời nói trực tiếp từ đáy lòng cứ thế nhảy ra hết.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, ngay cả bản thân Tiểu Nam cũng đều ngây ngẩn cả người.

Nhưng mà, lời đã nói ra, cũng không thể thu hồi lại, anh làm ra một bộ dáng trấn định, thẳng tắp nhìn Lê Trà Trà.

.....

Anh nhìn không rõ biểu tình của cô.

Sau khi anh thô lộ, Lê Trà Trà vẫn luôn rũ đầu xuống, cúi đầu ăn com, một muống lại tiếp một muống mà ăn.

Chậm rãi, lỗ tai cô dần dần đỏ lên.

Ánh sáng của quán bar quá tối, Tiểu Nam nhìn không rõ, chỉ có một mình Lê Trà Trà mới biết lỗ tai của mình đã nóng đến lợi hại rồi.

.....

Lê Trà Trà không nói lời nào, cả người Tiểu Nam liền thực sự cứng đờ lại, khản trương đến không chịu nổi, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được hoàn cảnh mà mình không biết nên nói cái gì.

Anh hơi hé miệng, muốn nói một chút chuyện để giảm bớt bầu không khí trầm mặc này, thế nhưng thật đáng tiếc, lại thất bại.

Sau hai lần thử cố gắng, Tiểu Nam liền cầm lấy điện thoại, bạn bè WeChat cũng không ít, thế nhưng tất cả đều là câu độc thân, tìm không ra một người có thể cầu cứu. Cuối cùng Tiểu Nam liền nhận mệnh mở Baidu ra tra, hỏi ~ [Sau khi thổ lộ, con gái không nói lời nào là có ý gì?]

.....

[Người anh em, nhận rõ hiện thực đi, không nói lời nào chính là không thích cậu rồi, không cần tự mình đã tình mà thẹn thùng làm gì, kinh nghiệm xương máu của tôi nói cho cậu biết, chỉ một câu thôi, đó chính là không thích cậu, không nói lời nào là để cậu tự mình hiểu lấy, biết khó mà lui.]

[Nếu cô ấy thật sự thích cậu thì ngay khi cậu thổ lộ, cô ấy khẳng định sẽ vui vẻ đáp ứng rồi.]

[Hết hy vọng đi em trai, để anh trai nói cho cậu biết, nữ nhân không có ai là tốt hết, tôi chơi gay đi.]

[E hèm, là một cô gái, tôi có thể phân tích cho cậu biết hai loại trạng thái tâm lý dưới đây: Một, cô gái đó không thích cậu, không biết nên từ chối như thế nào, không nói lời nào là đang tự hỏi xem nên từ chối thế nào mới không để cả hai bên đều xấu hổ. Thứ hai là không thích cậu đến vậy, khả năng cậu chính là cái lớp xe dự phòng, không nói lời nào chính là đang tự hỏi xem có nên ở bên cậu hay không? Ở bên cậu có đáng giá hay không?]

.....

Tiểu Nam mặt vô biểu tình xem xong từ ấy câu trả lời, lại vô biểu tình tắt máy đi, ngẩng đầu nhìn Lê Trà Trà.

Cô hiển nhiên cũng bị com làm cho ăn không nổi, đã đổi sang một cái muỗng ăn com bình thường, chậm rãi một miếng lại một miếng cho vào miệng, chính là sống chết cũng không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hôm nay Tiểu Nam đi tìm Lê Trà Trà cả buổi, chưa ăn một cái gì, lúc này cũng có chút đói bụng, liền hỏi cô: "Ăn no chưa?"

Lê Trà Trà y như gà con mổ thóc, vô thức gật đầu.

Tiểu Nam nói: "Ăn no rồi thì buông cái muỗng ra, tôi đói." Ngữ khí thập phần cứng rắn. Anh cũng không bảo phục vụ lấy cái muỗng mới, trực tiếp cầm cái muỗng Lê Trà Trà đã dùng qua, đem phần com còn dư lại ăn hết.

Lúc Tiểu Nam ăn com, Lê Trà Trà cũng không nói chuyện.

Vì thế cho nên, trong mắt anh trai pha rượu ở cách đó không xa, chính là một bức ảnh hai người đang trầm mặc ăn com, trông khá xấu hổ, cho nên cũng không có phục vụ nào dám tiến lên thêm nước.

Tốc độ ăn com của Tiểu Nam từ trước đến giờ vẫn rất nhanh, sau mười phút liền dừng động tác.

Anh dựa người ra phía sau, liếc Lê Trà Trà, cô vẫn có bộ dáng như cũ, hoàn toàn không dám đối diện với anh. Nắm tay nhỏ xinh đặt ở trên đầu gối tình tứ. Tâm tình của anh có chút phức tạp, cuối cùng vẫn là quyết định chấp hành theo phương thức "Tình cha như núi", bao dung cùng thoái nhượng, anh nhàn nhạt mở miệng: "Lê Trà Trà, những lời ban nãy, cứ coi như chưa từng nghe thấy đi."

Lê Trà Trà đột nhiên ngẩng đầu.

Tầm mắt của hai người đối diện nhau.

Tiểu Nam không khỏi sững sờ, trên mặt cô không có cách nào che lấp cảm xúc khổ sở, hai mắt sưng đỏ ánh nước chuyển một cái.

"Em..."

Lời còn chưa dứt, Lê Trà Trà lại tránh đi tầm mắt của anh, một lần nữa rũ đầu xuống.

Lúc này, di động của Tiểu Nam bỗng nhiên vang lên.

Màn hình hiển thị chữ "Mẹ".

Anh đành phải nói: "Mẹ tôi gọi, tôi đi nghe đã."

Anh trai DJ rất có mắt nhìn, mắt thấy kim chủ nhận điện thoại liền giờ tay tắt nhạc. Nhất thời, quán bar an tĩnh hẳn đi, Lê Trà Trà có thể nghe rõ thanh âm của Chân Bảo nữ sĩ truyền qua microphone điện thoại.

"... Con có thấy Trà Trà không?"

"Đang ở cạnh con."

"Vậy là tốt rồi, cha mẹ con bé không tìm thấy con bé, điện thoại lại tắt máy cho nên họ mới lo lắng có thể Trà Trà sẽ xảy ra chuyện nên mới gọi điện thoại

cho mẹ. Cũng may là đang ở cạnh con, nếu xảy ra chuyện gì thì không hay. A Nam, chiều cố tiểu cô nương thật tốt..." Chân Bảo nữ sĩ than nhẹ một tiếng, lại nói: "Aizz, đáng thương quá, mẹ con bé thật là..."

Tiểu Nam đứng lên, đi ra bên ngoài.

Chờ tới lúc anh trở về, quán bar lại nổi nhạc lên âm ỉ, Lê Trà Trà đang nhảy một mình trên sàn nhảy.

Cô nhảy rất tập trung, trán đã bắt đầu đổ một tầng mồ hôi.

Lê Trà Trà cảm nhận tiết tấu rất tốt, mỗi một động tác đều rất có nhịp, vòng eo thon nhỏ có thể dùng một tay ôm trọn kia theo động tác mà như ẩn như hiện, trắng đến mức như sắp tỏa sáng. Tiểu Nam nhìn không chớp mắt. Lúc này, Lê Trà Trà cũng chú ý tới Tiểu Nam ở bên ngoài sàn nhảy, mày khẽ nhếch lên, cô xoay người trong nháy mắt đi tới bên cạnh anh, vươn tay kéo anh vào trong.

"Chúng ta cùng nhảy đi."

Tiểu Nam ngửi thấy một cổ vị bạc hà nhàn nhạt.

Cô cười ngậm nga nói: "Em uống rượu xong, sợ trong miệng có mùi rượu nên mới ăn hai khối đường vị bạc hà, tiểu ca ca pha rượu cho em đó, anh có muốn ăn không?"

Cô sờ sờ trên người, không sờ thấy, liền có điểm ngây ngốc mà nói: "Em nhớ là em còn có một viên trên người mà..."

Trên người cô là một cái áo hai dây cùng váy ngắn, liếc mắt một cái căn bản liền nhìn không ra có bất cứ chỗ nào đựng đồ được, cô còn cố tình muốn sờ khắp nơi, sờ sờ ngực, sờ sờ mông, sau đó ngửa đầu nói: "Tìm không thấy."

Tiểu Nam: "Tôi không ăn."

"A..."

Dường như cô có chút mất mát, bất quá trong nháy mắt lại khôi phục về với gương mặt tươi cười, cả người ngập tràn nguyên khí cùng nhiệt tình, cô lôi kéo cánh tay anh, nói: "Chúng ta tới cùng nhảy đi! Đều đã bao hết rồi! Chúng ta liền có thể nhảy thoải mái! Anh sẽ nhảy chứ?"

Tiểu Nam nhún mày nhìn cô.

.... Lê Trà Trà như vậy quá không thích hợp.

Không chờ được câu trả lời, Lê Trà Trà cũng không để ý, cô buông lỏng tay Tiểu Nam ra, ở trên sàn nhảy xoay vòng một cái, sau đó quay đầu, nói: "Em ở quán bar học được một điệu nhảy, em nhảy cho anh xem nha, anh làm chỗ dựa cho em nhé..."

Cô ra sức nhảy lại vũ điệu gọi cảm kia.

Vòng eo mềm mại hữu lực, gắt gao dán lên thân thể của anh, giống y như một con rắn nước quấn lấy người Tiểu Nam. Trong mắt cô dường như có ngôi sao, quang mang quanh mình phảng phất như đều thu lại trong mắt cô, đôi mắt kia không chớp, cứ thế nhìn thẳng vào anh.

Tiểu Nam cứ đứng ở đó.

Dần dần, Lê Trà Trà cũng bắt động, cô tức giận, nói: "Không nhảy nữa, anh làm cái chỗ dựa cũng không xong, em đi về uống rượu tiếp đây."

Cô lại trở về ghé dài một lần nữa.

Tiểu Nam cũng đi theo đằng sau, vừa cúi đầu liền nhìn thấy mười ly Cocktail ở trên bàn chỉ còn dư lại có năm ly, mà giờ phút này, Lê Trà Trà đã cầm lấy ly thứ sáu, đổ hết vào trong miệng, giống như uống nước lã, rất nhanh liền thấy đầy.

Cô đem ly rượu đặt xuống bàn, lại cầm lấy ly thứ bảy, uống đến ly thứ tám, Tiểu Nam rốt cuộc cũng mở miệng: "Lê Trà Trà."

Tay cô dừng một chút, lông mi thon dài hơi động, chớp đôi mắt.

Tiểu Nam: "Em uống nhiều rồi."

Lê Trà Trà mếu máo, ngoan ngoãn thu hồi ly rượu trên tay, lộ ra một bộ đáng ủy khuất, dính sát lại gần Tiểu Nam, ngẩng cổ, nói: "Anh đừng gọi em là Lê Trà Trà."

Tiểu Nam hỏi: "Vậy muốn tôi gọi là gì?"

Lê Trà Trà nắc một cái, nói: "Trà Trà này, bảo bối này, tâm can này, tiểu bảo bối, tiểu tâm can, tiểu khả ái, tiểu yêu tinh, này đó đều có thể, chỉ cần đừng gọi cả họ cả tên em như thế là được."

Tiểu Nam nghiêm túc hỏi: "Em có biết mình đang nói gì không?"

Lê Trà Trà nói: "Biết mà, em không say, anh chọn đi, Trà Trà, bảo bối, tâm can, tiểu bảo bối, tiểu tâm can, tiểu khả ái, tiểu yêu tinh, anh chọn một cách gọi đi, đừng gọi là Lê Trà Trà nữa..." Cô bữu môi: "Anh nói anh thích em, thế mà còn gọi tên đầy đủ của em như thế! Đồ thẳng nam! Sắt thép thẳng nam!"

Tiểu Nam xác định là Lê Trà Trà uống quá nhiều rồi.

Anh hé miệng, còn chưa kịp mở lời, khuôn mặt cô đã phóng đại trước mắt anh, cô dán sát lại đây, nhìn chăm chăm đôi mắt anh, từng câu từng chữ bức bách: "Mau gọi đi! Trà Trà, bảo bối, tâm can, tiểu bảo bối, tiểu tâm can, tiểu khả ái, tiểu yêu tinh, tùy tiện gọi một cái đi."

Miệng cô còn có hương vị bạc hà, tất cả đều phả lên mặt anh.

Lông mi cô vừa dài vừa cong, y như cây quạt nhỏ vậy.

"Gọi đi!"

"Ca ca, gọi đi."

"Tiểu ca ca, Nam ca ca, ca ca tốt, anh thỏa mãn em có được không..."

Tiểu Nam xác nhận.

Cô gái nhỏ này thật sự là yêu tinh.

"... Trà Trà."

Lê Trà Trà cảm thấy mỹ mãn, lúc này mới lui lại về sau, trực tiếp dựa vào ghế sofa, cánh tay dựa gần anh, đầu ngả lên vai anh, đặc ý nói: "Sớm gọi không phải là xong việc rồi sao? Hừ, đúng là nam nhân."

Hình như cô lại nghĩ đến cái gì, ngồi thẳng người lên, sờ sờ ngực của mình.

"Anh xem ngực em đi."

Thân thể Tiểu Nam cương lên: "Không xem."

Lê Trà Trà: "Anh xem hình xăm trên ngực em này."

Lúc này anh mới miễn cưỡng dịch tầm mắt, trên ngực cô có một cái hình xăm hình ngọn lửa nho nhỏ. Lê Trà Trà vuốt ve nó, lại nói: "Em xăm lúc 12 tuổi đó, lúc đó chị chủ quán sống chết không đồng ý xăm cho em, em năn nỉ chị ấy rất nhiều, lại bịa một câu chuyện..."

Cô lắc lư cái chân.

"Em lừa chị ấy, nói em là một đứa trẻ không ai muốn, vốn dĩ là muốn nhảy lầu tự sát, sau đó có người kể cho em nghe về chuyện cô bé bán diêm, em đặc biệt cảm động, cũng muốn có một cây diêm nhỏ như vậy, nhưng que diêm vừa cháy lên liền tắt đi rất nhanh, đặc biệt lạnh, còn rất đen... Vì thế nên em muốn có một que không bao giờ tắt, có nó em liền cảm thấy mình còn có thể kiên trì... Sau đó chị chủ quán liền đáp ứng, ở nơi này của em xăm một cái hình ngọn lửa nho nhỏ, nói không lấy tiền còn bảo với em phải sống cho tốt." Cô cười hi hi nói: "Nam ca ca, anh xem, thế giới này lại có một người xa lạ ấm áp như vậy."

Cô tiến sát lại gần bên tai anh.

"Em nói cho anh biết một bí mật nha, em bí mật để lại tiền đó, ở dưới cuốn album hình xăm của chị ấy, em nhét một tờ 100 tệ. 100 tệ kia là em kiếm được khi giúp bạn cùng bàn làm bài tập, ngọn lửa của Lê Trà Trà này, chính là dùng tiền của mình để mua nha."

Tiểu Nam nghe được liền đau lòng, nói: "Tôi đưa em về KTX, em uống nhiều rồi."

"Không muốn." Cô cự tuyệt, lại nói: "Rượu Cocktail của em còn chưa uống hết mà." Nói xong liền lấy đi ly rượu, Tiểu Nam ngăn cô lại, Lê Trà Trà liền không vui, "Bốp" một cái đánh vào tay anh, hung hăng nói: "Em cho anh hai lựa chọn, một là để em uống rượu, hai là anh hôn em một cái, anh chọn đi."

Tiểu Nam buông lỏng tay cô ra.

Lê Trà Trà ôm ly rượu, ngửa cổ uống, đôi mắt chuyển động xoay tròn, cô lại uống thêm một ngụm nữa, nói: "Đều nói người trưởng thành đều sẽ không lựa chọn, thích cái gì liền làm cái đó. Anh thật sự không có bộ dáng của người trưởng thành tí nào."

Cô mềm mại nói: "Nam ca ca, để em dạy anh cách mà người trưởng thành làm nhé."

Nói xong, cô liền nắm lấy cổ áo Tiểu Nam, hé miệng hôn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Editor: Shmily

Nụ hôn này của Lê Trà Trà căn bản không được gọi là hôn, nói đúng hơn chính là cắn.

Không đến vài giây, khoe miệng của Tiểu Nam đã bị cô cắn rách, anh không dám động, sợ mình vừa động liền đụng tới Lê Trà Trà. Tiểu Nam bất động ngồi đó, Lê Trà Trà liền không vui, mở to mắt trừng anh: "Anh đúng là kẻ lừa đảo."

Tiểu Nam: "... Tôi lừa em cái gì?"

Lê Trà Trà ủy khuất nói: "Anh nói anh thích em, vậy mà em hôn anh, anh lại chẳng phản ứng lại."

Lúc cô nói lời này thì vẫn cách anh rất gần, hô hấp của cô đều dâng lên bên mũi anh, nửa thân mình đều rúc vào người anh, ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, cả người anh cũng theo đó mà nóng lên. Ánh mắt Tiểu Nam thâm thúy thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, hầu kết bên dưới cũng đang lặn lội.

Thấy anh không nói lời nào, Lê Trà Trà lại nói: "Anh quả nhiên là kẻ lừa đảo."

Tiểu Nam nói: "Em uống nhiều rồi, đầu óc không thanh tỉnh, ngày mai tỉnh lại sẽ quên hết những chuyện đêm nay."

Giọng nói anh rất thấp, mang theo một cỗ áp lực.

"Không, em sẽ không quên."

"Anh không hôn em chính là không thích em."

"Anh là kẻ lừa đảo, anh mới không hề thích em, người khác đều nói khi người con gái mình thích ở trong ngực thì căn bản đều không nhận được!"

"Anh hiện tại lại giống như một hòa thượng!"

"Hòa thượng cấm dục!"

"Anh không thích em!"

Nhận thấy Tiểu Nam đang trốn tránh mình, Lê Trà Trà làm như vừa bắt được chứng cứ, đuổi tay chỉ vào anh: "Anh trốn em! Người khác đều muốn dựa vào gần đây, anh lại đi trốn em. Tiểu Nam, anh không hôn em thì thôi, thế mà còn muốn trốn em! Trốn em! Em là rác rưởi trên đại dương sao? Không, không đúng, em còn không bằng rác rưởi, anh nhìn thấy rác cũng muốn đi nhặt nó, còn với em thì anh lại trốn tránh, em hôn anh anh cũng không hôn lại, anh trốn em, anh trốn em, anh trốn em..."

Tuy rằng Tiểu Nam bao cả quán này nhưng ở đây còn có không ít nhân viên công tác, bọn họ đều rất có kinh nghiệm, phi lễ chó nhìn, bắt quá đây là lần hiếm hoi được nhìn thấy bộ dáng bất đắc dĩ của Tiểu Nam, tất cả đều nhìn không được mà hé mắt nhìn qua.

Ở loại trường hợp hỗn tạp nhiều người như thế này, không ai là không biết đến danh hào của Tiểu Nam, đặc biệt là vị tiểu thiếu gia có tính tình quái lạ kia, lúc còn chưa thành niên đã vang danh khắp cái thành phố A, ai gặp cũng phải nể mặt. Sau đó tuy là đã rửa tay gác kiếm, cũng hiếm khi trà trộn vào những trường hợp như vậy, thế nhưng có rất nhiều người vẫn tò mò xem Tiểu Nam có phải gay hay không, rốt cuộc thì những năm gần đây có không ít nữ nhân muốn dán lại gần anh, chỉ là chưa từng thấy qua bên cạnh Tiểu Nam có bóng dáng của một người con gái nào.

Hiện giờ, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Tiểu cô nương uống đến say khướt, nửa người rúc lên trên người anh, nhìn ánh mắt kia của Tiểu Nam, giống như anh đang ôm một khối trần bảo dễ vỡ vậy, sợ cô bị ngã, bị cô gái nhỏ chỉ vào mũi mắng cũng không hề rảnh nửa lời, một bộ dáng sùng sịnh: em vui là tốt rồi.

Anh trai pha rượu yên lặng cười vài tiếng, khó trách cô gái xinh đẹp như vậy lại dám tới quán bar chơi một mình, nguyên lai là do có hậu trường lớn nha.

"... Anh hiện tại còn không nhìn em!"

"Tiểu Nam, em lớn lên rất khó coi sao? Anh tình nguyện nhìn anh trai pha rượu cũng không muốn nhìn em!"

"Tôi..."

Cô "Oa" một tiếng khóc lớn.

"Em cảm thấy mình bị vũ nhục!"

"Em hỏi anh một lần cuối, anh rút cuộc có hôn hay không? Anh... A..."

Bất thành linh, Lê Trà Trà bị Tiểu Nam khiêng lên, cô kêu một tiếng.

Tiểu Nam nói: "Chờ tới lúc em tỉnh rượu rồi hãy nói mấy lời này."

Lê Trà Trà: "Em không say! Anh không tin thì thử hỏi em xem 1+1 bằng mấy đi. Em không say, không say, không say, anh thả em xuống, anh muốn mang em đi đâu!"

Tiểu Nam không trả lời, một đường khiêng Lê Trà Trà rời khỏi quán bar.

Vừa ra khỏi quán bar, Lê Trà Trà liền không nao loạn nữa, cả người ngoan ngoãn dựa vào vai Tiểu Nam, không nhúc nhích, một lát sau, cô nhẹ nhàng hít hít cái mũi. Tiểu Nam cảm thấy bà vai hơi ướt, không khỏi buông tiếng thở dài: "Quả nhiên về sau không thể cho em uống rượu nữa, vừa uống vào liền khóc liền nháo."

Lời này vừa nói ra, cái mũi của Lê Trà Trà lại hít đến lợi hại hơn.

Bà vai của anh rất nhanh liền ướt hơn phân nửa.

Lúc này đã hơn 10h, về trường chắc là không kịp nữa rồi, Tiểu Nam suy nghĩ một lát, liền hỏi cô: "Có mang CMND ko?"

Giọng nói của cô còn mang theo vài tiếng nức nở.

"Muốn xem CMND của em thì phải hôn em đã."

Tiểu Nam: "Sao một tiểu cô nương như em uống say vào lại cứ nghĩ tới việc hôn vậy?"

Lê Trà Trà nói: "Em chưa từng hôn ai."

Tiểu Nam hừ lạnh một tiếng, nói: "Em còn nghĩ muốn hôn ai?"

Lê Trà Trà: "Anh, anh không hôn em, em hôn anh như thế, anh một chút phản ứng cũng không có, em không hôn anh nữa... không cần anh nữa... Anh không biết là em dùng tới bao nhiêu dung khí đâu... anh không hôn em, không hôn em, không hôn em..."

Nhắc tới đề tài này, Lê Trà Trà liền không khóc nữa, vùi đầu vào vai anh, một câu lại tiếp một câu.

Thanh âm cô càng ngày càng nhỏ, nhỏ đến mức sau Tiểu Nam hoàn toàn không nghe rõ là cô đang nói cái gì, chỉ biết cô vẫn đang rầm rì nói thầm ở bên tai mình.

.....

Quán bar Tinh Trì được xây ở khu trung tâm thành phố tắc đất tắc vàng, đi quanh đây năm, sáu phút đều nhìn thấy các khu trừu danh lớn, quanh đó khách sạn mọc san sát, đi mười bước liền có một cái khách sạn. Lúc này khách ở trong không nhiều, lễ tân khách sạn còn đang nói chuyện phiếm.

"Ê chị có xem hot search weibo không?"

"Hot search nào? Weibo nhiều hot search như vậy, sao chị biết là em nói cái nào chứ?"

"Con gái của Lê Bách và Văn Hương, tiểu cô nương lớn lên thật đẹp mắt, hâm mộ đến chết..."

"A, cái này sao, chị xem rồi, hot search đó rõ ràng là đi mua mà, cái gì mà hoa hậu giảng đường đẹp nhất chứ, đầu năm nay cái đoàn đội marketing đó không tìm được từ nào khác để thay thế à? Mỗi năm thay một hoa hậu liền lên hot search một lần, ảnh chụp thì thật thật giả giả, khó mà nói, nhưng chị dám khẳng định, sau làn sóng marketing này không bao lâu, vị hoa hậu giảng đường kia phỏng chừng sẽ tiến vào giới giải trí."

"Cô bé đó trước đây đã vào giới giải trí rồi mà, vào cũng tốt, với cái nhan sắc đó, rất thích hợp diễn mấy bộ phim thanh xuân vườn trường."

"Cha mẹ cô bé đó cũng là người trong giới giải trí, khẳng định sẽ có tài nguyên, em tin không, không cần tới một năm, chị em mình liền nhìn thấy cô bé đó trên phim truyền hình cho mà xem."

"Em cảm thấy cô bé đó rất có thể sẽ nổi tiếng, hiện tại fans không nhiều lắm, em chú ý trước... Có khách tới."

Hai người vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nam nhân cao lớn đỡ một cô gái có dáng người nhỏ xinh đi vào, nam nhân đưa ra một cái CMND, lại thấp giọng hỏi cô gái bên cạnh: "CMND của em đâu?"

Thanh âm cô gái rất nhỏ, hai lễ tân chỉ có thể mơ hồ nghe được: "Sẽ bị phát hiện... không được..."

Hai người lén lút trao đổi ánh mắt, đối với nam nhân trước mắt nhất thời nhiều thêm vài phần cảnh giác.

Này vừa nhìn kỹ liền không khỏi sùng sốt.

Nam nhân lớn lên quá mức đẹp, không giống như loại đẹp phổ thông kia mà là loại đẹp trai anh tuấn kiêu có thể hô to "Tôi có thể" ấy. Người đẹp tất nhiên có thể khiến cho người khác mất đi một chút ý thức cảnh giác, hai cô gái lễ tân lại hỏi: "Xin hỏi hai người muốn thuê phòng sao? Cần phải có CMND của cả hai mới được ạ."

Nam nhân đỡ cô gái sang một bên tay, tay còn lại lấy điện thoại ra gọi.

"... Ngũ ca, anh cho em thuê một phòng tổng thống ở khách sạn đường Hoài Dương."

Nam nhân buông điện thoại xuống.

Không bao lâu sau, tổng giám đốc khách sạn vội vàng vàng chạy tới, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn hướng Tiểu Nam nói: "Nam ca, mời đi bên này, ngũ thiếu đã nói lại với tôi, nói là gần đây ngài ấy sẽ không tới chỗ này, Nam ca muốn ở bao lâu cũng được."

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Đưa thẻ phòng cho tôi, tự tôi đi lên."

Tổng giám đốc lập tức đem thẻ phòng tầng 32 đưa cho Tiểu Nam.

Tiểu Nam không nhúc nhích, lại nói: "Áo khoác của ông, cho tôi mượn."

Tổng giám đốc lại cởi áo khoác, Tiểu Nam trực tiếp đem tây trang trùm lên người Lê Trà Trà, sau đó mới đỡ cô về phía cửa thang máy.

Hai cô gái lễ tân ở trước sảnh nhỏ giọng thì thầm với nhau.

"Cô gái kia có phải minh tinh nào không nhỉ?"

"Có khả năng, dù sao cũng là con trai của Tiểu gia, đến ngũ thiếu còn thường xuyên mang minh tinh tới đây cơ mà, tháng trước còn mang theo Lục Vi còn gì, phóng viên đều nói Lục Vi bám lấy đuôi của Tiểu gia không chịu buông tay, nhưng mà tin tức phong lưu của ngũ thiếu quá nhiều, nào là minh tinh, võng hồng*, rồi còn cả người mẫu, đôi không ngừng nghỉ, Lục Vi còn không đẹp bằng võng hồng lần trước nữa."

*Võng hồng: Người nổi tiếng trên mạng

"Lục Vi tốt xấu gì cũng là tiểu hoa tuyến hai, võng hồng nào có thể so được với cô ta?"

"Em cảm thấy Lục Vi bám lấy ngũ thiếu còn không bằng đi bám lấy cái vị ban nãy còn hơn, so với ngũ thiếu đẹp trai hơn, tuổi lại còn nhỏ, nhìn lại khiêm tốn."

"Em không phát hiện ra ngũ khi lúc cậu ấy nói chuyện với cô gái kia sao? Sùng chết người rồi còn gì. Ngũ thiếu đối với Lục Vi vẫn luôn là thái độ của tình nhân, còn vị kia đối với cô gái đó là thái độ của một người chồng đó, sao có thể giống nhau chứ... Bất quá nói đi nói lại, chị cứ cảm thấy bóng dáng cô gái này có chút quen mắt..."

Tổng giám đốc: "Bớt nhiều chuyện đi."

Tiểu Nam lấy được thẻ phòng, đem Lê Trà Trà đặt ở trên giường.

Cô nhắm hai mắt, khóe mắt còn có chút nước, có lẽ là nháo đủ rồi nên mệt mỏi hiện hẳn lên gương mặt kia.

Anh thấp giọng nói: "Ngủ một giấc đi."

Cô lại mở to mắt ra, đôi mắt sưng đỏ, mếu máo: "Kê lừa đảo." Nói xong lại nhắm mắt lại, nói chuyện hàm hàm hồ hồ: "Anh không hôn lại em chính là không thích em. Anh không thích em, không thích em, không thích em..."

Cô lại bắt đầu không ngừng lặp đi lặp lại.

Tiểu Nam bất đắc dĩ nói: "Em muốn tôi chứng minh thế nào đây?"

Cô nói: "Hôn em."

Lời còn chưa dứt, Tiểu Nam bỗng nhiên cúi người đến gần Lê Trà Trà, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ còn lại nửa cái ngón tay.

Lê Trà Trà lập tức mở to mắt.

Cô nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô.

Tiểu Nam trầm giọng nói: "Em chưa hoàn toàn tỉnh rượu, tôi sẽ không hôn em, thế nhưng nếu em muốn tôi chứng minh, tôi hiện tại liền có thể cho em..." Anh nhẹ nhàng động một cái, thanh âm khàn khàn, nói: "Trà Trà, có cảm nhận được không?"

... Nóng.

... Cứng rắn.

Lê Trà Trà cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Cô ngậy ngậy nhìn anh.

Tiểu Nam cúi đầu hôn một cái trên trán cô, nói: "Đừng sợ, tôi sẽ không chạm vào em, em còn nhỏ, nhưng em không được nói tôi là kẻ lừa đảo nữa. Tôi chưa từng thích qua cô gái nào, không biết nên biểu đạt ra sao, nếu như tôi biểu đạt không đúng chỗ thì ngày mai em tỉnh rượu hoàn toàn, tôi sẽ thổ lộ lại một lần nữa, ngủ đi."

Anh đứng thẳng người lên.

Lê Trà Trà lại túm chặt tay anh, nói: "Nam ca ca, anh có thể hôn trán em một cái nữa có được không?"

Tiểu Nam hơi giật mình.

Lê Trà Trà nhỏ giọng nói: "Sau khi tỉnh giấc mộng này, anh liền không còn nữa rồi."

Tiểu Nam xoa xoa đầu cô: "Nói ngốc cái gì đấy, em lại không có mơ, chờ ngày mai tỉnh lại rồi, tôi vẫn còn ở đây. Ngày mai sau khi tỉnh rượu nhất định phải cho tôi một câu trả lời, có biết không?"

Lê Trà Trà: "Hôn trán em một cái đi."

Tiểu Nam cúi đầu khẽ hôn lên trán cô một cái, động tác vô cùng ôn nhu.

Cô hít hít cái mũi, lại xoa xoa khóe mắt, nói: "Ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor: Shmily

Tiểu Nam bị Lê Trà Trà lấn lộn đến nửa đêm, thật sự là khó chịu đến không được.

Không phải tâm khó chịu, mà là thân thể.

Anh ở toilet giải quyết nhu cầu sinh lý xong, vẫn là ghen đến mức hoảng, vừa đi ra liền nhìn thấy Lê Trà Trà không hề có chút phòng bị nào, mềm mềm mại mại nằm ở trên giường lớn. Sau khi cô ngủ, anh đắp chăn cho cô rồi mới vào toilet, nhưng sau khi ra thì lại thấy chăn đã bị cô đá sang một bên, Lê Trà Trà nghiêng người, gối đầu lên cánh tay của mình, áo hai dây trên người đã bị kéo xuống một nửa, rũ ở trên cánh tay mảnh khảnh, loáng thoáng lộ ra một góc của áo ngực màu đen.

Cặp đùi thon dài thẳng tắp cuộn thành một đoàn, đầu ngón chân trắng trắng, phấn nộn, cũng không biết cô mơ thấy cái gì mà ngón chân hơi động động.

Tiểu Nam hít sâu một hơi, nhắm mắt tiến lên, một lần nữa đắp lại chăn cho Lê Trà Trà, lúc này vì để phòng ngừa cô lại đá chăn nên anh đã đè ở mỗi góc một cái gối đầu, đè xong bốn cái liền tiếp tục về toilet một lần nữa.

Nửa tiếng sau, anh ngồi ở trên nắp bồn cầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Lúc này, di động của anh vang lên.

Tiểu Nam liếc mắt nhìn qua người gọi, trầm mặc một lát mới nhận điện thoại, gọi một tiếng: "Ngủ ca*."

*Chỗ này dịch thuận nó sẽ là "anh Năm", nghe nó cứ quê quê nên mình để như cũ nhé.

Bên kia điện thoại thập phần âm ỉ, thanh âm oanh oanh yến yến vang lên tận sang bên này.

"Em trai, thấy anh có tâm lý không, sợ quấy rầy chuyện tốt của chú mà qua bốn tiếng sau mới gọi điện đây. Anh nghe giám đốc Lưu nói là một cô nhóc choai choai hả? Rốt cuộc cũng thông suốt rồi sao? Thật không dễ dàng gì mà. Ngũ ca còn đang lo lắng cho cả đời của chú liệu có phải chỉ sinh hoạt trên cái thuyền toàn rác kia không đây, thông suốt là chuyện tốt, một đêm không đủ đâu, anh trai cho chú mượn một tháng."

Tiểu Nam: "Nói chuyện chính."

"Đây chính là chuyện chính đó, em trai à, anh gọi điện cho chú cũng phải có chuyện mới được sao?"

Tiểu Nam cười khê: "Không có việc không lên điện Tam Bảo*, nói đi, em có thể giúp nhất định sẽ giúp."

* Không có việc không lên điện Tam Bảo: Một câu tục ngữ, Tam Bảo điện là chỉ nơi tổ chức sinh hoạt của Phật giáo.

"Thật sự chỉ là việc nhỏ thôi, cuối tháng sau không phải có gia yến sao? Chú ở trước mặt lão gia tử lượn vài vòng là được." Dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Không có gì to tát hết, chính là lần trước anh gặp phải mấy scandal với một vài minh tinh nhỏ ấy mà, lúc đó bị lên hot search, có người lăm mồm đi nói cho lão gia tử cho nên lão gia tử vẫn luôn không cao hứng, này cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, chỉ cần chú xuất hiện ở trước mặt lão gia tử, vậy thì khi so sánh, việc nhỏ này của anh chắc chắn không đáng để nhắc tới, sau khi lửa giận lui đi, anh liền có thể an ổn rồi..."

Đầu bên kia điện thoại thờ dài một tiếng: "Em trai, có chú ở đó, mấy anh em Tiểu gia bọn anh chỉ cần ngoan một chút, lão gia tử đều sẽ không bắt bẻ."

Tiểu Nam xụ mặt: "Cúp đây."

"Em trai! Ấy đừng! Nói giỡn nói giỡn thôi mà, gia yến tháng sau chú nhất định phải tham gia, anh là tới nhắc nhở chú một chút, về chút chuyện kia của anh, lão gia tử cũng lăm cũng chỉ không cao hứng một đoạn thời gian mà thôi, thế nhưng nếu chú lại không xuất hiện ở gia yến nữa thì một nhà các chú làm sao tranh được với mấy người kia. Tam ca, tứ ca bên kia, vì để lấy lòng lão gia tử mà một nhà bọn họ đã không ngại bất cứ thủ đoạn nào, thật đáng khen, ngày đó lão gia tử khen cô gái của Sài gia kia một câu thôi mà tam ca vừa quay đầu đã theo đuổi cô ta, cô tiểu thư Sài gia đó lớn lên cũng không tồi, nhưng cái tính tình kia nha, chả khác gì ột chủ tiên cá, ai mà chịu nổi..." Thanh âm trở nên nghiêm trang: "Em trai, nếu nhà các chú còn không tranh, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa."

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Em biết rồi."

"Nhà chú có phải hay không còn vì chuyện trước kia..."

Còn chưa có nói xong, Tiểu Nam đột nhiên đánh gãy: "Được rồi."

Đầu bên kia điện thoại buông tiếng thờ dài: "Được, không nói, anh trai cũng không quấy rầy chú nữa, cúp đây."

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tiểu Nam liền rời khỏi toilet.

Lần này Lê Trà Trà ngủ thật sự ngoan ngoãn, hoàn toàn không có đá chân lung tung. Cô ngủ rất an tĩnh, lông mi thon dài như cây quạt tạo thành một cái bóng dưới mí mắt, làn da bóng loáng tinh tế, cũng không biết có phải do nóng hay không mà hai má lại có chút hồng hồng.

Tiểu Nam nhìn nhìn, cảm thấy có chút không thích hợp.

Anh duỗi một ngón tay ra, chạm nhẹ vào bên dưới mí mắt của Lê Trà Trà, quẹt ra một cái gì đó màu nâu, lại đưa tay xoa xoa hai má đỏ ửng, ngón tay cũng dính một chút phấn hồng.

Tiểu Nam hậu tri hậu giác phản ứng lại.

... Đây là lớp trang điểm.

Anh nhắn tin hỏi Chân Bảo nữ sĩ ~ [Đi ngủ không tẩy trang có được không?]

Chân Bảo nữ sĩ rất nhanh trả lời lại ~ [Không được! Ngàn vạn lần không được làm thế! Việc đó gây tổn thương rất lớn tới làn da, nhất định phải tẩy trang, rửa sạch xong mới được đi ngủ. Nếu như bạn gái con quá mệt, quên tháo trang sức thì nhớ rõ dùng nước tẩy trang cho con bé, nhất định con bé sẽ cảm kích con không thôi.]

Tiểu Nam lại đi vào toilet.

Phòng tổng thống có đầy đủ đồ rửa mặt, trên bình thủy tinh kia còn ghi rõ ràng ba chữ "Nước tẩy trang", cùng với đó còn có cả bông tẩy trang nữa.

Anh tắm ướt một mảnh bông tẩy trang, sau đó tỉ mỉ xoa lên mặt Lê Trà Trà.

Sau khi lớp trang điểm bị trôi đi, Tiểu Nam nhìn đến sợ ngây người, bôi trát lên mặt nhiều thứ như vậy, không nóng sao? Ở mí mắt còn lau ra một đồng

màu nâu lung tung rối loạn, vừa chạm vào lông mi liền trôi ra một lớp màu đen.

Cứ tưởng rằng chỉ cần tẩy 10 giây là xong chuyện, không nghĩ tới phải lau tới tận 10 phút mới tẩy hết được mấy thứ trên mặt cô.

Tiểu Nam thập phần khó hiểu.

Gương mặt này của Lê Trà Trà, trắng y như trứng gà bóc, không bôi mấy thứ thuốc màu hóa học đó lên cũng đã rất đẹp rồi, vì muốn đi bar mà bôi trét đủ thứ lên mặt. Cũng không phải nói nó khó coi, Lê Trà Trà có như thế nào cũng đều đẹp, có điều anh cũng không quá có thể hiểu được.

Bỗng nhiên, cô nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, hình như đang nói mê cái gì đó.

Anh hỏi: "Cái gì?"

Cô lại lặp lại một lần nữa.

Lúc này, Tiểu Nam nghe rất rõ, cô đang nói: "Tiểu Nam, hôn em."

Anh cúi đầu khẽ hôn một cái dưới mí mắt cô, cô lại tiếp tục an an tĩnh tĩnh ngủ. Tiểu Nam nhìn gương mặt lúc ngủ của cô, toàn bộ cảm giác khó chịu ban nãy khi nghe điện thoại liền hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi. Bỗng nhiên, anh nhớ tới một chuyện, lại lấy điện thoại ra lên Baidu tra.

[Sau khi thổ lộ, con gái không nói lời nào liền uống say, sau đó cứ đòi hôn.]

.....

Câu trả lời.

[Không cần hỏi, cô gái đó nhất định là đang thẹn thùng rồi, người anh em mau mau hôn lại đi, nói không chừng đêm nay còn có thể "ngủ" cô gái này nữa đó.]

[Chúc mừng chúc mừng, lúc nào uống rượu mừng nhớ tới tôi nha, cô gái đó nhất định là rất thích anh rồi.]

[Bách niên hảo hợp.]

[Sớm sinh quý tử, hẹn gặp lại.]

[Ai da, dưới đây toàn chanh tinh, chua kinh người*.]

*Ý chỉ ghen tỵ.

[Là đang túm ân túm ái sao? Quá đáng quá, tỏ tình thành công thì thành công đi, còn phải lên đây khoe ân ái là sao? Khi dễ tôi không có bạn gái hả?]

[Chờ chút, theo tôi thấy thì nếu cô gái này không đáp lại, lại mượn rượu đòi hôn, khả năng cũng chỉ là muốn *** đối phương mà thôi. Đây chính là biểu đạt cho kiểu hai chúng ta mãi mãi là friendzone ấy!]

.....

Tiểu Nam quét mắt, xem nhẹ cái câu trả lời cuối cùng, lại chỉnh lại chân cho Lê Trà Trà, sau đó đi sang phòng ngủ bên cạnh.

Ngày hôm sau, Tiểu Nam thức dậy, phát hiện ra một chuyện.

Lê Trà Trà biến mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Editor: Shmily

- - - - -

Tiểu Nam gọi điện thoại cho Lê Trà Trà.

... Điện thoại cô trong trạng thái tắt máy.

Lông mày Tiểu Nam lập tức nhíu lại, nhìn bốn phía xung quanh, chần chệm trên giường đã được gấp chỉnh chỉnh tề tề, sờ sờ khăn trải giường đã sớm không còn hơi ấm, hiển nhiên là cô đã rời đi một lúc lâu rồi. Bỗng dưng, anh phát hiện trên mặt đất có một tờ giấy.

Anh vừa mở ra, bên trên liền có một câu ~

[Em đi trước.]

Anh đi được vài bước, lại phát hiện ở trong thùng rác có bảy, tám tờ giấy bị vo lại. Anh nhặt lên, mở ra, bên trong tất cả đều là ~ [Em về đi học.]; [Em có việc đi trước.]; [Em có việc gấp.];...

Chữ viết còn có chút run.

Tiểu Nam gọi điện cho Cố Diễm.

Anh hỏi: "Lê Trà Trà có về phòng không?"

Cố Diễm ho nhẹ một tiếng, nói: "Không... không ạ."

"Được, cảm ơn."

.....

Cố Diễm buông điện thoại, chần chờ nhìn Lê Trà Trà ngồi đối diện mình, nói: "Anh ấy bảo được, cảm ơn."

Lê Trà Trà nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Cố Diễm như muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, cuối cùng thì lời cũng không nói ra được, tiến lên ôm lấy Lê Trà Trà, nói: "Trà Trà, nếu như cậu muốn nói ra, tớ nguyện ý lắng nghe. Nếu như cậu không muốn nói, tớ có thể đi ra ngoài cho cậu yên tĩnh. Cậu đừng khổ sở như vậy. Nghĩ tới những đứa trẻ sinh ra trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc mà xem, bọn họ khổ bao nhiêu, đối lập với họ, chúng ta đã rất hạnh phúc rồi, trừ lúc sinh mệnh cạn kiệt ra, không có gì là không thể vượt qua cả."

Lê Trà Trà nhẹ nhàng gật đầu.

Cố Diễm nhìn cô thêm vài lần, xác định cô không có việc gì xong mới trở lại vị trí của mình, tiếp tục nói chuyện phiếm với "Diệt bá ba ba."

"... Aizz, bạn cùng phòng của em đang rất buồn, em cũng không biết nên an ủi cô ấy thế nào nữa. Em cứ tưởng là bởi vì đám người trên mạng bôi đen nên mới vậy, nhưng hiện tại em lại phát hiện, hình như không giống như thế. Em cảm thấy, bạn cùng phòng của em cùng đối tượng của cô ấy xuất hiện vấn đề về tình cảm..."

Đàm Minh quay đầu liền gửi tin nhắn cho Tiểu Nam.

[Đàm Minh: Nam ca, anh có ở cùng Trà Trà sư muội không? Em nghe bạn cùng phòng cô ấy nói, hiện tại cô ấy đang rất buồn.]

[Tiểu Nam: Cô ấy ở KTX?]

[Đàm Minh: Đúng vậy, hình như là 6h sáng đã về.]

Lê Trà Trà sau khi lên hot search thì độ chú ý trong trường được tăng lên rõ rệt, mặc kệ cho cô đi đến chỗ nào thì đều có người lên lút chụp ảnh. Lê Trà Trà bất đắc dĩ bị buộc đeo khẩu trang cùng kính râm và mũ lưỡi trai một lần nữa, ngay cả bình thường khi đi học hay ngồi hàng đầu cũng phải trốn xuống hàng cuối cùng.

Buổi chiều cô còn có tiết chuyên ngành, đang cùng Cố Diễm ngồi ở hàng cuối cùng.

Thời gian nghỉ giữa giờ, trong phòng học chợt vang lên tiếng ồn ào, Cố Diễm đẩy đẩy Lê Trà Trà, nói: "Trà Trà, Tiểu Nam kia."

Lê Trà Trà đáp một tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Cố Diễm nói: "Ày, anh ấy cũng không tới đây, ngồi ở đối diện bên kia."

Lê Trà Trà lại đáp một tiếng, vẫn không ngẩng đầu.

Chuông vào học vang lên.

Giáo sư cũng phát hiện trong lớp nhiều thêm một bạn học lạ mặt, cười tủm tỉm hỏi: "Bạn nam ngồi bàn cuối cùng kia, học khoa nào thế?"

Trong lớp có không ít người đều chắt chẻ chú ý tới động thái trên diễn đàn trường học, tự nhiên là biết tới chuyện ái muội của Tiểu Nam và Lê Trà Trà

hôm nọ. Tiểu Nam ở trong trường là một nhân vật phong vân, đối với mọi người đều để lại ấn tượng rất sâu đậm, trước giờ cứ nghĩ nước phù sa không chảy ruộng ngoài, thế nhưng lại ngược lại, Tiểu Nam người này, mặc kệ tướng mạo hay gia thế đều không phải thứ mà người thường có thể với tới được. Nữ thần yêu đương với người khác, bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý, thế nhưng thần với thần yêu đương thì lại khác!

Vì thế, có người nhìn Lê Trà Trà một cái, lại nhìn sang Tiểu Nam một cái, hai người đều ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng lại cách nhau một cái lối đi nhỏ, nhìn thế nào cũng cảm thấy đôi tình nhân này đang giận dỗi nhau, liền mở miệng trợ công: "Báo cáo giáo sư, anh ấy là tôi theo đuổi hoa khôi của khoa chúng ta đó!"

Giáo sư cũng là người trẻ tuổi, sau khi nghe xong liền cười một tiếng, nói: "Được, học ra học, yêu ra yêu, nghe giảng cho tốt đã, phải biết kiến thức chuyên nghiệp của khoa chúng ta mới có thể có chung đề tài với cô gái của khoa này được."

Trong lớp học một trận cười vang.

Giáo sư liền bắt đầu giảng bài.

Không ít bạn học lặng lẽ chú ý tới hai người.

Mà hai người này tựa hồ là hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, mỗi người ngồi một góc, một người nghiêm túc ghi chép lại bài giảng, một người lại đang nghiêm túc nghe giảng, hai người căn bản chưa từng liếc nhìn nhau lấy một cái. Thẳng tới khi tan học, hai người vẫn như cũ không có bất cứ giao lưu gì.

Các bạn học lục tục rời khỏi lớp.

Cố Diễm liếc nhìn hai người một cái, nói với Lê Trà Trà: "Trà Trà, tớ còn có hoạt động với club, tớ đi trước nhé."

Nói xong, cô ấy liền chạy biến.

Dần dần, trong lớp cũng chỉ còn lại hai người Lê Trà Trà và Tiểu Nam, an tĩnh đến mức châm ròi cũng có thể nghe thấy được. Thế nhưng là vào lúc này, Lê Trà Trà liền đứng lên thu dọn sách vở, đi ra khỏi phòng học. Tiểu Nam cũng đứng lên, ba bước thanh hai chặn trước mặt cô, còn thuận tay đem cửa phòng học đóng lại.

Anh nhìn cô, hỏi: "Em trốn cái gì?"

Lê Trà Trà nói: "Em không trốn..."

Tiểu Nam hỏi: "Chuyện tôi hôm qua nhớ được bao nhiêu?"

Lê Trà Trà nói: "Đều đã quên."

Tiểu Nam: "Có ý gì?"

Lê Trà Trà: "Em cái gì cũng quên rồi, sau khi vào quán bar, những việc sau đó đều đã quên."

Cô cúi đầu không nhìn anh.

Tiểu Nam thấy dáng vẻ này của cô, đáy lòng có một cỗ tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

... Chuyện ở khách sạn đã quên thì không nói, ngay cả việc ở quán bar, trước lúc cô uống rượu cũng quên? Cô rõ ràng là nhớ chuyện anh thổ lộ với mình, thế nhưng lại có dáng vẻ như ngày hôm qua, rũ đầu xuống cái gì cũng không nói.

Trong nháy mắt kia, Tiểu Nam liền cảm thấy lòng tự trọng của nam nhân bị Lê Trà Trà dẫm dưới chân.

Anh nói: "Lê Trà Trà, tôi hỏi lại em một lần nữa, em thật sự không nhớ gì hết?"

Lê Trà Trà im lặng.

Anh tức giận cười lạnh một tiếng, nói: "Được."

Tiểu Nam quay đầu liền đi, quên mất việc ban nãy mình đã đóng cửa lại. "Rầm" một cái nặng nề đập phải cánh cửa, cái trán trong nháy mắt đỏ thành một mảng lớn. Anh hung hăng đẩy cái cửa ra, cửa chịu lực quá nặng, đập mạnh ra đằng sau, anh tức giận đến không chịu nổi nhưng lại sợ cửa đập vào Lê Trà Trà nên theo bản năng liền giơ tay ổn định cái cửa lại.

Vừa quay đầu liền nhìn thấy cô vẫn cúi đầu xuống, lại càng tức giận hơn.

.....

Hôm sau là cuối tuần, Lê Trà Trà rốt cuộc cũng mở đi động lên.

Vừa mở máy, cô liền nhận được rất nhiều tin nhắn, Lê Bách và Văn Hương, còn có cuộc gọi nhờ liên tiếp nhảy ra che lấp cả màn hình điện thoại. Cô

trực tiếp ấn xóa hết, cũng coi như không nhìn thấy.

Qua năm phút sau, Lê Bách gọi tới.

Môi cô hơi run.

Một lát sau, có người tới gõ cửa phòng Lê Trà Trà. Sau khi mở cửa, phát hiện ra là cô gái ở phòng ngủ cách vách, đang mặc áo ngủ, trong tay xách com hộp, hiển nhiên là vừa mới chạy xuống lầu lấy com. Cô ấy ngáp một cái, nói: "Lê Trà Trà, cha mẹ cậu tìm cậu, đang ở bên dưới đó."

Cô nói: "Cảm ơn."

"Không có gì, cha mẹ cậu bảo dưỡng thật tốt, đẹp hơn trong TV nhiều lắm, hâm mộ ghê, tình cảm nhà cậu tốt thật đấy."

Lê Trà Trà gượng cười.

Chờ cô gái cách vách về phòng, Lê Trà Trà mới phát hiện Lê Bách và Văn Hương đã gọi tới cho mình hai cuộc. Lần này cô trực tiếp gửi một tin nhắn qua ~ [Con xuống bây giờ.]. Lăn ra cửa này, cô theo thói quen đội mũ lưỡi trai, đeo kính và khẩu trang, thế nhưng đi được vài bước lại cởi ra ném lên mặt bàn.

Lúc xuống dưới liền nhìn thấy Lê Bách và Văn Hương.

Hai người đều đeo kính râm, đứng dưới tàng cây.

Có học sinh nhận ra hai người, còn đi qua xin chữ ký. Văn Hương tươi cười thân thiết kí cho bạn học đó, còn cười ngâm ngâm mà nói: "Hình như cháu cùng KTX với Trà Trà đúng không, phiền cháu chiều cổ con bé nhiều hơn nha."

Lúc Lê Trà Trà đến gần liền nghe thấy tiếng cười.

Văn Hương ký xong liền nhìn thấy Lê Trà Trà, hướng cô vẫy tay: "Sao xuống lâu vậy con?"

Lê Bách cũng mở miệng nói: "Lên xe đi, cha mẹ đưa con đi ăn."

Lê Trà Trà lắc đầu.

Hình như Văn Hương chú ý tới cái gì, liền nói: "Có bôi kem chống nắng chưa? Sao lại không đội mũ? Da bị đen sẽ không dễ đường trở lại đâu."

Lê Trà Trà vẫn lắc đầu như cũ.

Lê Bách nói: "Con, đứa nhỏ này sao lại cứ lắc đầu như thế, nhìn thấy cha mẹ..." Ngực hơi hơi cao lên, nhưng ngay sau đó như chú ý tới cái gì, lại giảm nhẹ thanh âm xuống, nói: "Lên xe, đi ăn com."

Lê Trà Trà lui lại một bước, yên lặng nhìn cha mẹ của mình.

Cô nói: "Con không đi."

Văn Hương: "Làm sao, lại nháo cái gì?" Bà ta nhìn bốn phía, lại hạ giọng nói: "Cha mẹ để con tham gia gameshow là muốn tốt cho con, con không muốn tham gia có thể nói thẳng, không cần phải tắt máy như thế. Tối hôm qua con ở cùng với Tiểu thiếu gia đúng không? Từ khi nào mà quan hệ hai đứa lại tốt như vậy?"

Lê Trà Trà lại lui về phía sau một bước.

Cô nói: "Con có thể tham gia gameshow, nhưng con có hai yêu cầu. Đây là lần cuối cùng con tham gia, cũng là lần cuối cùng xuất hiện trên truyền hình, về sau, mặc kệ là chương trình gì, con đều sẽ không làm, mặt khác, thù lao tham gia gameshow đều phải thuộc về con."

Sắc mặt Văn Hương biến đổi.

"Trà Trà, con có ý gì?"

Lê Trà Trà nói: "Mẹ, chú ý một chút, nơi này là trường học, là nơi công cộng, ít nhất thì gần đây mẹ khá nổi ở trong trường, đi đến đây cũng đều sẽ có người chụp lên, nói không chừng hiện tại có một cameras giấu kín đang rình quay tất cả chúng ta, hai người sẽ không hy vọng đoạn video như vậy sẽ bị up lên mạng chứ?"

Lê Bách không vui nói: "Lê Trà Trà, con lên đại học là tưởng mình đủ lông đủ cánh rồi sao?"

Lê Trà Trà nhàn nhạt nói: "Con không cần biết có đủ lông cánh hay không, chỉ biết là yêu cầu tham gia gameshow lần này của cha mẹ, nếu như con không tham gia, không ký hợp đồng, hai người chắc chắn sẽ mất đi cơ hội khó có được này đúng không?"

Sắc mặt Văn Hương nháy mắt trắng bệch, nói không ra lời.

Lê Trà Trà lại nói: "Yêu cầu của con cũng không được coi là quá phận, trước kia con tham gia chương trình, làm đại diện quảng cáo, một phần tiền con cũng không lấy, hai người nói là hai người giữ hộ, vậy thì để cho hai người giữ, con không cần. Nhưng hiện tại con đã sắp thành niên, tiền con kiếm được nên do con giữ, con cũng có quyền được giữ. Nếu như hai người không đáp ứng, cũng không sao, cái gameshow này hai người sẽ không có biện pháp cưỡng ép con tham gia. Nếu truyền thông hỏi vì sao con không tham gia, con sẽ dựa theo cảm nhận của nội tâm mình, trả lời đúng sự thật."

Cô nở một nụ cười tươi.

"Ba ba, mẹ, hai người suy nghĩ thật tốt đi, nghĩ kỹ rồi hãy gọi điện cho con."

Nói xong, Lê Trà Trà cũng không đợi câu trả lời của Lê Bách và Văn Hương, xoay người về phòng ngủ. Chờ tới lúc về tới phòng ngủ, cô chỉ cảm thấy chân có chút nhũn ra, dựa lưng vào cánh cửa, nhẹ nhàng thở dài.

Shmily: Đừng trách Trà Trà! Trà Trà có nỗi khổ tâm của cô ấy! Ngán vạn lần đừng trách Trà Trà! Hãy cầu nguyện sớm tới ngày đôi bạn trẻ cời bỏ hiểu lầm và về bên nhau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Editor: Shmily

Hai người Trương Đông và Kỳ Hinh đều phát hiện hội trường của bọn họ mấy ngày nay không quá thích hợp.

Thời điểm hoạt động club, mấy thành viên kia bị anh làm đến không dám ho he một chút nào cả.

Kỳ Hinh tưởng nguyên nhân là do Lê Trà Trà sư muội không tới, muốn đem đứa con gái nhỏ của lão Phật gia kia xách đến thì mới phát hiện Đàm Minh đang điên cuồng nháy mắt với cô.

.....

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Diệt bá ba ba: Đừng nhắc tới Trà Trà sư muội! Đừng! Ngán vạn lần đừng nhắc tới!

Kỳ ca:???

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Xảy ra chuyện gì thế?

Diệt bá ba ba: Con gái tao mẹ nó không phải ở cùng phòng với Trà Trà sư muội sao?

Kỳ ca:... Show ân ái hả?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Được rồi được rồi, biết gần đây mày yêu qua mạng rồi, nói trọng điểm đi.

Diệt bá ba ba: Không phải yêu qua mạng mà, còn chưa có xác định quan hệ nữa, con gái nhà tao mẹ nó còn không biết tao là ai.

Kỳ ca: Trọng điểm bây giờ là hội trường!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Đúng đúng đúng, cô bạn gái quen qua mạng kia của mày đã nhắc đến bao nhiêu lần rồi, hiện tại bọn tao chỉ muốn biết là lão đại làm sao vậy? Hai người học cùng lớp, hẳn là biết tương đối nhiều.

Diệt bá ba ba: A, cái này sao. Nam ca cùng Trà Trà sư muội đang cãi nhau đó.

.....

Kỳ Hinh như bưng tỉnh.

... Thì ra là do giận dỗi hả.

Cùng ngày hôm đó, vài thành viên trong club lục tục gọi điện cho Kỳ Hinh, lấy đủ loại lý do xin ra khỏi club.

Kỳ Hinh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy như vậy rất không ổn, vì sự phát triển của club, cô cùng hai người Trương Đông và Đàm Minh lập ra một kế hoạch.

.....

Ngày hôm sau.

Tiểu Nam xuất hiện ở trước cửa quán thịt nướng.

Đàm Minh đuổi tay: "Nam ca, bên này!"

Trương Đông cũng đuổi tay: "Lão đại, bên này!"

Tiểu Nam đi qua đó, ngồi xuống, hỏi: "Đang êm đang đẹp đi ăn thịt nướng làm gì?"

Đàm Minh nói: "Trước kia luôn là Nam ca mời bọn em ăn cơm, em cùng Đông Muội cảm thấy rất ngại, hôm nay vừa lúc liền mời anh đi ăn cơm! Nam ca, anh cứ việc chọn đi, em với Đông Muội trả tiền cho."

Tiểu Nam nhìn Trương Đông.

Trương Đông ho nhẹ một tiếng, đưa thực đơn qua: "Lão đại, chọn thoải mái nhé!"

Tiểu Nam cầm lấy thực đơn, nhưng không nhìn nó, ngược lại là nhìn hai người đối diện, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, hỏi: "Kỳ Hinh đây? Đám các người bình thường đều đi với nhau cơ mà."

Đàm Minh: "Trong nhà có việc."

Trương Đông: "Ôm rồi."

Hai người liếc nhau, lại đồng thời sửa miệng.

Đàm Minh: "Ôm rồi."

Trương Đông: "Trong nhà có việc."

Hai người lần thứ hai liếc nhau, phát hiện ra ánh mắt ghét bỏ của đối phương. Trương Đông liền ho mạnh một cái, nói: "Bị ốm, trong nhà cũng xảy ra chút chuyện nữa."

Đàm Minh dùng sức gật đầu: "Phải phải phải."

Tiểu Nam liếc hai người: "Nói, chuyện gì?"

Lúc này tần suất của hai người rút cuộc cũng khớp nhau: "Không có chuyện gì cả! Thật đấy, không có chuyện gì hết!"

Nhưng lời còn chưa dứt, bên cạnh bàn thịt nướng đã xuất hiện bóng người, là Kỳ Hinh và Lê Trà Trà. Kỳ Hinh kéo tay Lê Trà Trà, nói: "Thịt nướng ở đây đặc biệt ngon, nhưng chẳng có ai đi ăn với chị cả, vẫn là sự muối tốt..."

Nói xong, Kỳ Hinh liền đối diện với tầm mắt của ba người đàn ông bên kia.

Kỳ Hinh nói như đúng rồi: "Ồi, trùng hợp vậy?"

Trương Đông: "Ây, trùng hợp thật đó!"

Đàm Minh dùng sức gật đầu: "Duyên phận duyên phận, ngồi cùng không? Đều quen biết cả mà!"

Ba người lại nhìn sang Lê Trà Trà, sau đó lại nhìn Tiểu Nam.

Hai người họ hoàn toàn không hé răng, Kỳ Hinh nỗ lực hóa giải bầu không khí xấu hổ này, hỏi: "Su muối, em không ngại chứ? Chúng ta ngồi cùng một bàn với Đông Muội nhé?"

Lê Trà Trà im lặng, Kỳ Hinh liền đẩy cô qua.

Đàm Minh, Trương Đông và Tiểu Nam ngồi bàn sáu người, một bên có thể ngồi đến ba người. Đàm Minh cùng Trương Đông ngồi một bên, Tiểu Nam ngồi ở bên còn lại. Kỳ Hinh trực tiếp đem Lê Trà Trà đẩy qua ngồi cạnh Tiểu Nam, sau đó liền nhanh chân ngồi sang bên cạnh Trương Đông.

Ba người ngồi đầu, động tác nhất trí nói với Lê Trà Trà: "Sư muội, ngồi đi."

Lê Trà Trà không còn cách nào, đành phải ngồi xuống bên cạnh Tiểu Nam. Bất quá ngồi khá xa, ở giữa hai người chính là khoảng cách của một người nữa.

"Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội" lén lút đập tay ở dưới bàn.

Ngon! Thành công rồi!

Kỳ Hinh nói: "Mọi người đều không kiêng cái gì đúng không, để tao gọi món cho."

Trương Đông: "Được."

Đàm Minh: "Không kiêng gì hết!"

Hai người rất nhiệt tình cổ động, thế nhưng hai người đối diện lại vẫn luôn im lặng. Từ sau khi Lê Trà Trà ngồi xuống, Tiểu Nam cũng chưa từng mở miệng thêm một lần nào, Lê Trà Trà cũng không khác gì, hoặc là nhìn cái ly trên bàn, hoặc là xem điện thoại của mình.

Ba người tổ "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội" lén lút trao đổi ánh mắt, cũng đồng thời cúi đầu.

.....

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Diệt bá ba ba: Bọn họ như vậy là không được rồi, chẳng ai nói lời nào là sao, có ngồi cùng một chỗ cũng vô dụng.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Chúng ta nên nói chuyện gì bây giờ?

Kỳ ca: Vạn nhất như họ không đáp lời, chẳng phải là chúng ta sẽ rất xấu hổ hay sao?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân... Lão đại đích thực có khả năng sẽ không trả lời.

Diệt bá ba ba: Cách mạng chưa thành công, chúng ta vẫn còn cần phải nỗ lực! Hai chúng mày muốn nhìn thấy đám thành viên mới còn lại kia bị Nam ca dọa chạy hết sao?

.....

Cách mạng quả nhiên là vô cùng gian khổ.

Ba người hao hết tâm tư nghĩ ra được một đề tài, Tiểu Nam cùng Lê Trà Trà cũng không đáp lại, vì thế nên ba người đành phải tự nói với nhau. Cho tới tận lúc sau, cả ba đều từ bỏ, vừa lúc thịt nướng đã nguội, ba người bắt đầu yên lặng ăn.

Một bàn sáu người bị bao trùm bởi bầu không khí thất bại.

Một lát sau, Lê Trà Trà bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng.

Ba người tràn ngập chờ mong nhìn về phía Lê Trà Trà, thế nhưng Lê Trà Trà cũng không nói gì tiếp, lại cúi đầu. Một lát sau, Tiểu Nam vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên nói: "Đứng lên."

Đàm Minh: "Nam ca, anh muốn đi đâu?"

Tiểu Nam nói: "WC."

Lê Trà Trà đứng dậy nhường đường.

Không đến hai phút, Tiểu Nam đã trở lại, Lê Trà Trà đang muốn đứng dậy nhường đường thì Tiểu Nam lại nói: "Ngồi vào trong."

Lê Trà Trà hơi giật mình.

Tiểu Nam không kiên nhẫn nói: "Ngồi vào trong."

Lúc này Lê Trà Trà mới dịch vào bên trong, mà Tiểu Nam lại ngồi ở vị trí ban đầu của cô. Tổ ba người "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội" kia đều cảm thấy khó hiểu, thế nhưng hai người đã chủ động mở miệng nói chuyện, đây là tiến bộ rất lớn!

Trương Đông và Kỳ Hinh tiếp tục nướng thịt.

Dần dần, Kỳ Hinh phát hiện ra một chuyện, vị trí của bọn họ lúc này, khói dầu của thịt nướng toàn bộ đều bay hết về phía của lão đại. Mới nãy bọn họ chỉ chuyên tâm ăn, hoàn toàn không chú ý tới việc khói bay về phía của Trà Trà sư muội.

Nhưng chỉ có lão đại là chú ý tới.

... Tuy rằng lão đại với Trà Trà sư muội đang giận nhau, thế nhưng anh vẫn luôn chú ý tới hành động của cô.

Kỳ Hinh cười tủm tỉm gấp đồ ăn vào mâm của hai người, nói: "Chín rồi đó, ăn đi."

Lê Trà Trà nói: "Cảm ơn."

Một lát sau, Lê Trà Trà lại nói: "Cảm ơn."

Trương Đông và Đàm Minh đều có chút giật mình, đang muốn mở miệng liền bị Kỳ Hinh gấp cho một khối thịt ba chỉ, đánh gãy lời nói.

Kỳ Hinh cười tủm tỉm nói: "Ăn của chúng mày đi, đừng nói chuyện."

Thời điểm tính tiền, Kỳ Hinh kéo hai người chạy nhanh đi ra ngoài quầy.

Bàn sáu người ngay lập tức còn lại mỗi hai người Lê Trà Trà với Tiểu Nam.

Tiểu Nam đứng dậy.

Ngay lúc này, Lê Trà Trà bỗng nhiên túm chặt lấy góc óc của Tiểu Nam, cô ngẩng cổ, nói: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Shmily

Tiểu Nam cúi đầu nhìn cô.

Lê Trà Trà lại lặp lại một lần nữa: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Năm ngón tay của cô túm rất chặt, thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được cô đang khẽ run lên, đôi mắt không chớp nhìn anh, như đang cố gắng dùng tất cả dũng khí còn sót lại của mình, kéo anh xuống, nói: "Anh ngồi xuống đi, em có chuyện muốn nói."

Tiểu Nam ngồi xuống, hỏi cô: "Nói cái gì?"

Lê Trà Trà lấy một hộp thuốc mỡ từ trong túi, đưa cho anh: "Cái này đối với vết thương bị sưng khá hiệu quả, vết thương ở trán anh, có thể thử xem, dùng ba ngày là sẽ tốt."

Ngày đó Tiểu Nam bị Lê Trà Trà làm cho tức giận đến không chịu được, căn bản không để ý tới vết u trên trán, hiện tại nghe thấy Lê Trà Trà nói như vậy, anh liền liếc cô một cái, thanh âm hơi hơi lạnh: "Nói xong rồi?"

Môi Lê Trà Trà hơi run.

Tiểu Nam nhìn dáng vẻ này của cô, tức giận lại bắt đầu dâng lên, anh nói: "Được, nói hết rồi đúng không, Lê Trà Trà, trả lời tôi một câu khó đến vậy sao? Hoặc là chấp nhận, hoặc là không chấp nhận, mặc kệ là cái nào tôi đều có thể tiếp nhận, em không nói một tiếng là có ý gì đây? Thích thì nói thích, không thích thì nói không thích, em trốn cái gì?"

Lê Trà Trà hít sâu một hơi, nói: "Trong năm năm tới em không tính tới việc yêu đương."

Tiểu Nam hỏi: "Em muốn nói với tôi cái này?"

Lê Trà Trà: "Đúng vậy."

Tiểu Nam: "Được."

Anh đứng lên, lại nhàn nhạt mà nói: "Lê Trà Trà, chuyện tình cảm vốn dĩ chính là ta tình người nguyện, tôi thích em, em không thích tôi, vậy thì quên đi. Tình cảm của người trưởng thành chính là em không thích tôi, tôi cũng sẽ không thích em nữa, học chung một trường ngăn đầu không thấy cúi đầu sẽ

thấy, em không cần thiết phải trốn tôi làm gì."

Nói xong, Tiểu Nam liền trực tiếp rời đi.

.....

Một tháng tiếp theo, Lê Trà Trà cũng không gặp mặt Tiểu Nam.

Tuy nói là cùng một trường học ngẩng đầu không thấy cúi đầu sẽ thấy, nhưng trên thực tế thì trường này lớn như vậy, nếu như không có cùng một mục đích thì sẽ không có cơ hội gặp mặt. Thời điểm gần kề ngày ký hợp đồng, Lê Bách với Văn Hương rốt cuộc cũng thỏa hiệp, đáp ứng điều kiện của Lê Trà Trà.

Lúc này Lê Trà Trà mới cùng hai người ký hợp đồng.

Lần quay đầu tiên là cuối tháng 11.

Lê Trà Trà bận rộn việc học, vội vàng quay gameshow, còn bận rộn với chuyện trang weibo mình mới lập nên, chỉ ước một ngày 24 giờ có thể thành 48 giờ, ngay cả thời gian nghỉ cũng không có.

Cuối tuần, Cố Diễm liền tóm lấy Lê Trà Trà vẫn còn đang nằm trên giường, nói: "Trà Trà, đi dạo phố với tớ có được không? Một tiếng thôi! Chỉ một tiếng thôi! Cuối tuần tớ muốn đi gặp mặt người bạn quen qua mạng kia, là Diệt bá ba ba đó, tớ đi dạo lâu như thế cũng không tìm được đồ đẹp, lại không thể mặc bừa được, xấu hổ lắm. Anh mắt cậu tốt, cậu giúp tớ lựa quần áo có được không?"

Lê Trà Trà ngủ đến mơ mơ màng màng, nhìn thời gian, mới 6 rưỡi sáng, còn nửa tiếng nữa chuông báo thức của cô mới kêu.

Cô bò từ trên giường dậy, nói: "Chờ một lát, tớ xem lịch ngày hôm nay đã."

Cô mở ghi nhớ trong điện thoại ra.

Cố Diễm nhìn qua, bên trên đều đã sắp xếp lịch trình dày đặc, lướt qua lướt lại, căn bản cũng không có thời gian nào trống, chỉ thấy gỗ lại bản ghi nhớ, đem mục [10:00 – 11:00 viết bài đăng weibo], tạm dừng mọi thứ đẩy đến thời gian ăn cơm.

Cố Diễm muốn hỏi "Cậu bạn như vậy là vì chuyện với Tiểu Nam sao?", nhưng lời nói tới bên miệng rồi lại nuốt xuống, Trà Trà đã rất lâu rồi không nhắc tới cái tên Tiểu Nam này. Cô lén lút hỏi Đàm Minh, nghe nói gần đây club của họ cũng không có hoạt động gì, cho dù có, Tiểu Nam với Lê Trà Trà đều không chạm mặt nhau.

Cố Diễm cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người, chỉ biết có một ngày Lê Trà Trà đi ăn thịt nướng với học tỷ Kỳ Hinh về, liền phát ngốc ở ban công năm tiếng đồng hồ. Cô vốn dĩ có chút lo lắng cho trạng thái của Lê Trà Trà, thế nhưng qua ngày hôm sau, Lê Trà Trà liền bắt đầu bận rộn lên, dần dần, lại không khác gì so với trước đây.

Vì thế, cô sửa miệng hỏi: "Trà Trà, cậu so với mấy anh chị năm tư còn bận hơn thế, thiếu tiền đến vậy sao?"

Lê Trà Trà gật đầu, lại nói: "Chúng ta đi trung tâm thương mại gần đây hả? 9h40 ra cửa thì chắc phải 10h mới tới nơi, vừa đúng giờ mở cửa, để tớ chọn quần áo cho cậu."

Cố Diễm có chút ngại, nói: "Nếu không thì tớ tự mình đi cũng được, cậu bạn như vậy..."

Lê Trà Trà nói: "Không sao, thời gian có thể sắp xếp được, hôm nay là cuối tuần, vừa lúc tớ cũng nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, 9h40 ra cửa, có được không?"

Cố Diễm nói: "Được!"

.....

Nhưng kế hoạch vẫn mãi chỉ là kế hoạch.

Lúc Lê Trà Trà với Cố Diễm đến trung tâm thương mại, còn chưa có bước chân vào cửa hàng quần áo đã có người nhận ra Lê Trà Trà, tiến lên muốn ký tên chụp ảnh chung. Hôm nay là cuối tuần, trung tâm thương mại lại gần trường học, vừa mở cửa liền rất náo nhiệt, nhìn quanh đâu đâu cũng thấy tập nham tập ba các sinh viên đang đi dạo quanh đó.

Sau khi Lê Trà Trà lên hot search, từ đại học A ra thì xung quanh trường cũng đều biết tới sự tồn tại của nhân vật này, hơn nữa có một bộ phận người luôn có trong mình tâm lý xem náo nhiệt, mặc kệ có quen biết hay không, nhìn thấy cô gái lớn lên xinh như mình tình liền không nói hai lời chạy tới muốn xin ký tên.

Vì thế không đến 10 phút, bên người Lê Trà Trà có ba vòng người vây quanh.

Lê Trà Trà ký nửa tiếng, người xung quanh chỉ tăng chứ không giảm, cô đành phải lấy cớ thoát ra khỏi đám người. Chờ tới lúc cô khó khăn chui ra khỏi đây thì lại nghe thấy có người nói: "Lê Trà Trà ở trung tâm thương mại này sao?"

"Đúng vậy, vừa mới ký tên xong, hẳn là vẫn chưa đi xa."

"Người kia nhìn giống giống Lê Trà Trà?"

.....

Lê Trà Trà sợ tới mức bước nhanh ra ngoài, sau khi rời khỏi liền gửi tin nhắn WeChat cho Cố Diễm.

Đám người mới này còn muốn xông lên kí tên hình thành ba tầng trong ba tầng ngoài, cô căn bản không nhìn thấy Cố Diễm ở đâu. Chờ tới lúc thoát khỏi đám người cũng không có thời gian đi tìm cô ấy. Lê Trà Trà ra khỏi trung tâm thương mại, tìm một góc gửi tin nhắn.

Cố Diễm rất nhanh trả lời lại~

[Con mẹ nó! Trận chiến ban này làm tớ sợ muốn chết! Trà Trà, cậu về trước đi, còn rất nhiều người muốn cậu ký tên, chụp ảnh chung đó. Bên cạnh tớ còn có hai cô gái đang hỏi xem cậu ở đâu đây này. Cậu nhanh chạy đi. Tớ tự chọn quần áo cũng được.]

Lê Trà Trà đáp lại một chữ [Được.]. Lúc buông điện thoại xuống, lại nghe thấy có người nói: "Lê Trà Trà đi ra đây có phải không?"

Thời điểm Lê Trà Trà chạy ra đây cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải trận chiến như vừa rồi nữa, mũ, khẩu trang với kính cũng không mang theo, đành phải cúi đầu chạy khỏi đây, đi ra ngoài đường lớn bắt xe. Không ngờ vừa mới đứng ở ven đường liền có một chiếc xe màu trắng dừng lại trước mặt.

Cửa sổ xe hạ xuống.

Một gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt Lê Trà Trà.

"Trà Trà? Quả nhiên là con mà, đi vừa mới cảm thấy có ai đó đứng đây giống con xong." Chân Bảo nữ sĩ cười cười nói: "Về trường học sao? Đi đưa con đi."

Lê Trà Trà nghe thấy bước chân phía sau, cũng không có nghĩ nhiều, ngoan ngoãn đáp: "Dạ, cảm ơn dì." Sau đó liền chui vào trong xe. Chờ Lê Trà Trà thắt dây an toàn xong mới phát hiện ngoài Chân Bảo nữ sĩ đang lái xe ra thì bên cạnh ghế lái phụ còn có Tiểu Nam đang ngồi.

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Dì vừa đi từ trường của hai đứa ra xong, thằng nhóc A Nam này một chút cũng không muốn về nhà tỳ nào. Nếu không phải dì tìm nó đi ăn cơm thì nó cũng không biết về nhà ăn một bữa với cha mẹ đâu. Hôm nay cuối cùng cũng tóm được nó ở trường. Con trai con đứa đúng là lười thôi mà, lúc đi bắt được nó, trên mặt toàn râu là râu, cũng không biết đã ngâm mình trong phòng thí nghiệm bao lâu nữa. Dì khuyên mãi nó mới chịu đi thu thập lại mình đây..."

Hình như nhớ tới cái gì, Chân bảo nữ sĩ lại nói: "Con ăn cơm trưa chưa? Chưa ăn thì đi với dì nhé."

Lê Trà Trà nói: "Cảm ơn dì, con ăn rồi ạ."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Hôm nay là cuối tuần, con không có tiết đúng không. Ăn rồi thì đi cùng dì nhé, dì gọi bánh ngọt cho con. Lâu rồi không gặp... tới, để dì nhìn cái xem nào... sao lại gầy đi nhiều như vậy chứ?"

Lê Trà Trà ho nhẹ một tiếng, nói: "Chắc là ngủ không tốt."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Là con gái, nhất định phải ngủ đủ giấc, hiện tại con còn trẻ vẫn chưa hiểu hết được, mấy cái mỹ phẩm dưỡng da kia đều không tốt cho làn da con gái bằng một giấc ngủ đầu. Ngủ đủ giấc, tinh thần tự nhiên cũng tốt hơn..." Dừng một chút, Chân Bảo nữ sĩ lại nói: "A Nam nhà dì gần đây còn thông suốt ra nhiều thứ lắm, lại biết theo đuổi con gái nữa cơ mà, lần trước nó còn hỏi dì xem cha nó theo đuổi đi như thế nào. Dì nói với nó, ngàn vạn lần đừng học theo ba ba, đừng ngốn ngừ thịnh hành của mấy người trẻ tuổi như các con thì ba ba nó chính là sắt thép thẳng nam, theo đuổi đi mà mỗi ngày đều gửi từng hoạt động của ông ấy từ nhỏ đến lớn..."

Nhắc tới chồng mình, mặt mày Chân Bảo nữ sĩ liền không dấu được ý cười.

"... Con trai dì cũng không thể học cha nó nha, bằng không con cháu nhỏ của dì không biết ngày tháng năm nào mới có thể nhìn thấy đâu. Trà Trà, con có biết A Nam theo đuổi bạn nữ nào không? Học khoa nào? Trông như thế nào?"

Lê Trà Trà ho một tiếng.

Lúc này, Tiểu Nam vẫn luôn trầm mặc liền nói một câu: "Mẹ, tới rồi."

.....

Chân Bảo nữ sĩ gọi xong đồ ăn liền đi toilet, trong nhất thời, bàn ăn cũng chỉ còn hai người Tiểu Nam với Lê Trà Trà. Hai người đều im lặng. Không lâu sau, người phục vụ mang trà hoa cúc lên. Tiểu Nam nhậm lấy ấm trà, đổ nước ra cốc, đưa cho Lê Trà Trà, thuận tiện hỏi: "Gần đây đang làm gì?"

Lê Trà Trà nói: "Quay gameshow, ôn tập bài cũ, đọc sách, đăng bài trên weibo."

Tiểu Nam hơi hơi kinh ngạc: "Đăng bài trên weibo?"

Lê Trà Trà: "Làm vậy có thể kiếm tiền."

Tiểu Nam đáp một tiếng.

Đại để là có người gọi chuyện, Lê Trà Trà cũng không trầm mặc nữa, chủ động hỏi: "Anh thì sao? Gần đây đang làm gì?"

Tiểu Nam: "Ồ trong phòng thí nghiệm."

Lê Trà Trà: "Khá tốt."

Tiểu Nam: "Ừ."

Lê Trà Trà ngẩng cổ thủy tinh lên, uống một ngụm trà hoa cúc, nước trà có hơi nóng, cô vừa nhấp một ngụm đã bị bỏng, đau đến hít một ngụm khí lạnh. Cô buông chén trà, vội vội vàng vàng cầm cốc nước đá, uống vài hớp.

Sau khi buông cốc nước xuống liền nhìn thấy Tiểu Nam đang nghiêng đầu ngồi ngoài cửa sổ, môi mỏng hơi run.

Cô theo tầm mắt của anh nhìn qua, bên ngoài trừ mấy cái cây trụi lụi không có lá ra thì chẳng có cái gì khác. Lúc này, Tiểu Nam lại nghiêng đầu, nói với cô: "Ban nãy ở trên xe, lời mẹ tôi nói, em không cần để trong lòng. Đều là chuyện quá khứ rồi. Hiện tại tôi đối với em cũng không có ý gì nữa."

Lê Trà Trà lại uống một ngụm nước đá, nhỏ giọng đáp lại.

Bỗng nhiên, điện thoại ở trên mặt bàn rung lên, là tin nhắn WeChat.

Cô mở khóa.

[Chú Ôn: Tối mai chú có việc, chiều nay cháu có thể qua đây không?]

Dư quang nơi ánh mắt của Tiểu Nam lướt qua.

Trên giao diện WeChat, người vừa gửi tin nhắn tới tên là [Chú Ôn].

Lê Trà Trà nhấn lại ~ [Được.]

Tiểu Nam cứ cảm thấy chân dung người này có chút quen mắt, lúc năm hai anh có học thêm tiết chuyên ngành về tâm lý học, mỗi buổi cuối tuần đều có vị giáo sư tâm lý nổi danh Ôn Minh tới đại học A mở tọa đàm, chủ đề là bệnh trầm cảm. Tiểu Nam cũng có đi nghe. Sau khi tọa đàm kết thúc, có không ít bạn học vây đến xin thêm WeChat. Bởi vì có quá nhiều người muốn thêm nên Ôn Minh đề nghị mở một nhóm chat, Tiểu Nam cũng theo đó mà bị kéo vào.

Anh click mở nhóm chat đó ra, tìm được chân dung của Ôn Minh, quả nhiên giống hệt với chân dung của người ban nãy bên trong điện thoại của Lê Trà Trà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: Shmily

Lê Trà Trà ăn cơm với Chân Bảo nữ sĩ và Tiểu Nam xong, liền gọi taxi đi đến phòng làm việc của Ôn Minh.

Phòng làm việc tư nhân của Ôn Minh là một khu chung cư ở trong tiểu khu, ông ấy mua hai cái chung cư rộng 70 mét vuông, đập đi vách tường ngăn cách, lại trang hoàng đơn giản ấm áp. Cô gái trước quầy lớn lên ôn nhu khả ái, thanh âm ngọt ngào, khiến cho người vừa vào cửa liền cảm thấy được thả lỏng tâm tình.

Thời điểm Lê Trà Trà đi vào, cô gái trước quầy liền quen thuộc nói: "Trà Trà, em đến rồi sao, bác sĩ Ôn ở trong văn phòng đó." Nghịch ngợm chớp mắt một cái: "Biết em tới nên chị đã nấu nước quả trà cho em rồi nha, còn có bánh kem nhỏ nữa, lát nữa chị sẽ mang vào."

Lê Trà Trà gật gù đầu, nói: "Cảm ơn."

Cô gái trước quầy cười tủm tỉm nói: "Mau vào đi thôi, bác sĩ Ôn đang đợi em đó."

.....

Sau khi Lê Trà Trà vào văn phòng liền nhìn thấy Ôn Minh đang đứng ở bên cạnh bể cá, chăm chú nhìn vào mấy con cá vàng bên trong.

Cô nhẹ giọng gọi một tiếng: "Chú Ôn."

Ôn Minh hơi nghiêng đầu, cười nhẹ: "Tối rồi sao, ngày mai chú có buổi tọa đàm, sau đó lại phải đến Anh quốc ngay, ba ngày tới sẽ rất bận nên mới gọi cho cháu sửa lại lịch hẹn." Ông đánh giá cô một chút, duỗi tay vỗ vỗ đầu cô: "Mấy ngày nay cảm thấy thế nào rồi?"

Lê Trà Trà nói: "Uống thuốc xong, bận học quá nên không còn khó chịu như trước nữa..."

Cô vuốt vuốt ngực mình, ngẩng đầu nhìn Ôn Minh: "Chú Ôn, nơi này của cháu trước kia sẽ không đau, nhưng hiện tại lại đau, hôm nay lại vô cùng đau..."

Ôn Minh hỏi: "Gặp người kia sao?"

Lê Trà Trà gật đầu, nhưng rất nhanh lại nói: "Gần đây cháu rất tiến bộ, không còn nghĩ tới chuyện tự sát nữa, mỗi ngày chỉ nghĩ tới việc viết bài kiếm tiền thôi. Cháu đã tính qua rồi, dựa theo tốc độ kiếm tiền hiện tại thì năm năm sau, hoặc là hai năm cũng có thể kiếm đủ 200 vạn rồi, sau đó sẽ trả hết nợ cho Lê Bách và Văn Hương, như vậy, cháu sẽ không còn nợ họ cái gì nữa."

Hình như cô nghĩ đến cái gì, lại nói: "Cháu cho chú xem Weibo cháu lập ra nè, một ngày có thể kiếm đến 800 tệ đó, chờ về sau cháu nổi hơn, phí quảng cáo nhất định sẽ càng cao..."

Cô tạm dừng một lát.

Ôn Minh hỏi: "Sau đó thì sao?"

Lê Trà Trà nói: "Sau khi trả hết nợ, cháu sẽ không viết quảng cáo nữa, cứ cảm thấy tiền quảng cáo quá ít. Xuất thân của cháu không tốt, chỉ có tự mình học tập thật tốt mà thôi, trừ bỏ việc này, cái gì cũng không muốn nghĩ tới. Mỗi lần Văn Hương và Lê Bách hỏi tới người kia, cháu liền cảm thấy tự ti..."

Cô lại dừng một chút mới nói: "Vì cái gì mà bọn họ sẽ nghĩ có thể lợi dụng người khác một cách đương nhiên như vậy? Còn có thể yên tâm thoải mái nữa chứ. Mà cháu, lại trở thành lợi thế của họ. Trước kia cháu đều không dám ngẩng đầu trước mặt người đó, nhưng về sau không liên hệ nữa, ngẩng đầu hay không cũng vậy, dù sao thì cũng không có cơ hội gặp lại. Nhưng mà sau này..."

Cô nhẹ nhàng che ngực.

"Anh ấy nói thích cháu, nhưng mà Lê Bách cùng Văn Hương luôn ước gì cháu có thể leo lên người nhà Tiểu gia, tưởng tượng đến một tầng quan hệ này, cháu liền cảm thấy cháu không xứng. Bọn họ nhất định sẽ không cần mặt mũi đòi lấy tài nguyên từ Tiểu gia, cứ nghĩ đến mấy chuyện về sau, cháu liền cảm thấy cháu không có cách nào nói cho người đó biết, cháu cũng thích anh ấy. Thích một người, không nên mang đến phiền phức cho người đó, thích một người là luôn muốn người đó được hạnh phúc. Cháu không làm được, cháu không xứng nói với anh ấy một câu: em cũng thích anh."

Lê Trà Trà hít hít mũi, lại nói: "Chú Ôn, hiện tại cháu cảm thấy ngực cháu đau quá, thuốc không chế tâm tình kia của chú có hữu dụng không? Thời điểm không bận rộn gì, tâm tình vẫn luôn rất khổ sở, cảm thấy như trời như muốn sập xuống vậy."

Ôn Minh ôn nhu xoa đầu cô: "Đứa nhỏ ngốc, cái này không phải bệnh."

Lê Trà Trà hỏi: "Là bị thương sao?"

Ôn Minh nói: "Cháu không cần thiết phải đem nó coi là bị thương. Ai cũng đều sẽ có cảm xúc đau khổ, cháu đừng sợ hãi nó, hãy tiếp nhận nó, chậm rãi cảm nhận nó, để nó trở thành động lực để cháu có thể thoát khỏi tâm trạng đau khổ kia. Tình huống gần đây của cháu có chút không ổn, cái phương thức phát tiết ở quán bar kia cũng không dùng được nữa, chỉ có thể dựa vào thuốc thôi. Chúng ta cứ từ từ, đừng nóng nảy."

Lê Trà Trà ngoan ngoãn gật đầu.

"Dạ, cháu không nóng nảy, cháu từ từ làm, trước cứ bắt đầu dùng uống thuốc đã, cháu phát hiện mỗi lần uống thuốc đó liền không thể tập trung được, hiệu suất học tập rất chậm, còn không thích nói chuyện." Cô hít sâu một hơi, lại nói: "Chú Ôn, cháu nói chuyện với chú xong cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, nếu tình huống của cháu có chuyển biến, cháu sẽ liên lạc với chú, chú ở bên Anh quốc không cần lo cho cháu."

Ôn Minh nói: "Thuốc lần trước của cháu hẳn là uống hết rồi đi, chú kê cho cháu một tuần nữa, cháu xem tình huống mà quyết định." Nói xong, Ôn Minh lại đưa cho Lê Trà Trà một tấm danh thiếp, "Đây là Hồ Bình, bạn tốt của chú, nếu mấy ngày tới gặp phải tình huống khẩn cấp gì thì cứ liên hệ với ông ấy."

Lê Trà Trà nói: "Cảm ơn chú Ôn."

Ôn Minh hỏi: "Ăn cơm chưa? Nếu không thì ở lại ăn cơm tối với chú."

Lê Trà Trà: "Để sau đi ạ, cháu còn phải về trường, còn rất nhiều chuyện chưa làm xong."

"Được, vậy để lần sau."

Ôn Minh nhìn bóng dáng Lê Trà Trà, có chút đau lòng, không khỏi nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Đứa trẻ tốt như vậy, tại sao lại có một cặp cha mẹ như thế chứ?

Thời điểm ông gặp được Lê Trà Trà vừa lúc về quê ở thành phố B ăn tết, 12h đêm, một cô gái nhỏ 12 tuổi mặc một cái váy đỏ liền áo, một mình đi trong ngõ nhỏ. Ông tưởng đó là đứa bé nhà ai bị lạc đường liền đi qua hỏi: "Cha mẹ cháu đâu?"

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp, đôi mắt hạnh ngập nước, nhưng lại không có bất kì cảm xúc gì, dùng ngữ khí quá mức bình tĩnh nói: "Cháu không lạc đường, chú đừng xen vào chuyện của cháu, cháu có chuyện khẩn sẽ cầu cứu chú cảnh sát, 500 mét về phía Đông có một đồn công an."

Lời nói quá mức trưởng thành.

Ôn Minh học tâm lý, từ ánh mắt đầu tiên đã dùng sự chuyên nghiệp của mình mà phát hiện ra, đứa bé này có vấn đề.

Ông làm bộ như rời đi, ngay sau đó liền đi theo cô.

Không lâu sau, ông gặp được một màn khó quên trong cuộc đời.

Cô gái nhỏ đi lên cầu, lặng lẽ nhìn xuống mặt sông đen nhánh phía dưới, sau đó bắt đầu leo lên khung sắt bảo hộ. Là một đứa ngu cũng biết tiếp theo cô muốn làm cái gì, Ôn Minh liền chạy tới ngăn lại, ôm cô gái nhỏ lùi về phía sau.

Cô gái nhỏ rất bình tĩnh, mặt không biểu tình mà nói: "Chú cản được cháu lần đầu sẽ không cản được cháu lần thứ hai."

Ôn Minh nói: "Cháu còn nhỏ, mặc kệ là vì cái gì đều phải trân quý sinh mệnh của bản thân, bằng không sau khi lớn lên, cháu nhất định sẽ hối hận. Có gì phiền não thì nói với chú. Hôm nay chú cam đoan với cháu, nếu không thể giải quyết phiền não của cháu, chú cùng cháu nhảy sông."

Cô hỏi: "Chú là người xấu chuyên bắt cóc trẻ em sao? Nếu đúng là vậy thì cháu sẽ đi theo chú."

Ôn Minh dở khóc dở cười: "Được, chú là người xấu, cháu trước đi theo chú, nói cho chú người xấu biết, cháu tên gì?"

Cô gái nhỏ mê mẩn.

Sau một lúc lâu, mới hé miệng nói: "Lê Trà Trà."

.....

Không nghĩ tới, chỉ chớp mắt đó mà đã qua 5 năm, cô gái nhỏ năm đó bây giờ đã lớn đến duyên dáng yêu kiều như vậy.

Ôn Minh buông tiếng thở dài.

Lê Trà Trà là bệnh nhân đầu tiên của ông, ban đầu lúc mang cô tới bệnh viện, cô còn sống chết không vui, nói mình không có bệnh. Sau khi chẩn bệnh, liền phát hiện cô bị stress mức độ thấp. Ông liền đối với cô gái nhỏ dùng một số ngôn ngữ dễ hiểu nhất giải thích định nghĩa stress mức độ thấp tức là như thế nào. Không nghĩ tới, cô gái nhỏ nghe xong lại hỏi ông: Có phải nếu bị stress mức độ thấp, cha mẹ sẽ đau lòng cho cô không? Ngay lúc đó, Ôn Minh bất quá cũng chỉ mới 28, nghe xong liền cực kì đau lòng, âm thầm quyết định về sau nhất định sẽ không nói với con mình rằng mình sẽ không cản nó nữa.

Sau đó, ông đi du học về, được bệnh viện số 1 thành phố A mời làm bác sĩ tâm lý, sau hai năm làm việc, mới mở phòng làm việc tư nhân ở thành phố này.

Bệnh án của Lê Trà Trà, sau khi ông nhận được giấy phép làm bác sĩ liền bắt đầu tiếp nhận, cho tới bây giờ đã qua bốn năm rồi.

Bệnh tâm lý phải dựa vào thuốc, cũng phải dựa vào bản thân mình tiếp xúc với hoàn cảnh bên ngoài mới có thể khỏi hẳn.

Mà Lê Trà Trà, tuy rằng bị stress mức độ thấp, thế nhưng là phải chịu kích thích trong một thời gian dài như vậy, hơn nữa bản thân cũng không phải đặc biệt cường đại cho nên suốt bốn năm vẫn không thể khỏi hẳn. Bất quá so với một Lê Trà Trà lúc ban đầu thì Lê Trà Trà hiện tại đã tiến triển đến không tệ rồi.

Lần đầu ông nhìn thấy cô bé này, mang theo cô quen biết nửa tháng, lâu lâu cô lại muốn tự sát một lần.

Cha mẹ cô cũng không có trách nhiệm gì, qua nửa tháng cũng không thấy tìm cô, hỏi cô thì mới biết được là cha mẹ cô đi quay chương trình Tết.

May mắn thay, sau khi tiếp nhận trị liệu liền phát hiện ra một phương thức phát tiết khiến cho cảm xúc uể oải tuyệt vọng xua tan đi, đó là đến bar nhảy.

Ôn Minh lên lút phân tích tâm lý cho Lê Trà Trà.

Cô khát vọng sự yêu thương cùng chú ý của cha mẹ, vẫn luôn sinh hoạt dựa theo yêu cầu của hai người, loại khát vọng này kéo dài đã lâu nhưng lại không được thỏa mãn sẽ sinh ra một loại tâm lý phản nghịch, muốn mượn các loại phương thức khác để được cha mẹ chú ý, thế nhưng Lê Trà Trà phản nghịch lại không giống với những đứa trẻ bình thường khác, cô không những bất thường mà còn rất yếu ớt, thậm chí còn không dám quang minh chính đại đứng ra phản kháng, vì thế chỉ đành lui một bước, còn chưa có trưởng thành đã tới quán bar uống rượu nhảy nhót, lặng lẽ thực hành sự phản kháng bé nhỏ không đáng kể ở trong lòng.

Đồng thời, cô lại sợ hãi bị phát hiện, cho nên mới học cách hóa trang.

Sau đó, bệnh nhân của Ôn Minh ngày một nhiều, có người khôi nhanh, có người khôi chậm, cũng có người càng ngày càng không xong, ông liền biết, kỳ thật người khó giải quyết nhất lại chính là Lê Trà Trà, mọi stress của cô đều là do thiếu hụt sự quan tâm của cha mẹ, bệnh này của cô không có biện pháp trị tận gốc, trừ phi cô phải tự mình thông suốt mới được. Bốn năm qua đi, Lê Trà Trà vẫn luôn ở trong trạng thái này, thẳng cho tới khi cô gặp người đó, Ôn Minh mới cảm thấy còn một tia hi vọng.

Lê Trà Trà giống như một người ở trong bóng tối quá lâu, không có ánh sáng, không có đèn điện, cô đang nỗ lực dùng đôi chân của mình bước ra khỏi mảnh hắc ám đó.

.....

Ôn Minh còn đang cảm khái, cô gái trước quầy đã tiến vào thông báo có một bệnh nhân hẹn trước đã tới, lúc này ông mới hồi phục tinh thần. Hồi phục xong mới phát hiện mình quên kê đơn cho Lê Trà Trà để cô mang đi rồi.

Mất nhìn đồng hồ, ông nói: "Trà Trà chắc chưa đi xa, hiện tại có khả năng là vẫn chưa tới trạm tàu điện ngầm, cháu gọi cho con bé một chút, đem thuốc đưa qua."

Cô gái trước quầy lập tức đáp lại, cầm thuốc nhanh chóng chạy xuống lầu.

Bên cạnh phòng làm việc 10 phút đi bộ sẽ có một trạm tàu điện ngầm, mỗi này cô đã liên hệ với Lê Trà Trà, hiện tại Lê Trà Trà vẫn còn đang ở trạm đợi mình. Cô một đường chạy như bay qua, đi rất nhanh, lúc gần đến trạm thì đụng phải một người.

Hộp thuốc cũng rơi trên mặt đất.

Cô khom người muốn nhặt lên, người kia lại nhanh tay hơn cô, bàn tay rộng lớn nhặt hộp thuốc lên.

Nàng đang muốn khom người nhặt lên, người kia so nàng nhanh một bước, to rộng bàn tay nhặt lên được hộp.

Chàng trai hơi nhũn mảy, tiếng nói trầm thấp: "Thuốc chống stress?" Lại nhìn tấm thẻ trước ngực cô, hỏi: "Phòng làm việc của Ôn Minh?"

Chàng trai này rất đẹp trai, cô gái trước quầy nhìn không được đồ mắt, gật gật đầu: "Có người dễ quên thuốc, tôi đang đi đưa." Lúc này, di động của cô vang lên, màn hình hiển thị ba chữ ~ Lê Trà Trà.

Cô nhận điện thoại, nói: "Đừng! Trà Trà, đừng! Em không cần tới đâu, trời lạnh như vậy, em trò ở trạm tàu điện đi, chị tới ngay đây, hai phút thôi."

Nói xong cô liền cúp điện thoại, lại nghe thấy chàng trai anh tuấn nói: "Không phải đi đưa thuốc sao? Đi đi."

Cô gái còn muốn hỏi xem có thể thêm phương thức liên lạc hay không, thế nhưng chàng trai đã quay đầu rời khỏi đó. Cô chỉ cảm thấy đáng tiếc, cầm thuốc chạy nhanh về phía tàu điện ngầm. Lê Trà Trà đang đứng chờ ở đó, cầm thuốc xong liền nói lời cảm ơn với cô.

Cô vội vàng đáp: "Không sao không sao."

Nói xong lại cảm thấy nao nao, cô thế mà vừa mới được một chàng trai anh tuấn nhặt thuốc hộ nha, cô có thể thật phần xác định, anh còn hướng chỗ các cô nhìn một cái, thế nhưng trong nháy mắt lại biết mất ở trong dòng người.

.....

Sau khi về đêm, quán bar Tinh Trì dần dần náo nhiệt lên.

Chân trước Tiểu Nam vừa đến, chân sau liền có giám đốc thân thiện đi qua tiếp đó: "Nam ca, ngài tới rồi..." Nói xong liền bắt động thanh sắc quan sát xung quanh anh, hiển nhiên là đi một người, bên người không có cô gái nào.

Ngày đó Tiểu Nam đặt bao hết, hẳn vừa lúc không có mặt.

Nhóm nhân viên ở đây đều kể lại sinh động như thật.

Nghe nói sau khi Nam ca mang theo bạn gái tới quán bar, toàn bộ hành trình đều sủng nịnh không thôi, cô gái đó muốn ánh trăng liền có ánh trăng, muốn ngôi sao liền có ngôi sao, Nam ca oai phong lẫm liệt đối với bạn gái nhỏ còn kém chút gần đuôi sau mông mà vậy nữa thôi.

Không được nhìn thấy tận mắt, giám đốc tỏ vẻ thật phần tiếc nuối, ngóng trông một ngày nào đó có thể tự mình nhìn thấy. Vừa dịp hôm nay Nam ca

cùng tới, thế nhưng thật đáng tiếc lại không thấy bạn gái nhỏ của anh đi cùng.

Giám đốc lại nói: "Nam ca đi một người sao? Muốn ngồi ghế dài hay ghế lô? Ông chủ của chúng tôi nói, Nam ca tới là phải chiêu đãi thật tốt, Tinh Trì này vĩnh viễn sẽ để lại cho ngài một vị trí thật tốt."

Tiểu Nam: "Quầy bar."

Có thể lên làm giám đốc quán bar, hiển nhiên cũng phải biết một kỹ năng nhìn mặt đoán ý, nghe thấy ngữ khí này của Tiểu Nam, cộng thêm bộ dáng của anh, liền lập tức nói: "Được rồi, để tôi an bài cho ngài." Hòa giải xong liền mang Tiểu Nam đi vào, sau khi an bài tốt liền bắt động thanh sắc rồi đi, để Tiểu Nam an tĩnh ở lại một mình.

Bên này của quầy bar có một nửa là khu hút thuốc.

Tiểu Nam im lặng hút thuốc.

Có lẽ là trên mặt viết rõ ràng mấy chữ "Chớ chọc tới lão tử" nên anh ngồi đã nửa tiếng rồi cũng không có ai dám tới gần. Qua thật lâu sau, Tiểu Nam như nghĩ tới cái gì đó, nhìn về phía anh trai pha rượu.

Anh trai pha rượu lập tức hiểu ý: "Nam ca, ngài muốn uống gì?"

Tiểu Nam nói: "Cô gái nhỏ lần trước đi cùng tôi, có biết không?"

Anh trai pha rượu nói: "Biết."

Tiểu Nam: "Bình thường cô ấy uống gì thì pha cho tôi cái đó."

"Dạ!"

Một lát sau, một ly rượu Cocktail được đẩy tới trước mặt Tiểu Nam.

Rượu được phối đặc biệt đẹp mắt, màu đỏ thay đổi độ đậm nhạt theo tầng, giống như là thời tiết khi chiều tà, y như một khối bảo thạch màu hồng, lại mờ mờ mang theo vài phần mộng ảo.

Tiểu Nam uống một ngụm, bỗng nhiên nhú mày.

"Không có còn?"

Anh trai pha rượu nói: "Đúng vậy, mỗi lần cô ấy tới đây đều uống Cocktail không có còn."

.....

[Thứ cho tao nói thẳng, đang ngồi đều là rác rưởi (5)]

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: @Tiểu Nam, lão đại! Em có tin muốn báo, cuối tuần sau có triển lãm về sự phát triển của sinh vật biển, club của chúng ta có tổ chức đi xem không?

Kỳ ca: Có cá mập lớn không?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: "Có!"

Kỳ ca: Được, @Tiểu Nam, lão đại, chúng ta đi xem đi!

Diệt bá ba ba: Nói cho chúng mày một tin tức cực kỳ không tốt, tao đã hai ngày rồi không liên lạc được với Nam ca, điện thoại cũng không gọi được, bất quá anh ấy có xin nghỉ, tao lặng lẽ hỏi người phụ trách, người đó nói trong nhà anh ấy có việc, tao lại đi xem tin tức, gần đây trừ việc ngũ ca của Nam ca nháo ra tai tiếng với Lục Vi thì Tiểu gia cũng không có tin tức gì mới.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: @Tiểu Nam, lão đại, anh có khỏe không?

Kỳ ca: Chẳng lẽ trong nhà có biến lớn? Hiện tại đang phong tỏa tin tức?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: @Toàn thể thành viên, mấy đứa liên hệ với hội trưởng gần nhất là khi nào? Anh là thứ tư tuần trước.

Kỳ ca: Tao cũng thế.

Diệt bá ba ba: Tiết chuyên ngành hôm thứ sáu.

Trà Trà: Trưa chủ nhật.

Diệt bá ba ba: Mạo muội hỏi một câu, hai người làm gì vậy?

Trà Trà: Vừa vặn gặp phải, cùng ăn cơm trưa.

.....

Qua thật lâu, Lê Trà Trà lại gửi một tin khiến mọi người trong club như bùng tình đại ngộ ~ [Các anh chị đừng lo lắng, em hỏi mẹ của hội trưởng rồi, đi nói anh ấy có việc đi xa, hai ngày sau sẽ về.]

Lại qua một lúc sau, Lê Trà Trà gửi tới một tin thứ hai khiến mọi người cả kinh đến rớt cằm ~ [Di nói cảm ơn mọi người đã lo lắng, còn nói nếu rảnh thì có thể tới nhà hội trưởng ăn cơm.]

Tiếp theo, lại tới một câu khiến tập thể đại gia hoàn toàn hóa đá ~ [Di hỏi có được không?]

.....

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (3)]

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Trà Trà sư muội làm lành với lão đại rồi à?

Diệt bá ba ba: Không có mà, tiểu khả ái nhà tao nói không có!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Được rồi, đừng có show ân ái ở đây.

Kỳ ca: Sư muội với mẹ hội trưởng thế mà lại quen biết? Sư muội còn gọi hội trưởng là ba ba? Mối quan hệ này có chút hỗn loạn a...

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Nào tao vừa bỏ ra một vở kịch thanh mai trúc mã ngược luyến tình thâm.

Diệt bá ba ba: Mẹ nó, tao quen Nam ca lâu như thế rồi mà chưa từng tới nhà của anh ấy đây!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Chúng ta có đi không?

Diệt bá ba ba: Không biết.

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ: Tao nghe Kỳ ca.

Kỳ ca: Đi! Đương nhiên phải đi! Chúng mày không tò mò xem biệt thự của kẻ có tiền trông như thế nào hả?

.....

Lê Trà Trà nhìn thấy mọi người đáp lại xong, liền lâm vào trầm mặc.

Lúc này, cô liền gửi tin nhắn lại cho Chân Bảo nữ sĩ, bà đáp lại rất nhanh ~

[Có ai kiêng ăn cái gì không? Để dì bảo giúp việc làm món các con thích.]

[Rất lâu rồi không có bạn bè nào của A Nam tới chơi.]

[A Nam ở nhà hay không cũng không sao, di thay nó tiếp đãi các con. Quyết định vậy nhé, 7h tối nay, sau khi ăn xong di sẽ bảo tài xế đưa mấy đứa về trường.]

Lúc đầu đọc được tin nhắn, Lê Trà Trà còn có chút hoảng, nhưng suy nghĩ thật lâu mới nhận không được đi dò hỏi Chân Bảo nữ sĩ, không nghĩ tới bà ấy còn nhiệt tình như vậy, còn dùng ngữ khí không có phép từ chối mà mời bọn họ.

Lê Trà Trà nghĩ thầm: Tiểu Nam không ở nhà, chắc là không sao đâu.

.....

Bởi vì chỉ có Lê Trà Trà biết địa chỉ cụ thể cho nên bốn người bọn họ nhất trí tập hợp ở cổng trường, sau đó để Lê Trà Trà dẫn đường. Đây là lần đầu tiên Đàm Minh đến nhà bạn bè chơi, hơn nữa lại còn là kiểu bạn mình không có ở nhà nữa chứ, vậy nên có hơi khấn trương một chút.

Kỳ Hinh với Trương Đông cũng vậy.

Lê Trà Trà lại có hơi thất thần, toàn bộ hành trình đều trầm mặc. Mọi người cũng không dám hỏi xem đến tới cùng là cô với lão đại đã hòa hảo hay chưa, hơn nữa tất cả cũng đang khấn trương cho nên trên đường tới biệt thự của Tiểu gia, bốn người người nhìn ta ta nhìn người, không mở miệng nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Trương Đông nhận không được, lúc gần tới liền hỏi một câu: "Sư muội, em với lão đại đã làm lành chưa?"

Lê Trà Trà nói: "Bọn em không cãi nhau."

..... Ừ, chỉ là chiến tranh lạnh thôi!

Trương Đông không hiểu nổi suy nghĩ của người trẻ tuổi hiện giờ.

Đàm Minh vỗ vỗ bả vai hấn, nói: "Nói ít thôi, chuyện tình cảm của người ta, người ngoài đừng nhúng ta vào."

Trương Đông nói: "Lão đại với sư muội không phải tình ca con chủ nghĩa khoa học và xã hội sao?"

Kỳ Hinh cũng rất mông lung: "Đúng vậy."

Đàm Minh nhìn hai cậu độc thân chưa trải qua ái tình kia, lấy ngữ khí của một người từng trải có thâm niên, nói: "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội cũng đừng nhúng tay!"

.....

Sau khi tới biệt thự Tiểu gia, Đàm Minh, Kỳ Hinh và Trương Đông đều có chút câu nệ.

Kỳ Hinh nhỏ giọng nói: "Chúng ta tới nhà hội trường làm khách, lại chẳng mang theo quà cáp gì cả, có phải rất không có lễ phép không?"

Trương Đông cũng phụ họa: "Nhưng mua trái cây đem theo cũng rất kỳ, nhà lão đại có thể cũng không ăn trái cây bình thường mà chúng ta hay ăn thì sao? Tuy rằng bình thường lão đại không kén ăn, thế nhưng tao nhìn mỗi bữa cơm của ngũ ca lão đại lên tới 4 con số, vậy thì chắc chắn trái cây họ ăn cũng phải là hàng nhập khẩu..."

Đàm Minh nhìn về phía Lê Trà Trà, hỏi: "Có phải mang quà không?"

Lê Trà Trà nói: "Đi không coi trọng cái này đâu, người tới là tốt rồi..." Nói xong, cô liền ấn chuông cửa, rất nhanh, trên màn hình xuất hiện một gương mặt đầy nếp nhăn. Lê Trà Trà chào hỏi: "Chú Trương, con là Trà Trà, đi hẹn bọn con tới ăn cơm."

"Được rồi."

Cánh cổng lớn của biệt thự chậm rãi mở ra.

Lê Trà Trà quen cửa quen nẻo dẫn mọi người đi vào, vừa đi vừa nói chuyện: "Chú Trương ban nãy là tài xế của Tiểu gia..."

Mấy người Trương Đông nhìn nhau vài lần, cuối cùng liền đẩy Đàm Minh ra làm đại diện: "Sư muội, em thường xuyên tới nhà Nam ca sao?"

Lê Trà Trà dừng một chút, lại nói: "Lúc trước vì một số lý do cá nhân nên em ở lại Tiểu gia một thời gian, cho nên biết khá rõ."

.... Khó trách!

Đám người rất nhanh suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng không lâu sau, bọn họ liền không hiểu được, tiếp nhận chiêu đãi của Chân Bảo nữ sĩ xong, bọn họ đều cảm nhận được sự chiếu cố cùng thân mật rất rõ ràng của bà dành cho Lê Trà Trà. Tiểu Nam không có ở đây, bà cũng không cảm thấy buồn, phảng phất như Lê Trà Trà mới là con gái của Chân Bảo nữ sĩ vậy.

Sau khi ăn xong, Chân Bảo nữ sĩ liền chiêu đãi bọn họ ăn bánh ngọt.

Cái khay ba tầng dùng trong bữa trà chiều bày đầy những chiếc bánh kem tinh xảo. Chân Bảo nữ sĩ cười với bọn họ: "Đi nghe Trà Trà nói các con không kiêng gì, liền dựa theo sở thích của đi để nhà bếp làm bánh kem, nếu như không thích ăn đồ ngọt, còn có bánh mặn."

Chân Bảo nữ sĩ lại cảm khái nói: "Thật sự là đã lâu không có nhiều người trẻ tuổi tới nhà chơi như vậy rồi. Tính tình của A Nam giống cha nó, trước kia đi cứ lo lắng nó không có bạn chơi, đứa bé nhà khác đi nhà trẻ đều biết mang bạn bè về nhà, nó thì khác, bảo nó kết bạn nhiều hơn nó cũng không nghe. May mà sinh ra cao lớn khỏe mạnh nên mới không có ai bắt nạt được nó. Chỉ có duy nhất một lần nó mang bạn bè về nhà chính là lúc học cấp hai, bạn nó là một cậu bé gầy gầy thanh thanh, nhuộm một quả đầu xanh lè, nhìn thế nào cũng thấy đó là một đứa bé hư, nhưng đứa bé đó lại rất lễ phép, vừa nhìn thấy đi liền thẹn thùng, câu nệ,..."

Chân Bảo nữ sĩ lâm vào hồi ức, lại nói: "Thân là mẹ nó, đi nghĩ con trai mình vui là tốt rồi, chỉ cần không gây chuyện, có thể khỏe mạnh mà lớn lên đã là rất hạnh phúc. Nhưng cha nó lại rất nghiêm khắc, đối với con mình luôn áp đặt theo một khuôn khổ, đi nhìn còn cảm thấy không chịu nổi. A Nam bởi vì chuyện này mà rất nhiều lần đã cãi nhau với cha nó, mỗi lần như vậy đều là đi ở bên khuyên giải. Sau đó, cậu bé kia cũng tới vài lần, đáng tiếc sau khi A Nam tốt nghiệp cao trung được một năm liền tự sát. A Nam chịu ảnh hưởng không nhỏ, cả người đều thay đổi, từ đó cũng không mang bất kỳ bạn bè nào về nhà nữa. Cũng vì nguyên nhân này mà nó mới chọn học chuyên ngành về tâm lý, cha nó vốn là không đồng ý đâu, thế nhưng đứa trẻ lớn rồi, cũng không có cách nào quản được..."

Lúc đầu Lê Trà Trà cũng không rõ, vì cái gì mà Tiểu Nam học chuyên về AI lại chuyển sang học tâm lý vào năm hai, hiện giờ nghe Chân Bảo nữ sĩ nói liền có thể hiểu được.

Chân Bảo nữ sĩ lại nói: "Mấy ngày nay là ngày giỗ của đứa bé kia, A Nam đi về quê thảng bé thấp hương, quê hấn ở một nơi rất heo lánh, đi qua đi vào cũng phải mất hai ngày, cảm ơn mấy đứa đã lo lắng cho A Nam, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì thứ năm này nó sẽ về. A Nam nó ấy à, các con đừng nhìn thấy nó tùy tiện như thể liền hiểu nhầm, kỳ thật nó là một đứa rất trọng tình cảm, đứa bé kia mất ba năm, năm nào nó cũng đi, đi bảo nó chụp ảnh cho đi xem, nơi đó hoàn cảnh còn kém hơn sơ với nông thôn, nó cũng không ngại, sau khi thấp hương xong liền giúp cha mẹ đứa bé kia làm việc. Chỗ đó tín hiệu không tốt, không liên lạc được cũng bình thường."

.....

Sau khi ăn xong điểm tâm ngọt, Chân Bảo nữ sĩ liền bảo tài xế đưa bọn họ trở về trường học.

Bốn người chia tay ở cổng trường.

Lê Trà Trà nghe xong chuyện Chân Bảo nữ sĩ kể, trong lòng khó có thể bình tĩnh lại, không trực tiếp trở về KTX ngay.

Cô đi dạo một mình trên con đường mòn ở trong trường học, đi rất chậm, trong đầu luôn nghĩ tới những lời Chân Bảo nữ sĩ nói. Nghe được câu nói "Đứa bé kia tự sát sau khi A Nam tốt nghiệp cao trung được một năm" của bà, cô đột nhiên rất muốn ôm Tiểu Nam.

Nhân sinh sớm như vậy đã phải trải qua một thời gian đau khổ đến thế.

..... Muốn tồn tại thật tốt, muốn nỗ lực sống, muốn trở nên càng ưu tú.

Như vậy mới có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh anh, ở thời điểm anh đau khổ cho anh một cái ôm ấm áp?

Lê Trà Trà nghĩ đến nhập thần, không chú ý liền đâm phải người khác. "Huých" một tiếng vang dội, cái trán có thể dùng mắt thường nhìn thấy đã đỏ lên.

Cô đau đến kêu lên một tiếng, lui lại về sau mấy bước, liền rơi vào trong một ánh mắt thâm thúy.

Cô không khỏi ngơ ngẩn, nhất thời cũng quên đi cái trán bị đau.

Thẳng đến khi người trước mặt dùng thanh âm trầm thấp nói một câu: "Lê Trà Trà, em đi đường mà không nhìn sao?"

Lúc này Lê Trà Trà mới phản ứng lại, ngơ ngác nói: "Sao anh lại ở trường?" Chẳng lẽ không phải giờ này anh nên ở một nơi heo lánh có tín hiệu không tốt sao? Nghĩ như vậy, Lê Trà Trà lại đánh giá Tiểu Nam trước mặt.

Bộ dáng anh phong trần mệt mỏi, tóc cũng có chút dài, râu ria thoát nhìn đã hai ngày không cạo, cũng may là có ngũ quan chiếm ưu thế nên nhìn có lỗi thời đến mấy cũng cảm thấy đẹp trai.

Anh nói: "Từ nơi khác trở về, liền trực tiếp quay lại trường."

Anh nhìn chằm chằm cái trán sưng đỏ của cô, hỏi: "Thuốc mỡ lần trước em cho tôi có mang không?"

Lê Trà Trà nói: "Ở phòng ngủ."

Anh nhìn bốn phía xung quanh, lại nói: "Chờ tôi một chút."

Tiếp theo, Lê Trà Trà liền nhìn thấy Tiểu Nam chạy vội vào bên trong tiệm thuốc nhỏ ở trong trường, chưa đến một phút đã đi ra, đưa thuốc mỡ cho cô, nói: "Bôi đi, tôi là con trai, để lại sẹo cũng không sao, con gái như em không thể lưu lại sẹo trên mặt được."

Lê Trà Trà không quá hiểu thái độ thay đổi đột ngột này của Tiểu Nam, nhưng cô cũng nhận lấy thuốc mỡ, cẩn thận bôi một chút, vừa nhắc đầu liền thấy Tiểu Nam đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt còn mang theo vài phần cảm xúc cô nhìn không hiểu.

Anh hỏi: "Có đi ăn khuya không? Tôi đói."

"Được."

Canteen trong trường vẫn còn mở, cửa sổ bán lẩu cay Tứ Xuyên xếp một hàng dài, Tiểu Nam mua hai phần lẩu Tứ Xuyên, đưa một phần tới trước mặt Lê Trà Trà, nói: "Cái này chưa thả hạt tiêu, ăn đi."

Lê Trà Trà ngốc ngốc ăn lẩu.

Hôm nay cô đến Tiểu gia ăn không ít cơm, hơn nữa còn vừa mới ăn đồ ngọt, lúc này bụng rất đầy, ăn một miếng rồi cuộc cũng không ăn được nữa.

Tiểu Nam lại nói: "Không ăn được thì để đấy, tôi ăn."

Lê Trà Trà "A" một tiếng.

Tiểu Nam hình như rất đói bụng, anh ăn rất nhanh. Sau khi ăn xong phần mình, anh liền đem phần của Lê Trà Trà kéo đến trước mặt.

Lê Trà Trà nói: "Anh không ăn tối à?"

Tiểu Nam nói: "Ừ, sau khi máy bay tới thành phố C liền đổi xe về thành phố A, đi vội, không kịp ăn."

Lê Trà Trà lại nói: "Em với mấy anh chị Đàm Minh vừa mới ăn tối ở nhà anh."

"Tôi biết, tin nhắn trong nhóm tôi có thấy." Hình như nhớ tới cái gì, anh lại hỏi: "Có khát không? Muốn uống cái gì? Nước trái cây?"

Lê Trà Trà nói: "Em không uống, anh..."

Cô muốn hỏi Tiểu Nam như vậy là có ý gì, nhưng lời đến bên miệng rồi lại không nói nên lời, không biết có phải do ảo giác của cô hay không mà cô cảm thấy Tiểu Nam đêm nay rất ôn nhu, ôn nhu đến có chút cẩn thận.

Tiểu Nam hỏi: "Em muốn nói cái gì?"

Cánh môi Lê Trà Trà hơi run.

Anh lại trình trọng nói: "Lê Trà Trà, tôi suy nghĩ kỹ rồi, trong vòng năm năm tới tôi cũng sẽ không tính toán tới chuyện yêu đương. Giữa chúng ta cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào cả, em thích gọi tôi là ba ba thì gọi là ba ba, thích gọi là ca ca thì gọi là ca ca, thích gọi hội trưởng thì gọi là hội trưởng, chúng ta trước đây như thế nào thì vẫn cứ tiếp tục như thế, có được không? Nếu không được, chúng ta lại tiếp tục thương lượng."

- - - - -

Shmily: Bà tác giả ghê thật, mấy chương trước chỉ có 1000, 2000 cùng lắm là 3000 từ, thế mà chương này tới tận 6000 từ, gõ muốn ná thở!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Editor: Shmily

- - - - -

Cuối tuần, club hiệp hội bảo vệ môi trường biển có hoạt động, là đề nghị của Trương Đông về việc đi tham gia triển lãm phát triển sinh vật biển, ước chừng là trước sau 10h sáng, toàn bộ thành viên của club đã tập trung đầy đủ ở cổng trường.

Cố Diễm thân là người nhà nên cũng cùng tham gia.

Này người nhà, không phải là người nhà của Lê Trà Trà, mà là người nhà của Đàm Minh.

Cơ hồ là sau khi họp gặp mặt nhau, hai người đã yêu đương được nửa tháng rồi.

Hôm ấy, Cố Diễm dậy rất sớm, ngồi ở trước bàn trang điểm trang điểm suốt một tiếng đồng hồ, quần áo cũng chọn nửa tiếng mới xong, sau khi rời khỏi phòng thì đến chậm mất 10 phút.

Cố Diễm rất ngại, trước tiên lên lút chào bạn trai của mình, sau đó lại nói với Lê Trà Trà: "Trà Trà, cậu giúp tôi nói với người trong club một tiếng nhé, đều tại tớ mới khiến cậu tới trễ."

Lê Trà Trà đã nhắn tin ở trong nhóm ~ [Ngại quá, bọn em tới muộn một chút, năm phút nữa sẽ tới cổng.]

.....

Cơ hồ là cùng lúc đó, Tiểu Nam liền đáp lại ~

[Không vội, chúng tôi cũng vừa tới.]

.....

Đã tới từ 20 phút trước, Trương Đông và Kỳ Hình yên lặng nhìn lão đại nhà mình, cũng rất hiểu chuyện đáp lại ~

[Phải, vừa mới tới thôi, không vội.]

.....

[Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội (4)]

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Câu hỏi như mọi ngày, lão đại làm lành với Trà Trà rồi à?"

Kỳ ca: Từ hành vi không "bạo hành" thành viên gần nhất của lão đại thì xem ra, đúng là đã làm lành rồi.

Diệt bá ba ba: @Diệt bá ma ma, tiểu khả ái, có tình báo gì không?

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: Quá đáng nha, chú ý đề, đây là nhóm chat công khai.

Kỳ ca: Tao không thấy gì cả.

Diệt bá ma ma: Báo cáo! Thừa các vị trong hội tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội, hôm trước Tiểu ba ba có đưa Trà Trà về KTX.

Diệt bá ba ba: Ôi mẹ nó! Tiểu khả ái thu thập tin tức thật giỏi!

Đông Đông thiên hạ đệ nhất mỹ nhân: {chanh.jpg}

Kỳ ca: {chanh.jpg}

.....

Sau khi Lê Trà Trà với Cố Diễm ra cổng, đoàn người liền xuất phát đi ra trạm tàu điện ngầm. Bắt đầu từ tháng trước, bởi vì hành vi "bạo hành" của Tiểu Nam mà hiện giờ, tất cả các thành viên nam gia nhập vì Lê Trà Trà đều rút khỏi, club bây giờ cũng chỉ có đám bồ lão cộng thêm Lê Trà Trà mà thôi.

Nơi triển lãm không tính là xa, cách đại học A năm trạm tàu điện.

Hôm nay là cuối tuần, tất cả sinh viên đều đi ra ngoài chơi, cho nên không thể tìm được một chỗ trống trên tàu.

Sau khi Lê Trà Trà tiến vào liền không có chỗ để vịn tay, cô đang muốn tìm một chỗ có chỗ để dựa lưng thì người tiến vào sau đã ngăn cản lối đi. Lúc này, trên đỉnh đầu của cô bỗng vang lên một tiếng nói trầm thấp.

"Bám lấy tôi."

Tiểu Nam tựa như một tòa núi lớn nguy nga đứng sừng sững trước mặt cô. Lê Trà Trà coi như không thấp thê nhưng ở bên cạnh anh cũng chỉ tới ngực.

Cô hỏi: "Bám chỗ nào?"

Tiểu Nam: "Chỗ nào cũng được."

"A..." Cô đáp một tiếng, duỗi tay liền túm chặt góc áo của Tiểu Nam.

Lúc này, Tiểu Nam lại nói: "Nếu bắt taxi khả năng sẽ kẹt xe, lại sợ em say nên mới chuyển sang đi tàu điện ngầm."

.....

Đứng ở một bên nghe lén, Trương Đông yên lặng nói với Kỳ Hinh: "Thảo nào không cho chúng ta gọi taxi!"

Kỳ Hinh: "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội thật đáng giận!"

Hai người lại quay sang nhìn Đàm Minh.

Đôi tình nhân đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt lúc này đang ở trong một góc mà tình chàng ý thiếp.

Hai người liếc nhau.

Kỳ Hinh nhỏ giọng nói: "Hừ, về sau tao nhất định cũng phải mang theo bạn trai đi tham gia hoạt động!"

.....

Dựa theo vết xe đổ lần trước, hiện giờ Lê Trà Trà ra cửa đều phải trang bị võ trang hạng nặng, ba thứ mũ lưới trai, kính râm và khẩu trang là thứ không thể thiếu. Lúc này đứng trong tàu điện ngầm có máy sưởi, người lại đông, không khí không lưu thông được nên có chút nóng.

Cuối tuần trước, gameshow Lê Trà Trà tham gia đã được phát sóng trên truyền hình, được hưởng ứng không tẻ, học bá Lê Trà Trà liền lập tức thu được một đồng fans, weibo đăng bài quảng cáo của cô, giá cả cũng tăng lên gấp đôi. Cô đi ở trên đường, khả năng bị nhận ra lại càng cao.

Đặc biệt là chỗ này lại còn là trạm tàu điện ngầm gần trường đại học.

Là một nhân vật có tiếng tăm ở trong trường, Lê Trà Trà không thể thiếu cảnh giác, cho nên lúc này dù có nóng đến mức trán toát ra một tầng mồ hôi, cô cũng kiên trì không còi mũi.

Tàu điện ngầm lắc qua lắc lại.

Lê Trà Trà nhẹ nhàng thở gấp.

Tiếp theo đó, không ít hành khách đi vào, tàu điện ngầm vì thế liền càng trở nên chật trội.

Đột nhiên, mũi lưỡi trai của cô bị tháo ra.

Cô sững sốt, vừa ngửa cổ lên liền thấy Tiểu Nam đang đội mũi của mình, cúi đầu nói với cô: "Cởi kính và khẩu trang ra đi, dựa vào người tôi, sẽ không ai thấy được em." Cô quay đầu nhìn trước sau một cái, hai tay Tiểu Nam đã đặt ở trên vai mình, chặn tầm mắt của mình.

Cô lén lút tháo kính với khẩu trang xuống, dịch về phía trước nửa bước.

Tàu điện ngầm vẫn cứ lắc qua lắc lại, thời điểm hỗn loạn, chớp mũi của cô liền đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, trên người anh còn có một cỗ hương vị của kem cạo râu, rất dễ ngửi.

Lê Trà Trà cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Sau đêm hôm đó, Tiểu Nam lại bắt đầu xuất hiện thường xuyên trong sinh hoạt của cô, đối với việc không thoải mái giữa hai người cũng không đề cập tới một chút nào nữa. Cũng không nói lại chuyện thích hay không thích, hai người tựa hồ lại quay về hình thức ở chung như trước kia.

Anh rảnh sẽ mang bữa sáng tới cho cô, điện thoại cũng vẫn như cũ gửi một chút tin nhắn về sinh hoạt hằng ngày, nếu gặp mặt thì sẽ cùng tới canteen ăn cơm chung.

Trước đây, ngực cô vẫn luôn cảm thấy đau, thế nhưng hiện giờ lại không còn cảm giác đó nữa, thuốc chống stress cô vẫn sẽ uống, lén lút đổ hết vào trong lọ vitamin C, mỗi lần cô uống nó, ánh mắt Tiểu Nam sẽ hết sức phức tạp.

Nghĩ tới chuyện này, Lê Trà Trà liền cảm thấy Tiểu Nam nhìn thấu được chút tâm tư nhỏ của cô, ngửa cổ nhìn lên, vừa lúc đối diện với tầm mắt của anh.

Hai người đối diện nửa phút sau mới dịch chuyển tầm mắt đi.

Tiểu Nam nghiêm túc hỏi: "Dùng dầu gội gì?"

Lê Trà Trà: "Dầu gội hương hoa nhài."

Tiểu Nam đánh giá: "Rất thơm."

Lê Trà Trà nói: "Em còn có vị hoa anh đào."

Tiểu Nam: "Lần sau gội thử tôi ngửi một chút."

Lê Trà Trà: "Được."

.....

Trương Đông hạ giọng nói với Kỳ Hinh: "Kỳ ca, mày có cảm thấy cuộc đối thoại của hai người họ có chút không đúng với tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội không?"

Kỳ Hinh nói: "Ồ, đúng thật."

Hai người hậu tri hậu giác phản ứng lại.

Trương Đông: "Tao tao tao tao sao lại cảm thấy cha con bọn họ đang yêu đương nhỉ?"

Kỳ Hinh nhớ lại một chút chuyện khi hai người ở chung, không khỏi chửi bậy một tiếng.

.....

Triển lãm được tổ chức ở trung tâm thành phố A.

Nơi này thường xuyên tổ chức đủ loại triển lãm muôn hình vạn trạng, mỗi lần triển lãm đều được bố trí hết tâm tư. Lần này tới lượt sinh vật biển liền bao trọn chỗ này, bố trí thành một đại dương xanh, bên trong đặt sừng sững bể pha lê đầy nước bé có, lớn có, bên trong đều là các sinh vật biển đa dạng.

Tiểu Nam dựa theo như thường lệ giao bài tập cho thành viên trong club.

"Sau khi tham quan triển lãm xong, phải viết một bài tự cảm 1000 từ, chủ đề là rác trên đại dương."

Trương Đông nói: "Lão đại! Chúng ta xem là xem sinh vật biển cơ mà, anh nhìn đi, con sứa xinh đẹp như vậy, có quan hệ gì với rác chứ?"

Lê Trà Trà nói: "Em có thể viết 2000 từ, từ rác trên đại dương đến giết chết cá voi để nhập khẩu."

Trương Đông yếu ớt nói: "Lão đại, em chỉ viết có 500 từ được không?"

Tiểu Nam: "Không được, chúng mày nhìn Lê Trà Trà mà học tập."

Đàm Minh đang đắm chìm trong huyền ái tởm: "Được, học theo Trà Trà sư muội. Viết nhiều hay ít đều có thể."

Trương Đông cảm thấy Đàm Minh hết thuốc chữa rồi, sau khi yêu đương thì không còn là trạch nam nữa, mỗi ngày cùng bạn gái nói chuyện phiếm ân ái ái, trước kia hần sợ nhất là sau khi tham quan mà còn phải viết bài tự cảm, viết có 800 từ thôi mà kêu khổ đến thấu trời, hiện tại thế mà lại nói được mới ghê chứ

Trương Đông buông tiếng thở dài: "Lão đại, lần này vẫn hoạt động tập thể giống như lúc trước sao? Hay là hoạt động cá nhân? Em thấy chỗ này rộng lắm, hẳn là phải xem mắt hai tiếng."

Kỳ Hinh nói: "Nếu không thì chúng ta chia hai người một tổ? Em với Đông Muội một tổ, Đàm Minh với bạn gái hần một tổ, anh với Trà Trà sư muội một tổ?"

Tiểu Nam: "Được."

Kỳ Hinh: "Em xem xong viết bài tự cảm 500 từ có được không?"

Tiểu Nam: "Được."

Trương Đông: "..."

.....

Vì thế, một nhóm sáu người chia làm ba tổ đi tham quan triển lãm.

Lê Trà Trà phát hiện Tiểu Nam có hiểu biết rất rộng đối với đại dương này, mặc dù không phải là rác trên biển thế nhưng đối với các sinh vật biển, anh cũng có thể nói đến trôi chảy. Thậm chí anh còn không xem bằng giới thiệu bên giới mỗi sinh vật cũng có thể chính xác nói được sinh vật bên trong là cái gì, còn có tập tính của mỗi loài.

Lê Trà Trà hỏi: "Không phải anh học chuyên về AI sao? Sao mấy thứ này anh cũng biết hết vậy?"

Tiểu Nam nói: "Trước kia có một người bạn đối với những sinh vật biển cảm thấy đặc biệt hứng thú."

Lê Trà Trà nhìn anh như có điều suy nghĩ.

Tiểu Nam lại nói: "Cậu ấy là một thiên tài, tuổi còn trẻ đã rất có ý thức trách nhiệm đối với xã hội, là một người rất có trách nhiệm, cậu ấy đối với các loài sinh vật biển đều nắm rõ trong lòng bàn tay, tôi vẫn luôn cho rằng về sau cậu ấy sẽ có thể trở thành học giả về sinh vật biển ưu tú nhất..."

Thấy ánh mắt Lê Trà Trà có chút phức tạp, anh như ý thức được cái gì, liền bổ sung một câu: "Là một bạn nam..."

Lê Trà Trà ho nhẹ một tiếng, nói: "Ừ, em biết mà, anh không cần giảng thích đâu."

Tiểu Nam nói: "Ừm."

Lê Trà Trà lại nói: "Sau đó thì sao?"

Tiểu Nam: "Không có sau đó nữa, năm 18 tuổi, cậu ấy bởi vì bệnh trầm cảm mà tự sát. Lúc ấy tôi vẫn còn nhỏ, không hiểu biết gì về bệnh trầm cảm cả, còn cho rằng một đại nam nhân như cậu ấy mà cảm xúc có thể lên xuống liên tục trong một ngày, thật sự không giống một thằng con trai chút nào. Thời điểm cậu ấy vươn tay cần sự trợ giúp nhất, tôi lại không làm hết mình..."

Thiếu niên quái gở nhuộm một màu tóc xanh lè đứng trên bãi biển, mỗi khi nhắc tới sinh vật biển, trong mắt đều sẽ lóe lên tinh quang, nhìn thấy rác rưởi làm ô nhiễm đại dương xanh lại sẽ sinh ra cảm xúc hờn dỗi, vùi đầu đi nhặt. Sau khi nhặt xong sẽ lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

Tiểu Nam chưa từng gặp qua người nào như vậy, đối với những sinh vật đó có cực hạn yêu thương, còn tràn đầy nhiệt huyết muốn phụng hiến cho hải dương xanh.

Mỗi khi cậu ấy nỗ lực vì chuyện gì đó, cả người đều sẽ tỏa sáng.

Khi Tiểu Nam nhìn thấy cậu ấy, tất cả cảm xúc hỗn loạn đều tan biến.

Anh lại nói: "Tôi vẫn luôn rất hối hận."

Anh thường xuyên suy nghĩ, nếu như lúc trước mình để ý cậu ấy nhiều hơn, hoặc là biết nhiều hơn về bệnh trầm cảm thì có lẽ cậu ấy sẽ không cố chấp đi tìm cái chết như vậy nữa. Có lẽ mọi chuyện sẽ có chuyển biến, kết cục của câu chuyện cũng sẽ được viết lại, thiếu niên có cái đầu xanh đỏ hiện tại vẫn sẽ đang lấp lánh tỏa sáng với giấc mộng của mình, cuối cùng trở thành một nam nhân ưu tú.

Anh bất động thanh sắc liếc nhìn Lê Trà Trà.

Cô nghe rất nhập tâm.

Lúc này đây, anh nhất định sẽ không để bị kịch tái diễn lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Shmily

Ngày thường Lê Trà Trà đều bận rộn học tập, trừ học ra thì cô còn phải tham gia thi nên cơ hồ không thể đi xem triển lãm như thế này, hoạt động bên ngoài cũng ít đến đáng thương. Trong ấn tượng của cô, lần cuối cô tham gia cái có liên quan đến sinh vật biển là vào lúc học tiểu học, nhà trường tổ chức tham gia cho đi. Bất quá lúc đó vẫn còn nhỏ, hiện tại cô cũng đã không còn ấn tượng gì nữa.

Sinh vật biển muôn hình muôn vẻ bên trong những chiếc bình pha lê, những con sứa sáng sáng, những con sao biển bé bé xinh xinh, cùng với rất nhiều loại cá mà cô chưa từng thấy qua bao giờ. Có một số lớn lên rất xấu, vừa nhìn liền cảm thấy sợ hãi, thế nhưng khi được Tiểu Nam giải thích, cô cũng không biết có phải mình có phải dễ tính hơn không mà cảm thấy mấy con cá xấu đến điên đảo kia lại có chút đáng yêu.

Chờ tới lúc xem hết tất cả sinh vật biển trong triển lãm đã là chuyện của một tiếng rưỡi sau, mà những thành viên khác trong nhóm vẫn chưa thấy bóng dáng đầu cả.

Lê Trà Trà nhấn một tin hỏi trong nhóm WeChat.

Cô ngừng đầu nói với Tiểu Nam: "Bên Kỳ ca còn hai mươi phút nữa, Đàm Minh với Diễm Diễm nói là đang ngồi ở quán cafe bên ngoài." Cô dùng một chút, nhìn thấy tâm mắt Tiểu Nam dừng ở cách đó không xa, cũng theo đó mà nhìn lại.

Bên ngoài khu triển lãm có một cái rạp nhỏ, bên trong bán rất nhiều thứ có liên quan tới sinh vật biển, ví dụ như notebook in hình cá mập, bút bi có hình con sứa, băng đô in hình con sao biển,... Ước chừng là do đã 12h trưa nên lúc này trong đó cũng chỉ có bốn, năm người.

Tiểu Nam hỏi: "Muốn đi xem không?"

Lê Trà Trà có chút kinh ngạc là Tiểu Nam sẽ cảm thấy hứng thú đối với mấy thứ này, liền nói: "Có ạ."

Hai người đi vào cái rạp nhỏ.

Lê Trà Trà vốn muốn quan sát xem Tiểu Nam cảm thấy hứng thú với cái gì ở bên trong này, thế nhưng sau khi đến gần liền bị đủ loại thứ bên trong hấp dẫn. Cái triển lãm này làm cũng thật dụng tâm, tất cả đều được chế tác rất hoàn mỹ, những sinh vật biển in trên đó đều được làm thành phiên bản chibi, đến cả mập hung mãnh cũng đáng yêu mờ to mắt manh manh làm nũng, bên cạnh còn có cái bút bi sau khi ấn xuống liền phát ra tiếng kêu mô phỏng với tiếng kêu của con cá mập. Còn có bút hình sứa, ấn một cái liền đổi màu.

Cô nhìn không được nói: "Đáng yêu quá."

Tiểu Nam hỏi: "Cái nào?"

Lê Trà Trà: "Cái nào cũng đáng yêu."

Tiểu Nam im lặng một lát, hỏi: "Nhiều thứ như vậy, em dùng hết sao?"

Lê Trà Trà phản ứng lại, nói: "Em khen nó đáng yêu không có nghĩa là sẽ mua nó, có một số thứ chỉ nên thưởng thức là được rồi, không nhất định phải có được."

Tiểu Nam "Ồ" một tiếng.

Sau khi Lê Trà Trà dạo một vòng, anh lại hỏi: "Có cái nào sau khi em khen đang yêu mà muốn mua không?"

Lê Trà Trà hỏi: "Trong chỗ này sao?"

"Ừ."

Lê Trà Trà nhìn một vòng, nói: "Thật ra em không thiếu bút, trong KTX của em có mười mấy hộp liên, vở cũng có rất nhiều... Nếu nhất định phải mua một cái thì em sẽ mua băng đô. Băng đô* trong phòng tắm của em vừa lúc hỏng rồi."

*Cái dùng khi rửa mặt, tẩy trang ấy, chắc các bạn nữ không ai là không biết đâu nhỉ?

Nói đến chỗ này, Lê Trà Trà lại nói: "Mua một cái cũng được."

Cô cúi đầu chọn băng đô, lúc chọn có chút khó khăn, cái nào trông cũng đáng yêu, có rất nhiều hình sinh vật biển, có cá mập, có bạch tuộc, sao biển, còn có cả sứa nữa.

Lê Trà Trà cảm thấy sứa với sao biển đều rất đáng yêu, thời điểm đang do dự xem nên mua cái nào thì bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một nhà ba người, một đôi vợ chồng dắt theo một bé gái.

Bé gái chỉ vào cô: "Mẹ, con muốn mua cái này, muốn sao biển bảo bảo!"

Mẹ bé gái không vui nói: "Sao cái gì con cũng muốn thế? Trong nhà có đầy mấy thứ này, toàn là của con còn gì, chồng, anh cũng mặc kệ con bé đi, đừng dung túng nó nữa. Lần trước mới mua búp bê Barbie hết 200 ệ chứ ít gì, đủ cho chúng ta chi tiêu cả một ngày. Còn lần này nữa, nhỏ như vậy thì xem triển lãm cái gì? Trường học đúng là ăn no rừng mỡ mà, một nhà ba người chúng ta, vé vào cửa cũng rất đắt có biết không? Ở cửa chụp một cái ảnh không được sao, sao cứ phải đi vào làm gì? Ở bên trong cũng đâu có khác gì ở trong video? Hai người cũng không biết gì cả..."

Mẹ bé gái cầm lấy băng đô, lại nhìn giá cả, trợn trắng mắt nói: "20 tệ một cái? Sao không đi cướp luôn đi? Loại băng đô chất liệu kém này, ở vỉa hè bán 1 tệ một cái, 20 tệ có thể mua được cả đống. Nếu cái nhà này để cho các người quản lý, một nhà ba người chúng ta thế nào cũng sớm đi ăn xin, ngủ ngoài đầu đường cho coi!"

Nói xong liền xoay đầu bé gái lại.

"Đừng nhìn nữa, đi, về thôi, con mới bao lớn chứ, đừng thứ kia làm gì, con hiểu được kiếm tiền vất vả như thế nào không? Con biết sinh hoạt phí một năm của con bao nhiêu tiền không? Chờ tới lúc con tự mình kiếm được tiền thì hẵng tự mình mua, hiện tại không được. Đi! Không xem nữa."

Người chồng như muốn nói gì đó, thế nhưng dưới cười quyền của vợ mình vẫn là yên lặng ngậm miệng lại.

Một nhà ba người dần dần đi xa.

Lê Trà Trà nắm lấy băng đô trong tay, hơi hơi xiết chặt.

Bất chợt, Tiểu Nam lại cầm một cái băng đô hình sao biển, nhanh chóng tính tiền, đuổi theo một nhà ba người kia, đem băng đô sao biển đưa cho bé gái, nói: "Mọi người là vị khách thứ 199 của tiệm, 199 là con số may mắn của chúng tôi, có thể tặng mọi người một cái băng đô."

Anh nhét vào trong tay bé gái, cũng không quay đầu, rồi khỏi đó.

Lê Trà Trà có chút giật mình.

Lúc này, Tiểu Nam đã trở lại.

Cô hỏi: "Anh cho em ấy?"

Tiểu Nam đáp một tiếng, lại không dấu vết nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: "Có đôi khi đồ mà mình muốn, tốt nhất không nên trông cậy vào người khác sẽ mua cho mình, bằng không sẽ chỉ biến thất vọng một lần lại một lần mà thôi. Ví như bé gái ban nãy, trông cậy vào cha mẹ sẽ mua cho mình một cái băng đô, kết quả là nhận được thất vọng đi về, vậy thì không bằng tự dựa vào chính mình, về sau có thể để dành tiền tiêu vặt để mua. Tuổi em ấy còn nhỏ, không hiểu đạo lý này, về sau có lẽ sẽ hiểu ra. Hơn nữa..."

Anh dừng một chút, lại nói: "Người có thể mua băng đô cho em ấy không phải chỉ có một mình cha mẹ. Về sau em ấy sẽ có bạn bè, có đối tượng, sẽ có những người xa lạ ấm áp khác, có lẽ bọn họ không có cùng quan hệ huyết thống, thế nhưng cô bé vẫn sẽ nhận được những thứ mình muốn. Không có được thứ đó, đổi một góc độ, một phương thức khác, vẫn có thể tự mình thỏa mãn."

Nói xong, anh đuổi tay xoa đầu Lê Trà Trà.

"Gọi tôi một tiếng ba ba, ba ba liền mua cho con một cái băng đô."

Lê Trà Trà vốn là đang nghe đến nghiêm túc, ngay khi anh vừa chuyển liền nhin không được cười, nói: "Anh thật sự muốn làm ba ba em sao?"

Tiểu Nam: "Gọi ca ca cũng được."

Lê Trà Trà cười: "Không được, em có thể tự mình mua, mới không có anh mua đâu. Em lại không phải không có tiền, thầy phụ đạo của bọn em nói kỳ này xem nhất định sẽ có học bổng..."

Tiểu Nam cầm tám cái băng đô đi tính tiền.

Lúc này, Kỳ Hinh với Trương Đông cũng xem xong triển lãm, sau khi ra khỏi cửa liền gặp phải hai người.

Tiểu Nam vẫy Trương Đông lại đây.

Trương Đông tung ta tung tăng chạy tới, vừa mới đứng yên, đầu đã bị đội cho một cái băng đô hình cá mập. Kỳ Hinh đi tới, Tiểu Nam liền đưa năm cái băng đô cho cô ấy: "Phúc lợi hoạt động của club, mỗi người hai cái, cầm đi phát đi."

Nói xong liền đem băng đô sao biển cùng băng đô sứa đưa cho Lê Trà Trà.

"Cầm lấy."

Tiểu Nam nói như vậy, Lê Trà Trà cũng không tiện từ chối, cô cầm băng đô hình sứa, đội ở trên mũi lưỡi trai, thấy xung quanh không có ai liền tháo khẩu trang với kính râm xuống, ngẩng cô hỏi Tiểu Nam: "Có xinh không?"

Tiểu Nam liếc mắt, ngữ khí rất bình tĩnh: "Không tệ."

Trương Đông: "Lão đại, em thì sao?"

"Không tệ."

Trương Đông:... Lão đại, anh còn chưa liếc nhìn em lấy một cái mà!

Trương Đông ai oán, còn chưa nói ra miệng liền thấy tầm mắt lão đại nhà mình dừng ở trên người Trà Trà sư muội.

Chậm chạp, dịch một chút, dịch một chút thu lại...

Trương Đông ngậm miệng.

.... Được rồi, câu độc thân thì không có tư cách mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Shmily

Nháy mắt đã tới cuối kỳ, Lê Trà Trà không ngoài ý muốn thi được hạng nhất toàn khoa.

Bạn học Cố Diễm bởi vì bận rộn yêu đương cho nên không để tâm đến việc học, dẫn theo đó là không hề ôn tập chuẩn bị cho nên mặc dù có bạn cùng phòng là học bá đã đánh dấu trọng tâm bài rồi nhưng vẫn bị trượt một môn. Sau khi được lớp trưởng thông báo thời gian thi lại xong, Cố Diễm ở trong phòng ngủ kêu rên: "Tớ thật thảm mà! Lại phải thi lại nữa! Trời cao ơi! Thánh thần thiên địa ơi! Vì sao lại đối xử với con như vậy!"

Lê Trà Trà xoa người, nói: "Cậu yên tâm, thời điểm nghỉ đông tớ sẽ đánh dấu lại trọng tâm cho cậu một lần, lúc khai giảng thì làm bài cẩn thận một chút, chắc chắn sẽ qua được thôi. Hơn nữa các giáo viên đối với học sinh thi lại cũng sẽ khoan dung hơn, cho dù thiếu năm, sáu điểm cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho cậu qua thôi ấy mà. Tớ nhìn điểm của cậu rồi, thiếu có ba điểm thôi, nếu lần này thi lại vẫn được điểm như thế thì hẳn cũng có thể qua."

Cố Diễm nước mắt lưng tròng: "Thật không?"

Lê Trà Trà gật đầu.

Cố Diễm nhìn lại điểm của mình, lại nhìn số điểm nghịch thiên của bạn cùng phòng, thờ dài thườn thượt, hỏi: "Bao giờ cậu về nhà?"

Lê Trà Trà nói: "Chưa biết."

Cố Diễm nói: "Ngày mai tớ phải về rồi, mang cái điểm số này, thật quá mất mặt mà, thậm chí đi..." Cô ấy thờ ngắn than dài, lại nói: "Cậu đừng động tới tớ, tiếp tục xem phim của cậu đi, tớ phải đi chữa thương một chút, tìm bạn trai khóc một chút là tốt rồi."

Lê Trà Trà đáp một tiếng liền xoay người tiếp tục xem phim.

Cố Diễm nhón chân thăm dò, tầm mắt lướt qua cái ghế thiên nga xa hoa kiểu châu Âu kia, nhìn thấy màn hình máy tính của Lê Trà Trà. Cô đang đeo tai nghe, xem đến nhập thần.

Là một bộ phim Thái Lan.

Nghe nói là do Tiểu Nam đề cử. Tháng này, Tiểu Nam vẫn luôn gửi cho Lê Trà Trà đủ loại phim nước ngoài. Thời điểm Cố Diễm biết đến liền hết sức kinh ngạc, cũng đặc biệt tò mò xem tại sao người như Tiểu Nam lại thích mấy bộ phim truyền hình như thế kia, dựa theo hiểu biết của mình về đám con trai, hẳn là sẽ thích mấy loại phim kiểu khoa học như phóng sự hoặc là mấy loại phim trinh thám kích thích trí tò mò của con người mới đúng chứ. Nhưng vạn vạn không nghĩ tới chính là đều không phải. Tiểu Nam thế mà lại thích xem đủ loại phim từ phim Thái đến phim Anh, Mỹ, Đức,... Hơn nữa, nội dung còn cực kỳ cầu huyết.

Có một lần, Cố Diễm kéo ghế ngồi xem phim cùng với Lê Trà Trà, là một bộ phim Thái dài dòng cầu huyết, nữ chính có được một đồng thân thích cực phẩm cùng một cặp cha mẹ chuyên hút máu*, lớn lên cha không yêu mẹ không thương, có một tuổi thơ vô cùng thê thảm, sau khi lớn lên liền gặp được một tổng tài bá đạo. Dưới sự trợ giúp của anh ta, nữ chính đấu với cha mẹ cùng thân thích, sau đó trở thành một nữ tổng tài bá đạo thế hệ mới.

*Hút máu ở đây không phải hút máu người đâu nhé J)), kiểu như là vắt kiệt sức lao động của con cái để mang lại lợi ích cho bản thân ấy.

Cố Diễm kinh ngạc đến ngây người với thẩm mỹ của Tiểu Nam, lại tiếp tục cùng với Lê Trà Trà xem tiếp một bộ phim của Anh, là bộ phim nói về nam chính là chủ yếu, cha mẹ nam chính đối với hắn rất hà khắc, nhưng cũng chính vì như vậy mà nam chính từ nhỏ đến lớn đều rất độc lập, sau khi trưởng thành, bằng vào nỗ lực cùng thiên phú của mình mà tham quân, rèn luyện ở trên sa trường, cuối cùng trở thành một đại tướng quân tiếng tăm lẫy lừng, cha mẹ hắn hối hận, muốn ôm đuôi nam chính, nam chính không chút lưu tình cắt đứt quan hệ với bọn họ.

Cô lại nhìn Lê Trà Trà đang chăm chú xem vài lần, chẳng cần nghe thấy tiếng cũng chẳng cần biết trước diễn biến, cứ nhìn tiểu cô nương trong màn hình kia có bộ dáng thảm hại đang khóc thút thít thì dùng đầu ngón chân cũng biết, khẳng định lại là một bộ phim ngược đến cầu huyết.

Cô lắc đầu, nghĩ thầm, khả năng đây là tính thú của nhóm học bá đi.

.....

Màn đêm buông xuống, Cố Diễm đã thu dọn xong hành lý, chuẩn bị ngày hôm sau ngồi xe về nhà.

Trong phòng ngủ bây giờ cũng chỉ còn lại một mình Lê Trà Trà.

Qua mấy ngày nữa chính là kỳ nghỉ đông chính thức của đại học A, các bạn học trong trường đều lục tục về quê ăn tết. Lê Trà Trà chuẩn bị đi tới chỗ đi quản lý thông báo việc kỳ nghỉ năm nay cô sẽ ở lại KTX, cô không tính sẽ về thành phố B ăn tết.

Không lâu sau, Lê Trà Trà nhận được điện thoại của Văn Hương.

"Trà Trà, bao giờ về nhà? Năm nay cha mẹ đều không chạy show, một nhà ba người chúng ta sẽ cùng nhau ăn tết."

Lê Trà Trà hỏi: "Không phải có một nhà đãi mời hai người tham gia tiệc tối đêm Tết Âm Lịch sao?"

Văn Hương nói: "Đã ký hợp đồng đâu, lên đó ca hát cũng quá xấu hổ rồi. Ba ba con cũng cảm thấy không thú vị, dù sao thì cũng không được nhiều cát-xê lắm, một nhà ba người chúng ta lâu rồi không cùng nhau ăn tết. Mẹ xem qua dự báo thời tiết rồi, tết năm nay chắc sẽ rất lạnh, nếu không thì nhà chúng ta tìm một hải đảo ra đấy chơi đi. Cha con cũng đồng ý rồi. Đi đảo Bali có được không?"

Nói đến cũng thật kỳ quái.

Từ sau khi Lê Trà Trà trở nên cứng rắn hơn, cha mẹ cô lại trở nên yếu thế đi.

Gameshow một nhà ba người bọn họ đã quay xong vào cuối tháng trước, cũng đã làm công tác tuyên truyền xong, được hưởng ứng không tệ. Lê Trà Trà vừa là học bá vừa có nhan sắc thần tiên, từ đó thu thêm được một đồng fans.

Sự nghiệp của Lê Bách và Văn Hương tuy có khởi sắc, thế nhưng luận về trình độ hút fans vẫn thua xa Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà trực tiếp nói: "Không cần lấy lòng con, quý tiếp theo, con sẽ không tham gia nữa, con rất bận, kỳ nghỉ đông này cũng không tính về nhà, lời mời của nhà đài kia con cũng nhận được, bọn họ liên hệ với con qua weibo, nhưng con cũng không tính sẽ tham gia."

Thanh âm Văn Hương đột biến: "Lê Trà Trà, con..."

Lê Trà Trà đánh gãy: "Mẹ, điều kiện mà lúc trước hai người đáp ứng con, tuy rằng không được viết xuống giấy trắng mực đen, thế nhưng con đã ghi âm lại. Đồng nghĩa với nó, con không muốn nói lại lần thứ hai. Những hành động mẫu mực của một người cha người mẹ cũng không cần thiết phải diễn ở chỗ con nữa."

Văn Hương bên kia trầm mặc.

Một lát sau, Văn Hương lại nói: "Trà Trà, sao con lại coi cha mẹ như kẻ thù vậy, là ai dạy con?"

Lê Trà Trà cũng trầm mặc, nhưng trầm mặc này khác với trầm mặc của Văn Hương. Cô trầm mặc mang theo một loại an tĩnh như gỗ được gánh nặng xuống. Lê Trà Trà hé miệng: "Mẹ, vì cái gì mà con biến thành như vậy, mẹ thật sự không rõ sao? Từ rất lâu trước đây, con liền âm thầm quyết định, về sau sinh con, nếu không thể phụ trách với nó, con tình nguyện sẽ không sinh nó ra đến với thế giới này. Con thật sự là thân sinh của hai người sao? Hai người biết một người cha, một người mẹ thật sự phải có tư cách như thế nào sao? Hai người để tay lên ngực tự hỏi xem, thật sự có coi con như con ruột bao giờ chưa? Hai người có hiểu con không? Có biết con thích ăn cái gì không? Biết tương lai sau này con muốn làm gì không? Không, hai người đều không biết. Hai người chỉ nhớ tới con khi con có thể giúp ích cho sự nghiệp của hai người, chỉ biết đối trá qua những cuộc điện thoại với con. Con vẫn luôn không nghĩ ra, vì sao lại có một người cha, một người mẹ không hề đối tốt với con mình như vậy? Đặc biệt là con còn là do mẹ khó sinh mà ra. Hiện tại suy nghĩ cần thận một chút, đại khái thì con chính là một điều ngoài ý muốn xuất hiện trong cuộc đời của cha mẹ, vốn dĩ không có ai hoan nghênh con tới với thế giới này, còn hại mẹ thiếu chút nữa bước chân vào quỷ môn quan, cho nên mẹ mới không hề quan tâm con."

Lê Trà Trà ngắt điện thoại.

Cô nắm di động, tâm tình ngoài ý muốn vẫn luôn bình tĩnh.

Cứ tưởng rằng, những lời này cả đời mình sẽ không bao giờ có thể nói ra được, không nghĩ tới hôm nay trong lúc lơ đãng liền bình tĩnh nói hết ra. Trong lòng giống như có một khối cự thạch to lớn đột nhiên rơi xuống, tâm tình nặng trĩu cứ thế mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Shmily

Sau khi Lê Trà Trà sắp xếp lịch trình nghỉ đông xong liền chuẩn bị đi tới canteen ăn cơm trưa.

Đi được một đoạn, cô liền gặp phải Tiểu Nam.

Mùa đông ở thành phố A vô cùng lạnh, anh mặc một cái áo lông màu đen, bắt quá đáng người của anh tốt, vai rộng eo thon cộng với cái khuôn mặt ít khi nói cười kia, mặc dù để lộ vài phần cao lãnh người sống chó tới gần nhưng cũng không cách nào che đi giá trị nhan sắc ấy.

Thấy Lê Trà Trà, ánh mắt anh hơi hơi nhu hòa đi vài phần, hỏi cô: "Đi ăn som sao?"

Lê Trà Trà thường xuyên gặp anh trên đường đi ăn cơm cho nên đối với việc anh nửa đường xuất hiện trước mặt mình sớm đã quen, vì thế nên gật gật đầu.

Tiểu Nam nâng cổ tay, nhìn thời gian, bất động thanh sắc nói: "Sao hôm nay ăn muộn vậy?"

Lê Trà Trà nói: "Ban nãy em đi kí tên chỗ di quản lý ký túc xin ở lại KTX."

Tiểu Nam có chút kinh ngạc, hỏi: "Không về thành phố B?"

Lê Trà Trà nói: "Không về, ở trường cũng rất tốt, em tìm sư tỷ mượn sách giáo khoa của học kỳ sau, em tính học trước một chút. Giáo viên cũng rất chiều cô em, nói là nếu em học trước kiến thức thì có thể kì sau không lên lớp nghe giảng, cuối kỳ tới thi là được rồi. Như vậy thì em có thể có nhiều thời gian làm chuyện khác hơn."

Tiểu Nam biết "chuyện khác" trong miệng cô chính là kiếm tiền.

Trong đầu cô gái nhỏ này mỗi ngày đều suy nghĩ xem làm sao có thể kiếm được thật nhiều tiền, anh cũng không hiểu sao cô lại cần tiền đến vậy. Sau đó nghĩ lại chuyện có lo lắng cực độ, sợ phải nợ nhân tình của người khác cộng với việc lúc say rượu có đề cập qua cô nợ Lê Bách và Văn Hương tiền, cho nên mới có thể đại khái hiểu được phần nào trạng thái tâm lý của Lê Trà Trà.

Rất nhiều lần Tiểu Nam nhìn thấy cô vất vả, muốn nói em muốn bao nhiêu tiền, tôi có thể cho em, nhưng lời tới bên miệng rồi lại chỉ có thể nuốt xuống.

Cô bé này, lòng tự trọng rất cao, lời này anh không nói được.

Chẳng qua....

Tiểu Nam liếc mắt đánh giá cô từ trên xuống dưới, từ lúc mùa đông bắt đầu cho tới bây giờ, cô đều mặc một cái áo khoác duy nhất, là áo lông vũ màu đen, chân cũng chỉ đi một đôi giày, khi nào cực lạnh mới mang. Tiểu Nam chụp riêng đôi giày của cô gửi cho Chân Bảo nữ sĩ, cả giày và áo khoác đều không phải hàng hiệu gì, phỏng chừng là mua bữa một cái, chắc từ trên xuống dưới cũng chỉ có hai, ba trăm tệ.

Đúng lúc này có một cô gái đi ngang qua hai người, đội một cái mũ lông xù màu trắng, mặc áo choàng, đeo giày bó, trang điểm tinh xảo.

Tiểu Nam không dấu vết thu hồi ánh mắt, nói: "Ăn cơm xong có rảnh không?"

Lê Trà Trà nói: "Có."

Tiểu Nam: "Cùng tôi ra ngoài một chuyến."

Lê Trà Trà cũng không hỏi đi chỗ nào, trực tiếp gật đầu.

.....

Sau khi ăn cơm xong, Lê Trà Trà về KTX lấy kính râm và khẩu trang, sau đó mới cùng Tiểu Nam đi ra ngoài. Chờ tới lúc hai người tới nơi, Lê Trà Trà mới hơi kinh ngạc, làm cách nào cũng không nghĩ tới Tiểu Nam sẽ mang cô tới trung tâm thương mại, lại còn là khu cao cấp.

Ngần người một lúc, cô lại nhìn sang Tiểu Nam.

Phảng phất nhận ra tâm tư của Lê Trà Trà, anh nói: "Không phải sắp tết rồi sao? Tôi phải mua cho mẹ quà năm mới. Cũng không biết mẹ tôi thích cái gì, em hẳn là khá hiểu mấy thứ này."

Lê Trà Trà vừa nghe, liền nói: "Không thành vấn đề, cứ giao cho em." Dừng một chút, cô lại hỏi: "Anh muốn tặng di quà gì ạ?" Cô nhìn chỉ dẫn trong trung tâm thương mại: "Quần áo? Túi xách? Trang sức? Mỹ phẩm dưỡng da?"

Tiểu Nam: "Quần áo."

Lê Trà Trà hỏi: "Quần áo gì? Váy? Áo khoác? Áo trên? Quần? Còn có mua khoảng bao nhiêu?"

Tiểu Nam: "Không cần suy xét tới tiền."

Lê Trà Trà vừa nghe liền đáp: "Em hiểu rồi."

.....

Bình thường Lê Trà Trà cũng chú ý tới vòng bạn bè của Chân Bảo nữ sĩ, thông qua những thứ ngày thường bà ấy post lên hoặc bình luận thì cô liền nắm rõ sở thích của bà trong lòng bàn tay. Chỉ chưa đầy nửa tiếng, Lê Trà Trà đã chọn xong một cái áo khoác bằng nhung, vừa có thể giữ ấm lại vừa ưu nhã, giá cả đối với gia đình Tiểu Nam mà nói thì không tính là đắt, một cái áo này, hơn nữa còn chiết khấu thì cũng gần 9000 tệ.

Tiểu Nam nói: "Được, cái này đi."

Lê Trà Trà nói: "Không cần xem cái khác sao?"

Tiểu Nam: "Không cần, tôi tin tưởng ánh mắt của em, đồ em chọn chắc chắn mẹ tôi sẽ thích."

Cô gái nhân viên đứng bên cạnh che miệng, cười tủm tỉm nói: "Hai người là chuẩn bị đi gặp phụ huynh sao?"

Lê Trà Trà đỏ mặt.

Không ngờ, Tiểu Nam lại nói: "Đã gặp rồi."

Lê Trà Trà ngốc ra nhìn Tiểu Nam.

Tiểu Nam mặt không đổi sắc hỏi: "Chẳng lẽ em chưa từng gặp cha mẹ tôi?"

Cô thế mà lại không có cách nào phản bác.

Tiểu Nam vỗ đầu cô, nói: "Tôi đi tính tiền, em đứng đây chờ tôi."

Chờ Tiểu Nam vừa đi, di động của Lê Trà Trà liền vang lên. Cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, có chút giật mình, là đạo diễn gameshow lần trước cô tham gia. Lê Trà Trà hơi do dự, đi ra khỏi cửa hàng quần áo, đứng ở một bên lan can, nhận điện thoại.

"Đạo diễn Vương."

Đầu bên kia điện thoại là một thanh âm trẻ tuổi, chỉ nghe thấy hân nói: "Trà Trà, chú nghe cha mẹ cháu nói về nguyên nhân cháu không kí hợp đồng quý hai rồi, chú còn muốn đi thuyết phục cháu nữa cơ đấy. Vấn đề việc học của cháu không được đảm bảo, tổ bọn chú có thể phối hợp được, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới tiết học của cháu đâu."

"Cảm ơn đạo diễn Vương đã quan tâm, trừ học ra thì cháu còn có vấn đề về cá nhân nữa, cụ thể thì cháu không tiện nói, thật xin lỗi."

Không ngờ đạo diễn Vương vừa chuyển liền nói: "Thấy thái độ cháu kiên quyết như vậy, chú cũng không ép nữa, tiếc thật, quý một chúng ta hợp tác vui vẻ như vậy cơ mà. Đúng rồi, bạn chú có một kịch bản phim thanh xuân vườn trường sẽ chiếu trên mạng, nam chính được quyết định là Lục Thần, nữ chính vẫn còn chưa quyết, hình tượng và tuổi tác của cháu đều phù hợp, chú đã đề cử cháu với bạn chú rồi. Bạn chú đối với hình tượng của cháu phi thường vừa lòng, nguyện ý cho cháu một cơ hội thử vai. Chú thấy cháu nhận viết không mấy quảng cáo trên weibo còn không bằng đi quay một bộ phim truyền hình nữa, về thù lao đóng phim, cháu không cần lo lắng, lấy nhiệt độ hiện tại của cháu, sau khi đóng xong 30 tập thì kiếm được năm vạn một tập cũng là ít, nếu như cháu cảm thấy hứng thú thì có thể đi thử. Đợi lát nữa chú đem phương thức liên hệ cùng địa điểm thử vai gửi cho cháu nhé."

Đạo diễn Vương cúp điện thoại.

Lê Trà Trà mím môi, có chút động tâm.

Nếu như được năm vạn một tập thì sau 30 tập sẽ có 150 vạn trừ đi thuế thì cũng phải hơn 100 vạn, hơn nữa cô còn có quảng cáo của mấy tháng sau, cộng thêm thù lao gameshow lúc trước, đóng phim, với học bổng, vậy rất nhanh sẽ có được 200 vạn.

Đúng lúc này, Lê Trà Trà lại nghe được vài tiếng kêu kinh hãi dưới tầng một của trung tâm thương mại.

Loại kinh hãi này đối với Lê Trà Trà mà nói là cực kỳ quen thuộc, nó thuộc về phần lớn các fans khi gặp được thần tượng của mình. Cô theo bản năng kéo cao khẩu trang, nhìn bốn phía xung quanh. Xung quanh cô cũng không có nhiều người, cô lại tập trung nhìn xuống dưới, lúc này mới phát hiện dưới tầng một có diễn ra hoạt động, một chàng trai cao gầy đang đứng trên sân khấu. Lại cẩn thận nghe một chút, đám con gái bên dưới đều gọi to hai chữ "Lục Thần".

Cô nao nao, chợt nhớ lại.

Sau khi quay gameshow, cô đối với giới giải trí cũng biết được ít nhiều, Lục Thần là nam minh tinh tuyến đầu trong giới giải trí trong hai năm gần đây, thiếu niên thanh xuân chính trực, xuất đạo bằng một bộ phim lớn, từ đó đến nay vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, vận may tới ào ào. Nghe nói Lục Thần có bối cảnh rấy lớn, đóng phim chỉ là vì sở thích cá nhân mà thôi.

Chỗ cô đang đứng là tầng hai, cách tầng một không xa lắm.

Cô tháo kính râm cúi đầu nhìn xuống.

Ở trung tâm sân khấu, chàng trai cầm micro ca hát, thoát nhìn như ánh mặt trời sáng chói nhất.

Bất chợt, Lục Thần ngừng đầu, đối diện với ánh mắt của cô.

Lê Trà Trà hoảng sợ.

Lúc này, có người vỗ vào bả vai cô, hỏi: "Nhìn cái gì đấy?"

Lê Trà Trà hồi phục lại tinh thần, nói: "Không có, em đang xem là minh tinh nào thôi."

Tiểu Nam không có hứng thú: "Đi thôi, lên tầng ba."

Lê Trà Trà lại đeo kính râm lên, hỏi một câu: "Anh còn mua gì cho dì nữa sao?"

Tiểu Nam nói: "Cứ lên trước đã."

Chợt tới lúc lên tầng ba, Tiểu Nam liền dừng một chút, xoay người rẽ vào trong một cửa hàng quần áo có phong cách dễ thương. Lê Trà Trà cũng liếc mắt qua, quần áo nơi này nhìn kiểu gì cũng không giống với loại mà Chân Bảo nữ sĩ sẽ mặc, đang muốn nói chuyện thì thấy Tiểu Nam thấp giọng nói với nhân viên cửa hàng mấy câu.

Rất nhanh, nhân viên cửa hàng cầm tới một cái váy bó sát eo cùng một kiện áo choàng hồ ly màu hồng nhạt.

Tiểu Nam nói với Lê Trà Trà: "Đi vào thử đi."

Lê Trà Trà hơi giật mình, nói: "Dì hẳn là không mặc..."

Tiểu Nam lời ít ý nhiều: "Mua cho em họ."

Lê Trà Trà ngẩn người.

... Chưa từng nghe qua Tiểu Nam có em họ nha? Lại nói, quan hệ tốt như vậy sao? Ăn tết cũng mua tặng quần áo?

Bất quá dòng họ Tiểu Nam rất phức tạp, Lê Trà Trà cũng không nghĩ nhiều, ôm váy với áo choàng đi vào bên trong thử đồ. Lúc đi ra, nhân viên cửa hàng liền hào hứng khen ngợi, nói: "Tôi chưa bao giờ gặp qua cô gái nào mặc đẹp như vậy!"

Lê Trà Trà nghĩ thầm, cô cũng không tháo kính râm với khẩu trang ra đâu mà biết là đẹp.

Nhưng mà vừa nhấc mắt, lại nhìn thấy Tiểu Nam đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt thâm thúy lại...

Trong nháy mắt, Lê Trà Trà hơi hoảng.

Cô hít sâu một hơi, sau khi trấn định liền xoay người trước mặt Tiểu Nam, hỏi: "Có đẹp không?"

Tiểu Nam nói rất thẳng thắn: "Đẹp."

Lê Trà Trà nói: "Để em đi vào thay ra."

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Chờ khi Lê Trà Trà đi ra lần nữa, Tiểu Nam đã tính tiền xong, trong tay nhiều thêm một cái túi mua hàng. Lê Trà Trà hỏi: "Anh còn muốn mua quà cho ai nữa không? Nếu là nữ thì em còn có thể cho anh lời khuyên, nhưng là nam thì, em không quá hiểu nhiều, khả năng là không chọn được."

Tiểu Nam nói: "Hết rồi."

Hai người đi ra khỏi trung tâm thương mại, lại cùng nhau trở về trường học. Sau khi tới cổng trường, Tiểu Nam nói: "Kỳ nghỉ đông tôi cũng ở lại KTX, nếu em có chuyện gì có thể đến tìm tôi. Chiều nay còn phải tới phòng thí nghiệm, không tiễn em trở về phòng nữa."

Lê Trà Trà gật gật đầu, cũng không phải quá bất ngờ khi Tiểu Nam cũng ở lại, rốt cuộc thì Chân Bảo nữ sĩ thường xuyên nói con trai bà học ở thành phố A, cho nên mỗi tháng vẫn có thể nhìn thấy anh.

Bỗng nhiên, Tiểu Nam vron tay.

"Cho em, Tiểu Nam tôi không nợ nhân tình của người khác, em giúp tôi chọn quà, nhân tình này trả lại cho em."

Trong tay anh là túi mua hàng ở trung tâm thương mại, bên trong là cái váy cùng áo khoác hồ ly ban nãy Lê Trà Trà thử qua.

Lê Trà Trà "A" một tiếng.

Tiểu Nam trực tiếp nhét đồ vào trong ngực cô, nhanh chóng xoay người, phát tay.

"Nhận đi, đi trước đây."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Editor: Shmily

Gió lạnh thổi qua, mang đến một cảm giác lạnh thấu tim.

Ngón tay Lê Trà Trà bị đông lạnh đến cứng đờ.

Một lúc lâu sau, cô mới hồi phục lại tinh thần, hà hơi vào lòng bàn tay, ôm cái túi nhanh chóng chạy về phía KTX. Lúc về đến phòng ngủ có máy sưởi, cái miệng nhỏ của cô mới thờ phào, thành thạo cởi quần áo, đem cái váy kia mặc vào, khoác thêm cái áo choàng ở bên ngoài.

Cô hơi dừng một chút, lại cảm thấy uốn tóc uốn tóc công chúa cho mình, sau đó lại về một lớp trang điểm, phối hợp với đánh mắt và son môi.

Sau khi hoàn thành xong tất cả thì cũng đã qua nửa tiếng.

Lê Trà Trà đứng trước gương nhìn bản thân mình, khoe miệng ngậy ngốc giương lên.

Ngay lúc này đây, điện thoại của cô rung lên một tiếng, là tin nhắn WeChat.

Là tin nhắn của Tiểu Nam~

[Tuyết rơi.]

Lê Trà Trà đẩy cửa ban công ra.

Bên ngoài quả thực đã bắt đầu nổi lên những bông tuyết phát phor, đám sinh viên chưa rời trường đang cao hứng đứng bên dưới hò hét, cô gái phương Nam bên phòng ngủ cách vách càng là vui vẻ ngó ra bên ngoài ban công thét chói tai, học sinh đi trên đường cũng dừng bước, có người duỗi tay nắm lấy tuyết, có người cầm di động chụp ảnh, còn có mấy đôi tình nhân đang ôm nhau đắm thiết.

Trong lòng Lê Trà Trà khẽ nhúng nhích, trực tiếp call video cho Tiểu Nam.

Tiểu Nam nhận rất nhanh.

Anh cũng đang đứng trên ban công phòng ngủ, đằng sau là những bông tuyết màu trắng đang bay xuống.

Câu đầu tiên của anh là: "Lê Trà Trà, đi vào thay áo lông rồi ra xem tuyết."

Lê Trà Trà không động nhìn anh.

Tiểu Nam: "Làm sao?"

Lê Trà Trà lại nhìn anh, chớp chớp mắt.

Tiểu Nam vẫn không có phản ứng gì, nửa ngày sau mới nói một câu: "Em mặc cái này quá mỏng, sẽ bị cảm mạo, mau quay vào thay quần áo."

Lê Trà Trà từ bỏ, ngoan ngoãn đáp một tiếng, đi vào bên trong cởi áo choàng, lại mặc áo lông vũ vào, sau đó cầm điện thoại đi ra ngoài ban công. Lúc này Tiểu Nam lại nói: "Dự báo thời tiết nói mấy ngày này sẽ có tuyết rơi, hôm nay có hơi bé, chờ sau khi tuyết rơi dày hơn, tôi mang em đi nặn người tuyết."

Hai mắt Lê Trà Trà tức khắc sáng lên, hỏi: "Thật à?"

Tiểu Nam: "Hội trường của em đã lừa em bao giờ chưa? Đừng đứng ở ban công nữa, vào phòng đi, bên ngoài lạnh lắm."

Lê Trà Trà đáp một tiếng, tuy rằng đáy lòng có một tí xiu mát mát vì Tiểu Nam không chú ý tới cô đã trang điểm tí mĩ như vậy, thế nhưng nghĩ tới chuyện có thể cùng anh đi nặn người tuyết, một xiu mát mát kia lại biến mất không còn tăm hơi.

Sau khi trò chuyện video kết thúc, Lê Trà Trà lại ngắm mình trong gương.

Cô gái ở trong gương, ngay cả khoe môi cũng không nhìn được cong lên, tìm trong ngực đập "bang bang", kịch liệt mà hữu lực, cô chưa bao giờ mong chờ tới ngày mai đến vậy, thậm chí chỉ hận không thể có một cái máy thời gian, chớp mắt bay đến tương lai.

Lê Trà Trà lại nhìn gương ngậy ngốc nở nụ cười.

Qua thật lâu, cô mới bị thanh âm phát ra từ điện thoại lôi trở về.

Điện thoại truyền tới một tin tức giải trí ~ [Lục Thần đã soái đền một cảnh giới mới]. Cô click mở bài viết, là ảnh chụp Lục Thần tham gia hoạt động ở trung tâm thương mại ngày hôm nay, tất cả đều là người qua đường chụp lại, không được rõ nét lắm, thế nhưng như vậy cũng không ngăn được tương mạo quá mức anh tuấn của Lục Thần.

Lê Trà Trà lại nhớ tới lời hôm nay đạo diễn Vương nói ~

"... Nam chính quyết định là Lục Thần... lấy nhiệt độ hiện tại của cháu, sau khi quay xong 30 tập, một tập được năm vạn cũng còn ít, nếu cháu cảm thấy hứng thú thì có thể đi thử vai."

Cô lại nhìn số dư trong thẻ ngân hàng của mình.

Lê Trà Trà tìm được tin nhắn thời gian và địa điểm đạo diễn Vương gửi, quyết định thử một lần.

.....

Lê Trà Trà không có kinh nghiệm đóng phim, cô chỉ tham gia qua hai cái gameshow, chụp qua vài cái quảng cáo mà thôi. Nhưng việc chụp ảnh quảng cáo đã là chuyện từ khi còn rất nhỏ, cũng có rất nhiều đạo diễn và người quay phim khen Lê Trà Trà có khả năng cảm thụ đối với màn ảnh.

Trước khi tham gia thử vai cô cũng có chút thấp thỏm, bất quá sau khi xem kịch bản xong, một tia thấp thỏm kia lại biến mất, giống như theo lời của đạo diễn Vương, đây là một bộ phim nói về thanh xuân vườn trường, một motif quen thuộc từ đồng phục tới áo cưỡi ~ Nữ chính Tống Sa Sa là một học bá, quen biết với đại ca vườn trường Đường Nam Chu, hai người từ quen biết đến yêu nhau, sau đó lại bởi vì đất khách mà tách ra, nhiều năm sau gương vỡ lại lành, hoàn mỹ viết nên một câu chuyện tình yêu ngọt ngào. Bộ phim này, yêu cầu đối với nữ chính rất đơn giản, một, phải có hơi thở của thanh xuân, hai, là phải xinh đẹp, ba, là phải có cảm giác thiếu nữ.

*Giới thiệu một chút ạ. Tống Sa Sa và Đường Nam Chu là hai nhân vật chính trong tác phẩm "Ôn nhu tận đáy lòng đều là em" [Đáy lòng ôn nhu đều là người], có cùng tác giả với "Tiểu xao động" – Đạm Anh. Truyện chưa được edit, nếu bạn nào muốn đọc thì có thể lên wiki.com đọc bản convert.

Ba yêu cầu này, đối với Lê Trà Trà mà nói, quả thực là đúc từ một khuôn.

Cô chỉ cần là chính mình là được rồi.

Sau khi thử vai xong không đến một tuần, Lê Trà Trà liền nhận được kết quả, rất may mắn là cô đã được đạo diễn lựa chọn.

Người phụ trách đem hợp đồng đến cho Lê Trà Trà nhìn, mỗi khoản ghi trên đó, cô đều xem rất cẩn thận, cũng sợ bị hố, còn nhờ tới cố vấn pháp luật chuyên nghiệp Trương Đông, sau khi xác nhận không thành vấn đề xong, mới tỏ vẻ sau Tết Âm Lịch mới ký hợp đồng. Bởi vì chưa trưởng thành, nếu muốn ký hợp đồng thì phải có chữ ký của người giám hộ, Lê Trà Trà muốn ký một mình cho nên liên thương lượng với người phụ trách của đoàn làm phim, đem hợp đồng kéo dài tới Tết Âm, bởi vì sau Tết Âm, cô mới qua sinh nhật 18 tuổi.

"Chú Ôn, chú nhìn nè!"

Ước định thời gian ký hợp đồng xong, Lê Trà Trà liền đi tới phòng làm việc của Ôn Minh, đem tin tức tốt này báo cho hắn: "... Đạo diễn LÝ dự tính hai tháng nữa mới bắt đầu quay, lấy bối cảnh ở thành phố A, chờ sau khi quay xong là có thể nhận được tiền rồi! Muộn nhất thì tháng sáu sẽ xong, cũng có nghĩa là tới tháng sáu năm sau là cháu đã có thể kiếm đủ 200 vạn rồi, 200 vạn đó sẽ trả hết nợ dưỡng dục của Lê Bách và Văn Hương! Dựa theo kế hoạch ban đầu của cháu khi viết quảng cáo thì đã nhanh hơn hẳn một năm, giới giải trí quả nhiên là thánh địa của đồng tiền!"

Cô vuốt ngực, lại nói: "Nghĩ đến sau khi trả hết nợ, cháu sẽ không còn gánh nặng gì nữa, đối với tương lai sau này cũng tràn ngập chờ mong hơn. Chú Ôn, đã ba tháng rồi cháu không tới quán bar đó!"

Ôn Minh hỏi: "Có uống thuốc không?"

Lê Trà Trà lắc đầu.

Ôn Minh lại cười: "Đây là trạng thái phi thường tốt, cách thời gian cháu khỏi hẳn không còn xa nữa rồi, về sau không cần tới đây thường xuyên nữa, nửa năm tới một lần cũng được."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt, nói: "Cháu cảm thấy cháu đã khỏi hẳn rồi mà, cũng không nghĩ tới loại chuyện như tự sát nữa."

Ôn Minh sờ sờ đầu cô: "Vẫn phải tới đây để chú kiểm tra mới được."

"Dạ, cháu biết rồi!"

Điện thoại Lê Trà Trà vang lên, cô cúi đầu nhìn, đuôi lông mày lập tức xẹt qua một tia vui sướng, cô cười ngậm ngùi nói: "Chú Ôn, cháu về trường trước đây, anh ấy hẹn cháu ăn cơm."

Ôn Minh hơi hơi gật đầu: "Đi đi, đi đường chú ý an toàn, sau khi về trường thì nhắn tin cho chú, biết chưa?"

Lê Trà Trà gật đầu như gà con mổ thóc.

Chờ sau khi Lê Trà Trà đi khỏi, cô gái trước quầy liền tiến vào dọn dẹp bàn trà, thấy Ôn Minh đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, lộ ra vẻ mặt lo lắng, không nhịn được liền hỏi: "Bác sĩ Ôn, Trà Trà không phải sắp khỏi hẳn rồi sao? Sao anh còn lo lắng như vậy?"

Ôn Minh lắc đầu, không nói gì.

Cô gái trước quầy cũng biết đây là chuyện riêng của người bệnh, cũng không hỏi lại nữa, thu dọn xong liền đi ra ngoài.

Ôn Minh vẫn có vài phần phiền muộn.

Tuy rằng nói Trà Trà dần dần khỏi hẳn là một chuyện tốt, thế nhưng làm bác sĩ chủ trị của cô, cô làm cách nào có thể khỏi hẳn, hẳn đều hiểu rõ trong lòng. So với việc nói cô đã suy nghĩ thông suốt, chỉ bằng nói cô đang đem tâm linh an ủi của mình chuyển dời lên trên người Tiểu Nam thì đúng hơn. Nhất cử nhất động của anh đối với cô có ảnh hưởng rất lớn, mặc dù cô không nói, thế nhưng hẳn cũng nhìn ra được, cô hiện giờ rất y lại vào Tiểu Nam. Nếu tình cảm của hai người cứ thế phát triển tốt lên, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì, chỉ lo nó sẽ phát triển theo chiều hướng đi xuống.

Rốt cuộc thì Ôn Minh cũng không còn là trẻ con nữa, hẳn biết, trên thế gian này, thứ mong manh không xác định được nhất chính là hai chữ "tình cảm",

đặc biệt là tình cảm giữa nam và nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Shmily

Tiểu Nam ngồi ở trong một tiệm cơm Tây trong trung tâm thương mại.

Bây giờ chỉ còn cách Tết Âm Lịch có mấy ngày, trung tâm thương mại cũng dần dần quanh quệ, phần lớn người đã về nhà ăn tết. Dòng người đi trong trung tâm mua sắm thưa thớt, ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy người đang sắm tết, nhân viên cửa hàng còn nhàm chán ngáp ngáp dài.

Người phục vụ đưa thực đơn cho Tiểu Nam.

Sau khi Tiểu Nam nhận lấy thực đơn liền cẩn thận xem từng tờ một.

Nếu như là lúc trước khi quen biết Lê Trà Trà, anh sẽ rất lười việc phải xem thực đơn, trực tiếp bảo phục vụ mang toàn bộ đồ của trang đầu thực đơn lên là được rồi, dù sao thì trang đầu phần lớn cũng đều là món chính của nhà hàng. Nhưng sau mấy lần ăn cơm với Lê Trà Trà xong, anh mới phát hiện tiểu cô nương này rất kén ăn, thích ăn ngọt, không thích ăn cay, đối với trình độ nấu nướng cũng có yêu cầu nhất định, bò bít tết thông thường thì phải chín năm phần, rưới nước tương đen, phối hợp với bò bít tết là hai cái bánh mì phô mai, đến nước sốt cũng yêu cầu khắt khe, tốt nhất nên là vị cà chua, nhưng tuyệt đối không thể có vị thịt, cô không thích ăn nước sốt có vị thịt heo. Mỗi một bữa cơm cô đều sẽ ăn rau, rau có màu xanh, nếu là bông cải xanh thì càng tốt, hoặc là rau muống cũng được, nhưng tuyệt đối sẽ không ăn rau xà lách.

Tiểu Nam xem qua toàn bộ thực đơn, liền mở miệng gọi món ăn: "Bò bít tết năm phần chín rưới thêm tương đen, nước sốt vị cà chua, bánh mì pho mát, thêm một đĩa bông cải xanh, món điểm tâm ngọt thì cho một bánh kem dâu tây bơ, đồ uống cho kem tươi vị xoài, ít đá một chút..."

Tiểu Nam khép thực đơn lại, nói: "Thêm một phần cơm thịt bò xào khoai tây."

Người phục vụ hỏi: "Ngài còn uống gì nữa không ạ?"

Tiểu Nam nói: "Không cần, mang hai cốc nước tới là được." Cô nhóc Lê Trà Trà này gọi nhiều đồ cũng không ăn hết, vừa lúc anh có thể giúp cô ăn, thêm một phần cơm chắc cũng đủ no. Mấy cái bánh mà đám con gái thích, ăn vào rất sướng bụng.

Sau khi anh gọi xong liền gửi tin nhắn cho Lê Trà Trà, hỏi xem khi nào thì cô tới.

Lê Trà Trà trả lời lại là phải 10 phút nữa.

Tiểu Nam rời khỏi giao diện WeChat, mở ra giao diện xem lịch, nhìn chăm chăm vào ngày mừng một năm mới, như có điều suy nghĩ, quay ra gọi điện thoại cho Chân Bảo nữ sĩ. Điện thoại vừa được tiếp thông, Chân Bảo nữ sĩ liền nói: "Còn biết gọi về cho mẹ hả? Mấy ngày nữa là ngày gì con có biết không? Ngày thường con tùy tính mẹ và ba ba cũng mặc kệ con, thế nhưng quy củ ăn tết của Tiểu gia ta là không được quên, mặc kệ ông nội con có nhầm vào con như thế nào thì ông ấy cũng là trưởng bối, người của thế hệ trước đều rất thích ăn một cái tết đoàn viên, chúng ta phải..."

Tiểu Nam nói: "Mùng ba đầu năm có gia yến, con không quên."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Thế còn mừng một thì sao hả?"

Tiểu Nam nói: "Mẹ, đêm 30 con sẽ về."

Lúc này Chân Bảo nữ sĩ mới vừa lòng.

Tiểu Nam lại mặt không đổi sắc nói với người bên cạnh: "Phục vụ, thêm một bộ bát đĩa nữa, tôi còn hẹn bạn."

Chân Bảo nữ sĩ hỏi: "Ăn với ai đấy?"

Lúc này Tiểu Nam mới nói: "Lê Trà Trà, cô ấy không về nhà ăn tết, vẫn ở lại trường học. Vừa lúc con gặp được nên cùng ăn một bữa cơm."

Chân Bảo nữ sĩ vừa nghe liền nói: "Không về ăn tết? Ở trường học ăn tết? Đây là cái thể loại gì? Mờ con bé tới nhà chúng ta ăn tết đi. Nhiều năm như vậy, trong nhà chúng ta cũng không có cô gái nhỏ nào tới đây ăn tết cả, con với cha con y hệt nhau, toàn là đầu gối, cô bé Trà Trà khi ngọt ngào ngoan ngoãn như vậy, có con bé ở đây, trong nhà sẽ náo nhiệt hơn."

Giọng nói Tiểu Nam rất không tình nguyện: "Mẹ để một thằng con trai đi mời một đứa con gái tới nhà ăn tết, hợp lý sao?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Cũng đúng, kỳ lắm, thôi bỏ đi, để mẹ mời cho."

.....

Lúc này, Lê Trà Trà cũng tới.

Tiểu Nam cúp điện thoại.

Lê Trà Trà hỏi: "Anh gọi điện cho ai thế?"

Hai mắt Tiểu Nam cũng không chớp, nhàn nhạt nói: "Đàm Minh gọi làm nhảm vài câu."

Lê Trà Trà nói: "Anh Đàm Minh thật sự là rất hoạt bát..." Mới ngồi xuống, Lê Trà Trà liền nhận được điện thoại, cô nhìn tên hiển thị trên màn hình, kinh ngạc quay sang Tiểu Nam nói: "Mẹ anh gọi..."

Tiểu Nam nói: "VẬY Ạ?"

Lê Trà Trà tiếp.

"... Con chào đi."

"... Dạ, phải."

"... Phải ạ."

"... Dạ?"

"... Đây, không tốt lắm... A, cái đó... Dạ được, cảm ơn đi."

.....

Lê Trà Trà cúp điện thoại.

Tiểu Nam đem kem vị xoài phục vị mang lên đẩy đến trước mặt cô, hỏi: "Nói gì vậy?"

Lê Trà Trà hỏi: "Anh nói với dì chuyện em ăn tết ở trường sao?"

Tiểu Nam nói: "Mẹ tôi từ trước đến giờ thần thông quảng đại, bà ấy vẫn luôn chú ý tới em, không biết là lấy tin tức từ đâu nữa..." Những lời này, anh nói mà mặt không đổi sắc, mặt không đỏ tím không đập, rất bình tĩnh đẩy đồ ăn phục vị mang lên đến trước mặt cô, nói: "Gọi cho em đĩa bông cải xanh trước, một lát nữa sẽ có bò bít tết chín năm phần tới, thêm tương đen..." Dừng một chút lại lơ đãng hỏi: "Mẹ tôi mời em về nhà ăn tết sao?"

Lê Trà Trà lấy nữa chọc một bông cải xanh, gặt đầu.

Tiểu Nam nói: "Cũng đúng, mẹ tôi mỗi năm đều không vui vì trong nhà quanh quệ, em có thể tới bởi bà ấy mấy câu, nếu bà ấy cho em li xì thì cũng đừng từ chối, đó là quy củ ăn tết của nhà tôi, chính là tâm ý của trưởng bối, phạm là tiểu bối tới chúc tết, mặc kệ có quan hệ huyết thống hay không, gặp được ai cũng sẽ có phần."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt, hỏi: "Thật sự không phiền chứ?"

Tiểu Nam: "Không phiền, nếu em đợi được thì còn có thể nặn người tuyết ở sân sau."

.....

Đêm 30 tết, Lê Trà Trà cùng Tiểu Nam quay trở về Tiểu gia. Người hầu cùng tài xế trong biệt thự đều nghỉ để về quê ăn tết. Biệt thự to như vậy cũng chỉ còn lại hai người Chân Bảo nữ sĩ cùng chồng của bà.

Lê Trà Trà vừa vào cửa, Chân Bảo nữ sĩ liền tiến tới đón cô kéo về sofa.

Bà lôi kéo tay Trà Trà, hỏi han ân cần: "Con đó, đứa nhỏ này, phải nói cho đi biết sớm chứ, nếu biết trước con không về ăn tết thì đi đã gọi con tới đây từ nửa tháng trước rồi. A Nam cũng thế, đến gần tết mới nói cho..."

Tiểu Nam ho một tiếng, hỏi: "Cha đâu ạ?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Ồ trong bếp ấy, di giúp việc về quê ăn tết hết rồi, cha con nói muốn trở tài nấu ăn, con cũng đừng đi vào. Hôm nay mẹ nói cho hai cha con biết, mấy ngày tết này an an phận phận cho mẹ, cấm được cãi nhau, có biết chưa?"

Tiểu Nam không để bụng nói: "Đã biết."

Ánh mắt Chân Bảo nữ si lại dừng trên người Lê Trà Trà, bà vuốt tay nhỏ của cô, thập phần trìu mến nói: "Gameshow con tham gia đi đã xem rồi, thật sự khác quá, thiếu nữ 18 có sự khác biệt thật lớn, cô bé năm đó đã thật sự trưởng thành a..."

Bà lấy điện thoại ra.

"Con nhìn xem, đi lấy hình con làm màn hình khóa này, người khác hỏi đi đây là ai, đi đều nói đó là Trà Trà nhà dì nha."

Tiểu Nam ngồi ở một bên sofa đơn, nghe được lời này liền "xùy" một tiếng: "Mẹ tôi từ lâu cứ muốn em là con gái của bà ấy, lúc tôi còn nhỏ, mỗi ngày đều chỉ vào ảnh chụp của em nói nếu tôi giống em thì tốt biết bao, giống một cô bé ngoan ngoãn đáng yêu chứ không phải một thằng con trai bướng bỉnh thích gây sự."

Chân Bảo nữ si che miệng cười: "Không phải à? Nếu thân thể đi cho phép, đi cũng muốn sinh một đứa con gái. Đứa nhỏ A Nam này, từ nhỏ đã rất độc lập, học cái gì cũng nhanh. Dĩ sinh con mà còn chưa cảm nhận được niềm vui nuôi trẻ đây này, mua quần áo cho nó nó cũng không cần. Lúc ấy còn nghĩ, nếu đã không có con gái thì đem con trai mình trang điểm thành tiểu vương tử cũng được, thế mà nó cứ thích phản lại đi, quần áo sạch sẽ mua về, nó mặc một ngày liền đi ra ngoài lăn lộn trong vũng bùn, trở về liền chỉ có thể vứt đi."

Hình như nghĩ tới cái gì, Chân Bảo nữ si lấy ra một quyển album dưới gầm bàn, bên trong là đủ các loại ảnh chụp khi còn nhỏ của Tiểu Nam.

Lê Trà Trà xem rất nghiêm túc, còn khen một câu: "Nam ca ca lúc nhỏ đẹp thật đấy, quần áo bản như thế nhưng với gương mặt đó, nhìn vẫn rất có tính thần."

Chân Bảo nữ si nghe vậy, đối với cái xưng hô "Nam ca ca" có chút giật mình, một lát sau lại thấy ánh mắt Lê Trà Trà hết sức chuyên chú nhìn tấm ảnh Tiểu Nam mặt mày hồng hồng ngồi dưới đất ôm súng đồ chơi.

Bỗng nhiên, Lê Trà Trà ho khan vài tiếng.

Chân Bảo nữ si hỏi: "Sinh bệnh sao? Mấy ngày nay thời tiết lạnh, dễ cảm lạnh..."

Lê Trà Trà nói: "Không phải ạ, là tự sắc..."

Chân Bảo nữ si đang muốn sai con trai mình đem nước lại đây thì đã thấy Tiểu Nam duỗi tay qua, đưa tới trước mặt Lê Trà Trà một ly nước ấm, xụ mặt nói: "Mấy tuổi rồi mà còn tự sắc được, uống nước."

Lê Trà Trà nhận lấy ly nước, cái miệng nhỏ nhấp từng ngụm một.

Lúc này, Chân Bảo nữ si lại nhìn thấy con trai nhà mình đứng lên nhìn xung quanh, cuối cùng, ánh mắt liền dừng ở cái rổ trên bàn cơm. Trước đó không lâu có khách tới nhà chơi, mang theo một rổ trái cây. Chân bảo nữ si thấy đẹp nên cũng không cắt đi mà bày ở trên bàn cơm.

Tiểu Nam hỏi: "Quà khách tặng ạ?"

Chân Bảo nữ si đáp một tiếng.

Tiểu Nam trực tiếp đi qua bóc lớp vỏ bọc bên ngoài cái rổ, cầm mấy quả cam ra, sau đó quay về chỗ cũ ngồi xuống, duỗi tay lột vỏ.

Chân bảo nữ si kinh ngạc.

Con trai nhà bà ăn uống đều rất tùy tiện, ăn cái gì cũng không chú ý tới tiểu tiết như vậy, bình thường anh ăn một quả cam cũng lười lột vỏ, trực tiếp gặm tât rồi nhổ ra. Thế mà bây giờ lại đang cẩn thận lột cam, lột xong cũng thôi đi lại còn tỉ mỉ móc mấy cái gân trắng trên đó, bẻ cam ra thành nhiều múi nhỏ, chỉnh chỉnh tề tề đặt ở trên đĩa trái cây.

Sau đó đẩy qua phía Lê Trà Trà: "Ăn cam." Lại hỏi: "Có muốn ăn dâu tây không?"

Lê Trà Trà nói: "Có."

Tiểu Nam hỏi: "Mẹ, trong nhà có dâu tây không?"

Chân Bảo nữ si nói: "Không có."

Tiểu Nam: "Con đi siêu thị gần đây mua." Nói xong liền lưu loát đứng dậy, cầm điện thoại với chìa khóa rồi đi.

Chân Bảo nữ si xem hết một màn này, bất thành linh như nghĩ tới cái gì đó, liền lộ ra tươi cười sung sướng của một người mẹ già.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53

Editor: Shmily

Cũng không biết có phải do tâm cảnh bất đồng hay không mà lần này Lê Trà Trà ở lại Tiểu gia đã không còn mất tự nhiên như trước nữa. Trước đây cha Tiểu đều là một bộ dáng nghiêm túc ít nói ít cười, thế nhưng bây giờ không biết có phải do Chân Bảo nữ sĩ đã nói gì với ông hay không mà bắt đầu từ đêm 30 đó, cha Tiểu liền dùng một loại ánh mắt thăm tra nhìn cô. Lúc ấy, cô cũng chỉ biết cười lại với ông, cha Tiểu liền ho nhẹ một tiếng, xụ mặt nói cô ăn nhiều thêm một chút.

Mà Chân Bảo nữ sĩ so với trước kia còn nhiệt tình hơn, nhìn ánh mắt của bà như phảng phất có thể tùy thời tùy chỗ thăm ra ý cười, mặc kệ cô làm cái gì, bà đều có thể khen lên tới tận trời cao, giống như là mang theo một cái máy lọc kính 100 mét vậy.

Ví dụ như, cô cắt trái cây bày lên đĩa, Chân Bảo nữ sĩ cũng có thể khen một câu ~ "Nhìn cái thủ pháp phong phú này đi, rất có cảm giác nghệ thuật, vốn dĩ quả táo nhìn rất bình thường, thế mà sau khi được Trà Trà gọt ra lại có một phong vị không nói nên lời, về sau ai có thể cưới được con đúng là sẽ mừng tới ngất mất."

Còn có, lúc cô hát xì một cái, Chân Bảo nữ sĩ liền ~ "Ai da, Trà Trà nhà chúng ta hát xì một cái cũng dễ nghe như vậy, thanh âm nho nhỏ, ngọt ngào lại đáng yêu, hát xì thôi mà cũng giống như là một bản nhạc vậy, hát thêm mấy cái nữa đều có thể tổ chức biểu diễn luôn rồi."

Tiếp đó, cô nhìn thấy cảnh khô trong đình viện bị gió thổi bay vào trong phòng, liền khom lưng nhặt lấy, Chân Bảo nữ sĩ ~ "Tùy tay nhặt rác như vậy là một thói quen rất tốt, Trà Trà của chúng ta chính là có tu dưỡng như vậy, tuổi còn nhỏ đã rất văn minh, về sau có con khẳng định sẽ đảm đương vị trí của một người mẹ thật tốt, đây chính là cái gọi là "Một nhà không quét, sao có thể quét thiên hạ", đừng nhìn việc nhặt rác là chuyện nhỏ, cái này cũng phản ứng rất rõ ràng tố chất cùng phân cách của một cá nhân nha. Càng là chuyện nhỏ càng phản ánh được phẩm chất của con người, không nói đến việc Trà Trà nhặt rác có tư thế rất ưu nhã, hơn nữa còn rất có khí chất, giống như đang biểu diễn trên sân khấu..."

Lê Trà Trà: "Dì... Dì quá khen."

Buổi tối trước khi đi ngủ, Tiểu Nam gửi tin nhắn WeChat cho cô ~ [Có thể là do mẹ tôi vui vẻ khi đến tết nên mới vậy, em không cần để trong lòng.]

Lê Trà Trà biết Chân Bảo nữ sĩ là fan mẹ, đối với sự nhiệt tình của bà vẫn có thể hiểu được, cho nên cô cũng không quá để ở trong lòng. Thứ cô tương đối ý tứ là hôm nay là mừng một tết, cha mẹ Tiểu gia cho cô một cái bao lì xì kékéchù, bên trong có tới một vạn tệ liền.

Cô biết là đối với trạng thái kinh tế của Tiểu gia mà nói, một vạn tệ cũng chỉ là 100 tệ so với người bình thường mà thôi. Tiểu Nam cũng khiến cô an tâm nhận lấy, chẳng qua, rốt cuộc cũng là vô công bất thụ lộc*. Lê Trà Trà tự hỏi cả một đêm, cuối cùng vẫn đem tiền trong bao lì xì đó cất trong ngăn tủ, cô chỉ lấy cái bao bên ngoài, tạm thời nhận lấy ý tốt đầu năm này.

*Vô công bất thụ lộc: Không có công sẽ không dám nhận thưởng.

Sáng ngày hôm sau, Lê Trà Trà dậy rất sớm, cô tính toán dậy sớm một chút để có thể giúp đỡ mọi người làm bữa sáng, không ngờ khi ra khỏi phòng, căn phòng cách vách của Tiểu Nam đã mở ra từ lúc nào. Cô nao nao nhìn qua, bên trong chăn nệm đã được gấp chỉnh tề, nhìn qua thì đã dậy từ rất lâu rồi.

Cô nhìn thời gian, lúc này cũng chỉ mới có hơn 7h.

Cô đi xuống cầu thang liền nghe thấy tiếng "bang bang" ở trong phòng bếp, cũng may là nhờ cách âm nên lúc xuống lầu cô mới nghe thấy rõ. Lê Trà Trà đi vào phòng bếp, nhìn thấy bộ dáng luống cuống tay chân của Tiểu Nam, bên cạnh là hai, ba cái bát đựng canh.

Lê Trà Trà ngây người, hỏi: "Anh làm gì đấy?"

Cô lại nhìn quanh một vòng mới phát hiện trên bệ còn có bảy, tám quả trứng gà chỉ còn lại xác, trên thớt còn có hai quả dưa chuột xanh, trong bát pha lê còn có một đồng hồ tôm, bên cạnh còn có mấy túi mì sợi cùng với thứ gì đen đen bên trong thùng rác, nhìn đáng sợ thì có lẽ là đồ ăn nấu hỏng.

Cô dừng một lát, lại hỏi: "Anh đang nấu mì à?"

Tiểu Nam lập tức phủ nhận: "Không phải."

Lê Trà Trà lại nhìn một lần nữa, xác định mấy nguyên liệu trước mắt trừ làm mì sợi ra thì cũng không thể nấu ra món gì khác, lại yên lặng liếc qua Tiểu Nam, rất thức thời nói: "Hội trường, anh yên tâm, không biết nấu mì không phải là chuyện gì quá mất mặt, không biết thì có thể học nha, em có thể chỉ anh." Nói xong, cô lại nhìn thứ đen đen bên trong thùng rác kia, nội tâm vẫn có chút kinh ngạc, có thể đem đồ ăn nấu thành dạng này, từ một loại trình độ

mà nói thì quả thực khá là khó.

Cô an ủi: "Có thể nấu ra được cái này, cũng có thể gọi là thiên tài."

Tiểu Nam: "..."

Lê Trà Trà hỏi: "Nếu không... em dạy cho anh cách nấu của người bình thường nhé?"

Tiểu Nam: "Không cần, em đi ra ngoài đi."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt, nói: "Được rồi, em ra phòng khách ngồi, có chuyện gì cứ gọi em."

"Ừ."

Tiểu Nam trực tiếp đóng cửa phòng bếp lại.

Lại qua nửa tiếng, Lê Trà Trà vẫn chưa thấy Tiểu Nam đi ra, đang muốn đi vào gõ cửa xem tình huống thì lại nghe thấy tiếng xe máy ở bên ngoài. Cô hơi sững sốt, đi ra chỗ cửa sổ, vừa nhìn liền ngăn cả người.

Chỉ thấy trước biệt thự có một anh trai shipper, trong tay anh ta cầm theo một túi com hộp, tay kia đang cầm điện thoại nói chuyện.

Không đến một lúc, Lê Trà Trà liền nhìn thấy Tiểu Nam xuất hiện.

Cô ngờ người, nhìn qua cửa phòng bếp bị đóng chặt, chợt phản ứng lại, trong bếp có cửa sổ, theo lý thuyết hẳn là có thể từ cửa sổ trèo ra bên ngoài.

Tiểu Nam đưa cho anh shipper mấy tờ nhân dân tệ đỏ rực, anh shipper liền vui vẻ leo lên xe máy rời đi. Tiểu Nam giấu túi com ra phía sau, lén lút biến mất ở bên kia biệt thự.

Lê Trà Trà đã nhìn thấy hết thấy:???

Mười phút sau, phòng bếp rốt cuộc cũng mở cửa.

Tiểu Nam đi ra, trong tay bung một chén mì, mặt trên thái hành tươi xanh mướt, con tôm phần nộn đã được bóc vỏ, sợi mì có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nước canh nồng đậm, bên trên còn trang trí sáu, bảy bông cải xanh nhìn như tác phẩm nghệ thuật.

Anh đặt trước mặt cô.

"Mì trường thọ, sinh nhật vui vẻ."

Lê Trà Trà lập tức ngăn cả người.

Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của cô, tất nhiên cô sẽ không quên, fans của cô trên weibo đã sớm chúc mừng sinh nhật từ lúc 0 giờ, Lê Bách với Văn Hương cũng không hẹn mà đăng bài tag cô vào, chúc sinh nhật vui vẻ, cũng không biết ảnh đăng lên ba người chụp chung từ khi nào. Nói đến cũng buồn cười, ở trên weibo làm đủ thứ công phu, thể nhưng lại không có bất cứ tin nhắn hay cuộc gọi nào tới. Bất quá cô đã tập mãi thành quen, cũng là vì thế nên từ trước tới nay cô đều không có thói quen sinh nhật, cho nên sáng nay dậy cũng chỉ cảm thấy hôm nay là một buổi sáng bình thường mà thôi.

Thật sự không đoán trước được...

Tiểu Nam lại biết chuyện này.

Trong nháy mắt, mũi cô có hơi cay cay.

Tiểu Nam nói: "Em chưa ăn sáng, coi như đó là bữa sáng đi."

Anh đưa cho cô một đôi đũa.

Lê Trà Trà gấp một miếng mì bỏ vào trong miệng.

Tiểu Nam hỏi: "Hương vị thế nào?"

Lê Trà Trà hít hít cái mũi, nói: "Ngon lắm!" Một đũa tiếp một đũa mà ăn, chỉ cảm thấy đây là đồ ăn ngon nhất trên thế giới này, ăn vào bụng liền cảm thấy ấm áp, tuyết trắng bên ngoài phảng phất cũng bởi nó mà ấm áp hơn.

Tiểu Nam rót cho cô một ly nước chanh, nói: "Ăn chậm một chút, ăn không hết thì để tôi ăn."

Lê Trà Trà liên tục lắc đầu, nói: "Em ăn được hết."

Tiểu Nam hỏi: "Ăn ngon tới vậy sao?"

Lê Trà Trà nhỏ giọng nói: "Đây là lần đầu tiên có người làm mì trường thọ cho em, nhất định là ngon rồi." Cô gấp mấy miếng ăn, tôm bóc vỏ, bông cải xanh, trứng gà, đến nước canh cũng không để lại, húp hết vào bụng xong mới nấc cụt một cái.

Sắc mặt Tiểu Nam có chút mất tự nhiên: "Sang năm lại làm cho em."

Lê Trà Trà gật đầu như gà con mổ thóc.

Lúc này, trên cầu thang vang lên thanh âm của Chân Bảo nữ sĩ: "Ồi, sao hai đứa dậy sớm thế? Thom quá đi... Hai con nấu bữa sáng à? Mẹ còn đang muốn mang hai đứa đi ra ngoài ăn sáng đây. Ở đầu đường có một nhà hàng Michelin ba sao, tét cũng mở, mẹ với cha con đã đặt chỗ trước rồi."

Tiểu Nam nói: "Tự nấu sẽ sạch sẽ hơn, mẹ, mẹ với cha ra ngoài ăn đi."

Chân Bảo nữ sĩ ngẫm hiểu: "Được, bữa trưa và bữa tối cha mẹ đều ăn ở bên ngoài, đến khuya mới về. A Nam, con chơi với Trà Trà nghe chưa, nhưng mà tối phải đi ngủ sớm một chút, có biết không? Ngày mai còn phải đến nhà ông nội chúc tết."

Tiểu Nam đáp một tiếng.

Chân Bảo nữ sĩ lại đi lên lầu lần nữa.

Qua nửa tiếng, cha Tiểu bước xuống lầu trước, đi ra gara đánh xe ra. Chân Bảo nữ sĩ trang điểm xong mới khoan thai xuống lầu, trong tay cầm theo một cái túi màu trắng. Bà dặn dò Tiểu Nam với Lê Trà Trà một hồi mới mỉm cười nhìn cô, đem cái túi màu trắng đưa cho cô: "Đây là quà đi tặng con nhân lễ trưởng thành, đôi người rất dài, trưởng thành chính là một khối đầu mới. Trà Trà, sinh nhật vui vẻ."

Mì trường thọ của Tiểu Nam đã là niềm vui sướng ngoài ý muốn, không nghĩ tới Chân Bảo nữ sĩ cũng sẽ tặng quà cho cô. Lời nói này của bà đối với Lê Trà Trà mà nói, không thể nghi ngờ là có sức ảnh hưởng rất lớn. Chân Bảo nữ sĩ giống như một người mẹ hiền, bà mang đến cho cô tình thương cùng sự quan tâm của mẹ mà cô hằng ao ước, tựa như có một đôi cánh trắng phía sau lưng, giống hệt thiên sứ xuất hiện trước mặt cô, nói cho cô biết ~

Nhân sinh của con chỉ vừa mới bắt đầu, mọi điều tốt đẹp đều ở tương lai phía trước, cuộc sống sau này sẽ tràn ngập hạnh phúc.

Cô im lặng trong chốc lát, cũng không biết nên biểu đạt lời cảm ơn của mình như thế nào.

Chân Bảo nữ sĩ sờ sờ đầu cô, mỉm cười nói: "Lời cảm ơn thì không cần nói, đừng khách sáo, cứ chơi thật tốt là được, dì đã sớm coi con như con gái rồi mà." Dừng một chút lại quay sang Tiểu Nam: "Đừng bắt nạt Trà Trà biết chưa, hôm nay là sinh nhật của em, phải bồi em chơi thật tốt, nhớ không?"

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Chân Bảo nữ sĩ vẫy vẫy tay rồi đi.

Tiểu Nam nhìn về phía Lê Trà Trà, nói: "Không xem mẹ tôi tặng em cái gì sao?"

Lúc này Lê Trà Trà mới phản ứng lại, cúi đầu lấy ra một hộp quà được đóng gói tinh xảo từ bên trong chiếc túi màu trắng. Cô cẩn thận mở nó ra, phát hiện bên trong là một túi xách nhỏ. Cái túi mà Chân Bảo nữ sĩ chọn đúng là rất thích hợp với độ tuổi của cô. Lê Trà Trà bị ảnh hưởng bởi Văn Hương khá nhiều nên cũng biết được khá khá các nhãn hiệu xa xỉ, cái hộp đựng túi này mua ở bên Châu Âu, ít nhất cũng phải hai vạn.

Cô nói: "Cái này..."

Tiểu Nam nói: "Mẹ cho em, nhận đi."

Mặt Lê Trà Trà liền có chút đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Editor: Shmily

Sau khi hai người Chân Bảo nữ sĩ rời đi thì căn biệt thự to lớn cũng chỉ còn lại hai người Tiểu Nam và Lê Trà Trà. Có thể nói là trai đơn gái chiếc ở chung một phòng. Đây cũng là lần đầu tiên Lê Trà Trà đơn độc ở chung một phòng với Tiểu Nam.

Cô liếc nhìn anh.

Tiểu Nam cũng đang nhìn cô.

Giờ khắc này, trong đầu hai người đều nảy ra một vấn đề ~ Làm gì cho hết ngày bây giờ?

Một lúc lâu sau, Tiểu Nam hỏi: "Có muốn xem phim không?"

Lê Trà Trà: "... Ừm"

Tiểu Nam nói: "Tôi đi tìm cái gì đó ăn, em đi xuống trước đi, phòng xem phim ở dưới tầng hầm, trên giá có rất nhiều phim, có thể lựa cái em thích."

Lê Trà Trà đáp một tiếng.

Chân Bảo nữ sĩ không thích ăn vặt, Tiểu Nam lại hiếm khi ở nhà, cho nên trong tủ lạnh cũng không có thứ gì có thể vừa ăn vừa xem được. Anh nghĩ một lát, vẫn là đi ra siêu thị gần tiểu khu mua một đồng khoai tây chiên, bánh kẹo, bánh kem, bắp rang bơ,... Chờ tới lúc anh về thì Lê Trà Trà đã chọn xong phim. Anh đem gói đồ ăn vặt đưa cho cô, đi qua bên kia mở phim.

Lê Trà Trà chọn một cuốn phim phóng sự về đại dương, thuật lại hơn 100 loài sinh vật dưới biển bao gồm trạng thái sinh tồn và phương thức sống chung của chúng.

Tiểu Nam xem qua mấy lần, sớm đã nhớ kỹ trong lòng.

Đây là lần đầu Lê Trà Trà xem nên cô xem rất nghiêm túc, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào màn hình, nhìn đến chỗ chưa biết sẽ ghi lại vào trong ghi nhớ điện thoại. Một lát sau, Chân Bảo nữ sĩ gửi tin nhắn WeChat cho Tiểu Nam ~ [Con trai, hai đứa đang làm cái gì đấy?]

[Tiểu Nam: Ở bên dưới xem phim.]

[Chân Bảo nữ sĩ: Chụp xem nào.]

Tiểu Nam crack chụp một tấm, vừa lúc chụp đến hình ảnh Lê Trà Trà cúi đầu ghi chép, mà trên màn ảnh đang chiếu một con cá mập trắng với đại chiến máu me của nó.

Chân Bảo nữ sĩ trầm mặc hồi lâu: [Sinh nhật 18 tuổi của Trà Trà mà con lại cho con bé nghiên cứu sinh vật biển?]

Tiểu Nam: [Không được sao?]

Chân Bảo nữ sĩ: [Mẹ cứ tưởng rằng con sẽ cao cấp hơn ba ba của con, nhưng không nghĩ tới không những không phải là bản cao cấp hơn mà còn là bản hạ cấp hơn nữa.]

Tiểu Nam: [???

Chân Bảo nữ sĩ gửi đến một đồng link.

[108 cách dỗ con gái vui vẻ.]

[Hẹn hò với bạn gái ở trong nhà thì phải làm gì?]

[Cách thức hẹn hò của thẳng nam, bạn làm được mấy cái?]

.....

Tiểu Nam....

Anh quay sang hỏi cô: "Phim hay không?"

Lê Trà Trà điên cuồng gật đầu: "Hay lắm!"

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Tiểu Nam không trả lời lại đồng link kia của Chân Bảo nữ sĩ, thậm chí còn tỏ vẻ mấy cái link của bà đều không thích hợp với Lê Trà Trà.

Chân Bảo nữ sĩ cười lạnh: [Cứ cho là Trà Trà thật sự thích xem cái này, nhưng hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của con bé. Sinh nhật 18 tuổi đó hiểu không hả? Con gái đều rất nhạy cảm, cũng rất thích lãng mạn. Lãng mạn đó, có hiểu không? Con đúng là chỉ xứng đáng làm cầu độc thân!]

Tiểu Nam bị mấy chữ "Xứng đáng làm cầu độc thân" tức đến đỏ cả sắc mặt, tự hỏi một lát xong liền gửi tin nhắn cho Đàm Minh.

Tiểu Nam: [Sinh nhật Cố Diễm mày làm gì?]

Đàm Minh: [Đưa cô ấy đi Disney chơi cả ngày, tối đến thì đi đốt pháo hoa cho lãng mạn, Tiểu Diễm Diễm nhà em cảm động tới phát khóc, lần đầu tiên chủ động hôn em đó.]

Tiểu Nam: [Thế lúc sinh nhật xem phóng sự về biển thì sao?]

Đàm Minh: [Có thằng điên muốn đi xem cái đó!]

Tiểu Nam: [...]

Đàm Minh: [A, không phải, nếu là Nam ca và Trà Trà thì lại khác. Hai người đều là học bá học thần, phương thức ăn sinh nhật đương nhiên là không giống với phẩm nhân như chúng em rồi. Cái này không có đáp án cố định nha, cũng không có đáp án chính xác, chỉ cần hai người đều thích, vậy là được rồi. Dù sao thì nếu hai người đều thích nhau thì lúc ở bên nhau làm cái gì cũng được. Đây cũng là cảm thụ sâu nhất của em sau khi yêu đương đấy. Đúng rồi, Tiểu Diễm Diễm nhà em nhờ em nói với Nam ca, lần trước ở trong lớp, Trà Trà nhìn thấy người khác chơi game, còn cảm thấy có chút hứng thú. Nam ca, không phải anh chơi rất tốt sao? Nếu không, anh dạy em ấy chơi đi.]

.....

Sau khi phóng sự kết thúc, Lê Trà Trà nói: "Bộ phóng sự này chụp được không tệ, nắm được toàn cảnh sinh vật dưới đáy biển luôn, 104 phút đều chiếu sinh vật biển, cảnh sắc dưới biển rộng lớn lại mạnh mẽ, lời thuyết minh cũng thật sự đúng trọng tâm, không quá mức dài dòng, cứng nhắc..."

Dừng một chút, lại thấy Tiểu Nam đang nhìn mình không chớp mắt.

Cô nao nao, hỏi: "Em nói sai cái gì sao?"

Tiểu Nam hỏi: "Vì sao lại chọn phim này?"

Lê Trà Trà nói: "Em đoán là anh sẽ thích."

Tiểu Nam hỏi: "Vậy còn em?"

Lê Trà Trà nói: "Em cũng thích..." Nhẹ nhàng dừng một chút, cô lại nhanh chóng giương mắt nhìn anh một cái rồi thu lại ánh mắt, hơi mất tự nhiên mà nói: "Kỳ thật thì em đối với cái gì cũng cảm thấy rò mờ, mà thứ anh thích, em sẽ càng tò mò hơn."

Nói xong, cô vặn chai nước, uống một hớp nước trái cây lớn, vẫn không nâng mắt. Một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì của Tiểu Nam mới lén lút nhìn qua. Này vừa nhìn liền rơi vào trong ánh mắt thâm thúy của anh. Tròng mắt anh đen láy, thâm đến giống như có cục nam châm trong đó, ánh mắt nhìn cô nóng tới cực hạn.

Thanh âm anh hơi vụn.

"Em..." Lời tới bên miệng, lại nghĩ tới lời nói lúc trước của cô, đành cường ngạnh nhin xuống, sửa miệng: "Tôi nghe Cố Diễm nói, em muốn chơi game?"

Lê Trà Trà sùng sốt: "Sao anh biết?"

Tiểu Nam nói: "Đàm Minh kể."

Lê Trà Trà: "Đúng là giữa hai người yêu nhau sẽ không có bí mật gì a."

Tiểu Nam hỏi: "Từng chơi chưa? Nếu chưa chơi, tôi dạy em. Em muốn chơi trên máy tính hay điện thoại?"

Xác thật Lê Trà Trà cảm thấy rất hứng thú với cái này, lần trước cô nhìn thấy người khác dùng máy tính chơi [Tuyệt địa cầu sinh], hình ảnh chế tác trong trò chơi vô cùng hoàn mỹ, còn có đủ loại súng ống, khi chơi vừa khẩn trương vừa kích thích. Lần trước cô có download về, cũng đã đăng kí tài khoản, thế nhưng bởi vì bận cho nên vẫn chưa có thời gian chơi nên vẫn cứ để nó trong máy tính, tới bây giờ cũng không động đến.

Mặt mày cô khẽ nhúc nhích: "Máy tính?"

Tiểu Nam: "Được."

.....

Máy tính ở trong phòng ngủ Tiểu Nam.

Anh ngồi ở trên ghế, một tay cầm chuột, một tay thao tác ở trên bàn phím. Tiểu Nam giảng giải cho Lê Trà Trà cách dùng một số thao tác trên phím, sau đó chơi thử cho cô xem một ván.

Anh chọn chế độ một người, một ván xuống giết hết tám người.

Lê Trà Trà không nghĩ tới, Tiểu Nam chơi game cũng lợi hại như vậy: "Anh thường xuyên chơi sao?"

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Hồi cấp ba nhàn rồi, việc học cũng đơn giản nên mới có nhiều thời gian chơi. Sau khi vào đại học lại học hai chuyên ngành, còn thường xuyên phải tới phòng thí nghiệm, hoạt động club, cho nên vẫn không có thời gian chơi. Hôm nay chơi còn có chút gượng tay, bên trong có không ít số liệu đều sửa lại."

Gượng tay còn có thể một mình đơn độc giết hết tám người...

Thế nếu hôm nay gượng tay, thì phải lợi hại hơn rất nhiều nhỉ?

Lê Trà Trà nói: "Cho em thử với."

Tiểu Nam hỏi: "Được, muốn chơi bản đồ nào?"

Lê Trà Trà nói: "Tuyệt địa đi, lần trước em thấy người khác chơi có mặc một cái áo màu trắng, rất đẹp."

Tiểu Nam nhường vị trí cho cô.

Trong nhà còn có hai cái máy tính ở thư phòng, chẳng qua đó đều là máy tính mà cha Tiểu dùng để làm việc. Tiểu nam có ý định mang Lê Trà Trà đánh hai người, thế nhưng trong nhà không còn cái máy tính thứ hai có thể động vào. Anh nghĩ một chút cũng chỉ có thể từ bỏ.

Lê Trà Trà học rất nhanh, đánh xong ba, bốn ván liền hoàn toàn quen tay, còn biết cách áp thương, sau khi giết người đầu tiên xong, cô cao hứng tháo tai nghe xuống, chỉ vào màn hình máy tính nói với Tiểu Nam: "Anh nhìn kia! Em giết được một người rồi đó! Hấn không đấu lại được em!"

Mặt mày cô hớn hở, cả người thoát nhìn nhẹ nhàng lại tự tại.

Nhân lúc cô đang không để ý mà nói chuyện với Tiểu Nam, có một người tới bắn cô một phát. Lê Trà Trà tức giận: "A! Em phải trốn vào trong phòng mới đúng! Đứng trên tuyết quá rõ ràng rồi! Chờ đó!"

Cô lại quay đầu, ẩn chơi một ván khác, lại đeo tai nghe lên, tay trái thao tác trên bàn phím, tay phải cầm chuột, phối hợp ngày càng tốt.

Chỉ cần cô giết được một người, đôi mắt kia sẽ sáng lên, giống hệt như một đứa bé trầm mê trong trò chơi vậy.

Trong mắt Tiểu Nam nhiều thêm một chút ý cười.

Lê Trà Trà là thật sự trầm mê.

Trò này thật sự sẽ khiến người ta bị nghiện, một ván lại tiếp một ván, Lê Trà Trà chơi đến mê mẩn, không chú ý tới thời gian đang trôi qua, cũng không chú ý tới động tĩnh của Tiểu Nam. Chờ tới lúc bụng cô bắt đầu kêu mới phát hiện ra đã chạng vạng tối rồi, Tiểu Nam bên người không biết đã đi đâu.

Cô không khỏi sùng sốt, tháo tai nghe, đi xuống lầu.

Dưới tầng có mở đèn, thế nhưng lại không có ai.

Cô gọi một tiếng: "Hội trưởng?"

Bỗng nhiên, cô phát hiện cửa sổ sát đất ở sân sau mở một nửa, Tiểu Nam đưa lưng về phía cô, đang ngồi xổm trong tuyết. Lúc này, bầu trời còn có màu đỏ của ánh nắng chiều, chiếu xuống mặt tuyết thành một mảnh cam hồng ấm áp dào dạt. Có lẽ là nghe được tiếng động, anh xoay đầu qua, hỏi: "Đói rồi sao? Tôi gọi com hộp rồi, đặt ở trên bàn ấy."

Anh nói xong còn dùng tay chà xát cái mũi.

Đại để là đứng trên tuyết quá lâu nên mũi anh bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Mà trước người anh, là hai người tuyết tròn vo, một lớn một nhỏ, đáng yêu cực kỳ.

Anh nói: "Sắp xong rồi, em đợi một lát."

Anh đi vào phòng cất quần áo của Chân Bảo nữ sĩ cầm một cái mũ ra, đội ở trên đầu người tuyết nhỏ, sau đó nói: "Xong." Lê Trà Trà nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện một bên là người tuyết nam, một bên là người tuyết nữ.

Trước mặt hai người tuyết còn viết bốn chữ ~ Sinh nhật vui vẻ.

Cô hỏi: "Đây là anh sao?"

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Lê Trà Trà lại hỏi: "Đây là quà sinh nhật sao?"

Tiểu Nam lại "Ừ" một tiếng, như nghĩ tới cái gì lại đi vào phòng, sau khi đi ra, trong tay cầm nhiều thêm một con người tuyết bằng bông, đưa cho Lê Trà Trà: "Mấy ngày nay tết nên không tìm được búp bê cát lợi mặc áo trắng cho nên dành mua cho em búp bê người tuyết. Lê Trà Trà, 18 tuổi, từ hôm nay trở đi, tương lai sau này, tôi sẽ bảo vệ em."

Lê Trà Trà vừa nghe, hốc mắt liền đỏ lên.

Ngữ khí anh rất bình thản, nhưng cô biết, mỗi chữ anh nói đều rất nghiêm túc. Anh đã từng nói, từ trước tới giờ, anh chưa từng lừa gạt cô.

Lê Trà Trà có một loại cảm giác được người khác đặt trên đầu quả tim mà nâng niu.

Cô chăm chú nhìn anh.

Anh đứng ở trên tuyết quá lâu, cái mũi hồng lên, tay cũng hồng, vừa chạm vào liền lạnh như khối băng. Cô hỏi: "Lạnh không?"

Tiểu Nam nói: "Còn tốt."

Ngực cô đột nhiên truyền lên một trận nóng rực, trong nháy mắt, cái gì mà năm năm sau mới bàn đến chuyện yêu đương, cái gì mà còn chờ suy xét về vấn đề tình cảm, đều vứt ra sau đầu. Tim cô đập "bang bang" cứ như đang nhiệt liệt nói cho mình biết ~

Cô không muốn đợi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Editor: Shmily

Đời này Lê Trà Trà cũng chưa từng tỏ tình với ai cả, nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ muốn làm cho trình trọng một chút.

Cô lên mạng tìm cách tỏ tình ~ [Con gái nên tỏ tình cho con trai như thế nào?]

Trả lời ~

[Xin phép, tục ngữ có một câu, nam truy nữ cách tăng son, nữ truy nam cách tăng sa*, em gái có nhan sắc không? Có cái này, căn bản không cần tỏ tình, chỉ cần ngoắc ngón tay một cái, người sẽ tự đổ rầm rầm.]

* Đàn ông theo đuổi phụ nữ khó khăn như phải vượt núi, còn khi phụ nữ theo đuổi đàn ông dễ dàng như xé toạc tờ giấy.

[Em gái, chị nói thật cho em biết, nếu như đối phương thích em thì căn bản không cần em tỏ tình, nam nhân mà để cho con gái phải tỏ tình trước thì đúng là đại móng heo, thật không đáng.]

[Đồng ý với quan điểm này, tuy rằng không thể đánh đồng cho tất cả mọi người, thế nhưng vẫn là câu nói kia, con gái nên chủ động tỏ tình trước, như thế sẽ rất mất giá, đối phương cũng sẽ không quý trọng mình, thậm chí còn sẽ cảm thấy mình quá dễ dàng đạt được.]

[Thân là một nam nhân, nếu được tỏ tình, đối phương mà không xấu lắm, tôi nguyện ý thử một lần, dù sao cũng không có hại, còn có được một cô bạn gái, nghĩ kiểu gì cũng thấy lời.]

.....

Lê Trà Trà cự tuyệt qua không ít con trai, cũng không biết tỏ tình phải chú ý nhiều như vậy, mọi người đều đang xôn xao trên mạng, cô nhìn tới nhìn lui, vẫn chẳng hiểu gì. Cuối cùng, cô liền gọi điện thoại cho người có kinh nghiệm yêu đương - Cố Diễm, tính toán học hỏi một chút.

"... Ai tỏ tình trước ấy hả? Ày dà, nói ra thì có khả năng là cậu không tin đâu, nhưng thực sự là tớ mới là người tỏ tình trước. Đàm Minh kia là một thằng ngốc, lúc nói cho người khác thì hay ho lắm, nhưng đến lượt mình thì lại ngốc không ai bằng, thích, sẽ không che giấu được ánh mắt, tớ vẫn luôn chờ anh ấy thổ lộ, còn làm ra không ít ám chỉ, nhưng anh ấy chính là sống chết không nói nên lời, còn chưa mở miệng mặt đã đỏ như Ớt, lấp ba lấp bấp không nói được gì. Chúng ta là chị em tốt nên tớ mới nói với cậu, ngàn vạn lần đừng nói với người khác nghe chưa, Đàm Minh sĩ diện lắm, quan hệ của bọn tớ đều là do anh ấy đi thông báo với người bên ngoài, đáp nặn nên cái chỉ số EQ hơn 200 trong mắt người thường, nói là chuẩn bị chu toàn tất cả cho tớ để tớ có một ngày tỏ tình khó quên, nhưng trên thực tế thì anh ấy liên tục ngập ngừng, cuối cùng tớ nhẫn không nổi nữa, liền nói một câu: Đàm Minh, lão nương thích anh, anh có muốn yêu đương với em hay không. Sau đó, anh ấy mới tròn tròn mắt."

Lê Trà Trà không nghĩ tới, chân tướng lại là thế này. Có chút ngẩn người.

Cô Diễm ở đầu dây bên kia lại nói tiếp: "Tuy rằng nói trong chuyện tình cảm, phải để người con gái thổ lộ trước thì thằng con trai sẽ chẳng đáng, thế nhưng phải phân tích vào tình hình cụ thể mới được. Chuyện tình cảm không có cái gì là tuyệt đối cả. Giống như tớ và Đàm Minh ấy, nhìn kiểu gì cũng thấy không thích hợp, nhưng chẳng phải bây giờ chúng tớ vẫn rất tốt hay sao? Dù sao tớ cảm thấy nha, chỉ cần nội tâm không hối hận là được, không cần băn khoăn nhiều tới chuyện ai theo đuổi ai đâu. Trà Trà, cậu hãy nghe theo trái tim mình mách bảo là tốt rồi. Chỉ số thông minh của cậu cao, EQ cũng không phải dạng vừa, có lẽ là chuyện đặt trên người bản thân mình nên cậu mới tạm thời không nhìn ra rõ ràng, nhưng không sao, cậu có gì thắc mắc thì cứ hỏi tớ, tớ là người đứng xem, chắc chắn sẽ giúp cậu nhìn rõ, cho cậu lời khuyên! Hơn nữa! Quan trọng nhất chính là, chúng ta vẫn còn nhỏ, mặc kệ có làm chuyện gì lớn mật đi nữa thì lúc ấy mới gọi là thanh xuân không hối hận."

Nói chuyện với Cô Diễm xong, Lê Trà Trà đã thông suốt khá nhiều.

Cô suy nghĩ cả một đêm, quyết định muốn chủ động tỏ tình một lần.

.....

Từ trước tới nay Lê Trà Trà luôn là người cầu toàn, cô đã quyết định muốn thổ lộ liền phát huy hết trình độ giải nhất viết văn của mình, lưu loát viết xong một bài viết chân thành thổ lộ, tính toán ngày hôm sau tóm được Tiểu Nam liền đọc nó lên.

Hôm sau cô thức dậy rất sớm, ngồi canh ở trong phòng khách.

Cô biết là Tiểu Nam sẽ là người đầu tiên đi xuống.

Nói tới cũng kỳ, lúc trước khi khai giảng tới Tiểu gia ở, sáng sớm thức dậy thì chỉ thấy mỗi dì giúp việc chính và Chân Bảo nữ sĩ, Tiểu Nam hoặc là cả ngày không xuất hiện, hoặc là buổi tối mới xuất hiện. Hiện giờ phản ứng lại được, mấy ngày ăn tết này, Tiểu Nam đều là người dậy sớm nhất. Hơn nữa dựa theo thói quen của cha Tiểu và Chân Bảo nữ sĩ mấy ngày nay, không tới giữa trưa thì họ sẽ không xuống, cho nên khoảng thời gian trống ở giữa sẽ tạm dừng được cho hai người.

Lê Trà Trà có chút khẩn trương, rốt cuộc thì 18 năm cuộc đời chưa từng trải qua chuyện như vậy, giờ lại lựa chọn đúng hôm sau sinh nhật thành niên tỏ tình với người mình thích, nhìn như nào cũng đều thấy rất có ý nghĩa.

Nhưng vào lúc này, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân.

Lê Trà Trà hít sâu một hơi, lúc đứng lên nhìn qua thì lại ngốc một trận.

Người đi xuống trừ Tiểu Nam ra thì còn có cha Tiểu và Chân Bảo nữ sĩ, ba người đều ăn mặc rất chính thức. Tiểu Nam cũng khó có được khi mặc âu phục. Thường ngày anh đều mặc quần áo theo phong cách đơn giản, tùy ý, xuân hạ thu đông nếu có thể mặc áo T-shirt thì nhất định không mặc quần áo khác. Bản thân anh vốn đã là cái giá treo quần áo*, mặc T-shirt thôi cũng đẹp lắm rồi, hiện giờ lại mặc bộ tây trang được cắt may khéo léo, không đeo caravat, áo sơ mi bên trong cài đến nút cuối cùng, không hiểu sao lại có vài phần cảm giác cấm dục.

*Ý chỉ mặc gì cũng đẹp.

Lê Trà Trà nuốt nước miếng, trong thoáng chốc lại không thể dời mắt.

Thẳng đến khi Chân Bảo nữ sĩ hơi hơi kinh ngạc nói: "Trà Trà, sao con dậy sớm thế?"

Lúc này cô mới hồi phục tinh thần, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nói: "À, chúc đi buổi sáng tốt lành, con... con quen dậy sớm như vậy rồi." Nói xong, Lê Trà Trà lại quay sang cha Tiểu: "Chúc chú buổi sáng tốt lành." Sau đó tầm mắt lại dừng lên người của Tiểu Nam, có chút không được tự nhiên, nhẹ nhàng gạt đầu, liền coi như đã chào hỏi.

Chân Bảo nữ sĩ lại nói: "Hôm nay nhà đi phải đến chúc tết trường bối, sau khi ăn cơm chiều mới về, nếu con ở nhà một mình nhàm chán quá thì có thể xuống dưới xem phim, hoặc đọc sách cũng được, hay ra ngoài chơi trò chơi..." Hình như nghĩ đến cái gì, Chân Bảo nữ sĩ lại mở điện thoại ra nhìn, nói: "Trong tiểu khu có một tiệm salon, ngay ở khu sáu ấy, mừng ba đầu năm đã mở cửa rồi, nếu con chán thì có thể qua đó làm spa, làm thân thể hay làm mặt cũng được, đợi lát nữa đi sẽ gọi cho bên đó, con cứ trực tiếp đi qua, dĩ nhiên có thể không giới hạn số lần trong năm nay mà."

Lê Trà Trà vội nói: "Con tự chơi một mình được rồi, cảm ơn dì ạ."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Cũng được, vậy con ở nhà đợi nhé, có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho dì."

Cha Tiểu nói: "Yến tiệc nhà mình cũng lớn, một mình ở nhà nếu xảy ra chuyện gì thì sao, hay là mang con bé theo..."

Chân Bảo nữ sĩ giận dỗi liếc mắt chồng mình một cái: "Con gái với con trai rất khác nhau đó, vẫn là nên cẩn thận một chút, anh đấy, lớn đầu rồi cũng không biết quan tâm tới con gái một chút nào, được được, không nói nữa, nhanh tới nhà gia gia (ông nội) chúc tết đi."

Tiểu Nam khẽ nói với Lê Trà Trà: "Chờ tôi về, chán thì có thể chơi game, chỗ để máy tính em biết rồi đấy."

Ánh mắt Lê Trà Trà có chút lập lờ, đáp một tiếng.

.....

Cha Tiểu đánh xe ra, Chân Bảo nữ sĩ ngồi ở ghế lái phụ, Tiểu Nam thì ngồi ở phía sau.

Cha Tiểu nghiêng người thắt dây an toàn cho vợ mình.

Trên mặt Chân Bảo nữ sĩ có vài phần phiền muộn.

Cha Tiểu hỏi: "Lo lắng?"

Chân Bảo nữ sĩ than nhẹ một tiếng.

Cha Tiểu nói: "Đừng lo lắng nhiều, hằng năm đều như vậy thôi, cha đối với A Nam kì vọng quá cao. Em cũng biết tính tình của ông ấy rồi, ai mà dám phản lại thì ông ấy càng hăng hái, càng muốn ép buộc. Tiểu từ hồi kia không lại luôn không nghe theo, luôn có ý nghĩ riêng của mình, như vậy thì chúng ta có thể làm gì được đây? Cha nhiều lắm cũng chỉ ở trước mặt mọi người mắng nó một trận thôi, cũng không chết được."

Chân Bảo nữ sĩ trừng lão chồng nhà mình một cái: "Tết nhất, nói những điều không may mắn đó làm gì! Mới này anh cũng vậy, anh biết rõ tình huống gia đình của chúng ta, thế mà còn nói muốn mang Trà Trà đi. Hôm nay em nói luôn cho anh biết, đó là con dâu tương lai của em, anh không đau lòng nhưng em đau lòng, mang tới nhà chính để anh trai anh, mấy bác mấy chú như ác lang mãnh hổ kia ăn con bé hả?"

Nói đến chỗ này, bà liền liếc mắt nhìn thẳng con nhà mình một cái.

Anh đang đeo tai nghe, ngồi yên trên ghế sau, một bộ dáng thất thần, vừa nhìn liền biết không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của hai người.

Chân Bảo thu hồi ánh mắt, nói với chồng: "Chúng ta giúp con trai ở tuyến ngoài, anh nói nhiều lời hay về nó cho em, chuyện của Trà Trà đừng vội, hiện tại bọn nó còn nhỏ, có nói chuyện yêu đương thì lão gia từ cũng sẽ không làm gì cả, về sau bàn đến chuyện cưới hỏi thì chúng ta thuyết phục ông sau."

Cha Tiểu: "Được, nghe em."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Editor: Shmily

Thời tiết hôm nay của thành phố A không được tốt, gần 8h sáng rồi mà sắc trời vẫn xám xịt, không thấy ánh mặt trời đâu.

Tiểu lão gia từ thích thanh tĩnh, không cần náo nhiệt với phong hoa làm gì. Nhà cũ của Tiểu gia tọa lạc ở giao lộ giữa thành phố A và thành phố D, chiếm diện tích rất lớn. Trước kia vào thời Minh Thanh có một vị Vương gia muốn tới đây tránh nóng cho nên xung quanh chỗ này có rất nhiều ngọn núi giả và hồ sen vây quanh, xuân hạ thu đông đều như vậy.

Tiểu Nam là sinh ra ở chỗ này, thẳng đến khi anh sáu tuổi, cha Tiểu mới mua bất động sản ở bên ngoài, mang theo Chân Bảo nữ sĩ cùng Tiểu Nam dọn qua đó.

Lão gia từ quyết định 8h sẽ cùng nhau ăn sáng, con cháu trong nhà cũng không ai dám tới trễ. Một nhà Tiểu Nam tới trước 10 phút, nhưng lúc vào sảnh thì đã nghe thấy tiếng nói náo nhiệt ở bên trong, nhà bọn họ hiển nhiên là tới trễ nhất.

"Chú ba, cô ba, năm mới vui vẻ."

Tiểu Nam Phong đi tới, mỉm cười chào hỏi trưởng bối.

Chân Bảo nữ sĩ cười: "Nam Phong đó hả, lâu rồi không gặp, con so với trên ti vi gầy quá, gần đây bận lắm sao?"

Tiểu Nam Phong cười khỏ một tiếng: "Cô ba cũng đừng nói con vậy, những cái tin tức trên mạng kia, chẳng có mấy cái là thật đâu ạ."

Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Chẳng có mấy cái là thật thì chính là có cái là thật."

Tiểu Nam Phong trừng Tiểu Nam một cái: "Em trai, tết nhất rồi, không châm chọc anh vài câu thì chú chết hả?"

Tiểu Nam hờ hững nói: "Ngũ ca năm mới vui vẻ."

Tiểu Nam Phong kéo anh tới một bên: "Anh vừa sợ chú không tới, lại vừa sợ chú tới." Ngồi ca xoa xoa tay, nói: "Chú tới, tâm tình ông nội sẽ không tốt. Mà chú không tới, tâm tình ông cũng sẽ chẳng vui về gì, tính tình lão nhân gia thật khó hầu hạ."

Tiểu Nam không để bụng: "Dù em có tới hay không, lão gia tử cũng sẽ tức giận thôi."

Tiểu Nam Phong thở dài: "Chú ấy, nói không chừng kiếp trước giết cả nhà ông nội..."

Tiểu Nam nghe vậy, liếc mắt nhìn ngũ ca nhà mình, nói: "Câu này mà để lão gia tử nghe được thì hôm nay anh sẽ là người đầu tiên bị tể lên."

Tiểu Nam Phong: "Không sao, anh là người tể đầu thì chú chính là người thứ hai thôi. Tam ca, tứ ca của chúng ta chắc chắn sẽ ở một bên nịnh nọt ông, nhân tiện vỗ tay chúc mừng..." Dừng một chút lại nói: "Đúng rồi, chú biết không? Cuối tuần trước ông nội đi bệnh viện, nói là làm kiểm tra sức khỏe định kì, một nhà bác cả kia đều khăn trương vô cùng, mỗi ngày đem nào là trái cây đồ bổ tới nhà cũ thăm, anh nhìn thấy bọn họ bề ngoài là thăm, nhưng thực tế là tới tìm hiểu xem ông có bị bệnh gì hay không thì có..."

Anh ta chỉ vào tim, lại nói: "Tâm bọn họ đều dơ bẩn như nhau, chỉ quan tâm tới di chúc của ông mà thôi."

Tiểu Nam lãnh đạm "Ồ" một tiếng.

Tiểu Nam Phong: "Dù sao thì con thứ hai và thứ ba của ông nội cũng chỉ có chúng ta là con một, mọi người cũng chưa đem hai chúng ta ra làm đối thủ cạnh tranh. Mấy vị anh kia của chúng ta còn sợ cha mình đoạt mất gia sản, mà ông bác cả cũng thật thú vị, đại ca, nhị ca còn đem ông nội coi như là cha ruột của mình, suốt ngày đi sau làm tùy tùng, mỗi lần gia yến tới, nhìn bọn họ y như là đang diễn một vở tuồng kịch vậy."

Tiểu Nam nâng mí mắt, nhẹ nhàng liếc qua đám thân thích bên kia.

Sau khi một nhà ba người bọn anh tiến vào, người phản ứng duy nhất cũng chỉ có ngũ ca, những người còn lại, đến một ánh mắt cũng không thèm nhìn.

Anh kéo kéo khóe môi.

Ngũ ca thấy anh chẳng có hứng thú gì, tập mãi cũng thành thói quen, cũng không biết nhớ đến cái gì liền sán lại, mang theo vài phần bất quái hỏi: "Lần trước chú mang một tiêu cô nương tới phòng tổng thống của anh, là cô gái nhà ai đấy? Quen trong trường à? Anh nghe giám đốc khách sạn nói, cô gái đó vừa nhỏ vừa xinh, thấy chú bảo hộ như là bảo bối ở trong ngực. Em trai này, được nha, tán gái so với nhật rác thú vị hơn nhiều. Bất quá chú ngàn vạn lần đừng yêu thích mình tinh, ông nội không thích đâu, cứ há mồm ra là chửi con hát (con điểm) này nọ..."

Tiểu Nam nói: "Chuyện của em, lão gia tử cũng không quản được."

Ngũ ca vỗ tay: "Quá hay, em trai, anh sẽ thưởng thức cái khí thế đối nghịch này của chú với ông nội."

.....

"Đối nghịch với ai?"

Bỗng nhiên, một thanh âm già nua vang lên.

Nét mặt Tiểu Nam Phong biến đổi, vừa quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Tiểu lão gia tử đang vô thanh vô tức đứng ở phía sau. Anh ta nhếch miệng liền cười hi hi nói chêm chọc cười: "Con với em trai đang nói chuyện linh tinh ấy mà, thuận miệng liền nhắc tới công ty khoa học kỹ thuật của nhà. Không phải nhà của em trai gần đây đưa ra thị trường loại người máy giúp việc mới sao, mà Tiểu Nam cũng học chuyên ngành về cái này. Con thấy công ty đó chính là bất nhập lưu, sau khi em trai tốt nghiệp xong mà mở công ty thì có thể đối nghịch lại rồi. Thành tích học tập của thằng bé rất ưu tú, chỉ số thông minh lại cao..."

Tiểu lão gia tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Chỉ số thông minh của nó cao thì toàn đi dùng để chống đối với trường bối. Vào nhà 15 phút rồi mà không chào ai lấy một câu, lớn lên ngu cao mã đại mà cả người toàn là thứ gì không đâu."

Chân Bảo nữ sĩ bất động thanh sắc đẩy đẩy chông mình.

Cha Tiểu ho nhẹ một tiếng: "Cha, là con dạy con không tốt, sau khi trở về sẽ giáo dục lại nó."

Tiểu lão gia tử làm mưa làm gió trên thương trường nhiều năm, từ trước đến nay vẫn không bộc lộ ra hi nộ. Hiện giờ đã lớn tuổi rồi nhưng uy nghiêm năm đó vẫn không hề giảm một chút nào, ở trước mặt người nhà cũng hiếm khi lộ ra khuôn mặt ôn hòa, hiền từ. Ánh mắt vẫn đục lãnh đạm dừng ở trên người cha Tiểu, trầm giọng hỏi: "Nghe nói nhà các anh mang theo một cô bé gái cùng ăn tết?"

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Là bạn của nhà con ạ, cha mẹ con bé không ở đây, con thấy cô bé đáng thương nên đem về cùng ăn tết."

"Phải vậy không?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Dạ phải ạ, đứa bé kia giỏi về nhiều mặt, còn học chung trường với A Nam nữa, thành tích rất ưu tú, làm người thiện lương ngoan ngoãn, rất khiến người khác yêu mến."

Tiểu lão gia tử không tiếp tục nhiều lời, bảo toàn gia đình đi vào ăn sáng.

.....

Bàn ăn là bàn tròn, có thể chứa được 30 người, bên trên còn có cái bàn xoay, bày đủ loại đồ ăn Trung Quốc khác nhau. Tiểu lão gia tử có bệnh tiểu đường, đồ ăn đều là do bác sĩ cùng chuyên gia dinh dưỡng tỉ mỉ lên một thực đơn độc nhất vô nhị, chỉnh chỉnh tề tề đặt trước mặt ông.

Một nhà bác cả đem toàn bộ vị trí xung quanh Tiểu lão gia tử chiếm hết, hỏi han ân cần, rất là hiếu thuận.

Đại ca Tiểu gia thường biết nịnh nọt đúng chỗ của Tiểu lão gia tử, mặc dù ông không tỏ vẻ gì nhiều, thế nhưng cũng không như đối với Tiểu Nam, vừa mở miệng liền mắng liền chửi. Một nhà Tiểu Nam cùng nhà bác hai ngồi ở một phía, cách lão gia tử khá xa, an an tĩnh tĩnh ăn bữa sáng.

Đối với việc Tiểu lão gia tử mắng chửi mình, Tiểu Nam cũng không có bất cứ cảm giác gì, tùy tiện uống sữa đậu nành, gặm bánh quẩy, lâu lâu còn nhét vào mồm mấy cái bánh bao thịt.

Một lát sau, di động của Tiểu Nam rung lên, là tin nhắn WeChat.

Anh liếc qua, là Đàm Minh. Cũng không nhìn nhiều nữa, tiếp tục ăn bữa sáng.

Lại một lát sau, di động một lần nữa rung lên, cũng vẫn là tin nhắn. Dư quang nơi khóe mắt anh nhìn thấy hai chữ "Trà Trà", nhất thời buông đũa, mở di động. Lê Trà Trà hỏi anh là bao giờ về.

Tiểu Nam trả lời lại một câu ~ [5 rưỡi chiều lão gia tử mới ăn cơm, ăn xong chắc cũng phải 7 giờ. Trước sau 8h sẽ về tới nhà.]

Lê Trà Trà đáp lại ~ [Ừm ừm.]

Lúc này, Tiểu Nam mới thuận tiện đi nhìn tin nhắn của Đàm Minh.

Đàm Minh: [Nam ca, em suy nghĩ cả một đêm, rốt cuộc vẫn quyết định nói cho anh biết. Đêm qua bạn gái em nói cho em một chuyện, có quan hệ với Trà Trà sư muội, nhưng cô ấy không nói kĩ lắm, chỉ thần thần bí bí nói với em là bảo anh mấy ngày nay chú ý tới cảm xúc của Trà Trà nhiều một chút.]

Thấy hai chữ "cảm xúc", thần sắc Tiểu Nam đột biến, lại hỏi Đàm Minh vài câu, chỉ tiếc là Đàm Minh cũng không đào ra được tin tức gì từ trong miệng của Cố Diễm.

Tiểu Nam cẩn thận nghĩ lại, tức khắc cảm thấy sáng nay thần sắc Lê Trà Trà có chút kỳ quái, né tránh, còn mang theo vài phần mất tự nhiên, cùng với trước đây không giống nhau cho lắm. Anh nhắn tin WeChat cho cô, hỏi: [Em đang làm gì?]

Lê Trà Trà qua 20 phút sau mới nhắn lại: [Ngủ.]

Tiểu Nam nheo mắt lại.

... Không đúng, sáng nay tinh thần cô còn sáng láng như vậy, nhìn thế nào cũng không giống như sẽ ngủ vào lúc này.

Tiểu Nam càng nghĩ càng lo lắng, trong chớp mắt liền cảm thấy bản thân không nên để Lê Trà Trà ở lại một mình trong nhà. Rốt cuộc thì hôm qua cô mới sinh nhật 18 tuổi. Anh còn cẩn thận quan sát, biết được cha mẹ cô căn bản không hề gọi một cuộc điện thoại nào, chỉ ở trên weibo giả mù sa mưa đăng bài chúc mừng sinh nhật mà thôi, hôm nay để cô một mình ở nhà như vậy, nhờ đâu xúc cảnh sinh tình*...

*Xúc động làm ra chuyện gì đó.

Tiểu Nam Phong thò đầu qua, mắt nhìn WeChat, nói: "Bao giờ anh về? Về..." Dừng một chút, như nghĩ tới cái gì, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cô bé ngoan ngoan thiện lương trong miệng cô ba chính là bạn gái chú?"

Giọng nói Tiểu Nam Phong cổ tình đề thấp xuống: "Được nha, năm mới đã đem được bạn gái về nhà rồi, hiện tại lòng nóng như lửa đốt muốn chạy về đứng không?"

Tiểu Nam khó có được khi không phủ nhận anh ta.

Tiểu Nam Phong: "Gọi anh một tiếng anh trai, anh giúp chú."

Tiểu Nam nửa điểm do dự cũng không có: "Anh trai."

Tiểu Nam Phong: "Lần sau mà ông nội tức giận về mấy cái tin tức hoa hoa trên mạng kia của anh, chú phải thay anh chịu mắng."

Tiểu Nam: "Thành giao."

Ngũ ca lập tức ôm bụng kêu to: "A, bệnh đau bao tử của anh lại tái phát rồi! Đau! Đau! Đau! Em trai, nhanh nhanh, cõng anh lên xe đi bệnh viện đi."

Tiểu Nam: "Anh, anh lên đi, em cõng anh."

Tiểu Nam Phong quay lại, hơi thở mong manh nói: "Ông nội, con khám bệnh xong sẽ trở về bởi ông ăn tết."

Tiểu Nam nhanh chóng công Tiểu Nam Phong đi về phía cửa.

Chờ tới khi lên xe, Tiểu Nam mới mặt không biểu tình nói: "Diễn như đúng rồi, đau dạ dày mà anh lại đi che bụng dưới là có ý gì?"

Tiểu Nam Phong chỉnh cái ghế xuống thấp, đổi một tư thế thoải mái xong mới lười biếng nói: "Ông nội có hỏa nhãn kim tinh, sao có thể không biết là anh diễn kịch chứ? Anh đây diễn một vở kịch, chú lại là bạn diễn, bây giờ tạm thời thành công, sau đó trở về, ai bị đánh bị mắng thì nói sau đi. Nhìn sắc mặt nịnh nọt của người nhà bác cả, anh cũng chẳng thấy thoải mái gì, còn không bằng trở về ôm tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, ở ngã tư đường phía trước để anh xuống, còn chú đi về ôm ôn hương nhuyễn ngọc của chú đi. Nếu lão gia tử bên kia gọi anh trở về mắng một trận thì anh sẽ gọi chú, chú phải tới tiếp ứng nghe chưa. Tình nghĩa anh em, có bị mắng cũng phải cùng nhau gánh!"

Tiểu Nam cũng rất nghĩa khí: "Biết rồi."

- - - - -

Shmily: Cười chết với hai anh em nhà này!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Editor: Shmily

- - - - -

Thời điểm Tiểu Nam về đến nhà thì cũng đã gần giữa trưa rồi.

Biệt thự to như vậy lại vô cùng im ắng, cả dưới phòng chiếu phim và tầng một đều không có người.

Tiểu Nam đứng trước cửa phòng Lê Trà Trà, duỗi tay gõ cửa: "Trà Trà?"

Không có ai đáp lại anh.

Anh vịn tay nắm cửa, đã bị khóa.

Tiểu Nam liền nhớ tới lời Đàm Minh nói ~

"Bạn gái em bảo em nói với anh mấy ngày nay chú ý tới cảm xúc của Trà Trà nhiều một chút..."

Không hiểu sao, Tiểu Nam lại có chút bất an, giống như là kỉ ức từ lâu lại như một lần sóng ập tới. Khi đó cũng là như vậy, rõ ràng chỉ cách có một cánh cửa, thế nhưng lại không có bất luận lời hỏi đáp nào, mà lần tiếp theo gặp lại, đã bị ngăn cách bởi âm dương.

"Lê Trà Trà."

Anh gõ cửa, lực độ rung đến vang trời, thế nhưng trong phòng vẫn như cũ không có phản ứng nào.

Anh gọi điện thoại cho cô, cũng không ai nhận.

Khóc mỗi Tiểu Nam mím thành một đường thẳng tắp.

Anh nhấn tinh cho Chân bảo nữ sĩ, hỏi xem chìa khóa dự phòng trong nhà ở đâu. Thế nhưng Chân bảo nữ sĩ đang tập trung tinh thần cao độ trả lời vấn đề của Tiểu lão gia tử, cũng không chú ý tới đi động. Tiểu Nam đợi 10 giây đồng hồ, sau đó liền từ bỏ, xoay người đi vào phòng mình, ba bước thành hai chạy đến ban công, dùng tâm mắt đo lường khoảng cách giữa hai cái ban công, sau đó lưu loát xoay người, trực tiếp nhảy sang ban công căn phòng sát vách.

May mắn là cửa ban công không khóa, anh trực tiếp đẩy ra đi vào trong.

Sau khi nhìn thấy Lê Trà Trà nằm ở trên giường, hô hấp anh liền có chút dồn dập, lại bước nhanh tới bên người cô, hơi hơi khom lưng. Sau khi cảm nhận được hơi thở của cô, xác nhận là cô chỉ đang ngủ mà thôi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng.

Cũng đúng lúc này, Tiểu Nam mới phát hiện hai chai bia trên tủ đầu giường, đều đã trống rỗng.

Anh khẽ nhủ mày, lần thứ hai khim lưng người người trên mặt cô, quả thực người được mùi bia.

Tức khác, Tiểu nam liền có chút bất đắc dĩ.

"Khó trách không nghe thấy âm thanh..."

Nghĩ như vậy, cả người Tiểu Nam liền có chút tức giận, duỗi tay nheo nheo khuôn mặt cô, nói: "Tiểu hồn đản, dọa chết người khác rồi!"

Lê Trà Trà "um" một tiếng, như đang nói mê nói sáng cái gì đó, cũng không nghe rõ là cô đang nói cái gì.

Tiểu Nam muốn nghe rõ nên cúi người tới gần sát cạnh cô.

Hô hấp cô phun ở bên tai anh, hơi hơi nóng, còn có chút ngứa. Anh nghe cả buổi mới nghe rõ hai chữ* ~ "Thích". Lúc này anh mới ngồi ngay ngắn lại, hỏi một câu: "Con quỷ nhỏ mê rượu này, thích cái gì?"

*Từ "thích" trong tiếng Trung đọc thành 2 âm tiết. Khác với mình chỉ đọc thành một lần nên chỗ này mới để là hai chữ.

Tiểu Nam đợi nửa ngày cũng không nhận được câu trả lời của cô.

Anh không khỏi lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Em mơ hồ thành bộ dáng này, còn có thể trông cậy được em sẽ nói ra cái gì chứ?" Nói xong, anh liền đứng lên. Không ngờ vừa mới động, Lê Trà Trà nằm trên giường đã túm chặt lấy tay anh, đôi mắt nhuận nước kia nửa mở, mềm mại gọi một tiếng: "Nam ca ca."

Tiểu Nam chỉ cảm thấy nửa người mình đều mềm đi, rũ mắt nhìn cô, thanh âm khàn khàn hỏi: "Tình rồi?"

Cô không trả lời vấn đề của anh, vẫn mềm mềm mại mại nói chuyện: "Nam ca ca, em nhớ anh, em muốn nói cho anh biết, anh đừng đi tới đi lui trong mộng của em nữa, đã vào đó rồi, anh đừng hòng chạy thoát." Cô lôi kéo tay anh, ấn vào trong ngực mình: "Anh! Ở chỗ này! Không được đi! Đồi này đều không được đi!"

Chân Bảo nữ sĩ sợ lạnh cho nên khi vừa vào đông đã mở máy sưởi có nhiệt độ cao suốt cả ngày. Ở trong phòng mà mặc váy ngủ mùa hè mỏng manh cũng sẽ không thấy lạnh.

Thời điểm Lê Trà Trà ngủ còn uống rượu vào nên càng cảm thấy nóng, hơn nữa biệt thự lại không có ai, cô cũng chỉ mặc một cái áo phông ngắn tay, áo ngực bên trong cũng không mặc. Tiểu Nam không đoán được Lê Trà Trà còn có hành động này, giờ khắc này, bàn tay to rộng vừa lúc bao trùm ở trên nơi mềm mại tròn trịa kia.

Lê Trà Trà cũng không có phát hiện được mình đang gặp nguy hiểm, chỉ cảm thấy bàn tay Tiểu Nam rất mát, rất thoải mái, cô giật giật thân thể, lại hướng lòng bàn tay anh cọ cọ.

Tiểu Nam bất quá cũng chỉ mới hơn 20, vẫn còn đang trong thời kì tràn đầy tình lực, anh căn bản không nhận được loại dụ hoặc này của Lê Trà Trà, đặc biệt là dưới động tác của cô, anh còn cảm nhận được vị trí mềm mại trí mạng dưới lớp áo mỏng manh, hơn nữa áo cô mặc là màu trắng, lúc này căn bản không che được phong cảnh trước ngực, có thể mơ hồ nhìn thấy hai điểm nhỏ nhỏ hơi nhô lên.

Vẫn dĩ mới mềm có nửa người trên, lúc này đã mềm cả người luôn rồi.

Lê Trà Trà cảm thấy thoải mái, bắt đầu lôi kéo quần áo mình, lộ ra vòng eo trắng nõn đến phát sáng.

"Shit!"

Tiểu Nam đột nhiên giật tay mình lại, cưỡng ép bản thân dịch chuyển tầm mắt, nhắm mắt đắp chăn cho Lê Trà Trà, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Con quỷ rượu nhỏ này, nếu lần sau em còn dám uống rượu nữa, tôi sẽ đánh mông em."

Lúc này Lê Trà Trà lại rất ngoan ngoãn, ôm búp bê người tuyết Tiểu Nam tặng an an tỉnh tỉnh ngủ.

Bấy giờ, anh mới đi ra khỏi phòng cô.

.....

Đêm qua Lê Trà Trà đều suy nghĩ tới việc nên tỏ tình như thế nào cho nên vẫn luôn không chớp mắt, sáng nay vừa uống bia, cô liền có cảm giác buồn ngủ. Tính toán chỉ nằm trên giường ngủ vài tiếng mà thôi, ai ngờ khi mở mắt ra, sắc trời đã đen kịt.

Cô nhìn thời gian, 8h tối, ngủ gần 10 tiếng.

Lê Trà Trà khiếp sợ, không nghĩ là mình sẽ ngủ lâu đến thế, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, lại phát hiện bên ngoài đen như mực. Cô nao nao, chẳng lẽ Chân Bảo nữ sĩ vẫn chưa về?

Nhưng vào lúc này, cô lại nghe thấy tiếng "bang" ở bên phòng cách vách, ánh đèn sáng lên, rất nhanh, Tiểu Nam liền xuất hiện.

Anh không biểu tình nhìn cô, thoát như là có chút tức giận.

Lê Trà Trà ngốc ngếch hỏi: "Anh về rồi sao?"

Tiểu Nam: "Dưới tầng có đồ ăn, còn nóng, xuống ăn đi."

Lê Trà Trà lại hỏi: "Chú với dì cũng về rồi sao?"

Tiểu Nam: "Đêm nay họ không về, ngủ lại nhà bà ngoại tôi."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt.

... Không về.

... Cũng có nghĩa là đêm nay cô sẽ có không gian lớn để phát huy.

Lê Trà Trà nuốt nước miếng.

Nhưng Tiểu Nam lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn cô, nhìn kỹ, tựa hồ có một xúu khó chịu, thanh âm cũng rất bình tĩnh, nói: "Ăn cơm xong thì uống thuốc vào."

Lê Trà Trà ngẩn người: "Thuốc gì cơ?"

Thanh âm Tiểu Nam vẫn nặng nề như cũ: "Tự xuống xem." Nói xong, anh xoay người trở về phòng, cho tới tận lúc ngồi xuống trước máy tính của mình, anh cũng không liếc Lê Trà Trà một cái. Lê Trà Trà mới tỉnh lại không lâu, đầu óc vẫn rất mơ mơ hồ hồ, trong thoáng chốc cũng không rõ Tiểu Nam muốn làm gì, đành phải đi xuống tầng.

Trên bàn ăn bày mấy phần cơm hộp, đều là cơm nhà, lúc này còn nóng. Cạnh hộp cơm còn có một cái bình giữ ấm, cạnh bình giữ ấm là thuốc giải rượu.

... Thuốc giải rượu.

Rốt cuộc thì Lê Trà Trà cũng phản ứng được.

Cô cầm theo thuốc chạy lên tầng.

Tiểu nam đã không còn ở trước máy tính nữa mà là đang đứng ở ban công hút thuốc, có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân của cô nên xoay người lại, nhíu mày hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Lê Trà Trà cũng hỏi: "Bởi vì em uống rượu nên anh mới không vui sao?"

Tiểu Nam hỏi ngược lại cô: "Tại sao lại uống rượu?"

"Em..." Lờ lững bên miệng, Lê Trà Trà lại nhấp môi. Nhất thời, trong phòng hết sức an tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng "tik tok" từ đồng hồ truyền tới. Cũng đúng lúc này, bụng Lê Trà Trà liền kêu lên một tiếng.

Tiểu Nam nói: "Ăn cơm trước." Lại như không yên tâm, nhân nháy liếc cô một cái, nói: "Thuốc để nửa tiếng sau uống." Cũng không biết nhớ tới cái gì, anh khẽ cười một tiếng, nói: "Lê Trà Trà, trước kia em gọi tôi là ba ba có thấy mệt không?"

Lê Trà Trà siết chặt hộp thuốc trong tay.

Tiểu Nam thấy cô bất động, lại nói: "Ngây ngốc cái gì, đi ăn cơm."

Lê Trà Trà lại tiến lên phía trước vài bước.

Tiểu Nam thấy cô muốn đi về phía ban công, sợ cô lạnh liền dập tắt tàn thuốc, quay về phòng. Chỉ thấy Lê Trà Trà ngẩng đầu, đôi mắt không chớp không nháy nhìn anh, hé miệng nói: "Em uống rượu là muốn có thêm can đảm."

Tiểu Nam hơi giật mình: "Làm sao? Muốn đánh ai?"

Lê Trà Trà chậm rì rì lắc đầu: "Không phải muốn đánh ai."

Cô nhìn anh, từng câu từng chữ hỏi: "Anh nói gọi ba ba cũng được, gọi ca ca cũng được, gọi hội trưởng cũng được, gọi cái gì đều do em định đoạt. Lờ lờ nói ngày đó của anh, có còn tính không?"

Tiểu Nam ngẩn người.

Lê Trà Trà không cho anh thời gian phản ứng, nói: "Anh đã nói thì không được rút lại, em... em thật sự, không muốn gọi anh là ba ba, cũng không muốn

gọi là ca ca, kể cả hội trường cũng vậy, em muốn gọi anh là bạn trai, được chứ?"

Sau khi nói xong, cả gương mặt cô đều đỏ cả lên, lúc nói thì không thấy thẹn thùng lắm, thế nhưng sau khi nói xong lại cảm thấy trái tim mình cũng đang run rẩy.

Cô nuốt nước miếng, lại nói: "Anh cứ nghĩ kỹ đi, em... em đi ăn com trước."

Nói xong, cô quay người chạy rất nhanh.

Nhưng ầm còn chưa chạy ra khỏi cửa phòng, phía sau đã có một cổ lực đạo chế trụ cổ tay của cô, nhẹ nhàng kéo cô về. Cả người Lê Trà Trà liền dừng trước mặt Tiểu Nam, anh cúi đầu nhìn hai mắt cô, thanh âm khàn khàn nói: "Em lặp lại lần nữa đi."

Mặt Lê Trà Trà càng đỏ hơn: "Không, em chỉ nói một lần."

Tiểu Nam ôm eo cô, hỏi: "Em muốn gọi anh là cái gì?"

Rõ ràng ban nãy mới ở ngoài trời tuyết mà giờ khắc này, bàn tay của anh lại nóng như lửa đốt, đặt ở trên eo cô như có dòng điện lưu chạy qua. Trái tim Lê Trà Trà bắt đầu đập kịch liệt, một tiếng lại tiếp một tiếng.

Anh nhéo eo cô.

Lê Trà Trà có cảm giác tê tê dại dại, đành phải đầu hàng, nhỏ giọng nói: "... Bạn trai."

Như nghĩ tới cái gì, cô chớp chớp mắt, nói: "Nhưng em có một thỉnh cầu nho nhỏ, chính là... hiện tại không thể công khai ra bên ngoài. Trước kia em tìm anh Trương Đông xin cố vấn, anh có biết không?" Thấy anh lắc đầu, cô lại nói: "Đạo diễn quay gameshow trước kia của em đề cử em đi thử vai một bộ phim thanh xuân vườn trường, không nghĩ tới lại thật sự được thông qua. Hợp đồng em vẫn chưa kí, em có hỏi anh Trương Đông, anh ấy cũng nói không thành vấn đề gì. Nhưng khi đó em vẫn chưa thành niên, không thể một mình làm chủ ký hợp đồng được, hiện tại em đã thành niên rồi, sau tết này em sẽ ký hợp đồng. Bên trong có điều kiện, chính là từ lúc quay cho tới lúc đóng máy, tuyệt đối phải bảo trì trạng thái độc thân... Cuối năm nay phim mới chiếu, chắc là chuyện này sẽ bị trễ một năm."

Thấy Tiểu Nam không nói lời nào, Lê Trà Trà có chút khẩn trương, lại nói: "Anh..."

"Được."

Trong lúc nhất thời, Lê Trà Trà không phản ứng được, hỏi lại: "Gì ạ?"

Tiểu Nam buông eo cô ra, hơi hơi cúi người, tầm mắt đặt ngang hàng với cô, anh dùng ngữ khí khàn khàn lại nghiêm túc, nói: "Quan hệ của chúng ta, đều cho em quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Editor: Shmily

Lê Trà Trà ngồi trước bàn máy tính, cả khuôn mặt vẫn đang nóng hừng hực.

Trong phòng chỉ có một mình cô.

Anh bạn trai cô mới tỏ tình kia đã đi xuống tầng lấy com hộp cho cô rồi.

Không bao lâu sau, Tiểu Nam liền xách theo com hộp cùng bình giữ ấm đi lên. Bàn để máy tính của anh rất rộng, ngoại trừ bàn phím, chuột và tai nghe ra thì chỗ còn thừa rất nhiều. Đặt com hộp của Lê Trà Trà lên đó cũng không có cảm giác chật chội.

Anh đưa cho cô chiếc đĩa đã được rửa sạch.

Lúc này, khuôn mặt Lê Trà Trà đã không nóng như vậy nữa, cô hỏi: "Anh ăn chưa?"

Tiểu Nam nói: "Ăn lúc sáu giờ rồi."

Lê Trà Trà sờ sờ hộp com, vẫn còn nóng, liền hỏi: "Sao anh biết em sẽ tỉnh lại lúc 8h?"

Tiểu Nam nói: "Nếu em không dậy thì anh cũng sẽ kêu em dậy, ngủ nhiều không tốt cho thân thể." Nói xong, Tiểu Nam lại mở game ra, nói: "Em ăn đi, anh chơi game một lát." Nói xong, anh liền trực tiếp mở ra một ván game mới.

Thời điểm Tiểu Nam chơi game hết sức nghiêm túc, tầm mắt dính chặt lên màn hình máy tính, tay trái thao tác trên bàn phím, tay phải cầm chuột di chuyển, đầu đeo tai nghe, chuyên chú tới mức phảng phất như cả thế giới đều thu nhỏ lại bằng một ván game vậy, hoàn toàn không có sự tồn tại của người khác.

Thân làm bạn gái của anh, Lê Trà Trà bỗng nhiên liền có cảm giác khó chịu.

Cô đành đi hỏi cô bạn tình yêu, Cố Diễm.

.....

[Trà Trà: Sau khi cậu với Đàm Minh xác định quan hệ thì làm gì?]

[Cố Diễm: Oa, chúc mừng chúc mừng, tỏ tình thành công rồi đúng không? Tớ biết là cậu sẽ làm được mà! Có muốn hôm nào hẹn hò bốn người không?]

[Trà Trà: Việc này trước cứ giữ bí mật đã, cậu trả lời câu hỏi của tớ đi.]

[Cố Diễm: Để tớ nghĩ lại...]

[Cố Diễm: Kỳ thật cũng không làm gì cả, Đàm Minh chính là một thằng ngốc không hơn không kém, ngày hôm đó bọn tớ đi ăn com, xem phim, thế nhưng toàn bộ hành trình, anh ấy cứ nhìn chăm chăm tớ, có biết chó Husky không? Anh ấy y như con Husky ngây ngốc, vừa nhìn tớ vừa ngây ngô cười, duy trì như vậy khoảng một tuần, anh ấy mới xác nhận chính mình đã thoát kiếp độc thân chứ không phải đang nằm mơ.]

[Cố Diễm: Cậu xem, Đàm Minh có phải chính là thằng ngốc hay không?]

Lê Trà Trà biết tính cách bất đồng, phong cách xử sự cũng sẽ không giống nhau.

Nhưng mà, Tiểu Nam giờ phút này đang chơi game, chém giết đến đỏ cả mắt, nơi nào giống một người vừa mới có bạn gái chứ? Cô ngồi ăn com bên cạnh anh, lại chẳng khác gì người tàng hình cả. Nghĩ qua nghĩ lại, Lê Trà Trà lại càng thêm khó chịu.

Mới vừa xác định quan hệ xong, anh liền cắm mặt vào game, đến việc bồi bạn gái ăn com cũng không làm.

Tròng mắt Lê Trà Trà xoay tròn.

Cô rất nhanh đem com nuốt hết vào trong bụng.

Sau khi ăn xong, Tiểu Nam cũng vừa lúc đánh xong một ván. Cô ngắm anh từ đầu tới cuối, thấy anh chơi rất hăng say, thế mà kết quả lại chỉ giết được có hai người. Lúc này, Tiểu Nam tháo tai nghe trên đầu xuống, dặn dò: "Uống thuốc."

Lê Trà Trà nói: "Em mới uống có hai chai bia mà thôi, tuy rằng có hơi đau đầu, thế nhưng vẫn chưa say mà."

Tiểu Nam: "Lần trước em cũng uống hai chai bia đó, sau khi uống xong có còn nhớ mình đã làm gì hay không?"

Lê Trà Trà: "..."

Nói thật, cô đúng là không nhớ nổi, trừ cái ghé thiên nga xa hoa kiểu châu Âu kia ra thì cô cũng chẳng có ấn tượng với cái gì. Đến tận bây giờ cũng không nhớ được.

Tiểu Nam: "Nhớ không ra thì ngoan ngoãn uống thuốc vào, lần sau đừng để anh bắt được em uống rượu một lần nữa."

Lê Trà Trà mếu máo.

... Nam nhân sau khi xác định quan hệ xong liền bắt đầu hung dữ hẳn lên.

Bất quá nghĩ qua nghĩ lại, Lê Trà Trà vẫn là ngoan ngoãn uống thuốc vào, sau đó như nhớ tới cái gì, cô xích lại gần Tiểu Nam một chút. Không ngờ anh lại phản ứng rất lớn, nhìn cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, đối diện với màn hình máy tính, nói: "Mới ăn xong thì đừng ngồi, xuống tầng đi dạo một chút đi."

Đáy lòng Lê Trà Trà không phục, lại nhìn anh thêm vài lần, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Được, em xuống tầng đi dạo một lát, một tiếng sau sẽ về."

Nói thì nói vậy, Lê Trà Trà xuống tầng đi được có 20 phút.

Còn dư lại tận 40 phút liền, cô đi tắm rửa gội đầu một cái, còn đánh răng súc miệng, sau đó cảm giác được toàn thân thơm tho rồi, còn ở cở tay và sau tai xịt một chút nước hoa, trước đây Tiểu Nam còn nói, mùi nước hoa hồng này rất thơm. Cuối cùng, Lê Trà Trà mặc một cái áo sơ mi kẻ ô vuông ở nhà,

chiều dài vừa đúng đến giữa đùi, lại đem tóc búi lên thành một cục trên đầu.

.....

Lê Trà Trà ló nửa đầu vào phòng.

Tiểu Nam còn đang chơi game, đầu vẫn đeo tai nghe như trước. Cô nhìn nhìn, góc trên bên phải, nhân số còn dư lại ba người, anh đang ở trong vòng thiên mệnh, toàn thân đều trang bị tốt, mũ cấp ba, giáp cấp ba, cùng với hai khẩu M4 và AWM đã sớm dùng quen tay, thiên thời địa lợi khí nhân hòa đều có, nhìn kiểu gì cũng là bộ dáng muốn đi giết người ngay lập tức.

Cô ngồi xuống, liền nhìn thấy phía Tây đang có người chạy qua, từ vị trí này của Tiểu Nam, mặc kệ là bắn phá hay bạo đầu thì đều có thể giết hán dễ như trở bàn tay. Quả nhiên, Tiểu Nam đổi súng, mở kính ngắm gấp bốn lần, di chuyển đến mục tiêu cần bắn.

Lê Trà Trà xem đến khăn trương, thay đổi tư thế, một tay chống ở trên tay vịn cái ghế Tiểu Nam đang ngồi, nói: "Bạo đầu!"

Tiểu Nam bắn một phát, thế nhưng lại không trúng, hơn nữa còn làm cho địch phát hiện ra vị trí của mình.

Anh nhanh chóng rời khỏi đó, mà vị ở phía Tây kia đã bị một nhóm khác bắn hạ.

Lê Trà Trà lại nói: "Hắn cũng nổ súng nên mới bại lộ vị trí, anh mang tai nghe, nhất định có thể nghe thấy hắn đang ở đâu, hiện tại cái vòng này nhỏ như vậy, căn cứ vào vị trí địch vừa chết, em đoán là hắn đang ở trong bụi cỏ phía Đông, phía Nam là đồng bằng, không có vật gì ngăn cản được, còn có một cái đường lớn ở bên kia, cũng không có khả năng có người ở đó..."

Lê Trà Trà cảm thấy mình phân tích thật sự rất hợp lý, trên thực tế, địch xác thực cũng đang ở phía Đông, thế nhưng Tiểu Nam lại liên tiếp bắn chệch, lỗ mắt dịp tốt, cuối cùng đành phải đứng ở vị trí thứ hai.

Tiểu Nam tháo tai nghe xuống.

Lê Trà Trà nói: "Thật đáng tiếc."

Anh nhìn cô một cái.

Lê Trà Trà hỏi: "Anh có chơi nữa không?"

Tiểu Nam hỏi: "Em muốn chơi?"

Lê Trà Trà nói: "Em muốn nhìn anh chơi." Cô chống cằm, chớp chớp mắt, đột nhiên hỏi một câu: "Chúng ta hiện tại là người yêu, có đúng không?"

Tiểu Nam "Ừ" một tiếng.

Lê Trà Trà lại chớp chớp mắt, hỏi: "Vậy anh có thể ôm em chơi game được không?" Còn không đợi anh trả lời, cô đã nghiêng người một cái, ngồi lên trên đùi Tiểu Nam. Cô lớn lên nhỏ xinh, Tiểu Nam lại cao lớn, ngồi ở trong ngực anh không khác gì con chim nhỏ nép vào lòng người.

Cô dựa vào vai anh, nói: "Được rồi, anh chơi đi."

Tiểu Nam không động.

Lê Trà Trà ủy khuất nói: "Có phải anh cảm thấy em gây trở ngại anh chơi game đúng không?" Cô mếu máo: "Nam nhân mấy anh đều là đại móng heo, mới vừa xác định quan hệ liền cầm mặt vào game, không để ý tới bạn gái. Em ngồi bên cạnh anh ăn cơm, anh cũng chưa từng liếc em lấy một cái, là em không có mị lực hay cái game này chơi hay đến vậy? Anh nhìn đi, em đều tri kỷ như vậy rồi, anh chơi của anh, em ngồi ở trong ngực anh xem anh chơi..."

Tiểu Nam nhìn thấy một tia giao hoạt trong mắt cô, ánh mắt hơi hơi tối xuống.

Anh mở một ván mới.

Phong cách chơi game của Tiểu Nam đặc biệt quyết đoán, chỗ nào có vật tư phong phú, anh liền chạy tới chỗ đó, vừa nhặt được một khẩu súng liền quay sang bắn người khác ngay. Nhưng mà lần này, anh lại không như vậy, vừa nhảy xuống liền tìm một góc tương đối hẻo lánh, chỉ có lác đác lưa thưa vài phòng, sau khi lục soát xong cũng chỉ tìm được một bình xịt, một bộ giáp cấp một, và một số thứ linh tinh không đáng kể. Ít tới thăm thương.

Lê Trà Trà chỉ huy: "Chạy tới thành phố R đi."

Tiểu Nam nghe lời cô chạy đi.

Lê Trà Trà cảm nhận được niềm vui sướng khi được chỉ huy bạn trai của mình, lại nói: "Anh ném mấy thứ linh tinh kia đi, nhặt một cái bình xịt nữa, có hai bình xịt mới thể hiện được thực lực không gì sánh kịp của anh." Nhưng mà, lời còn chưa dứt, cả thân thể Lê Trà Trà đều cứng đờ.

Cô cảm nhận được dưới mông có một cỗ lực đạo vừa nóng vừa cứng.

Lê Trà Trà nặng nề nuốt nước miếng.

Lúc này, Tiểu Nam mới làm như không có việc gì mà nói: "Anh đang ở trong độ tuổi khí huyết phương cương, không phải anh không để ý tới em, mà nếu anh để ý tới em, khả năng phải làm đến trên giường."

Lê Trà Trà không dám động.

Bên môi Tiểu Nam có một tia ý cười, phân tán lực chú ý bằng cách chơi game, sau khi chạy tới thành phố R xong, lục soát vật tư, lại nghe lời cô cầm trong tay hai cái bình xịt, chuẩn bị tìm người khác đánh lộn. Chỉ tiếc là trong thành phố R không có người.

Tiểu Nam đi tìm xe, đáng tiếc không có tìm thấy, đành phải dùng chân chạy.

Chạy quá lâu dẫn đến nhàm chán, bắt quá nhìn bạn gái nhỏ đang đồ cả mặt ngồi trong ngực mình, anh lại cảm thấy cũng rất thú vị.

Tiểu Nam cố ý giật giật, thanh âm trầm thấp hỏi: "Sao? Về sau còn muốn ngồi trong ngực anh chơi game nữa không?"

Đại khái là nội tâm của Lê Trà Trà có một tiểu yêu tinh tinh tình hoang dã, bạo dạn, cho nên đến nước này rồi vẫn không chịu nhận thua, nhu nhược như không xương vòng tay quần lấy cổ anh, ngẩng đầu nhỏ, mềm mại nói: "Chạy như vậy chán lắm, anh có muốn cùng em làm chút gì đó thú vị không?"

Hô hấp của cô phun ở trên mặt anh.

Ánh mắt Tiểu Nam biến đổi.

Anh lộ ra ánh mắt nguy hiểm, cắn răng nói: "Lê Trà Trà, đợi lát nữa em đừng có hối hận."

Lê Trà Trà: "Em thì có thể hối hận cái gì chứ? Hừm?"

Cô còn học ngữ khí vừa rồi của anh.

Nhưng mà lần này, lời còn chưa kịp dứt, môi cô liền trực tiếp bị chặn lại, môi anh dán lên môi cô, gặm cắn đầu lưỡi cô, gât gao quần lấy, liếm, mút, rồi lại cắn, giống như là đang nhấm nháp một mỹ vị thơm ngon nào đó.

.....

Hai phút sau.

Lê Trà Trà không thờ nổi, nói: "Em nghe thấy tiếng súng..."

Tiểu Nam: "Trò chơi sao quan trọng bằng bạn gái, chết thì thôi." Nói xong, lại cúi đầu xuống hôn Lê Trà Trà.

Năm phút sau.

Cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng lên, áo sơ mi kẻ ô vuông trên người đã bị cởi một nửa.

Mười lăm phút sau.

Hai mắt Lê Trà Trà ánh lên hơi nước, ngay đến cả lỗ tai, cổ cũng đều là màu hồng, cô bắt lấy cổ áo anh, tức giận hô: "Xấu xa." Lại bị hôn mấy cái, chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn, lại mắng tiếp một câu: "Hôn dần."

Quần áo Tiểu nam vẫn chỉnh tề như cũ, đưa tay vỗ vỗ đầu cô.

"Lần sau đừng đại dốt đi khiêu chiến một nam thanh niên đang trong độ tuổi khí huyết phương cương nghe chưa? Nếu làm thật, có thể em sẽ có một kỷ ức không bao giờ quên được đấy."

Nói xong, Tiểu Nam lại đem Lê Trà Trà đang hơi hơi trượt xuống ôm lại vào ngực, sợ cô ngồi mệt lại đem ghế dựa bên cạnh dịch lại gần đây, để hai chân cô gác ở bên trên, cúi đầu nhìn về mặt thẹn thùng của cô, lại không nhìn được hôn một cái lên sườn mặt Lê Trà Trà.

"Ngoan ngoãn đợi ở trong ngực anh đi."

Tiểu Nam một bộ dáng thỏa mãn mở tiếp một ván mới.

Lần này, là thật sự gặp địch giết địch, gặp phạt giết phạt, di chuyển qua lại khắp bản đồ, nhẹ nhàng lấy được vị trí số một.

- - - - -

Shmily: Game này là "Tuyệt địa cầu sinh", chắc cũng giống PUBG, mà mình lại không chơi game này nên không rành lắm. Có thể sẽ hiểu sai vài chỗ, mong các bạn bỏ qua!!

Chương 59

Editor: Shmily

Lê Trà Trà bắt đầu lên lút yêu đương với Tiểu Nam.

Người biết cũng chỉ có bốn người ~ Đàm Minh, Cố Diễm, Trương Đông và Kỳ Hinh.

Cố Diễm biết là bởi vì chính cô ấy là cố vấn tình yêu cho Lê Trà Trà, nhưng đôi tiểu tình nhân này lại tình chàng ý thiếp mặn nồng, yêu nhau cũng không quá dấu điểm, Cố Diễm đã biết, vậy thì ngày Đàm Minh biết cũng không xa. Đến nỗi Trương Đông và Kỳ Hinh trong một lần liên hoan club cũng đã phát hiện ra.

Quan hệ của Lê Trà Trà và Tiểu Nam bình thường đã vô cùng ái muội, sau khi âm thầm xác định quan hệ xong liền thường xuyên ở trong club phát cầu lương. Vốn dĩ Trương Đông và Kỳ Hinh là hai người vô cùng trì độn trong tình yêu, cứ thấy Đàm Minh phát cầu lương là lại trợn trắng mắt, thế nhưng lại không hề phát hiện ra có gì đó không thích hợp, thẳng đến một lần liên hoan nọ, Trương Đông không cẩn thận làm rơi đĩa xuống dưới gầm bàn, lúc cậu ta cúi xuống nhặt, vừa ngẩng đầu lên liền sợ đến ngầy người.

Phía dưới gầm bàn, hội trưởng và Trà Trà sư muội đang tay trong tay, mười ngón đan xen!

Cậu ta quay sang túm túm Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh liền cố ý quăng đĩa xuống đất, cúi xuống gầm bàn nhìn một cái, cũng sợ ngầy người!

Mà hai người này đều cho rằng mình đang hoa mắt, sau đó liền thay phiên quăng đĩa xuống đất bốn, năm lần, một người lại tiếp một người thay phiên nhau cúi xuống gầm bàn, làm cho Đàm Minh cũng cảm thấy tò mò. Cuối cùng, Lê Trà Trà nhìn chăm chăm ba con người trước mắt, không thể không cho Tiểu Nam một ánh mắt.

Tiểu Nam gõ bàn: "Được rồi, đừng nhìn nữa, bọn tao đang yêu đương."

Lê Trà Trà cũng ở bên phụ họa: "Bất quá bởi vì công việc nên tạm thời mong mọi người giữ bí mật."

Đàm Minh là người đầu tiên hô to: "Chị dâu!"

Trương Đông cùng Kỳ Hinh cũng theo đó gọi lớn: "Chào chị dâu!"

Lê Trà Trà nhìn ba anh chị trước mặt, rất có phong phạm của chị dâu, ho nhẹ một tiếng: "Ừm, được, chào tất cả mọi người."

So với chuyện hai người bắt đầu yêu nhau như thế nào, thành viên trong club càng tò mò xem lão đại nhà họ và Trà Trà sư muội sẽ yêu đương kiểu gì. Rốt cuộc thì trước khi chưa xác định quan hệ, hai người đã thường xuyên rắc cầu lương rồi, này sau khi xác định quan hệ xong, chẳng phải là sẽ lên trời luôn sao? Cho nên mọi người đều rất quan tâm tới chuyện hai người này sẽ dùng loại phương pháp thần tiên gì để bên nhau.

Vì muốn có cơ hội quan sát lão đại yêu đương, tổ hợp "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội" hiện đã đổi tên thành "Hội trưởng và phu nhân" âm thầm bàn bạc, chọn ra một ngày cuối tuần chói chang ánh mặt trời, đề nghị hội trưởng mở ra hoạt động nhặt rác ở trên biển.

Ở trên biển rộng mênh mông vừa bảo vệ môi trường vừa có thể xem lão đại yêu đương, hoạt động giàu ý thức trách nhiệm kiêm giải trí đặc sắc như vậy quả thực là hiếm có. Vì thế nên tổ hợp "Hội trưởng và phu nhân" mỗi ngày đều chờ mong, rốt cuộc thì cuối tuần cũng đã tới.

.....

Tiểu Nam vào kỳ nghỉ đông năm thứ hai đại học mới thi được đủ loại giấy chứng nhận lái tàu, trước đó, club của bọn họ đều nhặt rác ở trong phạm vi gần trên biển, ngẫu nhiên sẽ cứu mấy sinh vật dưới biển bị rác rưởi vấy bẩn. Sau khi Tiểu Nam lấy được giấy chứng nhận xong, bọn họ mới mua một con thuyền, từ đó hoạt động của club mới được mở rộng hơn ra ngoài đại dương.

Bất quá, tuy nói là đi ra ngoài biển, thế nhưng cũng cách bờ biển không tính là xa, đi ra đi vào cũng chỉ mất chưa đầy một tiếng. Người phụ trách trên biển đều biết Tiểu Nam, còn đặc biệt cảm kích anh vì đã ra tận ngoài xa để cống hiến cho đại dương.

Thời điểm Lê Trà Trà gia nhập club, bọn người Tiểu Nam, Đàm Minh cũng đã học năm ba. Nói đến cũng trùng hợp, rất nhiều lần club muốn ra ngoài biển hoạt động đều bị thời tiết cản trở mà phải lùi lại, hơn nữa trước đây Lê Trà Trà còn phải quay gameshow, cho nên từ khi tham gia tới giờ, cô chưa

từng hoạt động quá xa bờ bao giờ.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia.

Thuyền rời khỏi bến, hướng về biển rộng bao la.

Lê Trà Trà đối với việc làm sạch biển, ấn tượng chỉ dừng lại ở máy lọc được gắn ở trên thuyền cùng với mấy dụng cụ lọc khác, không ngờ là sau khi thuyền dừng, cô lại nhìn thấy Đàm Minh ôm một cái rương đi từ trong khoang thuyền ra, bên trong là một cái máy màu đen, thân máy hình tam giác, mặt trên còn có thứ gì đó giống như vây cá mập.

Lê Trà Trà tò mò hỏi: "Cái gì thế ạ?"

Đàm Minh: "Tác phẩm mà Nam ca đoạt giải hồi năm ngoái đấy! Nó gọi là "vây cá đen", giải phóng đôi tay, trả lại cho chúng ta một đại dương xanh sạch đẹp." Nói xong, Đàm Minh khởi động chốt mở. Chiếc máy trong rương hần lập tức lóe lên tia sáng, vang lên mấy tiếng "tích tích tích", sau đó liền hô lên: "Cho tôi đi xuống, tôi muốn dẹp hết đám rác rưởi đó!"

Đàm Minh lặng lẽ cười một tiếng: "Lời kịch anh viết đấy, thấy thế nào?"

Lê Trà Trà: "Ừm... rất có phong cách của anh."

Lúc này, Đàm Minh đi tới bên thuyền, buông tay, vây cá đen rơi xuống trên mặt biển. Vây cá mập của nó bắt đầu lóe lên ánh sáng màu lam, nổi ở trên mặt biển nhìn giống như một con cá vui sướng, bắt quả chỉ mấy giây sau, mấy bao nilon nổi lơ lửng gần đó đều bị nó hút vào toàn bộ.

Tiểu Nam đi từ trong khoang thuyền ra, nói: "Thật ra, nguyên lý hoạt động của nó giống với máy hút bụi trong nhà, có thể tự động dọn dẹp rác rưởi trên biển, còn có thể tự động phân loại rác, sau khi chứa đầy sẽ tự động trở về, đồ hết rác ra xong lại có thể tiếp tục làm việc."

Hôm nay trên biển có gió nhẹ, lúc thối tới đây, tóc mai của Lê Trà Trà liền dính ở trên trán.

Tiểu Nam rất tự nhiên duỗi tay ra, động tác nhẹ nhàng vén nó ra sau tai cô, lúc chạm vào vành tai mềm mại của Lê Trà Trà, anh có chút không nhịn được liền nheo nheo vài cái, lại đem mũi lưỡi trai đội lên đầu cô, nói: "Sắp tới không phải chuẩn bị đi đóng phim sao, không sợ bị cháy nắng? Đội mũ vào."

.....

Đàm Minh lập tức nháy nháy mắt ra hiệu với Trương Đông và Kỳ Hinh, hạ giọng nói: "Mau nhìn đi! Đây là bộ dáng Nam ca yêu đương đó!"

Trương Đông chép chép miệng nói: "Tao thấy chẳng khác gì mọi ngày cả."

Kỳ Hinh: "Lúc vẫn còn là tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội cũng như thế mà."

Đàm Minh: "Chúng ta phải tập làm người tàng hình, phải làm cho bọn họ cảm thấy ở đây là thế giới chỉ có hai người họ, lúc đấy chúng mày mới có thể nhìn thấy bộ dáng không giống bình thường khi yêu vào của Nam ca! Không biết có thể hay không có một ngày đẹp trời nào đó, Nam ca tự dưng ầu ỉ nói với Trà Trà sư muội rằng: A! Vợ, anh muốn ôm ôm!"

Trương Đông và Kỳ Hinh: "Này con mẹ nó quá đáng sợ rồi!"

Đàm Minh chắc chắn nói: "Nam nhân có thành thực trầm ổn đến thế nào thì khi ở trước mặt người con gái mình thích cũng đều sẽ lộ bản tính trẻ con của mình ra, không tin, chúng mày cứ chờ rồi xem!"

Hai cậu độc thân bán tín bán nghi nhìn Đàm Minh.

.....

Ngay lúc bọn họ chờ Trà Trà sư muội làm ra một hành động ngọt ngào nào đó thì lại thấy cô sửa sửa mũi lưỡi trai ở trên đầu, mang theo ngữ khí tham khảo hỏi: "Cái này chắc cũng phải nạp điện đúng không? Nếu có thể lợi dụng thủy triều hoặc năng lượng mặt trời để phát điện, lại chế tạo ra một cái máy lớn hơn đặt cố định ở trên biển, có thể tiết kiệm sức lực và thời gian hơn đúng không?"

Tiểu Nam hơi trầm ngâm "Trên lý thuyết là được."

Lê Trà Trà lại nói: "Rác rưởi đều sẽ trôi nổi theo hải lưu, cứ phải chạy theo nó như vậy, thà rằng để nó tự tiến lại gần mình không phải là đỡ tốn sức hơn sao?"

Tiểu Nam hình như đã bị cô dẫn dắt, liền lôi kéo Lê Trà Trà tiến vào trong khoang thuyền.

Anh lấy giấy bút từ trong ngăn kéo ra, vẽ ra năm cái chuyển động tuần hoàn lớn, nói: "Hải lưu có tuần hoàn, rác rưởi cũng sẽ trôi theo nó, năm chuyển động tuần hoàn lớn này tạo thành năm dòng chảy mang rác rưởi theo, nếu chúng ta ở chỗ này, chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này và chỗ này, ở mỗi chỗ đặt một cái máy, lợi dụng thủy triều và năng lượng mặt trời, vậy thì có thể tiết kiệm được rất lớn năng lực tài chính, còn có thể giảm bớt ô nhiễm."

Lê Trà Trà lấy bút từ tay Tiểu Nam, ở trên bản vẽ của anh vẽ thêm mấy đường, nói: "Hải lưu là lực cản, cũng có thể trở thành động lực, như vậy, nếu bố

trí thành hình chữ Z như thế này thì có thể ngăn trở đại bộ phận rác rưởi chảy về phía bờ biển... A, có thể thiết lập thành phiêu phù ở trên mặt biển không? Như vậy sẽ không gây trở ngại tới sinh vật biển, một công đôi việc..."

"Chi tiết có thể từ từ nghĩ, ý tưởng này không tồi."

.....

Hai người thảo luận đến cực kỳ nhập tâm, anh một lời em một lời, ngữ tốc càng lúc càng nhanh, giống như là hai tư tưởng lớn gặp nhau, bùm một cái liên bùng nổ, đem ba người đang yên lặng vây xem ở ngoài phải giật mình sửng sốt.

Đàm Minh: "Phương thức yêu đương của học bá, quả nhiên không giống người thường."

Kỳ Hinh: "Tao bắt đầu hiểu, lão đại thích Trà Trà sư muội là vì cái gì rồi..."

Trương Đông: "Thế giới của học bá a..."

Kết quả là, tổ đội "Tình cha con chủ nghĩa khoa học và xã hội" được đổi thành "Hội trưởng và phu nhân", lần thứ hai thay tên chính thức là "Nhóm thần tiên yêu đương".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Editor: Shmily

Sau khi hoạt động club kết thúc, không bao lâu sau, Lê Trà Trà liền bắt đầu bận rộn hẳn lên.

Phim truyền hình thanh xuân vườn trường cô chuẩn bị tham gia cũng đã sắp xếp ổn thỏa, tới đây sẽ là ba tháng quay chụp liên tục. Thành tích của Lê Trà Trà được công bố, lại xinh đẹp ngoan ngoãn, cho nên rất được lòng các thầy cô giáo, hơn nữa mới chỉ là năm nhất, các giáo viên đều rất khoan dung. Sau khi thành tích học kỳ 1 của Lê Trà Trà quá thuyết phục, họ liền đáp ứng việc cô chỉ cần tới tham gia kỳ thi cuối kỳ là được.

Địa điểm quay chụp đại bộ phận đều ở thành phố A, cùng với mấy cảnh quay ở nước ngoài.

Lê Trà Trà không có bất cứ kinh nghiệm diễn xuất nào, đạo diễn cũng đã suy xét tới điểm này cho nên đã mời một huấn luyện viên tới giảng dạy cho cô. Vì thế, Lê Trà Trà liền mở ra hình thức bận rộn quay phim, không quay phim thì cũng sẽ ngồi học bài ở trên trường, cô rất sợ thành tích học tập của mình sẽ sút xuống. Thế nên mỗi ngày Lê Trà Trà chỉ được ngủ nhiều nhất năm tiếng, rất nhiều lần trở về khách sạn, tẩy trang không làm, giày cũng không cởi, trực tiếp lao lên giường ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Mà đồng thời lúc đó, Tiểu Nam cũng rất bận rộn.

Từ lúc lên năm ba, anh trừ hai môn chuyên ngành ra thì thời gian rảnh đều sẽ ngâm mình trong phòng thí nghiệm nghiên cứu ý tưởng mà lần trước Lê Trà Trà cung cấp, thường thường một khi đã vào phòng thí nghiệm là sẽ ở qua đêm.

Hai người, ai bận việc nấy, cực khó mới có được thời gian gọi điện thoại video cho nhau.

Lần nào cũng như lần nào, mỗi khi video được thông qua, Lê Trà Trà đều hữu khí vô lực mà nói nhảm mấy câu, không bao lâu sau, hai mắt liền chậm rãi khép lại. Tiểu Nam biết cô mệt, cũng không quấy rầy cô, để điện thoại lên kệ đựng, tiếp tục vui đầu nghiên cứu suốt đêm. Lê Trà Trà vẫn chưa ngủ say, thường xuyên nửa mơ nửa tỉnh, lúc đó sẽ gọi anh một tiếng.

Anh đáp lại: "Anh đây."

"Ừm..."

Anh lại xem video, cameras ở điện thoại cô chỉ có thể nhìn thấy trần nhà, từ loa truyền ra tiếng hít thở đều đều của cô.

Tay anh hơi dừng lại một chút, cười khẽ một tiếng.

.....

Trong nháy mắt đã qua hơn 2 tháng, đã gần tới kỳ nghỉ hè.

Trải qua hai tháng nhiều nỗ lực, mô hình thu dọn rác thải trên biển của Tiểu Nam cũng đã thực hiện được phần đầu, trong lúc đó, anh còn tham gia một cuộc hội thảo về bảo vệ môi trường biển, ý tưởng của anh được không ít chuyên gia tán thành, chẳng qua là để chân chính tiến vào chế tác thì vẫn cần một nguồn tài chính nhất định.

Tiểu Nam đối với ý tưởng này rất có sự tin nghiệm, tính toán sẽ gây dựng sự nghiệp, mở một công ty thanh khiết hải dương.

Đàm Minh bởi vì học cùng lớp với anh cho nên vẫn thường xuyên cùng anh đi học, cũng là người đầu tiên biết tới ý nghĩ này của Tiểu Nam. Đứng trên góc độ của Đàm Minh, Nam ca tuy là người không nói nhiều thế nhưng vừa trầm ổn lại rất đáng tin cậy, mấy năm anh làm hội trưởng club, phúc lợi của các thành viên trong hội có thể nói là số 1 đại học A. Đàm Minh cũng không có mục đích, chỉ hướng gì nhất định, cậu ta cảm thấy nếu đi theo Nam ca lập nghiệp cũng là một việc không tồi, cho nên liền hưng phấn tỏ vẻ phải làm trợ lý cho anh.

Tiểu Nam đã có tâm tư gây dựng sự nghiệp từ rất sớm, thành viên trong club của anh, cho dù tính cách có khác nhau, thế nhưng nếu hợp lại thành một nhóm, có Trương Đông thông thạo luật pháp, mấy năm nay trong club có ai có vấn đề liên quan tới pháp luật tương quan đều xin cố vấn từ Trương Đông, cho nên vị trí cố vấn pháp luật của công ty vô cùng hợp với hắn. Mà chuyên ngành Kỳ Hinh học chính là marketing, cô ấy có đặc biệt nhiều ý tưởng để tuyên truyền mở rộng, trong công ty của anh cũng cần những nhân tài như vậy. Đến cả Đàm Minh, tuy rằng năng lực chuyên nghiệp không mạnh, thế nhưng cậu ta lại hơn ở chỗ lạc quan, cần mẫn, có cậu ta thì có thể điều hòa tốt bầu không khí trong công ty.

Tiểu Nam đã có suy tính như vậy từ rất lâu, cho nên khi Đàm Minh tỏ vẻ như vậy, anh liền nói: "Đến lúc club họp thì đừng nói chuyện này vội." Dừng một chút, lại cường điệu thêm: "Bạn gái mày cũng không thể nói."

Đàm Minh ngẩn người, sau đó rất nhanh liền hiểu được, suy cho cùng thì cũng không phải câu độc thân nữa.

"Vậy là không nói cho Trà Trà sư muội sao?"

Tiểu Nam: "Tao sẽ thông báo cho cô ấy biết sau."

Hai chữ "thông báo" này, Tiểu Nam nói rất đương nhiên.

Trong nháy mắt, Đàm Minh có loại ảo giác, Nam ca có vợ rồi, mọi chuyện đều sẽ thông báo cho người đó. Chẳng qua, Đàm Minh có chút do dự, hơi há miệng, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Tiểu Nam liếc cậu ta một cái, nói: "Có chuyện gì thì nói đi."

Đàm Minh chà xát hay tay: "Nam ca, anh với Trà Trà sư muội, bao lâu rồi chưa gặp mặt?"

Tiểu Nam: "Hơn hai tháng."

Đàm Minh: "Bình thường hai người có trò chuyện không?"

Tiểu Nam lại liếc cậu ta: "Có gì thì nói hẳn ra."

Đàm Minh nuốt nước miếng: "Vậy... Vậy em nói thẳng nhé, em... em không có gì khác đâu, chỉ là muốn nhắc nhở anh một chút, hơn hai tháng không gặp mặt, có phải anh nên bớt chút thời gian tới gặp Trà Trà sư muội một lần không? Hiện tại nhân khí của em ấy càng ngày càng cao, đương nhiên, Nam ca cũng là loại người xuất sắc như hạc trong bầy gà. Chỉ là hiện tại Trà Trà giống như một miếng bánh thơm ngon, bên người khẳng định có không ít người như hồ rình mồi, anh cũng thấy qua ở trong trường rồi đó, vì để tiếp cận em ấy mà có rất nhiều nam sinh điên cuồng muốn vào club của chúng ta. Hiện tại Trà Trà sư muội đóng phim ở bên ngoài, giới giải trí thì thâm sâu khó lường, người mang ý xấu trong lòng còn nhiều hơn trong trường này nữa kia..."

Tiểu Nam nhún mày: "Có người theo đuổi bạn gái tao?"

Đàm Minh đã được Cố Diễm dẫn dò trước cho nên đã biểu đạt đến thập phần uyển chuyển, không nghĩ tới, Nam ca vẫn nhất tâm kiến huyết* như xưa, cậu ta không khỏi khẽ ho một tiếng, đem lời bạn gái dặn vút ra sau đầu, lấy điện thoại click mở một tin tức giải trí.

*Nhất tâm kiến huyết: Chỉ một châm là thấy máu, ý chỉ nói một câu đã nắm được vấn đề chính.

"Thần Trà cp phát đường, độ ngọt từ trong phim ra tới ngoài đời bùng nổ."

"Lục Thần tới tới sẽ tới tìm Lê Trà Trà, hai người cùng nhau ăn bữa tối ngọt ngào."

"Lục Thần công khai thích loại con gái như Lê Trà Trà."

.....

"Nam ca, anh gần đây vẫn luôn bận nghiên cứu phát minh mới cho nên em cũng không tiện nói cho anh. Hiện tại trên Weibo, tất cả đều là fan couple của Thần Trà, mỗi ngày đều vì tình yêu của cp Thần Trà mà rơi nước mắt! Tuy rằng chúng ta đều biết đó đều là thủ đoạn tuyên truyền của phim truyền hình, thế nhưng xuất phát từ góc độ của một thằng con trai, em cảm thấy Lục Thần kia đang theo đuổi Trà Trà sư muội. Trà Trà sư muội hiện tại mỗi ngày đều cùng Lục Thần ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, Lục Thần chính là cận thủy lâu đài*! Tình yêu nam nữ chính là không chịu nổi sự khảo nghiệm của thời gian cùng với sự xa cách. Tuy rằng hiện tại hai người đều ở cùng một thành phố, thế nhưng đã hơn hai tháng không thấy mặt. Nam ca, anh không sợ Trà Trà sư muội bị người ta đào góc tường sao?"

*Cận thủy lâu đài: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

Tiểu Nam chỉ liếc mắt nhìn, cũng không xem kỹ.

Thần sắc anh nhàn nhạt nói: "Tao tin cô ấy."

.....

Lê Trà Trà chỉ còn quay nửa tháng nữa là có thể đóng máy, hôm nay đạo diễn đang quay cảnh của nữ hai. Nữ hai ở trong kịch bản đóng vai bạn thân của nữ chính, là một tác gia có chút danh tiếng. Người đóng vai nữ hai chính là người gần đây có rất nhiều tai tiếng, Lục Vi.

Lục Vi trước đó bỏ lỡ nhiều cảnh quay, đã thương lượng qua với đạo diễn, đạo diễn tính toán hai ngày này sẽ đem mấy cảnh quay còn lại của cô ấy quay luôn một thể. Hiện tại còn ba cảnh quay phối hợp với Lê Trà Trà. Nữ hai lại là một cô gái nhỏ hoạt bát nói nhiều, nhân vật của Lê Trà Trà là kiểu tiểu ty ôn nhu, bởi vậy nên lời kịch cũng không nhiều lắm, quay phim cũng rất nhẹ nhàng, hơn nữa kỹ thuật diễn của Lê Trà Trà cũng không tồi, buổi sáng quay xong ba cảnh liền hết chuyện của cô.

Cô quay xong liền cầm sách giáo khoa ôn tập một chút.

Cũng đúng lúc này, di động của cô có tin nhắn WeChat gửi tới, vừa cúi đầu, liền không khỏi lộ ra nụ cười tươi.

[Tiểu Nam: Hôm nay mấy giờ kết thúc?]

[Trà Trà: Hôm nay em chỉ có ba cảnh, đã quay xong rồi, nữ hai diễn cũng nhanh, em sợ tối nay đạo diễn sẽ quay nốt cảnh diễn ngày hôm qua cho nên vẫn ở đoàn làm phim đọc sách.]

Tiểu Nam rất lâu không trả lời lại.

Lê Trà Trà cho rằng anh đang vội nên cũng không để ý, không ngờ một lát sau lại nhận được tin nhắn thoại của Tiểu Nam.

Cô đặt ở bên tai.

Giọng nói trầm thấp của anh truyền tới: "Anh rất nhớ em."

Trong lòng của Lê Trà Trà nhẹ run một cái, nhìn trước nhìn sau, có không ít người liền đành phải nhấn tin lại: [Em cũng rất nhớ anh, còn nửa tháng nữa là có thể đóng máy rồi.]

Tiểu Nam hỏi: [Có tiện gọi điện thoại không?]

Lê Trà Trà đeo tai nghe, đi đến dưới một tàng cây khá xa, sau đó bấm gọi điện cho Tiểu Nam. Không ngờ tới, điện thoại vừa mới tiếp thông, bất thành linh có một thân ảnh xuất hiện trước mặt cô, nói: "Trà Trà, nắng như vậy, em không che ô sao? Em mà bị đen đi, chuyên viên trang điểm của em thể nào cũng khóc lóc kể lể với chuyên viên trang điểm của anh cho coi."

Lê Trà Trà nhìn người vừa tới, nói: "Em gọi điện thoại xong sẽ quay lại."

Lục Thần ôn thanh nói: "Anh mua cho em soda vị đào ướp lạnh đấy, có thể giải nhiệt."

Lê Trà Trà nói: "Cảm ơn."

Lục Thần lại nói: "Đừng khách khí."

Chờ Lục Thần đi rồi, Lê Trà Trà mới nói với điện thoại: "Alo."

Tiểu Nam nhàn nhạt đáp: "Ừ."

Lúc này Lê Trà Trà mới cười cười nói: "Em nhớ anh lắm đó."

Tiểu Nam hỏi: "Vừa mới nói chuyện với ai?"

Lê Trà Trà: "Nam chính của phim, tên Lục Thần."

Một lát sau, Lê Trà Trà nghe được âm thanh "hừ" không nặng không nhẹ.

Lê Trà Trà:???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61

Editor: Shmily

Không lâu sau, đạo diễn sai người tới gọi Lê Trà Trà đi quay nốt.

Lê Trà Trà đáp một tiếng, liền kết thúc cuộc trò chuyện với Tiểu Nam.

Cô quay xong lại trở lại trên ghế, đang muốn cầm lấy sách vở thì Lục Thần đã đi tới, ngồi xuống bên người cô, cười nói: "Cho em này, còn lạnh đấy."

Đúng lúc Lê Trà Trà đang khát cho nên liền nói lời cảm ơn.

Cô cùng Lục Thần, tuy cùng là nam nữ chính, thế nhưng cấp bậc lại hoàn toàn không giống nhau. Kỳ thật cô cũng đã từng suy nghĩ, vì sao đạo diễn lại chọn cô làm nữ chính, mà Lục Vi lại chỉ làm nữ hai. Thời điểm cô mới tiến tới, không ít người nói là cô dùng tiền mua vai diễn, có chỗ dựa lớn ở đằng sau, bằng không thì một người không có tiếng tăm gì như cô, dựa vào đâu mà được làm bạn diễn của Lục Thần?

Lời đồn đãi như vậy, cô cũng nghe qua không ít.

Chẳng qua, Lê Trà Trà cũng không để ở trong lòng, giới giải trí ngư long hỗn tạp, chuyện dù nhỏ tới đâu đều có thể làm quá lên, từ miệng người này truyền qua miệng người khác, trên mạng vừa đăng liền khuếch tán đi khắp nơi, từ một việc nhỏ nhặt cũng có thể biến thành một thứ gì đó kinh khủng lắm. Dù sao thì cô cũng chỉ mong nhận được số tiền đó, nhận xong thì cũng xin từ biệt giới giải trí từ đây luôn.

Lê Trà Trà vắn nắp chai, uống một ngụm nước lạnh, nước lạnh tiến vào trong bụng, mát mát khoan khoái, rất thích hợp để giải nhiệt.

Lê Trà Trà thoải mái cong mặt mày.

Lục Thần nhìn không chớp mắt, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt rất đặc biệt.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lê Trà Trà là ở thành phố điện ảnh của thành phố C, lúc đó Lê Trà Trà quay gameshow ngay cạnh đoàn làm phim của hắn. Hắn quay nửa ngày xong, tâm trạng có chút mệt mỏi liền đi ra ngoài dạo một vòng. Vừa lúc gặp phải Lê Trà Trà đang nhìn cameras phân tích dụng ý của đạo diễn, ngữ điệu khi nói chuyện của cô mềm mại ngọt ngào, câu từ đều phi thường sâu sắc, logic đến mức không thể bắt bẻ, thậm chí tới những bình luận viên follow cô cũng vô cùng sững sốt, thậm chí còn lộ ra biểu tình "Cô còn là nhân loại sao?"

Lúc ấy ánh nắng tươi sáng lưu loát rơi trên người cô gái, giống như cô phát ra một tầng hào quang chói lọi.

Lục Thần từ lúc ấy đã nhất kiến chung tình.

Không bao lâu sau, người đại diện của hắn đưa cho hắn một kịch bản thanh xuân vườn trường chiếu trên mạng. Hắn vốn dĩ cũng không có hứng thú cho lắm, thế nhưng đạo diễn năm lần bảy lượt tới tận cửa thuyết phục. Khi đó, hắn còn đang lặng lẽ chú ý Weibo của Lê Trà Trà, xem mỗi bài quảng cáo hàng ngày cô đăng liền biết cô thiếu tiền, trong lòng khê động, liền đều cừ Lê Trà Trà với đạo diễn. Hắn ám chỉ cho đạo diễn, thậm chí còn tỏ vẻ thù lao đóng phim của hắn giảm một nửa cũng không thành vấn đề.

Quả như hắn dự liệu, Lê Trà Trà đã đáp ứng.

Lục Thần không có bất cứ kinh nghiệm theo đuổi con gái nào, chỉ biết là không thể nóng vội, cho nên vẫn luôn chậm rãi ở chung hai tháng với Lê Trà Trà, ăn cơm, đối diễn, nói chuyện phiếm, trước tiên cứ bắt đầu từ việc trở thành bạn tốt của cô đã. Chờ tới khi đạt được rồi liền lơ đãng ám chỉ một chút cho cô hiểu.

Hắn phát hiện, Lê Trà Trà, cô gái nhỏ này rất sợ thiếu nợ nhân tình của người khác.

Đến lúc đó, thuận nước đẩy thuyền, hết thủy đều nước chảy thành sông.

Lục Thần bắt động thanh sắc cười một tiếng.

Lê Trà Trà vừa ngẩng đầu liền thấy Lục Thần còn ngồi bên cạnh mình cười cười, lại nghe hắn nói: "Buổi tối cùng nhau đối diễn được chứ? Sắp tới có một cảnh chia tay, em phải khóc, nếu không biết diễn thì anh có thể chỉ em. Đối lại, em ký cho anh mười tờ chữ ký đi, cháu gái anh là fan trung thành của em."

Lê Trà Trà nao nao: "Lần trước anh còn nói em họ anh là fans của em."

Lục Thần vẫn cười ôn hòa như cũ: "Em họ anh lôi kéo cháu gái anh thành fans của em hết rồi."

Lê Trà Trà cũng cười, vừa lúc trong tay có giấy bút, hỏi em họ anh tên là gì, sau đó lưu loát ký xuống mười tờ chữ ký, đưa cho Lục Thần, lại nói: "Cảnh diễn đó, em đã học được khá rồi, trong phim anh đi không từ mà biệt, trên cơ bản là không có ai diễn cùng em, đều là một mình em tự tưởng tượng tự khóc, em cảm thấy, tự mình cảm nhận thì thích hợp hơn."

Lục Thần nói: "Cũng đúng, anh ở cách vách em, có gì không hiểu thì cứ hỏi."

Lê Trà Trà đáp: "Cảm ơn."

Lục Thần chỉ cảm thấy Lê Trà Trà quá khách khí, đang muốn nói "Anh với em đều là bạn bè, không cần khách khí như vậy." Thì tự dưng có một anh trai đưa com tiến vào, còn đẩy theo một chiếc xe đẩy. Trên xe đẩy, tất cả đều là Starbucks ở cửa hàng cách vách, còn có đủ loại bánh kem nhỏ linh tinh.

Lúc này, một cảnh quay cũng đã quay xong, đạo diễn liền để các diễn viên nghỉ ngơi.

Nhân viên công tác hô một tiếng: "Chị Vi, là Tiểu thiếu gia đưa tới."

Lục Vi đầu tiên là sững sốt, gương mặt lạnh như băng nhất thời như tắm gió xuân, nở ra một nụ cười tươi roi rói, uyển chuyển nhẹ nhàng đi qua, cúi đầu hỏi anh trai đưa com, thanh âm còn không nhỏ: "Là Nam Phong đưa sao?"

Anh trai giao com nói: "Tôi... Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là một vị tiên sinh họ Tiểu đưa tới, chưa nói là đưa cho ai."

Lục Vi nói: "Để tôi nhìn số điện thoại trên đơn đặt hàng là biết."

Nhân viên công tác xung quanh Lê Trà Trà đều đang nhỏ giọng thảo luận.

"... Ngũ thiếu của Tiểu gia không phải đã đá Lục Vi rồi sao? Sao tự dưng lại tốt đẹp lại rồi?"

"Hừ, chị không biết hả, lúc trước Lục Vi ở khách sạn của Ngũ thiếu ngọt ngào tới hơn nửa tháng đó."

"Tình nhân phân hợp hợp không phải rất bình thường sao?"

"Chị xem, hiện tại còn tới đưa bữa chiều kia, đưa nhiều như thế, vừa nhìn liền biết là diễn tú ân tú ái cho người khác xem rồi. Bất quá, tú ân tú ái này, em chịu phục luôn, em đếm sơ qua rồi, nếu chia cho mỗi người chúng ta một phần, chắc chắn vẫn còn thừa."

.....

Nhưng mà, vào lúc này, tất cả mọi người phát hiện, biểu tình của Lục Vi có chút không thích hợp.

Lúc này, một thân ảnh cao ráo xuất hiện từ phía sau xe đẩy.

Nam nhân thoát nhìn rất cao, ăn mặc một kiện áo sơ mi màu trắng, mở bung hai nút áo phía trên, mơ hồ còn có thể nhìn thấy khuôn ngực tinh trắng, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta không thể dời mắt. Ông trời giống như đang hết sức chiều cổ anh, có dáng người như vậy, lại còn có một gương mặt anh tuấn đến quá phận.

"Oa, ai kia? Là tiểu thịt tươi ở đoàn làm phim cách vách sao?"

"Từ khi nào mà bọn họ có một người như vậy?"

"Trong phim của chúng ta không phải có một nhân vật có tính cách rần ròi sao? Tôi cảm thấy anh ta rất thích hợp!"

.....

Lê Trà Trà lập tức đứng lên, ngơ ngác nhìn anh.

Tiểu Nam đi thẳng tới chỗ cô, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Học muội, anh vừa lúc đi ngang qua, cho nên tới chào hỏi em một câu, không phiền chứ?" Nói xong liền đưa cho cô một cái túi: "Kem tươi cùng bánh kem dâu tây bơ mà em thích."

Lê Trà Trà vẫn ngơ ngác nhìn anh.

Tiểu Nam cười nhẹ một tiếng, duỗi tay chụp lên đầu cô: "Ngây ngốc."

Lúc này, Lê Trà Trà mới phản ứng lại, lắp bắp gọi một tiếng: "Học trưởng."

Lục Vi đi tới, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng lúc đứng trước mặt Tiểu Nam liền khắc chế đi chút ít, chủ động lên tiếng tiếp đón, ánh mắt xoay vòng giữa Tiểu Nam và Lê Trà Trà, nói: "Trà Trà, em thật vô ý quá, em với A Nam quen biết cũng không nói cho chị biết."

Tiểu Nam nói: "Chúng tôi học cùng một trường, đúng rồi, Ngũ ca bảo tôi nói với cô, cuối tuần ăn com."

Trên mặt Lục Vi lộ ra một tia vui sướng: "Ngũ ca của cậu bảo cậu mời tôi sao?"

Tiểu Nam mặt không đổi sắc đáp một tiếng.

Lúc này, anh lại nhìn về phía Lê Trà Trà, hỏi: "Không quá rầy tới việc đóng phim của em chứ?"

Lục Vi thay Lê Trà Trà trả lời: "Cảnh quay hôm nay của em ấy đã xong rồi."

"... A, đúng vậy."

Tiểu Nam: "Học muội, cùng anh ra ngoài một chút?"

Lê Trà Trà nói: "A, được."

Tiểu Nam lại nói: "Mọi người quay phim vất vả, cảm ơn mọi người ngày thường đã chiếu cố học muội của tôi, bữa chiều này cứ việc ăn, nếu không đủ cứ nói với tôi, tôi sẽ cho người đưa tới." Nói xong, liền cùng Lê Trà Trà rời khỏi đoàn phim.

Quần chúng bát quái xung quanh từ mấy câu nói ngắn ngủn liền nghĩ ra một cỗ hương vị không tầm thường.

"Tiểu gia còn có một vị như vậy a..."

"Lớn lên đẹp trai thật..."

"Tôi nói, Lê Trà Trà có địa vị như thế nào chứ, thì ra sau lưng là Tiểu gia, khó trách có thể đẩy được Lục Vi xuống vai nữ phụ, trâu bò thật."

Lục Thần thu lại nụ cười: "..."

.....

Lê Trà Trà bị Tiểu Nam làm cho có chút ngốc, lúc phản ứng lại được thì cô mới phát hiện, bạn trai của mình có khả năng là đang ghen đi.

Cô cùng Lục Thần tạo ra couple Thần Trà là đề lăng xê marketing, cô cũng biết, bởi vì ký hợp đồng rồi cho nên cũng không có biện pháp cự tuyệt. Địa vị của cô với Lục Thần không giống nhau, ban đầu lúc tạo ra cp, cô bị mấy người trên weibo mắng rất hung. Chính bởi vì vậy nên gần đây cô cũng chú ý từng động tác nhỏ, dù sao thì thái độ của cô vẫn là không thừa nhận, cũng không làm sáng tỏ.

Cô thật sự quá bận, rất nhiều lần muốn nói chuyện này với Tiểu Nam, thế nhưng cứ call video với anh là lại quên sạch.

Hiện tại nhìn anh bạn trai mấy tháng không gặp mặt này, Lê Trà Trà lại nhớ tới tiếng "hừ" không rõ ý vị ban nãy của anh, cô nuốt nước miếng, có chút chột dạ nhìn Tiểu Nam.

Tiểu Nam cũng không nhìn cô, trầm mặc đi về phía trước.

Một lát sau, Lê Trà Trà bỗng nhiên nói: "Em đưa anh đi nơi này."

Địa điểm quay chụp của đoàn làm phim bọn họ là ở trong một khu vực điện ảnh ở thành phố A, bên trong dựng cảnh trường học. Lê Trà Trà quen cửa quen nẻo đi đến một gian phòng tối tăm, bên trong có không ít thiết bị thể dục. Cửa vừa đóng, Lê Trà Trà liền đem Tiểu Nam ấn lên trên ván.

Tiểu Nam kinh ngạc rũ mi, không hé răng, cúi đầu nhìn cô.

Lê Trà Trà nhón chân hôn lên môi anh, khẽ cắn cắn vài cái, duỗi đầu lưỡi tiến vào. Hai người trải qua vài lần đã phi thường ăn ý hôn môi. Tiểu Nam vốn tính toán xem cô đang định làm cái gì, không ngờ là cô vừa lên tới liền tự dâng mình tới tận miệng anh, anh còn đang trong tuổi khí huyết dâng trào, tự nhiên cũng không có khả năng nhẫn nhịn, đảo vị trí, cúi đầu hôn cô.

Lê Trà Trà bị hôn đến thở không ra hơi, đôi mắt cũng ánh lên sương mù mê man.

Tiểu Nam nhìn cô, vừa lúc phía trước có một cái kệ cao bằng nửa người, anh trực tiếp bế cô đặt lên trên kệ.

Tầm mắt hai người đối diện.

Lê Trà Trà nhỏ giọng nói: "Em với Lục Thần chỉ là lăng xê, là phối hợp với đoàn làm phim tuyên truyền marketing, anh đừng tức giận, cũng đừng hiểu lầm. Em không thích Lục Thần, em chỉ thích bộ dáng này của anh."

Tiểu Nam nhướn mày.

Lê Trà Trà duỗi tay vòng quanh cổ anh, đầu tiến về phía trước khẽ hôn một cái lên môi anh, nói: "Nam ca ca, anh đừng tức giận, có được không?"

Tiểu Nam cười khẽ, nói: "Anh không tức giận."

Lê Trà Trà sùng sốt: "Vậy tại sao nãy giờ anh cứ im lặng như vậy?"

Tiểu Nam: "Xem em khăn trương."

Lê Trà Trà lập tức mếu máo, nói: "Anh cố ý!" Cô há mồm cắn tay anh. Tiểu Nam cũng không tránh, tùy ý để cô cắn, một tay khác đư alên vỗ vỗ đầu cô, nói: "Anh tin em, em có thể làm bất kì chuyện gì em muốn. Tới chỗ của em, không phải vì ghen, mà là..."

Anh ôm lấy cô, đầu cô dán lên ngực anh, tiếng tin đập mạnh mà hữu lực.

"Trà Trà, anh muốn gặp em."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Editor: Shmily

Lúc Lê Trà Trà trở lại đoàn phim, tất cả mọi người đều mang theo ánh mắt thâm ý mờ ám nhìn cô, còn có người trêu chọc: "Người theo đuổi em hả?"

Tuy rằng cô lẫn lộn trong giới giải trí không lâu, thế nhưng từ nhỏ đã nhận được sự dạy dỗ đặc thù của cha mẹ cho nên cô rất am hiểu cách sinh tồn trong cái giới này. Lê Trà Trà cười cười, không phủ nhận cũng không khẳng định. Lúc trở về ghế ngồi, đạo diễn đang quay cảnh phim của Lục Thần và Lục Vi.

Kỹ thuật diễn của Lục Thần không tồi, Lê Trà Trà đối diễn với hắn đã học được không ít thứ.

Bất quá lần quay này, hắn lại liên tiếp phạm lỗi, NG bốn, năm lần liên tiếp khiến đạo diễn cũng không nhìn được mà nhíu mày.

Có người đứng một bên nhỏ giọng nói: "Thần ca làm sao thế nhỉ? Bắt đầu từ chiều đã không ổn rồi, rõ ràng là lúc sáng vẫn còn tốt mà..."

Lê Trà Trà có nghe thấy, thế nhưng cũng không để ý, tiếp tục ngồi xem sách của mình.

Hơn nửa tháng sau, đoàn làm phim đóng máy, cuối cùng thì Lê Trà Trà cũng có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cứ nghĩ tới việc sắp được trở về với cuộc sống vườn trường, hơn nữa lại có thể cùng bạn trai mỗi ngày ở bên nhau, đáy lòng cô liền có vài phần nhảy nhót. Thế cho nên lúc ăn liên hoan tiệc đóng máy, cô liên tục thất thần.

Lê Trà Trà xác nhận, bản thân mình không thích hợp ăn chén cơm của giới giải trí này.

Tối đến, cô vui sướng ở trong khách sạn thu dọn hành lý, chuẩn bị sáng sớm ngày mai sẽ về trường, sau đó sẽ cho bạn trai của mình một kinh hi nhỏ. Không ngờ tới mới trở về trường, còn chưa kịp tới phòng thí nghiệm của Tiểu Nam đã nhận được một cuộc điện thoại.

Mất nhìn tên hiền thị trên màn hình, môi cô hơi hé, cũng không lập tức tiếp.

Qua một hồi lâu, cô mới bình ổn được cảm xúc mà nhắc máy.

Lê Trà Trà không lên tiếng.

"Trà Trà, mẹ với cha con vừa tới thành phố A, có tiện cùng nhau ăn cơm không? Mẹ đã đặt chỗ ở nhà hàng gần biển rồi."

"Không tiện, con còn phải đi học." Cô nhàn nhạt nói: "Không có chuyện gì thì con cúp đây."

"Được."

Văn Hương bên kia cũng rất dứt khoát, nhưng cũng không cúp máy trước.

Lê Trà Trà đợi vài giây, sau đó liền ấn cúp điện thoại. Lâu rồi cô không về trường, người trong club đều rất nhớ cô. Hiện giờ đã về, mọi người đều rủ nhau tới đi liên hoan. Cố Diễm cũng đã lâu không gặp bạn cùng phòng của mình cho nên cũng đi theo Đàm Minh tới.

Lê Trà Trà kể cho mọi người nghe rất nhiều chuyện trong đoàn làm phim, Cố Diễm và Kỳ Hình nghe rất nghiêm túc.

Tiểu Nam ngồi bên người Lê Trà Trà, liên tục gấp đồ ăn cho cô.

Đàm Minh thấy thế, nội tâm cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Hắn cứ lo lắng tai tiếng của Lục Thần và Trà Trà sư muội sẽ ảnh hưởng tới tình cảm của hai người. Hiện tại thấy tình cảm của cả hai vẫn ân ái như bình thường, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng có thể bỏ xuống, vừa quay đầu liền gấp đồ ăn cho bạn gái mình.

Nhưng lại thấy thần sắc Cố Diễm rất kỳ lạ, cô hơi hơi cần mồi.

Hắn thò đầu lại gần, hạ giọng hỏi: "Sao thế?"

Cố Diễm túm tay hắn dưới gân bàn, đưa di động của mình cho hắn.

Đàm Minh lấy qua nhìn, thần sắc cũng kỳ lạ theo.

Lê Trà Trà là người đầu tiên chú ý tới sự không thích hợp của hai người, cô hỏi: "Hai người làm sao thế?"

Đàm Minh nhìn bạn gái đang liếc mình một cái, áp ứng.

Cố Diễm nhỏ giọng trả lời: "Cái đó... Trà Trà, cha mẹ cậu với Lục Thần cùng nhau lên hot search."

Nhất thời, Lê Trà Trà sững sốt, mở điện thoại lên weibo, quả thực chính là như thế.

No.1 hot search chính là ~

#Lục Thần cùng cha mẹ Lê Trà Trà ăn cơm#

Vừa click mở hot search liền thấy, tất cả đều là fan cp đang hưng phấn.

[Ồi trời, cp tôi đu là thật sao?]

[Vợ chồng Thần Trà tu thành chín quả rồi? A uy, không đúng, Trà Trà với Lục Thần còn chưa tới tuổi kết hôn đúng không? Chẳng lẽ là muốn đính hôn?]

[Mẹ ơi, đây là tình yêu thần tiên gì chứ!]

[Đứa bé mà vợ chồng Thần Trà sinh ra có thể đẹp tới cỡ nào chứ?]

.....

Sắc mặt Lê Trà Trà thay đổi trong nháy mắt.

Lúc này, một bàn tay duỗi lại đây, cầm lấy di động của cô, trực tiếp đặt sang một góc khác. Tiểu Nam nhàn nhạt nói: "Ăn cơm, em xem em vì quay phim mà gây thành bộ dáng gì rồi? Hiện tại đã xong việc, phải dưỡng trở về như cũ nghe chưa. Nói cho em biết, về sau lúc ăn cơm không được xem những chuyện liên quan tới công việc."

Nói xong, anh lại gấp một miếng thịt bò cho cô.

"Giới giải trí là cái dạng gì, em không phải không biết, đừng nghĩ quá nhiều, ăn cơm đi."

Tiểu Nam vừa nói như vậy, Đàm Minh lập tức ngầm hiểu mà nói tiếp: "Ai nha, tao còn đang có ý định dẫn thân vào giới giải trí cơ, lấy bản lĩnh của tao mà nói, ước chừng chỉ một lần là có thể nổi tiếng, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng này của Trà Trà sư muội đi, quá thảm rồi! Một đám người trên mạng quá ồn ào! Còn phải phối hợp tuyên truyền phim ảnh, không có chút cảm giác tự do nào cả."

Kỳ Hinh: "Mày còn nghĩ một lần là có thể nổi tiếng?"

Trương Đông: "Đúng thế, mày có thể diễn vai quần chúng hay không còn khó có thể nói được nữa kìa."

Cố Diễm cười: "Bạn trai nhà em ở trong lòng em đã là nam chính rồi."

Trương Đông: "..."

Kỳ Hinh: "Bọn tao là hai người độc thân duy nhất ở đây, bọn tao không có quyền lên tiếng."

.....

Một trận nói cười như vậy, không khí trong nháy mắt liền tốt lên, cũng không ai nhắc lại chuyện hot search weibo lần này. Lê Trà Trà bất giác có cảm giác vô cùng ấm áp, vốn dĩ trong lòng có vài phần bức bối không vui, thế nhưng vào lúc này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau khi kết thúc bữa liên hoan, Lê Trà Trà về phòng ngủ trước.

Cô đứng trên ban công, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Lục Thần. Điện thoại vừa thông, đầu bên kia di động đã vang lên tiếng của Lục Thần: "Trà Trà, trùng hợp quá, anh cũng đang muốn gọi điện thoại cho em, không nghĩ tới em lại gọi trước."

Lê Trà Trà "Ừ" một tiếng, liền đi thẳng vào vấn đề: "Hot search là chuyện gì xảy ra? Tại sao anh lại đi ăn với cha mẹ em?"

Lục Thần nói: "Đúng lúc gặp được ở nhà hàng." Hắn cười một tiếng, nói: "Chú và dì rất nhiệt tình, nói chuyện với bọn họ rất thú vị, chú với dì còn nói nếu lần sau rảnh thì bốn người chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm. Hôm nay lúc anh gặp phải hai người họ thì dì đang nói chuyện điện thoại với em, tiếc là em không tới được."

Nói thật, nội tâm Lục Thần cũng rất cao hứng.

Hắn trong tối ngoài sáng theo đuổi Lê Trà Trà, đáng tiếc là lại không có hiệu quả gì, đặc biệt là sau chuyện của Tiểu Nam tới phim trường, hắn càng cảm thấy cơ hội của mình đang bị đe dọa. Hai người học chung một trường, hắn cận thủy lâu dài ba tháng, đến ánh trăng còn chưa thể chạm vào, người cận thủy lâu dài đã biến thành Tiểu Nam. Nếu như là người bình thường thì cũng không có gì phải lo lắng, nhưng ngày đó hắn nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của Tiểu Nam liền cảm thấy cực kỳ bất an, nếu hắn nhớ không nhầm thì hôm hắn tham gia hoạt động ở trung tâm thương mại, người con trai đứng cùng Lê Trà Trà trên tầng hai chính là Tiểu Nam.

Lục Thần uể oải vài ngày, ngơ ngác quay xong bộ phim, vốn dĩ nghĩ sau khi đóng máy sẽ tới tìm Lê Trà Trà nói chuyện, thế nhưng không nghĩ tới sáng ngày hôm sau, cô đã rời khỏi đó. Hắn vừa mới rời giường thì cô đã trả phòng. May mắn, trời không tuyệt đường ta, hắn đi bữa tối một nhà hàng cũng có thể gặp được cha mẹ Lê Trà Trà.

Lục Thần lại một lần nữa cháy lên hy vọng!

Không thể theo đuổi Lê Trà Trà bằng đường thẳng cũng không sao, hắn có thể đi đường vòng, tiếp cận cha mẹ của cô cũng được. Chờ sau khi tiếp cận được cha mẹ Lê Trà Trà rồi, có hai người họ cùng hỗ trợ hắn theo đuổi cô, nói không chừng sẽ dễ dàng thành công hơn nhiều.

May mắn chính là, cha mẹ Lê Trà Trà đối với hắn cũng rất vừa lòng, hỏi han ân cần, dù mới là lần đầu gặp mặt, thế nhưng cũng có ý tứ muốn hắn làm con rể của mình.

Bên phía Lê Trà Trà có chút trầm mặc.

Lục Thần cho rằng tín hiệu không tốt, gọi một tiếng: "Trà Trà?"

Lại nghe thấy Lê Trà Trà lãnh đạm nói: "Được, em biết rồi, cảm ơn, không có chuyện gì thì em cúp trước."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: Shmily

Lê Trà Trà gọi điện thoại cho Văn Hương, không ai nhận, lại gọi cho Lê Bách, cũng không ai nghe.

Cô hơi suy tư, quay sang click mở weibo của Văn Hương với Lê Bách.

Căn cứ vào hiểu biết của cô đối với thói quen của hai người, phạm là khi ở bên nhau đều sẽ muốn show ân ái, củng cố hình tượng cặp vợ chồng mẫu mực trong giới giải trí. Quả nhiên, hai vợ chồng đồng thời đăng bài weibo về bữa ăn tối nay, từng người ghi những dòng caption ân ái khác nhau.

Thời gian là nửa tiếng trước.

Lê Trà Trà trực tiếp nhắn tin WeChat cho Văn Hương ~ [Hai người đang ở khách sạn nào? Gửi cho con địa chỉ. Nếu không gửi, con lên Weibo hỏi quần chúng nhân dân.]

Trả lời tin nhắn của Lê Trà Trà lại là Lê Bách ~ [Hai người chúng ta đời trước thiếu nợ con à? Có đứa con gái nào giống như con sao? Cha mẹ con cực khổ khổ kiếm tiền còn không phải vì cái gia đình này hả? Con cứ hai, ba hôm lại uy hiếp cha mẹ, con thật sự cho rằng cha mẹ không làm gì được con sao? Sau khi con vào đại học, trừ việc mỗi ngày chộc cho mẹ con khóc ra thì còn làm được cái gì?]

Lê Trà Trà nhìn thấy lời đáp lại như vậy, tâm tình phá lệ bình tĩnh, trước kia cô sẽ cảm thấy khó chịu, hoặc là chết lặng, thế nhưng hôm nay nhìn dòng tin nhắn của người cha ruột kia của mình, một chút cảm giác cô cũng không có. Không biết từ bao giờ, cô đã sáng tỏ một đạo lý: Trên đời này không phải

người cha người mẹ nào cũng đau lòng cho con cái của mình, cô không có cách nào chọn cha mẹ cho mình, thế nhưng cô có thể chọn tương lai, chọn cuộc sống sau này của mình.

Cô trực tiếp nói ~ [Con không có kiên nhẫn nhiều như thế, trong 10 phút đem địa chỉ gửi cho con.]

Gửi xong tin nhắn này, cô liền trở về phòng ngủ.

Trong tủ quần áo của cô có một cái hộp sắt nhỏ, bên trong chỉ có ba thứ: Một tấm thẻ ngân hàng chi trả học phí và sinh hoạt phí mà Văn Hương và Lê Bách cho cô, một tấm thẻ cô dựa vào bản thân mình kiếm được mấy năm nay, còn một bức thư đoạn tuyệt quan hệ với hai người họ.

Mà trước đó không lâu, thù lao đóng phim của cô đã được chuyển vào thẻ ngân hàng của cô.

Số tiền cô chờ mong đã lâu cuối cùng cũng tới, cứ tưởng rằng bản thân sẽ đặc biệt cao hứng, thế nhưng tới tận giờ phút này, cô làm việc gì cũng đều hết sức bình tĩnh, cảm xúc cũng không có dao động gì quá lớn. Cô đem ba thứ này toàn bộ cất vào trong túi xách của mình.

Mà đúng lúc này, điện thoại cũng vang lên thông báo có tin nhắn.

Quả nhiên, Lê Bách và Văn Hương vẫn gửi định vị cho cô.

.....

Lê Trà Trà gọi xe đi thẳng đến khách sạn.

Lê Bách với Văn Hương ở trên tầng 17 phòng 1708.

Sau khi cô tới khách sạn liền đi tới thang máy trước quầy lễ tân. Chị gái lễ tân lập tức nhận ra cô, kích động không chịu nổi liền chạy tới xin chữ kí, Lê Trà Trà khách khí kí xong cho cô ấy. Chị gái lễ tân lại nói: "Chị thật sự vô cùng thích em, vẫn luôn luôn chú ý tới em, gameshow có em tham gia đều rất thú vị, rất chờ mong bộ phim sắp tới của em." Cô ấy dừng một lát, như nghĩ tới cái gì đó, lại hưng phấn mà nói: "Phim của Lê Bách với Văn Hương chị cũng rất thích! Một nhà ba người các em chị đều siêu cấp thích! Thứ lỗi cho vốn từ nghèo nàn của chị nhé, chị chị chị chị chị thật sự là quá kích động. Thật sự vô cùng thích một nhà ba người các em! A, đúng rồi... Hôm nay người tìm cha mẹ em rất nhiều, trước đó không lâu cũng có một anh rất đẹp trai tới tìm.."

Lê Trà Trà chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cảm ơn chị đã thích."

Nói xong, cô đóng cửa thang máy lại.

Chị gái lễ tân dùng thẻ vạn năng quét tầng 17, trong thang máy chỉ có một mình cô. Cô ngẩng đầu, nhìn những con số màu đỏ đang không ngừng đi lên, tay không nhịn được bóp bóp con thỏ bông treo bên túi xách.

Thỏ bông vô cùng đáng yêu, nhìn bé như thế nhưng cũng rất đắt, gần 1000 tệ, nhìn qua giống như đồ trang trí thế nhưng kỳ thật lại là cái camera mini.

Lê Trà Trà kéo kéo môi, cảm thấy có chút buồn.

Ai có thể nghĩ tới, đi gặp cha mẹ mình nói chuyện cũng phải mang theo camera mini để lưu lại chứng cứ, phòng ngừa vạn nhất chứ.

Thế nhưng, chỉ cần qua hôm nay, cô liền thật sự có thể giải thoát rồi.

Cửa thang mái chậm rãi mở ra.

Lê Trà Trà ra khỏi thang máy, dẫm lên hành lang, đi tới trước cửa phòng 1708.

Lúc cô đang muốn ấn chuông cửa lại phát hiện ra cửa đang khép hờ, lúc muốn đẩy cửa đi vào thì lại nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc.

"... Hai người có quan tâm tới Trà Trà sao? Hai người có biết cô ấy mắc bệnh trầm cảm không? Hai người có biết từ nhỏ tới lớn, nhờ sự sợ hãi cùng lạnh nhạt của hai người mà cô ấy từng nhiều lần muốn tự sát không?"

Là giọng nói của Tiểu Nam

Lê Trà Trà ngây người, càng khiến cô khiếp sợ chính là, cứ tưởng rằng bản thân đã giấu đến thiên y vô phòng*, nhưng không nghĩ tới anh lại biết nhiều như vậy. Cũng chính vào lúc này, cô rốt cuộc cũng hiểu được, vì cái gì mà người trước đây chỉ thích xem phóng sự như Tiểu Nam, mỗi ngày lại đề cử cho cô đủ loại phim truyền hình máu chó.

*Thiên y vô phòng: áo trời không có vết chỉ, không có sơ sót nào

Anh thế nhưng lại dùng một phương thức khác tháo bỏ khúc mắc trong lòng cô.

"... Hai người là cha mẹ Trà Trà, là bậc trưởng bối, theo lý thì cháu nên kính trọng hai người, thế nhưng xin lỗi, cháu không có biện pháp, cũng không làm được, cũng không thể tha thứ cho hai người. Chỉ cần nghĩ tới cảnh Trà Trà không thể chịu đựng được mà tự sát, để lại cho hai người một khối thi thể lạnh

như bằng khiến hai người không có cách nào lợi dụng được nữa thì sẽ thế nào đây? Hai người rất may mắn khi là cha mẹ của Trà Trà, bằng không nếu đổi lại là những người khác, chỉ sợ ở cái đất nước này sẽ chẳng có chỗ nào cho hai người đứng chân. Hôm nay cháu tới thông báo cho hai người một tiếng, từ nay về sau, Trà Trà sẽ được Tiểu gia che chở, Tiểu gia sẽ mãi là hậu thuẫn của cô ấy."

Tiếng bước chân vang lên.

Lê Trà Trà vội vội vàng vàng trốn sau ngã rẽ.

Không lâu sau, Tiểu Nam đi từ hành lang ra, theo tiếng thang máy vang lên, anh rất nhanh liền rời đi. Lúc này, Lê Trà Trà mới đi ra từ trong bóng tối, cô hít hít cái mũi, dúi tay xoa xoa khóe mắt. Một lát sau, cô cũng tiến vào thang máy, rời khỏi khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Editor: Shmily

Hai giờ sáng, người quản lý weibo trong lúc ngủ mơ thì bị đánh thức.

Đầu bên kia điện thoại là thanh âm hữu khí vô lực ~ "Lão Vương, đừng ngủ nữa, weibo bị đóng băng rồi, mau dậy tăng ca."

Lão Vương lập tức bừng tỉnh, con buồn ngủ bay sạch, nội tâm hoảng loạn hỏi: "Nhà nào kết hôn à? Hay ly hôn? Chia tay? Ở bên nhau?"

"Hay là có ai đánh nhau à?"

"Đều không phải." Đầu bên kia di động rít một tiếng thuốc, ngữ khí có chút trầm trọng, nói: "Mẹ nó chứ, sinh con ra mà không nuôi nó cho tốt, thật con mẹ nó quá thiếu đạo đức mà, anh mau đứng dậy nhanh đi, trước hừng đông đem weibo trở lại bình thường cho tôi."

Lão Vương vừa nghe liền biết tính chất đóng băng weibo lần này không giống mấy lần trước, không ngừng đẩy nhanh tốc độ bò dậy, chạy đi nhìn weibo.

#Lê Trà Trà bị bệnh trầm cảm#

#Lê Trà Trà đã từng nhiều lần muốn tự sát#

#Gia đình hạnh phúc đều là giả#

#Lúc còn nhỏ, bạn đã từng hâm mộ gia đình của Lê Trà Trà chưa?#

#Lê Trà Trà đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ#

#Lê Trà Trà trả lại 200 vạn#

.....

Nguồn phát ra hot search là tài khoản của Lê Trà Trà, bài viết được đăng lúc 1h30p sáng ~

Giờ này còn làm phiền mọi người, thật xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới vào lúc này sẽ nói ra chuyện xưa của chính mình, thế nhưng bỗng nhiên phát hiện, mình đã 18 tuổi rồi, đã là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm trước pháp luật, cho nên, có một số việc, tôi nghĩ mình nên dừng cảm mà nói ra. Tôi đã từng bị bệnh trầm cảm, đã từng ngâm mình dưới dòng sông lạnh như băng, đã từng cảm nhận được độ sắc bén của dao gọt hoa quả, còn từng trải qua cảm giác lạnh lẽo khi đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà. Mỗi lần đều có một suy nghĩ, kết thúc như vậy, tôi liền sẽ không còn phải khát vọng sự quan tâm của cha mẹ, cũng sẽ không bởi vì chuyện bị bỏ rơi mà buồn bực không vui. Mới đầu, tôi cũng không biết tôi bị bệnh, thẳng đến sau khi gặp phải một vị bác sĩ tâm lý, chủ ấy nói với tôi, tôi có bệnh, phải trị. Lúc đó, tôi mới bừng tỉnh ra, cũng hiểu được sinh mệnh đáng quý tới mức nào, tích cực tiếp thu trị liệu nhiều năm nay, tôi bây giờ đã gần như khỏi hẳn. Tôi chịu đủ rồi, chịu đủ cái cảnh phải diễn cái tiết mục một nhà ba người hạnh phúc, hoàn mỹ kia rồi, cũng chán ghét việc bị người khác nhìn vào mà thương hại, càng không muốn buộc mình lại bên cạnh Lê Bách tiên sinh và Văn Hương nữ sĩ. Tôi rất cảm ơn công lao sinh dưỡng của Lê Bách tiên sinh và Văn Hương nữ sĩ, cũng cảm ơn hai vị mười tám năm qua đã chu cấp vật chất nuôi tôi, hôm nay, tôi trả lại hai người 200 vạn, coi như là chi phí dưỡng dục của hai người suốt 18 năm nay. Công sinh thành là rất lớn, tôi biết, tôi sẽ không có cách nào trả hết cho hai người, cũng biết không có cách nào hoàn toàn cắt đứt quan hệ với hai người. Thế nhưng từ hôm nay trở đi, tôi ở đây tuyên bố với tất cả mọi người, những gì mà Lê Bách tiên sinh và Văn Hương nữ sĩ làm, tất cả đều không có quan hệ gì với tôi.

Hình ảnh minh họa bên dưới là ảnh chụp chuyển khoản 200 vạn tệ và một bức thư đoạn tuyệt quan hệ.

.....

Một bài weibo này vừa đăng lên giống như hòn đá rơi xuống nước, từ từ lan tỏa ra xung quanh.

[Ôi đêch? Thật hay giả thế?]

[Tôi làm fan cái gia đình mẫu mực này nhiều năm như vậy, kết quả nói cho tôi biết, đó đều là giả?]

[Thương Trà Trà quá, Trà Trà của chúng ta chưa tới 18 tuổi đã phải gánh nhiều thứ trên lưng như vậy.]

[Khó trách Trà Trà vẫn luôn cố gắng đăng bài quảng cáo, thì ra là vì trả nợ cho hai người kia sao. Về sau chỉ cần là quảng cáo cô ấy đăng, mặc kệ là thứ gì, tôi cũng mua hết!]

[Tôi là bạn học lớp bên thời cấp ba của Lê Trà Trà, lúc ấy đã cảm thấy cô ấy rất kỳ quái rồi, tôi còn chưa từng nhìn thấy cha mẹ cô ấy tới đón bao giờ.]

[Tôi cũng là bạn học của Lê Trà Trà, mỗi lần nhìn thấy Lê Trà Trà đều cảm thấy cô ấy không hề vui vẻ gì, rất nhiều lần nhìn thấy cô ấy đứng ở trên sân thượng, còn tưởng rằng đó là nơi mà mấy bạn học bá thích tới, hiện tại nghĩ lại càng thấy ớn lạnh!]

[Văn Hương với Lê Bách thật đúng chẳng còn là người nữa mà! Lợi dụng con gái để kiếm tiền! Còn không quan tâm tới nữa!]

[Tôi đã nói mà! Trước đây nếu quan tâm tới cô ấy thì sao đôi vợ chồng này lại để một tiểu cô nương mới từng ấy tuổi khổ sở đi viết quảng cáo chứ?]

.....

Lão Vương: CMN, Lê Bách với Văn Hương không xứng làm cha mẹ!

.....

Lê Trà Trà tắt máy điện thoại, từ chối tất cả lời mời phỏng vấn.

Tuy là như vậy nhưng cũng không ngăn được sự điên cuồng của các phóng viên. Ngay sáng hôm sau, Cố Diễm đứng từ trên ban công nhìn xuống đếm đếm, nói: "Sau đây có hai người, đằng kia có một người, còn có tới năm người quang minh chính đại đứng lù lù trước cửa KTX nữa chứ, nhìn qua cũng biết không phải học sinh trường mình rồi, rõ ràng đó chính là đám phóng viên giới giải trí mà. Trà Trà, nếu như cậu đi ra bằng cửa này, khẳng định cậu sẽ không thể tới lớp nổi cho mà xem. Tớ... Ôi mẹ ơi, đám đó nhìn thấy tớ rồi! Thẳng chết tiết nào dám tiết lộ tớ là bạn cùng phòng của cậu cơ chứ! Ban này dám chụp trộm tớ mấy tấm! Lúc đó tớ còn chưa trang điểm, trên người vẫn còn mặc đồ ngủ nữa kìa!"

Cố Diễm thoát một cái chạy vào bên trong.

Cô nhìn Lê Trà Trà, quan tâm nói: "Trà Trà, nếu không tớ giúp cậu xin nghỉ nhé? Vừa lúc hôm nay chỉ có tiết buổi sáng, trước đó cậu đi đóng phim vất vả như vậy, hôm qua vừa mới trở về, nghỉ ngơi một ngày cũng được mà?"

Trong lòng Lê Trà Trà chỉ cảm thấy ấm áp.

Cô ở trên weibo tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ. Những người trên đó đều có người này người kia, chắc chắn vẫn sẽ có những người mang theo tư tưởng của xã hội cũ mà làm việc, mặc kệ có phải cô là người bị hại hay cha mẹ cô có độc ác tới mức nào, vẫn có một số người cho rằng cha mẹ cô vô tội. Cô đọc được không ít bình luận lăng mạ, cho rằng mình đang làm ra vẻ, cho rằng nếu không có Lê Bách và Văn Hương nuôi nấng thì cô đã sớm chết đói ngoài đầu đường, thậm chí còn có người nói cô có thể trở thành cô nhi, trong tối ngoài sáng trào phúng cô.

Cố Diễm không chỉ giúp cô mắng trở về, còn bày tỏ thái độ rất ủng hộ cách làm của cô.

Lê Trà Trà cong mắt cười với cô ấy, nói: "Cậu đi học trước đi, nếu không đi thì tiết sáng nay cậu sẽ bị muộn đó."

Cố Diễm nói: "Không sao, cùng lắm thì bị ghi tên thôi, nhưng hiện tại phía dưới ngồi nhiều phóng viên như vậy..." Như nhớ tới cái gì, Cố Diễm lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đám phóng viên đó thật chẳng ra làm sao, vì một chút tin tức mà không suy nghĩ tới việc cậu vẫn còn đang là học sinh, đám đó làm chậm trễ đóa hoa tương lai của tổ quốc thì sau này biết tìm ai chịu trách nhiệm đây?"

Cũng đúng lúc này, điện thoại của Cố Diễm vang lên.

"Bạn trai tớ, Trà Trà, cậu đợi chút nhé, tớ nghe máy đã..." Không ngờ di động vừa mới tiếp thông, Cố Diễm lại sững sốt một trận, nói: "Nam... Nam ca, em... em hiện tại đưa điện thoại cho Trà Trà ngay."

Cố Diễm đưa điện thoại cho cô, thấy Lê Trà Trà gật đầu nói: "Được."

Lê Trà Trà trả lại điện thoại, nói: "Cậu chờ tớ một chút, tớ cùng cậu xuống lầu."

Cố Diễm: "Nhưng... Bên dưới nhiều phóng viên lắm..."

Lê Trà Trà lại nhướn mày cười cười: "Không vấn đề gì, bạn trai tớ nói anh ấy có thể giải quyết được."

"... Được."

.....

Lê Trà Trà cùng Cố Diễm đi xuống dưới KTX, còn chưa ra khỏi cửa đã nghe thấy bên ngoài đang ồn ào một trận.

Cố Diễm chạy ra bên ngoài nhìn, sợ ngây người.

Không biết từ khi nào, dưới KTX nữ của các cô đứng đầy một hàng người, người nào cũng như tường đồng vách sắt, vây quanh một đám phóng viên nhỏ bé kia. Lê Trà Trà cùng Cố Diễm đều ngoác mắt, hoàn toàn không biết những người này là ai, từ đâu tới.

Cũng đúng lúc này, một bàn tay nắm lấy cánh tay Lê Trà Trà, giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền tới.

"Theo anh."

Lời còn chưa dứt, Lê Trà Trà liền bị nhét vào một chiếc xe, không nói lời nào rời đi.

Cố Diễm há mồm đứng đó.

Đàm Minh đi qua nói với cô: "Nam ca quá trâu bò rồi, không đến nửa tiếng liền gọi được một đám nam sinh cùng khoa tự nguyện tới đây vây phóng viên lại, để Trà Trà sư muội có thể rời khỏi KTX an toàn."

Đôi tiểu tình nhân nhìn đám phóng viên đang run bần bật bị vây vào giữa kia, lại liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng phát ra một câu cảm khái: "Nam ca bạo lực quá."

.....

Xe hơi màu đen trực tiếp rời khỏi đại học A.

Tiểu Nam đưa cho Lê Trà Trà một cái túi da trâu, bên trong có một ly sữa đậu này cùng ba cái bánh bao đậu.

Lê Trà Trà từ sáng hôm nay liền nhận được rất nhiều điện thoại với tin nhất, cuối cùng mới không nhận được tất máy đi, vội vàng xử lý đám người kia, đến bữa sáng cũng quên ăn. Hiện tại người được mùi bánh bao thơm nữa, nhìn không được liền nuốt nước miếng, duỗi tay cầm một cái bánh bao ra, cắn một miếng.

Tiểu Nam nói: "Mấy ngày nay em đừng đi học nữa, anh đã nói với các thầy cô giáo của em rồi, bọn họ cũng đều sáng khoái đồng ý. Anh đưa em tới một chỗ, chúng ta ở đó chơi mấy ngày, chờ tới lúc quay về thì chuyện này cũng đã được xử lý ổn thỏa rồi, em không cần lo lắng, chuyện còn lại cứ để anh lo. Điện thoại em cũng không cần mang theo, nếu như muốn liên hệ với mấy người trong đoàn phim thì có thể dùng cái này."

Anh đưa cho cô một hộp điện thoại mới.

"Bên trong là điện thoại mới, em dùng tạm mấy ngày đi, truyền thông là một đám người rất phiền phức, em mà ở thành phố A là sẽ không sống yên ổn được mấy ngày nay đâu."

Lê Trà Trà vô cùng cảm động.

Cô biết bạn trai mình khẳng định sẽ đứng ở bên phía của mình, thế nhưng không nghĩ tới anh lại an bài hết tất cả mọi chuyện chu toàn như vậy. Anh thậm chí còn không chất vấn cô, vì sao phải làm như vậy. Từ lúc cô lên xe tới giờ, anh cũng chưa từng hỏi qua chuyện trên weibo.

Thái độ của anh rất rõ ràng ~ Em làm chuyện em muốn làm, anh đều sẽ bảo vệ em.

Lê Trà Trà bất động thanh sắc nhìn tài xế phía trước, thấy hắn đang chuyên chú lái xe mới nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, trộm duỗi tay câu lấy hai ngón tay của anh, cơ hồ trong nháy mắt khi cô quán lấy, anh liền rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

Bàn tay to lớn bao bọc lấy bàn tay nhỏ.

Anh hơi nghiêng đầu, hỏi: "Không hỏi xem anh mang em đi đâu sao?"

Lê Trà Trà nói: "Anh bán em đi cũng được."

Tiểu Nam cười nhẹ: "Được, em đã nói thế rồi thì lát nữa anh sẽ bán em đi, có mang chứng minh thư không?"

Lê Trà Trà gật đầu: "Ồ trong cặp."

Tiểu Nam nói với tài xế: "Tới sân bay." Nói xong, anh lại đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Anh bán em tới một nơi, vé máy bay đã mua rồi, đợi lát nữa tới sân bay thì đi mua đồ dùng cá nhân, phải đi mấy ngày liền. Chờ tới lúc bên này lắng xuống, anh sẽ mang em về."

Lê Trà Trà ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm, em chờ bị anh bán đi đây."

Chờ tới lúc xuống sân bay, nội tâm Lê Trà Trà liền có chút nghi hoặc, vé máy bay ghi điểm đến là thành phố C, theo lý mà nói, tuy thành phố C không bắt kịp thành phố A và thành phố B, nhưng tốt xấu gì cũng là thành phố bậc hai, có cần phải mua cả bàn chải đánh răng, kem đánh răng, quần áo, dép lê ở sân bay không? Còn mang cả vali đi theo nữa.

Sau khi đặt mua những thứ này xong, Tiểu Nam còn dẫn cô tới một cửa hàng quần áo rất nổi tiếng, mua hai cái áo lông, một cái mỏng, một cái dày, toàn bộ đều là cỡ lớn. Từ phong cách đến kiểu dáng cũng đều không giống loại mà hai người họ sẽ mặc.

Ngay sau đó, Tiểu Nam lại ở cửa hàng sân bay mua không ít thứ, đem hai cái vali hành lý đều nhét đầy, sau đó mới đi làm thủ tục đăng ký.

Chờ tới lúc ngồi trên máy bay, Tiểu Nam mới hỏi: "Không tò mò sao?"

Lê Trà Trà ôm cánh tay anh, lắc đầu: "Không tò mò, giống như anh tin em, em cũng tin tưởng anh."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Editor: Shmily

Sau khi tới thành phố C, Tiểu Nam liền thuê một chiếc xe đi gần bảy tiếng đồng hồ.

Suốt bảy tiếng đồng hồ này, cứ lúc nào gặp phải siêu thị là Tiểu Nam lại đi vào mua một ít trái cây với thịt. Lê Trà Trà nhìn ra được, đây không phải lần đầu tiên anh đi mua mấy thứ này, chắc chắn rất có kinh nghiệm, đại khái là sợ thời tiết nóng bức, nhét hoa quả với thịt ở sau cốp sẽ bị hỏng nên liền xin ông chủ một ít đá, toàn bộ đều rải ra đằng sau cốp xe.

Lúc tới nơi thì đã là 9h tối rồi.

Lê Trà Trà ngủ suốt một đường, tinh thần vô cùng tốt, cô giúp Tiểu Nam xách vali từ sau cốp xe ra. Vừa mới buông xuống liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên, tiếp theo đó liền có hai gương mặt hiền hậu chất phác xuất hiện, một nam một nữ, nhìn qua thì chắc là một đôi vợ chồng, đều đã lớn tuổi. Làn da hai người ngăm đen, người phụ nữ thì mặc một cái áo đã ố vàng cùng một chiếc quần dài, cổ tay áo còn bị rách, phải khâu một miếng vá vào.

Hai người mở miệng đều nói thứ ngôn ngữ gì đó mà Lê Trà Trà nghe không hiểu được, đang lờ lợ kéo tay Tiểu Nam, kích động nói.

Cô đứng một bên an tĩnh nghe, đáy lòng đã đoán được đây là chỗ nào.

Lúc này, Tiểu Nam duỗi tay ôm lấy vai Lê Trà Trà, đối với hai vợ chồng nói gì đó, Lê Trà Trà nghe cũng không hiểu, bất quá lại có thể nhìn hiểu được ánh mắt hai vợ chồng nhìn cô nhiều thêm mấy phần hiền từ. Tiểu Nam phiên dịch lại cho Lê Trà Trà: "Bọn họ hỏi em đã đói chưa? Nếu đói thì tới chỗ bọn họ, bọn họ đã làm một bàn đồ ăn cho rồi."

Lê Trà Trà lúc đi ngang qua trạm xăng dầu đã ăn một tô mì gói, tuy rằng lúc này có chút đói bụng, thế nhưng trong túi cô còn có không ít đồ ăn vặt mua được ở siêu thị, lại nhìn sắc trời cùng đôi vợ chồng đoán chừng là đang chuẩn bị đi ngủ, cho nên cũng không muốn làm phiền người ta, nói: "Cảm ơn chú và dì, cháu không đói, không cần phiền thế đâu ạ."

Tiểu Nam lại phiên dịch cho hai người kia.

Đôi vợ chồng liền đưa hai người đi vào phòng nghỉ ngơi, sau đó lại lờ lợ kéo Tiểu Nam nói một hồi lâu. Chờ tới lúc họ rời đi thì Tiểu Nam mới mở hành lý ra, tìm một cái bếp nhỏ để nấu nước, vừa nấu nước vừa cầm một hộp com tiện lợi ra.

Động tác của anh lưu loát lại dứt khoát, không lâu sau liền nấu xong trà hoa, cùng với com khoai tây thịt bò nóng hổi.

"Trong núi lạnh, đừng uống nước khoáng, uống cái này đi." Nói xong, Tiểu Nam lại đem com hộp đẩy tới: "Ăn mấy miếng, ăn không hết để anh ăn."

Lê Trà Trà có chút kinh ngạc, hỏi: "Sao anh biết em đói?"

Tiểu Nam liếc cô một cái: "Em là bạn gái anh, hôm nay em ăn cái gì, ăn nhiều hay ít, có đói hay không, anh còn không biết sao? Điều kiện trong núi không tốt, em cố gắng mấy ngày..." Dừng một chút, anh bật đèn lên, hỏi: "Có tối lắm không?"

Lê Trà Trà ngồi vào bàn nhỏ, cắn khoai tây, nói: "Không tồi."

Tiểu Nam lại nói: "Chỗ này tồi tận năm ngoài mới được lắp điện."

Anh vừa nói vừa mở hành lý, sửa sang lại giường ngủ. Lúc đầu cô còn không hiểu vì sao anh lại đi siêu thị mua nệm, hiện tại thấy anh đem nó trải ra mới bừng tỉnh đại ngộ, dở khóc dở cười nói: "Thật ra em cũng không yêu đuối như vậy, ngủ có mấy ngày mà thôi, nằm sàn nhà cũng được. Lúc trước quay show thực tế, có hai lần phải ngủ ở nông thôn, cũng nằm ở trên phản cứng, em đều chịu được."

Tiểu Nam: "Em thích ngủ giường mềm, chờ tới lúc em lớn hơn một chút thì sẽ không thể ngủ giường mềm nữa. Ngủ giường cứng mới tốt cho xương sống. Hiện tại có thể ngủ giường mềm một ngày thì ngủ nhiều thêm một ngày. Hơn nữa nệm này mang đi, sau này cũng sẽ để lại nơi này, như vậy thì chú Dương sẽ tiết kiệm được tiền mua đồ hơn."

Lê Trà Trà không nghĩ tới Tiểu Nam lại quan sát từng chi tiết nhỏ như vậy, trong lòng có một trận ngọt ngào chảy qua, ngay cả miếng khoai tây trong miệng cũng mang theo một chút vị ngọt. Nhìn ra ngoài, thấy màn đêm đen như mực, cũng không có cảm giác khủng hoảng lắm, chỉ cảm thấy bản thân như đang ngăn cách với thế nhân ngoài kia vậy.

Trong lòng cô khẽ động, lại nhìn xung quanh mình, lúc này mới ý thức được trong phòng chỉ có một cái giường.

Tiểu Nam như nhìn thấu được tâm tư của cô, nói: "Anh ngủ dưới đất, em ngủ trên giường."

Lê Trà Trà nói: "Không được, anh cảm lạnh thì phải làm sao?"

Tiểu Nam hơi hơi nhướn mày: "Vậy là em muốn anh với em ngủ chung giường?"

Lê Trà Trà đứng lý hợp tình nói: "Anh là bạn trai em, cùng em chung một giường thì có làm sao?"

Tiểu Nam: "Được, là em nói đấy."

Lời vừa ra khỏi miệng, Lê Trà Trà liền có chút hối hận. Cô với Tiểu Nam tuy là người yêu của nhau, chuyện có thể làm giữa các đôi tình nhân đều đã làm kha khá rồi, trừ bỏ bước cuối cùng, mỗi lần đều là anh kịp thời nhịn xuống. Nói đến chuyện xấu hổ này, hai người họ không làm không phải là bởi vì tư tưởng cổ hủ, nguyên nhân chính là bởi vì Lê Trà Trà sợ đau. Mỗi lần cô nhìn thấy thứ đó của anh là lại khiếp sợ đến sắc mặt trắng bệch. Cô cũng không phải chưa từng quan sát thứ đó trong quá trình học về tiết sinh lý, nhưng lúc chân chính nhìn thấy vật thật thì nội tâm vẫn vô cùng kinh ngạc, so với hình ảnh được chiếu trên lớp thì hình ảnh ngoài đời còn lớn hơn rất nhiều. Cũng không biết có phải do cô còn nhỏ tuổi hay không mà Tiểu Nam mới vào hai đầu ngón tay cô đã cảm thấy vô cùng đau đớn, cứ tưởng tượng đến lúc quái vật khổng lồ đó vào bên trong mình, nội tâm Lê Trà Trà lại cảm thấy đau đớn một trận, thế cho nên hai người đã năm lần, bảy lượt làm chuyện đó nhưng lại chưa từng thành công, hơn nữa sau đó lại bận, cũng không có cơ hội gặp mặt, hai người cứ như vậy đem chuyện này ném ra sau đầu.

Hôm nay trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, còn thuận tiện hơn nữa là chỉ có một cái giường...

Cô nhìn ánh mắt kia của Tiểu Nam, nuốt nước miếng.

Lê Trà Trà bò lên giường trước.

Tiểu Nam lại đem một ít đồ vật trong vali hành lý ra sửa soạn một lúc, sau đó mới lên giường.

Anh vừa lên giường liền cúi tay đem Lê Trà Trà đang đưa lưng về phía mình ôm vào trong ngực.

Lê Trà Trà cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của anh, lại nuốt nước miếng, cơ hồ là trong nháy mắt, cô liền cảm nhận được có thứ gì đó đang chống lên mông mình. Loại cảm giác này vô cùng quen thuộc, năm lần bảy lượt trước đó cô đã cảm thụ đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Cô lập tức giả vờ ngủ, còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Cũng là lúc này, Tiểu Nam cười nhẹ một tiếng, ôm cô chặt hơn, nói: "Không chạm vào em, cứ ngủ đi, chờ khi em lớn hơn một chút, anh sẽ tiếp tục."

Lê Trà Trà nói: "Vậy anh hiện tại phải làm sao?"

Tiểu Nam: "Hừm? Không giả vờ ngủ nữa?"

Lê Trà Trà xoay người lại, cùng anh đối mặt trong bóng đêm, có chút chột dạ nói: "Em là bị anh đánh thức chứ bộ, không phải giả vờ ngủ."

"Ừ ừ." Một tiếng ừ này, ý vị thâm trường.

Lê Trà Trà mếu máo: "Thật mà!"

Tiểu Nam lại cười nhẹ: "Được, anh biết là thật rồi." Anh tiến tới gần, hôn một cái lên môi cô, lúc lùi về sau lại không nhìn được, một lần nữa tiến tới ngậm lấy môi cô, cho cô một nụ hôn sâu, thẳng đến lúc Lê Trà Trà thở không ra hơi, anh mới buông lỏng cô ra, về mặt dịu dàng nói: "Được rồi, ngủ thôi, sáng mai đưa em đi gặp một người bạn của anh."

.....

Lê Trà Trà đối với người bạn này của Tiểu Nam cũng loáng thoáng đoán được đôi chút, bất quá cô biết cũng không nhiều lắm, tin tức duy nhất vẫn là nghe Chân Bảo nữ sĩ với Vương Càn nói. Thứ nhất, quan hệ của Tiểu Nam với tóc xanh rất tốt, thứ hai, lúc Tiểu Nam học cao tam đã có quan hệ với tóc xanh.

Hiện tại tới nơi này, cô biết thêm được một tin thứ ba: Chú Dương trong miệng Tiểu Nam cùng vợ ông ấy, chính là cha mẹ của tóc xanh.

Mà nơi này, chính là quê hương của cậu ấy.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Tiểu Nam mang cô đi tới một đỉnh núi, trên đỉnh núi có một cái cây lớn bao trùm tạo thành một mảng bóng râm lớn, còn có một phần mộ nằm ở trên đó.

Trên bia mộ có khắc hai chữ ~ Dương Thao.

Xung quanh được quét tước vô cùng sạch sẽ, nửa đám cỏ dại cũng không có, trước mộ còn bày mấy lon Coca, từ độ cũ của lon có thể đoán được, nó được đặt ở đây khoảng nửa tháng trước. Lúc này, Tiểu Nam nói: "Nhị Cầu thích uống Coca, chỉ uống loại này, không uống sẽ cảm thấy không ngon miệng, chú Dương và di Dương cách mấy ngày sẽ tới thăm cậu ta, quét tước sạch sẽ cho phần mộ này. Lúc Nhị Cầu còn sống có thói quen thích sạch sẽ, anh còn từng nói cậu ta có tính cách giống như con gái, trong phòng nhất định không để một chút rác nào, tất cả đồ vật đều được sắp đặt gọn gàng..."

Anh ngồi xổm trước mộ, đem lon Coca hướng về phía tấm bia đá, nói:

"Nhị Cầu, tôi mang bạn gái tới thăm cậu đây."

Lê Trà Trà cũng học Tiểu Nam ngồi xuống, nhìn thẳng vào ảnh chụp trên bia đá. Nam sinh trong tấm ảnh đen trắng mi thanh mục tú, đúng là còn đang ở độ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất. Trong lòng cô hơi run, nếu trước kia cô không thể vượt qua nỗi sợ hãi, phải chăng cũng sẽ biến thành bộ dáng đen trắng như thế này hay không?

Cô nghiêm túc nói: "Em chào anh, không gọi anh là Nhị Cầu gì đó, em gọi anh một tiếng Thao ca nhé. Rất vui được gặp anh, Thao ca, em là bạn gái của Tiểu Nam, Lê Trà Trà."

Tiểu Nam lại nói: "Bạn gái tôi gặp phải chút chuyện nhỏ, tôi mang cô ấy tới đây tránh đầu sóng ngọn gió... đúng rồi, chính bạn gái tôi là người nghĩ ra ý tưởng thu thập rác thải trên biển..." Anh đem tiền đồ của ý tưởng đó nói ra. Lúc nói những lời này, khuôn mặt anh vô cùng bình tĩnh tự nhiên, phảng phất như trước mặt anh không phải là phần mộ lạnh băng mà là một người bạn đang sống sờ sờ, hiện tại anh đang cùng cậu ấy nói chuyện phiếm.

Lê Trà Trà ngồi một lúc liền hơi mỏi, đứng lên, cũng không nói gì, an an tĩnh tĩnh nghe anh nói chuyện.

Qua một hồi lâu, anh mới đứng lên, nói với Lê Trà Trà: "Lúc anh quen biết Nhị Cầu, cậu ta vô cùng cao lãnh, cứ lâu lâu lại chạy tới bờ biển, mới đầu anh còn nghĩ rằng cậu ta thích biển, sau đó mới biết được tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trong đầu cậu ta lại chứa không ít ý tưởng. Chỉ tiếc, lúc ấy anh còn chưa đủ thành thực ôn trọng, 18 tuổi vừa phản nghịch vừa kiêu ngạo, luôn cảm thấy dù trời có sập xuống cũng chẳng có gì phải sợ cả, dù sao lão tử vẫn luôn là thiên hạ đệ nhất. Chẳng tới lúc Nhị Cầu mất, anh mới ngộ ra một điều, con người thật sự rất yếu ớt, không có cách nào chống lại được ông trời, phải học cái thu liễm tính tình, còn phải học cách trưởng thành, học cách hiểu những người xung quanh..."

Trong lòng Lê Trà Trà khẽ động, hỏi: "Đây là nguyên nhân anh để râu?"

Tiểu Nam nói: "Cũng không khác gì những cô gái thất tình sẽ cắt tóc cả, lúc ấy anh cứ nghĩ phải làm chuyện gì đó để thay đổi. Khi đó, anh để đầu đinh, chẳng có tóc để mà cắt, cho nên liền để râu, mỗi lần nhìn thấy râu liền nhắc nhở bản thân mình muốn trở thành người thành thực, ôn trọng, muốn hiểu được người khác. Sau đó lại gặp được em, khi đó anh cảm thấy, nội tâm mình đã đủ lớn, đủ thành thực rồi, cho nên liền cạo..."

Lê Trà Trà nói: "Hình xăm trên ngực em, cùng với râu của anh, bản chất là giống nhau, chẳng qua xăm hình là xăm cả đời, dù có tẩy đi cũng sẽ để lại sẹo..."

"Đừng tẩy đi, rất xinh đẹp..." Nói xong, anh cũng không biết nghĩ tới cái gì, đề thấp thanh âm nói với phần mộ: "Nhị Cầu, phù hộ tôi có thể thuận lợi lên giường với cô ấy nhé, làm cô ấy bớt đau một chút..."

Lê Trà Trà đỏ mặt, dùng khuỷu tay đâm anh: "Anh hâm à, nói chuyện đó với Thao ca làm gì!"

Tiểu Nam: "Cũng phải cầu chứ."

Lê Trà Trà lại đẩy anh một cái: "Không đứng đắn."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Editor: Shmily

Hoàn cảnh trong núi không so được với thành phố lớn, hiện tại còn là mùa hè, muỗi con đặc biệt nhiều. Bất quá Lê Trà Trà lại chơi rất vui vẻ, nơi này hoàn cảnh còn kém, cô không đeo theo kính râm và khẩu trang cũng không có ai nhận ra cô. Rời xa ồn ào náo động ở trên mạng, nội tâm cô bây giờ hiếm có khi được bình tĩnh lại.

Trên đường trở về cô đi qua một con suối nhỏ, dòng nước chảy xuôi trong thảy đá, hoàn toàn không hề bị ô nhiễm, còn có thể nhìn thấy được hai con cá đang đuổi theo nhau, ung dung tự tại.

Tiểu Nam hỏi cô: "Có muốn ăn cá không?"

Lê Trà Trà: "Anh muốn bắt cá sao?"

Tiểu Nam: "Lần trước có học được từ chú Dương."

Lê Trà Trà từ nhỏ tới lớn đều sinh hoạt ở trong thành phố, tất nhiên là chưa bao giờ tự tay bắt cá, mắt thấy Tiểu Nam xắn ống quần, lội xuống dòng suối, nhìn thấy rất thú vị, cũng muốn làm thử xem. Bất quá Lê Trà Trà không quá thích cảm giác trơn trượt cho nên có chút do dự.

Tiểu Nam nói: "Em ở trên bờ đợi anh, anh bắt được sẽ cho em sờ, sau đó sẽ nướng lên ăn."

Lê Trà Trà gật gật đầu.

Không ngờ là con cá kia vô cùng giáo hoạt, Tiểu Nam ngâm dưới đó hơn 10 phút cũng không thể chạm được vào nó, vừa quay đầu liền nhìn thấy gương mặt nhỏ bị ánh mặt trời phơi đến đỏ bừng đang chuyên chú xem mình bắt cá của Lê Trà Trà. Anh hơi trầm ngâm, sau đó đi lên bờ, đánh giá bốn phía xung quanh, thấy cách đó không xa có một cái cây đại thụ, liền lôi kéo Lê Trà Trà qua đó.

Lê Trà Trà hỏi: "Không bắt cá nữa sao? Nhìn anh bắt cá em thấy rất thú vị..."

Tiểu Nam: "Lát nữa rồi bắt."

Anh đi quanh cây đại thụ một vòng, đuổi tay sờ sờ thân cây, còn lưu loát trèo lên bên trên khiến cho Lê Trà Trà giật mình sùng sốt. Một lát sau, anh mới trèo xuống, cởi áo ra phủ lên trên đất, nói với Lê Trà Trà: "Em ngồi đây đi, anh đã kiểm tra qua rồi, trên cây không có rắn, thân cây cũng không có côn trùng."

Tiểu Nam biết phần lớn các cô gái đều sợ rắn với côn trùng, anh đã từng xem qua gameshow của Lê Trà Trà, có một tập ở nông thôn, hai người trưởng thành ôm lấy một cái thân cây, bị một con côn trùng có vẻ ngoài giống với màu của thân cây bò lên, mềm mềm còn hơi mập mạp, dọa cho một đám con gái sợ tới mức xanh cả mặt, Lê Trà Trà cũng là một trong số đó.

Lê Trà Trà cười: "Hi, em nào có yếu đuối như thế chứ."

Tiểu Nam nói: "Em có thể yếu đuối, bạn gái anh yếu đuối, anh gánh được, người khác cũng không cần quan tâm..."Đại khái là do hoàn cảnh, Tiểu Nam cũng khó có được khi tưởng tượng kỳ diệu một hồi, nói: "Nếu hai chúng ta bị lạc trên hoang đảo, anh đều có thể đem em nuôi giống như một cô công chúa, hiện tại mời công chúa ngồi, để ta đi bắt cá cho nàng"

Nếu như là trước kia, Lê Trà Trà khẳng định sẽ đứng ngồi không yên, sẽ lo lắng mắc nợ nhân tình của anh, thế nhưng hôm nay cô ngồi xuống đây, trong lòng chỉ cảm thấy yên tâm thoải mái, cảm giác an toàn mười phần, cũng không cảm thấy thiếu nợ Tiểu Nam cái gì, ngược lại, nội tâm vừa yên lặng lại thỏa mãn, giống như trái tim trống rỗng bỗng nhiên được lấp đầy vậy. Hơn nữa, khi nhìn Tiểu Nam đang nghiêm túc bắt cá dưới con suối nhỏ, cô còn lén lút cong cong mặt mày, có loại cảm giác cả đời cứ thế này cũng không sao cả.

Thế nhưng rất nhanh, Lê Trà Trà liền đỏ hết cả mặt mũi.

Tiểu Nam cời trần nửa thân trên đứng ở trong suối bắt cá, bởi vì ánh mặt trời cho nên người anh toát ra một chút mồ hôi, mồ hôi lướt qua khuôn ngực rắn chắc của anh, trượt xuống dưới tám khối cơ bụng. Lê Trà Trà chỉ biết nuốt nước miếng, bạn trai cô thuộc về loại mặc áo vào nhìn thì gây nhưng khi cởi ra thì lại săn chắc như vậy, cô cũng không phải chưa từng nhìn thấy bộ dáng khi anh không mặc quần áo. Lúc ăn tết, sau khi bày tỏ tâm ý của mình xong, ban đêm anh liền ngồi cạnh cô dạy cho cô một khóa học về sinh lý. Sau đó toàn bộ thời gian nghỉ đông, hai người đều đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, hẹn hò ngọt ngào tự nhiên cũng không thể thiếu, cũng có vài lần thừa dịp nghỉ mà phòng ngủ lại không có ai, cô thường đi qua phòng anh ngủ mấy đêm, Tuy là hai người chưa làm tới bước cuối cùng kia, thế nhưng những gì nên nhìn cũng đều nhìn cả. Bất quá lúc đó là ban đêm, đèn thui lụi, cái gì cũng mơ mơ hồ hồ. Hiện giờ quang minh chính đại cởi bỏ áo đứng giữa dòng suối nhỏ, bạn trai của cô lại hồn nhiên không biết là bản thân đang tản ra một loại hormone nam tính không thể cưỡng lại được, làm cho cô nhìn đến thất thần.

Lê Trà Trà nặng nề nuốt nước miếng, trong lòng liền nhớ tới nhiệt độ của lồng ngực mạnh mẽ đó, vài tối ngủ cùng nhau, đều là anh chặt chẽ ôm cô ngủ.

Mặc dù lúc sau hai người ai cũng đều bận rộn với công việc của mình, hiếm có cơ hội gặp mặt, thế nhưng hồi ức mấy đêm kia đối với Lê Trà Trà mà nói có thể là ấn tượng khó có thể quên. Hiện giờ càng nhìn càng gọi lên những hình ảnh trong quá khứ, đặc biệt là những đụng chạm lưu luyến triền miên kia, còn có thanh âm e lệ...

Tiểu Nam bắt được hai con cá, vừa đi lên bờ liền nhìn thấy bạn gái nhà mình đang ngồi dưới gốc cây đỏ cả mặt.

Anh ngẩng đầu nhìn lên trời, buồn bực: "Vẫn còn nóng như thế sao?"

Lê Trà Trà dùng sức lắc đầu: "Không có không có."

Tiểu Nam: "Anh mang cá về, đợi lát nữa bảo dì Dương nướng cho em ăn, anh thuận tiện giúp hai người họ làm chút việc vườn, đến lúc đó, em có thể vào nhà ngồi quạt mát ăn cá."

Lê Trà Trà đem áo ném trả lại cho anh: "Mặc... mặc vào, chúng ta đi về."

.....

Kỹ thuật nướng cá của dì Dương là hạng nhất, rắc thêm chút thì là, nướng cho bên ngoài giòn tan, nhìn thấy Lê Trà Trà nóng, dì còn vớt một quả dưa hấu từ dưới giếng lên, cắt thành hai nửa, đưa cho cô một cái thìa để ăn.

Lê Trà Trà ngồi ở trong phòng gần nửa tiếng mới đem cái cảm giác khô nóng trong lòng xua tan đi, cuối cùng cũng không còn mặt đỏ tai hồng nữa.

Cô ôm nửa quả dưa hấu nhỏ, đi ra bên ngoài ngồi.

Tiểu Nam đang ở ngoài ruộng giúp chú Dương làm việc.

Hai người cách Lê Trà Trà không xa, thanh âm nói chuyện cũng chẳng phải nhỏ, chẳng qua Lê Trà Trà nghe không hiểu. Lúc này, Tiểu Nam cũng chú ý tới cô, đứng thẳng người, gọi cô: "Đừng đứng ở dưới ánh mặt trời, đi vào nhà đi."

Lê Trà Trà dịch vài bước, tránh ở dưới mái hiên.

Chú Dương liền cười một cái, ngẩng đầu nhìn anh, cũng không biết nói cái gì, Tiểu Nam liền có bộ dáng sáng khoái, lại nói lại vài câu, chú Dương lại nhìn qua cô vài lần, cười càng lớn hơn lúc này.

Lê Trà Trà là người thành phố B, ngôn ngữ được tiếp cận là ngôn ngữ phổ thông, mà nơi này chỉ là một thôn gần thành phố C, ngôn ngữ không giống với người trong thành phố. Ngôn ngữ đó, dù cô có tập trung nghe đi nghe lại đi nữa thì cũng không hiểu lấy một chữ.

"Anh trai nhỏ cùng chú Dương nói, da của vợ anh ấy mẫn cảm, không chịu được ánh nắng mặt trời. Chú Dương nói mấy bé gái trong thành phố đều như vậy. Anh trai nhỏ nói vợ anh ấy rất đặc biệt, không giống với những cô gái khác. Chú Dương hỏi anh ấy tính khi nào lập gia đình? Anh trai nhỏ nói vợ anh ấy còn chưa tới tuổi kết hôn, chờ tới lúc đó liền sẽ rước ngay về nhà."

Không biết từ khi nào, bên cạnh Lê Trà Trà xuất hiện thêm một cô gái, ước chừng 12, 13 tuổi, thắt bím tóc hai bên, làn da phoi đến ngăm đen, mặc một cái áo hoa, ngũ quan có vài phần linh khí.

Thấy Lê Trà Trà nhìn mình, cô gái tò mò hỏi: "Chị là vợ của anh trai nhỏ sao?"

Lê Trà Trà ngẩng đầu nhìn Tiểu Nam, thấy anh với chú Dương đã đi xa, khẳng định sẽ không nghe thấy mình nói gì, lúc này mới lén lút gật đầu đáp lại: "Ừ, chị là vợ anh ấy đấy." Nói xong, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, dùng một lát lại lặp lại một lần nữa: "Chị chính xác là vợ của anh trai nhỏ của em nha."

Lúc này, Lê Trà Trà mới cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Em biết nói tiếng phổ thông sao?"

Cô gái nói: "Thầy Vương có dạy ạ, thành tích của em rất tốt, thầy Vương còn nói, sau này khi rời khỏi núi, em nhất định có thể thi đậu Thanh Hoa, Bắc Đại."

Lê Trà Trà cười: "Em tên gì?"

"Mọi người gọi em là Tiểu Nguyên Bảo."

Lê Trà Trà lại cười: "Được, Tiểu Nguyên Bảo."

Tiểu Nguyên Bảo lại nói: "Em thích Tiểu ca ca lắm, Tiểu ca ca chính là ngôi sao may mắn của những người dân trong thôn em, mỗi lần anh ấy tới đây đều sẽ mang theo rất nhiều thứ. Người họ Tiểu đều là người tốt, chị là vợ Tiểu ca ca, cho nên chị cũng là người tốt."

Lê Trà Trà vừa nghe liền hỏi: "Tại sao người họ Tiểu đều là người tốt?"

Tiểu Nguyên Bảo nói: "Trước kia trong thôn em còn chưa có điện, cũng không có đường đi bằng phẳng, lúc đi học đều phải trèo qua hai quả đồi lớn, đi rất xa mới tới được nơi. Ba với mẹ em đều rất buồn, hoàn cảnh của thôn bên kia cũng không hơn gì bọn em, cũng chưa mở đường lắp điện, chẳng biết

khi nào mới tới lượt thôn bọn em nữa. Nhờ có Tiểu ca ca xuất hiện, không bao lâu sau, chỗ của bọn em liền có đường nhựa và đèn điện, còn có cả trường tiểu học và thầy Vương nữa. Thầy Vương nói người giúp đỡ thôn của bọn em là một vị tiên sinh họ Tiểu."

Lê Trà Trà: "Tiểu lão tiên sinh?"

Tiểu Nguyên Bảo đắc ý nói: "Lúc đi học, thầy Vương có nói, em là học sinh xuất sắc nhất trong các bạn đó!" Tiểu Nguyên Bảo lại nói: "Chị, về sau chị sinh con cũng sẽ mang họ Tiểu, một nhà anh chị đều là người tốt."

Lê Trà Trà sờ sờ đầu cô bé, vừa lúc trong túi có kẹo, cô liền đưa nó cho Tiểu Nguyên Bảo: "Chị gái cho em kẹo nè."

Tiểu Nguyên Bảo vui đến mặt mày hớn hở.

.....

Lê Trà Trà cùng Tiểu Nam ở trong núi ba ngày mới rời đi.

Vị trí địa lý ở đây hẻo lánh, tín hiệu lại không tốt. Sau khi rời khỏi núi, Lê Trà Trà mới lên weibo xem, phát hiện nhiệt độ của cô đã giảm đi rất nhiều. Mà trong ba ngày này, giới giải trí có rất nhiều tin tức, mấy minh tinh tuyển một thi nhau lên hot search, đem Lê Trà Trà nhỏ bé ép xuống một góc nào đó luôn rồi.

Lê Trà Trà nhìn hot search vào lần, vừa vặn thấy có người bình luận ~

[Tôi nghe nói là sau lưng Lê Trà Trà có người, vốn dĩ mấy minh tinh kia là phải lần lượt thay nhau lên hot search mới đúng, hiện tại tất cả đều lên một lượt chỉ để ép tin của Lê Trà Trà xuống, bây giờ đã chẳng còn phóng viên nào dám đi tới đại học A chặn người nữa rồi.]

Weibo này rất nhanh liền biến mất.

Lê Trà Trà hỏi: "Có người trên weibo nói đằng sau lưng em có người, là anh à?"

Tiểu Nam nói: "Là mẹ anh."

Lê Trà Trà sùng sốt.

Tiểu Nam lại nói: "Bốn bỏ năm lên, cũng coi như là mẹ em."

Lê Trà Trà:...

Còn có loại bốn bỏ năm lên này sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Editor: Shmily

- - - - -

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Điện thoại của Tiểu Nam vang lên.

Anh nhìn qua, nói: "Mẹ anh, em nghe đi, anh đang lái xe, không tiện."

Lê Trà Trà nhận lấy điện thoại, ấn nghe, mở loa ngoài, ho nhẹ một tiếng: "Dì, anh ấy đang lái xe, không tiện nghe điện thoại, con..."

Còn chưa có nói xong, Chân Bảo nữ sĩ liền quan tâm nói: "Dì nghe A Nam nói nó mang con đi tới chỗ đó hả? Hoàn cảnh trong núi không tốt, mấy ngày nay có ăn được không? Con đừng lo lắng quá, chuyện trên mạng, dì sẽ giúp con giải quyết, con cứ yên tâm mà đi học nhé. Nếu A Nam có bạc đãi con thì cứ mách với dì, dì mang cơm tới cho con ăn, mặc xác nó đi..."

Lê Trà Trà nhìn qua Tiểu Nam.

Tiểu Nam: "Mẹ, có người mẹ nào thọc gậy bánh xe như mẹ sao?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Mẹ là đang nhắc nhở con đấy, đừng có khi dễ Trà Trà."

Lê Trà Trà lập tức nói: "Dì, anh ấy không có khi dễ cháu, anh... anh ấy đối với cháu rất tốt..." Nói xong lại cảm thấy có chút xấu hổ. Cô biết Tiểu Nam rất tốt với mình, ở trước mặt bạn bè nói những lời này cũng không cảm thấy có gì không ổn, thế nhưng nói trước mặt mẹ Tiểu Nam thì cứ có cảm giác kỳ kỳ.

Tiểu Nam: "Mẹ, mẹ nghe thấy chưa?"

Chân Bảo nữ sĩ: "Con trai, mẹ nói con nghe, con đối xử tốt với một cô gái chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả. Đối xử tốt với cô gái đó cả đời, đó mới xứng đáng để kiêu ngạo. Cha con còn đang khảo sát đó, không có giống như mẹ đâu, còn đừng có mừng vội."

Tiểu Nam trầm giọng nói: "Con biết rồi."

Hai người yêu đương là lén lút yêu đương, cũng không nói cho người trong nhà. Bình thường Chân Bảo nữ sĩ đối với Tiểu Nam luôn là dặn dò mấy trăm câu, bảo anh phải đối xử với Lê Trà Trà thật tốt, Lê Trà Trà đều chỉ cho đó là sự quan tâm của một người anh đối với em gái. Thế nhưng hiện tại vừa nghe thấy thế, cô liền cảm giác được một chút gì đó khác lạ, mở to mắt, không tiếng động mà chỉ chỉ đi động, lại chỉ chỉ bản thân mình cùng Tiểu Nam.

Tiểu Nam lắc đầu, dùng khẩu hình nói: Anh không nói.

Lê Trà Trà cũng điên cuồng lắc đầu: Em cũng không nói.

Đầu bên kia điện thoại, Chân Bảo nữ sĩ cảm nhận được sự trầm mặc của đôi vợ chồng son, mới nhẹ nhàng cười một tiếng: "Hai đứa ngọc này, ai mà chưa từng trải qua tuổi trẻ chứ? Người đang yêu nào có giấu được những người xung quanh? Ánh mắt đó của hai đứa đã sớm bán đứng hai đứa rồi. Mẹ đã sớm biết, chỉ làm bộ như không biết mà thôi. Mỗi lần nhìn hai đứa vụng trộm yêu đương mà cảm thấy thú vị gì đâu á."

Lời này vừa nói ra, gương mặt Lê Trà Trà liền đỏ ửng lên!

Đặc biệt là lúc nghỉ đông, hai người bọn họ ở trên tầng hai, tầng bên trên chính là phòng của Chân Bảo nữ sĩ và cha Tiểu, Tiểu Nam lại thường xuyên vụng trộm chạy tới phòng cô. Cô đều cho rằng việc đó thần không biết quỷ không hay, suy cho cùng thì trước khi trời sáng, cô cũng đem Tiểu Nam đuổi trở về cơ mà. Sau đó lại chính bởi vì loại cảm giác yêu đương vụng trộm này mà hai người đi dòi trần địa tới KTX của Tiểu Nam. Thế nhưng vạn vạn không ngờ tới, Chân Bảo nữ sĩ lại nắm rõ hết thảy trong lòng bàn tay.

So với Lê Trà Trà, Tiểu Nam càng trấn định hơn, mặt không đổi sắc nói: "Giùng càng già càng cay."

Chân Bảo nữ sĩ rút cuộc cũng suy xét tới mặt mũi của tiểu cô nương nên rất nhanh liền dõng dạc nói: "A Nam, hôm qua ông nội con lại đi bệnh viện, mẹ có gọi điện qua hỏi, ông nói là đi kiểm tra thân thể. Chỉ là nửa năm trước ông mới đi kiểm tra một lần, lần này sớm như vậy lại kiểm tra lần nữa, sợ là không còn đơn giản như trước. Hôm nay ông về nhà cũ, nhìn không ra là có vấn đề gì, thế nhưng mẹ vẫn có chút bất an. Cuối tuần này, nhà chúng ta trở về xem xem, con..."

Chân Bảo nữ sĩ dùng một lát, có chút muốn nói lại thôi.

Ngữ khí của Tiểu Nam có vài phần không kiên nhẫn: "Được rồi, con biết rồi."

Chân Bảo nữ sĩ: "A Nam, chuyện năm đó, con cũng đừng đề ý."

Tiểu Nam nhàn nhạt đáp: "Biết rồi."

Chân Bảo nữ sĩ buông tiếng thở dài.

.....

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lê Trà Trà liền đặt điện thoại vào chỗ cũ.

Cô giương mắt nhìn bạn trai nhà mình.

Anh xụ mặt, biểu tình còn mang theo một tia nghiêm túc. Cô ở Tiểu gia một khoảng thời gian, tuy rằng chưa từng mở miệng hỏi qua, thế nhưng từ phương thức ở chung của một nhà ba người họ cùng với Tiểu lão gia tử và lời đồn đoán bên ngoài, cô cũng biết là gia đình họ không quá hài hòa.

Nghĩ tới chuyện Tiểu Nguyên Bảo nói, trong lòng cô khẽ động, hỏi: "Năm đó, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu Nam cũng không gạt Lê Trà Trà: "Lòng tự trọng của lão gia tử rất cao, từ trước tới nay đều không chấp nhận người khác đối nghịch với ông, năm đó ông bắt mất mối hôn sự của cha mẹ anh, thế nhưng cha anh vẫn cố chấp muốn cưới mẹ. Lúc ấy Tiểu gia vẫn chưa có tách ra, mẹ anh ở nhà cũ bị ông tìm cách làm khó dễ, sau khi sinh anh ra, lão gia tử đối với bà cũng không cho được sắc mặt tốt. Trước đó, bên ngoài có một yến hội quan trọng, cha anh cùng các bác đều đi tham dự, lão gia tử bởi vì sinh bệnh là ở lại nhà, mẹ anh cũng bởi vì đang mang thai nên cũng không tiện đi lại. Càng không may đó là ngày hôm đó liền xảy ra chuyện, lão gia tử cùng mẹ anh cãi nhau, hại bà ấy sinh non, thiếu chút nữa thì một thì hai mệnh, cũng bởi vì nguyên nhân này mà sau khi bà sinh anh ra, thân thể vẫn luôn không được tốt. Sau khi anh chào đời, lão gia tử đối với anh cũng tràn đầy bất mãn, so với những đứa cháu khác của ông thì càng muốn nghiêm khắc hơn, mặc kệ anh làm cái gì, ông đều có thể lấy ra để châm chọc. Lúc trước anh còn cảm thấy cha anh

không có bản lĩnh, tới vợ mình mà cũng không bảo vệ được, cho nên lúc trong thời kỳ phản nghịch đều luôn muốn đổi đầu với ông ấy. Sau khi qua giai đoạn phản nghịch, anh cũng hiểu được ông ấy khó xử cho cả hai bên, xác thật cũng không dễ dàng gì... Cho nên mỗi lần anh với cha cãi nhau là bà ấy lại tức giận."

Lê Trà Trà không nghĩ tới trong chuyện này còn có một đoạn sự tình như vậy: "Anh..."

Cô muốn nói tới chuyện mở đường lắp điện ở thôn của chú Dương, thế nhưng còn chưa mở miệng nói được thì Tiểu Nam lại chuyển đề tài: "Có muốn tới thành phố H chơi không?"

Lê Trà Trà hơi giật mình: "Thành phố H?"

Tiểu Nam nói: "Điều kiện trong núi không tốt, mấy ngày nay em cũng chưa được tắm rửa tử tế. Chúng ta đi tìm một khách sạn ở một hai ngày, sau đó về trường, được không?"

Lê Trà Trà có chút động tâm.

Lời này, bốn bỏ năm lên, đó chính là đi du lịch cùng với bạn trai.

Ngay lập tức, Lê Trà Trà liền đem lời muốn nói vút ra sau đầu, gật gật như gà con mổ thóc: "Được được."

.....

Lúc này đã là tháng sáu, cách nghỉ hè không còn xa nữa.

Thành phố H có một chỗ đi tích lịch sử khá nổi tiếng, nghe nói có rất nhiều thần thoại, truyền thuyết về nơi đây, cứ cuối tuần là chỗ này người người đổ đến đông nghịt. Tiểu Nam đã suy xét chu đáo, cũng không có ý định sẽ để cho bạn gái mình chen chúc với người khác trong một khách sạn cho nên liền chọn một khách sạn 5 sao ở gần đó.

Khách sạn này khác với những khách sạn ở trong trung tâm thành phố, phòng ở chỗ này toàn bộ đều là phòng tổng thống, tính tư mật đặc biệt cao, mỗi một phòng đều có một đình viện nhỏ và một ban công, kiến trúc mô phỏng theo kiểu biệt viện Giang Nam, cổ kính, mười phần ý nhị.

Bên ngoài ban công còn có thể nhìn thấy cảnh non sông tươi đẹp.

Tiểu Nam chọn một gian phòng có thể nhìn ra hồ, trong phòng còn có bồn tắm hình tròn lớn. Hai người đi đường xa mệt nhọc, sau khi đến khách sạn thì cũng đã tới muộn. Sau khi tắm rửa xong liền lăn lên trên giường ngủ luôn. Sáng ngày hôm sau, Lê Trà Trà là người đầu tiên tỉnh dậy từ trong ngực Tiểu Nam.

Cô vừa mở mắt, liền nhìn thấy một khuôn ngực rắn chắc ấm áp.

Lê Trà Trà nuốt nước miếng, hơi hơi ngẩng cổ.

Tiểu Nam lái xe suốt cả một đoạn đường, chắc là đã quá mệt mỏi rồi. Sau một đêm, cảm anh còn mọc ra một chút râu, nhìn đặc biệt gọi cảm. Người ta thường nói con gái quyền rũ, thế nhưng Lê Trà Trà cảm thấy từ quyền rũ này cũng dùng được trên người anh. Không chỉ về ngoại quyền rũ mà cô còn có cảm giác sinh lý của anh rất quyền rũ.

Lê Trà Trà tự nhận, trước kia trong nội tâm của cô chỉ có hai thứ, học và kiếm tiền. Hiện tại nhìn người bạn trai thịnh thế mỹ nhan trước mắt, trong lòng cũng có chút ngo ngoe rục rịch.

.....

Lúc Tiểu Nam tỉnh lại, trong ngực đã không còn người kia nữa.

Anh vừa ngồi dậy liền thấy Lê Trà Trà đang ghé người trên sofa mềm cách đó không xa. Anh đi qua nhìn, phát hiện cô đang xem một loạt hoạt động buổi chiều của khách sạn. Khách sạn này còn có kiểu trà chiều rất tình thú, đó là chèo thuyền, trên thuyền bố trí buổi trà chiều kiểu Tây hoặc kiểu Trung Quốc cổ xưa, vừa có thể thưởng thức trà chiều, vừa có thể ngắm cảnh thiên nhiên.

Lê Trà Trà quay đầu: "Anh dậy rồi à?"

Tiểu Nam ôm cô vào ngực, cảm cọ cọ vào khuôn mặt của cô, sau đó mới gác lên trên vai cô. Một bàn tay vòng qua ôm lấy eo Lê Trà Trà, một cái tay khác rất tự nhiên luồn vào trong áo mùa hè mỏng manh hướng lên trên sờ một cái, sau khi đụng phải một nơi mềm mại thì mới ngừng lại, vừa thưởng thức vừa nói: "Em dậy lúc nào? Sao không gọi anh?"

Lê Trà Trà bắt lấy cái tay không an phận của anh.

Anh làm như có chút không muốn buông tha, lại sờ sờ mấy lần, sau đó mới rời khỏi áo ngủ, dùng cả hai tay ôm lấy cô, thanh âm khàn khàn nói: "Anh sờ bạn gái mình thì có làm sao?"

Lê Trà Trà lại cảm nhận được nguồn nhiệt quen thuộc, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà đỏ mặt, nói: "Sao anh mỗi lần ôm em đều..."

Tiểu Nam rất bình tĩnh đáp lại: "Người trẻ tuổi đều như vậy, ôm bạn gái mình mà không có phản ứng gì, chẳng phải em sẽ rất mất mặt hay sao?"

Thế mà cô lại không có cách nào phản bác.

Cô vừa mới lên mạng tra một hồi, nói là nam nhân nhìn nhiều sẽ không tốt. Máy ngày nay, hai người đều ngủ cùng nhau, cô đã thăm quan sát, thời gian này, anh đã phản ứng đến năm, sáu lần, cách giải quyết cũng chỉ có một là chờ bình ổn xuống, hai là tự mình trộm giải quyết.

Cô dòi đề tài, nói: "Em muốn tham gia buổi trà chiều này."

Tiểu Nam: "Có thể, sắp xếp lúc 4h đi, đợi lát nữa ăn cơm trưa đã, chỗ này có tôm xào Long Tỉnh và canh cá vô cùng nổi tiếng."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt: "Vậy tỷ nữa em đi đặt chỗ ở bên lễ tân."

Tiểu Nam: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Editor: Shmily

Người chèo thuyền chậm rãi phe phẩy mái chèo.

Thuyền lấy tốc độ cực nhỏ trôi đi trên hồ, bữa điểm tâm ngọt được bố trí tinh mỹ trên mặt bàn cũng không hề động đưa một chút nào, có thể thấy được công phu chèo thuyền của người này rất thâm hậu.

Trên mặt bàn là điểm tâm ba tầng kiểu Tây, hầu như đều là điểm tâm ngọt, phối hợp với nó là hồng trà bá tước, cùng với một chai rượu nho đặt trong thùng nước đá.

Non sông tươi đẹp, phong cảnh vô hạn, lọt vào trong tầm mắt đều là một màu xanh lục, tầng tầng lớp lớp, tựa như lọt hẳn vào trong thiên nhiên tràn đầy oxy và tươi mát. Phong cảnh mê mông, vô bờ như vậy khiến cho con người ta không thể không chìm đắm vào nó.

Lại nghe "Phanh" một tiếng, Tiểu Nam xoay đầu, thấy Lê Trà Trà đã mở nắp chai rượu nho kia.

Cô cầm hai cái ly pha lê chân cao, rót rượu vào đó, cũng mặc kệ có thích hợp hay không, đem hai cái ly chân cao đổ đầy rượu.

Tiểu Nam hí hửng, chưa kịp mở miệng đã thấy Lê Trà Trà nói: "Mọi lời nói của anh, em đều nhớ rõ!" Cô vỗ vỗ ngực: "Lời bạn trai em nói, mỗi một câu, bao gồm cả dấu chấm chấu phẩy, em đều khắc gì vào trong này!"

Miệng của cô gái nhỏ này mà ngọt lên là sẽ khiến cho tâm của người đối diện mềm nhũn.

Tiểu Nam hỏi: "Em đang làm cái gì vậy?"

Lê Trà Trà nói: "Bây giờ trên thuyền chỉ có anh với em, không có người ngoài, em uống rượu xong cũng không thể làm chuyện xấu gì."

Tiểu Nam liếc mắt qua người chèo thuyền.

Lê Trà Trà nói: "Không tính."

Tiểu Nam: "Không được."

Lê Trà Trà mang ánh mắt trông mong nhìn anh: "Không phải anh nói để em tới đây hưởng thụ sao? Em đã thành niên, uống một chút rượu cũng được mà? Hơn nữa, đây còn là rượu nho, em đảm bảo sẽ không say đâu, chỉ uống một ly này thôi. Hơn nữa, nếu như em uống say, không phải còn có anh sao? Chúng ta về phòng nghỉ ngơi là được mà."

Cô chớp mắt, làm nũng: "Nam ca ca, có được không?"

Mỗi lần Lê Trà Trà làm nũng, Tiểu Nam lại cảm thấy bản thân mình như đang bị uy hiếp bóp chặt lấy, rõ ràng chỉ là một câu rất đơn giản, thế nhưng nó phát ra từ miệng của cô, lại có lực sát thương lớn như vậy. Tựa như một viên đạn AWM, vô cùng chuẩn xác bắn thẳng vào giữa trán anh.

"Pàng" một tiếng, tuyên bố tử vong.

Anh thỏa hiệp: "Chỉ một ly."

Lê Trà Trà: "Vậy anh cũng uống đi."

Tiểu Nam: "Hai chúng ta ở bên ngoài, chỉ có thể uống một người, người kia phải tỉnh táo."

Lê Trà Trà chớp chớp mắt, thanh âm mềm mại, hỏi: "Gia quy sao?"

Hai chữ "Gia quy" kia, Tiểu Nam nghe được liền cảm thấy ảm áp trong lòng, lại nhìn Lê Trà Trà, rõ ràng một ngụm rượu cũng chưa uống, thế nhưng dáng vẻ này lại thập phần câu dẫn người khác. Nội tâm Tiểu Nam chửi thề một tiếng, chỉ cảm thấy Lê Trà Trà giống như yêu tinh được phái tới để trị anh vậy, lại còn là hồ ly tinh cấp bậc cao nữa.

Anh dịch chuyển tầm mắt, "hừ" một tiếng từ trong lỗ mũi: "Ừ, là gia quy."

Lê Trà Trà thỏa hiệp.

"Được rồi, anh không uống thì em uống vậy."

Cô cảm ly rượu, ngửa cổ, một hơi uống hết nửa ly, uống có chút gấp, ho vài tiếng khiến khuôn mặt đều đỏ lên. Thấy Tiểu Nam quay đầu nhìn mình, mặt lại đỏ đến lợi hại hơn: "Gia quy của anh còn có loại không được uống rượu đến sặc hả?"

Tiểu Nam đưa cho cô cốc nước, mới chậm rãi sửa lại: "Không phải anh, là gia quy của chúng ta."

Lê Trà Trà dùng sức gạt đầu, vẻ mặt thành khẩn nói: "Em sai rồi, em tự phạt một ly." Duỗi tay đi lấy chai rượu nho trong thùng băng, vừa mới đụng tới chai rượu, tay đã bị Tiểu Nam cầm lấy. Anh hơi hơi nhú mồm, nhìn cô, trong ánh mắt rất có thâm ý.

Trong tức khắc, Lê Trà Trà có chút chột dạ, đang muốn rút tay về thì Tiểu Nam đã buông cô ra trước.

Anh gạt đầu, nói: "Có thể, tự em phạt một ly đi."

Lê Trà Trà dưới cái nhìn chăm chăm của Tiểu Nam, đem ly rượu đảo qua đảo lại. Lần này cô không uống ngụm lớn mà chậm rãi chậm rãi uống từng ngụm nhỏ, còn vừa uống vừa ăn bánh kem, nghiêm trang thưởng thức buổi trà chiều này.

Tiểu Nam cười như không cười nhìn cô.

Lê Trà Trà ưỡn ngực, ra vẻ trấn định hỏi: "Anh muốn ăn không?"

Tiểu Nam ăn một miếng bánh mì, uống một ngụm hồng trà.

Nửa tiếng sau, ly rượu nho của Lê Trà Trà đã thấy đáy. Cũng không biết có phải do có kinh nghiệm uống rượu lần trước hay không mà lần này, từ lượng của cô tăng lên khá nhiều. Uống hết nửa ly cũng vẫn rất tỉnh táo, một chút cũng không thấy say. Cô trộm nhìn nồng độ cồn của chai rượu nho, vừa nhìn liền thiếu chút nữa choáng cả hai mắt, thế mà nồng độ còn thấp hơn cả bia.

Tiểu Nam hỏi: "Nhìn cái gì?"

Lê Trà Trà: "Nghiên cứu thành phần của rượu nho."

Tiểu Nam cười khẽ một tiếng.

Lê Trà Trà trầm nghĩ, nồng độ cồn này không đủ, lại nói: "Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò ở cảnh khu, em uống thêm nửa ly, coi như là chúc mừng." Nói xong, cô lại duỗi tay cầm lấy chai rượu nho. Lần này, Tiểu Nam cũng không có ngăn cản cô, để tùy cô uống thêm nửa ly nữa.

Thẳng đến lúc cô rót đến ly thứ ba, Tiểu Nam mới đem thùng băng kéo tới bên chân. Anh ngoắc ngoắc tay với cô, ý bảo cô qua đây.

Lê Trà Trà nghiêng người qua nhìn.

Tiểu Nam trầm giọng nói bên tai cô: "Nếu như em muốn câu dẫn anh thì chỉ cần ngồi trong ngực anh cười là được, mạng của anh đều cho em, không cần phải mượn rượu làm can."

Lê Trà Trà bị nhìn thấy, mặt bỗng chốc đỏ ửng lên.

Cô nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ.

Cô không dám đụng vào rượu nữa, an an phận phận ngồi yên một chỗ. Một lát sau, thuyền về tới bờ, Tiểu Nam lên bờ trước, vươn tay. Lê Trà Trà nắm lấy tay anh, sau khi anh nắm được cũng không hề buông cô ra nữa.

Khách sạn y như một khu lâm viên, đường mòn đặc biệt nhiều, lúc này cũng không phải mùa thịnh vượng gì, hai người đi ở trên đường, lâu lâu mới có thể nhìn thấy một chiếc xe đưa đón khách, thời gian còn lại, cơ bản là chẳng thấy bóng người nào. Lâm viên to như vậy, phảng phất như chỉ có hai người bọn họ.

Lê Trà Trà vẫn còn đỏ mặt, cảm thấy mặt mũi của mình bị ném đến tận Thái Bình Dương luôn rồi. Nhưng đảo mắt suy nghĩ lại có chút không phục. Cô vốn dĩ chính là loại càng cân càng hăng, nghĩ tới nghĩ lui liền cảm thấy khí thế của bản thân không thể để thua được, hơn nữa chưa tới cuối cùng, chưa biết ai thắng ai thua đâu. Lại nói, câu dẫn bạn trai của mình lại không phải chuyện gì quá mất mặt, ở trước mặt anh, cô cũng đâu còn chuyện bí mật gì nữa?

Cứ nghĩ như vậy, trông mắt Lê Trà Trà liền liên tục xoay tròn.

Tiểu Nam hỏi: "Muốn trở về hay tiếp tục đi dạo? Thu Thủy các bên kia còn có chỗ câu cá."

Lê Trà Trà nói một câu.

Tiểu Nam không nghe rõ.

Lê Trà Trà nói lại: "Anh cúi xuống đây."

Tiểu Nam cong lưng, Lê Trà Trà tiến tới bên tai anh, cố ý dùng ngữ khí kiêu mị nói: "Chúng ta trở về được không? Em thử xem trừ lúc ngồi trong lòng anh cười ra thì còn có biện pháp gì có thể câu dẫn được anh không..."

Trong nháy mắt, ánh mắt Tiểu Nam liền thay đổi, giọng nói anh cũng khàn đi.

"Anh sợ em đau."

Lê Trà Trà: "Em đã tra rồi, lần đầu tiên đều như vậy, em nhịn một chút là được, anh cũng nhẹ nhàng thì sẽ tốt thôi."

Tiểu Nam hỏi: "Em nghiêm túc?"

Lê Trà Trà vừa nghe, liền có chút bức mình, cô biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ còn có thể đùa được sao? Cô duỗi tay đẩy đẩy ngực anh, nói: "Tiểu Nam, em có chút thắc mắc, có phải anh không được hay không?"

Tiểu Nam vừa nghe tới cái này, sắc mặt đều trầm hẳn xuống. Anh bắt lấy tay cô kéo cô về phòng.

"Lê Trà Trà, thêm một gia quy nữa, có những lời có thể nói, có những lời có chết cũng đừng có nói ra."

.....

Sắc trời còn chưa tối, cửa sổ phòng của Lê Trà Trà và Tiểu Nam đã đóng chặt, bên ngoài còn treo biển xin đừng quấy rầy.

Cũng không biết có phải chưa từng xem hay Tiểu Nam chưa từng chạm qua nữ nhân hay không, tất cả đều dựa vào lý thuyết suông, cộng thêm việc sợ Lê Trà Trà đau, hai người ở trên giường xác thật có chút khó khăn. Vì thế nên hai người lặn lội từ năm giờ chiều tới tận 9h tối mới miễn cưỡng mà làm xong một lần.

Hai người đều là lần đầu tiên, đối với cả hai bên mà nói, đều chưa đạt tới độ đặc biệt sung sướng.

Bất quá đại khái là vì đã làm thành công nên nội tâm hai người đều vô cùng thỏa mãn.

Tiểu Nam ôm Lê Trà Trà đi tắm, sau đó mới kêu lễ tân chuẩn bị bữa tối. Sau khi ăn xong bữa tối, hai người lại lặn lội trên sofa một lần nữa. Có kinh nghiệm giường chiếu buổi chiều rồi, cho nên lần thứ hai này dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiểu Nam hao tổn tâm tư hầu hạ thân thể Lê Trà Trà, làm cô triệt triệt để để mà cảm nhận được niềm khoái lạc khi giao hợp giữa nam và nữ, thuận tiện đem nỗi khó chịu suốt nửa năm qua phóng thích ra bên ngoài. Tiểu Nam vốn dĩ chỉ đặt phòng có hai ngày, có chuyện này thêm vào, chính là nhiều thêm bốn ngày nữa.

Mà bốn ngày này, hai người căn bản không rời khỏi phòng nửa bước.

- - - - -

Shmily: Đọc mà cười hộ hai bạn trẻ luôn!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Editor: Shmily

Lúc Lê Trà Trà trở lại trường thì đã là sáng thứ hai.

Cố Diễm báo lại chuyện mấy ngày hôm nay cho Lê Trà Trà: "Trong trường đã không còn phóng viên nữa, tuy rằng trên weibo vẫn còn người chú ý tới động tĩnh của cậu, thế nhưng đã không còn nhiều như trước nữa, mọi người đều đang ăn dưa của mình tỉnh khác, hôm nay một cái, ngày mai một cái, bạn tôi tằm mặt mày. Ai da, hiện tại trên mạng cứ như vậy thôi, nhìn mỗi ngày đều vô cùng náo nhiệt, kỳ thật cũng không có chuyện gì đáng để bàn luận lâu cả, suy cho cùng thì chuyện có thể hấp dẫn con người ta thực sự quá nhiều mà, hoa cả mắt... A phải rồi, tớ nghĩ, đoàn làm phim của cậu hẳn là sẽ rất cao hứng, bởi vì chuyện này của cậu, không ít người đều đang chú ý tới phim truyền hình sắp tới của cậu đó. Tuy rằng lúc trước, điểm chú ý của mọi người đều tập trung trên người Lục Thần, thế nhưng hiện tại, người chú ý cậu càng ngày càng nhiều..."

Dừng một chút, Cố Diễm lại nhích lại gần Lê Trà Trà, hít một cái thật sâu, sau đó lại lùi về, quan sát cô từ trên xuống dưới.

Lê Trà Trà hỏi: "Sao thế?"

Cố Diễm hạ giọng, hỏi: "Có phải cậu lăn giường với Nam ca rồi hay không?"

Lê Trà Trà vụn vụn không nghĩ tới Cố Diễm lại trực tiếp như vậy, nghĩ tới mấy ngày nay cô ở trong khách sạn ngày đêm phóng túng bản thân, còn bị lăn qua lộn lại đến hai chân mềm nhũn, nhin không được cả gương mặt đều nóng bừng lên.

Cô không nói lời nào, Cố Diễm coi như cô đã thừa nhận, nói: "Khó trách, khí sắc cậu lại tốt như vậy! Cuối cùng tớ cũng minh bạch, cái gì gọi là không trang điểm cũng tươi trẻ như vậy rồi a!" Cố Diễm bát quái dựa qua: "Kỹ thuật của Nam ca thế nào?"

Lê Trà Trà không quá quen tâm sự chuyện này với bạn bè, thế nhưng Cố Diễm lại không kiêng dè chút nào, phảng phất như tìm được tri kỷ, ôm cánh tay Lê Trà Trà cùng cô nói về chuyện của cô ấy và Đàm Minh khi lăn giường, từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ đều nói hết.

Lê Trà Trà nghe nghe, khiếp sợ mở to mắt: "Còn có loại tư thế như vậy?"

Cố Diễm nói: "Không phải bạn trai nhà tớ là trạch nam sao? Trạch nam thì cái gì chả thích xem, từ phim cho tới truyện tranh người lớn linh tinh gì đó, anh ấy xem không ít, biết không ít những tư thế mới lạ. Còn đi thương lượng với tớ, tớ cũng cảm thấy thú vị, sau đó liền cùng nhau học tập, cùng nhau tiến bộ, không nghĩ tới lại rất là sáng khoái nha..."

Lê Trà Trà nghiêm túc mà nghe.

Thời điểm cô cùng bạn trai nhà mình lăn giường, người ở thế chủ động luôn là Tiểu Nam. Kinh nghiệm dựa trên lý thuyết sư phạm của cô hoàn toàn không đủ. Mà mọi chuyện cô đều muốn làm đến trạng thái tốt nhất, tất nhiên chuyện trên giường cũng không phải ngoại lệ. Chẳng qua chuyện này cùng với chuyện học tập không giống nhau, muốn học những thứ khác, chỉ cần lên mạng tìm hiểu hoặc tìm người khác hỏi một câu là được. Thế nhưng chuyện này, thứ trên mạng nói lại mông lung mơ hồ, mà đi hỏi người khác thì càng mất mặt hơn, Lê Trà Trà hoàn toàn không biết đi chỗ nào để học được cái này cả.

Hiện giờ đánh bậy đánh bạ, Cố Diễm lại tự đưa tới cửa.

Lê Trà Trà bình ổn lại tâm thái e lệ của mình, đi theo Cố Diễm học tập.

Cố Diễm y như ảo thuật gia, lén lén lút lút rút ra mấy quyển sách từ trong cặp. Lê Trà Trà quét mắt, kinh ngạc đến ngây người, tất cả đều là sách liên quan tới chuyện giường chiếu. Mà mấu chốt chính là, mấy quyển này được cho mượn từ thư viện của đại học A.

Cô kinh ngạc hỏi: "Thư viện còn có sách này?"

Cố Diễm nói: "Tớ vừa khéo tìm được, mượn nửa tháng rồi, một chữ cũng đọc không sót. Học được rất nhiều đấy, có muốn thử không?"

Lê Trà Trà trịnh trọng gật đầu.

Cố Diễm: "Được, vậy cho cậu mượn, tài nguyên của thư viện, phải lợi dụng triệt để mới được! Cậu xem xong thì nói với tớ, tớ bảo Đàm Minh đi lấy cái khác. Sách này là tờ dùng thẻ thư viện của Đàm Minh mượn, chúng ta cứ việc xem, thần không biết quỷ không hay, sẽ không ai biết chúng ta đã từng chạm qua thứ này!"

Lê Trà Trà: "Cậu tính toán kỹ thật đấy."

Cố Diễm vỗ ngực: "Chuyện, đó chính là tác dụng của việc có bạn trai đó."

.....

Lê Trà Trà nhìn trước ngõ sau, thấy không ai chú ý tới hai người thì nhanh chóng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhét ngay mấy quyển sách vào trong cặp, tính toán tới tới sẽ ngồi trong phòng ngủ nghiên cứu. Không ngờ mới trôi qua nửa tiết học, Lê Trà Trà lại nhận được điện thoại của đạo diễn.

Cô không khỏi ngẩn ra, đạo diễn biết cô còn đang đi học, bình thường vào thời gian này đều sẽ không gọi điện thoại cho cô.

Cô hơi suy tư, dùng cái cớ đi WC liền cầm điện thoại chạy ra ngoài nghe.

Điện thoại vừa tiếp thông, thanh âm của đạo diễn bên kia liền có hơi trầm trọng.

"Thứ tư tuần trước cháu ở H thị? Khách sạn Y gia?"

Lê Trà Trà sững sốt, chợt phản ứng lại, hỏi: "Đúng vậy, thứ tư tuần trước cháu có đi khách sạn Y gia, bị phóng viên chụp được sao?" Cô cùng Tiểu Nam đi H thị là việc không có trong kế hoạch, không nói với bất kì ai, đến Chân Bảo nữ sĩ cũng không biết. Nếu đạo diễn đã biết được chuyện này, vậy thì chỉ có một khả năng thôi. Nghĩ tới đây, trong lòng cô hơi trùng xuống, hỏi: "Người ta chụp được cái gì ạ?"

Đạo diễn nói: "Chú cũng không gạt cháu nữa, lúc đầu cùng cháu kí hợp đồng, cái quy định không được yêu đương kia chính là để thuận lợi cho việc tuyên truyền phim. Phim sắp chiếu rồi, trong lúc như thế này, chú hy vọng cháu với Lục Thần có thể phối hợp với nhau thật tốt để tuyên truyền marketing cho phim. Nếu như lúc này, một trong hai đứa bị truyền ra tin đồn tình cảm, vậy thì đó chính là đã vi phạm quy ước ban đầu của chúng ta. Bất quá hiện tại còn chưa tới nỗi nổi không thể cứu vãn được nữa, có phóng viên chụp được ảnh cháu cùng với một nam nhân đi du thuyền trên hồ, còn đang trong trạng thái thân mật, mười ngón tay đan xen. Ảnh này vẫn chưa được phát lên mạng, phóng viên đã ngầm nói với chú, hấn muốn tiền, cũng không coi là nhiều, chỉ 20 vạn mà thôi. Hai bên, cũng đã thỏa thuận xong rồi."

Lê Trà Trà vừa nghe liền biết chính mình đã vi phạm hợp đồng trước đây, lập tức nói: "Là do cháu sơ sót, cháu xin lỗi, về sau sẽ chú ý hơn, tiền này, mấy ngày nữa cháu sẽ chuyển cho chú."

Đạo diễn cũng không làm khó dễ Lê Trà Trà, nhắc nhở nói: "Về sau cháu nhớ chú ý một chút, nếu thật sự bị phát lên mạng, chỉ cần không phải hành động quá mức thân mật, cháu đều có thể đánh chết cũng không nhận. Hiện tại đã là tháng sáu, còn nửa năm nữa thôi. Rất nhanh cũng sẽ vượt qua."

Lê Trà Trà đáp một tiếng.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lê Trà Trà xoa xoa huyệt thái dương, có chút phiền não. Nếu chuyện 20 vạn là chuyện này sẽ an tĩnh lại thì cũng đáng giá. Thế nhưng cô vừa mới chuyển 200 vạn cho Lê Bách với Văn Hương, hiện tại trong tay cô cũng chỉ có nhiều nhất là 5 vạn, trong vài ngày xoay được 15 vạn, thực sự không phải là chuyện dễ.

Cô nghĩ nghĩ, tính toán lúc đi ăn cơm chiều với Tiểu Nam sẽ thương lượng với anh.

Nghĩ tới đây, Lê Trà Trà đột nhiên ngẩn người.

Cô ý thức được một chuyện, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã không có cái suy nghĩ tự mình gánh vác mọi chuyện nữa, gặp được chuyện khó khăn sẽ nhớ tới Tiểu Nam đầu tiên. Anh cũng không lớn hơn cô bao nhiêu, thế nhưng ở trong lòng cô, anh lại cường đại giống như tường đồng vách sắt, là núi non san sát vững chắc, đáng để cô ý lại.

Cô không hề cô đơn, hiện tại, cô đã có anh.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình lại thích Tiểu Nam nhiều thêm một chút.

Đại khái là cảm giác thích này, làm cho cô cảm thấy, 20 vạn cũng không phải là chuyện gì lớn, cho dù trời có sập xuống, cô cũng không lo lắng, dù sao sẽ luôn có cách giải quyết.

Chẳng qua là chuyện phát sinh tiếp sau đó, lại khiến cho Lê Trà Trà không ngờ được.

Không bao lâu sau, đạo diễn lại gọi điện thoại cho cô, nói là phóng viên kinh sợ gọi điện cho hấn, đầu tiên là nói xin lỗi, sau đó lại nói sẽ tự mình tiêu hủy ảnh chụp, còn nói, về sau tuyệt đối sẽ không chụp lên bất luận cái gì liên quan tới Lê Trà Trà nữa.

Chuyện 20 vạn này, cứ thế yên lặng qua đi.

Lê Trà Trà nghĩ là do Chân Bảo nữ sĩ làm, liền nhắn tin WeChat dò hỏi, sau đó mới phát hiện, Chân Bảo nữ sĩ cũng không hề biết.

Chiều nay cô còn có một tiết học, sau khi học xong thì cũng mới có 3h15p.

5h40 Tiểu Nam mới học xong.

Lê Trà Trà liền về KTX nghỉ ngơi trước, không ngờ tới lúc đi đến dưới lầu lại gặp được một nam nhân mặc âu phục, cường ngạnh mời Lê Trà Trà lên một chiếc xe Porsche màu đen. Cô bị nhét vào ghế sau xe, điện thoại với cặp sách đều bị cầm đi.

Mới đầu còn có chút kinh hoảng, nhưng sau đó phát hiện, bọn họ trừ việc lấy đi vật tùy thân bên người cô ra thì cũng chẳng làm chuyện gì quá ác liệt hết, dần dần cô cũng bình tĩnh lại.

Cô hỏi: "Các người là ai? Muốn mang tôi đi đâu?"

Ghế lái và ghế phụ lái đều có người ngồi, một người là tài xế, một người là nam nhân mặc âu phục đã "mời" cô lên xe lúc nãy, đại khái là về mặt hai người này quá chính khí cho nên nội tâm Lê Trà Trà cũng không có quá sợ hãi.

Bọn họ không trả lời câu hỏi của cô.

Bên trong xe vô cùng an tĩnh.

Lê Trà Trà thấy thế, bắt đầu đánh giá hoàn cảnh bên trong xe, còn có con đường mà xe đang đi.

Ước chừng 50 phút sau, xe chạy về phía vùng ngoại ô, càng đi khung cảnh càng hẻo lánh hoang vu. Điện thoại Lê Trà Trà bị cầm đi, không có bản đồ chỉ dẫn, căn bản cũng không biết đây là chỗ nào. Cô bất động thanh sắc nhìn hai nam nhân mặc âu phục ngồi phía trước, vừa vận lại đối diện với tầm mắt của nam nhân bên ghế lái phụ.

Hắn ta mặt không đổi sắc quan sát cô.

Rất nhanh liền thu hồi ánh mắt.

Lê Trà Trà coi đại an toàn, ngồi ở chính giữa ghế đằng sau, hơi hơi lộ đầu lên, mở miệng: "Thứ nhất, tuy rằng con đường này giờ mấy người đi đều không giống nhau, thế nhưng tôi phát hiện, mấy người vẫn đang loay quanh ở một chỗ. Thứ hai, sau khi mang tôi lên xe cũng không nói một tiếng, thế nhưng vẫn lặng lẽ quan sát tôi. Tôi đoán, đây là đang khảo nghiệm đúng không?"

Cô nhìn chăm chăm kính chiếu hậu: "Bên trên nó, hẳn là có camera mini đúng chứ?"

Giọng nói cô thanh thanh: "Rất vui được gặp ngài, Tiểu lão gia tử, lần đầu gặp mặt, cháu là Lê Trà Trà. Không biết, biểu hiện ngày hôm nay của cháu, ngài có vừa lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Editor: Shmily

- - - - -

Tiểu Nam gửi năm tin nhắn WeChat cho Lê Trà Trà, đều không nhận được hồi âm.

Anh nhìn thời gian, hơn 5h chiều rồi.

Vào giờ này, cô sớm đã học xong rồi mới phải, cũng không có khả năng ngủ tới bây giờ, không trả lời tin nhắn, vậy thì rất có khả năng đang đọc sách đến mê mẩn. Tiểu Nam thực sự quá hiểu thói quen làm việc và nghỉ ngơi của cô, cứ lúc nào cô trả lời tin nhắn chậm là rất có khả năng đang đọc sách. Trước kia cô không có thói quen ngủ trưa, gần đây mới bắt đầu có, nếu không có tiết thi cô sẽ ngủ tới 2h hoặc 2 rưỡi chiều. Nếu đêm hôm trước quá mệt mỏi, trưa ngày hôm sau sẽ ngủ nhiều thêm nửa tiếng nữa.

Sau khi tan học, Tiểu Nam trực tiếp gọi điện thoại cho Lê Trà Trà, điện thoại biểu hiện đã tắt máy.

Anh liền gọi cho Cố Diễm.

Cố Diễm đang đi hẹn hò với Đàm Minh, lúc nhận được điện thoại của Tiểu Nam liền vô cùng khiếp sợ, cho rằng anh đã phát hiện mình cho Trà Trà xem mấy quyển sách đòi truy kia, cho nên mới tức giận gọi tới hỏi tội. Kỳ thật, Cố Diễm có hơi sợ Tiểu Nam, mỗi lần anh trầm mặt ít nói ít cười, thoát nhìn đặc biệt hung.

Cố Diễm luống cuống tay chân ném điện thoại cho bạn trai nhà mình.

Đàm Minh mở loa ngoài.

Điện thoại vừa tiếp thông, Tiểu Nam bên kia đã mở miệng trước, câu đầu tiên chính là: "Tại sao điện thoại của Trà Trà lại tắt máy?"

Cố Diễm với Trà Trà là bạn cùng phòng đã được một thời gian dài, hiểu rất rõ, chỉ cần Trà Trà nghiêm túc chuyên chú làm một chuyện gì đó thì sẽ hoàn toàn ngăn cách bản thân với thế giới bên ngoài. Cô lập tức nghĩ ngay đến cảnh bạn cùng phòng của mình đang ngồi trước bàn nghiêm túc nghiên cứu quyển sách > kia, cho nên mới không để ý tới điện thoại.

Mà chuyện này, lại rất có khả năng là sự thật.

Cố Diễm với Lê Trà Trà đều là con gái, ngầm nói chuyện phiếm thì có thể không kiêng kị điều gì, thế nhưng chuyện như thế cũng không thể nói với Tiểu Nam được! Cô cảm thấy không thể nói thẳng là bạn gái anh có khả năng đang ngồi trong KTX nghiêm túc nghiên cứu các loại tư thế chinh phục anh đến mức không nghe điện thoại.

Cố Diễm điên cuồng nháy nháy mắt với Đàm Minh.

Đàm Minh ngầm hiểu: "Không biết."

Tiểu Nam lại hỏi: "Mấy giờ hai người tách ra?"

Cố Diễm nói: "Hơn 3h bọn em đã tách ra rồi, Trà Trà nói muốn về KTX đọc sách, nhưng... chắc là xem quá tập trung nên không để ý tới điện thoại hết pin chẳng?" Nói thì nói vậy, Cố Diễm vẫn cầm điện thoại của Đàm Minh nhắn tin cho bạn học ở phòng ngủ bên cạnh, hỏi xem Lê Trà Trà có ở trong phòng không.

Không ngờ bạn học đó trả lời lại, nói ~ [Lê Trà Trà không có ở đó.]

Cố Diễm ngây người.

Không lâu sau, lại có bạn học nhắn tin nói cho Cố Diễm, bảo là nhìn thấy Lê Trà Trà lên một chiếc xe Porsche màu đen có biển số XXXXX lúc 3h hơn, căn cứ vào tình huống lúc ấy, Lê Trà Trà có vẻ không vui lắm, thế nhưng vẫn bị ép đi vào bên trong.

Cố Diễm rốt cuộc cũng ý thức được tình thế nghiêm trọng của sự việc, run rẩy gọi điện thoại cho Tiểu Nam.

Cứ tưởng sau khi nghe xong anh sẽ rất khản trương, thế nhưng không ngờ Tiểu Nam vẫn rất bình tĩnh, còn hỏi lại cô một câu: "Còn gì nữa không?"

Cố Diễm: "A, hết rồi."

Tiểu Nam trầm giọng: "Cô nghĩ lại xem."

Cố Diễm cân nhắc, đem chuyện buổi sáng mình cho Lê Trà Trà mượn sách báo cho anh, cuối cùng cô hỏi: "Chuyện này với việc Trà Trà bị bắt có liên quan sao?"

Tiểu Nam: "Không có."

Sau đó, Tiểu Nam cúp điện thoại.

Cố Diễm nhẹ nhàng thở ra: "Lão đại của mấy anh sau khi nghe được lại bình tĩnh lạ thường, chắc cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi..." Dừng một chút, như nghĩ tới cái gì đó, cô bắt đầu phục hồi tinh thần lại, nói với Đàm Minh: "Ồi đệt! Lão đại nhà các anh thật sự là quá khủng khiếp! Em thế mà bán đứng Trà Trà luôn rồi! Thực xin lỗi cậu, Trà Trà!"

.....

Tiểu Nam đi thẳng tới nhà cũ của Tiểu gia.

Lúc anh tới nơi cũng đã hơn 7h tối, trừ quần gia cùng bảo mẫu thường trú ở đây ra thì còn có một người rất quen thuộc nữa. Tiểu Nam Phong ngồi trên sofa, lười biếng lật xem một cuốn tạp chí, như có chút ngoài ý muốn: "Em trai? Đêm nay gió nào thổi vậy, thế mà có thể thổi em tới tận nhà ông nội cơ đấy."

Hắn chỉ chỉ trên tầng.

"Quần gia nói là có khách, ở thư phòng tầng hai. Anh ngồi đây chờ gần một tiếng đồng hồ rồi, cũng chẳng thấy ai đi xuống." Như nghĩ tới cái gì, lại nói: "Bình thường lão gia từ đều quy định ăn cơm lúc 6 rưỡi, hôm nay lại vì người khách đó mà phá lệ. Em... E, em trai, đi đâu đấy?"

Tiểu Nam Phong ném cuốn tạp chí sang một bên, đi theo Tiểu Nam lên tầng hai.

"Gì vậy? Em muốn nghe lén hả? Em không biết tường này cách âm đặc biệt tốt sao? Có la hét chói tai ở bên trong, bên ngoài cũng chẳng nghe thấy gì đâu."

Tiểu Nam không đáp.

Hai anh em cứ như vậy đứng ở bên ngoài thư phòng.

Tiểu Nam Phong tò mò hỏi: "Em tới làm gì thế? Cãi nhau với lão gia từ à?"

Tiểu Nam nâng mí mắt: "Anh."

Tiểu Nam Phong: "Hử?"

Tiểu Nam khẽ nhếch cằm, chỉ vào thư phòng: "Em tới đón bạn gái."

Tiểu Nam Phong sững sốt.

Chuyện em trai nhà hắn có thân thiết với một vị học muối trong trường, hắn biết đến từ trong miệng Lục Vi. Cũng chỉ nhìn thấy người qua ảnh chụp, ấn tượng đầu tiên chính là cô gái nhỏ lớn lên mềm mại mại, nhỏ nhắn lại xinh đẹp. Chẳng qua người xinh đẹp như vậy, hắn đã thấy rất nhiều, bởi vậy cũng không để ý lắm. Sau đó weibo lại huyền ảo một trận, hắn cũng nghe được ít nhiều, ấn tượng đối với Lê Trà Trà liền trở thành một đóa hoa nhỏ cần được ân cần che chở, nếu không sẽ chết ngay lập tức. Người con gái như vậy, yêu đương thì được, chứ muốn nói tới chuyện hôn nhân đại sự, khẳng định không qua được cửa của lão gia tử.

Tiểu Nam Phong khó có được khi nói lắp: "Là... Lê Trà Trà?"

Tiểu Nam gật đầu.

Tiểu Nam Phong biết tác phong của lão gia tử, lại nhìn sang Tiểu Nam, sau đó lại nhìn cửa thư phòng đang đóng chặt, vỗ vỗ vai anh, nói: "Cũ không đi mới sẽ không tới, không biết lão gia tử sẽ nói gì với bạn gái nhỏ của em đây ha. Nói đi cũng phải nói lại, anh thật ra vẫn rất tò mò, bình thường lão gia tử toàn mặc kệ chuyện yêu đương của bọn mình, hai người cũng chưa tới tuổi kết hôn, tại sao tự dưng ông lại nhúng tay vào làm gì?"

Tiểu nam trầm mặt: "Cút."

Tiểu Nam Phong: "Đừng như vậy mà, em trai, ngũ ca sẽ luôn đứng về phía chú, cùng lắm thì lên lút bãi đường thành thân là được chứ gì. Lại nói, tình cảm cũng không quan trọng, đối với đàn ông, sự nghiệp mới là quan trọng nhất." Hắn khoác vai Tiểu Nam: "Đại ca với nhị ca bên kia đều đang chờ xem chuyện cười của chú đây, họ đánh cược xem chú có khả năng gây dựng sự nghiệp mà không dựa vào Tiểu gia hay không. Sao, có muốn anh trai trộm tài trợ một số tiền cho không? Tiểu tình nhân của anh rất nhiều, có thể dùng danh nghĩa của bọn họ đi đầu tư cho chú."

Tiểu Nam: "Không cần."

Tiểu Nam Phong: "Được, vậy thì anh trai sẽ ngồi một bên thưởng thức cái ngạo khí này của chú."

Lời vừa dứt, cửa thư phòng liền mở ra.

Tiểu Nam Phong vừa thấy lão gia tử liền buông tay, lập tức đứng thẳng lưng, cười lấy lòng: "Ông nội, cháu tới thăm ông nè, thân thể ông đã tốt hơn chút nào chưa ạ?" Nói xong, ánh mắt liền không tự chủ được rơi xuống người phía sau lão gia tử.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Nam Phong gặp Lê Trà Trà chân chính, so với trên màn ảnh còn nhỏ xinh hơn, màu da tuyết trắng, mặc quần áo yếm, nhìn giống như còn chưa thành niên. Cho dù bị lão gia tử gọi đi nói chuyện lâu như thế mà lúc này, sắc mặt vẫn như bình thường, bộ dáng không kiêu ngạo không siểm nịnh này, thật sự khiến cho Tiểu Nam Phong có vài phần kính nể.

Tiểu lão gia tử phong đạm vân kinh nói: "Cháu bớt gây chuyện đi một ngày, ta sẽ sống lâu thêm một ngày."

Tiểu Nam Phong nói: "Ông nội, gần đây cháu rất ngoan mà, thực sự không có gây họa."

Ánh mắt Tiểu lão gia tử dừng trên người Tiểu Nam, không mặc không nhạt nói: "Nhà cũ của ta là âm tào địa phủ sao? Lúc ăn tết chỉ có một bữa cơm thôi mà đến cũng nhanh đi cũng nhanh, hiện giờ lại có thể ở chỗ này đợi gần một tiếng đồng hồ, ta còn có thể ăn thịt nó à?"

Tiểu Nam đang muốn mở miệng, Lê Trà Trà đứng bên cạnh đã cười túm tiếp lời: "Lão gia tử cứ đùa ạ, âm tào địa phủ cũng không đẹp bằng chỗ này của ngài đâu. Lão gia tử không phải muốn đi ăn cơm sao? Hôm nay hai đứa cháu trai của ngài đều ở đây, để bọn họ bồi ngài ăn cơm đi ạ." Đôi mắt xoay tròn một cái, lại nói: "Bọn họ khẳng định vẫn chưa được ăn cơm, hay là bảo a đi làm đồ bọn họ thích, sau đó để trước mặt bọn họ, nhưng không cho bọn họ ăn. Để cho hai người nhìn lão gia tử ăn, coi như là trừng phạt đi, xem xem về sau bọn họ có dám trốn đi trong lúc ăn cơm với ngài hay không."

Tiểu lão gia tử cười: "Đề nghị này, ta thích."

Lê Trà Trà đỡ ông đi xuống lầu, ngay lúc Tiểu lão gia tử không chú ý, một bàn tay vòng qua phía sau nhéo Tiểu Nam một cái.

Tiểu Nam Phong ngây người, ánh mắt nhìn Lê Trà Trà đã không còn giống như trước nữa.

... Em trai mình tìm yêu quái từ phương nào đến vậy? Thế mà có thể dỗ cho lão gia tử cao hứng đến vậy? Hoàn toàn khác xa so với kịch bản "Cô hoàn toàn không xứng với cháu trai của tôi, cầm tiền rồi cút đi." mà hắn nghĩ.

.....

Tiểu Nam thì trầm ổn hơn so với ngũ ca của mình.

Đối mặt với một bàn thức ăn đầy đủ hương vị, cùng với lão gia tử đang trò chuyện vui vẻ với Lê Trà Trà, anh vẫn bảo trì sự trầm ổn của bản thân. Mà Tiểu Nam Phong sau chấn động kinh người kia, dần dần chuyển biến thành đầu hàng trước mỹ thực, ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm vào bàn ăn.

Cũng không biết có phải vì hấn có bộ dáng lầy lờn ông không mà Tiểu lão gia từ vung tay lên, để cho cả hai người ngồi xuống ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Tiểu lão gia từ cũng không thấy Tiểu Nam liếc mắt một cái, nói: "Muốn làm gì thì làm đi, đừng ở lại nhà ra, chướng mắt." Nói xong liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Tiểu Nam Phong thật sự rất tò mò, muốn hỏi Lê Trà Trà xem cô đã làm gì, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Lê Trà Trà đã bị Tiểu Nam nhét vào trong xe.

Cô ngồi ở ghế lái phụ, còn ợ một cái thật no.

Tiểu Nam không lái xe, nghiêng người đi qua cài dây an toàn cho cô, sau đó cũng không có lùi lại, tỉ mỉ đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Lê Trà Trà cười tủm tỉm hỏi: "Anh không hỏi em sao?"

Tiểu Nam lại duỗi tay sờ sờ đầu cô: "Vắt và rồi."

Lời này vừa nói ra, cái mũi của Lê Trà Trà liền hơi cay cay, cô nhin xuống, nói: "Không vắt và! Một chút cũng không vắt và. Danh hiệu nữ nhi quốc dân kia của em cũng không phải để trưng, trường bối nhìn thấy em đều sẽ thích em. Lão gia từ biểu lộ sự quan tâm của mình, tuy rằng có chút cực đoan, thế nhưng em là văn bối, ông lại là ông nội anh, em không hề cảm thấy ủy khuất..."

Cô nhẹ nhàng hôn một cái lên trán anh, lại nói: "Lúc em bị mang đi xác thật cũng rất sợ, điện thoại, balo, tất cả đều bị tịch thu, thế nhưng em rất nhanh liền bình tĩnh lại. Lão gia từ cũng không làm chuyện gì quá đáng với em, ở trên xe được ăn ngon uống ngon, trong xe còn chuẩn bị cả thuốc chống say nữa. Em rất nhanh liền đoán được là ông nội anh. Lão gia từ chính là miệng dao găm tâm đậu hủ, kỳ thật ông rất quan tâm anh, đường trong thôn của Thao ca, đều là lão gia từ cho người tu sửa..."

Tiểu Nam nhìn cô: "Em còn nói cùng ông nói gì nữa?"

Lê Trà Trà tránh đi ánh mắt anh, như nghĩ tới cái gì đó, lại nhìn anh một lần nữa, chớp chớp mắt, nói: "Em nói, anh đừng giận có được không?"

Tiểu Nam: "Nói đi."

Lê Trà Trà: "Lão gia từ bảo em nghỉ hè năm nay bắt đầu đi thực tập ở công ty của ông, em chưa thương lượng với anh, đã đồng ý rồi..." Thấy sắc mặt anh khê biến, cô lại nói: "Không phải lão gia từ ép em, là em tự nguyện. Em biết anh vẫn luôn muốn dựa vào chính mình gây dựng sự nghiệp, cũng không muốn tiếp nhận sản nghiệp của Tiểu gia. Em biết anh rất khó xử, anh có sở thích của mình, thế nhưng anh vẫn là con cháu Tiểu gia, có mỗi sở việc sẽ không thể chối bỏ nó... Thế nhưng em lại khác, từ nhỏ tới lớn em đều không có sở thích gì đặc biệt, chỉ nghĩ muốn đem tất cả những chuyện mình làm hoàn thành tốt nhất, như vậy có thể đối lấy được sự chú ý của cha mẹ, cho nên mới chọn thi vào đại học A, em cũng chọn khoa quản lý doanh nghiệp tốt nhất. Sau khi được chọn, em cũng cảm thấy rất thú vị, có thể học thêm nhiều thứ mới. Em tin em có năng lực đảm nhiệm công việc này. Trước kia vẫn luôn là anh giúp đỡ em, che chở cho em, em cũng muốn giúp đỡ anh, cũng muốn che chở bảo vệ anh. Chuyện anh không muốn làm, vậy thì để em làm thay anh."

Cô lại nói: "Em đã trưởng thành, em có thể cùng anh đối mặt với mưa gió."

Khi cô nói những lời này, âm điệu vẫn luôn mềm mại, giống như khi làm nũng với anh.

Nhìn cô như vậy, tâm Tiểu Nam ấm áp đến lạ thường, anh muốn đem cô đặt trên đầu quả tim của mình, dùng hết sức sùng ái cô.

"Ngày mai anh tìm lão gia từ nói chuyện."

Lê Trà Trà gật đầu: "Ừm"

Tiểu Nam: "Không phải em muốn vào năm ba sẽ đi trao đổi sinh viên sao? Thực tập ở đó có thể viết thêm vào bên trong lý lịch."

Lê Trà Trà gật đầu: "Ừm"

Tiểu Nam đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của Lê Trà Trà: "Muốn học MBA*?"

*MBA (Master of Business Administration): Bằng thạc sĩ về quản trị kinh doanh, có nguồn gốc từ Mỹ.

Lê Trà Trà lại gật đầu.

Tiểu Nam: "Chuyên ngành này của em yêu cầu kỹ năng thực tiễn, lão gia từ đã mở miệng, em cũng không cần khách khí, tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm là được. Thất bại cũng không sao, nhiều lần thì mất chút tiền, lão gia từ vẫn đáp ứng nổi. Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi cha anh."

Lê Trà Trà gật đầu.

Tiểu Nam lại nói: "Chờ sau khi việc này kết thúc, em có thể ở trên giường chinh phục anh."

Lê Trà Trà định theo thói quen gật đầu, thế nhưng gật được một nửa, liền ngậm ngẫn cả người:???

Chương 71

Editor: Shmily

Tiểu Nam đưa Lê Trà Trà về trường học xong cũng không trở về phòng ngủ mà quay trở về biệt thự của Tiểu gia. Lúc này đã là 11h tối, nếu là ngày thường, Chân Bảo nữ sĩ đã sớm đi ngủ rồi. Cũng không biết có phải giữa mẹ con có sợi dây tâm linh hay không mà giờ này bà vẫn còn đang ngồi trên sofa xem gameshow của Lê Trà Trà, trong tiết mục vừa đúng lúc tới cảnh Lê Trà Trà nhận được nhiệm vụ, phải bán được 100 tệ một củ khoai lang đỏ.

100 tệ một củ khoai lang đỏ, đó chính là giá trên trời, mà cái sọt đó có gần 50 củ khoai lang đỏ.

Lê Trà Trà không chọn bán ven đường, cô kéo cái sọt khoai lang đỏ, tìm một quán nước nhỏ. Quán nước chuyên phục vụ buổi trà chiều, mặt tiền của cửa hàng tuy nhỏ, thế nhưng được trang trí rất tinh xảo. Lê Trà Trà cùng ông chủ quán nước thương lượng, cô sẽ chịu trách nhiệm quảng cáo cho quán nước của ông chủ. Cuối cùng ông chủ lấy 5000 tệ mua cả sọt khoai lang đỏ của cô.

Màn ảnh dừng ở hình ảnh Lê Trà Trà đang cong mi cười nhạt.

Chân Bảo nữ sĩ ấn tạm dừng, nói với đứa con trai vừa mới về: "Nhìn tiểu cô nương đi kia, làn da trắng phát sáng, đáng ra phải là một tiểu công chúa được nâng niu cưng chiều mới đúng."

Tiểu Nam chỉnh điều hòa lên hai độ, đem chăn lông đưa cho Chân Bảo nữ sĩ, nói: "Cha về mà thấy mẹ không ngủ là sẽ tức giận đấy."

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Nói chuyện về con bé thì không giống, trước kia ông ấy cảm thấy không ai có thể quản được con, hiện tại..." Bà nhìn Lê Trà Trà trên màn hình, nói: "Đã có con bé rồi, con có là Tôn Ngộ Không cũng không thoát được khỏi Ngũ Chi Sơn đâu."

Tiểu Nam ngồi xuống bên cạnh Chân Bảo.

Bà hỏi: "Hôm nay tới chỗ của lão gia từ há?"

Tiểu Nam có chút ngoài ý muốn: "Mẹ biết?"

Chân Bảo nữ sĩ lại cười: "Bên lão gia từ có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào chứ? Nhà cũ mà có người tới thì tâm tư bọn họ đều rất sinh động. Nhà chúng ta cũng chỉ có mỗi mình con mà thôi, cha con quản lý chi nhánh của công ty, tâm tư con lại không đặt ở nơi này, cha mẹ cũng không ép buộc con, người trưởng thành có tự do của người trưởng thành, con thích làm gì, cha mẹ cũng không ngăn cấm. Mẹ chỉ muốn con sống vui vui về về, tiền kiếm đủ dùng là được." Như nhớ tới cái gì, bà lại nói: "Nói đến cũng kỳ, con cháu Tiểu gia nhiều như vậy, sao lão gia từ cứ nhất thiết phải nhắm vào con làm gì nhỉ? Đừng nhìn thấy ông nội bình thường cứ gặp con là mắng, kể cả khi con đi rồi ông vẫn nằng nặc, thế nhưng con để ý mà xem, ông nội con có nghiêm khắc như vậy đối với đứa cháu nào không? Nếu không phải con hạ quyết tâm muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, mấy người anh cùng bác cả của con sớm đã nhắm vào con rồi, chỉ sợ con gây dựng không thành công, sau đó quay về tranh đoạt gia sản với bọn họ. Đừng nhìn bọn họ không thích chúng ta, người ngóng trông con gây dựng sự nghiệp thành công nhất chính là họ đấy."

Tiểu Nam trầm mặc thật lâu, hỏi: "Mẹ, mẹ không để ý sao?"

Chân Bảo nữ sĩ nói: "Mới đầu thì có để ý thật, nhưng sau khi sinh con ra thì cũng không quan tâm nữa. Cha mẹ nào chả muốn con mình có được thứ tốt nhất. Lúc trước, ông nội con không thích đứa con dâu là mẹ, nguyên nhân cũng bởi vì cảm thấy mẹ với cha con môn không đăng hộ không đối, về sau sẽ không giúp được gì cho cha con, cũng sợ cha con quan tâm tới mẹ quá mà không lo cho sự nghiệp. Đúng là mẹ không giúp được gì cho cha con, sau khi sinh con, thân thể lại không được tốt, tinh lực của cha con hơn phân nửa lại dồn về phía mẹ, cho nên ông nội con mới thường xuyên nhìn cha con như kiểu hận không thể rèn sắt thành thép. Nhưng việc nào ra việc đó, ông nội tuy rằng không thích mẹ, thế nhưng ở bên ngoài vẫn giữ thái độ tôn trọng với mẹ. Lúc sinh con ra, kỳ thật cũng không thể hoàn toàn trách ông được, hai tai ông chỉ toàn nghe những chuyện của công ty, đâu biết nhiều về việc phụ nữ sinh con cần phải làm gì đâu, ông cũng không thể biết được chuyện lại nghiêm trọng như thế. Nếu như biết trước được chuyện sẽ tới mức đó, mẹ chắc chắn ông sẽ không làm như vậy, bởi vì dù gì, con cũng là cháu nội ruột của ông. Sau khi sinh con ra, đừng nhìn thấy ông nội luôn luôn nghiêm khắc với con mà nhầm, thực chất thì ông rất quan tâm con, không nói tới chuyện trước đây, chuyện yêu đương của con với Trà Trà, con bảo vệ con bé, ông cũng bảo vệ con bé theo. Hôm nọ có người chụp được ảnh hai đứa ngồi trên du thuyền, vốn dĩ mẹ muốn ra tay xử lý, sau đó lại biết được ông nội con đã vùng tay dẹp yên chuyện này xuống rồi, hiện tại có ai là không biết, Trà Trà được Tiểu gia chúng ta che chở đâu?"

Tiểu Nam lại trầm mặc một lát, thanh âm khàn khàn nói: "Mẹ, con hiểu rồi."

Chân Bảo nữ sĩ ngáp một cái: "Hiểu rồi thì tốt, không còn sớm nữa, con cũng đừng về trường, ở lại nhà ngủ đi, cuối tuần gọi Trà Trà về đây ăn cơm, trong nhà mới mời một đầu bếp mới, nấu ăn rất ngon, khẳng định Trà Trà sẽ thích. Mẹ đi ngủ đây, nếu không ngủ, cha con lại làm mấy chuyện của người trẻ tuổi thì chết mẹ..."

Bà lắc đầu, thế nhưng đôi mắt tất cả đều là ý cười.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Nam trở lại nhà cũ, bồi lão gia từ ăn sáng xong, sau đó hai ông cháu ở trong thư phòng nói chuyện cả ngày.

Thăng đến tối, Tiểu Nam mới rời đi.

Người nhà bác cả bên kia sốt ruột đến hồng rồi, tìm người hỏi thăm khắp nơi nhưng cũng không hỏi ra được gì, liền đi tìm Tiểu Nam Phong thăm dò. Tiểu Nam Phong cũng biểu lộ mình vô cùng hoang mang, chỉ nói là lão gia từ rất hài lòng với bạn gái nhỏ của Tiểu Nam mà thôi.

Tiểu Nam Phong nghĩ, chắc là do trong nhà không có cháu gái nên sau khi em trai mình yêu đương được với nữ nhi quốc dân, lại còn là loại trường bối nhìn thấy là thích, cho nên ông mới có thái độ như thế.

Người Tiểu gia đi điều tra về Lê Trà Trà, phát hiện Lê Trà Trà chỉ là một cô bé không có bối cảnh gì đặc biệt, thế nhưng thành tích lại tương đối xuất sắc, cha mẹ tổ tông cũng không phải loại đặc biệt có tiền đồ, chỉ là lớn lên xinh đẹp dễ thương khiến cho người khác nhìn vào là thấy mến. Hơn nữa thời gian sau đó, nhà Tiểu Nam cũng không có bất kì động thái gì, lão gia từ cũng chẳng tỏ vẻ gì nữa, bọn họ mới yên lòng.

Nhưng mà, vạn vạn không nghĩ tới chính là, gần nửa năm sau, kì nghỉ hè thứ hai của Lê Trà Trà lại được lão gia từ an bài vào thực tập trong tầng chót của công ty.

Một thao tác này, Tiểu Nam Phong vừa nhận được liền vô cùng sùng sốt.

Hắn tóm lấy Tiểu Nam hỏi: "Em trai, các chú đang tính làm cái gì thế?"

Gần đây Tiểu Nam rất bận, đến gặp Tiểu Nam Phong là phải sắp xếp mới có thể tới được.

Công ty thu dọn rác thải trên biển của anh đã thành lập. Vào khoảng thời gian học năm tư kia, dựa vào sự tán thành của các chuyên gia khoa học kỹ thuật tuyến đầu, anh đã nhận được không ít vốn đầu tư. Hiện tại gây dựng sự nghiệp được gần một năm, công ty dần dần đã đi vào quỹ đạo, ý tưởng của anh đã có thể thực thi, thiết kế ra hàng loạt máy móc tự động thu dọn rác thải đặt ở trên khu vực Thái Bình Dương. So với phương thức dùng sức người đi làm thì tốn nhiều tiền hơn, thế nhưng lại giảm bớt thời gian cùng sức lao động.

Tiểu Nam còn bởi vì hạng mục này mà được Liên Hợp Quốc ban cho danh hiệu vệ sĩ bảo vệ địa cầu.

Chẳng qua là việc làm sạch biển là một quá trình lớn, không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết.

Lâu lâu Tiểu Nam còn phải ra ngoài biển thị sát, còn phải mở đủ loại cuộc họp, bận tới tầm mắt mày, có mấy tháng còn kiểu sống nay đây mai đó, hôm nay ở nước B, ngày mai đã sang nước A. Hiện tại khó có được thời gian trở về nước, cũng có một loạt chuyện cần anh tới xử lý. Lúc nói chuyện với Tiểu Nam Phong, anh đã nhận được đến năm, sáu cuộc điện thoại.

Anh trả lời từng cuộc xong, đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Tiểu Nam nhìn thời gian biểu: "Anh, anh còn 10 phút."

Tiểu Nam Phong đột nhiên cảm nhận được sự chênh lệch giữa người với người, nhìn thấy em trai mình nỗ lực như thế, cũng cảm thấy xấu hổ khi bản thân cả ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng: "Được, anh cũng không tò mò nữa, lâu rồi không gặp chú, tối nay cùng anh ăn bữa cơm đi."

Tiểu Nam: "Em có hẹn với bạn gái rồi."

Tiểu Nam Phong: "Anh có thể ăn với hai đứa mà."

Tiểu Nam: "Không được, anh phiền lắm, em muốn ở riêng với cô ấy, chờ sau khi kì nghỉ hè này kết thúc, cô ấy sẽ phải đi nước A trao đổi sinh viên, em với cô ấy phải xa nhau tận một năm, hiện tại bọn em phải tranh thủ thời gian, không rảnh tiếp anh."

Tiểu Nam Phong nói: "Ghe, nhìn không ra cô gái nhỏ kia nhu nhu nhược nhược, nhỏ nhỏ mềm mềm đó thế mà còn rất giỏi nha."

Tiểu Nam: "Hết 10 phút rồi, em phải đi đón bạn gái."

.....

Tiểu Nam đưa Lê Trà Trà đi tới một nhà hàng Nga ăn cơm.

Lê Trà Trà mặc bộ trang phục công sở, ngồi đối diện anh cười tươi.

Tiểu Nam: "Em cao lên?"

Lê Trà Trà: "Em đeo giày cao gót, đương nhiên là cao lên."

Tiểu Nam nói: "Tôi về đo một chút, nói không chừng là thật sự cao lên."

Lê Trà Trà vừa nghe, sờ sờ cằm, nói: "Em cảm thấy cũng có thể đẩy chút, lúc anh không ở trong nước, dì Chân Bảo đều gọi em tới nhà ăn, mỗi ngày đều chỉ sợ em ăn không đủ dinh dưỡng, còn tìm một chuyên gia dinh dưỡng bố trí một ngày ba bữa cho em cơ. Thế mà đi ấy còn cảm thấy chưa đủ, cứ cách hai ngày lại bảo người ta mang tới cho em canh bổ gì gì đó..."

Cô nhéo nhéo khuôn mặt: "Có phải em béo ra rồi không?"

Tiểu Nam bình tĩnh nhìn qua: "Có một chút."

Lê Trà Trà không vui, giận dỗi liếc anh một cái: "Tôi nay em không ăn nữa."

Tiểu Nam: "Em có béo gấp đôi, anh đều có thể dùng một tay ôm được."

Từ trước tới nay Lê Trà Trà đều rất dễ dỗ, vừa nghe anh nói như vậy, một chút không vui liền biến mất, làm nũng nói: "Đợi em béo thành 200 cân (100kg), anh vẫn phải ôm em đó. Bất quá với cường độ công việc như thế này, muốn béo cũng không phải dễ..."

Tiểu Nam hỏi: "Có người làm khó em không?"

"Có thì cũng có, bất quá chỉ là chút việc nhỏ thôi, em tự giải quyết được. Thử ví phết đó, cũng coi như rèn luyện luôn..." Dừng một chút, lại nói: "Nếu em không giải quyết được thì nhất định sẽ nói với anh." Như nghĩ tới cái gì, còn nói thêm: "Lão gia tử khẳng định rất mong chờ em với anh, mấy ngày nay ông vẫn luôn chờ em nhện không được chạy tới cầu xin anh đó."

Tiểu Nam nói: "Ông nội tính toán điều gì cũng đều không che giấu."

Lê Trà Trà cười tủm tỉm: "Em biết, ông là nghĩ em ý vào việc anh thương em nên sẽ trở về thừa kế sản nghiệp của Tiểu gia. Bất quá em lại cảm thấy rất hay, thực tế so với lý thuyết trên sách vở càng học được nhiều thứ hơn. Cho dù mệt thế nhưng vẫn rất phấn khởi."

Tiểu Nam: "Em vui là được, nếu không làm được, anh nuôi em."

Lê Trà Trà trêu ghẹo nói: "Phải phải phải, Tiểu tổng có thể nuôi em mà."

Tiểu Nam nghiêm túc nói: "Hiện tại anh có thể nuôi nổi em, cũng có thể bảo đảm việc em theo đuổi sở thích của mình, không cần nhìn sắc mặt của người nào. Ở chỗ của anh, em có thể lười biếng, cũng có thể tùy ý làm bậy."

Lê Trà Trà ngẩn người, vốn dĩ thân thể có chút mệt mỏi, trong nháy mắt lại tràn đầy sức sống, trong lòng còn có chút ngọt: "Em biết."

.....

Hai tháng sau, kì nghỉ hè đi thực tập của Lê Trà Trà kết thúc, sắp chuẩn bị bước vào kì sinh hoạt của một sinh viên trao đổi.

Tiểu Nam đưa cô tới sân bay.

Anh dặn dò Lê Trà Trà: "Bên kia anh đã an bài tốt rồi, phòng ở cũng đã tìm được, còn mời được một dì giúp việc, em chỉ cần chuyên tâm đọc sách, thiếu tiền thì nói với anh. Anh cho em thẻ đen, em cứ dùng thoải mái, không cần tiết tiền cho anh, mỗi tháng mà dùng không đến 10 vạn thì em nên suy nghĩ xem nên dùng cách nào dỗ cho anh không tức giận đi."

Lê Trà Trà nói: "Một mình em dùng làm sao hết được 10 vạn?"

Tiểu Nam: "Ồ bên đó em sẽ quen nhiều bạn mới hơn, có một số người sẽ liên quan tới công việc sau này của em, tích lũy tài nguyên nhân mạch nhiều một chút, sớm hay muộn cũng sẽ dùng tới." Bỗng dưng, anh hạ thấp thanh âm: "Không cần phải nịnh bợ ai, đứa nào lì lợm bám lấy em thì nói cho anh, anh sẽ giải quyết."

Lê Trà Trà dờ khóc dờ cười: "Anh hiện tại thật giống như một người cha đang dặn dò con gái chuẩn bị xuất ngoại vậy."

Tiểu Nam nhướn mày: "Lúc ở trên giường, em cũng không phải chưa từng gọi qua."

Lê Trà Trà nhón chân, nhẹ nhàng nói ở bên tai anh: "Đáng tiếc anh lại không thể nghe được một khoảng thời gian tới đây rồi." Thấy ánh mắt Tiểu Nam thay đổi, trong lòng Lê Trà Trà liền vui sướng, cười tủm tỉm hôn một cái lên má anh: "Nam ca ca, em đi đây, sau khi xuống máy bay sẽ nhắn tin cho anh."

Cô cầm theo giấy tờ đi qua cổng, sau khi được kiểm tra xong, lại hướng về phía anh vẫy vẫy, còn hôn gió một cái.

Vốn dĩ cô có chút buồn bã vì phải xa anh, thế nhưng hiện tại nhìn bạn trai nhà mình đang đứng sững sờ ở một chỗ, bộ dáng chỉ hận không đem cô ăn vào trong bụng kia, liền cảm thấy rất thú vị. Cô biết ngày mai Tiểu Nam còn phải tham gia một cuộc hội nghị quan trọng, bằng không thì hôm nay anh chắc chắn sẽ tự mình đưa cô đến nước A.

Chuyến bay kéo dài hơn 10 tiếng đồng hồ mới đáp xuống, ngay sau đó đã có xe cùng tài xế tới đón Lê Trà Trà.

Lê Trà Trà ngồi trên xe gửi tin nhắn cho Tiểu Nam ~ [Em tới nơi rồi, hiện tại đang ở trên xe.]

Sân bay cách chỗ cô ở có chút xa, đi gần 50 phút mới tới nơi. Mà trong 50 phút này, Tiểu Nam cũng không trả lời lại tin nhắn của cô. Cô tính toán thời gian, trong nước hiện tại đang là buổi sáng, Tiểu Nam hẳn là đã dậy rồi.

Cô liền gọi điện qua, nhưng điện thoại reo một hồi liền bị cắt đứt.

Lê Trà Trà ngây người, lần đầu tiên bị anh cắt đứt cuộc điện thoại.

Cô lập tức nhắn tin cho Kỳ Hinh ~ [Ông chủ của các chị có ở công ty không ạ?]

Kỳ Hinh không trả lời.

Lê Trà Trà lại nhắn hai tin giống hệt cho Trương Đông với Đàm Minh. Trong ba người họ, trừ Đàm Minh là nhân viên chính thức ra, hai người còn lại do chưa tốt nghiệp nên vẫn còn thực tập ở công ty Tiểu Nam. Bất quá bởi vì đã là năm cuối, trừ việc phải viết luận văn tốt nghiệp ra thì thời gian nhàn rỗi rất nhiều, vẫn luôn ở trong công ty làm việc.

Hai người bọn họ đều không trả lời.

Lê Trà Trà lại đi hỏi Cố Diễm.

Cố Diễm sau khi lên năm hai thì không ở trong KTX của trường nữa, dọn ra ngoài sống cùng Đàm Minh. Động tĩnh của Đàm Minh, cô ấy là người rõ nhất. Quả nhiên, trong bốn người chỉ có Cố Diễm trả lời lại Lê Trà Trà: "Tôi hôm qua Đàm Minh tặng ca, bởi vì muộn quá nên không về nhà, chắc bây giờ vẫn còn đang ngủ ở công ty đó."

Lê Trà Trà hỏi: "Bạn trai tớ cũng tặng ca sao?"

Cố Diễm nói: "Tiểu tổng có tặng ca hay không thì tớ không biết, bất quá Đông Muội với Kỳ ca cũng tặng ca đó, xem tình hình chắc là có hạng mục quan trọng gì đó rồi. Cho nên tớ đoán là Tiểu tổng ở..."

Còn chưa có nói xong, Lê Trà Trà liền ngắt ngang cả người.

Thanh âm Cố Diễm trong nháy mắt xa dần, giờ khắc này, trong mắt Lê Trà Trà chỉ còn người nam nhân trước mặt.

Cô sợ ngắt người: "Anh..."

Tiểu Nam nói: "Anh ngồi máy bay tư nhân tới đây, bay chậm hơn em hai tiếng, việc của công ty đã hoàn thành trên máy bay rồi, em không ở bên cạnh, anh không có cách nào chuyên tâm làm việc, cho nên mới không nói với em." Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thanh âm khàn khàn nói: "Từ giờ trở đi, em có tám tiếng để gọi anh là ba ba."

Lê Trà Trà: "..."

Cố Diễm bên kia chỉ nghe thấy một tiếng thờ nhẹ, sợ tới mức vội vàng cúp máy.

... Cuối cùng cô cũng biết lý do bạn trai mình tặng ca rồi!

... Trà Trà cùng Tiểu tổng thật sự cuồng dã a!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Hoàn

Editor: Shmily

- - - - -

Lê Trà Trà chính thức bắt đầu quá trình yêu xa với Tiểu Nam.

Sau khi bước vào hoàn cảnh mới, Lê Trà Trà thích ứng rất nhanh, học tập, kết bạn, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú. Tiểu Nam ở trong nước cũng rất bận, hai người tới với ngày đều chênh lệch múi giờ, tin nhắn WeChat gửi đi, thường là phải rất lâu mới được hồi âm trở lại.

Cố Diễm đặc biệt phục tình cảm giữa hai người bọn họ.

Có một hôm, Cố Diễm gọi điện thoại cho Lê Trà Trà, nhắc tới chuyện này liền nói: "Tớ với Đàm Minh yêu nhau lâu như vậy vẫn muốn thời thời khắc khắc dính lấy nhau, cứ cho như ở chung đi nữa thì cứ hôm nào anh ấy về trễ, tớ đều cảm thấy không yên tâm, trong lòng cũng không có cảm giác an toàn. Đừng nói tới cách nhau cả một đất nước, cách có một thành phố thôi, tớ cũng đã không chịu nổi rồi. Yêu nhau thì luôn muốn ở bên cạnh nhau, dù sao tớ vẫn luôn muốn anh ấy phải ở trong tầm mắt của tớ, không phải là thấy qua video mà là chân chính nhìn được, chạm vào được." Dừng một chút, Cố Diễm lại nói: "Bất quá cách yêu đương của mỗi người đều không giống nhau, hợp với chính mình mới là tốt nhất."

Lê Trà Trà nói: "Tớ rất vừa lòng với phương thức ở chung hiện tại, tuy rằng không ở cạnh nhau, thế nhưng mỗi người đều đang vì tương lai của người kia mà nỗ lực. Nghĩ tới đó, cho dù thời gian hai người ở chung với nhau không nhiều, thế nhưng vẫn luôn cảm thấy an tâm."

Cố Diễm muốn nói "Cách một thành phố sẽ xảy ra rất nhiều vấn đề chứ đừng nói tới là cách cả một đất nước", thế nhưng nghĩ nghĩ, lại nhin xuống.

Lê Trà Trà đối với tình cảm của hai người rất có niềm tin, chỉ cảm thấy nhân sinh rất dài, một năm nơi đất khách cũng không phải vấn đề gì lớn, cô cũng không phải loại con gái luôn muốn bạn trai thời thời khắc khắc ở bên cạnh mình.

Mấy tháng này, hai người đều rất bận, tần suất gặp mặt là một tháng một lần, hơn nữa thời gian gặp mặt cũng rất ngắn, thường là Tiểu Nam bay qua đây, ở được mười mấy tiếng là anh đã phải bay tới quốc gia khác. Thế nhưng cô vẫn cùng Tiểu Nam chia sẻ sinh hoạt hằng ngày, vẫn luôn như cũ, không có gì thay đổi, mỗi sáng tỉnh lại, cô đều nhìn thấy rất nhiều tin nhắn của anh gửi tới, nào là ăn cái gì, đang làm gì, hôm nay có quen thêm bạn mới không, từng tin từng tin nhắn qua đây.

Đại khái là bởi vì chuyện này, cho nên Lê Trà Trà cũng không cảm thấy thiếu cảm giác an toàn.

Tuy rằng không ở cùng nhau, thế nhưng đối phương làm gì, cô đều có thể biết được rõ ràng. Thẳng đến sau khi cô xuất ngoại nửa năm, mới cảm thấy có chút dao động.

Lúc ấy là tháng hai, nước A đổ một trận tuyết lớn, Lê Trà Trà mặc ít, trở về nhà thì bị cảm một trận.

Di giúp việc hỏi cô: "Có muốn uống canh gừng không?"

Lê Trà Trà cười nói: "Không cần đâu ạ, sức chống cự của cháu rất tốt, ngủ một giấc là được." Nói xong liền hắt xì mấy cái, hít hít cái mũi, nói: "Lát nữa cháu tự mình uống thuốc là được, dì, trời đã muộn rồi, dì cũng nên về nghỉ sớm đi ạ."

Di giúp việc thấy thế, liền đáp một tiếng.

Vốn là Lê Trà Trà định đi uống thuốc, thế nhưng vừa về thì bạn học đã gọi điện cho cô, hỏi tiến độ của bản báo cáo tới đâu rồi. Lê Trà Trà đành phải ngồi trước máy tính gõ bản báo cáo hết hai tiếng, gửi cho bạn học xong thì đã là 10h tối.

Bận rộn cả một ngày, mệt mỏi liền vây đến, chống thân thể đi tắm rửa một hồi, đến tin nhắn của Tiểu Nam cũng quên trả lời lại, vừa nằm lên giường đã ngủ say.

Cô cũng không có để ý mấy con hắt xì nhỏ này, nghĩ ngủ một giấc liền tốt thôi. Không nghĩ tới ngày hôm sau khi tỉnh lại, cảm còn nặng hơn nhiều so với hôm qua, cổ họng, tai, mũi, tất cả đều đau, đầu choáng đến mơ mơ hồ hồ.

Di giúp việc chỉ phụ trách một ngày ba bữa của cô, ngày nào được nghỉ thì tối đi mới tới đây. Bởi vì Lê Trà Trà không muốn bị quấy rầy vào buổi sáng nên di giúp việc sẽ làm bữa sáng và bữa trưa vào buổi tối, đặt trong tủ lạnh, lúc nào cô ăn chỉ việc hâm nóng lại là được.

Hôm nay vừa lúc là cuối tuần.

Lê Trà Trà xuống giường, lục tìm thuốc hạ sốt với thuốc cảm trong hộp thuốc, sau khi ăn sáng xong, mới đem thuốc uống vào.

Sau khi uống thuốc, cô bọc trong chăn nằm trên giường, trong đầu chỉ hy vọng Tiểu Nam ở bên cạnh mình, muốn trò chuyện với anh, muốn anh ôm mình, muốn anh hôn trán mình một cái.

Trước kia không phải cô chưa từng ở một mình lúc bị cảm. Có một lần nhất không mở nổi, phải đi bệnh viện, lúc đó cũng là cô tự mình đi. Chính là khi đó cô liền có thói quen một mình làm tất cả mọi việc, cảm thấy đó đều là chuyện đương nhiên, không có gì gọi là cô độc hay không cô độc cả, dù sao thì cô cũng đã quen kiên cường tồn tại, tự mình phụ trách cuộc đời của mình như thế rồi.

Nhưng sau khi có Tiểu Nam, cô dần dần quên mất thói quen tồn tại một mình kia, tín nhiệm anh 200%, đồng thời cũng trở nên yếu ớt, yêu cầu có một người khác làm bạn.

Đặc biệt là lúc bị bệnh ở trong nước, Tiểu Nam đều sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô.

Dạ dày cô đau, anh sẽ ôm cô, xoa xoa đôi tay cho ấm rồi mềm nhẹ xoa bụng cho cô, ôn nhu dỗ dành, hôn hôn cái trán, mí mắt, bón thuốc cho cô, nấu cháo, sau đó lại thổi từng thìa đút cho cô ăn.

Có đối lập, hiện tại liền cảm thấy một mình bị bệnh là chuyện vô cùng khó tiếp thu.

Lê Trà Trà triệt để cảm nhận được sự khổ sở nơi đất khách.

Cô cảm điện thoại, muốn gọi cho Tiểu Nam, nhưng nghĩ tới chuyện chênh lệch múi giờ, cũng biết gần đây anh gặp chuyện khó giải quyết, áp lực lại lớn, cô không đành lòng đi quấy rầy anh. Lê Trà Trà cảm thấy bây giờ mình là đang sinh bệnh cho nên mới cảm thấy như vậy, chờ hết bệnh rồi, cảm xúc đó tự nhiên cũng sẽ biến mất, không cần thiết phải tăng thêm phiền phức cho anh.

Nghĩ thì nghĩ vậy, thế nhưng nội tâm Lê Trà Trà vẫn có chút khổ sở.

Cô rất muốn gặp Tiểu Nam, muốn ôm anh, hôn anh.

Hậu tri hậu giác mà đã hơn nửa năm rồi, nhưng thời gian về nước còn dài như vậy, hiện giờ mới ở được có 5 tháng. Lê Trà Trà nắm chặt di động, nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, sắc trời đã đen, bên ngoài truyền tới hương thơm của cháo thịt.

Cô có chút kinh ngạc.

Di giúp việc mỗi ngày đều sẽ cân bằng chế độ dinh dưỡng cho cô, thực đơn đó đều phải thông qua xét duyệt của Chân Bảo nữ sĩ, đảm bảo cô ăn uống đủ chất cân đối mới được. Chẳng lẽ cô sốt tới mơ hồ rồi sao? Cô nhớ là bữa ăn tối nay là bữa giàu protein với rau dưa mà.

Cô đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Vừa đi ra, cô liền ngây ngẩn cả người, trong phút chốc liền cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Trong phòng bếp có một bóng người cao lớn quen thuộc, đứng ở bên bồn rửa bát, đang rửa từng quả cà chua một. Có lẽ là nghe thấy tiếng bước chân, anh quay đầu lại nhìn, ánh mắt vừa dừng trên người cô liền đóng nước lại, lập tức đi tới, duỗi tay sờ lên trán cô.

"Không sốt nữa."

Nói xong liền khom lưng hôn một cái lên trán cô: "Nấu cháo rồi, anh đã rửa cà chua, lát nữa sẽ cho em ăn."

Cô ngơ ngác nhìn anh, bộ dáng như đang nằm mơ.

Một lúc sau, cô mới hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Tiểu Nam nói: "Hôm qua di giúp việc nói em hắt hơi, anh gửi tin nhắn cũng không thấy em trả lời, không yên tâm nên tới đây."

Lê Trà Trà nói: "Không phải anh đang bận..."

Tiểu Nam nghiêm túc nói: "Công việc có bận có quan trọng thế nào đi nữa cũng không quan trọng bằng thân thể của em. Tiền không có thì có thể kiếm lại, thế nhưng em sinh bệnh, anh phải ở bên cạnh chăm sóc em mới được." Anh nhàn nhạt nói: "Cách nhau cả một đất nước có rất nhiều vấn đề, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn, anh sẽ không để mấy vấn đề đó trở thành phiền não của em."

Anh vỗ vỗ đầu cô.

"Được rồi, đi qua ăn cơm."

Trong nháy mắt, hốc mắt Lê Trà Trà đỏ lên, cô duỗi tay ôm lấy eo anh, đầu vùi vào ngực anh, thanh âm mềm mại nói: "Em rất nhớ anh."

Giờ phút này, một chút dao động nho nhỏ kia đều hóa hư vô.

Cô biết anh đang dụng tâm giữ gìn tình cảm của hai người, chỉ bằng điểm này, cô lại cảm thấy cách nhau một đất nước cũng không phải là chuyện gì lớn. Còn sáu tháng nữa, bỏ đi một kì nghỉ đông thì cũng chỉ còn có năm tháng, sẽ trôi qua nhanh thôi.

.....

Kế hoạch luôn luôn là thứ không thể lường trước được.

Thời điểm Lê Trà Trà nghỉ đông, bởi vì cô có biểu hiện tốt nhất nên giáo sư giữ cô lại làm trợ lý. Lê Trà Trà biết đây là một cơ hội học tập khó có được, cho nên liền đi thương lượng với Tiểu Nam, cô sẽ không trở về nước, trực tiếp ở lại nước A ăn tết.

Một buổi sáng đầu năm, Lê Trà Trà call video với Chân Bảo nữ sĩ và cha Tiểu chúc tết, Chân Bảo nữ sĩ liền nói với cô: "Li xì đã gửi qua WeChat cho con, quà sinh nhật cũng đã chuyển qua, chờ tới lúc con về, chúng ta sẽ tổ chức tiệc sinh nhật chính thức cho con."

Lê Trà Trà sùng sốt, nói: "Không cần long trọng như vậy..."

Chân Bảo nữ sĩ cười thần thần bí bí: "Phải long trọng, nhất định phải long trọng, nhân sinh của con người chỉ có một tuổi 20, để A Nam nói chuyện với con nhé, đi xuống lầu đây."

Trong video xuất hiện mặt Tiểu Nam.

Lê Trà Trà nhỏ giọng nói: "Anh nói một tiếng với đi đi, thật sự không cần long trọng như vậy."

Tiểu Nam thờ dài, nói: "Mẹ anh là người như thế nào, em cũng không phải không biết. Để tùy bà ấy đi, bà ấy vui là được."

Lê Trà Trà nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý, nên cũng không nhiều lời nữa. Hai người tháng trước đã thương lượng qua cô sẽ trải qua sinh nhật tuổi 20 thế nào. Lê Trà Trà không muốn Tiểu Nam chạy qua chạy lại, ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên máy bay chỉ để đón sinh nhật với cô cho nên liền hạ quyết tâm nói sau khi về nước sẽ tổ chức bù.

Tiểu Nam cũng đồng ý.

Lê Trà Trà nghĩ ngợi, vẫn là không yên tâm, dặn dò: "Thật sự không được tới đây đó, chỉ là sinh nhật mà thôi, đừng hao tâm như vậy. Năm tháng nữa em sẽ về, tới lúc đó bù lại cũng như nhau."

Tiểu Nam: "Ừ'ừ."

.....

Bất quá nói thì nói vậy, một mình Lê Trà Trà ăn tết ở nước A vẫn có chút cô đơn.

Tối đến, cô ngồi trên sofa trả lời tin nhắn của bạn bè.

Bởi vì tết đến nên trên tin nhắn phi thường náo nhiệt.

Trương Đông còn gửi tin nhắn nói hần đã thoát kiếp độc thân, hình minh họa là hình mười ngón tay đan xen với Kỳ Hinh. Ngay sau đó, Kỳ Hinh cũng đăng ảnh đó lên vòng bạn bè. Hai người nhận được vô số lời chúc mừng từ mọi người.

Lê Trà Trà cũng bình luận chúc mừng hần đã thoát kiếp độc thân.

Rất nhanh, Trương Đông liền trả lời lại ~ [Cảm ơn bà chủ!]

Kỳ Hinh ~ [Hử!]

Rất nhanh Trương Đông liền xóa bình luận này đi, Kỳ Hinh cũng xóa bình luận của cô ấy. Vài giây sau, Trương Đông lại trả lời lại ~ [Cảm ơn Trà Trà sự mến.]

Lê Trà Trà đã nhìn thấy toàn bộ, trả lời lại một câu ~ [???

Nhưng mà không có ai trả lời lại nữa.

.....

Lê Trà Trà cũng không để trong lòng, tiếp tục trả lời tin nhắn chúc tết của mọi người, câu được câu không nhắn tin với Tiểu Nam. Rất nhanh 12h đã tới, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lê Trà Trà có chút kinh ngạc.

Cô cúi đầu nhắn tin cho Tiểu Nam ~ [Anh tới ăn sinh nhật em à?]

Tiểu Nam ~ [Ai cho em ăn sinh nhật, chờ tới lúc về nước rồi bổ sung.]

Lê Trà Trà chạy tới nhìn qua mắt mèo, lọt vào tầm mắt là một bó hoa hồng đỏ tươi, nhìn qua chắc là 999 bông, cùng với gương mặt của Tiểu Nam.

Lê Trà Trà mở cửa, câu đầu tiên đó là: "Đã bảo là về rồi mới sinh nhật cơ mà!"

Tiểu Nam không trả lời, cúi đầu nhìn đồng hồ.

Hai người ở chung đã lâu, có một số thói quen của đôi phương cũng hiểu rất rõ, cô dùng đầu ngón chân cũng biết được suy nghĩ của anh, nhin không được cười: "Đội tới 12h hả? Anh học được cách lãng mạn này ở đâu đó? Còn biết mua hoa..."

Kim giây tích tắc chuyển động.

Đúng 12h.

Tiểu Nam quỳ một gối xuống, dâng bó hoa lên.

"Anh chờ em tới tuổi được luật pháp quy định kết hôn này đã lâu rồi, hôm nay không phải tới ăn sinh nhật em, anh là tới để cầu hôn em. Vốn dĩ muốn chờ tới lúc em tốt nghiệp, thế nhưng lâu lắm, anh chờ không được. Anh không biết nói lời ngọt ngào, cũng không biết hứa hẹn đủ điều, thế nhưng anh muốn để em thời thời khắc khắc về sau không thể nghĩ đến người đàn ông khác. Tương lai của chúng ta còn rất dài, anh muốn mỗi ngày đều ở bên em, cho em một gia đình nhỏ, muốn cùng em sinh con, mỗi một chuyện anh trải qua sau này đều muốn có em ở bên cạnh." Anh dùng một tay khác lấy ra một cái hộp đồ băng nhưng, bên trong là nhẫn kim cương: "Lê Trà Trà, anh chính thức cầu hôn em, làm vợ anh có được không?"

Đoạn tình cảm này, Lê Trà Trà có niềm tin, mình sẽ đi cùng anh đến cuối con đường, cũng biết ngày anh cầu hôn sẽ ở trong một tương lai không xa. Chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy, đột ngột như vậy, kinh hãi như vậy.

Rõ ràng thời tiết rất lạnh, thế nhưng lúc này, trên trán anh lại có một tầng mồ hôi mỏng.

Anh đang khăn trương.

Lê Trà Trà bỗng nhiên cười một tiếng.

Tiểu Nam càng khăn trương, nửa ngày mới nói ra một câu: "Em cười cái gì?"

Lê Trà Trà nói: "Cười anh đó."

Tiểu Nam không phản ứng lại, vẫn như cũ quỳ gối trên mặt đất. Lê Trà Trà khó có được khi thấy bộ dáng ngốc nghếch này của anh, nhin không được cong mi nói: "Anh chừng nào thì mới đeo nhẫn kim cương cho em đây?"

Tiểu Nam rốt cuộc cũng phản ứng lại, chậm nửa nhịp đeo nhẫn lên cho cô, lúc muốn đem hoa hồng tới cho cô lại dừng lại, nói: "Em vẫn là đừng ôm nó." Nói xong liền ném hoa sang một bên, tiến lên ôm Lê Trà Trà.

"Cô dâu nhỏ."

"Hử?"

"Sinh nhật vui vẻ."

Thời tiết nước A vẫn rét lạnh như cũ khiến lòng người cảm thấy lạnh lẽo, trong vườn còn nặng trĩu sương hoa, cách đó không xa, nhà nhà đốt pháo, pháo hoa lớn từ quảng trường "Piu" một cái phóng lên màn đêm. Tim Lê Trà Trà đập kịch liệt, chỉ cảm thấy năm tháng đó có thể gặp được anh, thật sự là niềm hạnh phúc mỹ mãn nhất đời cô.

TOÀN VĂN HOÀN.

- - - - -

Shmily: Kết thúc mỹ mãn, cảm thấy có gì đó thiếu thiếu, muốn có thêm ngoại truyện, thế nhưng tác giả lại không viết. Cảm ơn các bạn đã đón đọc "Tiểu xao động", cảm ơn sự ủng hộ của mọi người trong thời gian qua!! Tạm biệt các bạn ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Xao Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.